

Đại Nịnh Thần

Contents

Đại Nịnh Thần	4
1. Quyển 1 - Chương 1: Trẫm? Trẫm!	4
2. Quyển 1 - Chương 2	5
3. Quyển 1 - Chương 3	7
4. Quyển 1 - Chương 4: Người Xem Ta Không Vừa Mắt Thật Nhiều	9
5. Quyển 1 - Chương 5: Ta Muốn Làm Quan Tốt	10
6. Quyển 1 - Chương 6: Lạc Thú Nhân Sinh A	12
7. Quyển 1 - Chương 7: Cảm Giác Tâm Động	13
8. Quyển 1 - Chương 8: Lão Dịch Thủ	15
9. Quyển 1 - Chương 9: Ta Cùng Hoàng Đế Có Gian Tình	16
10. Quyển 1 - Chương 10: Tặng Lễ Vật	17
11. Quyển 1 - Chương 11: Đạo Du Vinh Trì	19
12. Quyển 1 - Chương 12: Tiến Cung	20
13. Quyển 1 - Chương 13: Miệng Lưỡi Trơn Tru	22
14. Quyển 1 - Chương 14: Đưa Tiền Đây	23
15. Quyển 1 - Chương 15: Đầu Danh Trạng	25
16. Quyển 1 - Chương 16: Nửa Đêm Tiến Cung	26
17. Quyển 1 - Chương 17: Hoàng Thượng Bớt Giận	27
18. Quyển 1 - Chương 18: Cùng Trẫm Ngủ Đi	29
19. Quyển 1 - Chương 19: Cùng Giường Mà Ngủ	30
20. Quyển 1 - Chương 20: Thưởng Phong Hội	31
21. Quyển 1 - Chương 21: Đại Hội Quyên Tiền	32
22. Quyển 1 - Chương 22: Người Trong Bức Họa	34
23. Quyển 1 - Chương 23	35
24. Quyển 1 - Chương 24: Thiên Kinh Đề Đốc	36
25. Quyển 1 - Chương 25: Hào Cho Tên Yêu Nam Lãnh Liệt	38
26. Quyển 1 - Chương 26	39
27. Quyển 1 - Chương 27: Hoàng Thượng Có Thưởng Thức (1)	41
28. Quyển 1 - Chương 28: Tịch Thiên Lâu (1)	42
29. Quyển 1 - Chương 29: Tịch Thiên Lâu (2)	43
30. Quyển 1 - Chương 30: Chung Phòng Qua Đêm (1)	45
31. Quyển 1 - Chương 31: Chung Phòng Qua Đêm (2)	46
32. Quyển 1 - Chương 32	49
33. Quyển 1 - Chương 33: Dần Dần Sinh Tình	50
34. Quyển 1 - Chương 34	53
35. Quyển 1 - Chương 35	54
36. Quyển 1 - Chương 36	57
37. Quyển 1 - Chương 37: Kiến An Công Chúa	58
38. Quyển 1 - Chương 38: Lóa Mù Mắt Người	60
39. Quyển 1 - Chương 39: Trùng Trị Kiến An Công Chúa (1)	61
40. Quyển 1 - Chương 40: Trùng Trị Kiến An Công Chúa (2)	64
41. Quyển 1 - Chương 41	65

42. Quyển 1 - Chương 42: Khâm Sai Đại Thần Dạ Vị Ương	67
43. Quyển 1 - Chương 43: Cải Trang Vi Hành (1)	70
44. Quyển 1 - Chương 44: Cải Trang Vi Hành (2)	72
45. Quyển 1 - Chương 45: Giữa Ôn Tuyền Trong Núi Gặp Khách Không Mời	74
46. Quyển 1 - Chương 46	76
47. Quyển 1 - Chương 47: Bắc Phương Thần	77
48. Quyển 1 - Chương 48	79
49. Quyển 1 - Chương 49: Tra Tham Quan (1)	82
50. Quyển 1 - Chương 50: Tra Tham Quan (2)	83
51. Quyển 1 - Chương 51: Tra Tham Quan (3)	85
52. Quyển 1 - Chương 52: Tra Tham Quan (4)	87
53. Quyển 1 - Chương 53: Tra Tham Quan (5)	89
54. Quyển 1 - Chương 54: Tra Tham Quan (6)	90
55. Quyển 1 - Chương 55: Trở Về Cung, Hoàng Thượng Thịnh TỰ Trọng!	92
56. Quyển 1 - Chương 56: Đại Tướng Quân Xuất Hiện (1)	95
57. Quyển 1 - Chương 57: Đại Tướng Quân Xuất Hiện (2)	96
58. Quyển 1 - Chương 58: Đại Tướng Quân Xuất Hiện (3)	98
59. Quyển 1 - Chương 59: Ta Muốn Người	99
60. Quyển 1 - Chương 60: Lập Thệ	102
61. Quyển 1 - Chương 61: Mẫu Tử Vô Tình	105
62. Quyển 1 - Chương 62: Hồn Đản Tịch Thiên Thương	108
63. Quyển 1 - Chương 63: Hồn Đản Tịch Thiên Thương (2)	111
64. Quyển 1 - Chương 64: Đánh Nhau Loạn Thành Một Đoàn	113
65. Quyển 1 - Chương 65: Vật Đỉnh Ước	116
66. Quyển 1 - Chương 66: Trầm Làm Ấm Giường Cho Người	119
67. Quyển 1 - Chương 67: Tướng Quân, Nhận Lễ Vật	122
68. Quyển 1 - Chương 68: Tình Địch Gặp Tình Địch	125
69. Quyển 1 - Chương 69: Dạ Vị Ương Biến Mất	129
70. Quyển 2 - Chương 1: Biến Thành Hồ Ly Cô Độc	132
71. Quyển 2 - Chương 2: Bắc Thần Diêu Quang	135
72. Quyển 2 - Chương 3: Nội Tâm Ác Ý	139
73. Quyển 2 - Chương 4: Đại Lang Cầu Ngoan Nào	142
74. Quyển 2 - Chương 5: Vật Nhỏ, Người Còn Thẹn Thùng Sao?	145
75. Quyển 2 - Chương 6: Phân Hưởng Thiên Hạ	148
76. Quyển 2 - Chương 7: Thẳng Đến Bắc Thần Quốc	151
77. Quyển 2 - Chương 8: Tương Kiến Bất Tương Thức (gặp Lại Nhưng Chẳng Nhận Ra Nhau)	153
78. Quyển 2 - Chương 9: Tàn Nhẫn Ôn Nhu	156
79. Quyển 2 - Chương 10: Đồng Tình	159
80. Quyển 2 - Chương 11: Nửa Người Nửa Yêu (thượng)	162
81. Quyển 2 - Chương 12: Nửa Người Nửa Yêu (hạ)	166
82. Quyển 2 - Chương 13: Làm Nũng (thượng)	169
83. Quyển 2 - Chương 14: Làm Nũng (hạ)	172
84. Quyển 2 - Chương 15: Biến Thân, Tiểu Hồ Ly	175
85. Quyển 2 - Chương 16: Đạp Thanh	178
86. Quyển 2 - Chương 17: Thích Khách	181
87. Quyển 2 - Chương 18: Không Thể Nhìn, Không Thể Nghe, Không Thể Nói	184
88. Quyển 2 - Chương 19: Đánh Mất Và Tìm Lại	187
89. Quyển 2 - Chương 20: Ly Khai Bắc Thần	190
90. Quyển 2 - Chương 21: Ba Cái Đuôi	194
91. Quyển 2 - Chương 22: Là Hồ Cũng Là Người	197
92. Quyển 2 - Chương 23: Thực Tiễn Ra Chân Lý	200
93. Quyển 2 - Chương 24: Ba Người Qua Đêm (thượng)	203
94. Quyển 2 - Chương 25: Ba Người Qua Đêm (hạ)	206
95. Quyển 2 - Chương 26: Trở Lại Thiên Kinh	210

96. Quyển 2 - Chương 27: Đi Đến Quảng Nam	213
97. Quyển 2 - Chương 28: Cải Trang Đả Phần	216
98. Quyển 2 - Chương 29: Hoa Khôi	219
99. Quyển 2 - Chương 30	222
100. Quyển 2 - Chương 31	225
101. Quyển 2 - Chương 32	228
102. Quyển 2 - Chương 33: Ngốc Hồ Ly, Xú Hoàng Đế	231
103. Quyển 2 - Chương 34: Một Lưới Bắt Trọn	234
104. Quyển 2 - Chương 35: Trụy Hà (rơi Xuống Sông)	237
105. Quyển 2 - Chương 36: Căn Nhà Nhỏ Trong Rừng (thượng)	240
106. Quyển 2 - Chương 37: Căn Nhà Nhỏ Trong Rừng (hạ)	243
107. Quyển 2 - Chương 38	246
108. Quyển 2 - Chương 39: Thiếp Mời Cửa Bắc Phương Nguyệt	249
109. Quyển 2 - Chương 40: Dự Tiệc	252
110. Quyển 2 - Chương 41: Bọ Ngựa Bắt Ve	255
111. Quyển 2 - Chương 42: Hồ Ly Ở Phía Sau	259
112. Quyển 2 - Chương 43: Kẻ Cười Cuối Cùng Mới Là Người Chiến Thắng	262
113. Quyển 2 - Chương 44: Không Biết Tốt Xấu	265
114. Quyển 2 - Chương 45: Là Hồ Ly, Cũng Là Vị Ương	268
115. Quyển 2 - Chương 46: Không Muốn Thêm Lần Nào Nữa	271
116. Quyển 2 - Chương 47: Người Là Tên Biến Thái	274
117. Quyển 2 - Chương 48: Cửu Vĩ Hồ	277
118. Quyển 2 - Chương 49: Hồ Ly, Đâm Ta!	280
119. Quyển 2 - Chương 50: Đã Từng Trong Ký Ức	283
120. Quyển 2 - Chương 51: Chữa Thương Liêu Tình [1]	286
121. Quyển 2 - Chương 52: Chữa Bệnh Liêu Tình [2]	289
122. Quyển 2 - Chương 53: Chữa Bệnh Liêu Tình [3]	292
123. Quyển 2 - Chương 54: Thử Tiếp Nhận	295
124. Quyển 2 - Chương 55: Thế Nào Là Tín Nhiệm?	298
125. Quyển 2 - Chương 56: Hoàn Quyển 2	301
126. Quyển 3 - Chương 1: Xuân Qua Hè Đến...	304
127. Quyển 3 - Chương 2: Chần Chừ	307
128. Quyển 3 - Chương 3: Đại Nhân, Ngài Có Rồi!	311
129. Quyển 3 - Chương 4: Ai Là Cha Hải Tử? (thượng)	314
130. Quyển 3 - Chương 5: Ai Là Cha Hải Tử? (hạ)	317
131. Quyển 3 - Chương 6: Cuối Cùng Cũng Có Dấu Hiệu	321
132. Quyển 3 - Chương 7: Đứng Cùng Trần Tuyền	324
133. Quyển 3 - Chương 8: Ba Người [1]	327
134. Quyển 3 - Chương 9: Ba Người [2]	331
135. Quyển 3 - Chương 10: Đứa Nhỏ Của Chúng Ta	334
136. Quyển 3 - Chương 11: Bắc Thần Diêu Quang Bái Phỏng	337
137. Quyển 3 - Chương 12: Hoa Đăng Trong Đêm	341
138. Quyển 3 - Chương 13: Cầu Hôn (thượng)	344
139. Quyển 3 - Chương 14: Cầu Hôn (hạ)	347
140. Quyển 3 - Chương 15: Cục Cứng, Đừng Dọa Ta!	350
141. Quyển 3 - Chương 16: Ta Mới Là Cha Đứa Nhỏ [1]	353
142. Quyển 3 - Chương 17: Ta Mới Là Cha Đứa Nhỏ [2]	356
143. Quyển 3 - Chương 18: Ta Mới Là Cha Đứa Nhỏ [3]	360
144. Quyển 3 - Chương 19: Ta Mới Là Cha Đứa Nhỏ [4]	363
145. Quyển 3 - Chương 20: Ta Mới Là Cha Hải Tử [5]	366
146. Quyển 3 - Chương 21: Đi Xa!	370
147. Quyển 3 - Chương 22: Đưa Tiền	372
148. Quyển 3 - Chương 23: Không Ngừng Cố Gắng	375
149. Quyển 3 - Chương 24: Không Thể Không Chế	379

150. Quyển 3 - Chương 25: Lặn Lội Đường Xa	382
151. Quyển 3 - Chương 26: Sóng Thần (thượng)	385
152. Quyển 3 - Chương 27: Sóng Thần (trung)	388
153. Quyển 3 - Chương 28: Sóng Thần (hạ)	391
154. Quyển 3 - Chương 29: Tiểu Hồ Ly Ra Đời (thượng)	394
155. Quyển 3 - Chương 30: Tiểu Hồ Ly Ra Đời (hạ)	398
156. Quyển 3 - Chương 31: Người Đông Đảo Quốc	402
157. Quyển 3 - Chương 32: Tặc Thuyền	404
158. Quyển 3 - Chương 33: Cường Cường Liên Thủ [1]	408
159. Quyển 3 - Chương 34: Cường Cường Liên Thủ [2]	411
160. Quyển 3 - Chương 35: Cường Cường Liên Thủ [3]	414
161. Quyển 3 - Chương 36: Cường Cường Liên Thủ [4]	417
162. Quyển 3 - Chương 37: Cường Cường Liên Thủ [5]	421
163. Quyển 4 - Chương 1: Kinh Hỉ Thật To [thượng]	424
164. Quyển 4 - Chương 2: Kinh Hỉ Thật To [hạ]	427
165. Quyển 4 - Chương 3: Nhóc Con, Người Nhận Sai Người Rồi!	431
166. Quyển 4 - Chương 4: Phiền Nao Của Đại Hồ Ly	434
167. Quyển 4 - Chương 5: Ba Người Cha Khó Mà Ổ Chung!	437
168. Quyển 4 - Chương 6: Sẽ Không Để Ý	440
169. Quyển 4 - Chương 7: Tuyết Sơn Bạch Liên Giáo [thượng]	444
170. Quyển 4 - Chương 8: Tuyết Sơn Bạch Liên Giáo [hạ]	447
171. Quyển 4 - Chương 9: Liên Hiệp Cộng Hòa	450

Đại Nịnh Thần

Giới thiệu

Edit: ZenkBeta: Tiêu Nguyệt Giao. Thể loại: Xuyên qua, trọng sinh, cổ trang, cung đình, giang hồ, m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ninh-than>

1. Quyển 1 - Chương 1: Trầm? Trầm!

Hắn từ máy tính của nữ đồng sự ngẫu nhiên xem qua một ít kịch xuyên không cổ đại, không nghĩ tới, ngày hôm nay loại sự tình kỳ này cứ nhiên phát sinh trên người hắn.

“Dạ thượng thư, người... Không nhớ rõ ta?”

Giọng nói này thanh nhuận êm tai, nghe giống như là âm thanh của băng tuyết vào lúc đầu xuân tan ra, chảy xuôi xuống dòng sông, mang theo một tia thanh liệt cùng ngọt lành.

Dạ Vị Ương, đây là danh tự của nguyên chủ thân thể hiện tại của hắn, chủ nhân của cái tên dễ nghe này

hơn một tháng trước đi ra ngoài bị người ám toán ngã nhào xuống vách núi, thăng đến ngày hôm qua mới tỉnh lại, mạng tuy rằng đã nhặt về, đáng tiếc, chẳng những hai chân bị phá hủy không thể đi lại được, mà còn bị mất trí nhớ.

Hắn thoáng nhìn quanh, trong phòng đặt một bình phong giá gỗ lim chạm trổ hoa văn, trên tấm lụa thêu tranh hoa cỏ, vô cùng có giá trị ở thế kỉ hai mươi mốt, còn hắn đang tựa vào chính là chiếc giường màu son được chạm khắc kim điêu chạm trên mái nhà, trong lòng thở dài, không hổ danh là hộ bộ thượng thư, thật nhiều tiền.

“Nếu ta nhớ, người còn kêu ta mất trí nhớ sao?” Dạ Vị Ương hết sức không muốn đem tầm mắt từ trên bình phong sang quý dờ qua, nhìn nam nhân trẻ tuổi trước mặt tự xưng thái y, thái y trong kịch truyền hình đều là một đám lão nhân bảy tám chục tuổi mặt mũi đôn hậu, không giống như dáng vẻ của vị trước mắt này, tuấn mỹ trẻ tuổi mặt trắng môi đỏ mọng, quả thực rất đẹp.

“Gia, vị này chính là Thường Thiếu Điển của thái y viện, Thường thái y a!” Một người trung niên đứng bên cạnh thất lưng cong như tôm, hé ra mặt ngựa thon gầy.

Nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy người này hắn kinh hô một tiếng: “Lý Vình” ngoài ý muốn người trung niên gầy yếu bùm một cái liền quỳ trên mặt đất, nước mắt nước mũi chảy ra, khóc rống lên: “Gia! Gia người không quên tiểu nhân a!”

Kết quả, tên gia khoa tự xưng quản gia trong phủ, đúng thật tên là Lý Vình.

“Vậy hắn là ai?” Thoáng nghiêng đầu, Dạ Vị Ương chỉ tay vào nam tử áo lam phía sau Thường thái y, từ lúc tiến vào nam nhân kia vẫn luôn tựa vào bên cạnh bình phong đánh giá hắn, nếu nói là thị vệ, thì thần thái cùng khí chất một chút cũng không giống, huống chi còn anh tư kiệt xuất làm người ta muốn không chú ý cũng khó.

Quản gia Lý Vình biến sắc, nhất thời nói lắp: “Này, này...” Thái y Thường Thiếu Điển cũng một bộ dáng kinh ngạc nhìn hắn.

Nam tử áo lam hướng trước giường đi vài bước tới gần, Dạ Vị Ương càng có thể nhìn rõ mặt đối phương, so với gương mặt tiểu bạch kiếm của Thường Thiếu Điển, thì người này mới là phong phạm nam nhân chân chính, hắn đem đối phương từ đầu đến chân xem một lần, không tồi không tồi, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn cơ ngực có cơ ngực, muốn chiều cao có chiều cao.

Thời điểm Dạ Vị Ương còn đang tính toán đo lường chân đối phương dài bao nhiêu, thì từ trên đỉnh đầu truyền xuống một thanh âm nam nhân trầm thấp.

“Vị Vương, người ngay cả trăm cũng quên rồi sao?”

Vị Vương? Kêu thân thiết như vậy, ta với người quen thân lắm sao?

Từ từ _____

Trăm?

Trăm!

Hết chương thứ nhất

2. Quyển 1 - Chương 2

“Hoàng, hoàng, hoàng, Hoàng thượng!”

Dạ Vị Ương thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi mình, tuy rằng biết thân phận mình hiện tại chính là chưởng quân quốc khố thuế khóa, hộ bộ thượng thư chức vụ béo bở, nếu đặt ở hiện đại có thể sánh ngang với Ngài Bộ

trưởng bộ tài chính, cho nên sớm muộn gì cũng phải cùng hoàng đế gặp mặt uống trà gì gì đó, nhưng tại sao phương thức gặp mặt này lại khác xa trong suy nghĩ của hần?

Hai người đó từ lúc tiến vào, người bên ngoài cũng không có hướng bọn họ quỳ xuống hành lễ, hô to một tiếng: “Vạn tuế, vạn vạn tuế.”, này không giống trong kịch truyền hình hay diễn a!

“Xem ra thật sự mất trí nhớ.” Nam nhân trẻ tuổi tự xưng trầm ánh mắt có chút phức tạp nhìn Dạ Vị Ương đang nằm trên giường, gặp đối phương dùng biểu tình tràn ngập xa lạ nhìn hần, trong thời gian ngắn thần sắc trên mặt càng thêm phức tạp.

Thường thái y ở bên cạnh ra hiệu mọi người lui xuống, quản gia Lý Vịnh gạt đầu lui qua một bên ánh mắt lo lắng nhìn gia nhà mình trên giường, cuối cùng vẫn theo đám hạ nhân rời khỏi phòng, trong phòng nhất thời chỉ còn lại ba người bọn họ.

“Bệ hạ, thần tội đáng chết vạn lần.” Hai chân không động dậy được, Dạ Vị Ương hai tay úp sấp trên giường bộ dáng như đập đầu xuống, Thường thái y bên cạnh vội tiến lên đỡ hần: “Dạ thượng thư vừa mới tỉnh lại, không nên lộn xộn mới tốt.”

Hần đương nhiên không muốn lấy thân thể mình ra đùa giỡn, nhưng trước mặt dù sao cũng là hoàng thượng a, tuy rằng không biết hoàng đế này không quang minh chính đại đến xem hần, ngược lại phải lén lút lút chơi trò thần bí, hần chung quy vẫn nên có chút biểu hiện.

Dạ Vị Ương ngẩng đầu hướng Thường Thiếu Điển mỉm cười tỏ vẻ cảm tạ, người này lại giống như thấy quỷ vội buông tay hần ra, lui về phía sau hai ba bước, nụ cười trên mặt Dạ Vị Ương nhất thời trở nên cứng ngắt, xong rồi xong rồi, hần từ lúc tỉnh lại chưa từng hảo hảo soi qua gương, chẳng lẽ bộ dạng thân thể này giống như quỷ tu la xấu xí khó coi? Nhưng mà làn da rõ ràng vừa nộn vừa trơn bóng vừa trắng mịn, còn có thể đi chụp hình quảng cáo mỹ phẩm Estée Lauder, Lancome gì đó a.

Thần nhiên liếc nhìn hai người, hoàng đế ngồi xuống ghé dựa kế bên giường, liền giống như hoàng đế trong kịch truyền hình, hai chân hơi cách xa nhau, thắt lưng thẳng tắp, rất có khí thế, tay nâng lên, nói: “Nếu thân thể không khỏi thì hư lễ cứ miễn đi, người nói người tội đáng chết vạn lần, lời này giải thích thế nào?”

“Vi thần ngay cả Hoàng thượng đều đã quên, tất nhiên là tội đáng chết vạn lần.” Dạ Vị Ương trộm quan sát sắc mặt hoàng đế, nam nhân luận tuổi tác nếu ở thế kỷ hai mươi mốt chẳng qua chỉ là sinh viên vừa mới tốt nghiệp, bất quá nhóm sinh viên thời điểm đi khắp nơi tìm việc làm đều giống như một đám thái độ, nhưng vị trước mắt này không giận mà uy đã làm hoàng đế thống lĩnh một quốc gia.

Ha hả cười hai tiếng, lời nói hoàng đế nghe không ra cảm xúc hỉ nộ ái ố: “Trầm lại nghe nói, người quên tất cả mọi người, chỉ riêng quản gia Lý Vịnh là nhớ rõ.”

Ha hả mọi người chứ ha hả, ta ghét nhất là bị người khác cười ha hả.

Dạ Vị Ương cười mỉa hai tiếng, hiểu được không nhớ hoàng đế mà chỉ nhớ quản gia, điều này làm cho mặt mũi hoàng đế như bị vứt xó nào, nhưng Dạ Vị Ương không thể giải thích, bởi vì quản gia này cùng sếp hần Lục Gia Nhất mặt ngựa phi thường giống nhau, hơn nữa vừa vạn lại trùng tên!

Tuy nói mặc kệ người nào đó là hoàng đế không thể tùy tiện đem Bộ trưởng bộ tài chính ra rầy rặc, nhưng dù sao cũng làm việc dưới tay hoàng đế, vẫn là nên thu liễm một chút thì tốt hơn.

May mắn hoàng đế không tiếp tục truy cứu vấn đề này, hoàng đế trẻ tuổi ngược lại hỏi thái y bên cạnh: “Thiếu Điển, người giúp hần nhìn xem.”

Thường thái y ứng một tiếng, đầu tiên bắt mạch cho Dạ Vị Ương, sau đó thấp giọng nói: “Dạ đại nhân, ta giúp người xem chân.”

“Nga, người xem đi.” Dạ Vị Ương nói.

Thường Thiếu Điển thật cẩn thận xúc chẩn lên, hai tay nhẹ nhàng trên đùi Dạ Vị Ương xoa xoa gõ gõ, một bên hỏi: “Dạ đại nhân, có cảm giác không?”

Dạ Vị Ương lắc đầu, ngày hôm qua hần biết mình có thể sống đã coi như mạng lớn, về đôi chân này khi đó đại phu mặc dù không dám nói thẳng với hần, nhưng Dạ Vị Ương cũng đoán được muốn trị khỏi xác suất

cũng không phải rất lớn, chân cho dù đã gãy cũng không nên cái gì cũng không biết a.

Không thể đi không thể chạy, quả thực không phải chuyện làm cho người ta có thể bình tĩnh tiếp thu, nhưng so với mất mạng đã là tốt lắm rồi, suy cho cùng, ngay cả sự tình xuyên qua hắc cũng đã tiếp nhận, còn có cái gì không thể chịu được, đầu óc xoay chuyển bất quá người sống uốn cong đau khổ.

Thường Thiệu Điển thay Dạ Vị Ương đắp lại chăn, đi đến bên tai hoàng đế nói vài câu, hoàng đế gật đầu, lập tức nhìn Dạ Vị Ương nói: “Ái khanh hảo hảo nghỉ ngơi, chuyên tâm dưỡng bệnh, chuyện chân bị thương trăm sẽ sai người tìm được liệu tốt nhất mang về.”

“Đa tạ hoàng thượng.” Lương lự một chút, Dạ Vị Ương rốt cục mở miệng: “Bệ hạ...”

“Nói.”

“Hiện tại chân vi thần đã bị thương, sự tình trước kia cũng đều không nhớ được, bây giờ đã là một phế nhân, nếu không cứ để ta từ...”

Dạ Vị Ương lời còn chưa nói hết đã bị hoàng đế đánh gãy: “Chân bị thương có thể chậm rãi điều trị, người hiện tại mất trí nhớ cũng chỉ là mao bệnh tạm thời, ngay cả một quân gia còn có thể nhớ, trăm không tin cả đời người không nhớ ra trăm.”

Dạ Vị Ương nhất thời lông tóc dựng đứng lên, lời này nghe thế nào vẫn cảm thấy kỳ quái.

Liếc nhìn chân Dạ Vị Ương, hoàng đế nói: “Trăm sẽ sai người làm cho người cái luân y, chờ khi người có thể xuống giường thì đi xung quanh một chút, nhìn đến nhân hòa quen thuộc có lẽ sẽ nhớ ra ít chuyện gì đó.” Rồi hướng thái y bên cạnh nói: “Thiệu Điển, việc chiếu cố Dạ thượng thư giao cho người, nhất định phải khiến Dạ thượng thư khôi phục lại.”

“Thần tuân chỉ.”

Hết chương thứ hai

3. Quyển 1 - Chương 3

“Dạ đại nhân hảo hảo nghỉ ngơi, vi thần ngày mai lại đến.” Thường thái y khom người vái một cái, cung kính khách khách khí khí nói.

“Nga, người đi đi.” Dạ Vị Ương tùy ý phất tay, nhìn Thường thái y vừa mới xoay người đi vài bước, vội vàng hô lên: “Ai, người chờ một chút!”

“Dạ đại nhân còn điều gì phân phó?” Thường Thiệu Điển dừng lại.

Chỉ vào đầu mình, Dạ Vị Ương thăm dò hỏi: “Đầu của ta, sẽ không có vấn đề gì đi?”

“Thời điểm đại nhân rơi xuống núi đầu cũng bị chấn thương, có thể sống sót đã là kỳ tích, xin đại nhân đừng lo lắng, Ngài bị mất trí nhớ chỉ là triệu chứng nhất thời, sau khi chậm rãi điều dưỡng có thể từ từ nhớ lại, cái gọi là đại nạn không chết tất có hậu phúc, đại nhân an tâm nghỉ ngơi thôi.” Nam tử nho nhã chấp tay vái chào, nhìn Dạ Vị Ương đậm đậm cười: “Vi thần lui xuống trước.”

“Phiền toái Thường thái y.”

Một câu đơn giản lại làm Thường Thiệu Điển thoáng sửng sốt, mang theo vài phần phức tạp nói: “Đại nhân... Sau khi mất trí nhớ cùng trước kia rất không giống nhau.”

“Nga? Ta trước kia bộ dạng thế nào?” Dạ Vị Ương trong lòng hơi lộ bộ, thái y này sẽ không phát hiện ra cái gì đi?

Thường Thiệu Điển mỉm cười: “Thiệu Điển bất quá chỉ là một thái y nho nhỏ, ngày thường không có nhiều cơ hội cùng Dạ đại nhân kết giao, đối với nhận thức đại nhân cũng từ miệng người khác mới biết,

muốn nói đại nhân trước kia là dạng gì, vấn đề này đại nhân nên đi hỏi người bên cạnh là tốt nhất, vi thần cáo lui.”

Dứt lời Thường Thiếu Điển bước nhanh ra khỏi phòng, Dạ Vị Ương vừa muốn đưa tay gọi lại thì người đã chạy nhanh như gió.

“Chạy nhanh như vậy làm gì.” Dạ Vị Ương ngồi trên giường sâu sắc suy nghĩ một lát, cúi đầu nhìn hai chân vô tri vô giác của mình lập tức cảm thấy một trận đau đầu, được rồi được rồi, mặc dù chân tạm thời không động đậy được, nhưng tốt xấu gì cũng xuyên vào một tên thượng thư trẻ tuổi có tiền, chí ít có người hầu hạ.

Đang suy nghĩ Dạ Vị Ương bỗng cảm thấy mát, liền căng cổ họng hô: “Người tới a! Bổng đại nhân muốn đi vệ sinh.”

Đại khái may mắn duy nhất chính là, tuy rằng hai chân không còn tri giác, nhưng địa phương tượng trưng cho nam nhân kia vẫn còn tốt, bằng không cho dù có nhiều tiền hơn nữa, nghĩ tới bản thân mỗi ngày chập chập béo phệ không có cảm giác phải nhờ người tự tay hầu hạ, Dạ Vị Ương còn không bằng đập đầu vào tường chết đi cho xong.

“Quyền quý thật là tốt, ngay cả dạ hồ (cái bô) cũng là thanh hoa tử (gốm hoa lam).” Phương tiện xong rồi, Dạ Vị Ương gọi hạ nhân vào đem dạ hồ cất kỹ, duỗi tay chờ thanh xuân nữ tử mặc quần cho hắn.

Ngày đầu tiên tỉnh lại, Dạ Vị Ương đối với chuyện này thập phần không quen, tổng cảm thấy để một nha đầu mười bốn mười lăm tuổi cởi quần mặc quần cho mình rất quá đáng, khiến bản thân giống như tên biến thái vậy, nhưng nhìn bộ dáng bọn nha hoàn mỗi người đều là tập mãi thành thói quen, hơn nữa chung quy hẳn định không lại phiền toái khi tự mình làm, cuối cùng đành phải chịu trận dần dần quen thôi.

Quyền quý đáng giận a! Dạ Vị Ương không khỏi hung hăng cảm thán một phen.

Tư vị của quyền quý mặc dù tốt, nhưng vị trí quyền quý hiện tại không phải dễ ngồi, dưới tọa ỷ hoàng kim phía trên đầu lại tùy thời treo một con dao, chỉ cần không cẩn thận sẽ được cẩu đầu trát hầu hạ.

Cái này gọi là gần vua như gần cọp, mà chức quan này vẫn nên từ bỏ thì hơn.

Một mình suy nghĩ xong, Dạ Vị Ương lớn tiếng gọi: “Người tới a! Để Lý Vình vào đây!”

Chẳng bao lâu, người phi thường giống sếp Lục Gia Nhất mị mị cười cùng cái lưng cong như con tôm nhỏ đi từng bước nhỏ tiến vào, hướng Dạ Vị Ương trước mặt cúi đầu: “Gia.”

“Đóng cửa lại, ta có lời hỏi người.”

“A” Hấp tấp đóng cửa lại, Lý Vình đứng bên người Dạ Vị Ương: “Gia, có cái gì phân phó?”

“Lý Vình, người đi theo ta bao lâu rồi?” Dạ Vị Ương thoáng đánh giá quần gia này, tuổi chừng trên dưới năm mươi, hé ra gương mặt ngựa dài khôn khéo, lúc cười lộ nếp nhăn ở khóe mắt có thể kẹp chết con ruồi.

“Gia, tiểu nhân đi theo Ngài đã được mười lăm năm, từ lúc gia sáu tuổi thì tiểu nhân liền đi theo hầu hạ bên cạnh Ngài.”

“Gia ta hiện tại mặc dù không nhớ rõ sự tình trước kia, nhưng ta vẫn là Dạ Vị Ương chủ tử trong phủ từ trên xuống dưới... Từ trên xuống dưới có bao nhiêu người?” Dạ Vị Ương nói có vẻ có điệu, chợt phát hiện mình căn bản không biết Thượng thư phủ có bao nhiêu người.

Lý Vình trả lời rất nhanh: “Gia, trong phủ từ trên xuống dưới tổng cộng có hai trăm sáu mươi sáu người, một tổng quản chính là tiểu nhân, còn có hai quản sự, hộ viện...”

“Dừng dừng dừng!” Vừa nghe xong hắn lại đau đầu, Dạ Vị Ương tiếp tục ra dáng, nói: “Dù sao gia ta cũng là chủ tử trong phủ hai trăm sáu mươi sáu người, là thượng thư của triều đình, nếu ta vạn nhất xảy ra chuyện gì các người cũng không có ngày tháng tốt lành, nói rõ ràng hơn, chính là có ta mới có các người.”

“Gia nói rất đúng, gia nói rất đúng a!” Lý Vình vội phụ họa, đáp: “Gia hôn mê mấy tháng nay, trên dưới trong phủ chúng ta lo lắng nhiều lắm phải nói, cũng may ông trời có mắt, phù hộ gia bình an.”

“Được rồi được rồi.” Dạ Vị Ương trầm ngâm một lát, nhíu mày nhẹ giọng, nói: “Ta hỏi người, người có biết lúc trước ta như thế nào rơi xuống huyền nhai?”

?

Hết chương thứ ba

4. Quyển 1 - Chương 4: Người Xem Ta Không Vừa Mắt Thật Nhiều

“Còn có thể là ai, nhất định là chuyện tốt của đám loạn thần tặc tử kia làm, thấy đại nhân được hoàng thượng ưu ái liền sinh tâm bất mãn! Một đám văn nhân hủ lậu ngày thường thích vụng trộm khua môi múa mép, còn nói ngài nói bấy, không có việc gì cũng ghi chiết tử tấu đại nhân ngài, hừ! Hoàng thượng đâu có nghe lời gièm pha của bọn họ, chẳng những không để ý đến bọn họ, còn tính toán sau buổi săn bắn mùa thu sẽ thăng quan cho đại nhân ni.”

Khi nói Lý Vịnh còn làm một bộ dáng phẫn hận, tức giận đến nghiêng răng: “Đám ngụy quân cử, cả ngày nhân nghĩa đạo đức, kết quả lại tìm thích khách đến thương tổn đại nhân, hoàn hảo ông trời có mắt...”

“Được rồi được rồi.” Dạ Vị Ương vội đánh gãy lời Lý Vịnh, hắn chỉ biết một đại quan không làm gì thì sao lại bị người ám sát, không biết đã trêu chọc thế lực gì ngay cả cửu nhân cũng có, hắn tiếp tục hỏi: “Bình thường người nào xem ta không vừa mắt?”

Lý Vịnh không có trả lời ngay, thoáng suy nghĩ hồi lâu rồi bài ngón tay ra đếm, nói: “Quân cơ đại thần Ngô Trung Hiền, lão đầu đó suốt ngày bảo ngài nhu mì, còn nói: sớm muộn gì cũng phải loại trừ người.”

Dạ Vị Ương nheo mắt, có nhầm hay không, quân cơ đại thần!

“Bất quá Ngô lão gia không đợi được đến ngày đó, hai năm trước bị đại nhân dùng phép khích tướng chủ động xin đi đánh giặc ở chiến trường lấy nhiệm phong hàn chết rồi.” Dạ Vị Ương còn chưa thở ra một hơi, Lý Vịnh lại nói tiếp: “Bây giờ là thằng nhãi con của Ngô Trung Hiền, quân cơ đại thần Ngô Tử Thúc, cả ngày ồn ào nói sẽ thay vì phụ báo thù, vì nước trừ hại.”

Dạ Vị Ương lập tức cảm thấy trước mắt một đường hắc tuyến, oan oan tương báo khi nào mới hết a.

“Cùng quân cơ đại thần Ngô Tử Thúc cầm đầu bộ tộc lạc phách, lão sư Đại học sĩ Chu Quế, còn có Bình bộ thượng thư Bá Hề tướng quân, Lại bộ thị lang...” Lý Vịnh liền giống như đọc thuộc lòng tên món ăn, từ trong miệng nhảy ra ngoài phun mãi không hết, Dạ Vị Ương càng nghe càng kinh hãi, Dạ Vị Ương này đến tột cùng đã làm ra sự tình gì lại khiến nhiều người ghi hận như vậy.

Yên lặng nuốt ngụm nước miếng, Dạ Vị Ương ngăn lại Lý Vịnh: “Mau, đem gương đến ta nhìn xem.”

“Gia, ngài... Lấy gương làm gì?” Lý Vịnh vẻ mặt khó hiểu, gia từ khi mất trí nhớ sao trở nên bí hiểm khó dò như thế.

Lý Vịnh rất nhanh cầm một gương đồng đến, Dạ Vị Ương nhìn khuôn mặt phản chiếu trong gương lập tức nhận không được, mắng to: “Ta thao! Gia ta bộ dáng rõ ràng ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, suất đến kinh thiên địa khiếp quỷ thần, vì cái gì đám quân cơ đại thần, tướng quân, đại học sĩ, thượng thư, thị lang lại xem ta không vừa mắt?”

“Chẳng lẽ gia ta là một siêu cấp thanh quan, không cùng đám nịnh thần thông đồng làm vậy, bởi vậy được hoàng thượng thưởng thức nên bọn họ liền đối với ta hâm mộ ghen tỵ rồi sinh hận?” Dạ Vị Ương cầm gương soi trái soi phải, không tội không tội, bộ dạng thật là suýt.

Lý Vịnh mắt giắt mấy cái: “Thanh, thanh quan? Gia, ngài chẳng lẽ muốn làm thanh quan, gia, ngài đừng dọa tiểu nhân a!”

Dạ Vị Ương tức giận đem gương hướng trên người Lý Vịnh ném tới, nhìn cách bày trí tinh mỹ xa hoa trong phòng cũng có thể đoán được, so với thanh quan thì tham quan càng có khả năng lớn hơn, suy cho cùng hẳn chính là hộ bộ thượng thư, chương quản quốc khố chức quan béo bở a.

Đau đầu, quả thực rất đau đầu, thật sự bị hấn đoán trúng rồi.

“Lý Vịnh, đem sổ sách trong nhà mang hết ra đây cho ta!” Hấn thật muốn nhìn xem hộ bộ thượng thư này có thể tham bao nhiêu tiền.

Chưa tới một khắc Lý Vịnh đem một hộp thiết đến, Dạ Vị Ương mở hộp ra, nhìn thấy sổ sách tầng tầng lớp lớp đột nhiên cảm thấy chính mình giống như trở về thời đại học, dù sao chân không thể động đậy ở trên giường cũng không có việc gì làm, còn không bằng đếm xem bản thân có bao nhiêu tiền, hoàn hảo không có số, một lát sau mí mắt Dạ Vị Ương bắt đầu nhảy loạn.

Nhìn hơn phân nửa, Dạ Vị Ương cơ bản có thể nắm rõ tài sản nhà hấn có bao nhiêu, sau đó lật xem quốc khố triều đình một năm nay đại khái thu vào, kế tiếp đối chiếu tỷ lệ Dạ Vị Ương thiếu chút nữa tè ra quần, “Dạ Vị Ương” này trước kia chết vì một cái Hòa Thân (tham quan thời Càn Long), hấn còn muốn từ quan hồi hương hưởng phúc, nhưng với bộ dạng hiện tại, đừng nói một khi từ quan có bao nhiêu người chờ làm thịt hấn, chỉ sợ hoàng đế cổ quái kia cũng sẽ không tha cho hấn.

Lần thứ nhất bị ám sát sẽ có lần thứ hai, thế giới này thật sự có người muốn giết hấn, Dạ Vị Ương không có khờ dại đến mức buông quyền lực trong tay, công bố với mọi người hấn bị mất trí nhớ, sẽ không có việc gì đi.

Nào có người thật vất vả chơi trò xuyên qua kết quả lại trở về chờ bị ngũ mã phanh thây, Dạ Vị Ương dùng sức nhu nhu mi tâm, sắc trời ngoài cửa sổ đã mờ tối, trong phòng chẳng biết khi nào đã còn người thấp đèn, huân hương lượn lờ, phá lệ an tĩnh,

Hấn sâu kín thở dài: “Chức quan này từ không được rồi.”

Hết chương thứ tư

5. Quyển 1 - Chương 5: Ta Muốn Làm Quan Tốt

“Thường thái y bên này, thỉnh.” Lý Vịnh tự mình dẫn Thường Thiệu Điển vào trong phủ.

Tiết thu vàng, cúc thu trong phủ thượng thư cũng vừa vặn nở, dưới ánh mặt trời từng mảnh sắc vàng rực rỡ, cúc thu có hồng, vàng, trắng, mặc (đen), xanh nhạt đủ loại màu sắc, nhưng Dạ Vị Ương tựa hồ thiên vị màu vàng, toàn bộ khu vườn hơn phân nửa đều là kim cúc.

Đi trên đường nhỏ giữa bồn hoa, Thường Thiệu Điển không khỏi âm thầm lắc đầu, trên phố đồn thổi Dạ Vị Ương coi màu sắc kim cúc như hoàng kim mà yêu thích, nhiều ngày nhìn thấy quả nhiên là một cự hủ (thối nát) tham quan.

Đường đi hôm nay không giống hướng đến gian phòng hôm qua, Thường Thiệu Điển liền hỏi: “Dạ đại nhân không ở trong phòng nghỉ ngơi sao?”

“Sáng sớm hôm nay hoàng thượng có sai người đưa luân y tới, gia nói trong phòng rất buồn, nên ngồi luân y để người đẩy vào vườn hoa đi dạo một chút.” Lý Vịnh tràn đầy lo lắng nói, “Thường thái y chút nữa nên khuyên nhủ gia nhà ta, hôm nay tuy rằng trời trong nhưng trung thu vừa qua, thời tiết dần trở lạnh, gia hẳn lúc này còn ngồi bên cạnh hồ nước, cũng không nghe người khác khuyên, người này vừa mới tỉnh lại, không thể bị cảm lạnh.”

Đang nói chuyện bọn họ đã đi đến hồ nước bên cạnh hoa viên, xa xa có thể nhìn thấy một bóng dáng lộ vẻ trầm tĩnh tựa vào một luân y, tuy rằng đã sắp vào cuối thu, nhưng hoa viên vẫn có kim cúc hoa quế cùng đủ loại bách hợp nở rộ tự nhiên, Dạ Vị Ương lại không thèm nhìn tới, chỉ nhìn chăm chú vào hoa sen tàn úa trên mặt hồ, không biết đang nghĩ cái gì.

Lý Vĩnh tiến lên khom thắt lưng, thấp giọng nói: “Gia, Thường thái y đến.”

Nghe thấy tiếng động, nam nhân ngồi trên luân y quay đầu lại, mái tóc dài xinh đẹp phiêu tán chưa được buộc hẳn, hơi gió lạnh theo mặt nước hồ thổi qua vén lên vài sợi tóc, như kim sắc mỏng manh phản quang dưới sương mù, khoe miệng Dạ Vị Ương hơi giương lên, trong phút chốc sắc thu trong vườn đều trở nên âm đạm.

Trái tim khê loạn đập, Thường Thiệu Điển cúi đầu thở dài nói: “Dạ đại nhân.”

Dạ Vị Ương được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, Thường Thiệu Điển cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy cự hủ tham quan này, mỗi khi lui tới cảm thấy không khác gì một thân xác thối tha làm người ta khinh thường, như thế nào hôm nay lại cảm giác người này so với ngày thường, trái lại dễ nhìn như vậy.

“Dạ đại nhân, gió thổi rất lạnh, người vừa mới tỉnh lại thân thể chưa hoàn toàn kháng phục, vẫn là trở về phòng nghỉ ngơi mới tốt.” Thường Thiệu Điển đi đến bên cạnh Dạ Vị Ương, trên hồ đầy sắc úa tàn của hoa sen Dạ Vị Ương lại xem chuyên chú vạn phần.

“Ta hôn mê trên giường đã một tháng, còn như thế ta nhất định sẽ lên mốc.” Dạ Vị Ương chẳng chút để ý nói, bất hấn cả ngày nằm trên giường còn không phải đem hấn buồn đến chết.

Về mặt Thường Thiệu Điển có vài phần nghiêm túc, tiếp tục khuyên nhủ: “Dạ đại nhân không nên nhất thời buồn chán mà đem thân thể ra đùa giỡn, hoàng thượng đã dặn dò vi thần phải hảo hảo chăm sóc đại nhân.”

Dạ Vị Ương phốc một tiếng, bật cười, Thường Thiệu Điển sắc mặt cứng đờ, khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ đại nhân thấy lời của vi thần thực buồn cười?”

Khoát tay, Dạ Vị Ương cười nói: “Không buồn cười không buồn cười, ta chỉ cảm thấy kỳ quái, người khác nói ta là đại gian thần tội tác tày trời, đại tham quan, nhiều người trong triều đình xem ta không vừa mắt, không nghĩ tới Thường thái y còn quan tâm ta như vậy.”

Thường Thiệu Điển nhìn không được hơi sững sốt, cho dù trước kia Dạ Vị Ương thật sự một tham quan khiến người ta xem không vừa mắt, nhưng bản thân Dạ Vị Ương chưa từng thừa nhận qua, hôm nay cư nhiên tự mình nói ra, thực làm cho hắn cảm thấy ngoài dự tính.

“Thần chỉ tận sức vì bổn phận, cùng đại nhân là thanh quan hay tham quan không có quan hệ gì.” Do dự một chút, Thường Thiệu Điển hỏi: “Dạ đại nhân đã khôi phục trí nhớ?”

Dạ Vị Ương chỉ vào lỗ tai: “Ta là bị phế chân, lỗ tai cũng không có điếc, dù cho trí nhớ chưa khôi phục vẫn có thể nghe người khác nói chuyện.” Mắt nhìn hòm thuốc trên người Thường Thiệu Điển, nói: “Phiền toái Thường thái y đẩy ta đến lương đình bên kia, chúng ta vừa xem vừa nói chuyện phiếm, thế nào?”

“Người ngàn vạn lần không cần từ chối, trong phủ này tuy rằng nhiều người nhưng không có ai cùng ta nói chuyện, ta sẽ rất nhanh buồn chết.”

“Được.” Ứng một tiếng, Thường Thiệu Điển tiến lên đỡ lấy luân y đẩy Dạ Vị Ương hướng đến lương đình.

“Thường thái y, trước kia ta có phải hay không rất xấu?” Dạ Vị Ương đột nhiên hỏi, vấn đề này nhất thời Thường Thiệu Điển không biết nên trả lời thế nào, cũng không thể nói thẳng đúng không? Ai chẳng biết Dạ Vị Ương là một người bụng dạ tiểu kê thích mang thù, hiện tại tuy rằng mất trí nhớ, khi tiếp xúc dường như không giống kẻ lòng dạ hẹp hòi, nhưng ai có thể dám chắc Dạ Vị Ương không phải đang giả vờ.

“Người không trả lời ta coi như đúng rồi.” Dạ Vị Ương nói một câu khiến Thường Thiệu Điển hết sức kinh ngạc, “Người nói xem, nếu bây giờ ta bỏ tối theo sáng vì hoàng thượng cúc cung tận tụy, làm một vị quan tốt vì dân tạo phúc, thì như thế nào?”

Hết chương thứ năm

6. Quyển 1 - Chương 6: Lạc Thú Nhân Sinh A

Chén trà sắp đưa đến bên miệng chợt dừng lại, trong mắt Tịch Thiên Thương nhất thời sinh ra chút hứng thú: “Hắn thật sự nói như vậy?”

Thường Thiệu Điển cúi đầu đáp: “Thật sự là chính miệng Dạ đại nhân nói với ta, hắn muốn sau này vì bộ hạ cúc cung tận tụy, làm quan tốt tạo phúc cho dân.”

“Nếu nói hắn giả vờ mất trí nhớ, lấy tính tình của Dạ Vị Ương sẽ không có khả năng nói ra lời như thế, nếu nói hắn thật sự mất trí nhớ, như vậy lần này rất kỳ lạ, Thiệu Điển người thấy thế nào?” Nhẹ nhàng thổi lá trà nhỏ trên mặt nước uống một hớp, ngón tay khê ma sát đường vân tối vân long trên vành chén sứ men trắng, Tịch Thiên Thương hỏi.

“Chúng mất trí nhớ quả thực rất khó phân biệt, nhưng Dạ đại nhân hôn mê một tháng chưa từng tỉnh lại, theo vi thần thấy, Dạ đại nhân có thể thật sự bị chứng mất trí nhớ.”

“Có thể?” Âm điệu hơi nhấn lên.

Thường Thiệu Điển “bùm” một tiếng quỳ xuống đất: “Chúng bệnh Dạ đại nhân quá dị khó mà chẩn đoán, vi thần vô năng, xin hoàng thượng thứ tội.”

“Được rồi, ngay cả người cũng nhìn không ra nguyên do, trăm liền cân nhắc Dạ Vị Ương là mất trí nhớ thật, đứng lên đi.” Bỏ chén trà xuống bàn gỗ lim, Tịch Thiên Thương đối với một người khác trong phòng, cười nói: “Bất quá, người nọ tuy rằng mất trí nhớ nhưng đầu óc không có biến cố, ngày đó hắn tỉnh lại còn cùng trăm nói từ quan hồi hương, trong phút chốc lại muốn vì trăm cúc cung tận tụy làm một cái quan tốt.”

Thường Thiệu Điển đứng lên, hắn thoáng nhìn qua bạch y nam tử ở đối diện, một thân khí thế Đại tướng quân lộ vẻ sắc bén trước sau như một trong trẻo mà lạnh lùng, nghe nói ngày hôm qua Lưu tướng quân vừa mới hồi triều, hôm nay liền vào cung.

Bạch y nam tử nói: “Dạ đại nhân xưa nay đều thông minh.” Ngữ điệu ôn hòa không nghe ra cảm xúc.

“Nói cũng khéo, người vừa trở về Vị Ương liền tỉnh, người cùng hắn cũng coi như “lão bằng hữu”, có thời gian thì đi thăm hắn đi.” Tịch Thiên Thương thần nhiên nói.

“Thần nghe nói sau khi Dạ đại nhân tỉnh lại liền đóng cửa không tiếp khách, hôm qua Hà đại nhân và hộ bộ Lý đại nhân luôn giao hảo với Dạ đại nhân đến thăm đều bị cự tuyệt ngoài cửa, chỉ sợ vi thần đi cũng không gặp được.” Lưu tướng quân nói.

“Vậy mang theo ý chỉ của trăm đi, tiếp qua một chút chính mà thời điểm thưởng phong diệp (lá phong), đến lúc đó cũng phải có hắn tiếp đón sứ giả, trăm _____ không muốn nhìn thấy trong kinh thành phát sinh bất luận sự tình gì.” Ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, Tịch Thiên Thương nhìn về phía Lưu tướng quân: “Bá Hề, đã hiểu sao?”

“Thần, tuân chỉ.”

...

...

Không có phim để xem, không có micro-blog, không có thiên nhai bát quái, không post bar, không có trò chơi...

A, nhân sinh còn cái gì lạc thú?

Theo lời của Dạ Vị Ương, ngày trôi qua cũng không gian nan như vậy, cuộc sống quyền quý hắn quả thực đã trải nghiệm một phen, mỗi ngày mở mắt chỉ cần hô một tiếng là có muội tử xinh đẹp tiến vào hầu hạ.

Hai tay duỗi ra chờ người giúp hắn mặc quần áo, miệng hé ra là có đồ ăn nóng hằm hập, nhàm chán thì đọc sách, lười xem thì kêu người đọc, không đọc sách cũng có thể xem ca múa nghe tiểu khúc nhi..., chỉ là suốt ngày cứ ở nhà thật sự rất buồn tẻ vô vị, tuy rằng nhà này lớn đến mức có thể xây hai mươi sân bóng.

Lý Vĩnh không hổ là tổng quản trong phủ, bản lĩnh nhìn mặt đoán ý nhất lưu, không đợi Dạ Vị Ương mở miệng đã chủ động nói: “Gia là đang buồn chán sao?”

“Mỗi ngày ở trong phủ không buồn mới lạ, hôm nay kinh thành có địa phương nào thú vị để đi chơi, người thu xếp cho ta một chút.” Tốt xấu gì cũng đã xuyên qua, Dạ Vị Ương còn chưa nhìn thấy thế giới bên ngoài thượng thư phủ rốt cục có hình dạng thế nào.

Huống hồ mấy ngày nay, hần quan sát nơi này không giống bất cứ triều đại nào trong lịch sử, không biết hần đã xuyên đến triều đại chưa được ghi chép lại, hay là xuyên đến thế giới khác rồi.

“Hắc hắc hắc, tiểu nhân đã biết, lập tức cấp gia an bài, vậy đi đến địa phương trước kia gia thích nhất, gia ngài thấy sao?” Đôi mắt cười đến mức đều hí thành mấy đường rãnh nhỏ, nhìn thế nào Lý Vĩnh cũng giống tên tiểu tặc cười hì hì, mờ ám như vậy.

Dạ Vị Ương cười theo hai tiếng: “Địa phương trước kia gia ta thường đến? Không tồi không tồi, người dẫn ta đi xem, nói không chừng có thể nhớ ra chút gì đó.”

Hần thật sự muốn nhìn thử, đại tham quan này bình thường đi đến nơi nào tiêu dao khoái hoạt.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hết chương thứ sáu

7. Quyển 1 - Chương 7: Cảm Giác Tâm Động

Dù chân không thể nhúc nhích, cũng không ngăn được Dạ Vị Ương một khóa tâm đã sớm bay lên, sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên được ngồi cỗ kiệu lớn xa hoa lộng lẫy này, đầu cuối cỗ kiệu đều có đội hộ vệ thiếp thân theo bảo vệ, Dạ Vị Ương lại một phen thể nghiệm uy phong của giai cấp quyền quý khi xuất hành.

Hần vén màn nhìn ra ngoài, kinh thành so với trong tưởng tượng của hần còn muốn sạch sẽ xinh đẹp hơn, tuy rằng không có nhà cao tầng như ở thế kỷ hai mươi mốt, nhưng ngôi nhà nhất loạt sắp xếp chỉnh tề vô cùng đẹp mắt, đường xá cũng bằng phẳng ngay ngắn, bách tính qua lại mỗi người trong đó xiêm y gọn gàng sạch sẽ, đại khái nguyên nhân không có máy tính phóng xạ cùng ô nhiễm môi trường, cho nên khí sắc đại bộ phận người đều rất tốt.

Cỗ kiệu đi qua ngã tư náo nhiệt hơn lúc sau lại chuyển vào đường nhỏ ven sông yên tĩnh, dọc đường ven sông phần lớn trồng nhiều liễu xanh giống như trong tiểu thuyết miêu tả, chỉ là tiết trời này lá cây đã úa vàng, ngược lại sinh ra loại mỹ cảm tiêu điều thưa thớt.

Dạ Vị Ương nhìn những thuyền nhỏ trôi nổi giữa sông, dưới ba quang lân lân tựa như bức sơn thủy họa quyển, ngẫu nhiên từ trên sông truyền đến tiếng ca như oanh đề tuyệt vời êm tai, lập tức khiến cho Dạ Vị Ương bị nhốt trong phòng lâu nay nhất thời cảm thấy trong lòng sáng khoái không ít, đối với phiền táo xuyên qua đến thế giới xa lạ này, cũng vui đi ít nhiều.

Dù sao cũng trở về không được, vậy hảo hảo tiếp nhận hiện thực làm người quyền quý nì.

Chính là cuộc sống quyền quý tuy rằng có thể nhanh làm dịu đi, nhưng cũng không phải khá giả, đang lúc Dạ Vị Ương nhắm mắt nghe tiếng tỳ bà từ thuyền nhỏ trên sông thì cỗ kiệu đột nhiên dừng lại. Ngay sau đó, chợt nghe bên ngoài có người hô lớn: “Có thích khách!”

Có cần xui xẻo vậy không a, giữa hoàng thành ban ngày ban mặt cũng có người dám ám sát?

Dạ Vị Ương vội vén màn thoáng nhìn ra ngoài, liền thấy biểu diễn y như trong phim truyền hình, vài tên hắc y nhân tay cầm đại đao đang cùng hộ vệ mình tiến lên sống mái với nhau, bên kia Đại tổng quản Lý Vĩnh khẩn trương lớn tiếng hô: “Bảo vệ đại nhân!”

Lý Vĩnh vừa quay lại đã thấy Dạ Vị Ương từ trong kiệu ló đầu ra, sợ đến mức chạy nhanh đến đem Dạ Vị Ương đẩy vào trong: “Đại nhân, ngài đừng đi ra a!”

“Cầu quan kia ở trong kiệu, các huynh đệ, lên!” Thích khách sắc bén thấy được Dạ Vị Ương, hét lớn xách đao giẫm dưới đất một cái, người như lò xo bay lên một đao hướng cổ kiệu Dạ Vị Ương mà chém xuống.

Bên ngoài ầm ầm một mảnh, Dạ Vị Ương cúi đầu nhìn đôi chân phé của mình, giờ hẳn muốn chạy cũng chạy không được a, đang lúc nghĩ ngợi thì đại đao sáng chói từ bên ngoài đâm vào, kinh hoàng Dạ Vị Ương vội nghiêng người tránh qua, mồ hôi lạnh lập tức ướt đầm, như thế nào vừa xuyên qua lại đột tử đầu đường a.

“Cứu mạng a! Giết người rồi!” Dạ Vị Ương sợ đến mức liên tục kêu to, thích khách ngoài cổ kiệu liền vén màn lên, mắt lộ ra hung quang, đại đao trong tay hướng Dạ Vị Ương chém tới, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay tại lúc Dạ Vị Ương trở mắt nhìn đại đao đâm vào người mình, thích khách đột nhiên bị một bóng trắng một cước đá văng, bên tai một trận gió lạnh, đại đao lệch hướng xẹt qua lỗ tai Dạ Vị Ương đâm sâu vào miếng gỗ phía sau.

Tay nằm úp trên kiệu, Dạ Vị Ương ngồi bên trong nhìn thấy một bạch y nam tử tựa như thần tiên từ trên trời bay xuống, bạch y phiêu phiêu bản lĩnh chỉ vền vền một người lại đánh cho đám thích khách liên tục lui về phía sau, thân thủ linh hoạt như du long, Dạ Vị Ương nhìn đến mắt đều hoa lên.

“Này cũng quá suất đi...” Dạ Vị Ương chăm chú nhìn khuôn mặt lãnh tuấn của bạch y nam tử không chớp mắt, chẳng hề chú ý bên cạnh một thích khách từ dưới đất cầm đao nhảy lên, chỉ nghe một tiếng: “Cầu quan, chịu chết đi!”, Dạ Vị Ương vừa quay đầu liền thấy ánh sáng chói lòa hướng mặt mình bay tới.

Bạch y nam tử bên kia muốn ngăn cản cũng không còn kịp, chỉ thấy hai tay bạch y nam tử hướng cổ kiệu khê quát một tiếng phóng chưởng, cổ kiệu giống như bị lực đạo vô hình đánh trúng văng ra khỏi mặt đất, tuy rằng tránh thoát được đại đao chém tới, nhưng Dạ Vị Ương đang ngồi trong kiệu cũng bị đẩy ra.

Mắt thấy sẽ ngã xuống sông, bạch y nam tử chân đạp một cước bay qua một tay chặt chẽ ôm lấy Dạ Vị Ương, ở không trung vòng vo một cái rồi vũng vàng rơi trên mặt đất, Dạ Vị Ương hai chân vô lực lập tức bị trượt xuống, bạch y nam tử vội vàng đưa tay ôm lấy. Bạn đang ?

Liền trong khoảng khắc hai mắt tương giao, mặt trời mùa thu ấm áp rơi từng mảng vàng, nhiều điểm dừng ở trên tóc bạch y nam tử, Dạ Vị Ương hơi sững sốt, cảm thấy trái tim bên ngực trái “thình thịch, thình thịch” đập rất nhanh, liền giống như có một cây búa nhỏ dùng sức mà đập vào tim hần.

“Đại đại nhân?” Bạch y nam tử nhẹ nhàng gọi một tiếng, nhưng ngữ điệu lạnh lùng.

Thanh âm lạnh lùng này lập tức làm cho Dạ Vị Ương đang trong trạng thức hoa si (mê trai =)) tỉnh lại, hần nhìn bạch y nam tử mi mục như họa mà âm thầm cảm thán, thật là thiếu niên lang tuấn tú, nếu để ở thế kỷ hai mươi mốt làm thần tượng, thì thị trường sẽ không còn là của ngôi sao Hàn Quốc.

Dạ Vị Ương ngượng ngùng cười: “Xin lỗi xin lỗi, người vừa rồi thật sự rất suất, ta nhìn không được mới nhìn người chăm chăm.”

Lời này làm cho bạch y nam tử hơi sững sốt, vẻ mặt cùng ánh mắt lạnh lùng cũng nhạt đi vài phần: “Đại đại nhân còn tâm tình nói đùa, xem ra đã không sao.” Nói xong liền buông cánh tay đang ôm Dạ Vị Ương ra, người sau vội gắt gao kéo áo bạch y nam tử.

Dạ Vị Ương nhìn cổ kiệu bên cạnh đã bị phá hủy, mắt giật mấy cái: “Tiền Phật tiền đến Tây, cứu người cứu tới cùng, vị đại hiệp này, người có thể đưa ta hồi phủ không?”

Hết chương thứ bảy

8. Quyển 1 - Chương 8: Lão Địch Thủ

“Lưu, Lưu, Lưu tướng quân!” Lý Vĩnh thấy bạch y nam tử liền trợn mắt há mồm như gặp quỷ, nhìn thấy gia nhà hần cư nhiên bị bạch y nam tử ôm trong ngực lại càng há to hơn, bộ dáng hận không thể một hơi nuốt hai cái trứng chim luộc.

“Lưu tướng quân?” Dạ Vị Ương gắt gao níu lấy bạch y nam tử không buông, hần hướng bạch y nam tử cười như cảnh xuân sáng lạn: “Nguyên lai đại hiệp là tướng quân triều đình, khó trách lại anh hùng thần võ như thế.”

Trong mắt bạch y nam tử lộ ra vài phần nghi hoặc, ngữ khí lạnh nhạt: “Nghe nói Dạ đại nhân sau khi bị tập kích liền mất trí nhớ, bây giờ nhìn người ngay cả ta cũng nhận không ra, xem ra quả thật không sai.”

“Chẳng qua không biết hai chân đại nhân cũng bị phế đi.” Ánh mắt bạch y nam tử thản nhiên nhìn hai chân vô lực dưới lớp y bào của Dạ Vị Ương, rồi đối với Lý Vĩnh ở một bên vẫn chưa từ trong khiếp sợ tỉnh lại, nói: “Ta phụng mệnh bệ hạ đến thăm hỏi Dạ đại nhân, nơi này giao cho các người xử lý.”

Sau đó đem nam nhân trong ngực bế ngang qua, phóng người nhảy lên lưng tuấn mã cao lớn, hướng thượng thư phủ mà đi.

“Gia! Gia!” Lý Vĩnh lúc này mới phản ứng, nhưng bạch y nam tử đã mang theo Dạ Vị Ương cười ngựa ly khai, “Thật kỳ quái, Lưu đại nhân và gia từ trước đến nay đều xem nhau không vừa mắt, như thế nào hôm nay...”

Gió mát cuối mùa thu phe phẩy vài tia lạnh vào mặt, cũng thổi tan không ít sợ hãi khi gặp phải ám sát vừa rồi, chính là không khỏi có chút lạnh.

Dạ Vị Ương kéo y phục mình, cảnh vật hai bên như bay xẹt qua, hần cúi đầu nhìn bàn tay bạch y nam tử phía sau nắm dây cương, bàn tay kia trắng muốt thon dài hữu lực, bởi vì nắm chặt dây cương mà mu bàn tay hơi lộ ra đường vân mạch máu màu xanh nhạt.

Tay thật đẹp, Dạ Vị Ương lại nhìn bàn tay khác đang vắt ngang thắt lưng mình, lập tức đem sự tình bị tập kích khi nãy vụt lên chín tầng mây: “Hôm nay cảm ơn Lưu tướng quân, nếu không có Lưu tướng quân ra tay cứu giúp, Dạ Vị Ương ta đã sớm phơi thây đầu đường, đại ân đại đức không biết làm sao báo đáp.”

“Dạ đại nhân là mệnh quan triều đình, tháng trước vừa bị ám sát, thương thế còn chưa lành đã tùy tiện đi ra ngoài, thật không biết bảo trọng tính mệnh.” Thanh âm lạnh lùng mà rõ ràng từ sau lưng truyền đến, Dạ Vị Ương thấp giọng ngượng ngùng, cười nói: “Đúng vậy, là ta sơ suất, bất quá ngay tại hoàng thành giữa thanh thiên bạch nhật lại có kẻ lớn mật ám sát quan viên triều đình, thật sự quá mức ngông cuồng, cũng không biết người đứng phía sau muốn giết ta là ai, ngay cả hoàng thượng cũng không để vào mắt.”

“Việc này ta sẽ bẩm báo hoàng thượng, nhất định phải bắt được những kẻ sau màn trả lại sự bình yên hoàng thành.”

Mắt thấy sắp đến phủ đệ, Dạ Vị Ương vội nói: “Có phải trước kia chúng ta từng quen biết, bất quá hiện tại ta không nhớ rõ ai, hôm nay cũng coi như là chúng ta lần đầu gặp mặt, còn chưa biết tính danh của Lưu tướng quân?”

?

“...” Người sau lưng trầm mặc phút chốc mới lên tiếng, “Lưu Bá Hề.”

Nháy mắt đã đến trước cửa thượng thư phủ, Lưu Bá Hề đầu tiên nhảy xuống sau đó đem Dạ Vị Ương từ trên ngựa bế xuống, hộ vệ canh cửa Dạ phủ vội chạy lại, một bên mở cửa một bên giúp Lưu Bá Hề dắt ngựa.

“Lưu tướng quân, thật sự đã làm phiền người.” Nhẹ nhàng dựa vào ngực đối phương, hai tay Dạ Vị Ương ôm lấy bả vai Lưu Bá Hề, từ tầm mắt của hần càng thấy rõ đôi mắt trong vắt dưới hàng lông mi dày rậm góc cạnh của nam tử, vài sợi tóc theo gió bay về phía sau, tựa như một bức tranh xinh đẹp.

“Dạ đại nhân khách khí.” Thản nhiên trả lời, Lưu Bá Hề đem Dạ Vị Ương đưa đến trong phòng, thời điểm thân thể bị đặt xuống giường, Dạ Vị Ương bỗng dưng cảm thấy có chút không muốn, so với giường thì trong ngực người nọ ấm áp thoải mái hơn.

Đưa Dạ Vị Ương về nhà Lưu Bá Hề cũng ly khai, chẳng bao lâu tổng quản Lý Vĩnh đã chạy về, xác nhận gia hần đã trở về bình an mới thở ra một hơi.

“Gia ngài không có việc gì đi?” Lý Vĩnh khẩn trương hề hề hỏi.

“Bây giờ thì không sao, vừa rồi suýt chút nữa là quy thiên.” Dạ Vị Ương nhíu mày, nghi hoặc nói, “Lưu Bá Hề trong triều đình có thân phận gì, ta có cảm giác tên này như đã nghe qua ở nơi nào đó.”

Lý Vĩnh vội nói: “Gia, Lưu tướng quân chính là địch thủ của người a!”

Hết chương thứ tám

9. Quyển 1 - Chương 9: Ta Cùng Hoàng Đế Có Gian Tình

“Hoàng thượng giá lâm _____”

Thanh âm lạnh lạnh của thái giám suýt chút nữa chọc thủng lỗ tai Dạ Vị Ương, những người trong phòng đều đồng loạt quỳ xuống đất cung nghênh hoàng thượng, chỉ có Dạ Vị Ương hai chân tàn phế không thể quỳ, nên hần đành phải cúi đầu rạp trên giường.

“Vị Ương thân thể chưa khỏe, sau này hư lễ liền miễn đi.” Trên người quần áo hoa văn mây lam sắc phù long bay liệng, hoàng đế hai chắp sau lưng từng bước dài đi đến, “Những người khác đều lui ra.”

Mọi người trong phòng nối tiếp nhau ra ngoài, nhất thời chỉ còn lại hoàng đế và Dạ Vị Ương hai người.

“Trẫm đã nghe nói, ngày hôm qua người bị ám sát, ái khanh cứ việc yên tâm, trẫm nhất định sẽ bắt hung thủ trừng trị theo quốc pháp.” Tịch Thiên Thương đi đến, không ngồi ghế dựa bên cạnh mà trực tiếp ngồi ở bên giường, cực kỳ tự nhiên cầm lấy tay Dạ Vị Ương để trên nệm siết chặt.

“Hoàng thượng...” Lần này Dạ Vị Ương suýt bị hù chết, có phải hay không quá mức thân mật?

“Trẫm biết người ủy khuất, trẫm cam đoan với người, chuyện như vậy về sau sẽ không xảy ra nữa, hôm qua có bị thương chỗ nào không?” Dứt lời, Tịch Thiên Thương liền nắm bả vai nam nhân kiểm tra thương thế, thái độ vô cùng thân thiết so với lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Vị Ương thật sự chênh lệch quá lớn.

“Hoàng thượng, thần không có việc gì, ngày hôm qua may mắn gặp Lưu tướng quân, nhờ có hần ra tay tương cứu ta mới có thể ngồi ở đây.” Nhọt nhạt cười, Dạ Vị Ương dùng sức muốn đem tay mình từ trong tay đối phương nhanh rút về, mới vừa kéo ra một chút đột nhiên bị Tịch Thiên Thương cầm chặt hơn.

Cúi đầu nhìn bàn tay có ý đồ đào tẩu khỏi tay mình, khóe miệng Tịch Thiên Thương hơi gợn lên: “Trẫm quên mất, Vị Ương hiện tại không nhớ rõ trẫm.”

“Hoàng thượng nói lời này thật sự là chiết sát vi thần, thần nào dám quên hoàng thượng a.” Hoàng đế này chắc điên rồi, đột nhiên mặc danh kỳ diệu nắm tay hần làm gì?

“Còn dám nói không quên, tình cảm của trẫm đối với Vị Ương chỉ sợ hiện tại người đã quên không còn một mảnh, lần đầu đến thăm người thế nhưng chỉ nhớ Lý Vĩnh lại không nhớ nổi trẫm, người có biết trong lòng trẫm có bao nhiêu tức giận?” Nhẹ nhàng xoa tay nam nhân, Tịch Thiên Thương nửa đùa giỡn nói: “Khi đó trẫm thật sự muốn đem người vứt ra ngoài thành, mắt không thấy tâm không phiền.”

Ném ra ngoài ta còn có thể sống sao, Dạ Vị Ương âm thầm kinh hãi, hần biết tiền thân của thân thể này là nhân vật như thế nào, gia đình vốn xuất thân quý tộc, nhưng gia đạo sa sút đến giai đoạn sau chỉ có thể dùng hai chữ “bần cùng” để hình dung, cũng may “Dạ Vị Ương” đọc sách lợi hại khảo thí tiến cung.

Hắn không ngốc, loại tiểu nhân vật chẳng chút bối cảnh thì có năng lực gì trèo lên cao? Huống hồ hắn quan sát “Dạ Vị Ương” chỉ là tiểu tài tiểu thông minh, cũng không phải kiểu thông minh bác học tài cao để có được địa vị nhất bá trong triều.

Bây giờ xem ra, “Dạ Vị Ương” không phải không có chỗ dựa, chẳng những có chỗ dựa, mà chỗ dựa này còn chính là hoàng đế, nhưng hắn thật không nghĩ tới “Dạ Vị Ương” cùng hoàng đế cư nhiên là loại tình cảm hỗn loạn phức tạp này.

Tự cổ thần là thần, vương là vương, gặp phải mối quan hệ bất thanh bất sở cho dù “Dạ Vị Ương” lúc đó không chết, về sau cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp, trong sách sử đều viết như thế!

Dạ Vị Ương nhin xuống xúc động muốn đem hoàng đế một cước đá bay, nghĩ đến chân phế hiện tại muốn đá cũng đá không được.

“Thần đáng chết vạn lần, xin hoàng thượng thứ tội.” Dạ Vị Ương cúi đầu thành khẩn nhận tội.

“Trẫm bực bội nên nói vậy thôi, sao nỡ lòng để ngươi chết.” Duỗi ngón tay nâng cằm Dạ Vị Ương lên, Tịch Thiên Thương nhìn bộ dáng người nọ cứng ngắc quần bách không thôi, trong mắt nhất thời phiếm ra chút ý cười: “Được rồi, ngươi đã chịu thương tổn cùng ủy khuất như vậy, trẫm sao có thể còn làm khó dễ ngươi.”

“Ngày mai trẫm sẽ hạ một đạo thánh chỉ, trao ngươi chức vị ngự tiền đại thần, như thế ngươi có thể tả hữu bầu bạn bên cạnh trẫm, đến lúc đó trẫm thật muốn nhìn xem ai dám động đến sợi tóc của ngươi.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Hảo a, chỉ ít hoàng đế cho hắn một viên thuốc an thần.

Bạn đang ?

Đưa tay nắm lấy thất lưng Dạ Vị Ương, đại khái liên quan đến việc hôn mê hơn một tháng, mãi đến lúc này Dạ Vị Ương vẫn còn chút bệnh sắc mặt tái nhợt, lại càng làm cho nam tử vốn phong thần tuấn lãng tăng thêm vài phần mềm yếu, mặc danh khiến người tâm động.

Trong phút chốc đáy lòng Tịch Thiên Thương nổi lên bao nhiêu thương tiếc, hắn nhẹ nhàng nhu nhu đôi chân nam nhân đã muốn không còn tri giác, trầm giọng nói: “Ngươi chỉ cần biết, bất luận Dạ Vị Ương ngươi có phải mất trí nhớ hay không, có đứng dậy được hay không, ngươi vẫn là người của trẫm.”

Hít sâu một hơi, đè ép ngọn lửa vô danh ở bụng dưới, Tịch Thiên Thương vỗ vỗ lưng Dạ Vị Ương: “Trẫm hôm khác lại đến thăm ngươi, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi.” Sau đó đứng lên bước nhanh ly khai khỏi phòng.

“Hoàng thượng, ngài đi thông thả a.” Nhìn Tịch Thiên Thương đã không còn bóng dáng, Dạ Vị Ương lập tức dùng sức lau lau mu bàn tay mình, lau từ trắng biến thành trái cà.

Xong đời, xú hoàng đế này thật sự đối với hắn có tình ý sao? Nghĩ đến thân thể trước đây từng cùng tên kia quan hệ thân mật, Dạ Vị Ương lập tức nổi lên một trận da gà.

Hoàng đế suất thì có suất, nhưng có ai thấy bộ dáng lão hồ đẹp mắt liền đem mình dâng lên cho lão hồ ăn chứ.

Dư quang nơi khóe mắt thoáng nhìn hai chân mình, Dạ Vị Ương nhúu mày càng sâu, hy vọng tên hoàng đế kia không biến thái đến mức ngay cả người tàn tật cũng hạ thủ a.

Hết chương thứ chín

10. Quyển 1 - Chương 10: Tặng Lễ Vật

“Lưu tướng quân?” Thường Thiệu Điển đang xoa chân cho Dạ Vị Ương hơi sưng sốt.

Uống một ngụm trà nóng, tựa vào ghế nằm Dạ Vị Ương gật đầu: “Đúng, chính là Lưu Bá Hề Lưu tướng quân, Thường thái y người cùng ta nói một chút, Lưu tướng quân bình thường là dạng người gì, ngày ấy

Lưu tướng quân cứu ta một mạng, ta vẫn chưa hảo hảo tạ ơn hần, ta thật ra muốn đến nhà báỉ phỏng, nhưng Lý Vịnh nói trước đây ta và hần là lão địch thủ một mất một còn không bao giờ qua lại.”

Trong mắt phiếm ra nồng đậm tò mò, Dạ Vị Ương nhẹ giọng cười nói: “Ta ngược lại cảm thấy Lưu tướng quân là người tốt, mặc kệ trước kia ta cùng hần có mâu thuẫn gì, vì cảm tạ ngày ấy hần cứu mạng ta, ta dù thế nào cũng nên bày tỏ một chút lòng biết ơn mới là phải, người nói xem, bình thường hần yêu thích cái gì?”

Gật đầu, Thường Thiệu Điển vừa xoa chân cho Dạ Vị Ương vừa nói: “Thì ra là vậy, Lưu tướng quân có tài kỳ mã bắn tên, đồng thời còn là một tay chữ tốt, tinh thông âm luật thi họa, có thể nói toàn tài đứng đầu Thiên quốc chúng ta, muốn nói bình thường hần yêu thích cái gì, vì thần chưa từng nghe qua Lưu tướng quân thích đồ cổ hay trân bảo, nhưng nghe nói Lưu tướng quân thích thu thập các loại vũ khí.”

“Vũ khí a...” Dạ Vị Ương lặng lẽ đem lời Thường Thiệu Điển ghi nhớ.

Nhìn bộ dáng nóng lòng muốn thử của Dạ Vị Ương, Thường Thiệu Điển nhịn không được nhắc nhở: “Bất quá đại nhân, người thật sự muốn đem lễ vật tặng cho Lưu tướng quân sao?”

“Như thế nào, có gì không ổn?” Nghe trong lời nói của Thường thái y có chút hoài nghi, Dạ Vị Ương hỏi.

“Đại nhân tuy rằng đã quên hết sự tình trước kia, nhưng thứ cho Thiệu Điển nói thẳng, ngăn cách của Lưu tướng quân và đại nhân chỉ sợ không thể trong phút chốc có thể hóa giải.”

“Nga?” Bỏ chén trà trong tay xuống, Dạ Vị Ương tò mò hỏi: “Người nói đi, trước kia ta cùng hần có khoảng cách mâu thuẫn gì?”

Một lòng thâm nghĩ cấp Lưu Bá Hề tặng lễ vật, Dạ Vị Ương thiếu chút nữa đã quên hỏi thân thể này ngày trước cùng Lưu Bá Hề xảy ra tranh chấp gì, dù sao khi biết chuyện hần cùng hoàng đế có gian tình, Dạ Vị Ương cảm thấy trái tim mình đã muốn đủ cường đại, mâu thuẫn thôi mà, luôn có biện pháp giải quyết.

“Trước đây, thời điểm Lưu tướng quân mang binh đi công chiếm Nguyệt Thăng quốc, khi xâm nhập vào nội thành, lương thảo thiếu hụt lại không thấy đội ngũ tiếp viện của Dạ đại nhân, bắt buộc dĩ chỉ có thể lui binh về nước, sau sự tình đó giữa quân đội và đại nhân có không ít mâu thuẫn.” Thường Thiệu Điển đơn giản mấy câu đem vấn đề của Lưu Bá Hề và Dạ Vị Ương nói ra.

Dạ Vị Ương yên lặng xấu hổ, khó trách Lưu Bá Hề kia khi thấy hần đều lạnh như băng, mang binh đi đánh giặc hậu cần tiếp viện chính là trọng yếu trong trọng yếu, nói không chừng trước đây “Hần” đã tham ô không ít tiền.

“Người tới a!” Suy nghĩ một chút, Dạ Vị Ương hô, “Gọi Lý tổng quản vào đây.”

Người hầu bên cạnh lãnh mệnh đi ra, không đến một chốc Lý Vịnh đã chạy tới, khom người: “Gia, có gì phân phó?”

“Đi tìm cho ta một bộ áo giáp binh khí đại tướng lĩnh.”

“Vâng, tiểu nhân lập tức đi ngay.” Lý Vịnh xoay người phân phó hạ nhân, tổng quản này được Dạ Vị Ương coi trọng thật sự rất được việc.

Thường Thiệu Điển ngược lại không nghĩ Dạ Vị Ương vừa nói liền làm, chính là tìm một bộ áo giáp thì có tác dụng gì, hay tham quan này muốn tặng Lưu tướng quân áo giáp làm bằng vàng? Chỉ sợ Lưu tướng quân căn bản sẽ không thu.

Bất quá chuyện này chỉ để ở trong lòng, Thường Thiệu Điển sau khi xoa chân cho Dạ Vị Ương xong, nói: “Thân thể đại nhân đã không có vấn đề gì, về sau cách một khoảng thời gian vì thần sẽ đến kiểm tra theo định kỳ cho đại nhân, chút nữa vì thần sẽ phân phó hạ nhân mỗi ngày xoa chân cho đại nhân, ngoài ra chân cần phải chú ý giữ ấm, nhất là hiện tại trời giá rét, nếu để chân nhiễm lạnh sẽ dễ sinh bệnh.”

Dạ Vị Ương gật đầu, mặc dù trước kia hần là một người khỏe mạnh cường tráng, nhưng ít nhiều gì cũng có chút kiến thức về phương diện này, chân không thể nhúc nhích liền không có biện pháp rèn luyện thân thể, nếu không thường xuyên xoa ấn thì bắp thịt dễ dàng bị héo rút, bất luận sau này còn có cơ hội đứng lên hay không, thì đôi chân vẫn phải hảo hảo trân trọng.

Nhìn nhịp chân Thường Thiều Điển ly khai, Dạ Vĩ Ương cưỡng ép tầm mắt mình dời khỏi cặp đùi đang tự do di chuyển kia, quên đi quên đi, chính là còn một vấn đề khác khiến hần phiền não hơn.

Dư quang ở khóe mắt đột nhiên chạm đến hồ nước bên cạnh lương đình, Dạ Vĩ Ương chợt nảy ra một ý tưởng.

Hết chương thứ mười

11. Quyển 1 - Chương 11: Đạo Du Vinh Trì

Nhìn xem quyền quý này, ngay cả dục trì cũng giống như một bể bơi. Dạ Vĩ Ương ngồi trên luân tử nhìn nhiệt khí từ dục trì bốc lên, mấy ngày nay hần tắm rửa đều phải ngồi trong thùng gỗ, nhưng đường đường là đại tham quan làm sao không có dục trì, vừa hỏi tới quả nhiên là có, còn là một cái tên xinh đẹp _____ Ngọc Trì Uyển.

Ngọc Trì Uyển phân nội ngoại lương gian, gian ngoài có ghế quý phi làm bằng tre trúc dùng để uống trà nghỉ ngơi, gian nội là dục trì, đại khái dài mười lăm thước, bề rộng mười thước, sâu chừng một thước sáu, một mặt có bậc thang đi vào trong nước, thu đông thời tiết lạnh bên ngoài, phương diện này vừa lúc có thể cho hần bơi lội rèn luyện sức khỏe.

Chính là hiện tại chân còn không thể động làm sao có khả năng bơi, hần cũng ngượng ngùng để người khác ở bên cạnh nhìn, nếu có thể bơi được một vòng thì tốt rồi.

Dạ Vĩ Ương vỗ tay, đúng a, hần như thế nào không nghĩ tới làm cái phao để mình bơi bằng hai tay!

“Gia, muốn nô tỳ hầu hạ ngài tắm rửa sao?” Thị nữ bên cạnh gặp Dạ Vĩ Ương nhìn dục trì lúc thì nhú mày lúc thì cười, trong lòng một trận bất ổn, gia từ sau khi tỉnh lại chẳng biết có phải bị kích thích hay không, cả người đều trở nên quái quái.

Dạ Vĩ Ương khoát tay: “Không cần không cần, đẩy ta trở về phòng đi.”

“Vâng” Thị nữ đẩy Dạ Vĩ Ương ly khai Ngọc Trì Uyển, thời điểm đi được nửa đường thì có hạ nhân đến báo, nói là khôỉ giáp đã tìm được rồi.

...

...

Đây là khôỉ giáp triều đại a, Dạ Vĩ Ương tự mình di chuyển luân y vòng quanh khôỉ giáp mà Lý Vĩnh tìm cho hần tình tế nhìn một lần, ở thời kì lãnh binh khí hoành hoành này phần lớn khôỉ giáp đều bằng bì giáp cùng thiết giáp, một đám binh sĩ sử dụng trường đao đường như đều là hàng thủ công tự chế.

Tuy rằng đến từ thế kỷ hai mươi mốt, thế nhưng hiểu biết của Dạ Vĩ Ương về binh đao nhiều hơn thuốc súng, nếu chuẩn bị một cây đao xinh đẹp tặng Lưu tướng quân phỏng chừng đối phương còn thấy chướng mắt, ngược lại về phương diện khôỉ giáp hần có thể thử xem.

“Niên đại nào cũng đều dùng cùng một kiểu khôỉ giáp.” Ngón tay nhẹ nhàng gõ vào hung (ngực) khôỉ giáp, Dạ Vĩ Ương đắc ý cười, thật sự may mắn, hần trước kia từng có một đoạn thời gian si mê Hán Đường quân sự, trừ bỏ bên ngoài thu thập có loại lãnh vũ khí Hán Đường, trong phòng khách còn trưng bày hần một bộ hắc kỳ lân minh quang khôỉ giáp hoàn toàn làm bằng thủ công.

Lên đại học thời điểm vào lớp tự chọn nhằm chán, chính mình đã vẽ được bức cấu tạo đầy đủ của minh quang khôỉ giáp, lúc đó chẳng qua là hứng thú đọc lướt qua, không nghĩ tới bây giờ còn có chút tác dụng.

“Đúng rồi Lý Vĩnh, các người ở đây hình như có một loại hoạt động dùng chân đá cầu phải không, gọi là gì nhỉ?” Đại khái đem khôỉ giáp nhìn một vòng, Dạ Vĩ Ương cũng biết phương pháp chế tạo khôỉ giáp ở triều đại này đạt đến trình độ nào, hần thôi nhìn khôỉ giáp, xoay người đối với tổng quản bên cạnh thăm dò hỏi.

“Đại nhân muốn nói là xúc cúc?”

“Đúng, chính là trò chơi đó.” Dạ Vị Ương nhớ rõ trò thể thao xúc cúc ở hiện đại đã xuất hiện rất sớm ở Trung Quốc cổ đại, không ngờ vừa hỏi thật sự là có, hần nói: “Người tìm quả cầu bọn họ đá đến đây cho ta xem.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đại nhân, trong phủ cũng có, hay là ta bây giờ đi lấy cho ngài?”

“Đi.”

Chẳng đến một chốc Lý Vịnh đã đem một trái bì cầu nguyên thủy tới, Lý Vịnh thấy Dạ Vị Ương cầm bì cầu trái nhìn phải nhìn, lại nhìn hai chân không thể động đậy của Dạ Vị Ương, nhỏ giọng hỏi: “Kỳ thật đại nhân trước kia cũng không thích trò xúc cúc này, nói là thô lỗ thất phu mới thích cái đó.”

Trò vận động tốt như vậy mà chủ nhân thân thể trước đây thể nhưng không thích? Dạ Vị Ương âm thầm thở dài, hần hiện tại ngược lại muốn chạy, đáng tiếc ngay cả đứng còn vô biện pháp a.

“Người giúp ta cắt nó ra.” Dạ Vị Ương đem cầu đưa qua.

Lý Vịnh rất nhanh tìm đến một cây dao theo đường chỉ giữa bì da mà cắt, Dạ Vị Ương nhìn, bên trong bì cầu đều là lông động vật, khó trách khi cầm trong tay nâng lên ước chừng lại nhẹ như vậy.

“Người tìm một thợ thủ công, bảo hần làm cho ta hai trái bì cầu giống thể này, bất quá không cần tròn, làm hình bầu dục.” Dạ Vị Ương đẩy xe đến thư trác, cầm lấy bút trực tiếp vẽ lên giấy, “Chiều theo bức họa ta vẽ mà làm.”

Lý Vịnh đi qua, nhìn đến Dạ Vị Ương xoát xoát vẽ hai cái hình gì đó hai đầu còn có hai sợi chỉ dài, sau đó đặc biệt ghi rõ chiều dài, trừ bỏ bản đồ đơn giản này, Dạ Vị Ương ở bên cạnh còn ghi một dòng chữ: bổ khuyết vật chỉnh sửa dùng nước bọt tiểu động vật thổi khí.

Nhìn chữ viết Dạ Vị Ương xiêu xiêu vẹo vẹo, Lý Vịnh âm thầm rơi lệ, gia chẳng những quên hết sự tình trong quá khứ, hiện tại ngay cả viết tự còn khó coi như vậy.

Hết chương thứ mười một

12. Quyển 1 - Chương 12: Tiễn Cung

Mũ giáp, hộ kiên (miếng lót vai), hung giáp, tí giáp (mảnh che tay)...

Dựa theo trí nhớ cầm bút trên giấy phác họa cấu tạo của thịnh Đường minh quang khải giáp, Dạ Vị Ương nhẹ nhàng niết niết mi tâm có chút đau nhức, hần quét mắt còn kém một nửa là hoàn thành bức họa đồ, không khỏi giương khóe miệng, may mắn trí nhớ hần không tồi, chính là cho dù tìm được người tay nghề giỏi cũng khó có khả năng trong chốc lát chế ra được.

Thôi thôi, cái gọi là dục tốc thì bất đạt, cải thiện quan hệ gì đó vẫn nên từ từ đi.

“Lý Vịnh đâu? Gọi hần vào đây cho ta.” Dạ Vị Ương cúi đầu vừa vẽ vừa hỏi thị nữ bên cạnh.

Thị nữ kia còn chưa kịp trả lời, bên ngoài thư phòng tiếng bước chân chạy nhanh đát đát đát truyền đến, Lý Vịnh ở ngoài cửa khom lưng: “Gia.”

“A, người có thiên lý nhãn hay thuận phong nhĩ vậy, ta đang muốn tìm người, người lát nữa tìm thợ thủ công giỏi nhất trong kinh thành chế giáp trụ này cho ta.” Dạ Vị Ương vừa ngẩng đầu đã thấy Lý Vịnh vẻ mặt tràn đầy vui sướng, nhin không được cười nói: “Gặp chuyện gì cao hứng thế?”

Lý Vĩnh cười đến ánh mắt đều mị thành một đường: “Gia, hoàng thượng triệu ngài vào cung, biết gia đi đứng không tiện nên đặc biệt hạ lệnh Lưu Bá Hề Lưu tướng quân tự mình đến đón ngài tiến cung, Lưu tướng quân kia là kẻ tâm cao khí ngạo a, cũng phải làm người dẫn đường cho đại nhân ngài.”

“Dừng!” Dạ Vị Ương lập tức quát một tiếng.

Lý Vĩnh hơi sửng sốt: “Gia, sao vậy?”

“Sau này không được nói xấu sau lưng Lưu tướng quân, gia ta cùng Lưu tướng quân về sau chính là giao bằng hữu, biết không? Hơn nữa cái mạng của gia ta cũng do hắn cứu.” Lý Vĩnh là trợ thủ đắc lực bên cạnh hắn, tư tưởng tam quan phải đoan chính mới được.

“Tiểu nhân lẩm miệng, gia giáo huấn rất đúng.” Lý Vĩnh lập tức cúi đầu khom lưng, bản lĩnh gió chiều nào che chiều ấy này làm Dạ Vị Ương âm thầm kinh thán, Lý Vĩnh vội nói: “Hoàng thượng đang ở trong cung chờ, gia, chúng ta nhanh đi thôi.”

Hoàng đế kia triệu hắn vào cung làm cái gì, Dạ Vị Ương nhìn hạ nhân lấy áo choàng cho hắn, hỏi: “Hoàng thượng triệu ta vào cung làm gì?”

“Gia thời điểm trước kia thường xuyên đi lại ở trong cung, ai chẳng biết ngài là đại tâm phúc bên người hoàng thượng, mấy ngày trước luôn có người ở bên ngoài bịa đặt tin đồn, nói gia hiện tại không được hoan tâm của hoàng thượng nữa, hừ, ngày ấy hoàng thượng thụ phong ngài chức vị ngự tiền đại thần, đám khua môi múa mép kia sợ hãi cả kinh đến sắp loạn.” Lý Vĩnh một bên đẩy Dạ Vị Ương xuất môn một bên tự hào nói.

Dạ Vị Ương âm thầm tan nát cõi lòng, nguyên chủ của thân thể này thật sự cùng hoàng đế có gian tình.

“Gia, trong cung hiểm ác, ở triều đình không biết có bao nhiêu người muốn ngài muốn Lý Vĩnh ta cùng trên dưới hai trăm mấy mạng người Thượng thư phủ, sự tình ngài hiện tại bị mất trí nhớ lại đi đứng không tiện đã từ trong cung truyền ra.” Trước khi ra cửa, Lý Vĩnh đột nhiên thấp giọng dặn dò, “Bây giờ hoàng thượng phong chức vị ngự tiền đại thần vững chắc cho gia, lại để Lưu tướng quân mang ngài tiến cung, đây là muốn nói cho đám gia hỏa lòng có ý đồ quấy rối, cho dù ngài hiện tại không thể đi lại, thì vẫn là người của hoàng thượng, không phải người nào đó có thể tùy tiện động vào.”

“Hoàng thượng chính là chỗ dựa lớn nhất của chúng ta, chỉ cần hoàng thượng còn cảm thấy chúng ta hữu dụng, thì ở trong cung ngài vẫn là Thượng thư đại nhân, đại tâm phúc bên người hoàng thượng! Ai cũng không thể động tới.”

“Gia ta tuy rằng mất trí nhớ nhưng không có biến cố.” Dạ Vị Ương nhìn Lý Vĩnh, bộ dáng ngừ trọng thâm trường cười nói: “Lý tổng quản, đi nhanh, hoàng thượng đang ở trong cung chờ a.”

“Vâng!” Đáp lời một tiếng, Lý Vĩnh đẩy Dạ Vị Ương đi ra ngoài phủ.

Ngoài phủ, một thân trường sam bạch tú ngân sắc ám, trong tay Lưu Bá Hề nắm một trường kiếm tựa như khóa từng bách đứng thẳng bên cạnh xe ngựa, giống như một bức tranh sơn thủy đẹp mờ ảo trong sương mù.

Nhìn thấy Dạ Vị Ương ngồi ở luân y, Lưu Bá Hề từng bước tiến lên, trên mặt vẫn là lạnh lùng thanh thanh: “Dạ đại nhân.”

“Lưu tướng quân, làm phiền.” Đáy mắt thăm ra chút ý cười, Dạ Vị Ương gạt đầu, liếc nhìn eo nhỏ Lưu Bá Hề, trái tim bắt đầu đập bùm bùm.

Quan sát xe ngựa cao lớn bên cạnh, nhân châu Dạ Vị Ương lưu chuyển, nhìn về phía nam tử đứng gần hắn: “Tướng quân, có thể giúp ta được không?” Nói xong liền duỗi tay qua.

“Đắc tội.” Đôi mắt nhìn xuống, Lưu Bá Hề đem trường kiếm treo ở bên hông, không có nắm tay Dạ Vị Ương, một tay đặt dưới gối nam nhân một tay phủ ngang eo bé đứng lên.

Người nào đó gian kế đại thành âm thầm cười dựa vào ngực Lưu Bá Hề, hương vị trên người Bá Hề tướng quân thật dễ ngửi a, chính là đáng tiếc... Nếu vị trí của bọn họ hoán đổi lại thì sẽ tốt hơn

Dạ Vị Ương nhìn nhìn hai chân không thể động của mình nhất thời khóc không ra nước mắt, phải nằm nào tháng nào mới có thể ôm mỹ nhân về a!

Hết chương thứ mười hai

13. Quyển 1 - Chương 13: Miệng Lưỡi Trơn Tru

Từ khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên Dạ Vị Ương tiến vào hoàng cung triều đình, tuy rằng lúc hán lên đại học đã sớm xem qua thủ đô Tổ quốc cổ cung Tử Cấm Thành, nhưng khi đối mặt với hoàng cung hiện hữu trước mắt này trong lòng vẫn không khỏi dâng lên từng đợt sóng.

Sau khi tự mình đi đến giữa cung nhìn thấy cảnh tượng tựa như cung a phòng mà Đỗ Mục đã miêu tả, năm bước một lầu, mười bước một các, hành lang dài như dây lưng, uốn lượn quanh co, còn hơn cả câu: ba bước một cang, năm bước một vọng đài, canh giữ sâm nghiêm.

Bất quá mặc kệ là Tử Cấm Thành hay hoàng cung hiện tại đều có chung một đặc điểm: Lớn! Rất lớn! Phi thường lớn! Ngồi trong xe ngựa vào cửa cung đi a đi a vẫn còn chưa tới. Dạ Vị Ương nhìn phong cảnh đến hoa cả mắt.

Ngồi xe ngựa đi một đoạn sau đó đổi thành cỗ kiệu, Lưu Bá Hề thì đi bộ bên cạnh hán, trên đường ngẫu nhiên gặp được giai nhân phi tần trong cung, bọn nữ tử mặt trát đầy phấn này đứng ở xa xa nhìn, ghé vào nhau tất tất tất tất không biết nói cái gì, liền như vậy một đường đi qua, Dạ Vị Ương rốt cục cũng đến địa phương của hoàng đế.

Nơi đây gọi là Thiên Nguyên Điện, thoát nhìn tương tự như Dưỡng Tâm Điện trong Tử Cấm Thành, bốn phía tường cao đứng lặng, độc thành một viện lạc. Cỗ kiệu ngừng lại trước cửa, lần này Dạ Vị Ương chuyển sang ngồi luân y, từ đầu đến cuối đều nhờ Lưu Bá Hề hỗ trợ, Dạ Vị Ương không cảm thấy có chút gì làm phiền.

Sau khi tiến nhập Thiên Nguyên Điện cũng chỉ có Lưu Bá Hề giúp hán đẩy luân y, những người khác không thể vào, hướng bên trái đi vào trong là một đường hoa hoa thảo thảo xinh đẹp, bất quá tâm tư Dạ Vị Ương không đặt trên hoa hoa thảo thảo này.

“Lưu tướng quân biết hoàng thượng tìm ta có chuyện gì không?” Dạ Vị Ương quyết định cùng Lưu Bá Hề nói chuyện phiếm, có thể làm sâu sắc cảm tình hai bên không phải sao?

Phía sau truyền đến thanh âm lạnh lùng của nam nhân: “Dạ đại nhân gặp hoàng thượng liền biết.”

Đây không phải lời vô ích thì là gì? Dạ Vị Ương trở mình xem thường, cùng với hủ nút phía sau trò chuyện thật đúng là khó khăn, thời điểm Dạ Vị Ương còn đang suy nghĩ như thế nào để mở ra mấy thu thanh thì trong mắt chợt nhảy vào một mặt thân ảnh, tiếp theo là thanh âm của Lưu Bá Hề sau lưng hán: “Bệ hạ, Dạ đại nhân đến.”

“Vi thần tham kiến hoàng thượng.” Dạ Vị Ương hơi cúi đầu coi như hành lễ.

“Đứng lên đi.” Hoàng đế hôm nay mặc một thân khúc cư thâm y* hồng sắc phối với hắc sắc, trong tay cầm chiết tử xem, thấy bọn họ đến hơi nâng mắt, cười nhạt nói: “Bá Hề cực nhọc.”

“Vi bệ hạ làm việc là bổn phận của vi thần, Dạ đại nhân đã đưa đến, nhiệm vụ thần đã hoàn thành, bệ hạ, thần cáo lui.” Cho dù là đối mặt với hoàng thượng, Lưu Bá Hề vẫn một dạng lạnh lùng thanh thanh.

“Thời gian thưởng phong sắp đến, mấy ngày này phiên Bá Hề hao tâm tổn trí.” Hoàng đế gật đầu, nhìn Lưu Bá Hề liền như vậy mà ly khai, bên trong hoa viên này cư nhiên chỉ còn mình hán và hoàng đế.

Hoàng đế cúi đầu nhìn chiết tử, một bên lẩm bẩm giống như độc thoại nói: “Có người nói người hai chân bị phê, đầu cũng bị hỏng, cảm thấy người đối với trẫm không còn tác dụng gì, Vị Ương, người nói xem đối với trẫm người còn có tác dụng không?”

“Bệ hạ cảm thấy vi thần hữu dụng vi thần liên hữu dụng.” Xú hoàng đế nói chuyện quanh co dài dòng không ngại mệt sao, Dạ Vị Ương ngồi trên luân y không có nhúc nhích, ai, được rồi, hai chân phẩy chung quy cũng còn chút ưu đãi, ít nhất lúc này hẳn không cần xấu hổ đứng tại chỗ. Bạn đang ?

Khóe miệng tựa hồ nhẹ nhàng giương lên, hoàng đế tiếp tục nói: “Người trái lại miệng lưỡi trơn tru giống như trước đây, trẫm còn lo lắng lấy tính cách ngạo khí của người sau khi hai chân phẩy bỏ sẽ không chịu nổi, hiện tại xem ra Vị Ương dù sao cũng xuất thân bản hàn, tâm tính thủy chung là kiên cường, trẫm rất thích.”

Song nhân cuối cùng từ trên chiết tử dời qua, hoàng đế nhìn đến Dạ Vị Ương, đôi mắt ám đen lại thâm thúy: “Trẫm đã tìm ra kẻ đứng phía sau màn sai sử ngày đó ám sát người trong thành.”

Nghe được lời này hai mắt Dạ Vị Ương lập tức trừng lớn: “Hoàng thượng đã điều tra ra?”

“Chính là chủ sự binh bộ Lương Anh, người và hẳn từng có ít mâu thuẫn, không nghĩ tới Lương Anh kia lớn gan đến mức dưới mí mắt trẫm dám động vào người, người đã bắt được, ái khanh muốn xử trí Lương Anh như thế nào?” Từ trên ghế đá đứng lên, hoàng đế chậm rãi đi đến chỗ Dạ Vị Ương.

Cúi đầu tránh tầm mắt hoàng đế, Dạ Vị Ương nói: “Hết thủy do hoàng thượng làm chủ.”

“Lần này bị ngã làm người rơi luân lá gan rồi sao, nếu là trước kia khi trẫm hỏi như vậy, người còn không ồn ào đòi đem Lương Anh ra băm thây vạn đoạn?” Hoàng đế cười nhẹ, khiến người ta không hiểu trong tiếng cười kia đang ẩn giấu điều gì.

Dạ Vị Ương trong lòng âm thầm cảm thán, tuy rằng gặp mặt không đến vài lần, nhưng hoàng đế này thật không phải loại người ăn chay, nhìn thế nào cũng là một kẻ sắc sảo khôn ngoan tâm cơ thâm trầm không dễ lừa gạt, bất quá hoàng đế thông minh là chuyện tốt, có đôi khi người thông minh so với kẻ ngu ngốc càng dễ sống chung hơn a.

Hết chương thứ mười ba

14. Quyển 1 - Chương 14: Đưa Tiền Đây

“Mạng của vi thần là chuyện nhỏ, vấn đề trọng yếu là Lương Anh kia lớn mật giữa ban ngày ban mặt dám ám sát mệnh quan triều đình, rõ ràng không đem hoàng thượng để vào trong mắt, bả đao của Lương Anh tuy rằng muốn đâm vào tim thần, nhưng lưỡi đao lại hướng về hoàng thượng.” Dạ Vị Ương ngẩng đầu thoáng nhìn qua hoàng đế, phát hiện người nọ cũng đang nhìn hẳn, tựa hồ đang lắng nghe lời hẳn nói.

Thái độ của Tịch Thiên Thương khiến Dạ Vị Ương thêm vài phần tự tin, tiếp tục nói: “Mặc kệ trước kia thần đã làm chuyện xấu gì, trên đời này người có quyền lực định tội thần chỉ có hoàng thượng ngài, Lương Anh kia làm loạn cái gì? Vì thế, suy cho cùng người Lương Anh chân chính đắc tội là hoàng thượng, chuyện này đương nhiên phải do hoàng thượng tự mình giải quyết a.”

“Người không phải trở nên nhất gan, mà thay đổi thành hồ ly xảo hoạt mà trẫm gặp được lúc mùa đông.” Lời nói của Dạ Vị Ương nhất thời làm cho hoàng đế cười mắng.

Dạ Vị Ương cẩn thận nghe, hoàn hảo hoàn hảo, hoàng đế tuy rằng mắng hẳn là hồ ly, nhưng ngữ khí vẫn tốt, không có tức giận.

“Trong vô số quan viên triều đình, người có thể hiểu được ý trẫm không nhiều lắm, trẫm sao có thể thả người rời kinh? Như vậy đi, từ nay về sau trẫm sẽ cho phép Vị Ương ngồi luân y lâm triều, bắt đầu từ ngày mai người phải vào triều sớm cho trẫm, hiểu chưa?”

“Hoàng thượng, vi thần hiểu được.” Dạ Vị Ương vội cúi đầu đáp ứng.

“Nếu đã hiểu được.” Hoàng đế đem vài chiết tử đặt lên đùi Dạ Vị Ương, “Về sau sự tình của hộ bộ, trẫm sẽ không thay người quan tâm nữa.”

Dạ Vị Ương liền cầm lấy, ngẩng đầu chỉ thấy hoàng đế đang ngồi ngay ngắn trên ghế đá, trong tay cầm chén trà thanh hoa tử nhìn hần nói: “Mở ra xem đi.”

“Vâng.” Ứng một tiếng, Dạ Vị Ương mở chiết tử thứ nhất, xem qua một lần sau đó lập tức mở cái thứ hai, cái thứ ba...

“Hoàng thượng, thần xem xong rồi.” Dạ Vị Ương đem ba chiết tử đóng lại, mở to đôi mắt vô tội giống như nai con nhìn hoàng đế đang nhàn rỗi thành thói uống trà, Tịch Thiên Thương chọn mi: “Xem xong rồi?”

“Ân, xem xong rồi.” Dạ Vị Ương gật đầu.

“Vậy người nói một chút, người thấy gì bên trong?” Hoàng đế nâng chén trà sắp đưa đến bên môi, đột nhiên nghe trong miệng Dạ Vị Ương bính ra một câu vang vang hữu lực: “Cấp tiền đi!” Đây, suýt tý nữa nhin không được mà sặc rồi.

Khó có khi thất thố, quay đầu nhìn Dạ Vị Ương đang dùng ánh mắt to đen quan sát hần, hần trừng qua Dạ Vị Ương lập tức cúi đầu thấp nhất có thể giống như đang tìm con kiến trên mặt đất, bộ dáng này khiến Tịch Thiên Thương vừa bực mình vừa buồn cười, từ lúc nào một thượng thư Dạ Vị Ương kiêu ngạo vô tri tham lam lại trở nên như vậy..

Mà thôi, âm thầm lắc đầu, trà cũng không muốn uống, hoàng đế dứt khoát phóng chén trà lên bàn phát ra thanh âm thanh thúy.

“Nói tiếp đi.”

“Vùng duyên hải Côn Châu gặp lũ lụt, nhà dân chúng phần lớn đều bị chìm ngập, thu hoạch cũng tổn thất trầm trọng, bây giờ rất nhiều dân chúng trôi dạt khắp nơi, thỉnh hoàng thượng cứu tế thiên tai.” Dạ Vị Ương lấy ra chiết tử thứ nhất, sau đó cầm đến chiết tử thứ hai, “Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ*, đất liền vùng Quảng Nam gặp hạn hán, đã lâu không có nước tưới hoa màu, dân chúng khó khăn thiếu thốn nước uống, cho nên thỉnh hoàng thượng chi tiền giúp nạn thiên tai.”

(*) Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: nhà dột còn gặp trời mưa suốt đêm, ý nói chuyện xấu cứ tới dồn dập.)

Dạ Vị Ương lấy ra chiết tử cuối cùng: “Quân ky đại thần Ngô Tử Thúc thỉnh cầu hoàng thượng chi tiền nâng cấp quân bị...”

“Đủ rồi.” Tịch Thiên Thương giơ tay ngăn lại, mỗi một câu trên chiết tử hần đều đã xem qua, tuy rằng Dạ Vị Ương nói đến trực tiếp lại thô tục, bất quá lời thô nhưng ý không thô, những đại thần này đúng là hướng hần đòi tiền.

Tiền tiền tiền! Tịch Thiên Thương hiện tại nhìn thấy hai chữ “chi tiền” liền đau đầu, hần có thâm ý khác thoáng nhìn qua Dạ Vị Ương, người nọ lập tức cảm thấy một cỗ hàn khí tựa như có xà bò trên sống lưng mình, ngó bộ dáng hoàng đế đây là không muốn cấp tiền hay không có tiền cấp?

Mà hiện tại Dạ Vị Ương vẫn luôn ở nhà nghỉ ngơi, còn chưa có cơ hội đến phòng làm việc hộ bộ lật xem quốc gia này có bao nhiêu tiền, nhưng xem vẻ mặt của hoàng đế chỉ sợ không ổn lắm.

Chính là tài chính ở vài triệu đại tập quyền (quyền lực trong tay hoàng đế) dù trong tình huống tốt, thì bạc lớn trong quốc khố ước chừng đa số đã ở trên người đám hoàng thân quốc thích, vạn nhất gặp dịp khoản đãi sẽ không có ai tiết kiệm dùm hoàng đế, chuyện quốc khố thiếu hụt ắt hẳn là thường xuyên phát sinh, trong xã hội này có bao nhiêu người nguyện cùng hoàng đế phân ưu a.

Dạ Vị Ương không khỏi oán thầm, nói đến ngọn nguồn nguyên nhân hết thấy là hoàng đế tạo thành, bây giờ sập tiệm, hoàng đế cư nhiên đem chuyện này vớt lên người hần, ai, ai biểu hần là thần, là hàng hóa bên cạnh hoàng đế!

Mặc dù trên vạn người, lại dưới đúng một người.

15. Quyển 1 - Chương 15: Đầu Danh Trạng

“Hai nơi gặp thiên tai, khoản tiền này không thể không chi, quân bị là nguồn căn bảo vệ quốc gia càng không thể khấu trừ.” Dạ Vị Ương cúi thấp đầu liền cảm nhận được ánh mắt lạnh buốt đến từ hoàng đế.

“Nếu quốc khố tràn đầy, trẫm còn tìm hộ bộ thượng thư người làm gì, trực tiếp chi tiền không phải được rồi sao?” Tịch Thiên Thương hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói, “Nếu không đồng tình người bệnh nặng vừa khỏi lại mất trí nhớ, trẫm thật sự muốn hỏi hộ bộ thượng thư người tốt cục là quản lý quốc khố như thế nào.”

Ta sát, hóa ra hoàng đế này vừa muốn trợ giúp thiên tai vừa muốn chi khoản quân bị, nhưng lại không có tiền, bây giờ còn trách tội lên hần? Ai, xem ra xuyên qua không phải để hưởng phúc, trọng sinh không nhất định sẽ tốt đẹp, mà là đưa đầu thay hoàng đế giải quyết vấn đề khó khăn tài chính, vạn nhất nếu làm không tốt phỏng chừng chỗ dựa hoàng đế này sẽ bay đi.

Nếu mất đi chỗ dựa, thì đại gian thần đại nịnh thần như hần còn không phải lập tức bị chúng nhân chém chết.

“Thỉnh hoàng thượng yên tâm, vi thần nhất định vì hoàng thượng lo liệu chuyện chi khoản, nghĩ ra sách lược vẹn toàn để giải quyết.” Thốt ra lời này, Dạ Vị Ương biết mình đã cấp hoàng đế dâng lên một đầu danh trạng*.

(*) Đầu danh trạng, có một ví dụ trong truyện Thủy Hử khi Lâm Xung lên Lương Sơn Bạc được yêu cầu phải giết một người, lấy đầu mang lên làm “đầu danh trạng”, có thể hiểu như một cách để chứng tỏ bản thân thật lòng muốn gia nhập.

...

...

Tiền tiền tiền!

Tiền tiền tiền a a a a a a a!

“Gia! Gia ngài đừng làm tiểu nhân sợ, gia ngài không có việc gì đi?” Lý Vình vừa bưng nước trà tiến vào liền nhìn thấy Dạ Vị Ương hai tay cào loạn đầu, tóc rối bời giống như kẻ điên, sợ đến mức hai chân Lý Vình kém chút nữa nhũn ra quỳ trên mặt đất.

“Người xem ta giống như không có việc gì sao?!” Dạ Vị Ương dùng sức gõ thư trác, “Bỏ trà xuống, đi ra ngoài.”

“Gia, hay là gọi Thường thái y...” Lý Vình thật sự lo lắng, từ trước đến giờ hần chưa từng thấy gia khiết phích yêu đẹp lại cào tóc mình rối tung như vậy, quả thực y như ổ gà.

“Đi đi đi! Mau đi ra! Không có mệnh lệnh của ta không ai được tiến vào, gia ta có chuyện cần suy nghĩ, khẩn trương.” Nếu hai chân Dạ Vị Ương có thể động đây, hần nhất định sẽ đạp thối Lý Vình một cước đem người đá bay ra ngoài.

Ở thế kỷ hai mươi mốt có rất nhiều cách thức kiếm tiền, không phải có xúc xúc sao? Nhưng hiện tại xúc xúc bị giới hạn làm trò giải trí trong quân doanh huấn luyện binh sĩ hoặc một số hoạt động trong cung, còn chưa phổ cập đến dân gian, cùng lắm thì hần có thể làm một cái hiệp hội xúc xúc, tổ chức trận đấu sau đó thu tiền vé vào cửa, phí quảng cáo... vân vân...

Chính là phương pháp này phần lớn cần đến thời gian vài năm mới có thể cho hần kiếm đủ tiền, cái gọi là nước xa không cứu được lửa gần, mà lửa này cần một biện pháp có hiệu quả nhanh.

Cướp ngân hàng? Phi phi phi! Bây giờ ngân hàng trung ương không có tiền, còn cướp cái gì?

Từ từ _____

Đúng vậy, ngân hàng cướp không được nhưng ta có thể đem dao nhíp nhắm đến bạc lớn của đám hoàng thân quốc thích thời bình được bao ăn bao ở thương nhân cự phú kia a! Hôm trước hoàng đế hình như có nhắc đến gần đây có lễ hội thưởng phong điệp gì đó, vừa lúc có thể tụ lại đám gia hỏa kia hung hăng làm thịt một lần.

Dạ Vị Ương cầm bút viết lên giấy hai chữ, từ trong cung trở về vẫn luôn ghen khí vì không nghĩ ra kế sách hiện tại đã tan thành mây khói, nhất thời nam nhân cảm thấy thông suốt sáng tỏ ngửa đầu cuồng tiếu: “Gia ta quả thực chính là thiên tài a! A ha ha ha ha! Lý Vịnh, mau vào đây cho ta!”

“Ai, gia.” Lý Vịnh bị Dạ Vị Ương dọa đến kinh hãi, hần vội chạy đến bên cạnh nam nhân giống như đang lên cơn điên.

“Đem họ tên của những thương nhân cự phú nổi tiếng nhất kinh thành viết ra, còn có bọn họ làm nghề gì, trong nhà đại khái có bao nhiêu sản nghiệp, toàn bộ viết ra hết cho ta.” Dạ Vị Ương hít sâu một hơi, thông thả tựa lưng vào ghế tươi cười hớn hở nói: “Mấy ngày nữa là hội thưởng phong gì đó, nghe nói sứ giả ngoại quốc cũng đến đây.”

Dạ Vị Ương đôi mắt sâu đen sáng lên giảo hoạt rất giống hồ ly: “Tiện thể tìm vài cuốn sách sơ lược tình huống của các quốc gia cho ta xem.”

“Vâng, gia.” Lý Vịnh vừa nhắc đầu liền nhìn lên tờ giấy hé ra trước mặt Dạ Vị Ương, chỉ thấy trên giấy viết hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo lại siêu cấp lớn: QUYÊN TIỀN!

Tiếp qua vài ngày chính là yến hội thưởng thu điệp hay phong điệp, thời gian không chờ đợi người, sau khi thu thập đủ tư liệu từ chỗ Lý Vịnh, Dạ Vị Ương ngay trong đêm tiến cung gặp hoàng đế, trên đường có đầy đủ thời gian cho hắn xem hết đồng tư liệu.

Thu thập này không hoàn hảo, vừa đưa đến Dạ Vị Ương đã phát hiện ra một số địa phương không tầm thường, cũng chẳng phải thương nhân cự phú có vấn đề gì, mà ngược lại vấn đề lớn nhất vừa vặn bắt nguồn từ hắn, Lý Vịnh lấy tốc độ nhanh để thu thập tư liệu, kết quả những tư liệu này căn bản không cần đi ra bên ngoài tìm, mà toàn bộ đều tồn đọng trong thư phòng của hắn.

Hết chương thứ mười lăm

16. Quyển 1 - Chương 16: Nửa Đêm Tiến Cung

Không chỉ riêng của cải của thương nhân, mà còn thân phận, chuyện thú giả từng thành viên trong danh sách, thậm chí có vài nhược điểm đều ghi lại trong đây, có thể đoán được trước kia “Dạ Vị Ương” đã tìm đến những thương nhân đó gây không ít phiền toái.

Lấy nhược điểm mà biết cách lợi dụng thì là một bả đao tốt, không biết cách lợi dụng thì sẽ biến thành con dao hai lưỡi, sớm muộn gì cũng thương tổn đến mình.

Mấy ngày nay Dạ Vị Ương cũng từng suy nghĩ, hơn một tháng trước là ai muốn mạng của “Dạ Vị Ương”, có thể là thương nhân cự phú này, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì một người bình thường có tiền vô quyền không có lá gan sao dám xuống tay mệnh quan triều đình, đại tâm phúc bên cạnh hoàng đế, nếu không nhất định là đồng liêu trên quan trường, nếu không thì... Chính là hoàng đế.

Nhưng giết “Dạ Vị Thương” đối với hoàng đế có cái gì tốt?

Thôi, mặc kệ trước kia hoàng đế có thật muốn bức tử “Dạ Vị Thương” hay không, ít nhất hiện tại Tịch Thiên Thương không có ý tứ muốn mạng của hắn, để cho Lưu Bá Hề đến thăm hắn lại đưa hắn tiến cung, chính là ám chỉ cho những kẻ muốn lấy mạng hắn, cũng nói cho bản thân hắn biết bây giờ hoàng thượng còn chưa muốn Dạ Vị Ương gặp chuyện không may.

Tổng quản Lý Vịnh nói không sai, hắn hiện tại là chỗ dựa cho trên dưới mấy trăm người trong phủ, mà chỗ dựa của hắn lại là hoàng thượng.

Tuy rằng trong cung có thấp đèn, nhưng trừ bỏ dọc đường còn tỏa ra chút ánh sáng thì toàn bộ cung điện đều âm u, so với đèn đuốc sáng trưng ở thế kỷ hai mươi mốt vẫn là kém một chút. Hoàng cung to như thế lại một mảnh yên tĩnh, chỉ còn âm thanh kéo kệt kéo kệt phát ra từ cổ kiệu, ngẫu nhiên có thể nghe thấy

tiếng ca tịch liêu nữ tử từ phương nào bay tới, đại khái là phi tần đáng thương bị lãng quên ở góc nào đó hoặc là cung nữ đi.

Dạ Vị Thương không khỏi kéo quần áo, thời tiết gần cuối thu càng lúc càng lạnh, trong nháy mắt hắn đã đi đến thế giới xa lạ này được vài ngày, thân phận đặt trên người hắn tuy rằng cho hắn sống lại nhưng cũng mang đến áp lực, mà phần áp lực đó khiến hắn không thể không nhanh chóng thích ứng với mọi thứ.

Nhưng giờ phút này, đêm dài không một tiếng người đi giữa hoàng cung tường cao trống vắng, Dạ Vị Ương đột nhiên có vài phần tưởng niệm cuộc sống kiếp trước, hắn cùng đám bạn nữ vẫn thường hay tưởng tượng có thể xuyên về thời cổ đại, nhưng nếu thật sự đến đây đoán chừng đám nữ nhân kia phải khóc thét đòi trở về xã hội hiện đại trời nóng có thể mặc váy ngắn, ca hát khiêu vũ, xem phim điện ảnh đi khắp nơi du lịch cùng điên cuồng mua sắm.

Dạ Vị Ương nhắm mắt thầm hít sâu một hơi, may mắn, đoạn thời gian kiếp trước những ngày hắn sắp mất đi hơi thở thật sự chẳng hề dễ chịu gì, cho nên đối với kiếp trước hắn cũng không còn quá nhiều lưu luyến.

Cổ kiệu dừng lại, Dạ Vị Ương ngẩng đầu nhìn về phía cửa đại điện, chỉ thấy phía trên viết ba chữ sáng loáng khí thế tràn đầy – Cam Tuyền Cung.

“Yêu, đây không phải Dạ đại nhân sao! Như thế nào đã trẻ thế này còn chạy đến đây?” Bạch diện (mặt trắng) nam tử từ bên trong chạy ra giọng nói như gian thần, đôi mắt phiêu lộng, không đợi Dạ Vị Ương mở miệng người này liền cong thắt lưng, “Hoàng thượng còn chưa ngủ, ta sẽ giúp ngài đi thông báo một tiếng.”

“Cảm tạ công công.” Nói vậy hắn đây là thái giám bên người hoàng đế.

Chưa đến một khắc thái giám kia đã đi ra, sai người nâng Dạ Vị Ương cùng luân y vào Cam Tuyền cung, đi vào không được bao lâu Dạ Vị Ương đã thấy cách đó không xa hoàng đế ngồi ở thư án vùi đầu viết cái gì đó, dưới ánh nến lay động Tịch Thiên Thương nhú mây, nghe tiếng công công kia nói: “Dạ đại nhân tới.” thì lông mày khẽ giãn ra, mang theo một tia tò mò ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân trên luân y.

“Đã trẻ thế này, ái khanh tìm trẫm có chuyện gì?” Vừa nói, vừa hướng Dạ Vị Ương vẫy tay. Bạn đang ?

Người đây là gọi hồn hay gọi tiểu cầu a? Dạ Vị Ương di chuyển luân y chậm rãi đi qua, ở khoảng cách thích hợp thì dừng lại, thấp đầu: “Vi thần tham kiến hoàng thượng.”

“Ân.” Hoàng đế đáp lời, đối với bạch diện nam tử bên cạnh ra lệnh: “Tiểu Lý Tử, đem cho Dạ đại nhân một chén thang đường phèn ngân nhĩ.”

“Cảm tạ hoàng thượng.” Dạ Vị Ương ngẩng đầu thấy Lý công công đã ly khai phòng, chẳng lẽ có ý đem người đuổi đi? Thời điểm còn đang suy nghĩ thì hoàng đế mở miệng: “Nói đi, chuyện gì, trẻ như vậy còn tiến cung chắc không phải muốn làm ấm giường cho trẫm chứ?”

Hết chương thứ mười sáu

17. Quyển 1 - Chương 17: Hoàng Thượng Bớt Giận

Này thoát nhìn như câu nói đùa nhưng Dạ Vị Ương lại có cảm giác ghen giọng, người làm ấm giường cho ta thì có, trong lòng nhớ đến một chuyện, Dạ Vị Ương trực tiếp xem nhẹ lời trên chộc của hoàng đế, đi thẳng vào vấn đề, nói: “Bệ hạ, vi thần đã nghĩ ra cách giải quyết, nhưng không biết ý tứ của hoàng thượng thế nào.”

“Cách giải quyết gì?” Tịch Thiên Thương uống ngụm trà, ngược lại chưa lập tức hiểu được Dạ Vị Ương muốn nói tới cái gì.

“Cách lo liệu tiền cho nạn dân hai nơi, chỉ cần giải quyết được cứu tế thiên tai cho nạn dân thì áp lực quốc khố khi chi khoản quân bị sẽ nhỏ đi rất nhiều.” Thần sắc trên mặt Dạ Vị Ương dần theo chút kích động,

Tịch Thiên Thương hơi chọn mi, đây là chuyện ngày hôm qua hần vừa cùng Dạ Vị Ương nói đi, người này nhanh như vậy đã nghĩ ra biện pháp?

“Nói.”

“Quyên tiền!”

Dạ Vị Ương lập tức đem đầu đuôi gốc ngọn suy nghĩ của mình nói cho Tịch Thiên Thương, hần đột nhiên cảm thấy chính mình thực có lỗi với lão sư lịch sử, đối với lịch sử cổ đại Trung Quốc hần chỉ hứng thú đọc lướt qua chứ không có tinh lực cẩn thận nghiên cứu, nhưng đại khái biết rõ dân gian ở cổ đại cũng có hình thức quyên tiền như vậy, nhưng hần không biết thời điểm đó đế vương hoàng gia có phải lấy hoàng đế đi đầu trong chuyện quyên tiền này hay không.

Dù sao quốc khố của hoàng đế chính là tiểu kim khố, làm cho hoàng đế đi quyên tiền dường như chút quái quái, nhưng bất kể thế nào Dạ Vị Ương vẫn đem ý kiến của mình toàn bộ nói hết ra.

Sau khi hần nói xong Tịch Thiên Thương không có trả lời ngay, chỉ hơi rũ ánh mắt, con ngươi hắc sắc thâm thúy chiếu ra ánh lửa hồng sắc đang lay động, nhìn không ra tình tự.

Hoàng đế sau khi nghe ý tưởng của hần không phải lập tức vỗ bàn tán thưởng, vì sự thông minh tài trí của hần mà khen ngợi một phen sao? Trong tiểu thuyết xuyên qua đều viết như vậy a! Bộ dáng của xú hoàng đế nhìn thế nào cũng có điểm là lạ, Dạ Vị Ương trộm nhìn Tịch Thiên Thương vài lần, nguyên bản tràn đầy tự tin bắt đầu chuyển sang lo lắng không yên.

Trầm mặc cái rầm, xú hoàng đế rốt cục người đang nghĩ cái gì a?! Dạ Vị Ương trong lòng oán thầm.

Đúng lúc đó Lý công công bưng chén đường phèn ngân nhĩ trở lại, có lẽ cảm giác được không khí trong phòng có chút quái dị, Lý công công cẩn thận đem canh ngân nhĩ đưa cho Dạ Vị Ương, sau đó lập tức thức thời ly khai phòng, đóng cửa lại, thoáng cái chỉ còn Dạ Vị Ương cùng Tịch Thiên Thương.

“Quyên tiền!” Bỗng dưng giọng nói pha lẫn chút tức giận vang lên dọa Dạ Vị Ương giật mình, đường phèn ngân nhĩ trong tay rất không khách khí hất ra làm bắn cả quần áo.

Dạ Vị Ương cũng không để ý, Tịch Thiên Thương cười lạnh hai tiếng, ngữ khí trong nhà làm Dạ Vị Ương càng thêm khẩn trương, “Quốc khố chính là trầm! Vốn dĩ mở quốc khố cứu tế thiên tai, người bảo trầm đi quyên tiền chẳng phải là chộc người chê cười sao? Ta xem Vị Ương người bị ngã đến hồ đồ rồi.”

“Hoàng thượng bớt giận.” Dạ Vị Ương vội cúi đầu, nhưng không cam lòng tiếp tục nói, “Chẳng qua vì thần thấy đây là cách nhanh nhất để giải quyết chuyện kiếm tiền, thiên hạ quốc khố đương nhiên là hoàng thượng, nhưng bách tính cũng là con dân của ngài, hiện tại nhất phương gặp nạn, chính là lúc cần bát phương trợ giúp, ngày thường hoàng thượng nuôi một đám hoàng thân quốc thích, bây giờ là thời điểm bọn họ phải xuất tài lực.”

“Vi thần nghĩ, chỉ cần có lời nói của hoàng thượng dẫn đầu, những người khác cũng không dám không theo.” Do dự một lát, Dạ Vị Ương lại bổ sung, “Hoàng thượng không cần quyên tiền, cùng lắm thì quyên ra ít vật phẩm riêng tư, tỷ như tiến hành bán các loại mặc bảo (tranh vẽ) thân bút, chắc hần sẽ có rất nhiều người muốn có thân bút của hoàng thượng.”

“Từ xưa đến nay mặc bảo của đế vương là vật vô giá, hảo a, người đây muốn đem mặc bảo của trầm bán lấy tiền.” Trong lời nói nửa cười nửa giận nghe không ra cảm xúc, Tịch Thiên Thương hừ lạnh quan sát Dạ Vị Ương đang ngồi trên luân y bên dưới, trong trí nhớ đối với dung mạo tuấn mỹ nam tử cẩn thận tỉ mỉ hiện tại thoạt nhìn đã có chút chật vật.

Phổng chừng là vội vàng tiến cung, tóc Dạ Vị Ương có vài sợi tán lác ở bên tai, ngược lại khiến cho khuôn mặt thanh lệ tăng thêm vài phần nhu hòa, cúi đầu hai tay cầm lấy chén ngân nhĩ, trên quần áo còn ô dính nước canh ngân nhĩ, khóe miệng hơi nhếch lộ vẻ kiên nghị, vốn nên là chật vật rồi lại sinh ra loại ngạo khí không thể xem thường.

Tịch Thiên Thương khẽ hạ tầm mắt, chợt nghe Dạ Vị Ương không sợ chết phản bác lại lời hần: “Vi thần cả gan đánh một ví dụ khác, nếu chân bệ hạ bị thương đi đường khó khăn, sẽ bởi vì khom lưng hao tổn thể diện mà bỏ mặc không quản sao?”

18. Quyển 1 - Chương 18: Cùng Trầm Ngủ Đi

So sánh này rõ ràng có vài phần hàm xúc châm chọc, Dạ Vị Ương nhất thời nhanh miệng mà nói ra, thói quen làm đại nhân vật ngẩng đầu ưỡn ngực ở thế kỷ hai mươi mốt, thật sự không quen chỉ vì cái mạng liên mọi chuyện ngoan ngoãn nghe theo hoàng đế.

Muốn nói sợ chết đi? Cho dù đã chết một lần nhưng hắn vẫn thấy sợ, thậm chí càng sợ, bởi vì khi biết tư vị của tử vong là gì mới hiểu được cuộc sống có bao nhiêu quý giá, nhưng nếu sống mà hèn mọn vô năng thế này, còn không bằng dứt khoát chết đi để hắn sớm đầu thai một chút.

Dạ Vị Ương thật lâu nghe thanh âm Tịch Thiên Thương, cũng chẳng biết có phải do ảo giác hay không, tổng cảm thấy cổ uy áp kia đặt trên người mình đã hơi giảm đi, hắn thoáng ngẩng đầu yên lặng nhìn hoàng đế, vừa nhấc đầu lại phát hiện Tịch Thiên Thương đang đánh giá hắn, giữa không trung tâm mắt hai người trong phút ngắn ngủi giao thoa lẫn nhau.

Dạ Vị Ương vội vàng cúi đầu, trái tim không tự chủ được mà đập nhanh hơn, hắn rõ ràng thấy được một ít nghi hoặc trong mắt Tịch Thiên Thương, một loại nghi hoặc đối với thân phận của hắn, tuy rằng Dạ Vị Ương không có là có kẻ sẽ điên khùng đến mức nghĩ rằng hắn không phải “Dạ Vị Ương”, nhưng ánh mắt Tịch Thiên Thương vẫn làm hắn nhận không được mà khẩn trương lên.

“Canh ngân nhĩ nếu không uống sẽ lạnh.” Hoàng đế mặc danh kỳ diệu nói ra một câu chẳng liên quan đến chủ đề, bất quá cũng giảm bớt cảm giác căng co giữa hai người.

Thời điểm Dạ Vị Ương thở ra một hơi mới phát giác, trong thời gian ngắn ngủi như thế hắn cư nhiên đã ra một thân mồ hôi lạnh, người ta nói gần vua như gần hổ một chút cũng không sai, hắn hiện tại chẳng những làm bạn với hổ mà còn cùng lão hổ cãi nhau.

“Hoàng thượng, chuyện quyên tiền kia...” Dạ Vị Ương ngẩng đầu lên, hiện tại hắn làm gì có tâm tình uống canh.

“Trẫm sẽ cân nhắc.” Tịch Thiên Thương mặt không chút thay đổi nói ra bốn chữ, sau đó liền cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương, trong phòng lại một lần nữa trở nên an tĩnh, Dạ Vị Ương nâng canh ngân nhĩ uống, một bên cái miệng nhỏ uống canh một bên hai mắt trộm nhìn Tịch Thiên Thương.

Kỳ thật, bộ dáng Tịch Thiên Thương này cũng khá tốt, bất quá so với tướng quân Lưu Bá Hề hắn càng thích người kia hơn.

Uống xong canh ngân nhĩ, Dạ Vị Ương thấp đầu nói: “Hoàng thượng, nếu không còn gì phân phó vì thần xin cáo lui.”

Không biết là Tịch Thiên Thương có nghe hay là giả vờ không nghe thấy, cúi đầu viết chữ chưa trả lời Dạ Vị Ương, Dạ Vị Ương thầm mắng một phen sau đó vẫn nhẹ giọng hô: “Bệ hạ?”

“Đừng làm ồn.” Tịch Thiên Thương chỉ phun ra hai chữ.

“Nga.” Lời cần nói cũng đã nói xong, cảm giác hưng phấn đã sớm bị Tịch Thiên Thương một chậu nước lạnh dập tắt, cảm giác khẩn trương cũng đã theo chén canh ngân nhĩ tưới vào trong bụng, ngồi trên luân y Dạ Vị Ương bắt đầu mệt mỏi muốn ngủ, không có mệnh lệnh của Tịch Thiên Thương hắn cũng vô biện pháp rời đi, chỉ thế ngồi suốt như vậy, mí mắt liên tục rũ xuống.

Tịch Thiên Thương viết xong chữ cuối cùng, ngẩng đầu nhìn thấy chính là quang cảnh như vậy, hắn bên này phê tấu chương một sắp chết, Dạ Vị Ương liền ở dưới mí mắt hắn mà ngủ gật.

“Đã trễ thế này người trở về cũng phiền toái, đêm nay trẫm cho phép người ở lại một đêm, đợi ngày mai trẫm tự nhiên sẽ nói cho người biết kết quả trẫm cân nhắc.” Đêm bút phóng hào, Tịch Thiên Thương từ thư án đứng lên, hắn nói một hơi làm Dạ Vị Ương miễn cưỡng xốc lại tinh thần, nhanh chóng tạ ơn: “Đa tạ hoàng thượng.”

Trong cung lớn như vậy không lo không có phòng, chính là cảm giác thế nào cũng không đúng lắm? Dạ Vị Ương ngồi trên luân y nhìn Tịch Thiên Thương đang cởi quần áo, lúc bấy giờ Dạ Vị Ương mới bắt đầu đánh giá căn phòng thật to này, giật mình phát hiện bên cạnh thư án sát phía Bắc bức tường thế nhưng là một cái giường, rõ ràng là nơi nghỉ ngơi của hoàng đế.

“Bệ hạ, vì thần cáo lui.” Hoàng đế đi ngủ hẳn ở lại làm gì, Dạ Vị Ương còn chưa di chuyển luân y chợt nghe Tịch Thiên Thương nói một câu: “Đêm nay người ở đây.”

Bạn đang ?

Dạ Vị Ương đảo mắt nhìn xung quanh, hoàn hảo hoàn hảo, trong phòng trừ bỏ giường của hoàng đế, bên ngoài nam điện gần cửa sổ có một mớ kháng* so với giường còn lớn hơn, ngủ ở nơi đó cũng không tồi.

Tựa hồ nhìn thấu tâm tư Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương tiện tay cởi ngoại bào phóng qua bên cạnh: “Cùng trầm ngủ đi.”

Hết chương thứ mười tám

19. Quyển 1 - Chương 19: Cùng Giường Mà Ngủ

“Hoàng thượng, cái gọi là quân thần khác biệt, thần sao có thể cùng hoàng thượng ngủ trên long sàng?”

“Từ khi nào người trở nên dài dòng giống bọn văn nhân hủ lậu vậy, đây đâu phải lần đầu người leo lên giường trầm, muốn nói nằm trên long sàng là cái tội, kia bây giờ trầm không phải có thể hỏi tội người?” Tựa hồ lưỡi cùng Dạ Vị Ương đang khua môi múa mép nói nhiều, Tịch Thiên Thương bước đến trực tiếp đem Dạ Vị Ương từ trên luân y bế lên, người nọ nhất thời bị hù dọa không nhẹ.

Tịch Thiên Thương ôm người thả lên giường, liền thấy Dạ Vị Ương ngã thẳng xuống, dường như liên quan đến hai chân đã mất đi trí giác, thiếu khuyết đi năng lực chống đỡ thân thể khi ngồi.

Trên mặt không chút biểu tình, Tịch Thiên Thương đưa tay giải khai quần áo Dạ Vị Ương, người nọ vội vàng bảo vệ khuỷu áo chính mình, rất giống thẩm trạng thiếu nữ nhà lành bị đùa giỡn mang theo chút sợ hãi nhìn hoàng đế: “Hoàng thượng, ngài đây là muốn mạng ta a.”

“Trầm giúp người cởi quần áo như thế nào lại muốn mạng của người?” Tịch Thiên Thương nhướn mày, nếu như là trước kia Dạ Vị Ương phỏng chừng sẽ cười ngọt ngào như hoa đào mà nhảy vào ngực hắn, hiện tại mất trí nhớ ngược lại từ phóng đảng trở nên cẩn trọng như thế, mất trí nhớ lại có thể biến thành một người hoàn toàn khác vậy sao?

“Hoàng thượng!” Dạ Vị Ương rất muốn cắn đầu lưỡi mình, hắn cũng không muốn ra vẻ văn nhã như vậy a, nhưng sự tình hiện tại liên quan đến tôn nghiêm nam nhân, hắn đã cố không dùng từ ngữ nho nhã gì đó: “Ta là thần tử của ngài, không phải phi tử của ngài, vì thần nguyện ý vì hoàng thượng cúc cung tận tụy, giúp hoàng thượng củng cố giang sơn, trợ hoàng thượng tăng nhanh kinh tế xây dựng quốc cường dân phú, phản chính hay gì đều được, chính là không thể vượt qua đường lối cùng hoàng thượng phát sinh quan hệ không nên có.”

“Chưa hết, mặc kệ trước khi mất trí nhớ thần cùng hoàng thượng là quan hệ như thế nào, nhưng mong hoàng thượng hãy nói rõ, vị trí của Dạ Vị Ương lúc ấy là thần tử hay phi tử?” Dạ Vị Ương hai tay buông lỏng ra, một bộ dáng khăng khải hy sinh vì việc nghĩa, “Thần nói xong.” Điều cần nói cũng đã nói, nếu hoàng đế vẫn không nghe, hắn cũng vô biện pháp.

Kết quả Dạ Vị Ương đang đợi thì Tịch Thiên Thương ở trên trán hắn búng một cái, “Úi!” một tiếng, đau đớn ôm trán, Dạ Vị Ương nhìn Tịch Thiên Thương lại cởi quần áo hắn, hai ba lần đem quần áo Dạ Vị Ương lột xuống chỉ còn lại mỗi lý y, Tịch Thiên Thương tiện tay đem quần áo vứt dưới giường, buông màn xuống nằm bên cạnh Dạ Vị Ương, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Này xem như buông tha hần? Dạ Vị Ương cũng thả lỏng thích ứng với hoàn cảnh, dù sao là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi.

“Trẫm chỉ ghét người mặc quần áo bẩn ngủ chung giường với trẫm, người lại nói ra một đồng lời vô nghĩa.” Tịch Thiên Thương tạm dừng một chút, lại nói, “Người nói biện pháp kia cũng có thể thực hiện được, ngày mai người trở về làm đi, làm tốt trẫm tự nhiên sẽ thưởng cho người.”

Thật lâu vẫn không nghe hồi đáp, Tịch Thiên Thương mở to mắt hướng nam nhân bên cạnh nhìn qua, Dạ Vị Ương mới vừa rồi còn một bộ dáng trinh tiết lẫm liệt, hiện tại lại nằm trên long sàng hần ngủ vù vù, hết sức ngọt ngào.

Tịch Thiên Thương nhất thời im lặng, dường như nhớ ra cái gì đó liền ngồi dậy, đưa tay nhéo nhéo chân Dạ Vị Ương, người nọ vẫn không hề hay biết mắt cũng không nháy một cái.

Thật đúng là không còn cảm giác, Tịch Thiên Thương buông tầm mắt, chẳng biết suy nghĩ cái gì, sau đó lại nằm xuống, nhớ đến bộ dáng mãnh liệt phản kháng của Dạ Vị Ương lúc nãy thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, hần đường đường Tịch Thiên Thương có thể đối với người hai chân tàn phế làm cái gì? Hần chỉ vì nhất thời hứng khởi, muốn cho Dạ Vị Ương lên giường ấm áp thôi.

Thủy chung có thêm mỹ danh “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, cho dù thánh nhân nhìn nam tử này lâu e rằng cũng sinh ra vài ý nghĩ xằng bậy, Tịch Thiên Thương xuyên qua ánh nến mỏng manh ngắm người nói ngủ liền ngủ kia, Dạ Vị Ương này ngày thường thanh lệ đoan chính, nhưng trước kia tính cách nồng nặc xem lâu chỉ cảm thấy phiền mà chán ngấy, giờ đây mắt trí nhớ trái lại giống như đã trọng sinh.

Rõ ràng là mày như nhau, lại mất đi vẻ phục tùng tăng thêm vài phần kiên nghị.

Rõ ràng là mắt như nhau, lại thiếu đi sự tham lam hơn một ít lạc quan rộng rãi.

Lúc trước, thời điểm trù liệu chuyện chi tiền Dạ Vị Ương chỉ biết khắp nơi vợ vét, căn bản không giống như bây giờ nghiêm túc mà nghĩ biện pháp, lại còn cự tuyệt long sàng của hần.

Hết chương thứ mười chín

20. Quyển 1 - Chương 20: Thưởng Phong Hội

Mảnh rừng phong kia ở ngay sau núi Hoàng gia lâm uyển, từ cửa Bắc hoàng cung một đường đi thẳng sẽ đến Phong Lâm biệt viện nằm sau núi, thưởng phong hội được cử hành một ngày một đêm trong biệt viện.

Làm hoàng đế Tịch Thiên Thương tự mình tiếp kiến sứ giả đến từ các quốc gia, Dạ Vị Ương ngại ngồi luân y sẽ bất tiện nên không có đi, sớm đã đến Phong Lâm biệt viện chờ, một bên đem lưu trình quyên tiền buổi tối xem xét lại lần nữa, sau khi xác nhận không có sai lầm mới buông lỏng trái tim trong biệt viện du lãm một phen.

Biệt viện này rất lớn, bốn phía được rừng phong vây quanh, bên cạnh có suối nước trong suốt chảy xuôi, môi trường cũng ưu mỹ, nhất là khi đứng phụ cận đỉnh núi còn có thể quan sát được toàn bộ hoàng thành.

Không làm cho Dạ Vị Ương chờ quá lâu, đoàn người của hoàng đế rất nhanh đã tới biệt viện, thân là tâm phúc bên người hoàng đế, Dạ Vị Ương lập tức bị Lý công công tìm ra gia nhập vào hàng ngũ du lãm phong diệp, từ lúc tỉnh lại đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Dạ Vị Ương chính thức xuất hiện trên sân diễn.

Liếc mắt nhìn qua, trừ bỏ hoàng đế bên ngoài cùng một ít sứ giả vui vẻ trò chuyện, duy nhất Dạ Vị Ương nhận thức chính là người sắc mặt lạnh lùng Lưu tướng quân Lưu Bá Hề.

“Lưu tướng quân” Dạ Vị Ương thúc luân y hướng Lưu Bá Hề hô một tiếng, người nọ nghe được tiếng kêu phía sau tựa hồ hơi sững sốt, vẻ mặt phúc tạp thần nhiên nhìn hần gật đầu một cái xem như đáp lại, sau đó liền sải bước tiến lên không để ý tới hần nữa.

Bị lạnh nhạt Dạ Vị Ương không phải không nổi giận muốn đuổi theo đi lên, bắt quá sang đây hấn lập tức bị các quan viên vây quanh bốn phía, mỗi người ở trước mặt hấn đều hỏi han ân cần, Dạ Vị Ương bận ứng phó nhất thời khó dứt ra, chỉ có thể nhìn Lưu Bá Hề càng chạy càng xa.

Tuy rằng Dạ Vị Ương có một khoảng thời gian ngắn không xuất hiện trong tầm mắt mọi người, bởi vì nghe nói mất trí nhớ chân lại bị thương, nhưng gần đây nhiều người từ cung nữ thái giám trong cung nghe được không ít tin đồn, tỷ như hoàng thượng lệnh Lưu tướng quân tự mình đem Dạ Vị Ương hộ tống tiến cung, tỷ như buổi tối ngày đó Dạ Vị Ương ở trong tầm cung hoàng đế suốt đêm không về.

Những tin đồn này cũng đủ cho đám quan viên đem Dạ Vị Ương ngồi trên luân y giống như thân cha mà dâng bốc, Dạ Vị Ương cũng không biết nói cái gì, hấn tùy ý qua loa vài câu với đám người đang phát huy bản lĩnh làm quan, một người lại tiếp một người ghé vào tai hấn thao thao bất tuyệt mãi chưa hết vấn đề.

Vừa hỏi thăm ân cần đủ kiểu quan tâm, vừa chân thành chúc mừng Dạ Vị Ương thương bệnh mới khỏi, càng đáng sợ chính là cơ hồ tất cả đều đối với dung mạo hấn ca ngợi sâu sắc, cái gì “Thiên nhân hạ phạm” cái gì “Tựa như Bồ Tát”, Dạ Vị Ương nghe thấy liền nổi lên một trận da gà.

“Ha ha, chẳng qua là khoe khoang dung mạo, nhu mì hơn người, hôm nay đoạn chân cẩn thận ngày mai là đoạn đầu.” Trong bầu không khí hòa thuận bỗng dưng toát ra một câu âm u lạnh nhạt châm chọc.

Quái dị chính là những quan viên nguyên bản vây quanh hấn cứ nhiên lại im lặng không lên tiếng, chẳng những không có tâm phúc giúp hấn lên án một phen, ngược lại cả đám cúi thấp đầu giả trang thành đà điểu.

Vừa thấy, trong lòng Dạ Vị Ương đã minh bạch, cái gì đại tham quan đại nịnh thần, phải là đại nịnh thần mới khiến người năm lần bảy lượt ám sát như vậy, mà bên người ngay cả vài thuộc hạ trung tâm cũng không có.

Đánh giá “Dạ Vị Ương” kia bắt quá chỉ có chút khôn vặt, dựa vào khuôn mặt bộ dạng đẹp mắt được hoàng thượng yêu thích, nói đúng hơn chính là bị người đem như mũi sào sử dụng làm vật hy sinh mà thôi, mỹ nam mỹ nữ trong lịch sử thị sủng mà kiêu cuối cùng chết vĩnh viễn đâu cũng đâu ít.

Dạ Vị Ương nhìn qua người đang nói chuyện, chỉ thấy một râu tóc bạc phơ tuổi ước chừng sáu mươi bảy, lão đầu tử vẻ mặt pha chút uy nghiêm cho hấn một ánh mắt lạnh lùng khinh thường, sau đó mới cùng quan viên cao ngạo đồng dạng theo bên cạnh, ngẩng đầu uốn ngực tiêu sái bỏ đi. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Lão đầu nhi đó là ai?” Tuy rằng đối với quan viên vượt mộng ngựa bên người thật sự không thu vào mắt, nhưng hiện tại Dạ Vị Ương chưa hiểu biết hết chuyện trong triều thì đám quan viên này cũng là công cụ tốt.

Hôm nay có thể cùng hoàng đế theo đến Phong Lam biệt viện, nhất nhất phải nhớ kỹ từng người.

“Đại đại nhân, đó là lão sư của ngài Chu Quế Chu đại nhân!” Một quan viên bên cạnh hơi sững sốt, lập tức nhớ tới tin đồn Dạ Vị Ương bị mất trí nhớ, hiện tại vừa thấy quả nhiên là sự thật, thế nhưng ngay cả lão sư của mình mà cũng quên.

Hết chương thứ hai mươi

21. Quyển 1 - Chương 21: Đại Hội Quyên Tiền

Cái gọi là thưởng phong hội, bắt quá chỉ để hoàng đế cùng sứ giả các quốc gia trao đổi kết thân với nhau mà thôi, phong điệp này có đẹp thế nào sợ rằng không có bao nhiêu người thật tâm thưởng thức.

Đến chàng vạng, thời gian đàm luận đều không sai biệt lắm, hoàng đế ở Phong Lâm biệt viện thiết yến chiêu đãi các sứ giả, nhưng khi chúng quan viên ngồi xuống mới phát hiện so với tiệc tối phong phú trong dĩ vãng mà nói, đồ ăn hôm nay dùng để chiêu đãi sứ giả hết sức đơn giản, chúng quan viên ngồi bên dưới trừ bỏ Dạ Vị Ương, những người khác đều một bộ dáng không rõ nguyên do.

Dựa theo kịch bản, lúc này hoàng đế sẽ lên sân khấu.

Chỉ thấy Tịch Thiên Thương đầu tiên dùng ánh mắt lãnh tĩnh thông thả quét qua người xung quanh một vòng, phía dưới có vài người tò mò định mở miệng liền bị tầm nhìn uy áp đè trở xuống, vốn nên là yến hội tưng bừng náo nhiệt nhất thời biến thành phá lệ im lặng, loại không khí quỷ dị này khiến đại đa số người đều không thể tưởng tượng ra.

So với biểu tình chúng nhân vừa tò mò vừa nghi hoặc vừa khó hiểu, bộ dáng Dạ Vị Ương bình thản ung dung khó tránh khỏi trở nên nổi bật.

“Mọi người đang cảm thấy kỳ lạ vì sao yến tiệc hôm nay đơn giản như thế? Bởi vì mấy ngày gần đây, trẫm nghe nói Côn Châu, Quảng Nam dân chúng hai nơi này gặp phải nạn thiên tai, không nhà để về, không có cơm để no bụng, con dân của trẫm ăn đói mặc rách, trẫm cùng các ái khanh há có thể ở trong này thịt cá tràn đầy mà không để ý đến cảm thụ của nạn dân?” Ngự khí Tịch Thiên Thương nặng nề mà từ tốn, tuy rằng hoàng đế chẳng rít ròi khiến người nhũn chân đau tim, nhưng bộ dáng trầm trọng đó thoát nhìn càng chân thật hơn, chân thật đến độ làm cho Dạ Vị Ương muốn vì Tịch Thiên Thương đề cử tên nhận giải Oscar “Nam diễn viên xuất sắc nhất”.

Tịch Thiên Thương vừa lay động cảm xúc, vừa soi sáng chân lý, từng câu thấm sâu vào lòng người, cho dù hôm nay trên bàn đồ ăn có đơn giản một chút, nhưng các sứ giả đại thần còn dám nói gì? Còn có thể nói cái gì? Một đám vuốt mông ngựa còn không kịp a.

Dạ Vị Ương âm thầm cười lạnh, đám hoàng thân quốc thích, đại thần sứ giả các người cho rằng như vậy là xong rồi sao? Trò hay chỉ vừa mới bắt đầu a!

Quả nhiên, mọi người vừa định nâng rượu uống, Tịch Thiên Thương lại sai người đem lên giấy và nghiên mực đặt ở chính giữa, thanh thế lần này nhất thời làm cho người phía dưới đều buông bát đĩa tẩu bồi xuống, nhìn theo Tịch Thiên Thương từ chỗ ngồi đứng lên, đi tới trước thư trác đặt ở giữa, triển khai tư thế bút mực lưu loát tự nhiên.

Chốc lát, thấy Lý công công cầm lên bức họa uyển Tịch Thiên Thương vừa viết hảo, mặt trên viết một chữ “Phúc” thật lớn, bên cạnh thân bút hoàng đế còn in thêm ấn chương.

“Trừ bỏ lấy thân thương cảm nạn dân ngoài kia, trẫm luôn muốn dùng thân phận chính mình vì con dân của trẫm làm chút gì đó.” Tịch Thiên Thương nhìn xuống chữ “Phúc” nói, “Hôm nay đề bút một chữ, bày tỏ đôi chút tâm ý.”

Âm giọng Tịch Thiên Thương vừa mới hạ xuống, Dạ Vị Ương lập tức “thác” một tiếng hô ứng: “Hoàng thượng, thỉnh cho phép vì thần vì dân chúng chịu thiên tai dâng lên chút tấm lòng nho nhỏ, nhưng hôm nay vì thần bên người không mang theo đồ vật gì, thần ở đây lập một chứng từ, nguyện ý vì nạn dân góp năm trăm hai hoàng kim.”

Lập tức ngay trên giấy soát soát viết mấy chữ lớn giao cho Lý công công, Lý công công thỏa đáng kéo cổ họng, lanh lảnh lớn tiếng nói: “Dạ Vị Ương Dạ thượng thư, vì nạn dân Thiên quốc dâng lên tâm ý năm trăm hai hoàng kim!”

Từ lúc đó, các quan viên khác sao có thể ngồi yên, đều lên tiếng tỏ vẻ vì nạn dân đưa lên tâm ý của mình, Dạ Vị Ương sớm đoán được hôm nay các quan viên đó không đem theo tiền trong người nên hấn mới làm người đầu tiên lập ra chứng từ, chịu ảnh hưởng đi đầu của Dạ Vị Ương, bọn quan viên sợ rút lại phía sau cũng lập thật nhiều chứng từ.

Các sứ giả hai mặt nhìn nhau, chung quy cảm thấy ngồi yên không tốt, không có biện pháp, chỉ có thể một bên thăm mắng dân chúng nước người gặp thiên tai bắt chúng ta góp cái rắm, một bên vì thể diện nước mình mà viết xuống chứng từ quyên tiền đưa lên, thưởng phong đại hội giống như biến thành quyên tiền đại hội, khổ không nói nên lời.

Hết chương thứ hai mươi mốt

22. Quyển 1 - Chương 22: Người Trong Bức Họa

Thoáng ngáp một cái, Dạ Vị Ương ngồi trên luân y chán muốn chết ăn hoa quế cao, kế bên là trà hoa quả thuần hương ngon miệng, sau khi yến hội chấm dứt các sứ giả cùng đại bộ phận quan viên dưới sự hộ tống của thị vệ binh sĩ đều quay về nhà tìm mụ mụ, mà Dạ Vị Ương phụ trách quyền tiền lần này phải lưu lại “Tăng ca”.

Quan sát người phía dưới đem chứng từ quyền tiền của đám hoàng thân quốc thích, đại thần sứ giả đưa lên chỉnh lý thật tốt, Dạ Vị Ương nguyên tưởng rằng hẳn có thể tạm thời về nhà nghỉ ngơi một chút, nào biết Lý công công đến truyền lời của hoàng thượng, bảo hẳn ở trong phòng chờ vì có chuyện cần bàn, nhưng chờ đã mấy canh giờ, mỗi lần hỏi chỉ nói hoàng thượng đang gấp mặt đại thần chốc lát nữa mới có thể tới đây.

Ăn uống no đủ, Dạ Vị Ương di chuyển luân y ở trong phòng đi dạo, bất luận nhìn thế nào cũng chỉ là một gian phòng bình thường, chẳng có gì nổi bật.

Tầm mắt bỗng nhiên chạm đến giá sách cùng thư trác ở phía tây phòng, Dạ Vị Ương thúc luân y đi đến trước thư trác, tùy tiện kéo ra một ngăn kéo chợt thấy bên trong có một bức họa, hẳn tùy ý lấy ra trải lên bàn, bất ngờ phát hiện trong bức họa cư nhiên là một nam tử, hơn nữa còn là mỹ nam tử.

Lúc đầu vừa ngắm khuôn mặt kia không phân biệt được là nam hay nữ, nhưng ngòi bút của người vẽ tranh này đem phong vận của đối phương phác họa rất tốt, đôi lông mày cân xứng với hai hàng tóc mai lộ vẻ sắc bén cùng cương nghị, mỹ mục hơi buông xuống giống như che giấu một tia ưu thương, chỗ sâu nhất trong đáy mắt thấu triệt tự uy, cả người thoát nhìn cực kỳ thanh khiết cao quý.

Kỳ quái chính là, người trong bức họa mặc dù một đầu tóc dài tú lệ nhưng y phục trên người lại là tăng bào, trên tay còn cầm một chuỗi tràng hạt.

“Ai cho phép người chạm vào đồ của trẫm?” Đột nhiên giọng nói từ đâu vang lên dọa Dạ Vị Ương nhảy dựng, hẳn thế nhưng quá mức chuyên chú vào người trong tranh không cảm giác thấy trong phòng đã có thêm một người.

Dạ Vị Ương ngẩng đầu liền thấy Tịch Thiên Thương đang đứng trước mặt hẳn, vốn nghĩ hoàng đế âm tình bất định vừa định nổi giận, nhưng Tịch Thiên Thương tựa hồ bị người trong bức họa thu hút mà chăm chú nhìn, ánh mắt kia Dạ Vị Ương chưa từng thấy qua mang theo chút ôn nhu cùng bi thương khó hiểu.

“Thỉnh hoàng thượng thứ tội, vi thần không biết đây là tranh của hoàng thượng.”

“Còn chưa tránh ra?” Ngữ khí tuy rằng không tốt lắm, nhưng Tịch Thiên Thương cũng không trách mắng hẳn, Dạ Vị Ương vội đem bức họa bỏ xuống bên cạnh, lại đột nhiên cảm thấy diện mạo của Tịch Thiên Thương cùng nam nhân trong bức họa có chút tương tự.

Đang xuất thần, Dạ Vị Ương nghe Tịch Thiên Thương oán hận, nói: “Chuyện hôm nay tuy đã gom góp được con số không nhỏ, nhưng những lão ngoan cố đó một đám chạy đến trước mặt trẫm vừa khóc vừa nháo, thật là đáng ghét.”

Dạ Vị Ương trong lòng oán thầm, Tịch Thiên Thương lúc trước nghe xong chủ ý của hẳn liền đe dọa hẳn một trận, sau lại so với hẳn còn tích cực hơn, nghĩ đến những lời trần từ khăng khải của Tịch Thiên Thương trên yến hội, Dạ Vị Ương chỉ có thể nói Tịch Thiên Thương là tên hoàng đế da mặt dày tâm cơ thâm trầm, đại thần nào làm khó dễ Tịch Thiên Thương phỏng chừng không có kết cục gì tốt.

Ngồi xuống trước thư án, Tịch Thiên Thương tự rót cho mình chén trà, “Hơn nữa, bọn họ cho rằng đây là mưu ma chước quỷ người bày cho trẫm.”

Dạ Vị Ương thấp giọng trả lời: “Hoàng thượng, chủ ý này vốn là của thần...”

“Nên bảo người thông minh hay là ngu ngốc đây, còn chưa hiểu sao? Những kẻ đó muốn ly gián tình cảm của trẫm và người a.” Thông thả uống trà, câu nói kia của Tịch Thiên Thương làm cho Dạ Vị Ương suýt té nữa ói ra, ai muốn cùng người có tình cảm, ai dám cùng người có tình cảm.

“Ý của hoàng thượng là, có người nghĩ muốn... Vi thần ly khai hoàng thượng, ly khai triều đình?” Suy cho cùng mình chính là đại tham quan a, Dạ Vị Ương không cảm thấy trong triều có người nào hoan nghênh

mình, so với bị phỉ nhổ còn kém không nhiều lắm.

“Những lão ngoan cố kia bắt quá chỉ muốn mượn người gây chuyện với trẫm mà thôi.” Buông chén trà xuống, Tịch Thiên Thương cười lạnh hết sức khinh thường, rồi hướng Dạ Vị Ương nói, “Được rồi, xem người mất trí nhớ trẫm liền nói cho người biết một chút.”

Muội người a, sớm nên nói tiếng người đi, Dạ Vị Ương âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cùng hoàng đế nói chuyện như thế nào lại mệt như vậy a.

“Trẫm hỏi người, người có biết trẫm đăng cơ đến nay đã bao lâu?”

Bạn đang ?

“Ngạch _____” Dạ Vị Ương nhất thời bị nghẹn, hắn thật đúng là không biết!

Hết chương hai mươi hai

23. Quyển 1 - Chương 23

May mắn Tịch Thiên Thương cũng không tính toán bắt Dạ Vị Ương trả lời, ngữ khí âm trầm, giống như tự nói với mình: “Bắt quá hai năm mà thôi.”

“Trẫm lại hỏi người, người có biết danh tự của trẫm?”

“Vi thần không dám.” Vấn đề này Dạ Vị Ương có thể trả lời, nhưng không biết phải nói ra thế nào, từ cổ chí kim, ai dám ở trước mặt hoàng đế gọi thẳng tính danh, đây không phải là tìm chết sao?

Tịch Thiên Thương cũng không phản ứng gì, chẳng qua nụ cười mang theo chút trào phúng, trong giọng nói lộ ra vài phần áp lực cùng khí thế cuồng vọng: “Thiên Thương (thương = chết yếu), chính là đại tai họa! Người cảm thấy danh tự của tiên đế đặt cho trẫm thế nào? Trong mắt đám cựu thần tiền triều kia, trẫm là một kẻ cực kỳ không xứng để trèo lên ngôi vị hoàng đế, rồi lại trở thành một hoàng đế không đủ tư cách thôi.”

Tịch Thiên Thương thần nhiên nhìn về phía Dạ Vị Ương: “Đám cựu thần tiền triều này xem trẫm thập phần không vừa mắt, luôn nghĩ biện pháp gây phiền toái cho trẫm, ý đồ muốn chen ép trẫm. Bọn họ xem trẫm và người giống nhau, đều là kẻ không đủ tư cách, cho dù người ly khai trẫm bọn họ cũng sẽ không vì thế mà buông tha người, Vị Ương, người có bằng lòng trở thành người của trẫm không?”

“Hoàng thượng chẳng phải đã nói rồi sao, Vị Ương là người của hoàng thượng, bất luận trước khi mất trí nhớ hay là hiện tại, Dạ Vị Ương vẫn là người của hoàng thượng.” Trong lời nói của Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương có thể nghe hiểu được, trả lời cũng rõ ràng dứt khoát, ở bên cạnh Tịch Thiên Thương hắn không nhất định sẽ chết, nhưng nếu hắn ly khai Tịch Thiên Thương thì hắn chết là điều không thể nghi ngờ.

Lời nói lần này của Tịch Thiên Thương bên trong không biết có mấy phần tình cảm chân chính, nhưng ít ra cũng đã thừa nhận Dạ Vị Ương mất trí nhớ, nguyên nhân thúc đẩy Tịch Thiên Thương nói ra những lời này, e rằng có liên quan đến hội quyên tiền hôm nay, thời điểm Dạ Vị Ương còn đang suy nghĩ lại nghe Tịch Thiên Thương tiếp tục nói: “Người nếu đã là người của trẫm, trẫm đối với người tự nhiên tri vô bất ngôn ngôn vô bất tấn*, Vị Ương, người phải nhớ kỹ những lời hôm nay của trẫm.”

(*) Tri vô bất ngôn ngôn vô bất tấn: không biết thì sẽ không nói, nếu biết sẽ nói hết toàn bộ.

Tạm ngừng một lát, rồi gằn từng chữ: “Người nếu toàn tâm toàn ý đối đãi ta, ta cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi người.” Thế nhưng không còn xưng trẫm.

Dạ Vị Ương trong lòng run lên, không hề cúi đầu, mà ngẩng đầu thẳng tắp chống lại hai mắt nhìn chăm chăm của Tịch Thiên Thương: “Vị Ương nhớ kỹ, nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của hoàng thượng.”

Trong mắt lộ ra vài phần ý cười, Tịch Thiên Thương cũng không tiếp tục đề tài này nữa, cầm lấy chén trà uống hai ngụm thông nhuận yết hầu, sau đó nói ra một câu làm cho Dạ Vị Ương kinh hãi như dự liệu: “Hai năm nay trăm đã cho người rất nhiều cơ hội, nhưng nhẫn nại của trăm có hạn, cho nên rút vào triều đình một ít máu tươi.”

“Còn nhớ rõ trước đây trăm từng nói với người, trăm đã bắt được kẻ ngày ấy sai sử người ám sát người ở hoàng thành?”

“Thần nhớ rõ, là chủ sự binh bộ Lương Anh.” Loại chuyện này sao có thể quên, vừa nghĩ đến tình cảnh ngày đó thiếu chút nữa bị giết, Dạ Vị Ương nhin không được mà trong ngực phát lạnh.

Bạn đang ?

“Lương Anh kia bị trăm cắt chức nhốt vào đại lao, nhưng đại thần tiền triều Chu Quế lại có ý bảo lãnh tính mạng hắn, mối quan hệ trong đó có lẽ người cũng hiểu được.” Tựa như nhớ tới điều gì, khóe miệng Tịch Thiên Thương câu lên một mặt cười hờ hững: “Đại học sĩ Chu Quế chính là ân sư vỡ lòng của người, người còn nhớ rõ?”

Dạ Vị Ương thành thật trả lời, “Thần biết Đại học sĩ Chu Quế là lão sư của thần, bất quá chỉ là nghe kể lại nhưng đã quên hết.”

“Quên rất tốt, quên rất tốt, như vậy khi người động thủ sẽ không có gì đắn đo.” Tịch Thiên Thương nhìn gương mặt trầm tĩnh của Dạ Vị Ương, thần nhiên nói, “Người cùng Chu Quế tuy rằng từng có tình nghĩa sư đồ, nhưng hiện giờ đạo bất đồng bất tương vi mưu**, trước đây hắn muốn lấy mạng người, người đối với hắn cũng không cần phải khách khí.”

(**) Đạo bất đồng bất tương vi mưu: không cùng chí hướng, không thể bàn chung kế sách.

“Có một số việc người mặc dù đã quên, nhưng quả thật đã từng tồn tại, nếu người vẫn cảm thấy không đành lòng thì có thể trở về hỏi tổng quản của người, nghe xem trước kia lão sư Chu Quế đã đối xử với đệ tử hậu lậu người như thế nào.”

“Thần hiểu được, chính là hoàng thượng muốn thần làm cái gì?”

“Trăm không muốn Chu Quế tái xuất hiện trước mặt trăm, cũng không muốn vì thế mà bị người mượn cớ kéo xuống, việc này liền giao cho người đi làm, có yêu cầu gì cứ tìm trăm là được.” Trăm ngâm một lát, Tịch Thiên Thương mang theo tiểu ý, nói: “Người có muốn biết người trong bức họa là ai?”

Di? Dạ Vị Ương nghe vậy hơi sững sốt, cúi đầu thấp giọng nói: “Thần...”

“Sau khi sự tình Chu Quế làm tốt, trăm chẳng những có thể lấp miệng đám lão gia khóa phái Lương Anh sai người ám sát người.” Đánh gãy lời Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương chậm rãi cầm bức họa uyển trên thư án, “Trăm... còn có thể nói cho người biết người trong bức họa này là ai!”

24. Quyển 1 - Chương 24: Thiên Kinh Đề Đốc

Trên thượng phong hội những quan viên lập nhiều chứng từ quyên góp đều có người của hộ bộ đến từng nhà bái phỏng lấy tiền, tuy nói trong triều có không ít lời oán hận, nhưng dù sao số tiền kia chính là cứu trợ thiên tai cho nên ngoài mặt đại bộ phận mọi người đều thành thành thật thật giao tiền, việc này được dân gian truyền lưu cũng xem như cấp cho triều đình một cái thanh danh không tồi.

“Đại nhân, tới rồi.” Cỗ kiệu dừng lại, Dạ Vị Ương ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trước mặt trên hai cánh cửa đại môn treo một bài biển, viết sáu chữ uy vũ hùng tráng: Thiên Kinh Thống Lĩnh Nha Môn.

Tịch Thiên Thương giao cho hắn nhiệm vụ không nhỏ, phỏng chừng Tịch Thiên Thương cũng không quá tin tưởng một thượng thư bị mất trí nhớ có thể đơn thân độc mã làm nên chuyện gì, ngày ấy ở Phong Lâm

biệt viện Tịch Thiên Thương đặc biệt nói với hắn một người, lão đại của nha môn Thiên Kinh Thống Lĩnh
Thiên Kinh Đề Đốc – Từ Thương Hải.

Ngồi ở trước mặt Dạ Vị Ương, nam tử bộ dáng thoát nhìn bất quá chỉ vừa qua ba mươi, khuôn mặt bạch tịnh không có chút râu, lúc cười khoe miệng hơi rũ xuống, đôi mày kiếm thẳng tắp tương xứng với tóc mai, có thể nói là văn tư nhã nhặn, nhưng trong nét ôn trọng ẩn chứa vài phần lãnh khốc.

Thanh âm trầm thấp mang theo khách khí thản nhiên: “Phiền toái Dạ đại nhân tự mình đến đây. Thật sự ngưỡng chừng.”

Nam tử mặc y phục thanh sắc nho nhã, ngoại nhân nhìn vào đại khái sẽ nghĩ người nọ là Đại học sĩ hoặc giáo thụ tiên sinh đức cao vọng trọng gì đó, nhưng đáng tiếc, đại soái ca này cư nhiên là một thái giám.

“Từ đại nhân khách khí” Dạ Vị Ương cười trả lời, tùy tiện liếc qua nha môn thống lĩnh một cái, nơi này có thể sánh ngang với Cục cảnh sát thủ đô ở hiện đại, gian phòng sạch sẽ ngăn nắp dùng để tiếp đãi khách nhân quan viên, trừ bỏ trên vách tường treo mấy bức tranh chữ thì không có trang trí gì thêm, trái lại Từ Thương Hải làm cho người ta có cảm giác rất gần gũi.

“Uống trà đi, ta đã sai người đem ngân lượng quyên góp đến đây.” Trên mặt Từ Thương Hải không nhiều biểu tình, cả người còn hơi lộ vẻ lãnh thanh lãnh tình, ánh mắt có chút sắc bén đảo qua Dạ Vị Ương, mở miệng thản nhiên nói: “Lâu rồi không gặp, khí vận của Dạ đại nhân ngược lại càng ngày càng độc đáo.”

Chén trà trên tay nổi lên hoa trà, Dạ Vị Ương cúi đầu uống một ngụm nhỏ trà này đúng là trà hoa lái, nước trà chảy vào cổ họng vô cùng thanh ngọt, hắn đi thẳng vào vấn đề, nói: “Ta và người đều làm việc cho hoàng thượng, những lời khách sáo vô nghĩa chúng ta tạm thời lược qua đi, nói vậy Từ đại nhân cũng biết hôm nay ta đến đây vì mục đích gì.”

Trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, Dạ Vị Ương không muốn lãng phí thời gian nên trực tiếp ngã bài với Từ Thương Hải: “Đối với Đại học sĩ Chu Quế, Từ đại nhân thấy thế nào?”

“Dạ đại nhân chẳng những khí vận thay đổi, ngay cả cách hành sự nói chuyện đều không giống ngày trước, nếu không phải trên đời này không có thuật thay da hoá cốt, ta đại khái sẽ cho rằng hiện tại trước mặt ta chính là một người khác.” Từ Thương Hải nhếch môi nhàn nhạt cười, ánh mắt mang theo vài phần thú vị tìm tòi nghiên cứu.

Tuy rằng trong lòng có chút rung mình, trên mặt Dạ Vị Ương vẫn bất động thanh sắc, nửa giả nửa thật nói: “Nếu Từ đại nhân cũng giống như tại hạ nhiều lần bị người mưu hại, vừa bị phé chân vừa ngã vỡ đầu, phỏng chừng cũng phải thay đổi thôi.”

Từ Thương Hải cúi đầu cười không nói, rồi lại thăm dò: “Phượng hoàng còn niêm bàn trọng sinh, ta xem Dạ đại nhân đại nạn không chết tựa như phượng hoàng trọng sinh, Chu Quế vốn là ân sư vỡ lòng của ngươi, chính là đạo bất đồng bất tương vi mưu, bè đảng Chu Quế từ ngày bệ hạ đăng cơ đến nay có nhiều bất mãn, ngươi cùng hắn nên sớm chặt đứt quan hệ.”

“Theo ta được biết, từ nhỏ Dạ đại nhân theo Chu Quế đọc sách ở học viện bởi vì gia đạo sa sút mà chịu khi dễ, Chu Quế mặc dù biết nhưng không để ý tới, một kẻ đọc sách tự xưng thanh cao lại nịnh bợ như vậy đối với triều đình mà nói thì có tác dụng gì?” Trong ngữ khí Từ Thương Hải lộ ra vài phần châm chọc, “Bè đảng Chu Quế bên ngoài bày ra bộ dáng đức cao vọng trọng, lời kéo không ít thiếu niên học sinh vì bọn họ sở dụng.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đã không chế được những học sinh kia chẳng khác nào không chế được dư luận trong thiên kinh, cứ như vậy, cho dù bọn họ đối với hoàng thượng bất mãn cũng không cần hiện thân, đều có thể khiến đám đệ tử đó vì bọn họ xuất đầu.” Dạ Vị Ương vừa nói xong khiến nhân tình Từ Thương Hải sáng lên.

Từ Thương Hải buông chén trà trên tay xuống: “Không tồi, bè đảng Chu Quế tuy rằng không đủ gây họa lớn, nhưng để lâu sẽ trở thành một cái tai họa ngầm, xem ra Dạ đại nhân mặc dù mất trí nhớ nhưng vẫn hiểu rõ đạo lý trong đó.”

Này có cái gì khó lý giải, giống như một tiểu blog, chỉ cần người biểu hiện rộng rãi hào phóng liền có đội ngũ tiếp thị chuyên nghiệp vây quanh, không quản người ăn uống phiêu kỹ đánh bạc thế nào, lập tức có thể biến hóa nhanh chóng thành một đám “Tinh thần tượng đất”.

Thế kỷ hai mươi mốt xã hội thông tin phát triển mà những học sinh chịu giáo dục nhiều như vậy vẫn bị lừa, hơn nữa sự khác biệt trong loại xã hội tập quyền này thông tin càng cực kỳ không chuẩn, đối phó với những người đó không thể dùng đao lòng thương mà đánh, nếu không cho dù người đem hấn đánh thăm lại cho người mượn có để phỉ báng.

Hết chương thứ hai mươi tư.

25. Quyển 1 - Chương 25: Hảo Cho Tên Yêu Nam Lãnh Liệt

“Có một câu gọi là “Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền”, muốn đối phó bè đảng Chu Quế, trái lại không khó.” Người đã lấy “Thanh liêm đạo đức” làm chỗ đứng, vậy đem khối đá kê chân này đập vỡ, người cũng sẽ tự động rơi xuống.

Dạ Vị Ương cùng Từ Thương Hải đàm luận, người nọ tuy rằng lúc bắt đầu có chút dạm mạc, nhưng về sau càng nói càng nhiều, nhất là phương diện tính kế như thế nào chinh bệ đảng Chu Quế, liên tiếp từng chiêu phi thường ngoan độc âm hiểm, nghe xong Dạ Vị Ương vô cùng kính nể cùng sợ hãi, âm thầm cảm thấy may mắn vì người này và hấn đều là người bên cạnh hoàng đế.

Đã vậy Tịch Thiên Thương còn tìm hấn làm cái gì, trực tiếp để Từ Thương Hải đi làm chẳng phải tốt hơn sao.

Thời điểm đang tán gẫu vui vẻ, Dạ Vị Ương thấy Từ Thương Hải vẻ mặt đột nhiên biến đổi nhìn ra ngoài cửa, hấn cũng nhìn theo, tiết trời cuối thu khung cảnh có điểm thê lương, chợt một mảnh diêm dúa hồng đỏ đập vào mi mắt, toàn bộ tầm nhìn xơ xác tiêu điều đều bị lấp đầy bởi màu hồng diêm thê mỹ rực rỡ.

Dạ Vị Ương âm thầm kinh hãi, hảo cho một yêu nam! Nếu như hấn không ở thế kỷ hai mươi mốt luyện thành đôi hóa nhân kim tinh “Nữ nhân nam tính hóa, nam nhân nữ tính hóa”, lúc đầu nhìn thấy phồng chùng sẽ đem nam nhân có khuôn mặt xinh đẹp khí chất âm nhu một thân hồng bào này, xem thành nữ tử.

“Ha hã, ta không quấy nhiễu các người nói chuyện đi?” Hoàn hảo, tuy rằng ngoại hình có chút đẹp quá phận, nhưng thanh âm chân chân thật thật là một nam nhân, thanh liệt sắc sảo giống như hàn đao ngâm trong băng hồ dưới ánh trăng.

Ý vị thâm trường liếc nhìn hồng bao nam tử một cái, Từ Thương Hải nhợt nhạt cười, bình thản nói: “Dạ đại nhân, đây là ái đồ của ta Chúc Hoa, các người trước kia cũng gặp nhau vài lần, chỉ là hiện tại người đã không còn nhớ rõ hấn, đồ đệ của ta tuy rằng tính tình có chút kỳ quái nhưng thân thủ rất tốt, không ngại để hấn tạm thời ở lại bên cạnh bảo vệ đại nhân người chu toàn, nếu có chuyện cần nói với ta, bảo hấn chuyển lời là được.”

Dạ Vị Ương nhìn về phía Chúc Hoa, người nọ cũng đang dùng loại ánh mắt nghiền ngẫm nhưng lạnh lùng đánh giá hấn.

...

...

Nếu muốn đối phó Chu Quế cũng không khó, hấn ở trong thư phòng tìm được bản ghi chép về thương nhân cự phú đủ loại bí mật không thể cho ai biết, như vậy ắt hấn sẽ có bản ghi chép về mặt bất nhã của đám quan viên, Dạ Vị Ương lục lọi một phen quả nhiên tìm thấy cuốn sổ nhỏ được giấu trong bình hoa bên góc thư phòng.

Sau khi xem kỹ, kỳ thật Chu Quế không có phạm sai lầm lớn gì, chính là thỉnh thoảng cùng một nữ tử thanh lâu bí mật hẹn hò, đối đãi với gia đình đệ tử khá tốt, tựa hồ cũng thu được ít ân huệ nhỏ, nhưng bề ngoài khoa trương mình là chính nhân quân tử, nhân nghĩa chi sư, da mặt không khỏi có chút dày, mà lấy đạo đức khổng chế nói xấu sau lưng người khác lại càng thêm đáng giận.

Dự đoán hoàng đế chẳng qua chỉ muốn dùng Chu Quế chèn ép ngạo khí của đám tiền triều nguyên lão kiêu căng kia, đối với sinh hoạt đời tư cùng đạo đức cá nhân cũng không có hứng thú gì, Dạ Vị Ương quyết định trước bắt tay vào thu thập chứng cứ Chu Quế cùng nữ tử thanh lâu vụng trộm.

“Nữ tử thanh lâu kia tên Hải Đường, quả thật có cùng Chu Quế ở bên ngoài gặp mặt.” Dạ Vị Ương ngồi trên luân y, Lý công công giúp hần đẩy luân y đi phía sau Tịch Thiên Thương, một hàng ba người chậm rãi đi dạo trong hoa viên.

?

Thời điểm cuối thu, khí trời càng lúc càng lạnh, trên không trung cũng nhàn nhạt những chòm mây xanh xám mỏng manh đậm màu, làm lòng người giống như bị phủ bụi, mơ hồ nhìn không thấu.

Dạ Vị Ương kéo tấm thảm ở đầu gối, bởi vì hai chân không thể hoạt động khí huyết dễ dàng bị tắt nghẽn nhiễm lạnh, việc giữ ấm trở nên thập phần trọng yếu, loại thời tiết râm mát này nếu không phải hoàng đế muốn ra hoa viên tản bộ, hẳn khẳng định lựa chọn ở trong phòng đợi sưởi ấm.

“Vương bản thanh danh, Chu Quế không thể đi thanh lâu cũng không thể để Hải Đường đến nhà hần, Hải Đường kia ở thành Tây cách hơn mười ngày ngồi kiệu, vì thần qua theo dõi biết được nơi đó là một trạch viện hẻo lánh cũng là địa phương Chu Quế cùng Hải Đường lén lút gặp mặt.”

“Ha hã, mười năm trước Chu Quế đã mất thê tử, từ đó về sau chưa từng thú thê, trẫm còn tưởng rằng hần là một kẻ si tình, xem ra bất quá chỉ là phạm phu tục tử mà thôi, chẳng qua vụng trộm tìm nữ tử thanh lâu thượng còn làm ra bộ dáng trường tình tư niệm vong thê, không khỏi khiến người ta khinh thường.” Hai tay chấp sau lưng, Tịch Thiên Thương cười lạnh miệt thị hai tiếng.

Dạ Vị Ương nói tiếp: “Hoàng thượng, thần sai người điều tra quy chúc của trạch viện kia, xác thực là thuộc quyền sở hữu của Chu Quế, trừ lần đó ra ta còn nghe được thanh lâu ở đó nói, trên người Hải Đường có không ít trang sức quý giá, một số châu báu trang sức trong đó có lẽ là Chu Quế cấp cho, Chu Quế tuy rằng là Đại học sĩ địa vị cao quý, nhưng lấy bổng lộc của hần khó có thể mua được nhiều đồ trang sức như vậy, hơn nữa bên ngoài hần vẫn tự cho mình thanh liêm, cho nên thần nghĩ Chu Quế có hành vi lén lút nhận hối lộ.”

Hết chương thứ hai mươi lăm

26. Quyển 1 - Chương 26

Bước chân Tịch Thiên Thương ngừng lại, hần quay đầu nhìn nam tử ngồi trên luân y, trong mắt lộ ra ý cười thỏa mãn hiểm có: “Ái khanh trái lại thông minh tài trí hơn dĩ vãng, hạ thủ từ thanh lâu có thể bóc mẽ chuyện tình trung trinh vong thê bịa đặt của Chu Quế, từ trang sức nữ tử lại truy ra hành vi nhận hối lộ, phá hủy thanh danh giả dối “Thanh liêm học sĩ” của hần, xem ra lựa chọn của trẫm cũng không sai.”

“Nhiệm vụ hoàng thượng giao cho, thần tất nhiên dốc hết toàn lực.” Lúc này bày tỏ chút trung tâm sẽ tốt hơn.

“Kế tiếp chỉ cần để cho nữ tử thanh lâu kia khai ra Chu Quế, trẫm thật đúng là chờ không kịp muốn nhìn bộ dáng đám ngự quân tử sau khi bị người vạch trần.” Tịch Thiên Thương cười đối với Dạ Vị Ương nói: “Sự tình lần này ngươi làm rất tốt, chuyện trẫm đáp ứng ngươi tự nhiên sẽ làm được.”

Do dự chốc lát, Dạ Vị Ương lại nói: “Hoàng thượng không cần nói cho vì thần biết người trong bức họa kia là ai.”

“Nga? Nói nghe một chút, vì sao không muốn biết?” Vừa định xoay người tiếp tục đi về phía trước, nam nhân lại dừng cước bộ tràn đầy thú vị nhìn Dạ Vị Ương đang cúi đầu.

“Không nên biết, vẫn là biết ít một chút sẽ tốt hơn.” Tò mò thì tò mò, nhưng nghĩ đến ngày đó ở Phong Lâm biệt viện vẽ mặt phức tạp của Tịch Thiên Thương khi nhìn bức họa, Dạ Vị Ương cảm thấy người trong bức họa kia đối với Tịch Thiên Thương không bình thường.

Chẳng lẽ là người thâm mến sao? Suy cho cùng nam tử trong tranh chính là mặc tăng bào cầm tràng hạt, tuy rằng vẫn để tóc dài, nhưng cũng không loại trừ khả năng bị xú hoàng đế làm cho không thể không xuất gia, Dạ Vị Ương đang cúi đầu miên man suy nghĩ đột nhiên phát hiện ánh sáng trước mắt chợt tối đi, ngẩng đầu lên đã thấy Tịch Thiên Thương chẳng biết từ khi nào đã chạy đến trước mặt hắn, chỉ đứng cách chỗ hắn hai thước.

Đôi mắt rũ xuống mang theo tiểu ý nhàn nhạt nhìn hắn, Tịch Thiên Thương vươn ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Dạ Vị Ương lên khiến hắn hơi ngẩng đầu chống lại tầm mắt đối phương, mà Lý công công vừa rồi vẫn còn bên cạnh đã sớm không biết đi nơi nào, đây là lần đầu tiên Dạ Vị Ương cùng Tịch Thiên Thương khoảng cách gần như vậy, cặp đồng tử tối đen lộ ra quang mang thâm thúy khiến người nhìn không thấu, giống như hắc động trong vũ trụ xinh đẹp mà đáng sợ.

Dạ Vị Ương nhin không được âm thầm nuốt nước miếng, nghe Tịch Thiên Thương cười nói với hắn: “Nếu như trăm nói, người nọ có thể chữa khỏi hai chân người thì sao?”

Ánh mắt vốn có chút né tránh nhất thời bắn ra ánh sáng hy vọng kín đáo, Tịch Thiên Thương thực vừa lòng biểu tình của Dạ Vị Ương, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cằm đối phương thuận thế xoa hai má hắn.

“Hoàng thượng chớ nên chọc cười vi thần, hai chân này ngay cả Thường thái y cũng nói hy vọng chữa khỏi không lớn...” Đối mặt động tác đùa giỡn mang theo cố ý của Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương không né cũng không tránh, bởi vì hắn muốn trốn cũng không có chỗ trốn, nếu Tịch Thiên Thương muốn nhìn bộ dáng bối rối của hắn tìm vui, hắn liền không để Tịch Thiên Thương toại nguyện.

Tuy rằng có một lần Tịch Thiên Thương lưu hắn trong cung qua đêm, nhưng cả đêm đều không có phát sinh chuyện gì, ngày hôm sau tỉnh dậy người bên cạnh đã không thấy, hỏi ra thì biết người nọ đi thư phòng xử lý công vụ, từ đó về sau Dạ Vị Ương đã hiểu được, Tịch Thiên Thương không phải hôn quân đắm chìm trong mỹ sắc, mà hoàn toàn ngược lại, hoàng đế này tâm tư vô cùng thâm trầm.

Để hắn ở lại trong cung một đêm chẳng biết có phải muốn thử hắn hay không, nhưng nhất định là hướng bên ngoài truyền ra một tin tức: Dạ Vị Ương vẫn đang được hoàng thượng sủng ái, vẫn là người của hoàng thượng, người khác không được đụng vào. Nhưng hành động này thật sự tốt sao? Muốn bảo vệ hắn có thiên thiên vạn vạn biện pháp, Tịch Thiên Thương lại cố tình chọn chiêu âm hiểm phá hủy thanh danh hắn như vậy, không thể nghi ngờ là muốn chặt đứt đường lui chuyển đầu qua trận doanh khác của Dạ Vị Ương.

Được rồi, mặc dù “Dạ Vị Ương” vốn cũng không có thanh danh tốt gì.

Trên mặt Dạ Vị Ương một mực trầm tĩnh, lần này quả thực khiến Tịch Thiên Thương bớt đi vài phần hứng thú, nhưng lại khơi dậy lòng hiếu kỳ khác, dĩ vãng Dạ Vị Ương thấy hắn luôn ước gì dính lên người hắn, hiện tại tương phản, lần trước để Dạ Vị Ương cùng hắn ngủ Dạ Vị Ương một bộ dáng bất đắc dĩ không muốn, lúc này bình tĩnh như vậy, thật sự thú vị.

“Lời trăm nói sao có thể là giả? Vị Ương cùng một chỗ với trăm thì đừng nói lời khách khí, sự tình Chu Quế người làm vừa tốt vừa nhanh, thực khiến trăm nhìn người với cặp mắt khác xưa, người về sau trở thành phụ tá đắc lực của trăm, trăm há có thể đối với ái khanh mang thương trên người ngoảnh mặt làm ngơ.”

Người bên ngoài nếu nghe xong giữa lúc hai người bọn họ nghiêm chỉnh nói chuyện, đại khái sẽ tưởng tượng đến hai người có bao nhiêu thân thiết, Tịch Thiên Thương tựa hồ ngoạn đủ hai má có điểm lạnh của Dạ Vị Ương, chuyển sang vuốt ve vành tai như ngọc của nam nhân, ma sát mang theo chút khô ráp rất nhanh làm cho vành tai hắn cảm từ trong ra ngoài rướm màu đỏ ửng, bộ dáng bán trong suốt giống như một khối hồng ngọc ấm áp sáng bóng xinh đẹp.

Hết chương thứ hai mươi sáu W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

27. Quyển 1 - Chương 27: Hoàng Thượng Có Thưởng Thức (1)

Dạ Vị Ương tuy rằng có mỹ danh “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, nhưng Tịch Thiên Thương biết, kỳ thực danh hào này là Dạ Vị Ương làm cho người ta thối phồng lên thôi, trước khi mất trí nhớ hẳn ái mộ hư vinh, đám người có ý đồ kết thân liền suốt ngày vây quanh hẳn nịnh nọt ca ngợi “Dạ đại nhân tuyệt mỹ giống thiên nhân hàng thế”, chỉ vì muốn giành được hảo cảm của hẳn.

Trước kia Tịch Thiên Thương đối với hư danh này chưa từng để trong lòng, nhưng trái lại mấy ngày nay đột nhiên cảm thấy được, hư danh đó tựa hồ không phải giả.

“Ngày thường hoàng thượng luôn đối đãi với trớ thủ đắc lực như vậy sao?” Đây rõ ràng là quấy rối tình dục a, Dạ Vị Ương tuy rằng có tính nhẫn nại nhưng không chịu nổi bị người đùa giỡn như vậy, vành tai vừa nóng vừa ngứa thập phần khó chịu, hẳn từ sau khi tỉnh lại ngay cả chuyện một mình (thủ dâm ==!!) còn chưa từng làm qua.

Tịch Thiên Thương thấp giọng cười thu tay, lại làm thêm một sự tình khiến Dạ Vị Ương khiếp sợ, hoàng thượng cư nhiên đi đến phía sau giúp hẳn đẩy luân y tiếp tục đi về phía trước.

“Hoàng thượng, như vậy hình như không tốt lắm.” Ngoài miệng thì nói thế, trong lòng Dạ Vị Ương vẫn là hưởng thụ.

“Như thế nào, chẳng lẽ ái khanh không thích trầm dìm phương thức này đối đãi trớ thủ đắc lực của mình?” Tịch Thiên Thương vừa nói xong Dạ Vị Ương liền đem miệng ngậm lại, so với bị đùa giỡn thì thế này vẫn tốt hơn, dù sao hoàng đế cũng không để ý hẳn lại càng không để ý.

Một tay đẩy luân y, một tay Tịch Thiên Thương cầm vài sợi tóc mềm nhẵn được dưỡng hảo của Dạ Vị Ương lên thưởng thức: “Ngày ấy người người nhìn thấy trong bức họa chính là hoàng thúc của ta – Tịch Thiên Lâu, hẳn thời điểm ở tuổi người bây giờ quang vinh vô hạn, được xưng tụng “Thiên hạ đệ nhất nhân”, bất luận là võ công, học thức hay tướng mạo đều được người trong thiên hạ lúc đó ca ngợi, mấy năm nay hẳn ở trong tự miếu thanh tu, ngày thường nếu không có việc gì liền lấy nghiên tập y thuật làm thú vui.”

“Hoàng thúc hẳn ngày thường không thích có người quấy nhiễu hẳn thanh tu, bất quá gần đây nhìn người vì trầm phân ưu giải nan, trầm liên cho phép người thay trầm đến vấn an hẳn.” Cước bộ dừng lại, tiếng cười nhẹ của Tịch Thiên Thương từ trên đỉnh đầu Dạ Vị Ương truyền xuống, “Bá Hề là đồ đệ của Tịch Thiên Lâu, hằng năm khi sắp nhập đông sẽ mang theo đồ vật này nọ lên núi vấn an, đến lúc đó người hãy cùng đi với hẳn.”

Tịch Thiên Lâu là hoàng thúc Tịch Thiên Thương, lại là sư phó Lưu Bá Hề, một người thân phận tôn quý như vậy, năm đó còn được ca tụng là “Thiên hạ đệ nhất nhân”, nam tử này không hảo hảo làm vương gia, vì cái gì muốn để tóc đi tu a?

Dạ Vị Ương âm thầm suy đoán, có lẽ giống như trong kịch truyền hình thường chiếu đi, bởi vì tranh đấu hoàng quyền gì đó, bất quá vừa nghĩ tới người nọ có khả năng chữa khỏi hai chân mình, Dạ Vị Ương khó tránh được có chút chờ mong lại không dám chờ mong quá lớn, nhưng trong lòng mơ hồ hy vọng có thể nhìn thấy người trong bức họa giống như tiên nhân Tịch Thiên Lâu, huống chi trên đường còn có Lưu Bá Hề đồng hành.

Sau khi cáo biệt hoàng thượng, Dạ Vị Ương ra khỏi ngự hoa viên nhìn thấy nam tử phá lệ dễ làm người khác chú ý, bất luận khuôn mặt kia lộ vẻ lãnh diễm thế nào, chỉ cần một thân hồng y như lửa giữa mùa thu hiu quạnh liền thập phần chói mắt, xa xa trông qua, thân ảnh hồng sắc đứng dưới tường đỏ ngói lưu ly kia, thật sự hết sức mê diễm.

“Chờ bao lâu rồi?” Dạ Vị Ương tiến lên chào hỏi Chúc Hoa, người nọ buông xuống nhãn mâu cũng không thêm để ý, liếc nhìn hẳn một cái.

Từ ngày Từ Thương Hải để Chúc Hoa bảo hộ hẳn đến nay, người nọ liền biến thành bảo tiêu của hẳn, tựa như mạn sa châu hoa tới từ địa ngục, tuy rằng Chúc Hoa không thích nói chuyện, nhưng hết thảy nhiệm vụ Dạ Vị Ương phân phó Chúc Hoa đều hoàn thành rất tốt, đương nhiên cũng không loại trừ bảo Chúc Hoa đi điều tra sinh hoạt hằng ngày của một Đại học sĩ, thật sự quá mức đơn giản.

Dạ Vị Ương tổng cảm thấy được, nam tử vô cùng lãnh diễm này xác thực không đơn giản. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Mấy ngày nay đã quen với sự lạnh lùng của Chúc Hoa, mặc dù biết hồng y nam tử này không thích cùng người khác nói chuyện, Dạ Vị Ương vẫn cứ thích cùng Chúc Hoa tán gẫu: “Sự tình Chu Quế đã sắp kết thúc, nhiệm vụ Từ đại nhân giao cho ngươi cũng hoàn thành, ngươi nếu không còn việc gì thì không cần đi theo ta nữa.”

Dưới sự trợ giúp của hạ nhân ngồi lên cỗ kiệu, màn còn chưa buông xuống Dạ Vị Ương chợt nghe thấy thanh âm Chúc Hoa: “Sư phụ đưa thư cho ngươi.”

Theo sau chính là một phong thư bị đẩy vào, Dạ Vị Ương đưa tay cầm lấy mở ra, chữ trên thư không nhiều lắm, ý tứ cũng rất đơn giản, Từ Thương Hải không tính toán để Chúc Hoa trở về, vì sợ sau chuyện Chu Quế dẫn đến đám người Ngô Tử Thúc bị kích thích, liền để cho Chúc Hoa tạm thời ở bên cạnh hắn làm bảo tiêu.”

Hắc, này còn có gì không nguyện ý a?

Dạ Vị Ương đem thư cất kỹ, này không biết có tính là Từ Thương Hải “hối lộ” hắn hay không nhỉ? Âm thầm cười cười, Dạ Vị Ương cuối cùng cũng được ném chút tư vị hồng nhân bên người hoàng thượng a.

“Thay ta nói lời cảm ơn sư phó của ngươi, Chúc Hoa huynh đệ, trong khoảng thời gian này liền làm phiên người.”

Đáp lại Dạ Vị Ương chính là tiếng hừ lạnh của người nào đó ngoài cỗ kiệu.

28. Quyển 1 - Chương 28: Tịch Thiên Lô (1)

Mưa nhỏ cuối mùa thu từ trên trời rơi xuống trắng xóa, lá vàng bị nước mưa áp rũ thấp đầu, vài cánh hoa rơi lả tả trên bùn đất ẩm ướt dần dần bị mưa bao phủ.

So với ngày thường ăn mặc dày hơn một chút, bụng tán ô lưng đeo hòm thuốc Thường Thiệu Điển vội vội vàng vàng tiến vào đại môn Hộ bộ thượng thư phủ, quen thuộc hướng đến chủ ốc, nhưng đi được nửa đường thì từ hạ nhân trong phủ biết được lúc này Dạ Vị Ương không có trong phòng mà đang ở Ngọc Trì Uyển.

Thường Thiệu Điển lại cùng hạ nhân đi đến cửa Ngọc Trì Uyển, hạ nhân hướng vào bên trong hô một tiếng: “Gia, Thường thái y đến.”

Chợt nghe bên trong truyền ra thanh âm của nam nhân kia: “Thỉnh Thường thái y tiến vào, ai, người tới đỡ ta đứng dậy.”

Mơ hồ nghe được tiếng nước, Thường Thiệu Điển một bên theo hạ nhân đi vào một bên trong lòng tò mò Dạ Vị Ương lúc này đang làm cái gì bên trong, chẳng lẽ là tắm rửa sao? Vào gian ngoài Ngọc Trì Uyển, sự ẩm áp trong phòng nhất thời xua tan hàn khí lạnh lẽo trên người, Thường Thiệu Điển đem ô ướt đem thu lại giao cho hạ nhân.

Đang cúi đầu phải đi nước mưa dính trên thân mình, liền nghe thấy thanh âm của Dạ Vị Ương: “Trời mưa thế này thật phiền toái Thường thái y, ngươi xem có muốn trước tắm rửa một chút tẩy đi hàn khí trên người?”

“Đa tạ, Dạ đại nhân, vi thần _____” Vừa mới nhắc đầu đã thấy nam nhân trước mặt cách đó không xa mái tóc đen ướt đầm rối tung ở trước ngực, trên người tựa hồ chỉ bọc một kiện áo bông bạch sắc dài đến chân, lộ ra đôi chân trần trắng muốt hồng hào, vạt áo rộng lỏng lẻo hiện rõ xương quai xanh cùng chiếc cổ nhỏ dài xinh đẹp, khuôn mặt biếng nhác sau khi tắm rửa còn dính vài giọt nước ngược lại phong tình không nói nên lời.

Thoáng sững sốt, Thường Thiếu Điển chưa từng gặp qua phong cảnh bậc này, hoang mang rối loạn vội cúi thấp đầu, không dám tái liếc nhìn nam nhân nữa, xoay người lo lắng nói: “Dạ đại nhân!”

“A, sao vậy?” Dưới sự trợ giúp của hạ nhân tựa vào nhuyển tháp trải thật dày thảm lông thú, Dạ Vị Ương buồn cười nhìn Thường Thiếu Điển, thái y này hôm nay phát thần kinh gì đây?

“Dạ đại nhân... Người không mặc y phục?” Trên mặt nhịn không được nóng lên, Thường Thiếu Điển cố dè xuống cuống họng, thấp giọng hỏi.

“Nga, người chờ một chút, lập tức liền tốt rồi.” Nguyên lai vì chuyện này a, Dạ Vị Ương một bên để hạ nhân giúp hắn mặc quần áo, một bên cảm thấy buồn cười, hắn cũng đâu phải hoàng hoa cô nương gì, phản ứng của Thường Thiếu Điển cũng quá hảo ngoạn đi, đều là nam nhân, nhìn thấy thì thế nào.

Hướng chi, hắn hiện tại mặc áo tắm tự chế không phải chỉ mặc khổ nha.

Thẳng đến khi Dạ Vị Ương nói đã mặc xong Thường Thiếu Điển mới xoay người lại, vừa cúi đầu giống như bình thường xoa bóp chân cho Dạ Vị Ương, mang theo chút trách cứ, nói: “Tuy rằng trong phòng có lò sưởi, Dạ đại nhân vẫn nên chú ý giữ ấm mới tốt, chân đại nhân khí huyết không thông hơi không cần thận liên dễ dàng sinh bệnh.”

“Hai chân này nếu không nhúc nhích thì dù có xoa bóp như thế nào bắp thịt cũng héo rút thôi, ta chính là ở trong nước nhẹ nhàng dong đưa một chút, tuy rằng không biết có bao nhiêu hiệu quả nhưng chung quy so với suốt ngày ngồi yên một chỗ vẫn tốt hơn, hơn nữa thời điểm ở trong nước ta không cảm thấy mình là một phế nhân.” Trước đó hắn đã bảo tổng quản Lý Vịnh chuẩn bị một cái phao bơi thật tốt, vòng qua cánh tay là có thể nổi trên nước.

Nhìn Thường Thiếu Điển đang nghiêm túc xoa bóp cho mình, Dạ Vị Ương do dự chốc lát, thấp giọng hỏi: “Thường thái y, ta lúc trước từng hỏi qua người, hai chân của ta còn có hy vọng khôi phục lại hay không, người nói hy vọng không lớn, vậy trên thế gian này sẽ chẳng còn ai có thể làm cho ta đứng lên được nữa phải không?”

“Thế gian rộng lớn không gì là không có, y thuật của Thiếu Điển nông cạn nhưng không đồng nghĩa sẽ không có cao nhân giỏi y thuật khác.”

“Ngày ấy ở trong cung, hoàng thượng nói cho ta biết có một người có thể trị khỏi chân của ta.” Dạ Vị Ương quan sát biểu tình trên mặt Thường Thiếu Điển, “Người nọ chính là hoàng thúc của hoàng thượng, Tịch Thiên Lâu.”

Thường Thiếu Điển đang chuyên tâm xoa bóp lập tức ngừng lại, trên mặt tràn đầy vẻ bất khả tư nghị: “Lâu vương gia?”

Dạ Vị Ương nhân tình sáng lên: “Xem ra ta mất trí nhớ thật sự không nhớ rõ Lâu vương gia, Thường thái y cũng biết vị vương gia này?”

Hết chương thứ hai mươi tám

29. Quyển 1 - Chương 29: Tịch Thiên Lâu (2)

Tịch Thiên Lâu, được ví như kỳ tài trăm năm hiếm thấy, năm mười sáu tuổi từng dẫn binh ra trận, văn võ song toàn, lại tuổi trẻ dung mạo trác tuyệt được xưng tụng là “Thiên hạ đệ nhất nhân”, chỉ tiếc về sau không biết xuất phát từ nguyên nhân gì chạy tới Ngọc Hành sơn bên cạnh kinh thành để tóc tu hành.

Chuyến đi này, chính là hơn mười năm.

Dạ Vị Ương còn nhớ rõ ngày ấy Thường Thiếu Điển kể cho hắn nghe những tin đồn về Tịch Thiên Lâu, bất quá việc đó so với vài sự tình khác càng khiến Dạ Vị Ương cảm thấy hứng thú.

Tỷ như nói tính tình của vị Lâu vương gia quý y phạt môn này không tốt lắm, mấy năm nay trong cung ngoài cung thường xuyên có người muốn đi Ngọc Hành sơn đem người thỉnh xuống, nhưng đều không ngoại lệ bị đá ra ngoài, mà hiện tại Đại tướng quân Lưu Bá Hề Lưu tướng quân là một trong hai đồ đệ của Lâu vương gia, người còn lại cư nhiên chính là đương kim hoàng thượng Tịch Thiên Thương.

Hoàng thượng khi còn bé thân thể yếu đuối luôn đi theo bên người Lâu vương gia tập võ, hằng năm có hơn nửa năm là ở Ngọc Hành sơn, nhưng từ lúc hoàng thượng đăng cơ về sau đã không còn đi Ngọc Hành sơn nữa.

A! Nếu không hỏi Thường Thiếu Điển, Dạ Vị Ương cũng không biết Tịch Thiên Thương có nhiều chuyện giấu hẩn như vậy, tên kia rõ ràng biết hẩn “mất trí nhớ” a.

Trước khi mùa thu vội vàng qua đi, Tịch Thiên Thương liền lệnh cho Dạ Vị Ương thay mặt hẩn đến Ngọc Hành sơn thấp hương bái Phật tiện thể vấn an Lâu vương gia, tựa như ngày ấy nói ở trong cung, trên đường còn có Lưu Bá Hề đồng hành.

Thời điểm bọn họ khởi hành, cũng là lúc Chu Quế bị người tố cáo nhận hối lộ còn cùng nữ tử thanh lâu tới lui mật thiết, sự tình này hoàng đế đã giao cho Đại lý tự tiến hành điều tra.

Lưu Bá Hề mặc quần áo gọn nhẹ xuất trận, mặc dù là đương triều Đại tướng quân địa vị cao quý nhưng chỉ mang theo một thanh kiếm một con ngựa trên lưng đeo một túi hành trang cứ như thế lên đường, nào giống như Dạ Vị Ương, một mã xa đầy lễ vật do Tịch Thiên Thương chuẩn bị, một mã xa để cho hẩn tự mình ngồi, còn một mã xa là hai người hầu chuyên hầu hạ Dạ Vị Ương.

Một người ba mã xa cứ như vậy ly khai trong ngày kinh thành nổi lên mưa gió, chậm rãi hướng đến Ngọc Hành sơn mà đi.

Từ kinh thành đến Ngọc Hành sơn cũng không tính xa, nhưng trên đường không có ai tán gẫu khiến Dạ Vị Ương cảm thấy hơi buồn chán, hẩn vốn đối với Lưu Bá Hề có chút hảo cảm, thừa dịp này vừa lúc có thể cùng đối phương tán gẫu, loại chuyện này cần phải chủ động xuất kích, Dạ Vị Ương không nghĩ chờ Lưu Bá Hề chủ động nói chuyện với hẩn.

“Bá Hề tướng quân.” Mở cửa sổ mã xa, Dạ Vị Ương thò đầu ra ngoài hướng nam tử cười ngựa cách đó không xa hô một tiếng, sau khi nghe thấy thanh âm Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề thả chậm tốc độ, chờ mã xa đuổi tới liền đến bên cạnh mã xa, trên mặt nhất mực trầm tĩnh: “Dạ đại nhân có chuyện gì?”

“Một mình đi ở phía trước như thế, Bá Hề tướng quân không thấy nhàm chán sao?” Lưu Bá Hề cách Dạ Vị Ương cũng khá gần, cẩn thận nghĩ đến có thể nhìn thấy Lưu Bá Hề ở khoảng cách như vậy chỉ có một đoạn đường này, nhìn Lưu Bá Hề trong đầu Dạ Vị Ương chợt hiện lên bốn chữ – Phong thần tuần lãng.

“Không nhàm chán.” Ánh mắt Lưu Bá Hề nhìn về phía trước thản nhiên trả lời, đột nhiên nhướng mày dường như nhớ đến điều gì đó, hỏi một câu nghe không ra tình tự, “Chu Quế bị điều tra, Dạ đại nhân có thể yên tâm thoải mái như vậy sao? Hẩn suy cho cùng cũng là sư phụ người.”

Được rồi, trò chuyện mang theo chút chất vấn dù sao vẫn tốt hơn so với không nói gì, Dạ Vị Ương tuy rằng có hảo cảm với Lưu Bá Hề nhưng không có nghĩa hẩn sẽ vì vậy mà đánh mất chủ kiến của bản thân, nghe xong lời Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương hỏi: “Hẩn là sư phụ ta, cùng chuyện ta điều tra hẩn có liên quan gì?”

“Nghe ý tứ của Bá Hề tướng quân, ngược lại giống như đang trách cứ ta không nên điều tra Chu Quế, ta đây chỉ là một tiểu quan bất luận sự tình gì hoàng thượng bàn giao xuống ta nào dám không nghe, cho dù hẩn từng là sư phụ ta cũng không có nghĩa ta sẽ bất chấp sai lầm hẩn phạm phải, nếu như Chu Quế chưa từng làm chuyện đó, ta nếu muốn xử lý hẩn thì kẻ không đúng chính là ta, nhưng nếu những gì ta điều tra là sự thật, vậy ta làm sai chỗ nào?” Dạ Vị Ương nhìn Lưu Bá Hề bên cạnh, “Chẳng lẽ Lưu tướng quân cảm thấy ta sai lầm rồi?”

Lưu Bá Hề ngoài ý muốn ậm ậm cười, hướng mắt về phía trước cũng không quay đầu nhìn Dạ Vị Ương: “Người trước kia thanh danh dù là ở dân gian hay triều đình đều không tốt, hơn nữa luôn quý trọng danh dự không dám trắng trợn làm ra sự tình khiến người có dịp mượn cớ, chuyện thay hoàng thượng xử lý Chu Quế vốn không nên là người tự mình động thủ, cho dù việc Chu Quế phạm tội là thật, chẳng lẽ Dạ đại nhân

cho rằng bè đảng Chu Quế sẽ vì thế mà hạ miệng lưu tình, không một phen lên án đại nhân “khi sư diệt tổ” sao?”

A? Lời này nghe không giống như đang chất vấn hấn, ngược lại giống như đang quan tâm hơn, Dạ Vị Ương cảm thấy có chút ngọt ngào chảy vào trong lòng, cười nói: “Thanh danh của ta đã đủ tột tể, thêm một vài nét nữa thì tính là gì?”

“Đại nhân trái lại đã thông suốt.” Nói một câu như thế, Lưu Bá Hề liền giục ngựa đi về phía trước, trông xa xa có thể thấy được núi cao mờ mờ.

Hết chương thứ hai mươi chín

30. Quyển 1 - Chương 30: Chung Phòng Qua Đêm (1)

Trước khi màn đêm buông xuống đoàn người Dạ Vị Ương đã đến dưới chân Ngọc Hành sơn, Tịch Thiên Lâu không thích ngoại nhân quấy rầy, Lưu Bá Hề đem ngựa của mình buộc phía sau mã xa vận chuyển lễ vật, làm cho Dạ Vị Ương từ trên mã xa thoải mái kia xuống ngồi vào mã xa có chút chật chội này, phân phó nhóm người hầu chiều cổ Dạ Vị Ương ở trong trấn nhỏ dưới chân Ngọc Hành sơn chờ, sau đó tự mình giá mã xa mang theo Dạ Vị Ương lên núi.

Ban đêm trên đường nhỏ trong rừng tuy rằng vừa yên tĩnh vừa hôn ám, đại khái nguyên nhân là vì Lưu Bá Hề từng cứu hấn một mạng, nhìn bóng lưng Lưu Bá Hề đỉnh đặc phía trước điều khiển mã xa, Dạ Vị Ương chưa bao giờ giống như hiện tại, cảm thấy an toàn như vậy.

Thời điểm đến giữa sườn núi, Dạ Vị Ương chợt thấy ánh lửa mỏng manh cách đó không xa, chẳng được bao lâu mã xa bọn họ đã đến trước một ngôi miếu không lớn, chỉ thấy trên cửa miếu treo ba chữ cứng cáp phiêu dật – Bạch Mã Tự.

Lưu Bá Hề tiến lên gõ cửa, nhẹ giọng hô: “Hoa Sinh, là ta.”

Trong chốc lát cánh cửa liền mở, một tiểu hòa thượng lộ ra cái đầu tròn nhẵn vẻ mặt cười hì hì: “Đại tướng quân tới rồi, nhanh vào đi, sư phụ còn chưa ngủ đâu, ta đây đi gọi hấn.”

Lưu Bá Hề gật đầu, dắt mã xa vào miếu, vào trong viện quen thuộc, đầu tiên đem luân y từ trên mã xa xuống, sau đó ôm Dạ Vị Ương đặt vào luân y.

Dạ Vị Ương tự an ủi mình, vạn nhất chuyến đi này vẫn không có biện pháp chữa khỏi hai chân, thì tối thiểu nhận thức của hấn với Lưu Bá Hề coi như cũng tiến thêm một bước, ngay tại lúc hấn ngồi ổn định trên luân y, Lưu Bá Hề đem thảm đắp lên hai chân hấn thì tiểu hòa thượng đầu tròn tròn kia lại chạy ra.

Chợt nhìn thấy Dạ Vị Ương trên luân y, tiểu hòa thượng trừng to mắt, hô to: “Nha! Đại tướng quân thành hôn từ khi nào, sư phụ mau đến xem, tức phụ nhi (có vợ trẻ :>) của Đại tướng quân đến kìa!”

Tức phụ nhi? Dạ Vị Ương trái phải nhìn quanh, nơi này ngoại trừ hấn và Lưu Bá Hề đâu còn người thứ ba, hấn không khỏi chỉ vào mình, nghi hoặc hỏi: “Tiểu sư phụ, người nói ai là tức phụ nhi của Đại tướng quân?”

“Hoa Sinh, người ở trên núi lâu quá ngay cả nam nữ đều phân không rõ?” Một thanh âm ôn nhuận dễ nghe từ phía sau tiểu hòa thượng truyền ra, tuy rằng Dạ Vị Ương đã nhìn thấy vương gia để tóc tu hành trên bức họa của Tịch Thiên Thương, nhưng thời điểm tận mắt nhìn thấy vẫn nhìn không được mà kinh hãi thiên nhân.

Nam nhân này hấn là gần bốn mươi đi, nhưng bộ dáng thoát nhìn chỉ vừa qua ba mươi, một đầu tóc đen tú lệ tùy ý rối tung ở sau lưng và trước ngực, phối với tầng bào bạch sắc thật sự là phiêu dật thoát tục không nói nên lời.

Tiểu hòa thượng ngượng ngùng vượt cái đầu tròn tròn của hắc, hắc hắc cười nói: “Cũng không thể trách Hoa Sinh a, vị thí chủ này bộ dáng có thể so sánh với Xuân Hoa hoàn hảo đẹp mắt dưới chân núi.”

Khóe môi hơi giơ lên lộ ra mấy phần ôn nhu, Tịch Thiên Thâu cười mắng: “Còn ba hoa, mau đi xem một chút Bá Hề mang gì đến, nói không chừng có cao hoa quý người thích.”

Vừa nghe đến ăn, tiểu hòa thượng bật dậy tinh thần, ba bước đi hai bước chạy đến mã xa.

“Đồ nhi bá kiến sư phụ.” Lưu Bá Hề từng bước tiến lên hai đầu gối chạm đất hướng Tịch Thiên Thâu hành một cái đại lễ, Dạ Vị Ương thấy thế cũng vội cúi đầu, nhưng hắc không có biện pháp quỳ xuống chỉ có thể hai tay chấp trước ngực làm hình dáng A di đà Phật: “Vị Ương kiến quá sư phụ.”

“Đều đứng lên đi, các người chạy một ngày đường cũng mệt mỏi, ta đi đun cho các người chút nước ấm.” Tịch Thiên Lâu nói chuyện thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, tính tình không hề có điểm kỳ quái như người khác đồn đãi: “Bá Hề, các người trước vào phòng đã thu xếp đi.”

“Phiền toái sư phụ.” Từ trên mặt đất đứng lên, Lưu Bá Hề cũng không cự tuyệt ý tốt của Tịch Thiên Lâu.

Tịch Thiên Lâu lúc này nhìn về phía Dạ Vị Ương ngồi ở luân y, trong con người thâm thúy mang theo chút ý cười: “Trong miếu này chỉ có một gian khách phòng, người lại đi đứng không tiện, vừa lúc có Bá Hề ngụ cùng một chỗ, có chuyện gì ngày mai nói sau, các người tối nay hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Đa tạ sư phụ.” Dạ Vị Ương vội chấp tay cúi đầu cảm tạ, trong lòng hơi kinh hãi, lúc ở dưới chân núi vui sướng vì có thể cùng Lưu Bá Hề ngốc nhiều thêm một chút, lại quên mất hắc là một phế nhân cần người chiếu cố, nhóm người hầu hạ đều ở trần dưới chân núi, vậy ở trong này không phải hắc chiếu cố chính mình, chính là muốn Lưu Bá Hề chiếu cố hắc.

31. Quyển 1 - Chương 31: Chung Phòng Qua Đêm (2)

Gian phòng không tính lớn, vách tường treo vài tranh chữ đơn giản, trên thư trác bày ra mấy quyển sách sạm màu không biết là sách gì, gỗ đàn hương đang cháy tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, toàn bộ gian phòng đều hiển lộ một phong cách cổ xưa cùng thiên vị.

Trong chốc lát, tiểu hòa thượng đem nước ấm sang đây, Dạ Vị Ương không dám để Lưu Bá Hề hầu hạ hắc, tuy rằng chân hắc không thể nhúc nhích nhưng vẫn có thể tự mình rửa mặt rửa chân, chính là cuối cùng còn phải phiền toái Lưu Bá Hề ôm hắc lên giường.

Sau khi sơ tẩy xong đã qua gần nửa canh giờ, toàn bộ Bạch Mã tự đều an tĩnh và thanh bình, ngọn đèn dầu trên cửa sổ lay động khẽ run, Dạ Vị Ương nằm trên giường nhìn Lưu Bá Hề đưa lưng về phía hắc cởi ngoại y rồi leo lên giường, thời điểm đôi phương tiến sát lại tựa như có một dòng nước ấm hỗn loạn nhẹ nhàng khoan khoái đánh úp tới đây.

Giường không lớn, nhưng có thể chứa đủ hai nam nhân trưởng thành.

“Tướng quân, chúng ta phải ở chỗ này bao lâu?” Dạ Vị Ương nhỏ giọng hỏi.

“Trước kia ta sẽ ở trên núi nghỉ ngơi sáu bảy ngày, nhưng hiện tại phải xem sư phụ chữa chân người thế nào, nếu cần thời gian trị liệu dài, Dạ đại nhân cũng phải ở trên núi lâu hơn.” Lưu Bá Hề nằm thẳng bên cạnh Dạ Vị Ương, đôi mắt như tinh tú nhìn lên nóc nhà bình tĩnh nói: “Dạ đại nhân chính là thấy nơi này quá đơn sơ, ở không thoải mái?”

“Không không không!” Dạ Vị Ương vội giải thích, “Ta không có ý này, trên núi rất tốt, nhưng bây giờ ta là một phế nhân, còn phải phiền toái các người chiếu cố ta, có chút... Có chút ngượng ngùng.”

Nói đến phần sau thanh âm càng lúc càng nhỏ, Dạ Vị Ương tự nhận mình da mặt dày, nhưng đối với người yêu mến không có biện pháp dày nổi, để Lưu Bá Hề mỗi ngày ôm hắc thì có không có gì, nhưng vấn đề như đi vệ sinh chẳng hạn...

Sắp nhập đông thời tiết dần dần trở nên lạnh lẽo, trên núi nhiệt độ thấp càng thêm lạnh, nhưng hiện tại Dạ Vị Ương lại thấy hai má nóng lên, nóng đến đầu hần muốn khét.

“Dạ đại nhân quá lo lắng, nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải dậy sớm.” Lưu Bá Hề chỉ nói một câu liền hai mắt nhắm lại, ngón tay hướng ngọn đèn bắn ra, đăng hỏa lưu một tiếng thì tắt ngấm, nhất thời trong phòng lâm vào mảnh hôn ám.

Dạ Vị Ương thử nhắm mắt muốn nhanh ngủ, nhưng khi hai má nóng qua đi trong chốc lát lại cảm thấy lạnh, trên núi không giống như ở nhà có noãn lò đủ loại dụng cụ sưởi ấm làm cho hần không cảm giác được lạnh lẽo, trên người độc nhất một chiếc chăn lạnh băng băng, dưới thân là giường đá cứng bang bang, nguồn nhiệt duy nhất đại khái chỉ có Lưu Bá Hề cả người tỏa ra nhiệt khí.

Thích thì thích, hảo cảm thì hảo cảm, cũng không thể nằm úp sấp lên a.

Nhưng thật sự rất lạnh, dứt khoát sấp lại gần, dù sao đều là nam nhân, đúng không? Liền giả vờ như hần đang ngủ cái gì cũng không biết là được rồi, bất quá ngay tại thời điểm Dạ Vị Ương lâm vào đấu tranh tư tưởng muốn chìa tay qua, hần phát hiện một nan đề đã xuất hiện _____ từ lúc hần lên núi đến hiện tại, hần còn chưa đi vệ sinh.

Chân hần ngay cả cử động cũng vô pháp, với bộ dáng hiện tại hần không có khả năng đứng dậy đi vệ sinh, lúc này mới vừa ngủ một lát, phải khi nào mới đến hừng đông a?

Dạ Vị Ương quyết định trước nhin một chút, nói không chừng chớp mắt ngủ là đến sáng mai, hần thậm hít sâu một hơi bắt đầu đếm cừ, cứ như thế trần trọc hồi lâu chẳng những không ngủ được, người ngược lại bởi vì rét lạnh và mắc tiểu gấp mà càng thanh tỉnh.

Không được, nếu không đi vệ sinh hần sẽ tiểu dầm.

Bụng trưởng khó chịu, Dạ Vị Ương nước mắt muốn nhanh chảy ra, liền bất chấp có bao nhiêu mất mặt, hần đưa tay kéo y phục Lưu Bá Hề, thanh âm run rẩy: “Tướng, tướng quân... tướng quân...”

Lưu Bá Hề rất nhanh tỉnh lại, nghe thấy thanh âm Dạ Vị Ương dường như sắp khóc hơi sừng sốt, có chút khẩn trương hỏi: “Dạ đại nhân, làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái?” Nhưng sắc trời hôn ám nhìn không rõ biểu tình lúc này trên mặt Dạ Vị Ương.

“Ta, ta muốn đi tiểu...” Hung hăng cắn chặt răng, hai tay Dạ Vị Ương nắm chặt y phục Lưu Bá Hề, một bên run lấy bấy một bên giọng nói mang theo chút nức nở, “Cái bô, mau lấy cái bô, ta sắp không nhịn được nữa.”

Lưu Bá Hề không nói hai lời trở mình xuống giường đem cái bô đưa cho Dạ Vị Ương, thấp giọng hỏi: “Dạ đại nhân, muốn ta hỗ trợ không?”

“Không, không cần! Ta tự mình có thể...” Dạ Vị Ương nắm lấy cái bô sau đó vội cởi bỏ dây lưng, bàng quang hần thật sự sắp nổ tung, cuối cùng cũng được giải phóng, Dạ Vị Ương giống như được sống lại thở ra một hơi, chính là tiếng nước tiểu không khối rất tể thủy trường lưu.

May mắn Lưu Bá Hề sau khi đưa bô cho hần sau đó liền ly khai phòng, tuy rằng không biết người ngoài cửa có nghe thấy hay không, nhưng ít nhất cũng khiến Dạ Vị Ương không cảm thấy xấu hổ nan kham.

“Tướng quân...” Sau khi xong việc Dạ Vị Ương nhẹ nhàng hô một tiếng, trong chốc lát Lưu Bá Hề đẩy cửa tiến vào, nương theo ánh trăng chảy vào trong phòng, Dạ Vị Ương phát hiện Lưu Bá Hề cư nhiên không có mang hài, trong lòng nhất thời ám áp cảm động không nói nên lời.

Lưu Bá Hề cầm cái bô mang theo ý cười: “Vừa lúc ta cũng phải đi tiểu.” Nói xong liền cầm theo cái bô đi ra cửa, không biết là thật hay giả, nhưng chí ít Dạ Vị Ương có thể khẳng định Lưu Bá Hề sợ hần xấu hổ nên mới nói như vậy.

Trước kia chỉ cảm thấy Lưu Bá Hề người này tựa hồ có chút im lặng, bình thường không thích cùng hần chào hỏi, trên mặt lúc nào cũng lạnh lùng như băng, không nghĩ tới nam nhân này lại ân cần chu đáo như vậy, thiện ý ban đầu trong lòng Dạ Vị Ương nhất thời được lấp đầy rồi nhanh chóng tràn ra ngoài.

Không bao lâu Lưu Bá Hề đã trở lại, cảm giác vị trí bên cạnh trầm xuống, Dạ Vị Ương thấp giọng nói: “Tướng quân, cảm ơn.”

“Ngủ đi, có chuyện gì cứ gọi ta là được.” Thay Dạ Vị Ương đắp chăn, tay đặt vào thân thể nam nhân mặc dù cách lớp quần áo nhưng vẫn lạnh như băng, Lưu Bá Hề liền xê dịch sát bên Dạ Vị Ương để bọn họ nằm gần cùng nhau: “Còn lạnh không?”

“Không lạnh.” Cái gì xấu hổ đã sớm bay mất không còn một mảnh, Dạ Vị Ương nghiêng đầu tựa vào vai Lưu Bá Hề, nhắm mắt cảm nhận sự ấm áp từ đối phương chậm rãi rơi vào giấc ngủ.

...

...

Cách ngày tỉnh lại, sau khi rửa mặt Lưu Bá Hề giúp Dạ Vị Ương đẩy luân y đến viện tử của Tịch Thiên Lâu cùng bọn họ ăn điểm tâm, mặc dù là cơm rau dưa hương vị lại ngon vô cùng, Dạ Vị Ương ban đầu còn ngượng ngùng ăn không nhiều lắm, bất quá nhìn tiểu sư phụ Hoa Sinh cùng Lưu Bá Hề bộ dáng một chén lại một chén, Dạ Vị Ương ăn xong chén thứ nhất sau đó quả quyết muốn ăn thêm chén thứ hai.

Trong lúc đó bốn người vừa nói vừa cười, dưới ánh dương quang đầu đông phá lệ ấm áp thích ý, Dạ Vị Ương nhân cơ hội kể một ít chuyện tiểu lâm và cố sự đời trước hẳn từng nghe qua thật là buồn cười, chọc cho Hoa Sinh cười ha ha, trong phút chốc Dạ Vị Ương đã cùng bọn họ hòa hợp sống chung.

Ăn xong điểm tâm Hoa Sinh và Lưu Bá Hề vội thu thập bát đĩa, Dạ Vị Ương cùng Tịch Thiên Lâu ở trong sân phơi nắng, thừa dịp này Dạ Vị Ương liền đem lời hoàng thượng nói ra, đại khái chính là hy vọng Tịch Thiên Lâu chú ý thân thể linh tinh.

Tịch Thiên Lâu nghe xong chỉ âm thầm cười: “Mấy năm gần đây ngươi là người đầu tiên được hắc cho lên núi, về sự tình hai chân mang thương của ngươi sáng nay Bá Hề đã nói với ta, ta trước xem một chút.”

Dạ Vị Ương ngồi ở luân y nhìn Tịch Thiên Lâu đem một cái ghế đẩu đến bên cạnh hẳn ngồi xuống, vươn tay gõ đầu gối hẳn, hỏi: “Có cảm giác không?”

Dạ Vị Ương lắc đầu, Tịch Thiên Lâu lại từ đầu gối hướng lên trên, lúc này theo thứ tự các gốc vị trí ở bắp đùi hẳn nhẹ nhàng ấn một cái, nhưng Dạ Vị Ương cảm thấy như bị người dùng kim đâm đau đến mức suýt hét lên: “Sư phụ, đau quá.”

“Đau là được rồi.” Tịch Thiên Lâu thế nhưng nở nụ cười, đứng lên vỗ vai hẳn, “Chân của ngươi không phải hoàn toàn hết hy vọng.” Lập tức xoay người đối với tiểu hòa thượng bên cạnh nói, “Hoa Sinh, chuẩn bị kim châm.”

Dạ Vị Ương được Lưu Bá Hề đẩy đến một gian được phòng, trong được phòng bày một thùng gỗ thật lớn, tiểu sư phụ Hoa Sinh đang đổ nước nóng vào thùng, Tịch Thiên Lâu từ phía sau rèm đi ra ý bảo Lưu Bá Hề đem người ôm vào, Dạ Vị Ương liền bị ôm tới tháp thượng phía sau rèm bán tựa vào.

Một loạt ngân châm sáng lóa theo thứ tự triển khai, Tịch Thiên Lâu nhìn Dạ Vị Ương: “Lúc đầu có hơi đau, ngươi phải kiên nhẫn một chút.”

Dạ Vị Ương không sợ nói: “Chỉ cần chân có thể tốt lên, dù đau thế nào ta cũng chịu được.”

Tịch Thiên Lâu gạt đầu tán thành, đối với Lưu Bá Hề đứng kế bên nói: “Bá Hề, giúp hẳn cởi khố, còn có, người lưu lại ở bên cạnh ôm hẳn.”

Nói xong Tịch Thiên Lâu vén rèm đi ra ngoài, Dạ Vị Ương nghe thấy thanh âm Tịch Thiên Lâu phân phó Hoa Sinh bỏ được vào thùng gỗ, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Lưu Bá Hề đi đến trước mặt cúi đầu cảm lấy khó yêu (lưng quần) hẳn, “Đại đại nhân, ta cởi.”

“Tướng quân hay là gọi tên ta đi.” Dạ Vị Ương nằm trên tháp thượng hơi nghiêng đầu, là một người của xã hội hiện đại, đại nhân hẳn đương nhiên không cảm thấy cởi quần trước mặt người cùng giới sẽ như thế nào, nhưng đối với Lưu Bá Hề, chung quy vẫn có điểm kỳ lạ.

Khổ tử nhanh chóng được cởi xuống để qua một bên, chính là Dạ Vị Ương không nghĩ tới ngay cả nội khổ cũng phải cởi ra, ngẩng đầu vừa lúc thấy Lưu Bá Hề liếc nhìn chỗ kia của hắn một cái, mặt hắn nhất thời nóng lên, trong lòng thầm nghĩ Lưu Bá Hề là người chính trực cho nên không cần thận nhìn mà thôi.

Lưu Bá Hề cấp Dạ Vị Ương một tấm thảm che lại chỗ kia, sau đó ngồi bên giường bàn tay ôm lấy bả vai hắn, đem xấp khăn dày đặt ở trong tay Dạ Vị Ương: “Nếu đau thì cắn nó.”

32. Quyển 1 - Chương 32

Chẳng phải là kim châm thôi sao, Dạ Vị Ương nguyên bản không nghĩ kim châm sẽ có đau đớn gì nhiều, huống chi chân hắn hiện tại đã không còn tri giác, nhưng lúc này Lưu Bá Hề cứ nhiên đưa cho hắn xấp khăn dày, Dạ Vị Ương mặc danh có chút khẩn trương.

Thôi thôi, nếu đôi chân có thể đứng lên thì đau thế nào cũng phải nhịn xuống, có đau giống như nữ nhân sinh con không? Đều nói nữ nhân một lần sinh con chính là thoát thai hoá cốt, hắn là nam nhân một lần kim châm đối lấy hai chân khỏe mạnh cũng đáng, nhưng tới thời điểm thật sự bị kim đâm Dạ Vị Ương mới hiểu được loại đau đớn bị thống đó.

Tịch Thiên Lâu kim thứ nhất đâm vào phụ cận gốc đùi hắn, dùng ngón châm hơi lửa dễ dàng đâm rách làn da non mịn xâm nhập vào tiêu độc, đau đớn trong nháy mắt suy giảm một nửa khiến cho Dạ Vị Ương trước mắt tối sầm ngất đi, hắn nhịn không được hít một hơi, nếu không phải hai chân chẳng thể nhúc nhích lại có Lưu Bá Hề đè nặng, hắn phỏng chừng đã sớm từ trên giường nhảy dựng lên.

Đau nhức kia giống như có người dùng tể thiết côn đốt đỏ đâm vào xương cốt hắn, không phải ở bên ngoài mà là địa phương hắn không nhìn thấy, Dạ Vị Ương gắt gao bắt lấy tay Lưu Bá Hề đau không nói nên lời, đáng vẻ run rẩy từng trận.

“Kiên nhẫn một chút.” Lưu Bá Hề lập tức lấy khăn làm cho Dạ Vị Ương há miệng cắn, bằng không cắn vào đầu lưỡi cũng chẳng phải hảo ngoạn.

Tịch Thiên Lâu không có chút gì do dự hay ngừng lại, một kim lại một kim từ trên chân đâm xuống, nguyên bản hai chân Dạ Vị Ương mất tri giác dần dần có lại cảm giác, chính là cảm giác này bắt đầu từ đau đớn.

Tựa như đông lạnh đã lâu liền bị người dùng đao bổ ra, cảm giác đầu tiên là tê dại, sau khi tri giác khôi phục nhanh chóng đón lấy đau đớn càng ngày càng khắc sâu, đau đến nỗi làm trái tim hắn cũng phải run rẩy, rên rỉ đứt quãng cùng nức nở theo đôi môi đang cắn chặt khăn phát ra, Dạ Vị Ương bắt đầu nhả nài không được đau đớn nước mắt chảy xuống, ngay cả móng tay đâm vào lòng bàn tay cũng không hề hay biết.

Lưu Bá Hề vội đem bàn tay Dạ Vị Ương mở ra, chỉ thấy bàn tay vốn trắng nõn bóng loáng đã một mảnh huyết nhục mơ hồ, hắn không thể không nhíu mày, trong thanh âm rõ ràng mang theo khẩn trương: “Sư phụ, hắn sắp chống đỡ không nổi.”

“Cùng hắn trò chuyện, dời đi lực chú ý, nhanh tốt rồi.” Mu bàn tay xoa mồ hôi trên trán, Tịch Thiên Lâu gia tăng tốc độ trên tay.

“Vị Ương, Vị Ương có nghe tiếng ta nói không? Nghe được thì gật đầu.” Không còn biện pháp giật ra vải bố băng vết thương trên tay nam nhân, Lưu Bá Hề nhanh chóng quấn hai vòng lên tay mình làm cho tay đối phương siết chặt vào tay hắn, để tránh cào bị thương chính mình.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Chậm rãi thích ứng với từng trận đau đớn trên đùi, Dạ Vị Ương hơi hoãn một chút nhẹ nhàng gật đầu, lập tức nghe Lưu Bá Hề ghé vào tai hắn nhẹ giọng nói nhỏ.

“Trước đây lần đầu ta gặp sư phụ, lúc đó ta gọi sư phụ là tỷ tỷ, sư phụ ngày đầu tiên đem ta quăng ngã xuống đất, bảo ta đứng lên quăng ngã hắn, ngày hôm sau toàn thân ta đều xanh tím không thể rời giường.”

“Còn có một lần, sư phụ bảo ta và hoàng thượng đi xuống dưới chân núi mua đồ, khi đó chúng ta còn nhỏ, thời điểm trở về không cẩn thận rơi vào một cái hố to, cuối cùng khi sư phụ tìm được ta cùng hoàng thượng đã khóc đến thảm...”

Lưu Bá Hề không phải là người biết kể chuyện xưa, nhưng nghe người này giảng một ít cổ sự trước kia cùng sư phụ, hoàng thượng và Hoa Sinh cũng rất thú vị, thật sự khiến Dạ Vị Ương dời đi lực chú ý không quá tập trung vào đau đớn nữa, trên đùi tựa hồ cũng không còn đau như vậy, cuối cùng đến lúc Tịch Thiên Lâu hô một tiếng: “Được rồi.”

“Tốt lắm, xong rồi, đã không có việc gì.” Lưu Bá Hề thở phào nhẹ nhõm, thật cẩn thận lấy xuống tấm khăn bị Dạ Vị Ương cắn hư.

“Cảm ơn... sư phụ...” Thanh âm vừa thoát ra Dạ Vị Ương bị chính mình dọa nhảy dựng, suy yếu cực kỳ, hẳn thậm chí nói một câu hoàn chỉnh cũng phải cố sức.

Trên trán Tịch Thiên Lâu chảy vài giọt mồ hôi tinh mịn, cười gật đầu với hắn, nhìn Dạ Vị Ương đã muốn hư thoát tiểu ý lộ ra chút vui mừng, giống như một trưởng bối ôn hòa hiền hậu nhẹ nhàng vén lên mấy sợi tóc rơi rụng dưới trán Dạ Vị Ương, “Chân người đã tốt rồi.” Sau đó hướng Lưu Bá Hề nói, “Đem hắn ôm vào được dùm ngâm hai canh giờ, ta đi sắc được cho hắn.”

Hết chương thứ ba mươi hai

33. Quyển 1 - Chương 33: Dẫn Dẫn Sinh Tình

Châm vẫn ở trên người chưa lấy ra, tuy rằng vẫn có chút đau, nhưng so với đau nhức ban đầu như đâm vào đầu quả tim ít nhất Dạ Vị Ương có thể chịu đựng được, cả người bị ngâm vào trong nước lại vớt lên toàn thân giống như dính một tầng mồ hôi ẩm ướt, hư thoát tựa vào tháp thượng tùy ý Lưu Bá Hề lăn qua lăn lại, lúc này Dạ Vị Ương cũng không còn khí lực đi thẹn thùng, theo Lưu Bá Hề cởi quần áo cho hắn ôm vào được dùm.

Khi thân thể tiếp xúc với nhiệt thủy thoảng đau đớn kịch liệt, Dạ Vị Ương nhịn không được cau mày rên rỉ một tiếng, Lưu Bá Hề vỗ lưng hắn trấn an: “Như thế này sẽ không đau, nhẫn một chút.”

“Ngô.” Dạ Vị Ương vô lực gật đầu, bây giờ hắn nghĩ muốn chạy cũng chạy không được, chỉ có thể gắt gao bắt lấy mép thùng gỗ làm cho thân thể dần dần thích ứng với nhiệt thủy, cũng may Lưu Bá Hề không có lừa hắn, quả nhiên trong chốc lát cảm giác đau đớn trên đùi đã từ từ giảm bớt.

Giữa lúc đó, một cỗ được hương nhẹ nhàng khoan khoái tràn ngập hơi thở, tựa hồ có tác dụng tinh thần minh thần, lúc trước ý thức hỗn loạn không rõ bắt đầu khôi phục thanh tĩnh, Dạ Vị Ương thật sâu phun ra một hơi, ngẩng đầu nhìn Lưu Bá Hề đứng bên cạnh cúi đầu hết sức chuyên chú xử lý vết thương trên tay hắn.

Thuốc mỡ vẽ loạn ở miệng vết thương có điểm lành lạnh, Lưu Bá Hề thủ pháp lão luyện giúp Dạ Vị Ương quần bạch sa bố sạch sẽ, xoay người tìm một tấm ván gỗ kê phía trên mộc dũng đem tay bị thương Dạ Vị Ương đặt lên, mới đi tới Ngọc Hành sơn một ngày, sự quan tâm chăm sóc chu đáo của Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương đã lĩnh hội quá nhiều lần, tựa như cỗ noãn tuyến xoa dịu đi mỗi một trong thể xác và tinh thần không chịu nổi của hắn.

Loại thời điểm này, có người cùng bồi thật là tốt, Dạ Vị Ương nhìn Lưu Bá Hề vội đến vội đi, tuy rằng đã mệt cực kỳ vẫn mở miệng nói: “Bá Hề, cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi ở đây... Ta đại khái không chống đỡ được lâu như vậy.”

Nam nhân ngâm mình trong thùng gỗ một đầu tóc đen ướt đẫm, sắc mặt bởi vì đau đớn mà trở nên phác lệ tái nhợt trắng xanh tôn lên mái tóc đen nhánh, tóc đen tôn lên màu da tái nhợt.

Cực hạn của trắng và đen làm cho Dạ Vị Ương cả người bày ra một loại kiên tịnh cùng hư nhược khó có thể miêu tả, thiếu đi vài phần anh tư rạng rỡ ngày thường, ngược lại nhiều hơn chút mảnh mai yếu ớt mơ hồ không rõ, làm song mâu kia lộ vẻ suy yếu nước mắt còn chưa khô hòa cùng ý cười nhợt nhạt mang theo cảm tạ nhìn về phía Lưu Bá Hề, liền giống như tinh tú giữa trời đêm óng ánh như ngọc.

Ngực giống như bị người dùng lực đâm một cái, Lưu Bá Hề đứng dậy rót cho nam nhân chén nước, tránh đi ánh mắt Dạ Vị Ương.

“Còn đau không?”

“Ta chưa từng nghĩ sẽ đau như vậy.” Uống ngay hai ngụm nước cổ họng thoải mái hơn, nếu bảo hắn trải qua loại đau đớn này một lần nữa hắn thật rất muốn trực tiếp cho mình một đao, hiện tại xem ra đã thể nghiệm được tư vị cái gì gọi là “sống không bằng chết”.

Dạ Vị Ương tự mình trong khổ tìm vui, nổi lên trêu đùa: “Ta vừa rồi luôn nghĩ, người ta nói nữ nhân sinh con đặc biệt đau, chẳng biết có phải giống kiểu đau của ta không.”

Lưu Bá Hề bị kiến giải của Dạ Vị Ương chọc cười, hắn nhin không được cười nói: “Có lẽ so với nữ nhân sinh con còn đau hơn một chút.”

Tịch Thiên Lâu đẩy cửa tiến vào nhìn đến bộ dáng hai người nói nói cười cười, kim châm kia đau bao nhiêu hắn biết, người có nội công cũng đều chịu đựng không nổi mà ngất đi, Dạ Vị Ương là người thường lại kiên trì đến như thế.

Phân phó Lưu Bá Hề đi ngao duợc, bên cạnh mỹ nam tử khí chất trác tuyệt ngồi ở thùng gỗ, cầm khăn mặt thay Dạ Vị Ương lau đi mồ hôi nóng trên trán, khen ngợi nói: “Không tồi, đúng là nam tử hán.”

“Vừa rồi ta còn khóc, sư phụ đừng chê cười ta.” Dạ Vị Ương ngượng ngừng cười.

“Hai chân người hiện tại mặc dù có tri giác, nhưng nếu muốn giống như trước đây đứng lên thậm chí sôi nổi chạy nhảy còn phải chậm rãi điều dưỡng luyện tập.” Tịch Thiên Lâu gật đầu tán thưởng, hai mắt nhìn Dạ Vị Ương lại nhiều hơn một tia thâm ý.

...

...

Trải qua đau đớn giống như “thoát thai hoá cốt”, sau khi Dạ Vị Ương được Lưu Bá Hề từ thùng gỗ vớt lên kinh ngạc phát hiện hai chân hắn thật sự có tri giác, không ngừng nhìn chăm chăm vào ngón chân mình miễn cưỡng năng động, hoàn toàn quên mất bản thân còn đang bọc ở sàng đan bị Lưu Bá Hề ôm vào trong ngực.

“Bá Hề, người xem người xem, chân của ta có thể động! Ta có cảm giác!” Mới vừa rồi còn như con cá chết đang hấp hối, lúc này liền vui vẻ lên, Dạ Vị Ương kéo cổ áo Lưu Bá Hề kinh hô một tiếng.

Ngón chân mướt mà sạch sẽ giống như dương chi bạch ngọc thượng hạng vì mùa đông mà trở nên trắng bệch dưới dương quang ấm áp lộ ra bóng loáng óng ánh nhuận, bộ dáng khê động khê động làm cho người ta liên tưởng tới anh nhi (trẻ sơ sinh) trăm ngày, vừa ngọc vừa đáng yêu, chọc người yêu thích.

Hoàn hảo sau vài hôm, Dạ Vị Ương mỗi ngày chỉ cần ngâm trong dung dịch một lần, uống nước được khổ tử, cũng không cần trải qua châm cứu trị liệu đáng sợ nữa.

Về mặt khó coi nhất nan kham nhất đều bị Lưu Bá Hề nhìn thấy, nguyên bản bức tường vô hình ngăn cách giữa hai người qua mỗi ngày sống chung từ khi nào đã âm âm sập xuống, Dạ Vị Ương còn sợ cái gì? Mỗi ngày đều cởi sạch để Lưu Bá Hề ôm đến ôm đi, chính mình còn bảo đối phương cấp mình đưa bỏ, ở trong ngực đối phương khóc đến một phen nước mắt nước mũi, bây giờ rụt rè cho ai xem.

Cuộc sống ở trên núi nhân nhả lại thích ý, mỗi buổi sáng thức dậy được Lưu Bá Hề dìu đỡ tập đi, tuy rằng trên cơ bản đi không đến một hai bước chân hắn đã nhuyển đến té nhào, nhưng té vào lồng ngực Lưu Bá Hề cũng không tồi.

Không có việc gì sẽ cùng Hoa Sinh rửa đồ ăn, thời điểm Tịch Thiên Lâu chuẩn bị còn có thể từ sự phụ nghe được một ít chuyện thú vị trước đây của hoàng thượng và Lưu Bá Hề, tỷ như Tịch Thiên Lâu nói cho hắn biết, kỳ thật hoàng thượng cùng Lưu Bá Hề trên ý nghĩa nào đó là sư huynh đệ.

Khi còn bé hai người đi theo Tịch Thiên Lâu tập võ rèn luyện thân thể, thiên tính hài tử tranh cường háo thắng, có một lần Tịch Thiên Lâu và Lưu Bá Hề nhặt được tiểu hồ ly lông trắng chân bị thương, hai người cấp ôm về nhà nuôi, tiểu hồ ly ngày thường bên ngoài tuyết bạch khả ái, hai tiểu hài tử như thế nào cũng phải tranh tiểu hồ ly về làm bảo bối cho mình.

Giành giật một hồi liền đánh nhau, thời điểm chờ bọn họ lấy lại tinh thần thì tiểu hồ ly đã chạy ra cánh cửa biến mất, lúc sau cũng tìm không thấy.

“Sự kiện này khiến hai người thương tâm suốt một đoạn thời gian, trước khi bọn họ rời đi Ngọc Hành sơn còn cùng nhau lên núi tìm kiếm, mà tiểu hồ ly kia tiêu thất giống như chưa từng xuất hiện, từ đó về sau Bá Hề cùng Thương nhi không còn như trước đây, vì một kiện đồ vật này nọ mà tranh chấp không ngớt nữa.” Tịch Thiên Lâu có điểm cảm thán, nhợt nhạt cười: “Coi như đã trưởng thành.”

“Thật không ngờ hoàng thượng cũng có lúc khóc nhè, có thời điểm yêu mến tiểu động vật.” Dạ Vị Ương ngồi trên giường không khỏi cảm khái, nghe Tịch Thiên Lâu kể, có lẽ Tịch Thiên Thương khi còn bé cũng là một hài tử đáng yêu, như thế nào trưởng thành lại đáng giận như vậy

Quả nhiên hoàng thượng không phải người, là người thì không phải hoàng thượng.

“Người ngồi trên hoàng vị có rất nhiều chuyện không thể do mình làm chủ, Thương nhi nếu đem người đưa đến chỗ ta, nói vậy người đối với hắn không trọng yếu thì cũng đặc thù, sự tình của người trong kinh thành ta đã từng nghe nói qua, bất quá mấy ngày sống chung ở đây ngược lại cảm thấy cùng lời đồn đãi đúng là hai người.” Tịch Thiên Lâu giống như trưởng bối lộ ra tiểu dung ôn hòa, kéo tay Dạ Vị Ương vỗ nhè nhẹ.

Dạ Vị Ương hơi ngượng ngùng, hắn biết thanh danh lúc trước của hắn bất hảo, thế nhưng lại rơi đến tại Tịch Thiên Lâu trên núi thanh tu, tránh không khỏi có điểm quá khoa trương.

“Thông minh của người hòa cùng tính tình cứng cỏi kiên nhẫn, đối với con đường sau này có lợi rất lớn, nhưng nếu một ngày lâm vào khốn cục khó giải quyết, đừng ngại đến Ngọc Hành sơn tìm ta.”

Dạ Vị Ương nhận lời cuống quýt nói cảm ơn, tạm thời bất luận Tịch Thiên Lâu là sư phụ hay hoàng thúc của tên hỗn đản Tịch Thiên Thương nào đó, chỉ riêng y thuật cùng học thức Tịch Thiên Lâu cũng đủ nắm giữ danh hào “Thiên hạ đệ nhất nhân”, một lời hứa của Tịch Thiên Lâu không thể nghi ngờ chính là cho Dạ Vị Ương một cái bảo mệnh phù.

Liên tục vài ngày đầu đông nắng ráo trời đã hạ xuống mưa nhỏ, hoàn hảo trời mưa nhưng không có gió lớn, lúc này mưa trên núi lạnh đến khủng khiếp, Dạ Vị Ương là bệnh nhân không có nội công co rút trên giường vẫn cảm thấy lạnh.

Tịch Thiên Lâu rời đi trong chốc lát Lưu Bá Hề liền trở về phòng, chỉ thấy nam tử này tay phải xách tiểu ấm lô, tay trái ôm chặt tấm thảm lông thú thật dày bước nhanh tới, để ấm lô bên giường, Lưu Bá Hề đem tấm lông thú đắp lên người Dạ Vị Ương.

“Đây chẳng phải ta đã bỏ lại ở mã xa rồi sao?” Dạ Vị Ương cảm thấy tấm này nhìn rất quen mắt, tập trung nhìn kỹ hóa ra là đồ hắn đặt trong mã xa không có mang theo, Tịch Thiên Lâu không ăn mặc cũng không sát sinh, lúc trước Dạ Vị Ương không dám mạo hiểm làm Tịch Thiên Lâu nổi giận nên đem tấm lông thú bỏ lại.

“Bá Hề ngươi điên rồi à, nếu để sư phụ ngươi nhìn thấy còn không đem chúng ta đá ra ngoài, mau đem những đồ vật này vứt đi.”

Lưu Bá Hề sau khi trải hảo tấm bản thân cũng leo lên giường ngồi, gấp bộ dáng Dạ Vị Ương về mặt khẩn trương lập tức gương khoe miệng: “Nhìn ngươi lạnh đến lợi hại ta phải đi xuống chân núi, đừng khẩn trương, chuyện này sư phụ đã biết, nếu sư phụ không đồng ý ta cũng không dám mang lên.”

Dạ Vị Ương ngắm mưa ngoài phòng đang rơi không dứt, lại thấy trên người Lưu Bá Hề tựa hồ có hàn khí nhàn nhạt, nhất thời trong lòng ấm áp không nói nên lời, cho dù là kiếp trước cũng không ai đối xử tốt với

hắn như vậy a, hắn vội cúi đầu đưa tay bưng kín hai tay lạnh như băng của Lưu Bá Hề, cũng muốn cấp đổi phương một ít ấm áp.

“Vị Ương...”

34. Quyển 1 - Chương 34

Đã nhiều ngày sống chung bọn họ không còn khách khí gọi nhau “Đại tướng quân” hay “Dạ đại nhân” nữa, mà đổi thành gọi thẳng tên đối phương, nghe thấy Lưu Bá Hề gọi tên mình, hắn ngẩng đầu hướng nam tử nhìn qua: “Nga?”

Một tiếng “nga” hơi có chút ngốc manh khiến Lưu Bá Hề nhin không được gương khoe môi, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mềm mại của Dạ Vị Ương, động tác đột nhiên vô cùng thân thiết này nhất thời khiến cả hai đều sững sốt, Lưu Bá Hề không nghĩ tới hắn làm ra loại sự tình tự nhiên nhi nhiên đến như vậy, còn đối với Dạ Vị Ương mà nói chỉ có chút bất ngờ nhưng không chán ghét.

Dạ Vị Ương khẽ cúi đầu nghĩ xem Lưu Bá Hề bước tiếp theo sẽ có động tác gì, người nọ lại từ trên đầu hắn thu tay trở về, nhưng vẫn nhẹ nhàng để ý đến tóc hắn, nhẹ giọng nói: “Sư phụ nói thương ở chân người đã không còn vấn đề gì lớn, sau này chỉ cần ở trên núi mỗi ngày nhích nhích tập đi sẽ chậm rãi tốt lên, chờ trời trong chúng ta liền xuống núi.”

Phải xuống núi? Dạ Vị Ương không ngờ nhanh như vậy có thể trở về, thời điểm ngày đầu tiên tới hắn thật sự rất muốn quay về kim oa (tổ vàng) kia, nhưng vài ngày ở đây hắn lại tuyệt không muốn trở về.

“Nếu có thể ở chỗ này mãi thì tốt rồi, ta cuối cùng đã minh bạch vì sao sư phụ người buông tha vinh hoa phú quý mà lựa chọn ở Ngọc Hành sơn để tóc tu hành, cuộc sống rời xa trần thế so với ở kinh thành thích ý hơn nhiều.” Dạ Vị Ương sâu kín thở dài, trong lời nói cất giấu vài phần không tha.

Hắn chẳng muốn trở về, nhưng tình huống hiện tại lại không thể thuận theo hắn, Dạ Vị Ương đột nhiên có một ý niệm lớn mật, nếu hắn và Lưu Bá Hề cùng nhau lưu lạc thiên nhai không quay về kinh thành nữa thì thế nào?

Dạ Vị Ương mang theo thăm dò cùng chờ đợi, thật cẩn thận hỏi: “Bá Hề, nếu cho người một cơ hội, người có muốn rời đi kinh thành không?”

“Sẽ không.” Lưu Bá Hề trả lời không chút do dự khiến Dạ Vị Ương lắp bắp kinh hãi, hắn khó hiểu hỏi: “Vì cái gì?”

Đáp án của Lưu Bá Hề rất đơn giản, chỉ có một câu: “Nơi này là quốc của ta, gia của ta, quốc gia này cần ta, hoàng thượng cần ta, ngàn vạn bách tính cũng cần ta.”

Ngữ khí trần thuật cực kỳ bình tĩnh mang đến cho Dạ Vị Ương một loại rung động khó có thể miêu tả, đây chính là câu nói đường đường chính chính sao? Dạ Vị Ương nhìn giữa mi nhân Lưu Bá Hề không hề có một tia cố ý hay vẻ mặt kích động nào, chỉ có bình tĩnh, bình đạm, giống như những lời này từ khi hắn sinh ra, bản thân hắn cần phải nói như vậy.

Lưu Bá Hề chung quy không phải là loại nam nhân vì nữ nhi tình trường tư niệm bản thân mà vứt bỏ quốc gia dân chúng, Lưu Bá Hề cho tới bây giờ đâu phải người tầm thường, Dạ Vị Ương suýt chút nữa đã quên, người này suy cho cùng vẫn là Đại tướng quân Thiên quốc, gánh vác trách nhiệm bảo vệ quốc gia.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tuy rằng đáp không giống suy nghĩ trong lòng Dạ Vị Ương, nhưng khiến cho hắn đối với nam nhân tăng thêm một phần hảo cảm.

Hắn mặc dù đã xuyên đến đây, nhưng đối với quốc gia này bên ngoài vẫn còn chút xa lạ, không có biện pháp đem Thiên quốc trở thành quê hương để có nhiệt tâm như vậy, chính là hiện tại hắn đã dần dần yêu mến Thiên quốc, đơn giản vì có một người muốn bảo vệ mảnh đất này cùng mỗi đồng bào trên mảnh đất ấy.

Nếu như trước đây nói Dạ Vị Ương duy trì thân phận địa vị chỉ vì muốn bảo mệnh, thì giờ phút này hắn liền có một tầng ý tưởng khác, hắn muốn trở thành người nổi bật xuất chúng giống như Lưu Bá Hề, chỉ có như vậy, hắn mới có thể cùng nam nhân tâm mang chí lớn kia sánh vai đứng dưới bầu trời.

Dạ Vị Ương bị suy nghĩ trong lòng làm cho không thể bình tĩnh trở lại, đêm đã khuya mà hắn thì mất ngủ.

“Xoay tới xoay lui, ngủ không được sao?” Thanh âm Lưu Bá Hề nhẹ nhàng vang lên từ phía sau, “Vẫn cảm thấy lạnh?”

“Àn.” Dạ Vị Ương đắm chìm trong suy nghĩ của mình không nghe rõ Lưu Bá Hề nói cái gì, hắn liền tùy tiện ứng thanh, ngay sau đó thân thể bị người cuốn qua, chân bị vén lên, hai má cùng thân thể đều bị một cỗ nhiệt khí vây quanh, Lưu Bá Hề đúng là đem hắn ôm vào ngực.

Dạ Vị Ương nhất thời sửng sốt, cho dù cách một lớp quần áo mỏng manh, hắn cũng có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng cùng nhiệt lưu vô hình đến từ người Lưu Bá Hề, nguyên bản cơ thể lạnh lẽo lập tức ấm áp lên, có một loại hơi thở tràn ngập thân nhiên trên thân đối phương làm cho hắn thoải mái cùng an tĩnh không nói nên lời.

Hiện tại cho dù trời có sập xuống, hắn cũng không sợ a.

“Ngủ đi.” Thanh âm từ trên đỉnh đầu truyền đến, Dạ Vị Ương thấy không rõ biểu tình của Lưu Bá Hề, hắn ứng thanh, đánh bạo đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy đối phương, Lưu Bá Hề tựa hồ hơi run lên một cái nhưng lại đem Dạ Vị Ương ôm chặt hơn.

Hết chương thứ ba mươi bốn

35. Quyển 1 - Chương 35

Thời điểm trước kia, Dạ Vị Ương ghét nhất trời mưa, nhất là mưa mùa đông lạnh càng thêm lạnh, nhưng từ khi biết lúc trời trong phải quay về kinh thành hắn lại hy vọng cơn mưa này có thể rơi thêm hai ngày nữa.

Bất quá trời không thuận theo hắn, bởi vì chưa đến hai ngày mưa liền ngừng, lúc Dạ Vị Ương ngồi trên mã xa, bên trong không hề chất đầy đồ vật mà được Lưu Bá Hề trải lên thảm lông thú dày ấm áp, mưa tuy rằng ngừng nhưng thời tiết vẫn còn ẩm ướt lạnh đến lợi hại, Dạ Vị Ương cảm thấy mình bị bọc thành cái bánh bao lớn, toàn thân cao thấp bị quần kín đáo chặt chẽ.

Buổi sáng tinh mơ, sau khi cùng sư phụ và Hoa Sinh bọn họ cáo biệt, Lưu Bá Hề giá mã xa xuống trấn dưới chân núi Ngọc Hành sơn cùng những người khác hội họp, đám người hầu đã sớm đem mã xa tráng lệ của Dạ Vị Ương chuẩn bị tốt, nhưng Dạ Vị Ương vẫn lựa chọn ngồi ở chiếc mã xa khi xuống núi kia.

Đoàn người hướng về phía kinh thành xuất phát, Dạ Vị Ương mở cửa sổ nhìn phong cảnh xẹt qua hai bên đường, lá cây khô vàng rơi đầy trên mặt đất, tuy có vài phần xơ xác tiêu điều nhưng vì mùa đông nên đặc biệt sạch sẽ khoan khoái.

Hắn nhìn về phía trước, Lưu Bá Hề một người cưỡi trên lưng ngựa đi ở đằng trước, cho dù bóng dáng vẫn anh tư tràn đầy lại giống như có cảm ứng, Lưu Bá Hề đột nhiên xoay đầu vừa vặn chống lại ánh mắt Dạ Vị Ương, nam tử tuấn tú trên mặt lộ ra một tia cười mỏng, quay đầu ngựa đi đến bên cạnh mã xa Dạ Vị Ương.

“Đội bụng sao?” Lưu Bá Hề hỏi, trong mắt hàm chứa vài phần lo lắng.

Dạ Vị Ương lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên con ngựa của Lưu Bá Hề, thời điểm còn ở trên núi hắt thường thấy Lưu Bá Hề tự mình cấp tuần mã uy cỏ sơ tấy chải chuốt bộ lông đen sì bóng loáng, nhưng hắt vẫn chưa biết con ngựa này tên là gì.

“Nó thật đẹp mắt, có tên không?”

Lưu Bá Hề cười đưa tay vỗ nhẹ lên cổ ngựa, “Ta gọi nó là Ô Vân.” Gặp Dạ Vị Ương nhìn chằm chằm vào ngựa, mâu quang chợt lóe, hỏi: “Muốn cưỡi ngựa sao?”

Hai mắt Dạ Vị Ương lập tức sáng lên: “Ta có thể?”

“Đương nhiên có thể!” Lưu Bá Hề liền bảo mã xa ngừng lại từ trên Ô Vân nhảy xuống, mở cửa mã xa trực tiếp đem Dạ Vị Ương bế ra ngoài, Lưu Bá Hề ở trên núi mỗi ngày đem Dạ Vị Ương ôm tới ôm lui giống như đã trở thành thói quen, tuyệt không cảm thấy hắt làm vậy có cái gì không ổn.

Lưu Bá Hề điểm nhẹ chân, ôm Dạ Vị Ương tựa như lông chim nhẹ nhàng uyển chuyển rơi xuống tại lưng ngựa, lúc này được cưỡi trên tuần mã cao lớn, nhất thời chí khí trong lòng một trận trào dâng.

Phàm là người đã từng cưỡi ngựa phi nước đại, đều thích cảm giác trên lưng ngựa rong ruổi trong gió này.

Nhìn thấu hừng phấn cùng chờ đợi trong mắt Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề một tay gắt gao ôm trọn thắt lưng nam nhân, một tay kéo dây cương nói: “Tựa vào ngực ta, nắm chặt tay ta.”

Dứt lời, Lưu Bá Hề khê quát một tiếng hai chân vỗ vào hông ngựa, Ô Vân liền giống như tia chớp xông ra ngoài, Dạ Vị Ương vội ôm lấy cánh tay Lưu Bá Hề đang quấn ở thắt lưng mình, mặc cho lãnh phong thổi vù vù trên mặt hắt, phong cảnh hai bên đường đều biến thành những khối màu mờ nhạt xám xịt.

Tình này cảnh này, có thể nào không làm thân tâm (tinh thần và thể xác) Dạ Vị Ương thư sướng, một cổ hào tình kích động quanh quẩn giữa ngực và bụng nóng lòng muốn lao đi, Dạ Vị Ương thậm chí hít một hơi từ từ buông tay Lưu Bá Hề, hắt duỗi hai cánh tay dùng đầu ngón tay ở trong gió quét qua những sợi ngân tích bạch sắc.

Ngàn dặm trời cao không thấy một mảnh ráng chiều, chỉ có phiến phiến bụi tuyết lạnh trắng vô biên vô hạn, hôm nay vào thời khắc này, phẳng phất như đã trở thành thế giới của hắt.

Giục ngựa lao nhanh về con đường phía trước, mã xa phía sau đã sớm bị bọn họ vứt đi nơi nào, Ô Vân dần thả chậm tốc độ ở ven đường.

“Lạnh không?” Lưu Bá Hề gắt gao ử lấy hai tay Dạ Vị Ương đã trở nên lạnh lẽo, giọng nói lượn quanh như tiếng lá cây sần sật, rối loạn nhân tâm.

“Không lạnh, dựa vào ngực người tuyệt không thấy lạnh, người giống như cái đại hỏa lò ấm áp dễ chịu.” Sau khi ở trong lồng ngực vững trải rộng lớn thúc ngựa qua đi, Dạ Vị Ương tâm tình vô cùng tốt tựa vào ngực Lưu Bá Hề tùy ý đối phương thay hắt xoa ấm hai tay.

Lưu Bá Hề để hắt tựa vào thật gần, hơi thở ấm áp thỉnh thoảng rơi vào lỗ tai hắt ngứa ngứa tê tê, lỗ tai bên kia dường như cũng bắt đầu nóng lên lợi hại, âm thanh gió lạnh phất qua cành cây khô phát ra tiếng hừ hừ, giữa bầu không khí im lặng chợt nổi lên một cổ tình tứ không nói nên lời.

“Vị Ương.” Lưu Bá Hề đột nhiên kêu tên hắt, thanh âm vừa trầm vừa thấp, vừa mềm mỏng vừa ôn nhu.

“Nga.” Dạ Vị Ương ứng thanh, Lưu Bá Hề lại nói: “Xoay qua đây.”

Dạ Vị Ương nghiêng người xoay đầu qua, bỗng dưng đường nhìn trước mắt một mảnh mơ hồ, trên môi một trận ấm áp, hắt giật mình nắm chặt hai tay Lưu Bá Hề, trái tim “thình thịch thình thịch” nhảy loạn, đại não trống rỗng, bên tai ngoại trừ nghe thấy tiếng tim mình đập kịch liệt như đánh trống, thì không còn nghe thấy gì nữa, không còn nhìn thấy gì nữa.

Lưu Bá Hề cư nhiên hôn hắt, nam nhân thoạt nhìn có chút muộn tao cư nhiên chủ động hôn hắt!

Đầu lưỡi ẩm ướt nóng hổi nhẹ nhàng liếm cánh môi, giống như mật ong mà nhấm nháp từng chút một, khiến cho cả người Dạ Vị Ương mềm yếu nửa tê liệt trong ngực Lưu Bá Hề, người nọ hôn hắt thật sâu thoáng cái mới buông tha môi hắt.

...

...

Sau khi hôn xong, Dạ Vị Ương có chút ngốc manh chưa hồi phục lại tinh thần, song mâu đen sẫm sáng như tinh tú liễm nhiễm một tầng thủy quang lằng lằng nhìn Lưu Bá Hề, đôi môi ướm át lộ ra màu hồng nhạt tựa như hoa hồng, hơi mở ra, khó hiểu hỏi: “Người vừa mới... hôn ta?”

Dạ Vị Ương tổng cảm thấy, Lưu Bá Hề là nam nhân không biết chủ động, tuy rằng mấy ngày nay quan hệ của bọn họ có chút ái muội, nhưng Lưu Bá Hề đột nhiên hôn hắn, hắn thật sự phản ứng không kịp.

Nhìn bộ dáng vừa có chút ngây ngô y như tiểu lộc (nai con) vừa có điểm kiêu căng, làm cho trái tim Lưu Bá Hề chợt thấy căng thẳng, nghe câu hỏi của Dạ Vị Ương khóe miệng nhin không được hơi giờ lên, che giấu tiểu ý nồng đậm.

“Chán ghét ta hôn người sao?”

Như thế nào chán ghét a, chính là... Chính là cảm thấy hơi quá đột ngột, Dạ Vị Ương lắc đầu, ngay tức khắc Lưu Bá Hề lại bị hôn lên, so với vừa rồi càng thêm dày đặc ái ý, lập tức đem môi Dạ Vị Ương bao phủ.

“Mở miệng ra, Vị Ương.”

“Ngô ____” Trong lúc động tình, Dạ Vị Ương nghe lời đối phương hơi mở miệng, vừa mới hé ra đầu lưỡi nóng như lửa cùng hơi thở trong nháy mắt liền xâm nhập vào chiếm cứ hắn, phảng phất như uống phải một ngụm rượu mạnh, cổ nhiệt lưu từ lòng bàn chân chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Dưới tình ý nồng đậm như vậy Dạ Vị Ương nhin không được khóe miệng tràn ra một tia rên rỉ, thân mình bất tri bất giác bị Lưu Bá Hề cấp ôm thành đôi mặt với nhau trên lưng ngựa, phổi thiếu dưỡng khí suýt ngất đi làm cho cả người hắn dán tại trong ngực Lưu Bá Hề, hai tay siết lấy lưng áo đối phương.

Cho đến khi mặt đỏ tai hồng tách ra, Dạ Vị Ương ghé vào trên vai Lưu Bá Hề thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, người nọ ôm hắn thật chặt, giống như muốn đem hắn khảm sâu vào trong thân thể, một bên lấy tay nhẹ nhàng vỗ lưng hắn.

“Ta còn tưởng Đại tướng quân là băng trụ tử (cột băng), sẽ không hòa tan sẽ không động tình, lại không nghĩ tới nguyên lai lại là thiêu côn tử, có thể đem người bỏng chết.” Điều hòa nhịp thở, Dạ Vị Ương ở bên tai Lưu Bá Hề nói.

Hình dung quái dị này khiến cho Lưu Bá Hề nhin không được cười ra tiếng: “Tiểu sinh thất lễ, chẳng qua ai bảo Dạ đại nhân có đôi song nhãn nhiếp nhân như vậy, sinh sinh đem hồn phách ta hút vào.”

“Nghe cứ như ta là yêu quái hút linh hồn con người ấy.”

“Thiêu hỏa côn đánh yêu quái, không phải vừa lúc?” Nhìn vành tai như ngọc của Dạ Vị Ương hiện ra bán trong suốt đỏ bừng, Lưu Bá Hề liền hé miệng ngậm lấy, lập tức khiến Dạ Vị Ương thoáng run rẩy, vội vàng hô: “Thiêu hỏa côn, người đừng loạn hôn, người hôn nữa ta liền kêu cứu mạng!”

Tuy nói trên đường lúc này không có người lui tới, nhưng bọn họ dù sao cũng ở giữa ban ngày ban mặt, vạn nhất mã xa bắt kịp tới nhìn thấy bộ dáng bọn họ đối xứng nhau thế này thì phải làm sao bây giờ.

Lưu Bá Hề thấp giọng cười, lần nữa để Dạ Vị Ương đưa lưng về phía hắn ngồi trên ngựa, nhưng hai tay vẫn ôm thật chặt nam nhân, tư thái thu liễm ý đùa, ở bên tai Dạ Vị Ương có phần nghiêm túc nhẹ giọng thì thầm: “Vị Ương, ta thích người.”

“Ân.” Dạ Vị Ương cúi đầu nhìn tay mình được bao phủ trong bàn tay to, đại khái bởi vì thường xuyên tập võ luyện kiếm, trên lòng bàn tay và ngón tay Lưu Bá Hề có một tầng vết chai, ma sát vào tay hắn có điểm ngứa.

Kéo một bàn tay ra nhẹ nhàng vuốt sợi tóc nam nhân bị gió thổi bay, Lưu Bá Hề trầm giọng nói: “Nếu người nguyện ý, cả đời này Bá Hề nhất định không phụ người, trên đường từ nay về sau, Bá Hề nguyện đi theo bảo hộ người, cam đoan người cả đời bình an.”

“Đây chính là bày tỏ sao?” Dạ Vị Ương mau mồm mau miệng nói, hành trình tới Ngọc Hành sơn coi như cũng đáng giá, chịu đựng nỗi khổ bị kim đâm cũng đáng giá.

“Đại nhân chẳng lẽ muốn Bá Hề dùng thân thể chứng minh một phen tình ý?” Lưu Bá Hề cười hỏi.

“Cứ tưởng người là một chính nhân quân tử, không ngờ hóa ra người là con sói đội lốt cừu.” Nghe lời nói Lưu Bá Hề mang theo chút háo sắc, Dạ Vị Ương trong lòng hò hét ‘bị lừa rồi’, tên gia hỏa này thế nhưng là sắc lang,

Lưu Bá Hề lập tức cao giọng cười lớn: “Đại tướng quân cũng tốt, chính nhân quân tử cũng được, người như thế nào quên đi ta chẳng qua chỉ là một nam nhân bình thường thôi.”

Hai người cười Ô Vân một đường đến ngoại môn thiên kinh, xa xa nhìn cửa thành, Dạ Vị Ương nói: “Nếu không người để ta xuống đây đi, để cho người khác nhìn thấy chúng ta như vậy cũng không tốt.”

“Dạ Vị Ương người cũng để ý ánh mắt người khác sao?” Lưu Bá Hề hỏi.

“Ta chưa từng để ý.” Dạ Vị Ương không quan tâm thanh danh hấn như thế nào, nhưng để người khác nhìn hấn cùng Lưu Bá Hề cười cùng một ngựa như vậy sẽ hao tổn đến thanh danh Đại tướng quân.

?

Lưu Bá Hề cánh tay để bên hông Dạ Vị Ương càng thêm dùng sức, thanh âm mang theo khí phách bên tai Dạ Vị Ương nói: “Ta cũng chẳng cần che giấu.”

Hôm nay làm cho mỗi người trong kinh thành nhìn một cái, người Lưu Bá Hề muốn bảo hộ chu toàn, không có bất luận kẻ có khả năng động đến.

36. Quyển 1 - Chương 36

Dạ Vị Ương còn nhớ rõ cảnh tượng chạng vạng ngày đó Lưu Bá Hề mang theo hấn cười Ô Vân thúc ngựa chạy trên đường lớn trong thiên kinh. Từ đằng xa, tàn dương màu kim quất chiếu nghiêng trên nóc hoàng cung nguy nga tráng lệ, móng ngựa Ô Vân giờ lên từng trận đập bụi đất mà đi, một cánh tay vất ngang eo hấn hữu lực mà kiên nghị.

Được rồi, Dạ Vị Ương vốn nghĩ là hấn ôm Lưu Bá Hề chứ không phải bị Đại tướng quân này cấp ôm, bất quá lúc ấy trong lòng hấn quả thực rất cao hứng, vui sướng, thỏa mãn.

“Vị Ương, Dạ Vị Ương!” Một tiếng quát khê lập tức cắt ngang hồi ức tốt đẹp của Dạ Vị Ương, hấn hơi hạ tầm mắt vội trả lời: “Dạ, hoàng thượng!”

Quản gia Lý Vinh nói lần trước để sự phụ tốt nhất trong cung chế tạo quang minh khải giáp, hôm nay vốn tính toán đi tìm Lưu Bá Hề, kết quả sáng sớm đã bị gọi tiến cung, tất cả kế hoạch từ sáng đến tối của hấn đều bị bỏ dở.

“Trẫm vừa mới nói với người cái gì, người lặp lại một lần xem.” Trong thanh âm mang theo một tia hờn giận, Tịch Thiên Thương lạnh lùng quan sát nam tử từ Ngọc Hành sơn trở về bắt đầu ngăn người xuất thần, nếu như trước kia thời điểm Dạ Vị Ương còn chưa mất trí nhớ, mỗi lần gọi Dạ Vị Ương tiến cung Dạ Vị Ương liền giống như ma tước (chim sẻ) ghé vào lỗ tai hấn lúi rúi không ngừng.

Chứ đừng nói là ngăn người xuất thần, cặp mắt kia sẽ không ly khai người hấn quá nửa khắc, làm sao giống hiện tại, bộ dáng không tập trung như vậy.

Này chẳng lẽ Tịch Thiên Thương bắt đầu để ý Dạ Vị Ương? Tịch Thiên Thương không có nghĩ như vậy, cho dù hấn không để ý Dạ Vị Ương, cũng không đại biểu hấn thích Dạ Vị Ương “Di tình biệt luyện” không đem lực chú ý đặt trên người hấn, đại đa số mọi người đều có ý tưởng ích kỷ như vậy, hướng chỉ là hoàng đế trên vạn người bị sủng phôi (cưng chiều đến hư hỏng).

“Hoàng thượng nói Chu Quế đã bị đuổi ra khỏi kinh thành đến phía Nam, đám quan viên tiền triều bè đảng Chu Quế cũng vì thế mà thu liễm một ít, còn nói khoản tiền trước kia thu thập từ bách quan quý tộc cùng phú thương đã được phân phát đến các vùng bị thiên tai, mùa đông này cuối cùng có thể trải qua an bình.” Giảng lại một lần chuyện đã nghe qua không có khả năng làm khó Dạ Vị Ương, nhớ khi hần còn học trung học cũng nhờ bản lĩnh quá mực bất vong (xem qua là nhớ) mà thoải mái vượt qua cửa ải môn ngữ văn khoa học xã hội.

Dạ Vị Ương ngẩng đầu quan sát ánh mắt Tịch Thiên Thương, nhìn thần sắc trong mắt đối phương rõ ràng có chút bất ngờ, trong lòng một trận sáng khoái.

“Nghe nói chân người hiện tại đã có cảm giác?” Không tiếp tục đề tài vừa rồi, Tịch Thiên Thương tùy ý hỏi.

“Nhờ hồng phúc của hoàng thượng, hai chân vi thần chẳng những có cảm giác, hơn nữa còn có thể hơi nhúc nhích.” Về chuyện này, Dạ Vị Ương vẫn rất cảm tạ Tịch Thiên Thương, nếu Tịch Thiên Thương không hạ lệnh, hần sẽ không đi lên Ngọc Hành sơn kia, càng không có đoạn thời gian cùng Lưu Bá Hề cùng một chỗ.

“Như thế rất tốt, vậy người đứng lên đi hai bước cho trẫm nhìn xem.”

Dạ Vị Ương trái phải nhìn quanh, không có bồn hoa cho hần dựa vào cũng không có tay vịn để hần mượn lực, tuy nói bây giờ có thể hơi nhúc nhích, nhưng trên đùi vẫn chưa có khí lực.

Dạ Vị Ương đang muốn giải thích tình huống của mình, nhưng khi Tịch Thiên Thương nhìn thấy, người nọ liền đi tới trước mặt hần, hai tay duỗi ra, cười đến hiền lành, hiền lành đến nỗi khiến người mao cốt tung nhien: “Đừng sợ, trẫm sẽ đỡ người.”

“Hoàng thượng, thần sợ đụng phải ngài.” Xú hoàng đế này quả nhiên hảo tâm bất chính, ý đồ muốn nhìn hần lúng túng.

“Chẳng lẽ trẫm sợ người đụng sao?” Không cho phép Dạ Vị Ương cự tuyệt, Tịch Thiên Thương trực tiếp bắt lấy y phục Dạ Vị Ương từ trên luân y kéo lên.

Không có võ công chính là như vậy, Dạ Vị Ương quả thực cảm thấy bản thân không phải là một nam nhân trưởng thành mà chính là con tiểu kê yếu đuối, lập tức bị Tịch Thiên Thương xách dậy.

Đi thì đi, Dạ Vị Ương không thích bị người xách như thế, hần cúi đầu đưa tay nắm lấy cổ tay Tịch Thiên Thương nhìn về phía trước đi từng bước, mượn lực đạo từ tay Tịch Thiên Thương hần có thể kiên cường chịu đựng đi lên phía trước hai bước.

Đột nhiên trong lúc đó Tịch Thiên Thương tựa hồ muốn ly khai hần lui về phía sau, hai tay còn cầm lấy tay đối phương, thân thể Dạ Vị Ương nhất thời chao đảo sắp ngã, thời điểm này Tịch Thiên Thương không một phen đỡ hần thì thôi, cư nhiên còn bỏ tay ra khiến cho Dạ Vị Ương triệt để mất đi chỗ dựa, chặt chẽ ngã về phía trước đầu rạp xuống đất.

“Ai nha, ái khanh sao bất cẩn như vậy, không có việc gì đi?” Lúc này người nào đó giả mù sa mưa đi tới, lúc đang chuẩn bị nâng Dạ Vị Ương miệng đầy tro bụi dậy, chợt nghe một thanh âm lạnh lạnh xinh đẹp trong trẻo cười nói: “Ai nha, đây không phải Dạ đại nhân sao, như thế nào không hảo hảo ngồi mà lại quỳ dưới đất như chó gặm bùn thế kia.”

Hết chương thứ ba mươi sáu

37. Quyển 1 - Chương 37: Kiến An Công Chúa

Từ lúc Tịch Thiên Thương đăng cơ làm hoàng đế đến nay, hoàng tử ngày trước nên bệnh chết thì cũng đã chết hết, không bệnh chết thì cấp cho cái danh hiệu Vương gia rồi đem đến bên ngoài thiên kinh dưỡng lão, về phần vài hoàng tử có uy hiếp trước khi Tịch Thiên Thương lên ngôi đã sớm “Chết trận sa trường”.

Hiện giờ trong cung chỉ còn lại mấy công chúa, trong đó chỉ có một mình Kiến An công chúa vẫn chưa xuất giá, chính là muội muội Tịch Thiên Thương, nhưng không phải thân sinh, là do mẫu thân Tịch Thiên Thương Lệ thái hậu năm đó nhặt được nữ anh trước cửa phật môn tự miếu, mấy tháng trước Kiến An công chúa đi thăm nơi thái hậu tu dưỡng, gần đây mới trở về hoàng cung.

Tịch Thiên Thương ngược lại giống như rất sủng ái Kiến An công chúa, cũng không biết bởi vì phần quan hệ huyết thống hoàng thất cách xa, Tịch Thiên Thương lại thích tính cách ngạo kiều của công chúa này.

“Ồ, điểm nhẹ thôi, đau.” Khẽ hít vào một hơi, Dạ Vị Ương đầu gối bị thương đang ngồi trong thái y viện, quần bị vén tới đùi để Thường Thiếu Điển thoa rượu thuốc cho hẳn.

“Công chúa điện hạ cá tính bất hảo, đại nhân về sau thấy nàng nên tránh đi thì tốt hơn.” Thường Thiếu Điển thoỉ thoỉ vết thương Dạ Vị Ương, làn da non bị ma sát đến tróc da hiện ra vài đạo vết thương màu đỏ, thoát nhìn giống như mấy đóa hồng mai rơi vỡ xuống đất tuyết lộ ra vài phần nhu nhược mỹ diệu thanh liệt.

Ngay cả bị thương, nam nhân thế nhưng lại có một loại phong tình khác, Thường Thiếu Điển khẽ nhíu mày, động tác nhanh chóng băng bó tốt cho Dạ Vị Ương sau đó đem ống quần thả xuống, đứng dậy đổi trà, một bên âm thầm nghĩ hoặc, trước kia không phải chưa từng gặp qua Dạ Vị Ương, như thế nào cảm thấy nam nhân sau khi bị thương mất trí nhớ lại giống như phượng hoàng niết bàn, càng ngày càng chói mắt.

“Kiến An công chúa kia có phải trước đây cùng ta có khúc mắc gì không?” Sự tình đầu gối bị thương với Kiến An công chúa không quan hệ, đều là cầu thí hoàng đế cố ý trêu đùa hấn làm ra, vừa thấy hấn té ngã Tịch Thiên Thương còn một bộ dáng kinh ngạc, trong miệng nói cái gì: “Người là oa oa (em bé) sao, ngã một cái liền hồng.”

Phi phi phi! Người thử mấy tháng chân bất động không chịu gió táp mưa sa, đột nhiên ngã như vậy xem có bị trầy da không?!

Nguyên bản Tịch Thiên Thương tính toán gọi thái y đến, chính là Kiến An công chúa làm dáng điệu nũng nịu quần quýt lấy Tịch Thiên Thương, nói đã lâu không được gặp hoàng huynh rất tưởng niệm, vì thế liền để Lý công công đưa hấn đến thái y viện, Dạ Vị Ương nhớ rõ lúc ấy Kiến An công chúa còn đặc biệt khiêu khích liếc nhìn hấn.

Bộ dáng kia tựa như đang nói: hoàng huynh là của ta.

Dạ Vị Ương kỳ thật rất muốn nói: mau đem tên hỗn đản hoàng thế này đi nhanh đi, biến nhanh đi!

“Trên đời nữ tử có ai không yêu đẹp, huống chi là công chúa điện hạ dưới một người trên vạn người, xem Dạ đại nhân thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cổ tình còn được hoàng thượng sủng ái.” Thường Thiếu Điển bưng chén trà nóng đi qua, từ lúc Dạ Vị Ương tỉnh lại đến nay Thường Thiếu Điển liền trở thành thái y quen thuộc nhất của Dạ Vị Ương, tuy rằng hai người thường lai vãng không tính là bằng hữu đặc biệt tốt, nhưng khi nói chuyện chưa từng dè dặt mắt tự nhiên.

“Trước đây ta cùng Kiến An công chúa quan hệ như thế nào?” Dạ Vị Ương bưng chén trà nóng uống ngay một ngụm, ngày lạnh nên miễn cưỡng dùng loại đồ uống nóng hồ hồ này, ai, thật sự hảo tưởng niệm chocolate gạo nâu nóng a.

Không nghe Thường Thiếu Điển lập tức trả lời, Dạ Vị Ương ngẩng đầu thấy vị thái y trẻ tuổi này tựa hồ có chút muốn nói lại thôi, hấn liền cười nói: “Người chỉ cần thành thật mà nói, ta sẽ không sinh khí.”

“Vậy thứ cho vì thần nói thẳng, Dạ đại nhân lúc trước tuy rằng được hoàng thượng yêu thích, ngẫu nhiên thị sủng mà kiêu, nhưng đối với Kiến An công chúa luôn tránh không kịp, cho dù bị châm biếm chửi mắng, cũng chưa từng có phát sinh xung đột chính diện.” Thường Thiếu Điển mơ hồ cảm thấy Dạ Vị Ương sau khi mất trí nhớ trước kia khác nhau rất lớn.

Trước đây tuy không cùng Dạ Vị Ương tiếp xúc nhiều, nhưng thân ở trong cung thì sự tình gì chưa nghe nói qua, tỷ như khi đó Dạ Vị Ương thị sủng mà kiêu nhưng trên thực tế là miệng cọp gan thỏ, là kẻ khinh thiên sợ ác.

Dạ Vị Ương hiện tại, mặc dù bên ngoài thoát nhìn ôn ôn hòa hòa nói chuyện thập phần hảo, nhưng đôi con ngươi thấu suốt kia đều nhanh lộ ra quang mang tràn đầy, rõ ràng là bộ dáng “người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta ta sẽ hoàn trả gấp bội”, Thường Thiểu Điển có chút lo lắng mặc danh, tổng cảm thấy Dạ Vị Ương sẽ không giống như trước đây đối với Kiến An công chúa mắng chửi làm nhục mà thờ ơ vô động.

Tựa như lúc này, song mâu như tinh tú chói lọi của Dạ Vị Ương khi nhắc đến Kiến An công chúa liền lập lòe sáng lên, khiến lòng người kinh hoảng.

Hết chương thứ ba mươi bảy

38. Quyển 1 - Chương 38: Lóa Mù Mắt Người

“Chân còn đau không?” Tin tức của Lưu Bá Hề thật sự nhanh nhạy, Dạ Vị Ương còn chưa rời khỏi thái y viện thì người đã chạy đến đây, thấy Đại tướng quân xưa nay đối nhân lãnh đạm cư nhiên đối với Dạ Vị Ương quan tâm như vậy, Thường Thiểu Điển một bên nhìn đã sớm choáng váng, trước kia Lưu Bá Hề chẳng phải ngay cả nhìn thẳng Dạ Vị Ương cũng không muốn sao?

Nghe nói Thiên đại tướng quân này ôm một mỹ nam tử cùng cười Ô Vân trở lại kinh thành, nghe đồn người nọ chính là Dạ Vị Ương, chẳng lẽ... Chẳng lẽ chuyện đó là sự thật?

“Chỉ ngứa da một chút thôi, có Thường thái y hỗ trợ băng bó hai ngày nữa thì tốt rồi.” Dạ Vị Ương thờ ơ nói, cùng Thường Thiểu Điển nói lời từ biệt với nhau rồi liền theo Lưu Bá Hề ly khai, nhìn Lưu Bá Hề tự mình đẩy luân y cho Dạ Vị Ương, Thường Thiểu Điển đứng tại chỗ trợn mắt há mồm, đây là mặt trời mọc hướng tây rồi à?

Thường Thiểu Điển mãnh liệt nghĩ: Nếu để Kiến An công chúa biết được, còn không chém chết Dạ Vị Ương đi.

Dạ Vị Ương còn không có mẫn cảm đến mức bắt kể chuyện gì đều phải nói cho Lưu Bá Hề, nhưng vị Đại tướng quân này tuy rằng không ở hiện trường, nhưng lỗ tai lại vô cùng linh hoạt, chẳng những biết chuyện Dạ Vị Ương té ngã, thậm chí còn biết Dạ Vị Ương gặp gỡ Kiến An công chúa.

Trên đường hồi phủ, Lưu Bá Hề đã đem một sự tình của Kiến An công chúa nói cho Dạ Vị Ương.

Trừ bỏ phần Thường Thiểu Điển kể với hắn, Dạ Vị Ương hiện tại còn biết, kỳ thật Kiến An công chúa cùng Lưu Bá Hề, Tịch Thiên Thương quan hệ rất không tồi, khoảng thời gian trước Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề ở trên Ngọc Hành sơn nửa năm đi theo sư phụ tập võ, sau nửa năm trở về cung, Kiến An công chúa kia vẫn luôn bám gót phía sau hai người.

“Kiến An bị thái hậu chiều hư, hoàng thượng thì yêu thích, nhân cách nàng không xấu, chính là tính tình có chút bất hảo, nếu về sau nàng khi dễ người, người liền nói cho ta biết, ta thay người ra mặt.” Lưu Bá Hề nói.

Dạ Vị Ương không muốn cùng một tiểu cô nương lãng phí quá nhiều tinh lực, càng không muốn khó có khi được ở riêng với Lưu Bá Hề mà bàn luận chuyện người khác, sự tình Kiến An công chúa cứ quăng qua một bên đi.

Sau khi trở về phủ Dạ Vị Ương không quên chính sự hôm nay, lập tức phân phó quản gia Lý Vining đem quang minh khải giáp được chế tác tốt đến thư phòng, lúc đầu nhìn thấy quang minh khải giáp trên giá tử, hai mắt Lưu Bá Hề vốn bình tĩnh nhất thời lóe lên tia sáng, thấy một màn như vậy, trong lòng Dạ Vị Ương khỏi phải nói cao hứng biết bao nhiêu.

Sư phụ chế tạo giáp ở trong cung tay nghề cao siêu, từ bức họa đồ của Dạ Vị Ương liền chế ra quang minh khải giáp hoàn mỹ như thế, thủ công sư phụ cổ đại này đúng là quá tốt, so với máy móc hiện đại còn có khuynh hướng tinh xảo hơn một phần.

“Ngày đó người cứu ta, ta tuy rằng rất muốn nói lời cảm tạ với người, bắt quá người lại tận lực trốn tránh ta, ta nghĩ Đại tướng quân người khẳng định không cần tiền tài, nên sai người chế tạo ra bộ áo giáp này, thế nào, cũng không tệ đi?” Dạ Vị Ương có chút đắc ý nói.

Nam nhân không ai không chuộng quân sự, huống chi còn là đường đường Đại tướng quân, Lưu Bá Hề xoay quanh quang minh khải giáp cẩn thận xem xét, trong mắt đủ loại kinh diêm: “Vị Ương, đây là người làm cho ta?”

“Bản vẽ là ta họa.” Dạ Vị Ương kiên quyết không bỏ qua thời khắc biểu hiện mình, khiêm tốn gì gì đó không quan hệ tới hần, gặp Lưu Bá Hề xem đến mê mẩn, hần lúc này mới giải thích: “Khôi giáp ở vương triều đều cùng một phương thức, nếu bị hỏng sẽ phải sửa chữa lại toàn bộ, mất thời gian tổn công sức lãng phí tiền, nên ta dùng lân phiến (vảy) cải tiến một chút, nếu như phía trên bị phá hủy thì còn phiến phía dưới.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lưu Bá Hề ngay từ đầu chỉ cảm thấy áo giáp này uy vũ khí phách, không nghĩ tới thời điểm Dạ Vị Ương thiết kế còn cân nhắc đến tính thực dụng của nó, hần chỉ vào hai viên hộ trên ngực quang minh khải giáp đánh bóng sáng choang giống như tấm gương hỏi: “Chỗ này dùng làm gì?”

“Thứ nhất là tăng bảo vệ trái tim khỏi bị trọng thương, thứ hai là... Người không thấy nói rất giống gương sao? Đặt ở trên chiến trường ánh sáng chiếu xạ sẽ phát sinh phản quang, địch nhân nhìn đến hơn phân nửa sẽ bị ánh sáng làm chói mắt.”

Cái này gọi là: “Lóa mù mắt người!”

Dạ Vị Ương nói rõ ràng mạch lạc, Lưu Bá Hề nghe đến kinh hỉ liên tục, không ngừng hỏi thêm mấy vấn đề, Dạ Vị Ương âm thầm vui mừng, hoàn hảo năm đó hần đối với quang minh khải giáp từng có chút nghiên cứu, nếu không thật sự chẳng ứng phó được kiểu “đập vỡ nồi đất” hỏi đến ngọn nguồn của Lưu Bá Hề.

“Vị Ương, ta phát hiện người chính là một viên dạ minh châu, trước kia bị bụi đất phủ mờ ảm đạm không ánh sáng, hiện tại sau khi tắm tẩy duyên hoa liền rửa rõ chói mắt, khôi giáp này không đơn giản chỉ có ngoại hình uy vũ, mà mỗi một chỗ đều có tâm ý khác, nếu về sau được mở rộng có khả năng gia tăng quân lực triều đình ta.”

Lời này Dạ Vị Ương nghe đến vui vẻ, bắt quá trên thực tế hần không phải chuyên gia quân sự, chỉ có thể nói nam nhân đều yêu thích mấy thứ này thôi, hoặc nói chức vụ công tác kiếp trước của hần là ở phương diện công trình khoa học.

“Khôi giáp này nếu dùng làm thu tàng phẩm đúng là phung phí của trời, ngày mai ta liền đem nói tiến cung để hoàng thượng nhìn một cái.” Lưu Bá Hề cười nói, “Hoàng thượng nếu biết là do người làm, sợ rằng sau này sẽ nhìn Dạ đại nhân với cặp mắt khác.”

Dạ Vị Ương ngược lại thực chờ mong bộ dáng kinh ngạc của xú hoàng đế kia, về sau nếu muốn không bị xú hoàng đế khi dễ, không bị văn võ bá quan xa lánh, hần không thể chỉ dựa vào Lưu Bá Hề, còn phải xuất ra năng lực của bản thân mới có thể khả thi.

39. Quyển 1 - Chương 39: Trùng Trị Kiến An Công Chúa (1)

Thời điểm mặt thân ảnh như hỏa kia đột nhiên xuất hiện trước mắt, quả thực làm Dạ Vị Ương kinh hách, hôm nay có thể nói là ngày hần chính thức “đi làm”, vừa mới bước vào hoàng cung thì nhìn thấy Chức Hoa biến mất bấy lâu nay, vẫn là thân hồng y thê diễm, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng mang theo nụ cười quỷ dị.

Cho dù bị Từ Thương Hải phân phó đi làm thiếp thân bảo tiêu, Chức Hoa nhìn như thế nào cũng không thích để ý tới Dạ Vị Ương, Dạ Vị Ương ngẫu nhiên cùng đối phương chào hỏi, Chức Hoa bộ dạng giống như không nghe thấy không đếm xỉa.

Người cứ ở trong này giả vờ đi, ta cũng không để ý tới người, Dạ Vị Ương liền dứt khoát không tiếp tục quan tâm tên gia hỏa này.

Lúc sáng sớm ở nhà, Dạ Vị Ương cùng quản gia đem bản ghi chép đại bộ phận tin tức tường tận về các quan viên đến hộ bộ, hẳn tuy rằng chưa làm qua chức tài vụ tổng giám nhưng ít nhất đã từng tiếp xúc với phương diện này, đại quyền trong tay hộ bộ thượng thư kỳ thật so với bộ trưởng tài vụ ở xã hội hiện đại dễ làm hơn nhiều.

Lần quyền tiền trước coi như đã hòa hoãn cho ngân lượng quốc khố, trước mắt hộ bộ không có sự tình gì đáng cho Dạ Vị Ương hao tâm tổn trí, nhưng ở khía cạnh nào đó, tinh tế tra xét sẽ phát hiện Thiên quốc các nơi tồn tại không ít tai họa ngầm, tỷ như cơ hồ hằng năm đều có địa phương gặp lũ lụt, hạn hán cùng các loại thiên tai lớn nhỏ khác.

Tiền tài chỉ có thể cứu người nhất thời nhưng không thể cứu người cả đời, đơn giản ở phương diện công trình nào đó Dạ Vị Ương hiểu biết tương đối nhiều, cũng có thể có chút tác dụng.

Hắn đang suy nghĩ đi tìm xú hoàng để đàm luận chuyện này, thì xú hoàng để kia đã tự mình đăng môn bái phỏng chạy tới nha môn hộ bộ làm việc, nha môn lục bộ cách nhau không xa, hơn nữa rất gần với Thiên Nguyên Điện nơi hoàng đế xử lý công việc, để tiện cho hoàng đế cùng các quan viên trong lúc có sự tình gì cũng kịp thời câu thông giải quyết.

Dạ Vị Ương ngồi trên luân y quan sát Tịch Thiên Thương đang chiếm đóng công y (ghế làm việc) của hắn, xú hoàng để thổi trà nóng, chậm rãi thông dong mở miệng: “”Ngày hôm qua Bá Hề cho ta xem một bộ áo giáp, là do người làm?”

Ngữ khí này nghe thế nào cũng khó lọt tai như vậy, Dạ Vị Ương gật đầu: “Đúng vậy.”

“Trẫm không biết từ khi nào ái khanh đối với áo giáp có nghiên cứu a, phải nói, từ lúc ái khanh mất trí nhớ tỉnh lại đến giờ liền giống như trở thành một người khác, Dạ Vị Ương bây giờ ở trước mặt trẫm, cùng Dạ Vị Ương trẫm nhận thức lúc trước khác nhau rất lớn.” Tịch Thiên Thương mang theo chút vị đạo thẩm tra nhìn Dạ Vị Ương.

Vấn đề này Dạ Vị Ương đã sớm dự đoán được, hắn cũng sớm suy nghĩ như thế nào ứng phó tốt, không chút hoang mang nói: “Chỉ cần là người đạo một vòng quỷ môn quan trở về, bệ hạ không phải đã nói, vi thần từng hôn mê một tháng sao? Người bình thường hôn mê một tháng chỉ sợ không thành hoạt tử nhân thì chính là chẳng thể tỉnh lại được nữa, thiên hạ không nhiều kỳ tích như vậy, huống chi còn phát sinh trên người vi thần.”

Lời nói Dạ Vị Ương hàm chứa ẩn tình khiến mâu quang Tịch Thiên Thương hơi lóe lên: “Nga?”

“Trong một tháng vi thần hôn mê mơ thấy mình đến một địa phương giống như tiên cảnh, người nơi đó có thể cưỡi đại điều bay lượn trên không trung, có thể ngồi trong ngư đồ (bụng cá = tàu ngầm?) du ngoạn biển rộng, người với người không cần gặp mặt cũng có thể nói chuyện với nhau.” Hắn đã thật lâu không hồi tưởng chuyện kiếp trước, kiếp trước đối với Dạ Vị Ương cũng chẳng có bao nhiêu ý nghĩa đáng để lưu luyến.

Thời điểm cha mẹ ly hôn hắn đi theo sống với mẹ, sau đó mẹ hắn tái giá liền đem đứa con có bệnh bẩm sinh vứt về nhà ngoại, vì muốn làm cho bà ngoại vui lòng hắn liều mạng học tập và làm việc, tích lũy một ít của cải rốt cục cũng để lão nhân vượt qua cái tuổi già hạnh phúc.

Sinh mệnh đời trước tuy rằng ngắn ngủi, nhưng nhìn chung không để lại tiếc nuối.

“Có chuyện lý thú như vậy, trước kia sao không nghe người đề cập qua?” Lần đầu nghe thể loại thuyết pháp thiên mã hành không (chuyện cổ tích =]])) này, Tịch Thiên Thương dẫn theo vài phần tò mò hỏi.

Lời nói Tịch Thiên Thương đem mạch suy nghĩ của Dạ Vị Ương kéo về, khước miệng hắn giương lên, tiếp tục nói: “Hoàng thượng xem vi thần hôn mê một tháng, nhưng đối với vi thần mà nói, phẳng phất như trong mộng uống qua chén canh Mạnh bà giành được một tân sinh ngắn ngủi, đi qua vài thập niên, bộ áo giáp kia chính là trong mộng vi thần nhìn thấy, dựa theo trí nhớ mà họa lại thôi.”

Lời này có chút thần thần thao thao, bắt quá hiện tại trừ bỏ tin tưởng kiểu giải thích của Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương không tìm lý do nào khác để tin tưởng.

Dù sao thì, khái niệm ấy thoát nhìn so với đương triều cổ đại còn khoác lác phần khoa học hơn, nhưng xưa nay quỷ thần đã tồn tại, thay vì nói bị yêu ma nhập thể, còn không bằng nói mộng thấy thần tiên.

“Về việc này, thần ngay từ đầu bởi vì mất trí nhớ lại ở trong mộng sở kiến sở văn (nhìn thấy nghe thấy), sau khi tỉnh dậy đầu có chút hỗn loạn, không dám nói thẳng với hoàng thượng, sợ hoàng thượng nghĩ vì thần điên rồi.” Dạ Vị Ương bắt đầu phát huy diễn kỹ vốn có, thêm chút thành khẩn nói.

“Vậy tại sao hiện tại ngươi lại nhớ ra còn nói với trẫm?”

“Bởi vì vi thần biết, hoàng thượng là một minh quân.” Thiên hạ không có chỗ nào không thông, chỉ có mã thí là không thể thông, Dạ Vị Ương không tin Tịch Thiên Thương sẽ phủ định lời của hần.

...

...

Tịch Thiên Thương bỗng dưng nở nụ cười, mắng: “Hay cho Dạ Vị Ương, bản lĩnh miệng lưỡi trơn tru ngược lại không chút thay đổi, nhưng muốn trẫm tin lời ngươi không phải chỉ một sự tình bộ áo giáp là có thể giải quyết, nói trẫm nghe đi, trong mộng ngươi còn gặp cái gì?”

Câu hỏi của Tịch Thiên Thương vừa lúc hợp ý Dạ Vị Ương, hần mâu quang sáng ngời, ngẩng đầu nhìn thẳng Tịch Thiên Thương, mang theo chút hưng phấn nói: “Bệ hạ, vi thần mấy ngày nay lật xem một ít tư liệu hộ bộ, phát hiện Thiên quốc chúng ta có nhiều địa phương hằng năm đều gặp các loại thiên tai lớn nhỏ, tỷ như vùng Côn Châu bởi vì gần biển mà dễ dàng gặp bão, địa khu Quảng Nam ở mùa mưa thì ngập úng còn mùa khô lại thiếu nước.”

“Ngươi có ý kiến gì sao?” Dạ Vị Ương đề cập đến kiến thiết quốc gia, Tịch Thiên Thương nhất thời tinh thần tỉnh táo.

“Thần đã xem địa đồ hai nơi này, cảm thấy ở Quảng Nam có thể tu kiến công trình thủy lợi, thời điểm mùa mưa kéo dài, đến mùa khô nước mưa chứa trong đập chứa nước có thể giải quyết được nhu cầu dân chúng.”

Tịch Thiên Thương trầm ngâm một lát, nói: “Nếu thật sự như lời ngươi nói có thể cải thiện tình hình thiên tai ở Quảng Nam, chính là may mắn của quốc gia, bất quá Vị Ương, thế nào gọi là công trình thủy lợi? Đó cũng là ngươi ở trong mộng học được?”

Nhìn bộ dáng mù mịt của Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương cười hắc hắc, cho ngươi coi thường ta nha, xem ta hôm nay hung hăng đả kích ngươi thế nào.

Dạ Vị Ương liền hướng Tịch Thiên Thương giải thích cái gì gọi là công trình thủy lợi, đơn giản vài điểm, chính là tu kiến các loại kiến trúc thủy lợi, ví dụ như đê, đập chắn nước, kênh dẫn nước, khống chế dòng nước, phòng ngừa nạn hồng thủy, đem thủy tai ban đầu nguy hại dân chúng trở thành vật vì mình sử dụng.

Tại phương diện này Dạ Vị Ương chính là chuyên gia, thạo như lòng bàn tay giới thiệu với Tịch Thiên Thương các điểm ưu việt cùng phương pháp tu kiến công trình thủy lợi, nhìn Tịch Thiên Thương trước kia luôn cao cao tại thượng còn thích khi dễ mình hiện tại giống như học sinh vừa nghe vừa ghi nhớ, Dạ Vị Ương nhất thời thu được cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, bất tri bất giác đã cùng Tịch Thiên Thương thảo luận suốt một ngày.

Nếu không phải cái bụng của Dạ Vị Ương không chịu thua kém giường cờ biếu tình, phỏng chừng bọn họ còn có thể nói đến tối.

Không khí ôn hòa thảo luận liền bị thanh âm rột rột làm xáo trộn, Dạ Vị Ương ngượng ngùng che cái bụng lép xẹp của mình, trong lòng suy nghĩ có phải Tịch Thiên Thương đang chế nhạo mình hay không, nhưng Tịch Thiên Thương chẳng những không giống ngày thường trên chóc hần, ngược lại còn vạn phần nghiêm túc nói: “Vẫn là trẫm không đúng, chỉ lo nói chuyện với ái khanh đã quên mất thời gian ăn cơm.”

Tịch Thiên Thương lập tức gọi Lý công công đang đợi ngoài cửa chuẩn bị cỗ kiệu, để hần và Dạ Vị Ương cùng ngồi kiệu đến Thiên Nguyên Điện dùng bữa, thuận tiện tiếp tục đề tài vừa rồi chưa nói hết.

Từ khi tỉnh lại đến nay Dạ Vị Ương chưa từng hưởng qua đãi ngộ bậc này, hoàn hảo Tịch Thiên Thương không đem hần trở thành thần côn ném ra ngoài, hoàn hảo Tịch Thiên Thương tên này tuy rằng đáng giận

nhưng đích xác là một minh quân, hoàn hảo hẳn đời trước trong bụng còn có chút điểm năng lực, bằng không cho dù hiện tại xuyên qua cũng không có cách nào sống sót.

Trong đầu đều tràn đầy sự tình về công trình thủy lợi, lúc làm việc Dạ Vị Ương rất dễ quên ăn quên ngủ càng không để ý cái gì lễ nghi bàn ăn, ăn không được nói chuyện gì đó, một bên ăn một bên nghĩ tới mấy điểm mấu chốt chia sẻ với Tịch Thiên Thương, Tịch Thiên Thương liền buông bát đĩa cẩn thận nghe Dạ Vị Ương nói xong.

Đang lúc hai người vừa ăn vừa thảo luận, thì một thanh âm như ma tước từ bên ngoài truyền đến, Kiến An công chúa một thân váy dài hồng phấn chạy vào: “Hoàng huynh! Hoàng huynh! Đám cầu nô tài đó không cho ta gặp người, nha! Dạ Vị Ương, người tại sao lại ở đây?”

Lý công công theo ở phía sau, thấp đầu nói: “Hoàng thượng, nô tài ngăn không được công chúa.”

Chuyện không quan tới ta, tuy rằng chẳng để ý đến lời Kiến An công chúa nhưng cũng phát hiện cô nương kia đang lườm mình, Dạ Vị Ương gấp tiểu lung bao* thơm ngon lên gặm, à ừm, hương vị không tồi a.

Tiểu nha đầu hung hăng trừng mắt nhìn Dạ Vị Ương, miệng đầy mĩa mai làm nũng nói: “Hoàng huynh, người như thế nào cùng người như thế ăn cơm mà không gọi Kiến An.”

“Trẫm đã nói, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rối, nếu còn cố ý xông vào nên xử trí thế nào, Tiểu Lý Tử?” Tịch Thiên Thương không chút động lòng, buông đĩa xuống.

“Dĩ hạ phạm thượng, giết.” Lý công công thấp giọng nói.

Tịch Thiên Thương hai mắt mở lớn, thanh âm giống như hồng chung (chuông lớn) phản nộ quát: “Vậy người còn thất thần cái gì! Còn không kéo công chúa xuống?”

40. Quyển 1 - Chương 40: Trường Trị Kiến An Công Chúa (2)

“Hoàng huynh thật hay nói chơi, hù dọa ta.” Lần đầu nhìn đến bộ dáng Tịch Thiên Thương phát hỏa, tuy rằng hoảng sợ, nhưng Kiến An công chúa từ trước đến nay luôn được sủng ái cũng không cho rằng Tịch Thiên Thương sẽ thật sự giết nàng, mẫu hậu yêu thương nàng như vậy, hoàng huynh đừng nói là giết, chỉ sợ ngay cả đánh chửi cũng không nỡ.

Dạ Vị Ương ngồi yên lặng buông đĩa xuống, hẳn muốn hỏi công chúa thụ đại sủng này là quá ngốc hay quá ngây thơ?

Cho dù Tịch Thiên Thương là hoàng huynh của nàng, cũng không thể quên đi Tịch Thiên Thương còn có thân phận khác là hoàng đế, lời hoàng đế đã nói ra khỏi miệng thật sự có thể đùa sao?”

Tịch Thiên Thương cũng không tái để ý tới Kiến An, Lý công công đi theo bên cạnh hoàng đế nhiều năm ngầm hiểu, lúc này lệnh cho hộ vệ đem công chúa tha xuống, thẳng đến khi hai hộ vệ cường tráng hung hãn tiến lên Kiến An công chúa mới ý thức tình huống không đúng, hai mắt nàng trừng lớn khuôn mặt lộ vẻ tức giận.

“Lớn mật! Các người dám chạm vào bản công chúa, bản công chúa sẽ đem các người toàn bộ giết hết!” Kiến An mãnh liệt rống lớn như thế, hai hộ vệ nhất thời do dự không biết phải làm thế nào.

“Sao vậy, chẳng lẽ lời trẫm còn không bằng Kiến An?” Tịch Thiên Thương chẳng qua nhẹ nhàng nói một câu, lại khiến Lý công công cùng hai ngự tiền hộ vệ trên mặt không còn chút huyết sắc.

Quá mức khẩn trương làm cho thanh âm vốn lạnh lạnh càng thêm chói tai, giống như đàn nhị bị đứt dây, Lý công công tê thanh nói: “Mau! Mau đem công chúa trối lại!” Hai hộ vệ không hề chần chừ, cũng không quản công chúa mắng chửi thế nào hai ba lần đã đem người trối gô lên.

“Kiến An công chúa, dĩ hạ phạm thượng, dạy mãi không sửa, tạm thời giam vào thiên lao chờ xử lý.” Tịch Thiên Thương ngữ khí bình tĩnh nói.

“Hoàng huynh! Hoàng huynh! _____” Kiến An tựa hồ ngây ngẩn cả người, không biết chuyện gì đã xảy ra khiến cho Tịch Thiên Thương sinh khí như thế, nàng lập tức ủy khuất khóc lên, bình thường Tịch Thiên Thương ngay cả nói cũng không nói nàng một chút, hôm nay chẳng những sai người trời nàng lại còn muốn đem nàng giam vào trong thiên lao, căn bản không phải hoàng huynh nàng nhận thức.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Kiến An hướng về phía Dạ Vị Ương trừng mắt: “Nhất định là ngươi! Nhất định là tiện nhân ngươi ở trước mặt hoàng huynh nói xấu ta, Dạ Vị Ương, ta sẽ không để ngươi sống khá giả!”

Dạ Vị Ương nhất thời sửng sốt, này là chuyện gì a, như thế nào mặc danh kỳ diệu dính dáng đến hần, nhìn Kiến An công chúa đã bị kéo xuống, Dạ Vị Ương rất không có tư vị, ca ca giáo huấn muối muối, tại sao hần liền biến thành kẻ đầu sỏ gây nên, Kiến An kia đầu bị hỏng rồi sao, chuyện này không tìm Tịch Thiên Thương lại tìm hần làm gì.

Dạ Vị Ương chẳng còn khẩu vị, hần thoảng nhìn qua Tịch Thiên Thương bên cạnh, thở dài nói: “Hoàng thượng, ta đây là nằm cũng trúng đạn a.”

“Nằm cũng trúng đạn?” Tịch Thiên Thương không quá hiểu cách nói của Dạ Vị Ương, nhưng cảm giác được trong lời Dạ Vị Ương cất giấu vô tội cùng oán khí, hần nhất thời giương khóe miệng, nói: “Kiến An tính tình bất hảo không biết lớn nhỏ, cũng nên để nàng chịu giáo huấn một chút, lời nàng nói ngươi nghe rồi thì quên đi, nếu nàng thật sự dám đối phó ngươi, trăm lần sau sẽ không nể mặt lưu tình.”

Gặp Dạ Vị Ương vẫn còn bộ dáng không có tâm tình, Tịch Thiên Thương liền cười nói: “Thương Hải không phải để Chúc Hoa bảo vệ ngươi sao? Kiến An không sợ trời không sợ đất chỉ sợ mỗi Chúc Hoa, mỗi lần nhìn thấy Chúc Hoa liền như thổ thần thấy lang chạy trốn rất xa.”

Thật hay giả?! Dạ Vị Ương cả kinh, đoán không ra tên yêu nam kia bộ dạng tựa như Đông Phương Bất Bại cư nhiên có thể đem Kiến An chế phục.

Sau khi ăn xong lại cùng xú hoàng đế hàn huyên một chút, Dạ Vị Ương dứt khoát cầm lấy bút và giấy vẽ biểu đồ kết cấu tiện thể tiến hành sơ bộ, rốt cục cùng hoàng đế cơ bản thỏa thuận tốt sự tình tu kiến công trình thủy lợi ở Quảng Nam.

Sợ hoàng đế lại lưu hần qua đêm, Dạ Vị Ương mắt thấy trời không còn sớm liền khẩn cấp cáo từ, thấy Tịch Thiên Thương không có lập tức đáp lời hần vội nói bản thân còn phải đi về một mình yên lặng suy nghĩ đến phương án tốt hơn, Tịch Thiên Thương lúc này mới gật đầu bảo Lý công công phái người đưa hần về.

Sau khi ly khai Thiên Nguyên Điện Dạ Vị Ương nhớ tới nha môn hộ bộ, phủ đệ hần cách hoàng cung khá xa, mỗi ngày lui tới hao phí rất nhiều thời gian, Dạ Vị Ương không chịu nổi sức ép như vậy, mấy ngày liền giống như một ít quan viên ở lại trong trạch tử nha môn.

Hôm nay bị Tịch Thiên Thương hỏi tới hỏi lui, Dạ Vị Ương hiện tại sớm đã mệt mỏi, cũng lười đi hỏi hồng sắc điểm lệ Chúc Hoa ẩn trong bóng đêm kia như thế nào đối phó Kiến An, hần ngáp về tới hộ bộ, sau khi cổ kiệu dừng lại nghe được bên ngoài có người hô một tiếng: “Đại tướng quân!”, màn bị xóc lên Dạ Vị Ương quả nhiên nhìn thấy Lưu Bá Hề gương mặt lạnh lùng đứng trước cửa hộ bộ.

Bá Hề tâm tình không tốt, sinh khí, chẳng lẽ là giận ta? Thời điểm Dạ Vị Ương trong lòng đang suy nghĩ, Lưu Bá Hề đi nhanh tới đưa tay bế ngang eo hần ôm xuống, mang theo vài phần nén giận: “Như thế nào để mình mệt thành như vậy?”

Hết chương thứ bốn mươi

41. Quyển 1 - Chương 41

Cảm giác được người quan tâm thật tốt, Dạ Vị Ương tựa vào trong ngực Lưu Bá Hề có chút buồn ngủ, thời điểm mí mắt đang đánh nhau chợt nghe phía trên truyền xuống thanh âm rầu rĩ: “Chạng vạng hôm nay ta

đến hộ bộ tìm người, nói là người cùng hoàng thượng đi đến Thiên Nguyên Điện, đợi chốc lát không thấy người trở về ta vốn nghĩ đi qua xem, sau đó trong cung truyền đến một đại sự.”

“Ngô?” Dạ Vị Ương ngáp một cái, đại sự gì a.

“Kiến An công chúa tự tiện xông vào Thiên Nguyên Điện, bị hoàng thượng hạ lệnh trói vào thiên lao.”

Dạ Vị Ương đầu tiên là cả kinh, không nghĩ tới chuyện này truyền đi nhanh như vậy, suy nghĩ lại, một công chúa bị ném vào thiên lao đặt ở thời đại nào cũng đều là đại sự, truyền đi nhanh cũng coi như bình thường.

“Hoàng thượng sẽ không thật sự giết muội muội của hần.” Dạ Vị Ương hoàn toàn không thêm để ý, chuyện nhà người khác cùng hần có quan hệ gì, thân thể được thả xuống tháp quý phi ngoài phòng, thấy Lưu Bá Hề khẽ nhủ mày, hần hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hoàng thượng không thật sự giết Kiến An, nhưng lúc đó người ở cùng hoàng thượng, người cảm thấy đại thần trong cung sẽ nghĩ thế nào, bọn họ sẽ chỉ trích người _____” Từng chữ Lưu Bá Hề đều bắt kham không muốn nói ra hết, nhất là ở trước mặt Dạ Vị Ương, hần ngồi xuống lấy đệm để Dạ Vị Ương dựa vào thoải mái hơn.

“Chuyện này vốn chẳng liên quan đến ta, dám đại thần lắm mồm kia đơn giản là không dám đối với hoàng thượng nói nhiều chỉ có thể đem đạn pháo đánh lên trên người ta, thanh danh trước kia của ta đã đủ thối, bọn họ muốn nói cái gì thì cứ theo bọn họ là được rồi.” Không phải hần yếu đuối, cũng không phải hần cam nguyện để người nói xấu hất nước bẩn, mà là hiện tại hần vô lực phản bác, không có thực quyền chân chính nắm trong tay.

Người sinh khí thì thế nào, trừ bỏ để bản thân ảm ức lại có thể làm được gì? Mặc dù có chút ghen uất, nhưng đây chính là sự thật.

Lưu Bá Hề nhủ mày: “Người tại sao không quan tâm chính mình như vậy? Nhân ngôn đáng sợ, chúng khẩu thước kim (miệng nhiều người xói chảy vàng), người không đau lòng, nhưng ta đau lòng. Vị Ương, người đừng cùng hoàng thượng thân cận quá, có người sẽ ghen ghét người, hận không thể đem người kéo xuống ném vào vực sâu; có người sẽ lấy người tính kế đối phó với hoàng thượng, một khi xảy ra chuyện người sẽ trở thành người đầu tiên bị mũi nhọn nhắm vào.”

Trải qua cuộc nói chuyện, mệt mỏi của Dạ Vị Ương đã tán đi không ít, lời nói của Lưu Bá Hề hần minh bạch, nhưng với tình huống hiện tại còn có biện pháp nào đâu, theo như Lưu Bá Hề nói, hần ở gần hoàng thượng sẽ chịu sự công kích từ đám thần tử, chỉ cần là người có lập trường sẽ có nguy hiểm tương ứng, chẳng lẽ rời xa hoàng thượng liền an toàn?

Dạ Vị Ương cười đưa tay chọc chọc ngực Lưu Bá Hề: “Đại tướng quân, người kỳ thật là đang ghen đi?”

Bầu không khí nghiêm túc bị Dạ Vị Ương nháo một cái liền thoải mái hần lên, Lưu Bá Hề nhất thời có chút đỏ khốc đỏ cười, hần thở dài thật sâu nhéo nhéo khuôn mặt vui vẻ của Dạ Vị Ương: “Cùng người nói chuyện nghiêm chỉnh, người lại hồ nháo, Vị Ương, có muốn ở bên cạnh ta không?”

“Ta không phải vẫn đang ở bên cạnh người sao?” Vì phòng ngừa Lưu Bá Hề hiểu lầm, Dạ Vị Ương cảm thấy mình cần phải giải thích một chút vì sao hôm nay ở cùng hoàng đế, “Hôm nay ta cùng hoàng thượng nói chuyện khởi công xây dựng thủy lợi ở Quảng Nam...”

“Vị Ương, ý ta là muốn người ly khai quan trường người ăn thịt người này, cùng ta một chỗ.” Ngực khí của Lưu Bá Hề khiến Dạ Vị Ương sửng sốt: “Người là nói... Muốn ta từ quan?”

“Chỉ cần Thiên quốc một ngày bất vong, ta cam đoan với người, ta có năng lực bảo hộ người không chịu thương tổn của bất luận kẻ nào, hiện tại người ở vị trí hộ bộ thượng thư trên rất nhiều người ta không có biện pháp xen vào quá nhiều, quan trường quá loạn, nước quá sâu, chỉ có hoàn toàn ly khai hoàng cung mới có thể tránh đi nhiều bất rap.” Xem bộ dáng Lưu Bá Hề nghiêm túc không giống như nói giỡn, cảm giác buồn ngủ của Dạ Vị Ương thoáng cái triệt để biến mất.

Bá Hề muốn hần từ quan? Dạ Vị Ương nghiêng về phía sau hơi kéo ra chút khoảng cách với Lưu Bá Hề, hần nhìn thần sắc nghiêm túc của đối phương có chút kỳ lạ khó hiểu, ban đầu khi hần tính lại đã từng nghĩ

tới chuyện từ quan ra bên ngoài làm một thổ hào an dưỡng thiên niên, trước khi đến Ngọc Hành sơn hắc khổ não không biết con đường sau này phải đi như thế nào.

Nhưng ngày đó nghe xong vinh dự và sứ mệnh của Lưu Bá Hề đối với quốc gia, và hôm nay cùng hoàng đế nghiêm túc nói chuyện, Dạ Vị Ương đã không còn do dự gì nữa.

“Vậy sau khi từ quan ta làm cái gì?”

“Người muốn làm gì cũng được, giống như chúng ta ở Ngọc Hành sơn, bình bình đạm đạm.” Lưu Bá Hề nhàn nhạt cười, mang theo sủng nịch đưa tay muốn xoa hai má Dạ Vị Ương.

“Nếu như... Ta muốn tiếp tục chức vị thì sao?” Dạ Vị Ương vừa nói ra Lưu Bá Hề hơi sững sốt, động tác khẽ vuốt hai má nam nhân nhất thời ngừng lại.

“Vì cái gì? Ta nghĩ người thích cuộc sống ở Bạch Mã Tự, rời xa quan trường đấu đá lẫn nhau, sống như người bình thường.” Trong mắt Lưu Bá Hề tràn ngập khó hiểu cùng nghi vấn, Dạ Vị Ương biết đối phương vì muốn tốt cho hắn, vì hắn suy nghĩ, nhưng hắn không phải nữ nhân lúc nào cũng cần người khác chiều chuộng, càng không muốn từ nay về sau sống dưới đôi cánh của Lưu Bá Hề.

“Ta thích cuộc sống trên núi, nhưng ta không nghĩ sẽ biến thành kẻ phải dựa vào người khác mới có thể sinh tồn, Bá Hề, người bảo hộ quốc gia bách tính, là Đại tướng quân được vạn nhân kính ngưỡng, ta muốn trở thành người cùng người kẻ vai sát cánh.”

Hắn đầu tiên là người, là Dạ Vị Ương, tiếp đó mới là nam nhân yêu và được yêu.

Cho dù Lưu Bá Hề không ngại dưỡng hắc bảo vệ hắn, Dạ Vị Ương cũng tin tưởng nhân phẩm Lưu Bá Hề, nhưng điều đó với hắn độc lập không có bất luận chỗ nào mâu thuẫn, hắn không nghĩ đứng sau lưng Lưu Bá Hề nhìn bóng dáng nam nhân này, hắn muốn đứng bên cạnh Đại tướng quân cùng người nam nhân này đối mặt với hết thảy khó khăn và thử thách, hắn không cần biến thành kẻ vô năng bị người nuôi dưỡng như sủng vật.

Hết chương thứ bốn mươi mốt

42. Quyển 1 - Chương 42: Khâm Sai Đại Thần Dạ Vị Ương

Đêm đó cùng Lưu Bá Hề nói chuyện lấy tan rã trong không vui làm kết thúc, Lưu Bá Hề dù sao cũng là người tính tình tốt không có nói với hắn những lời quá mức nghiêm khắc, nhưng trước khi rời đi vẫn luôn dặn dò bảo Dạ Vị Ương hảo hảo suy nghĩ một chút.

Đúng a, quả thực cần phải hảo hảo suy nghĩ một chút, trừ bỏ “Dạ Vị Ương” đã từng vứt đi, thì hắn ở hiện tại mà nói, Lưu Bá Hề đối với hắn hiểu biết được bao nhiêu? Thời gian bọn họ sống chung bất quá cũng chỉ có mấy ngày trên Ngọc Hành sơn, hảo cảm tích lũy được mau nhưng có vẻ hơi quá mức vội vàng không chân thực.

Lưu Bá Hề có lẽ là thích hắn, nhưng đại khái còn chưa gia tăng hiểu biết lẫn nhau, tiến đến giai đoạn tín nhiệm lẫn nhau.

Trước kia bị tình yêu làm cho hồ đồ, hiện tại tỉnh táo lại Dạ Vị Ương đột nhiên phát hiện kỳ thật bất kể là hắn hay Lưu Bá Hề, nhận thức của bọn họ về đối phương thật sự ít đến đáng thương, mà dưới tiền đề cả hai thấu hiểu nhau thậm chí còn không đủ lý giải, cho nên xuất hiện mâu thuẫn như bây giờ cũng là chuyện rất bình thường.

Dù rằng lời nói của Lưu Bá Hề không rõ ràng sáng tỏ, nhưng Dạ Vị Ương vẫn có cảm giác Lưu Bá Hề thật ra không tin tưởng hắn trong quan trường có thể hoành hành được nữa, hoặc nói trắng ra là, hắn không có bản lĩnh này.

Đây không phải Lưu Bá Hề có thành kiến với hắn, mà là “Dạ Vị Ương” đã từng mang đến một loại bản khắc ấn tượng, nên Dạ Vị Ương sẽ không vì vậy oán giận đối phương, Lưu Bá Hề làm như thế cũng chỉ là sợ hắn ở trong cung bị thương tổn mà thôi, bất quá lòng tốt này Dạ Vị Ương không có khả năng tiếp thu.

Người không thể vì sợ ngã đau liền cả đời không đi đường, nếu hắn ngay cả dừng khi đi đường cũng không có, thì như thế nào cùng nam nhân giục ngựa lao nhanh mà đi đây? Ai lại muốn bị người mình thích xem nhẹ đâu?

Hắn muốn để Lưu Bá Hề biết, Dạ Vị Ương không phải một cái gối thêu hoa chỉ có bề ngoài hảo.

Lúc trước thời điểm làm kỹ sư từng tiếp xúc một ít dự án công trình thủy lợi, tuy nói cổ đại không có khoa học kỹ thuật như hiện đại, nhưng nguyên lý đều giống nhau, hơn nữa, Dạ Vị Ương mặc dù đối với lịch sử hiểu biết thông thường, nhưng về các loại khoa học công trình cổ đại gì đó hắn xem qua tương đối nhiều, tựa như đạo lý “Chưa ăn qua đầu heo chẳng lẽ chưa từng thấy heo chạy”, hắn đối với chuyện cải tạo địa khu Quảng Nam rất có tự tin.

Mấy ngày nay Dạ Vị Ương không có việc gì liền chạy đến Thiên Nguyên Điện tìm hoàng đế, khó có khi không trêu tức thăm dò lẫn nhau, chỉ có nghiêm chỉnh đứng đắn thảo luận và bàn bạc, lam đồ (bản đồ quy hoạch) cùng kế hoạch đại khái đã hoàn thành, hiện giờ chỉ thiếu thực địa khảo sát và thi công.

“Người muốn tự mình đi Quảng Nam?” Dứt lời Tịch Thiên Thương nhìn thoáng qua chân Dạ Vị Ương đặt trên thảm lông, “Quảng Nam không thể so với thiên kinh, nơi đó nhiều núi nhiều sông, bộ dạng người như vậy có thể đi được?”

“Ý tưởng có tốt đẹp đến đâu nếu không chống đỡ được thực tiễn thì chỉ là lời nói suông, vi thần chẳng phải không tin tưởng người Công bộ, nhưng nếu vi thần không thể tự mình đi đến hiện trường tiến hành khảo sát đo đạc thì trong lòng không yên, không bỏ xuống được.” Dạ Vị Ương nói là sự thật, hắn người này ngày thường sinh hoạt có chút hơi hợt, nhưng liên quan tới công việc thì dường như có tính khiết phích, không chấp nhận được nửa điểm qua loa sơ suất, lúc này không cho hắn đi hiện trường tác nghiệp, hắn phỏng chừng sau khi mất ngủ vài đêm cũng phải bỏ đi đến.

Tịch Thiên Thương mắt mang theo ý cười nhìn Dạ Vị Ương, nói: “Xem ra trong mộng ngươi chẳng những kiến thức không ít, ngay cả tính tình cũng thay đổi nhiều, phải biết người trước kia ghét nhất chính là bọn ba mẹ nhọc.”

“Lời này của Hoàng thượng coi như khen ngợi, vi thần xin nhận.” Đại khái thăm dò rõ ràng tính cách Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương cũng dám cùng đối hươu xuất ra vài câu vui đùa không hại đến đại thể.

Tịch Thiên Thương người này kỳ thật rất đơn giản, người đối với hắn hữu dụng, học thức năng lực được hắn khẳng định, hắn liền coi trọng người, thậm chí tôn trọng người, nếu người là nhân vật bao cổ gối thêu hoa, xú hoàng đế này sẽ không đem nửa phần chân tình đặt lên người của người.

Tịch Thiên Thương mỉm cười lĩnh hội, bảo Lý công công bưng tới cho Dạ Vị Ương một chén trà, chén bạch ngọc óng ánh nhuận sáng bóng khéo léo mê người, nước trà trong chén cùng hương khí so với bình thường có phần bất đồng, màu sắc xanh biếc kia giống như một khối ngọc bích nặng nề lưu động, Dạ Vị Ương uống một ngụm nhỏ, chỉ cảm thấy trà này chẳng những so với ngày thường đẹp mắt hơn mà ngay cả hương vị cũng phá lệ thơm lừng.

“Trà thơm quá.” Dạ Vị Ương không phải là người biết thưởng thức trà nhưng cũng biết đây nhất định là trà ngon.

“Trà này tên là mai nhị tùng la thanh lộ trà, chỗ lá trà không có đặc biệt thần kỳ, trái lại nước pha trà chính là lấy từ sương sớm trên nhụy hoa mai, cất vào trong cổ tử đàn chôn trên Ngọc Hành sơn nhiều năm, sau đó dùng gỗ cây tùng nấu lá trà.” Tịch Thiên Thương giải thích một phen làm cho Dạ Vị Ương kinh ngạc vô cùng.

Quý tộc cổ đại uống trà quả thực chú ý, ngoạn ý này nếu đặt ở hiện đại có thể coi là xa xỉ phẩm trong xa xỉ phẩm, Dạ Vị Ương nhất thời may mắn vừa rồi chưa có đem nước trà một hơi uống sạch, vội nhấp từng ngụm từng ngụm nhỏ thưởng thức, quả nhiên cảm thấy trà này có một cổ lạnh hương u u của hoa mai.

Thấy Dạ Vị Ương uống xong, Tịch Thiên Thương một tay để dưới cằm che giấu nụ cười nhàn nhạt: “Đây là mấy năm trước ta từ Bạch Mã Tử thâm (trộm) ra, Tịch Thiên Lâu ngày thường cũng không nỡ uống, hôm nay thưởng cho ngươi một chén.”

“Hoàng thượng... Hậu ái.” Dạ Vị Ương nhất thời mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới trà này cư nhiên là Tịch Thiên Thương từ chỗ sư phụ thâm ra, xem bộ dáng Tịch Thiên Thương không giống như cùng hoàng thúc Tịch Thiên Lâu hẳn có mâu thuẫn gì, bất quá vì sao hằng năm lại để người khác mang đồ vật này nộp lên Ngọc Hành sơn, mà không phải cùng đi với Bá Hề?

“Quay về chuyện chính, ngươi nên cho trăm câu trả lời thuyết phục, nếu như địa khu Quảng Nam từ nay về sau có thể không chế được nạn lũ lụt hạn hán, thậm chí trở thành nơi giàu có đông đúc như trong miệng ngươi, thì đó là phúc của Thiên quốc, trăm chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Thần nhất định không làm nhục sứ mệnh.” Ngữ khí Tịch Thiên Thương bỗng dừng gần từng tiếng nghiêm túc vạn phần, trong lòng ngực Dạ Vị Ương cảm thấy một trận vẻ vang, lần đi này tuy rằng vì chứng minh năng lực bản thân, nhưng nếu có thể từ đó cải thiện sinh kế cho hàng vạn hàng nghìn dân chúng cũng là một chuyện tốt.

Vận mệnh để hắn xuyên việt trọng sinh đến thế giới này bắt đầu cuộc sống mới, có lẽ ẩn giấu một sứ mệnh nào đó mà hắn phải gánh vác.

“Hoàng thượng, thần còn có một việc muốn nhờ.”

“Cứ nói đừng ngại.” Tịch Thiên Thương rất sáng khoái.

“Kiến An công chúa ở trong thiên lao đã nhiều ngày, hoàng thượng cũng nên thả công chúa ra thôi, nếu không thả công chúa, ta liền bị người nguyên rửa đến chết.” Mấy ngày nay không thiếu quan viên vì công chúa hướng hoàng đế cầu tình, Tịch Thiên Thương tựa như ăn quả tim sắt không chịu đem Kiến An công chúa phóng xuất.

Nghe nói ngày đầu tiên tiến vào thiên lao Kiến An công chúa còn đáng vẻ kiêu căng bất giảm thật cho là mình không chết, qua mấy ngày bị hù dọa đến hồn hồn ngạc ngạc, tuy nói người sáng suốt biết Tịch Thiên Thương không đến mức vì “quấy rầy hoàng thượng và Dạ Vị Ương nói chuyện” liền đem công chúa ra xử tử, nhưng vẫn có vài quan viên lén lút chạy tới tìm hắn hỗ trợ hướng hoàng thượng cầu tình, Dạ Vị Ương tổng không thể cự tuyệt.

“Mấy ngày nay cũng đủ cho Kiến An hảo hảo kiểm điểm lại mình, về sau ngươi không cần sợ nàng, để cho ngoại nhân biết đường đường một hộ bộ thượng thư bị công chúa khi dễ mà không dám hé răng, uy nghiêm của ngươi ở đâu?” Tịch Thiên Thương nhìn Lý công công bên cạnh nói, “Phân phó xuống, sai người thả công chúa trong thiên lao ra.”

Lần này đích xác là vì giáo huấn Kiến An ngang bướng, nhưng chẳng phải cũng khiến cho địa vị của Dạ Vị Ương nâng cao lên một ít sao, người bên ngoài đến cầu tình hoàng thượng không để ý tới, cố tình Dạ Vị Ương cầu tình hoàng thượng liền thả người, ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

Thời điểm tháng mười một, khí trời mùa đông dù tuyết vẫn chưa rơi nhưng đã dần dần biến lạnh, thượng thư phủ hôm nay phá lệ bận rộn, mấy trăm người lui tới vội vàng chuẩn bị hành trang cho gia bọn hắn xuất hành.

Kiến An công chúa từ trong thiên lao được thả ra ngày đó, hoàng thượng cố ý bảo Lý công công mang theo thánh chỉ đến thượng thư phủ, bổ nhiệm Dạ Vị Ương làm Khâm sai đại thần thị sát Quảng Nam, đồng thời ban thưởng mười cái áo da thượng đẳng, áo khoác da sáu cái, khăn thân (áo bó) da hai cái, miện y khổ cùng khăn thân ba mươi cái, còn có phẩm lông thú, trà điệp, đồ sứ vô giá.

Từ trước đến nay Dạ đại nhân không ra khỏi kinh thành, cư nhiên vừa ra đã đảm nhiệm chức vụ phải ly khai đến Quảng Nam cách kinh thành ngàn dặm, nếu như nói hoàng thượng đây là muốn trực xuất Dạ Vị Ương cũng không cần ban cho thanh thế lớn như vậy, lại làm cho Dạ Vị Ương tay cầm quyền lực thống lĩnh công bộ.

Nhưng hoàng thượng để một Dạ Vị Ương tàn phế đi đến vùng Quảng Nam địa phương khi ho cò gáy này làm cái gì? Đáp án kia ngay đến ngày Dạ Vị Ương rời khỏi kinh thành cũng không người nào biết.

Đoàn xe thật dài hướng cửa Nam kinh thành xuất phát, một nam tử luôn xốc màn cửa sổ lên hướng phía sau nhìn lại, nhưng trừ bỏ dân chúng bên ngoài đến giúp vui thì không có người hấn muốn nhìn thấy.

Mấy ngày qua hấn vội vàng đến tối muộn, nghe nói Lưu Bá Hề đến xưởng chế tạo quân giới ở ngoại ô kinh thành, hai người đều bận rộn từ sau khi phân kỳ cũng chưa từng gặp mặt. Tuy rằng đã sai người nói cho Lưu Bá Hề biết hôm nay hấn rời đi kinh thành, nhưng không biết người nọ có phải đã quên mất, chẳng biết Bá Hề có đến tiễn hấn hay không.

Sắp đến cửa thành vẫn chưa thấy thân ảnh người kia, lúc Dạ Vị Ương cơ hồ đã tuyệt vọng bên người chột truyền đến thanh âm kinh ngạc của Thường Thiệu Điển: “Đây chẳng phải Đại tướng quân sao?”

Ngựa Ô Vân, bạch y phần phật, nam tử tựa như thiên thần giục ngựa chạy đến không phải Lưu Bá Hề thì là ai?

“Dừng! Dừng xe!” Dạ Vị Ương vội hô đoàn xe ngừng lại, gió lạnh đánh vào gương mặt hấn từng trận sinh đau, nhưng nhìn thấy ái nhân nhiều ngày không gặp, ngực hấn lại như có lửa thiêu đốt.

Trên trán Lưu Bá Hề chảy ra ít mồ hôi tinh mịn, Đại tướng quân trước nay luôn lãnh đạm trầm ổn cũng có thời điểm thở phì phò, Lưu Bá Hề bình tĩnh nhìn nam tử ngồi trong xe giơ lên tiểu dung, giữa bầu trời khói mù tựa như dâng lên vạn trượng hào quang.

“Dạ Vị Ương, nếu muốn thuyết phục ta, liền chứng minh cho ta xem.” Đôi mắt kia quá mức trong suốt như muốn đem Dạ Vị Ương xuyên thấu, sinh sinh như tiến vào đáy mắt.

“Lưu Bá Hề ngươi cứ chờ xem.” Hai tay Dạ Vị Ương hơi nắm lấy tay áo, chịu đựng xúc động cùng đối phương nói lời từ biệt, quát lớn: “Xuất phát!”

Bánh xe ngựa nghiền nát đá phiến trên đường thiên kinh vang lên âm thanh lộc cộc, giống như vạn mệnh không ngừng tiến về phía trước không thể dừng lại, nam nhân ngồi trong xe ngựa cũng không tái quay đầu lại nhìn.

Lưu Bá Hề lặng lẽ nhìn đoàn xe dần dần đi xa, cho đến khi đoàn xe hoàn toàn biến mất trong tầm mắt hấn, hấn thì thào nói: “Dạ Vị Ương, ta ở thiên kinh chờ ngươi trở về.”

Hết chương thứ bốn mươi hai

43. Quyển 1 - Chương 43: Cải Trang Vi Hành (1)

Từ kinh thành đến Quảng Nam ngày đêm gấp rút lên đường thời gian đã qua hơn nửa tháng, đây là lần đầu Dạ Vị Ương từ khi đến thế giới này đi xa nhà, hấn hiện tại đã biết vì sao “Dạ Vị Ương” trước kia không thích ly khai kinh thành, cho dù ngồi trong xe ngựa lặn lội đường xa cũng mệt đến hoảng.

Đường sá ở thời đại này không giống xã hội hiện đại vừa rộng vừa bằng phẳng, ngồi trên xe chẳng có chút nào xóc nảy, sau khi ra khỏi kinh thành đường dần trở nên gồ ghề, ngày đầu tiên hoàn hảo, ngày hôm sau Dạ Vị Ương suýt tý nữa bị lắc lư đến ói ra.

May mắn Tịch Thiên Thương lo lắng thương ở chân hấn để cho thái y Thường Thiệu Điển đi theo, trên đường có Thường Thiệu Điển chiếu cố Dạ Vị Ương cũng chậm rãi thích ứng loại hành trình xóc nảy này.

“Dạ đại nhân, ngài trên người không thoải mái thì nói chúng ta có thể thả chậm tốc độ, không nhất thiết phải ngày đêm đi gấp như vậy.” Thường Thiệu Điển ngồi trong xe ngựa thay Dạ Vị Ương xoa bóp hai chân, sau khi tiến vào Quảng Nam khí hậu dần trở nên ẩm ướt, vùng địa phương này tuy có đồng bằng rộng lớn, nhưng bởi vì hằng năm gặp thiên tai lũ lụt hạn hán nên chịu đủ khó khăn.

Mặc dù ngày ấy hoàng đế thả Dạ Vị Ương vẫn đang là tín hào (dòng điện) của trọng thần trong triều, từ trước đến nay quan viên tiến đến Quảng Nam ngang bằng với bị trục xuất, cũng khó trách trong cung sinh ra lời bàn tán hoàng thượng đối với Dạ Vị Ương là minh thắng ám giá, chính là Thường Thiệu Điển không

cho là như vậy, hấn tuy rằng chưa hầu hạ hoàng thượng bao lâu, nhưng hấn biết hoàng thượng nếu thật sự muốn trục xuất một người sẽ không phải hấn đi theo bên cạnh chiếu cố.

“Nếu ngày đầu tiên đã kéo dài lời thôi, thì ngày sau phải làm thế nào bây giờ, hơn nữa hiện tại người ta mang theo không chỉ là hộ bộ mà còn có công bộ, nếu vì một mình ta mà chậm trễ tiến độ chỉ sợ sẽ làm người bên dưới có nhiều oán hận, có một câu gọi là gì ấy nhỉ, đã đứng đầu thì dù thế nào cũng phải thật nghiêm túc tiếp nhận, nếu không người dưới cũng sẽ lơ lửng theo.” Dạ Vị Ương nhẹ nhàng nhu mi tâm có chút đau nhức, hấn nhìn Thường Thiếu Điển nói: “Còn cách Mân thành bao xa?”

“Nhiều nhất nửa ngày đường.” Thường Thiếu Điển đột nhiên nhớ tới một sự kiện, khó hiểu hỏi, “Đại nhân, vì cái gì lúc trước muốn kêu người thông tri cho quan huyện Mân thành chúng ta phải bảy tám ngày nữa mới đến?” Nếu nói cho quan huyện Mân thành tới nghênh đón, đại nhân sẽ có một địa phương hảo hảo nghỉ ngơi.

“Cái này gọi là cải trang vi hành.”

Thời đại này rốt cuộc là có bao nhiêu cổ xưa, Dạ Vị Ương không thể không hướng Thường Thiếu Điển giải thích: “Ý nghĩa của cải trang vi hành, chính là chúng ta không được bại lộ danh phận đến Mân thành Quảng Nam nhìn cuộc sống chân thực của bách tính, bây giờ trừ bỏ nhiệm vụ thăm dò địa mạo, ta còn muốn nhìn thấy hiện trạng sinh sống cụ thể của Quảng Nam. Người nghĩ a, một khi chúng ta lấy thân phận khâm sai đại thần tới Quảng Nam, ai biết quan viên địa phương có đem những thứ bất hảo giấu đi không, sau đó để cho chúng ta nhìn thấy một Quảng Nam tô son trát phấn.”

Thường Thiếu Điển vừa nghe liền hiểu được, hấn bưng tỉnh đại ngộ: “Dạ đại nhân suy nghĩ rất chu đáo.”

“Chẳng lẽ người nghĩ ta và người đến đây để lấy tiền công du ngoạn a.” Dạ Vị Ương cười liếc nhìn Thường Thiếu Điển, hấn biết vị thái y này cũng giống như Lưu Bá Hề đối với hấn không xấu, nhưng chung quy vì ấn tượng “vào trước là chủ”, nên Thường Thiếu Điển luôn cảm thấy chuyến đi này của hấn vẫn là bộ dáng quá trắng (đi ngang qua sân khấu, lơ là lướt qua).

Thường Thiếu Điển có chút ngượng ngùng cúi đầu, ánh mắt Dạ Vị Ương giống như là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hấn.

“Không ngờ được, người tham quan này còn biết cải trang vi hành.” Bên ngoài cửa sổ xe ngựa truyền thanh âm một người dẫn theo chút châm chọc, mặt hồng ảnh khẽ quát một tiếng “giá” cười tuần mã hướng về phía trước chạy đi.

Thường Thiếu Điển lạnh mặt, tức giận nói: “Chước Hoa này thật lớn mật, cư nhiên dám đối với đại nhân vô lễ như thế.” Hấn bên này vì Dạ Vị Ương bênh vực kẻ yếu, bên kia Dạ Vị Ương lại coi như không có việc gì mỉm cười chẳng sao cả, hấn không khỏi hơi chút sùng sốt: “Đại nhân vì sao không tức giận?”

Phải biết trước kia “Dạ Vị Ương” chính là kẻ khinh thiên sợ ác, đối với hoàng đế thì ngoan ngoãn phục tùng, đối với người chức quan thấp hơn hấn chẳng khi nào để vào mắt, lại càng không cho phép có người khiêu chiến quyền uy của mình.

“Ta có thể làm gì bây giờ, đánh hấn một trận? Yêu nam này là hoàng thượng phái đến làm bảo tiêu cho ta, không nói có thể đánh thắng hấn, nếu đem hấn đánh gục thì ai tới bảo vệ ta đây?” Trong mắt Dạ Vị Ương đột nhiên hiện lên một đạo tinh quang, cười hì hì nói: “Có câu quân tử báo thù mười năm chưa muộn, chờ trở về kinh thành rồi nói đi.”

“Các người về sau kêu ta là Gia, người khác hỏi liền nói chúng ta đến Quảng Nam tìm y sư.” Dạ Vị Ương bắt đầu nhất nhất an bài thân phận cho từng người, tỷ như Thường Thiếu Điển là đại phu thiếp thân của hấn, Chước Hoa vẫn là cận vệ, mang theo vài phó tông khi màn đêm buông xuống tiến vào Mân thành.

Hết chương thứ bốn mươi ba

44. Quyển 1 - Chương 44: Cải Trang Vi Hành (2)

Đã sớm cho người chuẩn bị tốt nơi ở trong Mân thành, để tránh bị tri huyện Mân thành phát hiện tung tích của bọn họ, Dạ Vị Ương cũng không trọ ở khách điểm mà tìm một biệt viện trong thành tạm thời ngụ lại.

Buổi sáng, Dạ Vị Ương ngồi trên luân y để Thường Thiếu Điển hóa trang cho hắn, bộ dáng này của hắn đi ra ngoài rất dễ bị người nhận ra, ngoại hình tuấn mỹ cùng hai chân không thể đi đường, này cũng quá mức đặc thù đi.

Dạ Vị Ương liền bảo Thường Thiếu Điển dán cho hắn một ít râu vẽ thêm nếp nhăn, một bên phái mấy tên thủ hạ trước đi ra bên ngoài nhìn xem tình huống Mân thành, trở về tiện thể mua chút đồ ăn, đại khái giữa buổi trưa hai người thủ hạ buổi sáng được phái đi đã trở lại, chính là mang về tin tức khiến cho Dạ Vị Ương rất vừa lòng.

“Gia, chúng ta chỉ có thể tìm được nhiều đây thức ăn, Mân thành còn đang mất mùa, đại đa số dân chúng trong nhà không có dư lương.” Hai người thủ hạ đem màn thầu, bánh bao cùng cháo tiểu mễ (gạo kê) vừa mới mua đặt trên bàn, sau đó bọn họ đem những gì mình nhìn thấy sáng hôm nay nói cho Dạ Vị Ương.

Tăng sáng Trương Tam và Lý Tứ theo lệnh Dạ Vị Ương đi ra ngoài mua đồ, vừa quan sát tình hình hiện tại ở Mân thành như thế nào, Mân thành mặc dù là thành thị lớn nhất vùng Quảng Nam, nhưng trong thành không ít người xin ăn trên phố,

Trước khi đi hoàng thượng đã sớm cấp phát lương thực cứu trợ thiên tai, theo lý thuyết khoản tiền cùng lương thực đã đủ cho dân chúng địa phương vượt qua mùa đông này, nhưng tình hình thực tế khi Trương Tam và Lý Tứ nhìn thấy thì dừng nói khoản tiền cùng lương thực có đến tay dân chúng địa phương hay không, chỉ sợ không có bao nhiêu người biết được từ lâu kinh thành đã ban xuống khoản trợ cấp này.

Để tránh dả thảo kinh xà, Trương Tam Lý Tứ mặc bộ y không đi đến đại tửu lâu khách điểm nổi danh mua thức ăn, chỉ mua chút màn thầu bánh bao ở ven đường mang về.

Sau khi nghe xong Trương Tam Lý Tứ thuật lại trong lòng Dạ Vị Ương đã hiểu căn nguyên ngọn nguồn, hắn lúc trước cải trang vi hành chính là muốn thử nhìn một chút khoản tiền cứu trợ kia có thật sự tới tay dân chúng hay chưa, nhưng chẳng ngờ, sự tình hắn tùy tiện nghĩ ra lại trở thành sự thật.

“Các người nói đều là sự thật?” Dạ Vị Ương nhíu mày, từ xưa đến nay, tham quan đúng là giết không hết trừ không tận, ai, suy cho cùng thân phận hiện tại của hắn cũng là “tham quan”!

Trương Tam Lý Tứ liên tục gật đầu, cam đoan những lời bọn họ nói từng câu từng chữ đều là tận mắt trông thấy.

Là thật hay giả chính mình tự đi nhìn mới biết được, đội lên bộ tóc giả màu trắng rối tung, dán thêm râu rồi thay đổi một thân y phục lão nhân gia, ngồi trên luân y bộ dạng giả vờ ho khan đi ra cửa.

Ngày hôm qua, thời gian tiến vào Mân thành là ban đêm, Dạ Vị Ương chưa kịp nhìn xem hình dáng của Mân thành, hôm nay vừa ra tới thấy được Mân thành giữa ban ngày, trong lòng Dạ Vị Ương không khỏi phần nộ, quả nhiên Trương Tam Lý Tứ nói không sai, trên đường tràn ngập tử khí trầm lắng, người già yếu xin ăn ven phố, chính là cũng không thiếu người cầm y hoa phục lui tới tửu lâu xa hoa.

“Lý Tứ, đi mua một ít màn thầu bánh bao lại đây.” Dạ Vị Ương ngược từng đột phiếm đau đến mức khó thở, không muốn nhìn nữa, hắn để Thường Thiếu Điển đẩy hắn trở về.

“Chỉ như vậy đã nhìn không được, người thật đúng là yếu đuối vô năng.” Bên cạnh Chúc Hoa đội mũ mạn che lạnh lùng trào phúng nói.

Thường Thiếu Điển đang muốn phản bác nam tử này vài câu, thì Dạ Vị Ương ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc, mắng: “Nhìn thấy dân chúng quốc gia gặp khốn khổ như thế ta không thể khó chịu sao? Nếu đây là yếu đuối vô năng, hay phải giống loại người lãnh huyết vô tình không chút đồng cảm như ngươi mới tính là kiên cường?”

Dạ Vị Ương không quan tâm Chúc Hoa đối với hắn lạnh nhạt châm chọc như thế nào, nhưng hắn có một nhược điểm, hắn đời này hận nhất loại người thấy người khác gặp nạn trước mắt chẳng những không có

tâm đồng tình còn nói ra những lời làm người ta chán ghét.

“Tuy rằng võ công rất giỏi, nhưng bắt quá chỉ là một mao đầu tiểu tử tự cho là đúng, về sau còn ở trước mặt ta nói năng lung tung thì nhanh cút về kinh thành đi!” Dạ Vị Ương đột nhiên phát cáu, quả thực làm Thường Thiệu Điển hoảng sợ, hắn còn tưởng rằng nam nhân này vĩnh viễn là người bình dị dễ gần nói chuyện ôn hòa chứ, không nghĩ tới còn có một mặt cương liệt như vậy.

“Chúng ta trở về!” Dạ Vị Ương không để ý Chúc Hoa nữa, để Thường Thiệu Điển đẩy hắn về nơi ở, lập tức sai người chuẩn bị bút mực, cầm bút lông nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo viết lại sự việc lên giấy, sau khi phong kín phân phó Trương Tam phái người cưỡi khoái mã đưa đến kinh thành bẩm báo hoàng thượng.

“Chúc Hoa hình như chưa trở về.” Thường Thiệu Điển nhìn nhìn ra cửa, vừa rồi Chúc Hoa rời đi có chút tức giận.

“Tùy hắn.” Buông bút lông xuống, Dạ Vị Ương còn đang tức giận cũng không có tâm tình quản Chúc Hoa đi nơi nào, hắn từ trước đến nay tính tình tốt, nhưng tính tình tốt không phải là dễ bắt nạt, hắn muốn nhường nhịn thì nhường nhịn, Chúc Hoa đã không biết phải trái như vậy hắn không có khả năng nhượng bộ tiếp nữa.

Làm quan phải tạo uy vọng, người nếu rõ ràng bị cấp dưới liên tục mạo phạm mà không có biểu hiện gì, thì những người còn lại như thế nào sẽ nghe lời người nói. Dạ Vị Ương không có thời gian đi quản Chúc Hoa, người nọ muốn về thì sẽ trở về, không muốn về thì cút đi.

Sự tình khảo sát công trình thủy lợi không thể chậm trễ, nhưng khoản tiền cứu trợ dân chúng trong thành hắn phải nhất nhất điều tra, tiền này là do hắn vất vả kiếm được, một đồng cũng không thể lãng phí!

...

Ngâm trong ôn tuyền ngay cả một người bầu bạn cũng không có, hắn cũng không tính toán lột trụ hết, Dạ Vị Ương tựa vào tấm đệm mềm mại ven rìa ôn tuyền thập phần thích ý mà duỗi thẳng thắt lưng, khoảng thời gian gần đây đúng là mệt mỏi, tuy rằng mỗi ngày bồn ba khắp nơi chạy tới chạy lui, nhưng loại cảm giác có việc làm có mục tiêu không ngừng hướng về phía trước khiến hắn giống như trở về lúc còn trẻ sức sống bắn ra bốn phía.

“Ai nha, thật là thoải mái!” Trên người mặc một chiếc khố nhỏ, ngâm mình trong nước ấm tâm tình Dạ Vị Ương càng ngày càng tốt, một bên tắm một bên ngâm nga hát: “Lu la lá lù lá la lù la lu lí! Ta yêu tắm rửa làn da hảo hảo... Trên chà chà dưới tẩy tẩy, trái xát xát phải nhu nhu... Lu la lá lù lá la lù la lu lí!”

“Phốc —— —— Người đây là xướng bài gì vậy?”

“Bài ca tắm rửa a.”

A —— —— Từ từ!

Hình như có chỗ nào không đúng!

Dạ Vị Ương lập tức ngừng hát, vừa rồi là ai nói chuyện với hắn? Hắn vội nhìn quanh bốn phía: “Người nào ở đây?” Tầm mắt nhất thời dừng lại trên thân nam tử đang bán ngồi xổm ở rừng cây bên cạnh ôn tuyền, hắn âm thầm cả kinh, hắn! Hảo chỗ mỹ nam tử nhỏ nhắn quý khí!

“Bài ca tắm rửa? Đúng là lần đầu tiên nghe thấy, thật sự thú vị.” Đôi mắt phượng hẹp dài của nam tử hơi nhướng lên không dấu vết đảo qua thân thể Dạ Vị Ương đang ngâm dưới nước, tóc đen ướt đầm dán trên làn da đúng là cực hạn của trắng và đen, hai con ngươi tựa như tinh tú không hề kinh hãi hay sợ hãi còn mang theo vài phần tò mò nhìn hắn.

Tình này cảnh này, nếu không phải giọng ca kia làm cho người ta bật cười, đại khái còn tưởng người nào đó là tiên nhân từ chín tầng mây hạ xuống phạm trần lột bỏ xiêm y đắm mình trong ao.

Thời điểm nam tử đánh giá Dạ Vị Ương, Dạ Vị Ương cũng đang đánh giá đối phương, từng nhận thức Tịch Thiên Thương anh tuấn khí phách trầm ổn, Lưu Bá Hề tựa như thanh trúc thanh cao lãnh ngạo tuấn mỹ, thậm chí là loại yêu dã của Chúc Hoa, hắn không ngờ tới ở địa phương cổ kính này lại có soái ca đẹp trai chết người như vậy. (=.)

Nam tử xa lạ trước mắt khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, khóe môi hơi buông xuống, đôi mắt phượng hẹp dài tấn lộ khí chất nho nhã, bên trong mi nhãn lại hiện ra sự trầm ổn cùng cao quý khó có thể miêu tả, muốn nói âm nhu nhưng không có nửa phần dung mạo nữ tử, muốn nói uy vũ, thì mỹ mục dài mảnh kia lại tăng thêm vài phần nhu hòa.

“Người không sợ ta?” Gặp Dạ Vị Ương không có thất kinh lớn tiếng kêu to mà nhìn chăm chăm vào hắn, nam tử khóe miệng hơi nhếch, thành thật ở bên cạnh ao ngồi xuống, thưởng thức cảnh mỹ nhân nhập dục đồ khiến người vui tai vui mắt.

“Ta và người có cừ oán sao?”

“Không có.”

“Vậy người sẽ giết ta sao?”

“Sẽ không.”

“Vậy ta sợ người cái gì, người cũng là đến ngâm ôn tuyền?” Nếu như đột nhiên nhảy ra một người bình thường, Dạ Vị Ương nhất định sẽ bị dọa mà lớn tiếng hét lên, nhưng bộ dạng người trước mặt nho nhã quý khí như vậy, nhìn thế nào cũng không giống kẻ vô sỉ, xâu chuỗi các mối liên kết này lại Dạ Vị Ương nhất thời đối với đối phương cảm thấy tò mò.

“Đi ngang qua nơi này, đột nhiên nghe thấy từ trong rừng truyền đến tiếng ca vui thích liền lại đây nhìn một chút.” Tầm mắt nam tử vẫn đang dừng lại trên người Dạ Vị Ương, nhưng tự nhiên phóng khoáng không làm người ta có cảm giác chán ghét, trong mắt Dạ Vị Ương từ ánh mắt kia không tìm ra chút dơ bẩn nào, bộ dáng nho nhã lễ độ khiến Dạ Vị Ương tương đối có hảo cảm.

Dạ Vị Ương hỏi: “Người không phải người ở phụ cận sao?” Một thân xiêm y hoa quý tinh xảo này không phải là người sinh sống giữa núi rừng có được, muốn nói hiệp khách hành tẩu giang hồ, thì trên thân người này không có loại tập khí từng trải của giang hồ, ngược lại giống như quý tộc tử đệ kinh qua giáo dục cao cấp.

“Chính là trùng hợp du ngoạn ở đây.” Khóe miệng người nọ hàm chứa tiểu ý nhàn nhạt, trên bầu trời trắng xám xét qua một tia bạch ngân, ẩn ẩn truyền đến tiếng kêu của điều hâu, nam tử chậm rãi từ bên cạnh ao đứng lên, nói: “Ta phải đi, không quấy rầy các hạ tắm rửa.”

Người nọ nói đi là đi, xoay người liền ly khai, Dạ Vị Ương vội hỏi: “Uy, tên người là gì?”

“Nếu chúng ta hữu duyên gặp lại, ta sẽ nói cho người biết, tạm biệt.” Thân ảnh người nọ rất nhanh biến mất trong rừng cây.

“Thật là một gia hỏa kỳ quái!” Dạ Vị Ương lẩm bẩm. Bọn đang

45. Quyển 1 - Chương 45: Giữa Ôn Tuyền Trong Núi Gặp Khách Không Mời

Lúc này mục tiêu hiện tại chính là khảo sát thủy lợi, nhân số bên người Dạ Vị Ương cũng không có bao nhiêu để có thể tra án, thư tín gửi cho hoàng đế không đến mười bữa nửa tháng phỏng chừng không thu được hồi âm, trao đổi thư tín ở thời cổ đại này tốc độ thật sự quá chậm, đôi khi làm cho Dạ Vị Ương cảm thấy hồng mắt.

Mặc dù chưa tìm được manh mối nào hữu dụng, nhưng tốt xấu cũng làm cho Dạ Vị Ương đối với dân chúng chịu nạn ở vùng Quảng Nam này hiểu biết càng nhiều, một bên cấp thức ăn cho lão bách tính gặp thiên tai, một bên cùng lão bách tính nói chuyện phiếm.

Dạ Vị Ương không hiểu tiếng địa phương, chỉ để Thường Thiệu Điển thay hắn hỏi khi xảy ra thiên tai chẳng lẽ quan phủ không có phân phát lương thực sao? Kết quả chính là dân chúng gần như mỗi người đều trả lời chưa từng nhận được khối gạo hay một phân tiền nào.

Điều này khiến Dạ Vị Ương nhớ tới hần khi còn nhỏ, cha mẹ ly dị một mình hần đi theo bà ngoại rất vất vả, bởi vì thành tích học tập tốt được tỉnh khen thưởng, trong tỉnh liền cấp cho hần một phần học bổng, nhưng cuối cùng hần chỉ nhận được một phần mười số tiền học bổng, sau đó một lão sư mạo hiểm thay hần đòi công đạo thì bị khai trừ, phần lớn tiền học bổng kia đều bị người nuốt trọn.

Có đôi khi cấp trên thật sự có phát tiền cho cấp dưới, chẳng qua ở trung gian luôn có một ít sâu mọt.

Chuyện này nôn nóng cũng không được, Dạ Vị Ương sợ bản thân làm bậy ngược lại đả thảo kinh xà, đành phải trước đi khảo sát thủy lợi và chờ đợi tin tức từ kinh thành, lúc sau đoàn người ly khai Mân thành dỡ xuống nguy trang, Dạ Vị Ương lấy thân phận khâm sai đại thần cùng đội ngũ chờ bên ngoài chính thức tiến vào Mân thành.

Xa xa nhìn thấy tri huyện Mân thành đang đợi ở cửa thành, Dạ Vị Ương nhìn đội ngũ nghênh đón khoa trương thanh thế kia cảm thấy ghê tởm, đơn giản nói vì lặn lội đường xa thân thể không khỏe cự tuyệt yến thỉnh (tiệc chiêu đãi) của đối phương, mà Mân thành lúc này, ở nơi nào còn nhìn thấy người nghèo ở ven phố xin ăn? Nếu không phải hần đi sớm vài ngày lạng lẽ đến Mân thành, chỉ sợ sẽ cho rằng dân chúng Mân thành đều đã được an trí thích đáng.

Cũng không muốn chờ thêm một ngày, sau khi ở Mân thành tiến hành tài nguyên trợ cấp Dạ Vị Ương liền dẫn theo đội ngũ trực tiếp đi tới nơi đo đạc, căn bản không có liếc mắt đến tri huyện coi trọng hần một cái.

Rời khỏi Mân thành, bên ngoài lại đi thêm nửa ngày thì đến một thôn nhỏ, chính là sau khi gặp thiên tai thôn này cơ bản đã bị hủy, trong thôn vốn số lượng người không nhiều lắm đều đã bỏ đi nơi khác, Dạ Vị Ương sai người hạ trại ở đây, mang theo vài quan viên công bộ bắt đầu làm việc.

Địa hình vùng Quảng Nam có chút tương tự Tứ Xuyên, Tứ Xuyên từ cổ chí kim cũng không giống như mỹ xưng là “thiên phủ chi quốc” (nơi giàu tài nguyên thiên nhiên) trong lịch sử, Tư Mã Thiên thời tiên Tần (giai đoạn trước khi nhà Tần thống nhất) cứ như vậy hình dung thái quá về vùng Tứ Xuyên: phu Thục, tây tích chi quốc dã.

Quảng Nam hiện tại cùng Tứ Xuyên trong thời kì tiên Tần không sai biệt lắm, nhiều thiên tai thủy hạn, người bên ngoài nhìn vào chỉ xem đây là một địa phương nghèo khổ xa xôi, nhưng nếu có thể xây dựng tốt công trình thủy lợi giống như Đô Giang Yển, thì đối với dân chúng Giang Nam cùng Thiên quốc chính là nhất kiện ân trạch hảo sự nghìn năm.

Ở một nơi địa hình tốt thăm dò, Dạ Vị Ương dẫn người liên tục thay đổi địa điểm khảo sát, dọc đường đi tuy rằng điều kiện khan khổ nhưng chưa từng oán thán nửa câu, ngay cả một số người lúc đầu đối với vị sủng thần bên người hoàng thượng, đại nịnh thần trong triều này tương đối có thành kiến, nhưng sau một đoạn thời gian sống chung thì thành kiến kia gần như tan đi hết.

Lại thêm Dạ Vị Ương trong người có mang tri thức khoa học từ hiện đại, đối với việc thi công thủy lợi luôn đưa ra những kiến giải bất đồng, lập tức khiến cho vài quan viên công bộ tâm phục khẩu phục, cũng không có ý kiến nhiều, thành thành thật thật đi theo bên người Dạ Vị Ương cùng nhau làm việc.

?

Ly khai Mân thành, bọn họ lấy phương thức đi vòng tròn dọc đường tiến hành đo đạc, cuối cùng trở lại Mân thành nghỉ ngơi một chút, mấy ngày sau bọn họ đi tới một nơi gọi là La Sơn tiến hành ngày khảo sát cuối cùng, hiện tại thời gian bọn họ ở Quảng Nam đã qua hơn nửa tháng, thời tiết càng ngày càng rét lạnh, nếu không phải tùy thời có Thường Thiếu Điển ở bên cạnh chiếu cố, chỉ sợ Dạ Vị Ương đã bị đông lạnh nằm trên giường.

Đến La Sơn theo thường lệ dựng trại đóng quân, Dạ Vị Ương bọc áo lông cừu thật dày ngồi trên giường bên trong lều trại đối với địa hình sau khi khảo sát tiến hành vẽ gia công, bỗng nhiên Thường Thiếu Điển chạy vào, vừa thở hổn hển vừa hướng hần nói: “Đại nhân, lúc này mấy hộ vệ săn thú trong núi phát hiện có ôn tuyền.”

Thật đúng là thu hoạch ngoài ý muốn, bên trong La Sơn có một phiến ôn tuyền, cách nơi bọn họ dựng trại không xa, vừa lúc mọi người đã nhiều ngày đi đến vội đi đều không có nấu nước tắm rửa, lúc này phát hiện ôn tuyền làm cho mọi người cực kỳ cao hứng.

Ôn tuyền kia phân bố rải rác vài nơi trên núi, Thường Thiệu Điển đặc biệt tìm cho Dạ Vị Ương một ao ôn tuyền có đá tảng và cây cối tương đối bao quanh dùng để tắm rửa, sợ Dạ Vị Ương ngã, Thường Thiệu Điển đi theo Dạ Vị Ương tới chỗ ngâm ôn tuyền, thời điểm ở ven bờ ao trải ra thảm dày để cho Dạ Vị Ương tựa vào, hắn vừa nhấc đầu liền thấy vài nha hoàn hầu hạ Dạ Vị Ương cởi quần áo.

Chợt nhìn thấy làn da bả vai trắng mịn lộ ra trong gió đông, Thường Thiệu Điển vội vàng xoay người, trong lòng thầm nghĩ Dạ đại nhân vẫn “phóng khoáng” giống như trước đây, hắn thấp giọng nói: “Đại nhân, ta ở trong xe ngựa gần đây canh giữ, ngài có việc thì hô một tiếng.”

Chờ Dạ Vị Ương quay đầu lại thì Thường Thiệu Điển đã chạy trốn không thấy thân ảnh, hắn cười gọi: “Thường thái y, nếu không chúng ta cùng tắm a.”

Thái y nào đó còn chưa đi xa thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất, Thường Thiệu Điển trong lòng mặc niệm: hắn cái gì cũng không nghe được, cái gì cũng không nghe được!

...

Hết chương thứ bốn mươi lăm

46. Quyển 1 - Chương 46

Thời điểm Thường Thiệu Điển nghe Dạ Vị Ương nhắc tới sự tình lúc ngâm ôn tuyền gặp một nam nhân xa lạ thiếu chút nữa bị hù chết, hắn thật không rõ vì cái gì Dạ Vị Ương vẫn một bộ dáng đạm nhiên đứng đưng như vậy, vạn nhất nếu gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ?

“Ta xem cách ăn mặc của hắn giống như thổ hào kim (người có tiền), không giống kẻ mưu tài.” Dạ Vị Ương trả lời trước sau như một làm cho Thường Thiệu Điển có chút nghe không hiểu cùng bất đắc dĩ, cái gì gọi là thổ hào kim?

Quên đi quên đi, chuyện này cũng không cần nghiên cứu sâu, vấn đề là cho dù đối phương không giống kẻ mưu tài, nhưng trên thế giới này cũng còn một loại người kêu hái hoa tặc a.

“Hahaha, Thường thái y người cũng quá kinh ngạc đi, trên đời làm gì có nhiều người đồng tính như vậy, hơn nữa còn có tình gặp gỡ ta, xác suất nếu lớn như vậy, thì tiếp qua mấy trăm năm nữa thế giới này không còn loài người.” Dạ Vị Ương đối với lo lắng của Thường Thiệu Điển cười giễu cợt, vả lại người nọ nếu thật sự đối với hắn có ý tứ gì thì đã sớm hành động, làm sao ngay cả danh tự cũng không lưu liền rời đi.

Nghe tiếng cười khì phách của Dạ Vị Ương, Thường Thiệu Điển thầm nói, Dạ đại nhân người có thể soi gương xem chính mình trưởng thành là cái dạng gì a?

Cho dù đối phương không phải đến mưu tài cướp sắc, về sau thời điểm một mình gặp người xa lạ cũng phải ngàn vạn lần cảnh giác, cảm thấy không thích hợp thì nhanh hô lên, Thường Thiệu Điển không dám tưởng tượng nếu Dạ Vị Ương xảy ra chuyện gì bất trắc, đám người bọn họ không biết phải ăn nói với Đại tướng quân ở kinh thành như thế nào, ăn nói với Hoàng thượng như thế nào.

Dưới điều kiện tiên quyết Dạ Vị Ương năm lần bảy lượt cam đoan lần sau sẽ gọi người, Thường Thiệu Điển mới ngưng lại nhả niệm niệm.

Ôn tuyền đúng là thứ tốt, sau khi ngâm một ngày cảm giác vừa ngủ vô cùng thư sướng, mệt mỏi mấy ngày nay gần như tan biến, Dạ Vị Ương dẫn đầu mọi người trở về Mân thành, hồi âm của hoàng đế bên kia kinh thành cũng đã tới, đồng thời còn có một người.

Cùng với thư tín của hoàng thượng đến Mân thành là người tên Trần Phương Tú, Đại học sĩ trong cung, phụ trách hiệp trợ Dạ Vị Ương điều tra sự tình Huyện lệnh Mân thành tham ô, Dạ Vị Ương chỉ xem qua một chút chương trình pháp chế, chính hắn trước kia đối với chuyện xử án cũng không có kinh nghiệm, có thêm trợ thủ đắc lực đương nhiên tốt, vấn đề là đối phương rõ ràng có thành kiến với hắn, không hề cùng hắn đi chung một chỗ.

Thời điểm ngày đầu tiên, Dạ Vị Ương muốn cùng vị đại nhân này thảo luận một chút sự tình Mân thành, đối phương lại tới nói một câu, “Việc này giao cho ti chức là tốt rồi”, một bên phòng hấn giống như phòng cướp, khiến cho Dạ Vị Ương mặc danh kỳ diệu.

“Ta đây bộ dạng đâu có xấu, như thế nào vị Trần đại nhân kia mỗi lần thấy ta liền chạy thật xa giống như thấy quỷ.” Hôm nay sau khi vẽ xong bản đồ Dạ Vị Ương ngồi một mình trong phòng soi gương, còn chưa nói, hấn trong gương suýt không chịu được, xoay ba trăm sáu mươi độ vẫn chân chân thực thực là mỹ nam tử.

“Nói người gốc người lại không thừa nhận.”

Đột nhiên phía sau vang lên thanh âm một người thiếu nữ hừ chết Dạ Vị Ương, hấn quay đầu lại nhìn, tầm mắt nhất thời bị một mảnh hỏa hồng chiếm cứ, Dạ Vị Ương đối với người mới tới cười nói: “Tiểu hỏa kê (gà tây nhỏ), người trốn nhà đi đã trở về?”

Hai tay ôm kiếm tựa vào bên cạnh cái bàn, Chúc Hoa hừ lạnh một tiếng, không để ý đến biệt danh Dạ Vị Ương đặt cho hấn, mỉa mai nói: “Một cái đại tham quan tiếng tăm lừng lẫy mà đi điều tra tham quan khác, người cảm thấy Trần Phương Tú kia sẽ tin tưởng người sao?”

Vấn đề này Dạ Vị Ương thật đúng đã quên mất, chính hấn chẳng những là tham quan, hơn nữa còn là một mạo tử (nón) tham quan thật to gắn trên đầu hấn. Dạ Vị Ương quyết định tạm thời không đi tự hỏi vấn đề khó lòng giải quyết này nữa, dù sao hiện tại đã có người phụ trách tra án, hấn liền an tâm làm tốt công việc của mình là được rồi.

“Người đối với ta hình như cũng có thành kiến, có ý kiến gì đừng sợ, chúng ta ngồi xuống hảo hảo nói chuyện.” Dạ Vị Ương cảm thấy hấn cần phải cùng tiểu hỏa kê tán gẫu một chút.

“Người muốn biết?” Thanh âm chợt biến đổi, Chúc Hoa tiến lên hai bước cơ hồ dán lên Dạ Vị Ương, hơi thở nóng rực phun lên mặt nam tử đối diện, bộ dạng người nọ lại không chút chần chừ, ngược lại về mặt thú vị nhìn hấn, trong mắt tràn đầy ý cười.

Chúc Hoa mâu quang đông cứng: “Trưởng thành gương mặt như vậy, không sợ ta làm cái gì?”

“Ta không tin người có thể hôn xuống.” Thân hình Dạ Vị Ương đột nhiên duỗi về phía trước, còn cách Chúc Hoa hai đầu ngón tay thì người nọ mãnh liệt lui trở lại chỗ cũ, Dạ Vị Ương lập tức nở nụ cười, hấn xem Chúc Hoa đối với hấn không có nửa điểm ý tứ, người này rõ ràng muốn đùa bỡn hấn mà thôi.

Dạ Vị Ương nhìn Chúc Hoa chọn chọn lông mi: “Người lớn lên đẹp như thế, để ta hôn một cái ta cũng không chịu thiệt.”

“Hừ!” Chúc Hoa ôm kiếm ly khai phòng, chẳng qua hiện tại hấn không bỏ nhà đi nữa, nhìn bộ dáng kinh ngạc của Chúc Hoa, Dạ Vị Ương nhin không được cười phá lên, Chúc Hoa này cũng thực ngây thơ a.

Hết chương thứ bốn mươi sáu

47. Quyển 1 - Chương 47: Bắc Phương Thần

Về công trình thủy lợi ở Quảng Nam Dạ Vị Ương đã có kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ, mọi người chung tay tạo lửa, liên tục thảo luận vài ngày cùng vẽ bản đồ, chờ đợi thánh chỉ phê xuống của hoàng thượng là có thể khởi công, trước lúc đó Dạ Vị Ương và chúng quan viên công bộ cũng có thể tạm nghỉ ngơi một chút.

Chân mang đôi bạch oa tơ vàng thêu hoa văn màu tối, trên người cũng mặc hoa phục màu trắng tơ vàng hoa văn đồng dạng, tay áo, vạt áo và cổ áo đều đính một tầng nhung mao mềm mại màu trắng, gần đây tiết trời càng ngày càng lạnh, Dạ Vị Ương lúc ra cửa còn phải phủ thêm một kiện áo lông bạch hổ dày, cả người bị gói đến kín đáo chặt chẽ, đội lên mũ lông tơ phối với cẩm y hoa phục kia, thoạt đầu mới liếc nhìn qua còn tưởng quý phụ nhà ai xuất môn.

Loại trời lạnh này “quý phụ” kỳ thật không muốn xuất môn, thời điểm hần ở trong ổ chăn ấm áp trên giường đột nhiên nghe bên ngoài cửa có người hô to tuyết rơi, vội gọi phó nhân tới giúp hần mặc vào kiện y phục rườm rà, lôi kéo Thường Thiệu Điển đi ra ngoài xem tuyết.

Từng mảnh bông tuyết như lông ngỗng xoay tròn trên không trung rồi rơi xuống, dừng trên chóp mũi lạnh lạnh, Dạ Vị Ương nhin không được đưa tay tiếp lấy, còn nhớ rõ lúc nhỏ, hằng ngày hần ở trong sân nhà bà ngoại đắp mấy người tuyết, một cái là hần, một cái là bà ngoại, còn có ba ba và mẹ mẹ.

Khi đó tổng nghĩ rằng có một ngày ba ba mẹ mẹ sẽ trở về, hần lại có một gia đình hạnh phúc, chợt không khỏi “xuy” một tiếng nở nụ cười, đã là chuyện của đời trước hần còn nhớ đến làm gì.

Có lẽ nguyên nhân là khí trời rét lạnh, ngã tư đường trước cửa bọn họ cơ bản không có người, trận tuyết ngày hôm qua đã trải lên mặt đất một tầng tuyết trắng mềm mịn, bánh xe luân y lăn ở phía trên phát ra tiếng vang thanh thúy, ngấm lại bản thân đã lâu chưa có hoạt động, Dạ Vị Ương tự mình thúc luân y đi đến bên cạnh vách tường tính toán thử tập đi.

Thường Thiệu Điển ở kế bên giúp đỡ: “Đại nhân, người cẩn thận chút a.”

Dạ Vị Ương từ trên luân y đứng lên, hai cái đùi giống như vừa mới chạy ma-ra-tông nhũn ra không ngừng run rẩy, may mắn có Thường Thiệu Điển đỡ hần mới có thể miễn cưỡng chính mình đứng lên, một tay nắm chặt vách tường, Dạ Vị Ương có chút đắc ý nở nụ cười, hần đã lâu không được đứng như vậy.

“Người buông tay, để tự ta đi hai bước thử xem.” Bản thân Dạ Vị Ương bám vào vách tường, thử nhắc chân về phía trước một bước nhỏ, chân giống như bị nhồi đầy chì vừa trầm vừa nặng, tuy rằng quá trình có chút gian nan, nhưng tốt xấu hần vẫn đi được bước đầu tiên.

Sau khi di chuyển một bước Dạ Vị Ương nhất thời có cảm giác được khích lệ, ngay sau đó hướng phía trước đi thêm bước thứ hai, bước thứ ba... Hần liền như vậy dựa vào tường đi liên tiếp bốn năm bước, nhưng chỉ có cự ly ngắn ngủn như vậy cũng khiến trán Dạ Vị Ương chảy ra mồ hôi lạnh.

“Đại nhân, nghỉ ngơi một lát a.” Thấy Dạ Vị Ương mệt đến hoảng, Thường Thiệu Điển vội đẩy luân y qua muốn cho nam nhân ngồi xuống.

Dạ Vị Ương lắc đầu, chẳng những không ngồi ngược lại còn buông hai tay ra, nhìn vách tường bên phố đối diện phòng, gần không được hai mét tỏa sáng: “Thiệu Điển, người dìu ta đi qua đi.”

Gặp Dạ Vị Ương có tâm rèn luyện, thân là thái y Thường Thiệu Điển tự nhiên biết tập đi nhiều đối với Dạ Vị Ương là chuyện tốt, hần cũng không tái kiên trì, tiến lên vươn một tay làm chỗ dựa cho Dạ Vị Ương gát gao bám lấy.

Tay chậm rãi buông bức tường ra, Dạ Vị Ương nắm lấy cánh tay Thường Thiệu Điển hướng vách tường phố đối diện từng bước nhỏ đi tới, chân đạp lên tầng tuyết thật dày vừa lúc cho hần một cái chống đỡ, tuy rằng chân run đến lợi hại, nhưng vẫn bước không ngừng, nét vui mừng lộ rõ trên mặt Dạ Vị Ương, đi được bước đầu tiên hần bắt đầu suy nghĩ ngày mai mình có thể chạy có thể nhảy.

Dưới sự đắc ý, hần lại hướng về phía trước mà đi từng bước, lúc này không giống như khi nãy cẩn thận chú ý, ngược lại đánh bạo đi đến đối diện, đáng tiếc vừa mới đi được nửa đường cả người liền mất thăng bằng ngã sấp vào trong tuyết, ngay cả Thường Thiệu Điển cũng bị túm theo té lăn trên mặt đất.

Một trận vó ngựa dồn dập từ phía xa truyền đến, Thường Thiệu Điển vội từ trên đất ngồi dậy kéo Dạ Vị Ương đứng lên, chính là nam nhân mặc nhiều quần áo vừa dày vừa nặng, chân lại bị lún sâu trong tuyết còn bản thân thì không có khí lực rút ra, nhìn khoái mã kia càng ngày càng đến gần, Thường Thiệu Điển thoáng chốc mờ mịt chỉ biết phải đem Dạ Vị Ương lôi lên, nhưng hần còn chưa kịp ngồi xuống thì đã bị Dạ Vị Ương dùng sức đẩy ra.

“Đại nhân ——” Thường Thiệu Điển bị đẩy sang một bên vừa quay đầu lại nhìn thấy con ngựa kia đã muốn giẫm nát người Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương ôm đầu dúi khoát nằm sấp trên tuyết, chỉ nghe tiếng la của Thường Thiệu Điển cùng ngựa tiếng hí thanh, chờ một hồi cảm thấy trên người mình không có đau chỗ nào, buông tay ngẩng đầu nhìn lên,

chợt thấy con ngựa kia ngã vào địa phương cách hần không xa, một nam nhân mang giày màu đen đứng ở bên cạnh hần, người nọ cũng vừa vịn ngồi xổm xuống, Dạ Vị Ương cả kinh: “Là người?!”

Trong hắc mâu hẹp dài của nam nhân thăm ra vài phần ý cười: “Bắc Phương Thần, tên của ta.”

Hết chương thứ bốn mươi bảy

48. Quyển 1 - Chương 48

Dạ Vị Ương còn nhớ người này, chính là nam nhân ngày đó lúc hần ở trong ôn tuyền ca hát thì gặp được, lần trước là tắm rửa, lần này là hần tập đi đường, Dạ Vị Ương nhìn gương mặt có chút quen thuộc kia nhất thời nở nụ cười: “Như thế nào mỗi lần gặp người đều trong thời điểm xấu hổ như vậy, a, đúng rồi, đó là ngựa của người?”

Bên đường có một con ngựa đang ngã gục, không còn nhúc nhích chẳng biết hôn mê hay đã chết rồi.

“Nó không có việc gì đi?” Dạ Vị Ương hỏi, lại nói chuyện này cũng phải trách hần, nếu không phải hần nóng lòng cầu thành thì đã không phút chốc té lăn trên đất, thời đại này, tuy rằng không có ô tô hung mãnh nhưng vẫn có ngựa hung hãn, lần sau muốn tập đi vẫn nên ở trong sân thì tốt hơn.

“Chẳng qua là một con ngựa thôi.” Khinh miêu đậm tả (qua loa, hơi hợt) lướt qua vấn đề này, nam nhân tự xưng Bắc Phương Thần đưa tay thử đem Dạ Vị Ương từ dưới nền tuyết nâng dậy, lại phát hiện khí lực thân thể của Dạ Vị Ương cơ hồ đều đặt trên cổ tay hần, “Chân bị trật?”

“Không, chính là ta... Chân có chút vấn đề.” Vừa rồi bị hoảng sợ như vậy, lúc này hai chân Dạ Vị Ương còn đang nhũn ra, hai chân chống đỡ không được trọng lượng thân thể, hần nắm chặt cánh tay Bắc Phương Thần không thể không chế mà dựa vào trên thân đối phương.

Đột nhiên có người lạnh lùng quát một tiếng: “Buông ra!”

Dạ Vị Ương còn chưa ý thức được chuyện gì thì người đã bị Bắc Phương Thần một tay túm vào trong ngực, bên tai tựa hồ có vài tiếng “Vù vù ——” âm thanh như gió cấp chín xẹt qua, hần vừa quay đầu liền thấy Chúc Hoa một thân hồng y đứng ở một bên gắt gao nhìn chằm chằm Bắc Phương Thần.

“Có chút bản lĩnh.” Chúc Hoa hừ nhẹ một tiếng, tiếp một chưởng hướng Bắc Phương Thần đánh tới.

Bắc Phương Thần một tay ôm Dạ Vị Ương, không vội cũng không hoãn mà trấn định tự nhiên đối phó một chưởng của Chúc Hoa, khóe miệng hơi rướn có chút giương lên, dẫn theo ý cười không chút độ ẩm: “Mân thành nho nhỏ này, cũng có cao thủ như vậy sao?”

Dạ Vị Ương cảm thấy thân thể hơi chấn động, lại nhìn Bắc Phương Thần vẫn một tay ôm hần đứng tại chỗ, Chúc Hoa cũng lùi về phía sau mấy bước, hần vội hô: “Đừng đánh a, người một nhà đánh cái gì vậy?”

Chúc Hoa hừ lạnh một tiếng, “Người một nhà?” Mắt lạnh nhìn Dạ Vị Ương, Chúc Hoa xoay người đi nhanh vào viện.

Một bên Thường Thiệu Điển còn đang kinh hồn vội vã chạy tới: “Đại nhân, đại nhân ngài có sao không?” Vừa rồi thiếu chút nữa đem hồn Thường Thiệu Điển dọa bay.

“Ta có thể có chuyện gì, tốt lắm a.” Dạ Vị Ương lắc đầu, cười hỏi: “Người sao, không sao chứ?”

Vừa hỏi xong lập tức làm cho hốc mắt Thường Thiệu Điển hơi phấp phồng, hần dùng lực lắc đầu: “Không có việc gì, ta không sao.” Hần thì có chuyện gì, ban này thời điểm bị Dạ Vị Ương đẩy hần trong đầu Thường Thiệu Điển trống rỗng, hần không nghĩ tới người này trong lúc nguy hiểm thế nhưng còn nhớ rõ đẩy hần ra.

Nếu không phải nam tử kia biết võ công mạnh mẽ đá văng con ngựa đang băng băng chạy tới, chỉ sợ vó ngựa đã sớm giẫm lên người Dạ Vị Ương.

Nếu như trước kia Thường Thiếu Điển đối với Dạ Vị Ương chỉ đơn giản là quan hệ cấp trên cấp dưới, đối với nam nhân này chỉ có chút hảo cảm vậy thôi, nhưng hiện tại tâm lý Thường Thiếu Điển đã xảy ra chút biến hóa.

Dạ Vị Ương cứu hần, chỉ đơn giản như vậy.

“Đại nhân?” Trong mắt hiện lên một tia thú vị, Bắc Phương Thần nhìn về phía nam nhân tựa trong ngực hần, Dạ Vị Ương ngoài miệng tuy nói không sao, nhưng hiển nhiên từ một đường sinh tử vừa rồi vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục lại, khe cắn môi dưới, hàng lông mi thật dày giống như cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy.

Ánh mắt ngưng đọng, Bắc Phương Thần dùng một thanh âm nam trung êm tai hỏi: “Nhìn dáng vẻ của người, không giống quan phủ Mân thành.”

“Đại nhân, vị này là?” Thường Thiếu Điển mang theo chút cảnh giác đánh giá đối phương.

“Bắc Phương Thần, bằng hữu của ta.” Dứt lời, Dạ Vị Ương hậu tri hậu giác nhìn Bắc Phương Thần, cười hỏi: “Chúng ta là bằng hữu chẳng?”

“Đúng vậy.” Lời còn chưa dứt, Bắc Phương Thần liền một tay vòng dưới gối nam nhân trực tiếp đem người bế lên, nhìn gian phòng bên cạnh đại môn rộng mở, hỏi: “Người ở chỗ này phải không?”

“Ôm ta đến luân y là được rồi.”

“Đừng ngại.” Bắc Phương Thần đi vào trong, dưới sự hướng dẫn của Thường Thiếu Điển ôm người tiến thẳng vào phòng.

...

...

“Thiếu Điển, ta không sao, người ra ngoài xem con ngựa kia đi.”

Thường Thiếu Điển đáp ứng, sau đó đi ra ngoài, Dạ Vị Ương ngồi trên giường phân phó hạ nhân pha trà, không đến một chốc đã có hạ nhân mang luân y đẩy vào.

“Ta đến.” Bắc Phương Thần tiến lên nhẹ nhàng ôm người đặt vào luân y, Dạ Vị Ương cũng không cảm thấy bản thân bị khinh thường, gặp Bắc Phương Thần ôm mình ôm đến thoải mái như vậy, lại nhớ đến vừa rồi người này cùng Chúc Hoa so chiêu, không khỏi tò mò hỏi: “Bắc Phương huynh, người cũng biết võ công sao?”

“Cường thân kiện thể thôi.” Bắc Phương Thần quét mắt nhìn căn phòng, tầm mắt dừng lại trên thư trác bên cạnh cửa sổ, thản nhiên hỏi: “Người đã gọi ta một tiếng ‘Bắc Phương huynh’, ta lại ngay cả tên người cũng không biết.”

“Ai nha, xem trí nhớ ta này.” Dạ Vị Ương lúc này mới nhớ còn chưa nói cho đối phương tên của hần, “Người gọi ta Dạ Vị Ương là được rồi.”

“Dạ Vị Ương...” Từng chữ từng chữ mà niệm ra tên Dạ Vị Ương, giống như đã từng ở trong miệng tinh tế nhấm nuốt qua, Bắc Phương Thần bỗng dưng cười: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cũng không phải là lãng đắc hư danh (danh hão).”

Dạ Vị Ương chỉ vào mình: “Người không phải đang nói ta chứ?”

“Có gì không ổn?” Bắc Phương cười khê một tiếng, chậm rãi hướng thư trác trong phòng thông thả bước tới.

“Đây là những người đó nói lung tung, ta thực đảm đương không nổi.” Thời điểm tắm rửa bị người nhìn thấy cũng không làm Dạ Vị Ương cảm thấy xấu hổ như lúc này, là một nam nhân có ai thích bị người ta khen bộ dáng xinh đẹp đâu, huống chi danh xưng này do “Dạ Vị Ương” trước kia phân nửa tự tăng bốc lên, Dạ Vị Ương nhìn bóng lưng cao ngất thẳng tắp của Bắc Phương Thần, nói: “Nếu muốn nói mỹ nhân, ta xem Bắc Phương huynh cũng là nghĩa xứng với người.”

“Thật sự lần đầu có người nói ta như vậy.” Bắc Phương Thần đứng bên cạnh thư trác đưa lưng về phía Dạ Vị Ương, trong thanh âm lộ ra chút ẩn ẩn ý cười.

“Người gạt ta, làm sao có thể lần đầu nghe người ta nói a.” Dạ Vị Ương nói chính là lời thật, hắn nhìn bộ dáng Bắc Phương Thần xác thực là thượng phẩm, nếu nói vạn lý thiêu nhất (vạn dặm mới tìm được một người) cũng không quá đáng, đáng tiếc hắn đã có Đại tướng quân, bằng không nếu gặp Bắc Phương Thần trước phỏng chừng hắn đã động tâm (=.=).

Dừng! Dừng! Dạ Vị Ương vội lắc đầu, hắn khi nào lại trở thành loại người trông mặt bắt hình dong như thế.

“Ha ha” Cười nhẹ hai tiếng, Bắc Phương Thần nhìn chăm chú vào bản đồ công trình phức tạp tinh tế tỉ mỉ trên mặt bàn, “Mân thành là một địa phương xa xôi nghèo túng, ở đây hàn đông cực khổ vì sao không ở kinh thành, cố tình chạy đến thâm sơn cùng cốc này làm gì?”

“Vậy còn người, người sao lại đến đây, ta xem người không phải người bản địa Mân thành.” Dạ Vị Ương ngữ khí chắc chắn làm cho Bắc Phương Thần xoay người lại, hỏi “Sao người biết?”

Dạ Vị Ương nhú mày nói: “Cảm giác, trên người người có loại khí chất ta không diễn tả được, nhưng dù thế nào cũng không giống người nơi này.” Lời nói không hề có căn cứ lại khiến Bắc Phương Thần giương khóe miệng lần nữa, nói: “Ta xác thực không phải người ở đây.”

“Ta nhìn người mặc kim y đai ngọc khí chất bất phàm, trong nhà nhất định rất giàu có, vậy tại sao không hảo hảo ở nhà mà chạy đến đây?”

Này là bị truy vấn a, tuy rằng thoát nhìn mỹ nhân hơi có chút thiên chân (ngây thơ, khờ dại), nhưng mỗi một câu dường như cất giấu thâm dò, Bắc Phương Thần mỉm cười đáp, “Vùng đất này trước đó không lâu từng phát sinh thiên tai hạn hán, ta đến đây để làm ăn.”

“Làm ăn?” Dạ Vị Ương mang theo chút nghi vấn hỏi, Bắc Phương Thần cho rằng đối phải không rõ, chợt nghe Dạ Vị Ương phát ra âm thanh sáng tỏ, nói: “Ta biết rồi, người có phải buôn bán lương thực?”

“Người bình thường nghe ta nói như vậy sẽ hỏi, vì sao không đi đến địa phương giàu có đông đúc mà làm ăn, lại muốn tới nơi từng chịu thiên tai, Dạ đại nhân quả nhiên trí tuệ hơn người.”

Đang lúc hai người nói chuyện Thường Thiếu Điển từ ngoài cửa đi vào, nói con ngựa bên đường đã chết, xin ý kiến nên xử lý thế nào.

Bắc Phương Thần đi đến bên bàn nhấp một ngụm trà, mặt không chút biểu tình nói: “Ném đi.”

“Nếu ta không ngã xuống giữa đường thì ngựa của người sẽ không chết ——” Dạ Vị Ương lòng mang áy náy.

Bắc Phương Thần cũng không quá lưu tâm, nói: “Chết thì đã chết, bất quá chỉ là một con súc sinh thôi, nếu Dạ đại nhân muốn bồi hoàn, hôm nào mời ta uống rượu là được rồi, ta hôm nay còn có việc không quý phũ.”

“Hảo, ngày khác ta nhất định mời người uống rượu, Thiếu Điển, phiền người kêu hạ nhân chuẩn bị cho Bắc Phương huynh một con ngựa.” Dạ Vị Ương hỏi, “Bất quá người phải nói ta biết người ngụ chỗ nào.”

“Khách điểm Tự Tiên Lâu.”

Bắc Phương Thần nói đi là đi, cũng không trì hoãn, sau khi Thường Thiếu Điển sai hạ nhân dẫn ngựa đến người liền cười ngựa ly khai.

“Đại nhân, ta thấy người này không đơn giản, chính là cẩn thận vẫn hơn.” Thường Thiếu Điển đẩy luân y Dạ Vị Ương trở lại viện tử, theo như lời Dạ Vị Ương, khí độ người nọ, cách ăn mặc cùng cử chỉ, vô luận nhìn thế nào cũng không giống thương nhân bình thường.

Vấn đề này Dạ Vị Ương đương nhiên có chú ý tới, nam tử tên Bắc Phương Thần kia ngược lại giống quý tộc hơn thương nhân, nhưng sau khi hỏi Thường Thiếu Điển, Thường Thiếu Điển cũng nói chưa từng nghe qua tên người này, trong Thiên quốc cũng không có đại hào môn nào họ Bắc.

“Đúng rồi, con ngựa kia đâu?” Dạ Vị Ương chợt nhớ.

“Đã sai người đi chôn, nghe mã phu nói đó là một tuần mã thượng hạng, ít nhất cũng hai ngàn lượng bạc.” Nghe Thường Thiệu Điển nói, Dạ Vị Ương âm thầm cả kinh, không nghĩ tới con ngựa kia lại quý như vậy, nhưng Bắc Phương Thần nói đá chết thì đá chết, theo sau khẩu khí người nợ cũng là bộ dáng chẳng thêm quan tâm.

Dạ Vị Ương lẩm bẩm, người thì suất, nhưng tâm lại lạnh, người như vậy vẫn không cần quá mức tiếp cận là tốt rồi.

Hết chương thứ bốn mươi tám

49. Quyển 1 - Chương 49: Tra Tham Quan (1)

Thời điểm Dạ Vị Ương tìm được Chúc Hoa, người nợ đang ngồi trên cành cây cao, hai mắt nhắm lại giống như biến thành pho tượng chạm khắc không hề nhúc nhích, tuy nói cả ngày Chúc Hoa ăn mặc hồng hồng điểm điểm, nhưng muốn tìm được người này cũng không dễ dàng.

“Ngồi cao như vậy không sợ ngã xuống sao? Người có ngã ngược lại không có việc gì đi, nhưng đề phải người đi đường thì làm sao đây, người nói một người đang tốt đẹp đi trên đường lại bị người đề xuống, thật thảm quá a, cho dù không đề người đi đường, nhưng đề đến hoa hoa thảo thảo đáng thương thì phải làm sao bây giờ?”

Dạ Vị Ương đứng dưới gốc cây học theo Đường Tăng trong Tây Du Ký, lẩm nhẩm niệm niệm không ngừng.

“Trên đất có hoa hoa thảo thảo sao?” Một mặt hồng ảnh từ trên trời giáng xuống, vũng vàng đứng trước mặt Dạ Vị Ương, nam tử xinh đẹp hai tay ôm trường kiếm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Dạ Vị Ương.

“Lạc hồng bắt thì vô tình vật, hóa tác xuân nê canh hộ hoa (Hoa tàn đâu phải vật vô tình, rơi làm bùn đất bảo hộ hoa), người mắt thường nhìn không thấy không có nghĩa trong bùn đất này không có hoa hoa thảo thảo.” Dạ Vị Ương tìm Chúc Hoa không phải muốn cùng đối phương cãi nhau, hần cười nói: “Người a, mặc dù có chút đáng ghét như vậy, nhưng chung quy vẫn là tấn chức tấn trách bảo hộ ta.”

“Hộ hoa sứ giả của người nhiều như vậy, cũng không cần đến ta bảo hộ người.”

“Loại chuyện được người bảo hộ này, ta đây thật sự không ngại nhiều, ha ha.” Cùng Chúc Hoa vui đùa vài câu, Dạ Vị Ương nói ra mục đích tìm Chúc Hoa, “Người khi này cùng Bắc Phương Thần giao thủ, người cảm thấy vô công hần thế nào?”

Nghe được tên người nợ, hai mắt Chúc Hoa ngưng đọng: “Có thể sánh ngang với Đại tướng quân.”

“Lợi hại như vậy?!” Dạ Vị Ương hơi kinh hãi, lúc trước thời điểm hần bị tập kích đã từng tận mắt nhận thức võ công của Lưu Bá Hề, thân ảnh tiêu sái của nam tử kia có thể nói là một trong những nguyên nhân khiến cho Dạ Vị Ương đối với Lưu Bá Hề nhất kiến chung tình, chính là Lưu Bá Hề là Đại tướng quân của Thiên quốc võ nghệ cao siêu không cần phải nghi ngờ, nhưng một thương nhân tại sao cũng có thân thủ tốt như vậy.

“Xem ra lai lịch Bắc Phương Thần quả thực không đơn giản, tuy nói nhìn hần thế nào cũng không giống kẻ xấu, nhưng tâm phòng người không thể không có, hiện tại Trần đại nhân còn đang điều tra án tham ô của Huyện lệnh Mân thành, vạn nhất tri huyện Mân thành kia cùng Bắc Phương Thần có quan hệ gì cũng không phải chuyện tốt, vẫn là đi nhắc nhở một chút sẽ tốt hơn.” Chính mình lẩm bẩm lâu bầu một hồi, Dạ Vị Ương liền xoay luân y ly khai.

Chúc Hoa nhíu mày nhìn bóng dáng Dạ Vị Ương, một con bồ câu màu trắng đưa tin phành phạch đôi cánh dừng trên nhánh cây, hần khinh thân nhảy lên, lấy tờ giấy trên chân bồ câu, mắt đảo qua một cái sau đó tùy tiện xé thành mảnh nhỏ.

...

...

Dạ Vị Ương tự mình đi tìm Trần đại nhân, so với lúc đầu thái độ đối với hắn hờ hững lạnh còn có chút cao ngạo, hiện tại Trần đại nhân thoạt nhìn đã nhả nhận hơn rất nhiều.

“Thật sự hồ thẹn, điều tra hơn nửa tháng vẫn không tìm được bất cứ bằng chứng hữu dụng nào.” Trần đại nhân khẽ thở dài, hơn nửa tháng nay hắn nguyên bản tưởng rằng điều tra một tri huyện Mân thành nhỏ nhỏ là chuyện quá đối bình thường, kết quả lại nơi nơi vấp phải trắc trở thật sự không tìm được chứng cứ xác đáng.

“Xem ra tri huyện Mân thành này quả nhiên không đơn giản, bất quá ta đây ngược lại có một biện pháp.” Dạ Vị Ương đột nhiên linh quang lóe lên.

Trần đại nhân nhất thời hai mắt sáng ngời: “Dạ đại nhân có cao kiến gì?”

“Tri huyện Mân thành kia gửi cho ta không ít thiệp mời thỉnh ta đến phủ hắn làm khách, chính là lúc trước ta đều lấy lý do công tác bận rộn và thân thể không khỏe để cự tuyệt, có thể nhìn ra hắn phỏng chừng muốn cùng ta kết giao, chỉ bằng thuận nước đẩy thuyền, ta đáp ứng đến phủ hắn nhìn một cái, biết đâu có thể tìm được manh mối.” Dạ Vị Ương biết rõ thanh danh tham quan bên ngoài của mình, tri huyện Mân thành kia sẽ không quá mức đề phòng hắn.”

“Đây, quả thực cũng là một biện pháp, nhưng nơi này dù sao cũng không phải kinh thành, thuộc hạ lo lắng an nguy của đại nhân...” Bản thân không có năng lực tra án, kết quả cuối cùng còn để Dạ Vị Ương đi vào chỗ hiểm, trong lòng Trần Phương Tú nhất thời tràn ngập hồ thẹn, vừa cảm thấy kinh ngạc vì Dạ Vị Ương không giống như lời đồn đãi bên ngoài là một kẻ tầm thường vô dụng.

Làm sủng thần bên cạnh hoàng đế, lại ly khai kinh thành đến Mân thành ngàn dặm xa xôi xây dựng công trình thủy lợi, giờ đây còn có thể chủ động tìm hắn hợp tác, ngược lại khiến cho Trần Phương Tú hết sức xấu hổ.

“Trần đại nhân xin hãy yên tâm, ta nghĩ tri huyện Mân thành kia không có lá gan dám xuống tay với khâm sai đại thần, huống chi ta chỉ là đi thăm dò manh mối, thật ra không có nguy hiểm gì, ta cũng không dám xằng bậy.” Dạ Vị Ương không phải mạnh miệng, hắn nghĩ giả vờ cùng tri huyện tạo quan hệ, nhìn xem có thể đưa đến việc gì.

Vạn nhất bị đối phương phát hiện, bên người hắn còn có Chúc Hoa bảo hộ a.

Sự tình liền quyết định như vậy, sau khi từ chỗ Trần Phương Tú đi ra Dạ Vị Ương không có trực tiếp quay về viện tử ngoài thành, mà ngồi kiệu đi đến Tụ Tiên Lâu trong Mân thành, chuyện đáp ứng Bắc Phương Thần, Dạ Vị Ương cũng không quên.

Lúc này, coi như là tiện đường mời đối phương uống chút rượu.

Hết chương thứ bốn mươi chín

50. Quyển 1 - Chương 50: Tra Tham Quan (2)

Cỗ kiệu dừng lại trước cửa Tụ Tiên Lâu, để tiện hành tẩu, Dạ Vị Ương dứt khoát đem ghế đệm bên trong kiệu tháo xuống trực tiếp đặt luân y vào, khi hạ kiệu hắn có thể tự mình thúc luân y đi ra, miễn cho mỗi lần đều cần người giúp đỡ.

Một tiểu nhị trong điểm thấy Thường Thiệu Điển đi vào, nghĩ đối phương muốn ở trọ, nói: “Ai nha khách quan, ngưỡng ngưỡng, Tụ Tiên Lâu chúng ta đã bị bao hạ rồi.”

“Người bao hạ Tụ Tiên Lâu các ngươi tên là Bắc Phương Thần?” Dạ Vị Ương đi chuyển luân y từ phía sau đi tới.

Tiểu nhị kia nhìn Dạ Vị Ương một thân bạch hồ cừu hơi sững sốt, khách nhân lui tới đây nhiều lắm, chính là lần đầu nhìn thấy người bộ dáng đẹp mắt như vậy, vừa nhìn thậm chí có chút ngây người, thẳng đến khi Thường Thiếu Điển đứng chắn trước mặt hần lập lại lời của Dạ Vị Ương một lần nữa: “Gia nhà chúng ta hỏi người, người bao hạ Tụ Tiên Lâu có phải tên Bắc Phương Thần?”

Tiểu nhị vừa định trả lời liền bị người phía sau túm cổ áo vút qua một bên, một nữ tử xinh đẹp như hoa đào xuất hiện trước mặt đám người Dạ Vị Ương, trong mắt hiện ra từng trận tinh quang, đôi mắt hẹp dài dường như có chút tương tự Bắc Phương Thần hàm chứa ý cười đánh giá Dạ Vị Ương, ánh mắt kia giống như muốn đem Dạ Vị Ương bóc ra hết.

“Người chính là Dạ Vị Ương? Ta tên là Bắc Phương Nguyệt, Bắc Phương Thần là ca ca ta, hần vẫn thường xuyên nhắc người với ta, không thể tưởng tượng được người so với hình dung trong miệng hần còn đẹp mắt hơn.” Trên cổ áo đính một vòng lông hỏa hồ ly màu đỏ, càng khiến cho nữ tử này giống như một đóa mân côi (hoa hồng) liệt diễm giữa băng tuyết, kiều diễm nhưng không tục khí, cùng với sự lạnh lùng của Bắc Phương Thần ngược lại hình thành một sự đối lập mãnh liệt.

“Có kỳ huynh tất có kỳ muội, không ngờ Bắc Phương huynh còn có một muội muội xinh đẹp như vậy, ta như thế nào có thể so với cô nương đây?” Dạ Vị Ương nói là lời thật, thầm nghĩ Tịch Thiên Thương kia cũng là nhất biểu nhân tài nhưng có một muội muội Kiến An ngoan liệt, cùng Kiến An so sánh thì Bắc Phương Nguyệt trước mắt càng xinh đẹp có khí chất hơn rất nhiều.

Nghe lời khen của Dạ Vị Ương, Bắc Phương Nguyệt che miệng cười: “Người a, ta thích,” nàng đánh giá Dạ Vị Ương từ trên xuống dưới, mâu quang chợt lóe lên giống như con hỏa hồ ly giảo hoạt, “Ta cho người biết, ca ca ta rất ít khi ở trước mặt ta khen ngợi một người, ta xem a hần là coi trọng người, nếu không người liền đi theo hần đi, được không, tẩu tẩu?”

Dạ Vị Ương nghe xong một trận ngạc nhiên, hần không khỏi cười khổ nói: “Bắc Phương cô nương thật biết nói đùa, thế gian này làm sao có chuyện nam nhân và nam nhân kết hôn.”

“Bổn cô nương còn chưa biết có ai quy định nam nhân không thể gả cho nam nhân, quy định thế tục chính là dùng để đánh vỡ, nếu bất cứ chuyện gì cũng đi theo quy định thì nhân sinh thật chẳng nhiều thú vị.” Bắc Phương Nguyệt không cho là đúng, nàng từ khách điểm đi ra, cười hỏi: “Người nói có phải hay không?”

Quan điểm về thế tục của Bắc Phương Nguyệt ngược lại làm cho Dạ Vị Ương nhìn với cặp mắt khác xưa, không ngờ ở thời cổ đại bảo thủ này lại có nữ tử tính cách phóng khoáng cởi mở như vậy, hần liền tục gặt đầu: “Nếu con người cả đời cứ theo quy định thế tục mà sống, tâm cũng không được tự do.”

“Đúng vậy a, cho nên ca ca ta cũng có thể thú người phải không?” Bắc Phương Nguyệt thế nhưng đem đề tài kéo lại. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tiểu Nguyệt.” Một thanh âm nam nhân từ trong khách điểm truyền ra, Bắc Phương Thần khoát thêm một thân hắc sắc điều cừ (áo lông chồn đen) so với ngày xưa càng hiển lộ uy nghiêm, Bắc Phương Nguyệt mới vừa rồi còn vây quanh Dạ Vị Ương nháo không ngừng vừa thấy Bắc Phương Thần liền an tĩnh trở lại, ngoan ngoãn đứng một bên không dám tái làm càn.

“Chờ người đã lâu, thỉnh.” Thay vì dùng tư thế mời, Bắc Phương Thần lại tiến lên đem luân y Dạ Vị Ương đẩy vào khách điểm.

Thường Thiếu Điển bên cạnh liền nghĩ đi theo sau, thời điểm vừa đi tới cửa thì một chân chắn ngang trước mặt hần, Bắc Phương Nguyệt hai tay ôm trước ngực nhìn Thường Thiếu Điển cười quyền rũ: “Hai người bọn họ uống rượu, người đi theo làm gì?”

“Vị cô nương này, phiền toái người...” Thường Thiếu Điển lời còn chưa nói hết, Bắc Phương Nguyệt đột nhiên tiến đến gần suýt tý nữa đụng vào nhau, Thường Thiếu Điển sợ đến mức liên tục lui về phía sau.

“Được rồi, đại nhân nhà người không đi lạc được.” Thấp giọng cười, Bắc Phương Nguyệt nhân cơ hội đi vào khách điểm dứt khoát giữ cửa, Thường Thiếu Điển chỉ có thể giương mắt nhìn cửa đại môn đóng chặt.

51. Quyển 1 - Chương 51: Tra Tham Quan (3)

“Bắc Phương huynh không phải người kinh thành phải không? Ta ở kinh thành nhưng chưa từng gặp qua người.” Dạ Vị Ương ngồi trên luân y, Bắc Phương Thần đẩy ở phía sau, xuyên qua con đường nhỏ sau đại sảnh là đến một viện tử, trong viện tử không lớn động đầy tuyết, chỉ có con đường thông từ viện tử đến phòng ốc là được dọn dẹp sạch sẽ.

“Đúng vậy, ta không phải người Thiên quốc.”

Đáp án của Bắc Phương Thần khiến Dạ Vị Ương hơi giật mình, “Các người không phải người Thiên quốc?”

“Ân, ta và muội muội đến từ phương Bắc, tuy nói thân phận là người làm ăn, nhưng kỳ thật mượn việc buôn bán để du ngoạn thiên hạ, ta cùng muội muội đã rời nhà ba năm, trong nhà có một quy củ, từ nữ khi đến lứa tuổi nhất định sẽ rời nhà đi đến một quốc gia, đọc vạn quyển sách và đi ngàn dặm đường.”

“Nguyên lai là như vậy, khó trách người và Bắc Phương cô nương đều so với người bình thường càng có tính cách hơn.” Dạ Vị Ương liên tục gật đầu, quy củ Bắc Phương gia này thật tốt, có thể ra ngoài du ngoạn ba năm, không đơn giản chỉ là mở mang tầm mắt, ngay cả tư tưởng tâm tính con người cũng được rèn luyện không ít.

Như vậy xem ra, gia tộc Bắc Phương Thần phải là một gia tộc tài vừa có thực lực vừa biết nhìn xa trông rộng, quy củ một đại thế hệ truyền thừa xuống, gia tộc muốn không trường cửu hưng thịnh cũng khó.

Mặc kệ là một người một gia tộc hay một quốc gia, nếu liên tục giậm chân tại chỗ chính là khởi đầu của sự suy thoái, đây cũng là nguyên nhân vì sao trước khi bệnh nặng Dạ Vị Ương luôn thích đi du ngoạn khắp nơi, không quan trọng người học được những gì, mà điều trọng yếu là người có thể nhìn được bao nhiêu.

Nhìn xem nhiều người, tầm mắt cũng sẽ xa hơn.

Không tiến vào phòng, Bắc Phương Thần trực tiếp đẩy cả người và luân y Dạ Vị Ương đến tiểu đình tử (đình nghỉ chân), sai người hâm nóng bình rượu đem lên.

Mỗi người một chén ngọc, Bắc Phương Thần đem rượu đã hâm nóng rót vào chén, nói: “Đây là rượu gạo ta mang từ nhà tới, mỗi khi nhớ nhà liền uống một chén nhỏ.”

“Ta sao có thể không biết xấu hổ như vậy, rõ ràng ta nói mời người uống rượu, bây giờ ngược lại người mời ta uống rượu trên quý thể này.” Dạ Vị Ương ngượng ngùng nói, hướng chỉ hân đến đây mục đích trong lòng là nửa thăm dò, Bắc Phương Thần bộc trực thẳng thắn làm cho hân cảm thấy xấu hổ.

“Qua mùa đông ta và tiểu Nguyệt sẽ trở về nhà, rượu này giữ lại cũng chẳng còn ý nghĩa, chỉ bằng cùng Vị Ương uống một chén.” Bắc Phương Thần cầm chén rượu đưa tới trước mặt Dạ Vị Ương, đôi mắt hẹp dài hàm chứa ý cười thản nhiên, “Người nếm thử, rượu này hương vị ngọt ngào, cho dù người bình thường không uống rượu cũng sẽ thích.”

“Ta đây cung kính không bằng tuân mệnh.” Dạ Vị Ương vốn không biết uống rượu, nhưng nghe Bắc Phương Thần nói như thế cũng nâng chén uống một hớp nhỏ, hân lập tức cảm thấy như có một cổ hương gạo tinh thuần dày đặc tràn ngập trong miệng, ngọt mà không ngán, chẳng những người không biết uống rượu như hân có thể uống, mà vừa uống liền muốn uống thêm nữa.

Dạ Vị Ương liên tục uống nhiều hơn vài hớp, chén nhỏ thoảng chốc đã bị hân uống sạch, so với mỹ tửu trong cung, hân càng thích rượu gạo của Bắc Phương Thần, “Rượu ngon.”

“Ta ba năm trước mang theo không ít, hôm nay người cứ việc uống nhiều một chút.” Nhìn chén Dạ Vị Ương trống rỗng, trong con người Bắc Phương Thần hiện lên một tia cười nhạt, lại rót cho Dạ Vị Ương một chén đầy.

Thở ra một hơi thật sâu, Dạ Vị Ương cảm thấy trong cơ thể giống như có một dòng nước ấm đang tuôn ra khắp tứ chi, thoải mái nói không nên lời, ngay cả hai má cũng bắt đầu nóng lên từng đợt, hân sờ sờ gương mặt nóng hầm hập của mình, đột nhiên cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, nâng mắt nhìn Bắc Phương Thần, lẩm bẩm nói: “Tại sao... Có điểm chóng mặt.”

“Rượu này tuy rằng uống ngon, nhưng tác dụng chậm mạnh hơn so với rượu bình thường, Vị Ương, người chẳng lẽ không biết uống rượu?” Bắc Phương Thần nhìn song mâu Dạ Vị Ương lộ ra mấy phần mê mang, lập tức đoán được kỳ thật nam nhân dồn sức uống rượu này căn bản không biết uống rượu.

“Hoàn, hoàn hảo, ta hoàn hảo.” Khẽ nhéo mi tâm, Dạ Vị Ương ghé vào trên bàn có chút buồn ngủ.

“Ta sai người làm cho người một chén canh cá tươi, để bụng ấm áp, còn có thể giải rượu.” Bắc Phương Thần vừa nói xong liền phân phó người khách điểm.

“Thật là... Đã làm phiền người.” Dạ Vị Ương dùng sức lắc đầu, tác dụng chậm rượu này quả nhiên rất đủ.

Bắc Phương Thần đứng dậy, trực tiếp đem nam nhân nửa tỉnh nửa say bế lên, hướng đến gian phòng: “Ở đây có gió, chúng ta vào phòng.”

Dạ Vị Ương mặc dù có chút say nhưng thần trí vẫn còn thanh tỉnh, thấy Bắc Phương Thần ôm hắn đi về phía chiếc giường trong phòng, chợt nghĩ đến mấy lời Bắc Phương Nguyệt vừa rồi, kia, trong lòng nhất thời nghi hoặc, vội cự tuyệt: “Không cần phiền toái như vậy, người gọi Thiếu Điển, để Thiếu Điển đến đây đưa ta trở về là được rồi.”

Trên đỉnh đầu Dạ Vị Ương truyền đến tiếng cười khê của Bắc Phương Thần: “Người sợ ta ăn người phải không, tiểu Nguyệt bất quá chỉ là nói đùa với người thôi.” Tâm tư bị nhìn thấu, Dạ Vị Ương nhất thời cảm thấy không còn mặt mũi gặp người, Bắc Phương Thần thoạt nhìn thẳng thắn rộng rãi như vậy, hắn lại nghĩ xấu, cho rằng đối phương sẽ đối với mình làm cái gì.

...

...

Ở trong phòng đích thực thoải mái hơn so với ngoài đình tử, Bắc Phương Thần thay Dạ Vị Ương cởi ra áo khoác dày nặng, hắn nằm ngò dựa trên giường Bắc Phương Thần, người nọ cẩn thận đem gối đệm lót sau lưng làm cho hắn dựa vào càng thoải mái.

“Uống chén trà trước.” Bắc Phương Thần rót chén trà cho Dạ Vị Ương, thuận thế ngồi ở bên giường, nhìn nam tử cầm chén trà uống từng ngụm nhỏ, hỏi: “Ta lúc trước nhìn thấy bản vẽ trong phòng người, mấy năm nay ta vào Nam ra Bắc gặp không ít bản vẽ, nhưng bản vẽ của người chính là lần đầu tiên thấy qua.”

Uống xong hai ngụm trà nóng đầu cũng không còn choáng váng như trước, nghe Bắc Phương Thần nhắc tới bản vẽ công trình thủy lợi, Dạ Vị Ương lập tức tỉnh táo tinh thần: “Ta lần này từ kinh thành đến Mân thành, chính là muốn khởi công xây dựng thủy lợi ở địa khu này, vùng Quảng Nam người cũng thấy đấy, bởi vì gặp nạn hạn hán dân chúng không có lương thực sống qua mùa đông, có lúc lại bị lũ lụt mà chịu tổn thất.”

Đưa chén trà cho Bắc Phương Thần, Dạ Vị Ương lẩm bẩm nói: “Nước có thể là căn nguyên lấy mạng con người, nhưng nếu biết cách lợi dụng, nó có thể bồi dưỡng nhân thổ, vùng Quảng Nam hiện nay tuy rằng bị người đời kêu là địa phương hẻo lánh khốn cùng, nhưng chỉ cần ta xây dựng tốt đập chắn nước, nơi này về sau nhất định trở thành nơi giàu có đông đúc.”

“Sông ngòi vùng Quảng Nam phân nhánh rất nhiều, muốn xử lý chỉ sợ không dễ dàng.”

Nghe ngữ khí lơ đãng của Bắc Phương Thần, Dạ Vị Ương liền hướng đối phương giải thích, nguyên nhân lũ lụt ở Quảng Nam phần lớn vì địa thế nơi này mực nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, khoảng cách hai nội địa không đến một trăm dặm thế nhưng chênh lệch cao tới hai trăm thước, điều này khiến cho một khi mùa mưa tới nước sông tràn ra nhấn chìm mảng lớn đất đai, đến mùa khô thì đất khô cằn ngàn dặm không có một giọt nước.

Phân tích của Dạ Vị Ương rất rõ ràng, hắn chính là muốn thông mở một hà đạo (đường sông) đem dòng sông chủ kiến (nòng cốt) Quảng Nam tiến hành phân lưu, đồng thời ở hai bên hà đạo tu kiến đê điều phòng ngừa lũ lụt.

Ý tưởng của hắn đối với đa số người thời đại này thật sự vượt quá mức bình thường, nhưng đây cũng không phải chuyện huyền diệu gì, từ xa xưa cái mọi người gọi là công nghệ cao chẳng qua là kinh nghiệm cùng sự

thành thạo, tựa như một tầng giấy kiếng, chỉ cần khoa học kỹ thuật đậm cao tới đâu cũng trở nên dễ dàng như bán bắp cải.

Thời điểm máy vi tính và điện thoại ra đời cũng không bán đắt trộm quý như vậy, một khi loại kỹ thuật này triển khai cũng không có gì hiếm lạ.

Đối với lịch sử tồn tại qua mấy ngàn năm, Dạ Vị Ương học tập tiền nhân vô kinh nghiệm tri thức mà nói, hẳn đi theo lời sở giảng, người ở thời đại này nghe được nhất định là vô cùng kinh thán, huống chi còn là kẻ ngoài nghề như cách núi, Bắc Phương Thần sau khi nghe xong ánh mắt liền dừng trên người Dạ Vị Ương có chút quá phận.

“Vị Ương tuổi còn trẻ đã là kỳ tài ngút trời, chỉ riêng danh xưng “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” trái lại làm ô bấn người.” Ánh mắt Bắc Phương Thần nhìn Dạ Vị Ương nhiều thêm vài phần thâm thúy.

“Cái gì kỳ tài ngút trời... Ta chẳng qua so với với người thường xem nhiều hơn một chút thôi.” Ước chừng xem qua mấy ngàn năm, hơn nữa thân phận kiếp trước là kỹ sư công trình, chuyện này Dạ Vị Ương làm không được mới là kỳ quái, điều đó cũng không có chỗ nào đáng giá để hân kiêu ngạo.

Đang tán gẫu đầu Dạ Vị Ương càng ngày càng choáng, tác dụng chậm của rượu gạo rất nhanh làm Dạ Vị Ương ngã xuống, chờ Bắc Phương Nguyệt bưng canh cá tươi đi vào liền nhìn thấy Dạ Vị Ương nằm trên giường đang ngủ, Bắc Phương Thần ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn nam tử trên giường.

“Nếu người thích hẳn, chúng ta dứt khoát mang hẳn về.” Bắc Phương Nguyệt đem canh cá đặt trên bàn, nàng nhìn gương mặt Dạ Vị Ương ngủ say, cười nói: “Khó trách Tịch Thiên Thương sủng ái nam nhân này như vậy, bộ dạng so với ta còn đẹp hơn, nhìn khuôn mặt này, người này nếu mang về nói không chừng sẽ có tác dụng lớn.”

Mu bàn tay nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt nam nhân ngủ say, Bắc Phương Thần nhìn Dạ Vị Ương nói: “Không được động vào hẳn.”

Bắc Phương Nguyệt lập tức nhãn tình sáng lên: “Hoàng huynh chẳng lẽ thật sự thích hẳn? Người này diện mạo đẹp mắt, nếu có thể một phen lợi dụng trợ giúp hoàng huynh lên ngôi vị hoàng đế, chẳng phải rất tốt?”

“Người cảm thấy, ta dùng loại phương pháp này mới có thể trèo lên hoàng vị?” Bắc Phương Thần ngữ khí có phần trầm xuống, tuy rằng không biểu hiện sự tức giận lại khiến thân thể Bắc Phương Nguyệt chấn động.

“Đương nhiên... Không phải, hoàng huynh, ta đi xuống trước.” Không dám ở lại trong phòng lâu thêm nữa, Bắc Phương Nguyệt vội vàng rời đi.

“Ngủ say như vậy, người thật sự tin ta sẽ không làm gì người sao, Dạ Vị Ương.” Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cánh môi Dạ Vị Ương, Bắc Phương Thần cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của nam nhân, bỗng nhiên trong miệng nam tử đang say ngủ phun ra tên một người.

“Bá Hề...”

52. Quyển 1 - Chương 52: Tra Tham Quan (4)

Bá Hề?

Bắc Phương Thần ngồi thẳng dậy nhìn nam tử mê man trên giường, đôi mắt hẹp dài vi ngưng, nhin không được khóe miệng cong lên một tia tựa tiểu phi tiểu: “Bá Hề trong miệng người là Lưu Bá Hề sao?”

Cười khê hai tiếng, ngón tay Bắc Phương Thần nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi Dạ Vị Ương bị hẳn làm ửng ửng đến nhu nhuyển, đưa ngón tay tham nhập vào trong miệng Dạ Vị Ương, hẳn cúi đầu một lần nữa nhắm nháp cánh môi xinh đẹp ngọt ngào của nam tử, đầu lưỡi giáo hoạt chui vào trong quần lấy chiếc lưỡi mềm mại của Dạ Vị Ương còn lưu lại nhàn nhạt mùi rượu.

Trong phút chốc hô hấp dần trở nên khó khăn, Dạ Vị Ương hơi nhú mày, nỉ non phát ra vài tiếng rên rỉ tỉnh té, Bắc Phương Thần cũng không vì vậy mà buông tha, khiến cho Dạ Vị Ương ngay cả ở trong mộng cũng cảm thấy khó chịu quay đầu muốn tránh đi nam nhân đang chiếm lấy hô hấp của hắn, thẳng đến một lúc sau Bắc Phương Thần mới chậm rãi thả Dạ Vị Ương.

Cúi đầu nhẹ nhàng liếm đi nước bọt chảy ra từ khoe miệng Dạ Vị Ương, Bắc Phương Thần dùng bàn tay mình vỗ về trán và gương mặt nam nhân: “Dạ Vị Ương, ta chờ xem kiệt tác của ngươi, nhìn xem ngươi có phải thật vậy hay không, có thể đem vùng đất nhiều tai họa này biến thành nơi giàu có đông đúc như trong miệng ngươi, ngủ đi, yên tâm ngủ thôi.”

...

...

“A... Người tới, người tới... Đỡ ta ngồi dậy... Ta, ta muốn uống nước.” Đầu có điểm nặng nề choáng váng, Dạ Vị Ương trong lúc nửa mê nửa tỉnh giống như ngày thường mà hô, một bóng người mơ hồ đi đến đỡ hắn ngồi dậy để đầu hắn tựa lên vai người nọ.

Dạ Vị Ương nhất thời có chút không thể phân biệt là mộng hay là thực, gối đầu trên vai đối phương chia tay ôm lấy cánh tay đối phương, “Bá Hề, là người sao? Người a, cũng không viết cho ta một phong thư...”

“Đại tướng quân có thể được tình yêu của Vị Ương, đó là may mắn của hắn.” Thanh âm có chút quen thuộc, nhưng tuyệt đối không phải Lưu Bá Hề.

Dạ Vị Ương lập tức tỉnh hơn phân nửa, dùng sức nhu nhu mắt ngẩng đầu lên, bóng người mơ hồ trước mặt dần trở nên rõ nét, này làm sao là Lưu Bá Hề, rõ ràng là Bắc Phương Thần, Bắc Phương Thần đang mang theo ý cười nhợt nhạt nhìn hắn.

Chợt hồi tưởng lại, hắn đến Tự Tiên Lâu mời Bắc Phương Thần uống rượu, uống vài chén hắn liền say, sau đó dường như ngủ mất.

Dạ Vị Ương vội vàng buông tay ra, mặt đỏ ửng lên, hết sức ngượng ngùng nói: “Ta, ta nhận lầm người.”

Hoàn hảo Bắc Phương Thần không lấy chuyện tình Lưu Bá Hề chế nhạo hắn, đứng dậy đi đến bên cạnh bưng một chén gì đó lại đây, lần nữa ngồi ở bên giường: “Canh cá tươi, uống một chút, bụng ấm áp, cũng có thể giải rượu.”

“Cám ơn, đúng rồi, ta ngủ bao lâu, Thiếu Điển bọn họ...” Dạ Vị Ương mới nói được phân nửa, một muống canh cá độ ấm vừa phải liền dứt vào trong miệng hắn.

Bắc Phương Thần một bên uy Dạ Vị Ương, một bên thản nhiên nói: “Ta đã phân phó tiểu Nguyệt, người của ngươi hiện tại đều nghỉ ngơi trong khách điểm.”

“Thật sự là phiền toái Bắc Phương huynh, ta đây bất tri bất giác ngủ quên.” Nuốt xuống canh cá tươi, gặp Bắc Phương Thần còn muốn uy hắn, Dạ Vị Ương vội đưa tay đón lấy chén và muống, “Ta tự mình ăn.”

Bắc Phương Thần cũng không khách khí, cầm chén và muống đưa cho Dạ Vị Ương, hắn chính là ở bên cạnh nhìn, chờ Dạ Vị Ương ăn xong liền giúp hắn đem chén để trên bàn, quay đầu thấy Dạ Vị Ương muốn đi xuống giường, đang ngồi ở bên giường duỗi tay lấy giày.

“Ta đến.” Bắc Phương Thần bước nhanh qua, nửa ngồi xổm xuống cầm lấy giày trong tay Dạ Vị Ương, thân thủ nâng một chân nam tử lên giúp Dạ Vị Ương mang giày.

“Này... Thật sự là ngượng ngùng, còn để người giúp ta mang giày.” Động tác Bắc Phương Thần quá nhanh, Dạ Vị Ương nghĩ muốn ngăn lại thì đối phương đã mang hảo cho hắn một chiếc giày, trong lòng chỉ có thể cảm thấy vừa cảm kích vừa xấu hổ.

“Ta xem ngươi là bằng hữu, ngươi lại xem ta là người ngoài sao?” Rất nhanh đã giúp Dạ Vị Ương mang xong giày, Bắc Phương Thần đứng dậy lại thay Dạ Vị Ương phủ thêm áo khoác, lần này càng làm cho Dạ Vị Ương trong bụng một trận cảm động và hổ thẹn.

Bắc Phương Thần đối với hắn một mực chân thành thẳng thắn, hắn lại luôn đối với đối phương mang theo mấy phần đề phòng, so với đại khí thản nhiên toát ra từ Bắc Phương Thần, Dạ Vị Ương cảm thấy mình đã

quá mức cần thận, tuy nói hần làm vậy cũng là chú ý thận trọng, nhưng bây giờ so sánh khó tránh khỏi hổ thẹn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Bắc Phương huynh, có thể nhận thức người chính là may mắn của Dạ Vị Ương ta.” Dưới sự dìu đỡ của Bắc Phương Thần, Dạ Vị Ương thử chậm rãi đi tới luân y ngồi xuống.

“Người đã gọi ta một tiếng ‘Bắc Phương huynh’, ta tất nhiên coi người như huynh đệ mà đối đãi, nếu không vội trở về, buổi tối ở lại chỗ này cùng ta dùng cơm, thế nào?”

Dạ Vị Ương tự nhiên một hơi đáp ứng.

53. Quyển 1 - Chương 53: Tra Tham Quan (5)

Tuy nói là cùng nhau ăn cơm, nhưng Bắc Phương Nguyệt bố trí hai bàn đồ ăn, nàng cùng Thường Thiệu Điển ngồi một bàn, cố tình để cho Bắc Phương Thần và Dạ Vị Ương đơn độc một bàn, bất quá vì đều ở chung một phòng nên không có người nào dám dị nghị.

Dạ Vị Ương và Bắc Phương Thần ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ, mùa đông sắc trời mau tối, mấy ngọn đăng hỏa đã được treo ngoài khách điểm, ánh lên vài phiến bông tuyết bay tán loạn rồi nhẹ nhàng rơi xuống.

Lúc ăn cơm Dạ Vị Ương đã bị giáo huấn, không uống rượu nữa, trước mặt chỉ có một chén trà, nghe Bắc Phương Thần kể những chuyện thú vị từng nghe thấy được trong ba năm vào Nam ra Bắc, một bữa cơm tuy rằng chỉ có hai người bọn họ nhưng chẳng hề nhàm chán, thường xuyên làm cho Dạ Vị Ương nghe đến quên động đũa.

“Về sau nếu có cơ hội, ta cũng muốn đi du ngoạn khắp nơi giống như Bắc Phương huynh, bằng không suốt ngày ở một chỗ thế này sớm muộn gì cũng buồn đến chết.” Dạ Vị Ương cảm khái nói.

Hần bây giờ không có biện pháp phân thân, nhưng hắn đã sớm nghĩ thông, sau khi mọi chuyện giải quyết xong hắn sẽ đi chung quanh nhìn một chút, cũng không uổng cho hắn xuyên tới thời đại này.

“Cơ hội là tự mình cấp, người nên nhớ kỹ điều này, tương lai ta nhất định mang người đi du ngoạn khắp nơi, người cảm thấy thế nào?” Bắc Phương Thần nâng chén rượu cười nhẹ.

Dạ Vị Ương liên tục gật đầu, có người dẫn hắn đi du ngoạn đương nhiên rất tốt, hướng chi còn là một đạo du (hướng dẫn viên du lịch) trình độ cao như Bắc Phương Thần.

Trò chuyện tán gẫu Dạ Vị Ương bèn hỏi Bắc Phương Thần về vấn đề buôn bán lương thực, hắn bất quá là tùy tiện hỏi một câu, kết quả lại ngoài dự liệu của Dạ Vị Ương.

“Hơn phân nửa số lương thực đã đem đi phân phát?”

Bắc Phương Thần không quá để ý nói: “Việc buôn bán chỉ là nhân tiện, ta vốn nghĩ nơi này thiếu lương thực, quan huyện Mân thành hẳn sẽ mua một ít lương thực, không ngờ rằng hắn mua thì có mua, nhưng chính là sang tay bán lại với giá cao, về sau ta biết việc làm của hắn liền không bán lương thực cho hắn nữa, phân phó người bên dưới đi quyên tặng.”

Tựa như lương thực đang nói tới không phải là của hắn, chỉ là một ít đồ không dùng đến mà thôi, nhưng Dạ Vị Ương biết số lương thực này cho dù hiện tại bán giá cao khẳng định cũng sẽ có người mua.

“Xem ra người không biết chuyện này.” Bắc Phương Thần nói.

Sự tình tri huyện Mân thành tham ô Dạ Vị Ương biết, nhưng không nghĩ tới tên gia hỏa này cứ nhiên ngấm ngầm làm sinh ý đầu cơ trục lợi, còn kiếm tiền từ nạn dân, Dạ Vị Ương không tiếp tục che giấu, đem chuyện hắn sắp làm nói cho Bắc Phương Thần.

Bắc Phương Thần sau khi nghe xong gật đầu, nói: “Cố ý thân cận với đối phương tìm bằng chứng xác thực cũng là một biện pháp tốt, nhưng ta và tri huyện Mân thành từng có tiếp xúc qua, người này phi thường giỏi hoạt, nếu như trong cung đã phái người đến điều tra hẳn, mấy ngày nay hẳn phỏng chừng đã phát hiện ra. Hiện tại dù người chủ động đi kết giao với hẳn, hẳn cũng lưu một cái tâm nhãn, sẽ không dễ dàng để lộ dấu vết.”

“Chung quy không thể để cho hẳn tiếp tục ung dung ngoài vòng pháp luật.”

“Ta trái lại có một biện pháp.”

Dạ Vị Ương nhãn tình sáng lên: “Bắc Phương huynh có cao kiến gì?”

Bắc Phương Thần suy nghĩ một chút, nói: “Muốn tìm chứng cứ, không nhất thiết phải nhắm vào tri huyện, ta nhớ rõ bên cạnh hẳn có một gia sư chưởng quản tài vụ, nghĩ cách nào làm cho tên gia sư kia khai ra tri huyện.”

“Người cứ duy trì bộ dáng hiện tại, không để ý đến tri huyện Mân thành, hẳn sẽ nghĩ người chưởng mắt một tiểu quan như hẳn, hiện giờ người phải ở Quảng Nam khởi công xây dựng thủy lợi, hẳn khẳng định sẽ tìm cơ hội đến nịnh bợ người ý đồ từ đó tìm chút ưu đãi, người bây giờ chủ động đi tìm hẳn ngược lại sẽ làm hẳn tâm sinh hoài nghi.” ?

Dạ Vị Ương gật đầu, Bắc Phương Thần nói rất có đạo lý, hẳn hỏi: “Nhưng phải làm sao khiến gia sư kia đồng ý khai sự thật?”

Bắc Phương Thần nghe thấy lập tức nở nụ cười, hứng thú nhìn Dạ Vị Ương nói: “VẬY còn phải xem người làm thế nào để hẳn mở miệng.”

“Chúng có thể bố trí một bàn cờ để đối phương tự mình nhảy vào, hai ngày nữa ta tính toán ly khai Mân thành, đến lúc đó ta sẽ thiết yến ở Tụ Tiên Lâu, người đứng giờ đến đây, tri huyện kia cho dù không thể tự mình đến cũng sẽ phái tâm phúc của hẳn đi dò xét phong thanh (tin tức)...”

Trong bữa cơm, Dạ Vị Ương và Bắc Phương Thần đã thảo luận xong biện pháp, thời gian ước định là ngày mốt lúc Bắc Phương Thần bọn họ chuẩn bị ly khai Mân thành.

Tin tức Bắc Phương Thần chiêu đãi Dạ Vị Ương rất nhanh đã truyền ra ngoài, hơn nữa là âm thầm tung ra Dạ Vị Ương kỳ thật muốn đem một phần công trình khởi công xây dựng thủy lợi giao cho Bắc Phương Thần làm, tri huyện Mân thành kia quả nhiên không tiện đến liền phái tâm phúc gia sư của hẳn đi tham phong (dò xét tin đồn), nhưng đối phương không ngờ rằng chính là, hẳn vừa tiến vào uống chén rượu, ngay cả Dạ Vị Ương còn chưa thấy thì người đã hôn mê bất tỉnh.

54. Quyển 1 - Chương 54: Tra Thăm Quan (6)

Loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng rên rỉ muộn muộn (rầu rĩ, buồn bực) từ sát vách, nếu không phải hẳn hành động bất tiện, Dạ Vị Ương lúc này đã sớm chạy qua bên vách xem.

Bất được sư gia, bất quá lúc đầu thẩm vấn không được thuận lợi, lão sư gia cáo già kia đối mặt với câu hỏi của Dạ Vị Ương chẳng hề hồi đáp, ở tại chỗ không ngừng cầu xin tha thứ bày tỏ trung tâm, mặc cho Dạ Vị Ương hỏi thế nào cũng hỏi không ra.

Sư gia nếu không quay về, phỏng chừng huyện lệnh vốn cẩn thận dè dặt kia nhất định nổi lên nghi ngờ, đến lúc đó muốn đem hẳn một lần lật đổ khó khăn sẽ càng lớn.

Vì vậy Bắc Phương Nguyệt nhìn không được nữa dứt khoát tự mình ra trận, tuy rằng Dạ Vị Ương rất muốn đến hiện trường học hỏi, nhưng Bắc Phương Thần lại kéo hẳn đến kế bên vách.

Dạ Vị Ương vẫn có chút hoài nghi một nữ hài tử có thể làm cho tên cứng miệng kia chỉ điểm ra gì hay không, kết quả còn chưa uống hết nửa ấm trà bên vách đã truyền đến tin tức, gia sư đã khai ra huyện lệnh.

“Lợi hại như vậy, dùng biện pháp gì khiến hần mở miệng a?” Giấy trắng mực đen cộng thêm huyết thủ ấn, Dạ Vị Ương nhìn từng câu từng chữ được ghi chép lại, không nhìn còn tốt, vừa nhìn trái tim Dạ Vị Ương đều nhanh từ cổ họng nhảy ra ngoài.

Dạ Vị Ương sắc bén quét qua, sau đó đem bản ghi chép thu hồi, đối với Bắc Phương Thần nói: “Việc này liên lụy nhiều người, nếu để cho người phía trên biết người và Nguyệt cô nương cũng xem qua bản ghi chép này chỉ sợ chúng ta đều gánh vác không nổi, việc này xin Bắc Phương huynh và lệnh muội ngàn vạn lần bảo mật.”

“Người có thể yên tâm, ta cùng tiểu Nguyệt ngày mai đã đi, vốn không phải là người trong quan trường, cho dù biết cũng chẳng có tác dụng gì.” Có được cam đoan của Bắc Phương Thần, Dạ Vị Ương hơi an tâm một chút, nhưng vì để bảo đảm hần vẫn phân phó xuống, sự tình hôm nay không ai được tiết lộ ra ngoài.

Nhìn bản ghi chép trong tay, Dạ Vị Ương nhất thời một trận kinh hồn táng đảm, nguyên bản hần nghĩ một cái huyện lệnh Mân sơn nhỏ nhỏ vì cái gì điều tra không ra chứng cứ xác thực, hiện tại sau khi nhìn văn tự ở mặt trên hần lập tức minh bạch

Huyện lệnh này không đơn giản chỉ là huyện lệnh, mà còn cùng người trong cung quan hệ thiên ti vạn lữ (rắc rối, phức tạp), chuyện này nhất định liên quan đến người trong cung, nhưng chẳng lẽ vì vậy liền bỏ qua? Dạ Vị Ương không phải không nghĩ tới trước tiên nên bẩm báo hoàng thượng, mà nếu quả thật phải thả huyện lệnh thì hần lại không cam lòng, nghĩ như vậy, hần vẫn quyết định trước đem huyện lệnh xử trí.

Sau khi lấy được chứng cứ Dạ Vị Ương nhanh chóng liên hệ với Từ đại nhân, trong lòng hần có chút thấp thỏm không yên Từ đại nhân này có dám đem huyện lệnh kia giải quyết hay không, may mắn Từ đại nhân không làm cho hần thất vọng, quyết đoán phân phó xuống đem huyện lệnh cùng toàn bộ người có liên quan bắt giữ, trên công đường cầm bằng chứng gia sư khai ra nhất nhất nói cho bọn chúng nghe.

Những tên gia hỏa vốn gió chiều nào che chiều đó vừa thấy mọi chứng cứ đã bị Dạ Vị Ương nắm vững, lại nghĩ đến gia sư đã làm phản, ngay tức khắc một đám giống như bài domino ngã xuống mặt đất, đều đứng ra lên án đủ loại hành phi phạm tội của huyện lệnh.

Việc đã đến nước này, huyện lệnh kia không thể không cúi đầu.

“Dạ đại nhân, Dạ đại nhân, ngài không thể tra ta, ngài có biết người sau lưng ta là ai, hoàng thượng cũng không biện pháp xử trí ta, người muốn xử trí ta thế nào?” Hai tay bị trói chặt, chân mang xiềng xích huyện lệnh không cam lòng bị thúc đẩy lên xe ngựa, hần vẫn hướng về phía Dạ Vị Ương không ngừng hô.

“Chờ một chút.” Dạ Vị Ương gọi thị vệ, bắt quá không đợi huyện lệnh vui vẻ ra mặt, hần lạnh giọng quát: “Đem miệng tên gia hỏa này bịt lại cho ta.”

Huyện lệnh nhất thời sắc mặt đại biến, xông đến Dạ Vị Ương tức giận mắng: “Dạ Vị Ương! Người cho người là ai, người nghĩ người xử trí ta liền có thể tẩy trắng người sao? Người chẳng qua là con chó bên cạnh hoàng thượng, một con chó bán mông! Hôm nay người xử trí ta, về sau người cũng sẽ rơi vào kết cục giống như ta, buông ta ra, các người buông ta ra, ta là người của thái hậu, là người của thái hậu!”

Ngôn ngữ ô uế khó nghe lọt tai, vài thị vệ nhất thời sững sốt. ?

“Còn thất thần cái gì, mau bịt miệng hần lại!” Thường Thiếu Điển một bên vội hô mấy tiếng, những thị vệ kia kịp phản ứng nhanh dùng vải bố nhét vào miệng huyện lệnh.

“Đại nhân?” Thường Thiếu Điển có chút lo lắng nhìn Dạ Vị Ương, một chuyến đi này bọn họ gặp phải sự tình vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

“Người kêu đến vui vẻ như vậy, cơm chiều cho hần một chén cơm ớt đi.” Dạ Vị Ương cũng không phải là người không biết nổi cáu, chính là lưỡi cùng chó điên so đo, “Đúng rồi, đám người Bắc Phương huynh đâu?”

“Bọn họ đã đi rồi, bắt quá Bắc Phương công tử bảo ta nhắn với người một câu.”

Gấp rút giải quyết chuyện tình bên này, còn chưa kịp cùng đám người Bắc Phương Thần nói lời từ biệt, Dạ Vị Ương trong lòng hơi có chút tiếc nuối, cũng không biết từ biệt ngày sau còn có cơ hội gặp lại hay không, hần thậm chí còn chưa hỏi nhà Bắc Phương Thần ở đâu, là người của quốc gia nào.

Dạ Vị Ương hỏi: “Nhấn cái gì?”

“Bác Phương công tử nói, chờ hấn an bài chuyện trong nhà, nhất định sẽ mời người đến nhà hấn làm khách.”

55. Quyển 1 - Chương 55: Trở Về Cung, Hoàng Thượng Thịnh Tự Trọng!

Xa cách nhiều tháng, rốt cuộc cũng trở lại kinh thành.

Thăng đến khi Dạ Vị Ương ngồi trong xe ngựa nhìn thấy hồng đăng lung (lồng đèn đỏ) treo hai bên đường phố, hấn mới kịp phản ứng, đã sắp đến tết âm lịch rồi.

Kiếp trước từ sau khi bà ngoại mất, tết âm lịch của hấn chủ yếu đều vượt qua trong giờ tăng ca, so với một mình về nhà lẻ loi trợ trợ đối mặt với pháo hoa rực rỡ ngoài phòng, còn không bằng ở lại trong phòng làm việc, ít nhất trong phòng làm việc còn có những đồng sự khác cùng hấn trải qua đêm ba mươi.

Bất tri bất giác, lại đến thế giới này sống qua hết ba phần tư năm đầu tiên.

Dạ Vị Ương có chút sững sờ mà nhìn, đắm chìm trong không khí tân niên ở thiên kinh, mãi đến lúc sau hấn mới chân chính ý thức được rằng, hấn sẽ ở chỗ này bắt đầu một cuộc sống mới, không thể quay về kiếp trước.

Năm sau, và năm sau nữa, đại khái đều phải ở thế giới này vượt qua.

Sau khi trở lại kinh thành Dạ Vị Ương ngay cả nhà cũng không về mà trực tiếp tiến cung, thời điểm trước lúc quay về hấn đã viết một phong thư gửi vào trong cung, nói cho Tịch Thiên Thương biết sự tình ở Mân thành.

Trước khi gặp mặt Tịch Thiên Thương trong lòng Dạ Vị Ương cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần, suy cho cùng người đứng sau tri huyện Mân thành chính là thái hậu, là sinh mẫu của Tịch Thiên Thương, tuy rằng Dạ Vị Ương cảm thấy người kia là một hoàng đế công tư phân minh, nhưng sự tình này hấn thật không nắm chính xác.

Nghàn suy vạn nghĩ, kết quả cuối cùng lại quá mức vượt ngoài dự liệu của Dạ Vị Ương.

“Vị Ương, làm tốt lắm!” Gặp mặt câu nói đầu tiên của Tịch Thiên Thương chính là sâu sắc khen ngợi: “Trẫm đã sớm muốn áp chế về kiêu căng của đám ngoại thích này, nhưng khổ nỗi không tìm được chỗ xuống tay, không ngờ bị người đánh bữa mà trúng.”

“Ý hoàng thượng là, muốn xử trí tri huyện kia?” Dạ Vị Ương hy vọng hấn không phải nghe lầm a.

“Nếu trẫm ngay cả một tên tri huyện nho nhỏ cũng không xử trí được, thì đám ngoại thích kia còn không leo lên đầu trẫm sao.” Tịch Thiên Thương bước nhanh đến, mắt thấy Dạ Vị Ương liên loan thất lưỡng thân thủ đem người bế lên, Dạ Vị Ương nhất thời bị ủng vào trong lồng ngực vừa rắn chắc vừa ấm áp.

“Vị Ương, người thật sự là tiên nhân mà lão thiên gia phái xuống trợ giúp trẫm nhất thống thiên hạ, người có biết trẫm đã nhần nhện đám ngoại thích này bao nhiêu lâu không, không nghĩ tới người chẳng những đi Quảng Nam đại tu thủy lợi tạo phúc cho dân chúng của trẫm, mà còn cấp cho trẫm một cái kinh hỉ ngoài ý muốn như vậy.”

“Bệ hạ, bệ hạ —— ” Bị Tịch Thiên Thương ôm chặt Dạ Vị Ương có chút nghẹt thở, đột nhiên một trận thiên hoàn địa chuyển, Dạ Vị Ương cảm thấy hai chân treo lơ lửng cả người đã bị Tịch Thiên Thương bế ngang lên (bể kiểu công túa =)), hấn nhất thời cả kinh, “Hoàng thượng, thả ta xuống a.”

Thả đúng là sẽ thả, bất quá không phải đặt ở trên luân y mà là thả vào trên giường, lưng Dạ Vị Ương vừa mới chạm xuống giường liền bị Tịch Thiên Thương đè lại, cả người áp lên thân hấn, bên tai truyền tới thanh âm trầm thấp: “Dạ Vị Ương, trẫm nhớ người muốn chết.”

Một câu vô cùng đơn giản, không có tận lực trữ tình, cũng không có âm điệu pháp phùng cố ý, chỉ có một câu nói đơn giản bình thường như vậy lại nghe đến đặc biệt chân thật, chân thật đến mức khiến cho Dạ Vị Ương kinh hãi.

“Hoàng thượng, chẳng lẽ ngươi đã quên những lời trước kia chúng ta đã từng nói?” Dạ Vị Ương vốn nghĩ vấn đề này hẳn cùng Tịch Thiên Thương đã thảo luận quá nhiều quá đủ rồi, quân là quân, thần là thần, hẳn sẽ không giống như Dạ Vị Ương lúc trước trở thành kẻ làm ấm giường bên cạnh hoàng đế.

Dạ Vị Ương thái độ kiên quyết, hai tay dùng sức đẩy Tịch Thiên Thương ở trên người hẳn ra, hẳn vội ngồi dậy nhìn nam nhân bên cạnh, gắt gao nhìn chăm chăm đối phương lớn tiếng quát: “Hoàng thượng, quân thần khác biệt, thỉnh tự trọng!”

Tịch Thiên Thương thể nhưng nở nụ cười, hẳn đánh giá nam nhân trước mặt đang làm bộ dáng “Không được tới đây” từ trên xuống dưới, nếu như là trước đây hẳn đã sớm không có tâm trạng mà ly khai, nhưng bây giờ lại cảm thấy Dạ Vị Ương càng ngày càng sinh động đáng yêu.

“Người càng cự tuyệt trầm như vậy, trầm lại càng muốn người, mà thôi, người hiện tại mới trở về trầm sẽ không đùa giỡn người.” Nói thì nói như thế, Tịch Thiên Thương vẫn đưa tay ôm lấy thắt lưng Dạ Vị Ương, thấy đối phương còn muốn đẩy hẳn, một bên ôm chặt một bên nói: “Trầm hạ chỉ đem Kiến An công chúa gả cho Đại tướng quân, người cảm thấy thế nào?”

Những lời này chỉ vừa nói ra, nam nhân trong ngực Tịch Thiên Thương nguyên bản vẫn nỗ lực giãy giụa nhất thời dừng động tác, tuy rằng trên mặt chợt lóe lên kinh ngạc cùng bối rối, nhưng Dạ Vị Ương rất nhanh chóng kiểm chế tâm tình của mình.

“Thứ cho vi thần nói thẳng, Đại tướng quân vì nước vì dân nếu không có công lao thì cũng có khổ lao, có lẽ bệ hạ xem công chúa là tâm can bảo bối, nhưng vi thần nhìn thấy, Kiến An công chúa tính tình bất hảo, nếu thật sự gả cho Đại tướng quân, đối với Đại tướng quân mà nói không phải là chuyện tốt.”

Dạ Vị Ương không phải chưa từng nghĩ tới sau này Lưu Bá Hề có kết hôn hay không, nhưng người nọ đã cho hẳn hứa hẹn, hẳn cũng tin tưởng lời nói của Lưu Bá Hề, chẳng qua không ngờ xú hoàng đế này cư nhiên muốn đem công chúa gả cho Bá Hề.

“Người làm sao biết Đại tướng quân sẽ không đáp ứng, có thể thú công chúa, đây chính là sự kiện tôn vinh không gì sánh bằng a.” Tịch Thiên Thương nhìn Dạ Vị Ương, hàm chứa vài phần thú vị cùng đánh giá.

Dạ Vị Ương hơi mấp máy môi, trầm giọng nói: “Chuyện trong kinh thành không có gì có thể giấu được bệ hạ, bệ hạ cố ý nói với vi thần chuyện này, không phải là muốn xem phản ứng của vi thần sao? Vi thần nguyện ý tin tưởng Đại tướng quân.”

“Người vẫn tin tưởng hẳn như vậy?” Ngờ ngợ Tịch Thiên Thương hơi trầm xuống, mơ hồ dẫn theo vài phần hờn giận, “Trầm cho người đi Ngọc Hành sơn chữa trị chân bị thương, người trái lại cùng Đại tướng của trầm ở một chỗ, ta hỏi người, Lưu Bá Hề kia đã từng chạm qua người chưa?!”

...

...

Xú hoàng đế sao không xưng trầm nữa? Không đúng, hẳn lo lắng không phải vấn đề này, mà là lời Tịch Thiên Thương hỏi hẳn a.

Dạ Vị Ương không nghĩ Tịch Thiên Thương sẽ hỏi hẳn như vậy, hẳn nhất thời nghẹn giọng, việc này không biết phải trả lời như thế nào đây, ngày thường Lưu Bá Hề thân mật tiếp xúc với hẳn cùng lắm chỉ là ngẫu nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, còn những chuyện khác thật sự vẫn chưa có làm.

Thứ nhất, thái độ làm người của Lưu Bá Hề tương đối kiềm chế, sẽ không tùy tiện đối với hẳn động tay động chân, thứ hai Dạ Vị Ương vẫn chưa chuẩn bị tốt để làm cái kia, nói chính xác, hẳn kỳ thật muốn ở mặt trên hơn, nhưng bất kể nhìn thế nào Lưu Bá Hề cũng không giống kẻ bị áp a.

Thấy Dạ Vị Ương đỏ mặt chẳng nói lời nào, lòng mày Tịch Thiên Thương đều nhanh cau lại thành sơn loan (dây núi), thanh âm cũng không tự giác cao lên: “Tên hỗn đản Lưu Bá Hề đó đã ngủ với người?!” ?

“Không có!” Dạ Vị Ương lập tức trả lời, nhưng vấn đề này mặc kệ là trả lời hay không trả lời đều làm người ta cảm thấy xấu hổ, hần thềm hít một hơi, vội nói: “Hoàng thượng, đây là chuyện riêng của ta, người đừng nên hỏi.”

Hai chữ “không có” kia tựa hồ khiến cho tâm tình Tịch Thiên Thương thư hoãn không ít, một tia tiểu ý lần nữa xuất hiện bên khóe miệng hần, Tịch Thiên Thương ôm Dạ Vị Ương, nói “Người cảm thấy ta đáng sợ sao, nhưng đừng cho rằng Lưu Bá Hề là một chính nhân quân tử, đừng trách trẫm không nhắc nhở người, Lưu Bá Hề chính là con sói đội lốt cừu.”

Thấy Dạ Vị Ương không lên tiếng, Tịch Thiên Thương biết người này khẳng định không đem lời hần để vào trong lòng, tiếp tục nói: “Người có thể cảm thấy trẫm đang nói xấu hần, lời phía trước người có thể bỏ ngoài tai, nhưng lời phía sau người cần phải nghe cho kỹ.”

“Hoàng thượng... Còn muốn nói gì nữa?”

Tịch Thiên Thương ghé vào bên tai Dạ Vị Ương, môi áp sát tai nam nhân đè thấp thanh âm, từng đợt nhiệt khí kia khiến người ta có chút tâm loạn: “Chỉ cần để trẫm biết người ngủ với hần, trẫm sẽ không buông tha Lưu Bá Hề.”

Đây là lời loạn thất bát tao gì a! Dạ Vị Ương nhất thời cảm giác đầu có điểm trường, xú hoàng đế này rõ ràng là quỷ ích kỷ, nhất định cho rằng “Dạ Vị Ương” trước kia là người của hần, hiện tại cho dù không phải cũng không muốn người khác chạm vào.

Nguyên bản Dạ Vị Ương không tính toán đi tìm Lưu Bá Hề, suy cho cùng tên kia tuy rằng thời điểm hần ly khai kinh thành có đến tiền hần, chính là mấy tháng nay ngay cả một phong thư cũng không có gửi tới, cổ tử khí này Dạ Vị Ương vẫn luôn ghen nín.

Hần mặc dù thích Lưu Bá Hề, nhưng sớm đã qua lứa tuổi yêu đương si cuồng, hiểu biết sâu sắc quá trình sống chung đối đãi tôn trọng lẫn nhau có bao nhiêu trọng yếu, hần yêu Lưu Bá Hề, nhưng sẽ không bởi vì yêu mà để mình trở nên hèn mọn tầm thường giữa trần ai.

Một người ngay cả bản thân cũng không tôn trọng, mà còn trông chờ những người khác tôn trọng người yêu người sao.

Chẳng qua hiện tại sau khi nghe Tịch Thiên Thương nói Dạ Vị Ương thăm nghĩ phải nhanh chóng tìm gặp Lưu Bá Hề, những lời của Tịch Thiên Thương có thể tin tưởng hay không tạm thời không bàn tới, hần chung quy cảm thấy hần đã bị che giấu chuyện gì đó, hơn nữa chuyện ấy không chừng Lưu Bá Hề có biết.

Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương cùng nhau lớn lên, bọn họ một người là Đại tướng quân Thiên quốc tiếng tăm lừng lẫy, một người là hoàng đế Thiên quốc, hai người là sư huynh đệ, là quân cũng là thần.

Lưu Bá Hề làm sao không biết trước kia “Dạ Vị Ương” và hoàng đế có quan hệ như thế nào, nhưng sau đó vì cái gì muốn cùng một chỗ với hần, Dạ Vị Ương không cho là Lưu Bá Hề lừa hần, dù sao lừa hần cũng chẳng có gì hay ho, Lưu Bá Hề thậm chí còn không có biểu hiện hành động trực tiếp muốn cùng hần làm cái kia.

Trên danh nghĩa mà nói, lúc trước “Dạ Vị Ương” là người của hoàng đế, Lưu Bá Hề dám cướp người của hoàng đế thật sự là mạo hiểm liều lĩnh.

“Lý công công, người biết Đại tướng quân đang ở đâu không?” Thời điểm sắp ra khỏi Thiên Nguyên Điện, Dạ Vị Ương đột nhiên nhớ đến, so với trực tiếp đi tìm Lưu Bá Hề còn không bằng hỏi Lý công công hằng ngày ở trong cung một chút.

“Thượng thư đại nhân muốn tìm Đại tướng quân a, nô tài khuyên đại nhân vẫn là không nên đi.” Quả nhiên để Dạ Vị Ương hỏi đúng người rồi, nhìn bộ dáng Lý công công muốn nói lại thôi, Dạ Vị Ương lập tức minh bạch, trong khoảng thời gian hần không ở kinh thành trong cung hần đã xảy ra chuyện.

Dạ Vị Ương từ trong ngực lấy ra một khối vàng vụn đưa qua: “Ta đây tìm Đại tướng quân có việc gấp, phiền toái Lý công công.”

Hết chương thứ năm mươi lăm

56. Quyển 1 - Chương 56: Đại Tướng Quân Xuất Hiện (1)

Dạ Vị Ương không ngờ rằng hần chỉ ly khai kinh thành mấy ngày trong cung cứ nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, chân trước hần vừa mới từ kinh thành đi đến Mân thành, thì chân sau Tịch Thiên Thương lại đột nhiên hạ chỉ đem Kiến An công chúa cấp gả cho Lưu Bá Hề.

Dạ Vị Ương vốn nghĩ Tịch Thiên Thương chỉ là tùy tiện nói vậy thôi, nào biết rằng xú hoàng đế này từ lâu đã có chuẩn bị, mà ngày đó Đại tướng quân thế nhưng không chút lưu tình cự tuyệt hôn sự, thẳng thắn nói hần đã có người trong lòng, cho dù Kiến An công chúa tình nguyện làm thiếp hần cũng không đáp ứng hôn sự.

Sự tình này ở kinh thành huyền nao oanh oanh liệt liệt, mà Dạ Vị Ương ở Quảng Nam xa xôi cái gì cũng không biết, rõ ràng cùng trong cung từng có vài lần thư từ qua lại, nhưng không có người nào tiết lộ cho hần nửa điểm phong thanh (tin tức), muốn nói hoàng đế không ngăn chặn hần mới không tin.

Đại tướng quân thái độ kiên quyết, Tịch Thiên Thương cũng không có biện pháp gây khó dễ, việc này đến cuối cùng chẳng đi đến đâu, nhưng đối với Kiến An công chúa từ nhỏ sống an nhàn sung sướng mà nói, Lưu Bá Hề không chút do dự dứt khoát cự tuyệt làm cho nàng vô cùng nan kham, đường đường là một công chúa lại trở thành trò cười trong kinh thành.

Cũng không biết Kiến An công chúa là tức giận hay gỡ thủ đoạn, mà sau đó liền nháo ra chuyện nhảy xuống hồ tự sát, tiếp theo tất nhiên là người được cứu lên.

Thẳng đến khi thái hậu ở tự miếu vì nước cầu phúc nghe được chuyện đó lập tức chạy về hoàng cung, việc này tuy nói từ đầu đến cuối Lưu Bá Hề vô tội, nhưng suy cho cùng công chúa là vì Đại tướng quân mới tự sát, thái hậu trong cơn thịnh nộ bắt Đại tướng quân phải ở trong cung bồi công chúa, chờ đến công chúa không có việc gì mới được ly khai.

Từ lúc xảy ra sự việc đến nay nghe đâu đã qua một tháng, Kiến An công chúa vẫn còn nằm trên giường, chỉ cần Đại tướng quân vừa đi lập tức khóc nháo đòi treo cổ, bên kia thái hậu chèn ép, bên này hoàng thượng dung túng, Đại tướng quân ngay cả muốn rời đi cũng không có biện pháp.

Tựa như Lý công công nói, Đại tướng quân hiện tại vẫn còn bị nhốt trong cung, Dạ Vị Ương bây giờ nếu đi qua chẳng khác nào dè nhập hổ khẩu, cho dù là như vậy Dạ Vị Ương sẽ không theo lời Lý công công đi tìm hoàng thượng cầu tình.

Xú hoàng đế kia khẳng định đã sớm nghĩ đến điểm này, tên đó càng muốn hần đi cầu tình, hần càng không đi, hần cố ý dẫm vào đầu ngọn thương, trực tiếp đi tìm công chúa đòi người.

Bất quá Dạ Vị Ương không có ngọc đến nỗi chỉ đi một mình, đường đường Đại tướng quân không làm chính sự lại suốt ngày ở cùng một nữ nhân còn ra thể thống gì.

“Công bộ Thượng thư Lý đại nhân, Đại học sĩ Trần đại nhân, còn Lễ bộ thị lang cái gì đại nhân...” Dạ Vị Ương liên tiếp niệm ra mấy cái tên, mỗi một người đều là quan viên đã từng kết giao với hần, trong đó Đại học sĩ Trần đại nhân cùng hần truy bắt huyện lệnh Mân thành, Công bộ tự nhiên không cần nhiều lời, bọn họ hiện tại cùng nhau trừ kiến công trình thủy lợi.

Ngoại trừ nhiều đó Dạ Vị Ương còn sai người thỉnh vài bộ hạ Đại tướng quân lại đây, mục đích liền đơn giản như thế trực tiếp đánh đến ngoài điện chỗ công chúa đang ở đòi người.

Tuy nói đối phương là thái hậu và công chúa, nhưng mọi người thấy đầu lĩnh chính là đại hồng nhân Dạ Vị Ương bên người hoàng đế, hơn nữa sau khi Dạ Vị Ương hỏi cung những người tin tức nhanh nhạy đã biết hoàng thượng chuẩn bị khai đao với đám người thái hậu bên kia, còn tưởng Dạ Vị Ương đã được hoàng thượng âm thầm sai sử, liền trùng trùng điệp điệp đi theo Dạ Vị Ương.

Ngoài dự kiến của Dạ Vị Ương, trừ những người hần đặc biệt kêu gọi, một ít quan viên ngày thường không cùng hần qua lại sau khi nghe được tin tức cũng từ ngoài cung chạy tới đây, trong triều đình này chung quy

vẫn có quan viên thật tâm vì quốc gia mà suy nghĩ, người nói một Binh bộ Thượng thư Đại tướng quân không ở trong nha môn làm việc, không ở giáo tràng thao luyện, mỗi ngày ở trong cung làm cái gì.

“Người nói Dạ Vị Ương dẫn người đi tìm thái hậu và công chúa đòi người?” Tịch Thiên Thương đang ngồi uống trà suýt chút nữa sặc ra, người hẳn đợi không đến, ngược lại còn đưa tới một đại tin tức.

Lý công công xoay người thấp giọng nói: “Đúng vậy a, sau khi tiểu nhân đem chuyện của Đại tướng quân nói cho Thượng thư đại nhân, Thượng thư đại nhân đã trực tiếp đi rồi, tin tức này là mới vừa truyền tới, nói Thượng thư đại nhân đã dẫn người đến ngoài cửa điện công chúa.”

“Dạ Vị Ương này!” Tịch Thiên Thương nhất thời cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, rõ ràng thời điểm vừa mới tỉnh lại vẫn là kính tiểu thận vi (thái độ làm người cẩn trọng tỉ mỉ), không dám nói lung tung không dám làm việc loạn, giống như một con nhím nhỏ đem bản thân vô trang đầy mình rất sợ bị người nắm lấy chỗ đau, nhưng hiện tại chưa qua bao lâu, Dạ Vị Ương kia dám suất lĩnh triều thần chạy đi đòi người.

Tuy rằng lúc trước từ trong ánh mắt lấp lánh tỏa sáng của Dạ Vị Ương nhìn ra nam tử kia tuyệt đối không phải kẻ nhát gan, nhưng Tịch Thiên Thương không ngờ rằng lá gan Dạ Vị Ương lại lớn như vậy.

“Nếu đúng là như vậy trăm cũng không quản hấn.” Tịch Thiên Thương cười mắng một câu, hiện tại hẳn thật đúng là không có biện pháp làm gì Dạ Vị Ương, thứ nhất Dạ Vị Ương liên tục lập công, chẳng những thay hấn tạm thời giải quyết chuyện quốc khổ khẩn cấp, còn thiết kế ra một phương án công trình thủy lợi làm người ta kinh thán, càng không nói tới Dạ Vị Ương đánh bậy đánh bạ giúp hấn tìm được điểm yếu có thể giải quyết đám ngoại thích.

Mà tối trọng yếu chính là, Tịch Thiên Thương bây giờ thật sự không nỡ làm tổn thương nam nhân kia.

Tịch Thiên Thương đột nhiên cảm thấy trái tim hấn càng lúc càng ngứa, giống như bị móng mèo cào a cào hấn không thể lập tức đem Dạ Vị Ương hảo hảo “giáo huấn” một phen, hấn buông chén trà xuống, cười nói: “Cùng trăm đi xem một chút, đừng để cho thái hậu làm tổn thương Tiểu Ương Tử của trăm.”

Hết chương thứ năm mươi sáu

57. Quyển 1 - Chương 57: Đại Tướng Quân Xuất Hiện (2)

Người nói triều thần sẽ cho rằng đường đường một Đại tướng quân cả ngày theo bồi công chúa rất thích hợp sao?

Đương nhiên không thích hợp.

Chính là chuyện này đối với một số người biết nặng biết nhẹ, lại cùng mình không có quan hệ quá lớn, người một mình tùy tiện tiến lên đưa ra kháng nghị có thể thành sự hay không còn chưa biết, nhưng nếu bị thái hậu nhớ thương trong lòng về sau khỏi cần lẫn lộn trong triều đình nữa.

Nhưng sự tình một khi có đầu lĩnh, một khi có người đi theo, thì những người khác cũng sẽ lục đục nói gót theo sau, có thể nói là rời rạc mạo hiểm, cũng có thể nói là đông người lực lượng cường, tóm lại, dưới sự chỉ đạo của Dạ Vị Ương đám người chậm rãi đi đến ngoài điện nơi công chúa ở. (Giống đi đánh ghen =))

Thị vệ canh cửa nhìn đông đảo quan viên đang tiến tới gần có chút ngốc lảng, người nói một hai người bọn họ còn có thể cản, nhưng nhiều đây người làm sao ngăn đây a?

Bất quá Dạ Vị Ương chưa có ngốc đến mức tự tiện xông vào chỗ công chúa, mà để cho thị vệ canh cửa đi thông báo một tiếng, mấy thị vệ thấy đối phương thanh thế lớn cũng không dám chậm trễ, lập tức chạy đi thông báo, nhưng chẳng được bao lâu thị vệ lộ vẻ mặt khó xử nhìn đám người Dạ Vị Ương nói, công chúa sinh bệnh không muốn người khác quấy rầy.

“Chúng ta tìm Đại tướng quân chứ không phải công chúa, nếu Đại tướng quân không chịu ra ta đây đành phải tự mình đi vào tìm.” Dạ Vị Ương di chuyển luân y đi vào, đột nhiên trong điện truyền đến tiếng quát tháo của nữ nhân.

“Ai nha, đau quá! Tim ta đau quá!”

“Đại tướng quân người đừng đi a, công chúa sẽ đau lòng, thái hậu nói để ngài bồi công chúa.”

Nghe thanh âm hỗn loạn ầm ĩ này, Dạ Vị Ương hơi nhúu mày, tuy rằng chưa nhìn thấy màn biểu diễn của Kiến An công chúa, nhưng chỉ cần nghe thanh âm hẳn chỉ muốn hét to một tiếng: diễn kỹ quá kém, phụ phân (phần kém cỏi) rút đi!

Dạ Vị Ương nổi cảm tức không biết từ đâu trào lên, hướng về phía trong phòng lớn tiếng nói: “Đại tướng quân tính toán cả đời ở trong phòng công chúa đánh giặc sao, hay cảm thấy ở trong đó là có thể bảo vệ quốc gia, người còn nhớ rõ lúc trước từng nói với ta những gì không?”

Người bên ngoài đều khiếp sợ không thôi, không nghĩ tới Dạ Vị Ương lại đem Đại tướng quân ra mắng, tuy rằng nghe nói Thượng thư đại nhân sau khi mất trí nhớ tính cách đã thay đổi một ít, lại chẳng ngờ hiện tại lá gan lớn đến mức ở ngay trước mặt mắng chửi Đại tướng quân. (chửi chồng là quyền của vợ :”>)

Cánh cửa đóng chặt cuối cùng cũng mở ra, bất quá người đầu tiên xuất hiện không phải Lưu Bá Hề mà là Kiến An công chúa, có chỗ nào giống người bị bệnh nặng a, Kiến An công chúa cảm y hoa phục sắc mặt hồng nhuận, liếc mắt nhìn Dạ Vị Ương cả người tựa như nhìn thấy cừu nhân gắt gao trừng mắt, hận không thể bắt lấy Dạ Vị Ương rồi xé nát.

“Các người còn thất thần cái gì, không mau đem những tên cả gan dám quấy rầy bản cung nghỉ ngơi bắt lại.” Kiến An công chúa liếc chết cần môi, không chút che giấu phần hận của nàng đối với Dạ Vị Ương: “Bắt lại, bắt hẳn lại cho ta, đánh nặng bốn mươi đại bản! Không đúng, tám mươi! Đánh tám mươi cho ta!”

Mấy thị vệ đi về phía Dạ Vị Ương, Dạ Vị Ương mắt lạnh đảo qua, lạnh lùng nói: “Ai dám?”

Một tiếng quát nhẹ lập tức khiến cho các thị vệ dừng lại, mệnh lệnh của công chúa bọn họ không dám cãi, nhưng người trước mặt cũng không phải là người bọn họ có thể tùy tiện động vào.

Kiến An công chúa thấy các thị vệ cư nhiên chỉ vì một câu của Dạ Vị Ương mà không dám động đây, nhất thời tức giận đến dùng sức dậm chân, ngón tay chỉ Dạ Vị Ương tức giận mắng: “Người giỏi lắm Dạ Vị Ương, người muốn dĩ hạ phạm thượng phải không?”

“Vi thần không dám, vi thần hôm nay đến đây là tìm Đại tướng quân, không có ý mạo phạm công chúa.” Không thấy Lưu Bá Hề đi ra, lửa giận của Dạ Vị Ương lúc này so với Kiến An công chúa không ít hơn bao nhiêu, hần ngồi trên luân y nhìn về phía công chúa, ánh mắt sắc bén khiến công chúa kiêu ngạo hơi sững sốt. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nàng sao có thể sợ một Dạ Vị Ương nho nhỏ, khề cần chặt rằng, Kiến An công chúa hừ nói: “Đại tướng quân có chuyện quan trọng, không có thời gian tiếp các người!”

“Còn chuyện nào quan trọng hơn quốc sự? Thân là Binh bộ Thượng thư, hơn một tháng nay chưa từng bước vào nha môn một bước, thân là Đại tướng quân, đã bao lâu không đi giáo tròng thao luyện, thỉnh công chúa để Đại tướng quân ra đây để ta giáp mặt hỏi một câu, hẳn ở chỗ này rất cuộc là làm chuyện quan trọng gì, quan trọng đến mức ngay cả thân phận và ước nguyện ban đầu chính mình đều đã quên!”

Những quan viên đi cùng với Dạ Vị Ương đồng thời tiến lên bắt đầu thất chủ bát thiệt (bảy miệng tám lưỡi, tranh nhau mà nói), cả đám người nhao nhao yêu cầu công chúa để Đại tướng quân xuất hiện, người trong Binh bộ nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo Đại tướng quân, người trong Công bộ nói có sự tình muốn cùng Đại tướng quân bàn bạc, đương nhiên cũng không ít quan văn khổ tâm khuyên bảo.

Hết chương thứ năm mươi bảy

58. Quyển 1 - Chương 58: Đại Tướng Quân Xuất Hiện (3)

“Đừng ồn nữa! Phiền chết đi được! Phiền chết đi được! Đại tướng quân phải bồi bổ cung, đây là chuyện tối trọng yếu nhất thiên hạ!” Kiến An công chúa bật lỗ tai lớn tiếng quát: “Các người đều cút ra ngoài cho ta!”

“Chẳng lẽ công chúa cảm thấy người so với an nguy Thiên quốc quan trọng hơn?” Muốn hấn cứ như vậy rồi đi, nằm mơ, cho dù chuyện hôm nay phải bất hòa với Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương cũng nhìn không được Kiến An công chúa khóc lóc om sòm như thế.

Tuy vừa rồi xú hoàng đế kia đùa giỡn hấn, nhưng cũng gián tiếp cho Dạ Vị Ương một ít can đảm để đối đầu với công chúa, Tịch Thiên Thương bây giờ còn chưa thật sự muốn làm gì hấn, càng không để cho công chúa động đến hấn.

Dạ Vị Ương thậm chí lớn mật đoán rằng, Tịch Thiên Thương muốn đối phó đám ngoại thích tất nhiên sẽ xuống tay với thái hậu, thái hậu yêu thương công chúa như thế, ai biết mấy ngày nay Tịch Thiên Thương ngoảnh mặt làm ngơ là có vài phần cố ý bên trong hay không?

Cho dù thế nào, Dạ Vị Ương biết hấn không xui xẻo là đủ rồi.

“Ta nghe thanh âm công chúa tựa như hồng chung, khí sắc cũng tốt không giống như có bệnh trong người, nếu nói thật sự bị bệnh thì để thái y nhìn xem, Thường thái y, còn không mau giúp công chúa chẩn bệnh.” Dạ Vị Ương ngay cả Thường Thiệu Điển cũng dẫn theo.

Kiến An công chúa đã mất đi bình tĩnh lại có phần giống như kẻ ngốc nói chuyện, nói tới nói lui vẫn không nói được nửa câu hữu dụng, tính khí không hùng hù hỏ hỏ thì chính là càng quấy bướng bỉnh, căn bản không cho Thường Thiệu Điển đến gần, lại ồn ào nàng đúng là bị bệnh, chỉ vào Dạ Vị Ương nói: “Người muốn giết bản cung phải không? Người tới a, mau đem tiện nhân này kéo xuống loạn côn đánh chết cho ta!”

Nếu là bệnh, Dạ Vị Ương cảm thấy Kiến An công chúa xác thực bị bệnh, nhưng chính là loại bệnh công chúa ngu xuẩn muốn chết, hơn nữa còn hết thuốc chữa.

Dạ Vị Ương an vị ngồi bất động trên luân y, đường đường mệnh quan triều đình làm sao công chúa nói đánh chết liền đánh chết, như vậy chẳng phải quyền lực so với hoàng đế còn lớn hơn sao.

“Công chúa bị bệnh, các người chỉ đứng một bên nhìn? Còn không mau đem công chúa vào phòng.” Thanh âm ôn nhuận từ trong phòng truyền đến, nam tử tàng lam (màu tím) hoa phục đẩy cánh cửa chậm rãi đi ra, mang theo mực quang sắc bén chậm rãi lướt qua mọi người, nguyên bản trong viện huyền não âm ỉ nhất thời yên tĩnh trở lại.

Người này chính là có bản lĩnh như vậy, không giận tự uy, rong ruổi sa trường tự tay đâm chết địch nhân, ánh mắt mang theo sát khí tựa như mũi kiếm bén nhọn khiến người không dám nhìn thẳng, cho dù trang phục bình thường như thế, Lưu Bá Hề vẫn tuấn lãng hào phóng như vậy làm cho người ta không muốn rời mắt.

Nhìn thấy nam tử mấy tháng nay không gặp, Dạ Vị Ương trong lòng ngũ vị tạp bình (cảm xúc lẫn lộn), đột nhiên Lưu Bá Hề thoáng đem tầm mắt đặt lên người hấn, Dạ Vị Ương quay đầu tránh đi ánh mắt đối phương: “Đại tướng quân rốt cuộc cũng chịu xuất hiện.”

Nhìn bộ dáng không được tự nhiên của Dạ Vị Ương, trong mắt Lưu Bá Hề lộ ra tia cười nhạt khó ai phát hiện, hai tay ôm quyền nói với mọi người: “Làm phiền các vị quan tâm, Bá Hề đã không có việc gì, hiện tại ta sẽ trở lại vị trí làm việc ta nên làm.”

“Tướng quân người không thể đi, người đã đáp ứng mẫu hậu phải bồi ta, người nếu, nếu bỏ đi, ta ngay lập tức nhảy xuống hồ.” Kiến An công chúa hướng Lưu Bá Hề xông tới, thân thủ gắt gao nắm lấy cánh tay nam nhân, bộ dáng sắp khóc.

“Công chúa thân thể thiên kim, những lời như vậy nói ít sẽ tốt hơn.” Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, Lưu Bá Hề một lòng đem từng ngón tay Kiến An công chúa đang nắm lấy cánh tay hấn mở ra, không hề liếc mắt đến nữ tử rơi lệ một cái mà bước về phía trước.

Sự tình đã được giải quyết, Dạ Vị Ương không cần thiết ở lại nữa, hẩn di chuyển luân y nói: “Đại tướng quân nếu đã quyết định trở về công tác, vậy nơi này không còn chuyện của ta.”

Dạ Vị Ương vừa xoay luân y đi được hai bước, phía sau liền truyền tới tiếng mắng chửi của Kiến An công chúa: “Dạ Vị Ương! Người là tiện nhân hại nước hại dân, ta có cái gì thua kém người, vì sao người đã cướp đi hoàng đế ca ca của ta, hiện tại ngay cả Bá Hề cũng muốn cướp!?” (quá nhỏ)

Những người xung quanh một trận kinh hô, Dạ Vị Ương còn chưa quay đầu lại, luân y đã bị người dùng sức đẩy mạnh ngã sang một bên, người trên luân y bị văng ra ngoài, mắt thấy sắp đập xuống đất, thì một bàn tay kịp thời tiếp được hẩn.

Ngẩng đầu, đối diện Dạ Vị Ương là ánh mắt mang theo lo lắng của Lưu Bá Hề, đối phương sau khi nhìn hẩn thì liếc mắt đến luân y ngã trên mặt đất, trên khuôn mặt ôn nhuận rất nhanh nhiễm một tầng băng sương so với mùa đông còn lạnh liệt hơn, biểu tình nghiêm túc như thế lại dẫn theo vài phần uẩn giận mà Dạ Vị Ương trước đây chưa từng thấy qua, chợt nhìn đến thật sự có chút dọa người.

?

Dạ Vị Ương không ngờ một Lưu Bá Hề ôn nhuận như ngọc sẽ có lúc lộ ra biểu tình khiến người ta sợ hãi như vậy, mà Kiến An công chúa cũng giống như Dạ Vị Ương bị ánh mắt lạnh liệt của Lưu Bá Hề dọa đến, đứng tại chỗ không nhúc nhích, sợ hãi nhìn Lưu Bá Hề.

“Công chúa điện hạ, người nháo đủ chưa?!”

Một câu chất vấn làm lòng người chấn kinh, Dạ Vị Ương nửa tựa vào ngực Lưu Bá Hề cũng có phần bị dọa mà khẽ run, càng miễn bàn Kiến An trước nay quen được người dễ dàng giống như ôn thất tiên hoa, Kiến An công chúa mãnh liệt run rẩy, nước mắt bắt đầu lách tách rơi xuống, vô cùng đáng thương nhìn Lưu Bá Hề, tựa hồ không thể tin Lưu Bá Hề vì một nam nhân mà rống nàng.

“Thái hậu giá lâm ——”

Đang lúc giằng co, ngoài cửa truyền đến thanh âm thái giám lạnh lạnh, đúng là thái hậu đã đến.

Hết chương thứ năm mươi tám

59. Quyển 1 - Chương 59: Ta Muốn Người

Dạ Vị Ương hơi giật mình muốn ngồi trở lại luân y, tuy rằng luân y vẫn đang đáng thương nằm trên mặt đất, nhưng khi này Lưu Bá Hề rõ ràng là nửa giúp đỡ nửa muốn ôm, trực tiếp gát gao đem người ủng vào trong ngực.

Xung quanh đều là người, Dạ Vị Ương chỉ có thể nhỏ giọng nói với Lưu Bá Hề: “Mau buông tay, thái hậu sắp tới đây.” Lưu Bá Hề giống như không nghe vào tai, khăng khăng ôm chặt không tha.

Các đại thần tự động lùi sang hai bên tạo thành con đường, một nữ nhân xinh đẹp cao quý ở mọi người vây quanh chậm rãi từ ngoài cửa đi vào, thái hậu so với trong tưởng tượng của Dạ Vị Ương niên kỷ nhỏ hơn không ít, ánh mắt thái hậu đột nhiên nhìn về phía Dạ Vị Ương, Dạ Vị Ương vội vàng đem ánh mắt dời đi, những người xung quanh đồng loạt quỳ xuống, chỉ có Lưu Bá Hề đang ôm hẩn vẫn đứng thẳng tắp.

“Bá Hề tham kiến thái hậu.” Đại tướng quân hơi cúi đầu, Dạ Vị Ương bị Lưu Bá Hề ôm cũng chỉ có thể cúi đầu theo, “Vi thần tham kiến thái hậu.”

“Mẫu hậu, mẫu hậu...” Kiến An công chúa vừa thấy thái hậu đến, lập tức giống như thấy cứu tinh vội chạy qua, thút thít không ngừng, chỉ vào Dạ Vị Ương nói: “Mẫu hậu phải vì nhi thần làm chủ, Dạ Vị Ương dẫn theo nhiều đại thần đến đây làm nhi thần bối rối, hẩn là muốn bức tử nhi thần a!”

Thái hậu thương tiếc lấy khăn tay lau nước mắt cho Kiến An, dễ dàng công chúa vài câu liền quay đầu nhìn Lưu Bá Hề và Dạ Vị Ương đang kề sát một chỗ, hoãn thanh nói: “Ai gia muốn nhìn thử, là ai có lá gan lớn

như vậy dám khi dễ trên đầu công chúa, ” Nàng bất chợt dừng lại, cười lạnh nói: “Dạ Vị Ương, thấy ai gia còn không quý xuống?”

“Đúng, mau quý xuống! Mẫu hậu người xem xem, Dạ Vị Ương này ngay cả ngài cũng không quý, người nói hẳn còn có chuyện gì không làm được?” Kiến An nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.

“Dạ đại nhân đi đứng không tiện, Hoàng thượng đã hạ chỉ cho phép Dạ đại nhân không cần quỳ hành lễ, mong thái hậu minh xét!” Người nói chuyện là Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương nhìn thoáng qua nam tử, trong lòng hơi dễ chịu một chút, người này vẫn luôn che chở hẳn.

Nhưng Lưu Bá Hề càng che chở Dạ Vị Ương, càng khiến cho Kiến An công chúa tức muốn chết, nàng dùng sức kéo y phục thái hậu: “Mẫu hậu ngài xem, giữa thanh thiên bạch nhật hai nam tử ôm ấp nhau còn ra thể thống gì!”

Lưu Bá Hề không kiên nhẫn cũng không siểm nịnh, ngữ khí vẫn bình tĩnh vô ba: “Dạ đại nhân đi đứng không tiện, lại bị công chúa điện hạ phá hỏng luân y, chỉ có thể tùy vi thần diu dờ.”

Thái hậu bỗng đứng cười, đánh giá Dạ Vị Ương: “Đã lâu không gặp, Dạ đại nhân thoát nhìn so với trước kia trái lại càng minh diễm động nhân, ngày trước Hoàng thượng che chở, hiện tại ngay cả Đại tướng quân cũng che chở, chẳng lẽ cho rằng có người che chở như vậy sẽ không có ai trị được người? Hậu cung không hỏi quốc sự, nhưng trong cung ai gia xảy ra sự tình như thế, ai gia há có thể mặc kệ không hỏi?”

“Mong thái hậu minh xét, vi thần hôm nay đến đây chẳng qua có việc muốn cùng Đại tướng quân tương đàm, không có ý quấy rầy thái hậu.” Dạ Vị Ương ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn về phía nữ nhân phú quý trước mặt.

Trên đời này chỉ có hai loại người, một loại là nguyện ý cùng người nói đạo lý, một loại là căn bản không tính toán nói đạo lý với người, mà thái hậu tất nhiên không nguyện ý cùng một Dạ Vị Ương nho nhỏ nói cái gì đạo lý, nếu như là người biết nói đạo lý, thì nữ nhân này sẽ không dạy dỗ Kiến An công chúa như vậy.

Thái hậu lập tức hạ lệnh: “Còn dám chống chế? Người đâu, vả miệng ba mươi cái.”

Lời nói công chúa có thể không nghe, lời nói thái hậu không thể không nghe, vài thị vệ tiến lên bắt lấy Dạ Vị Ương, đám người Thường Thiệu Điển bên cạnh thấy thế đều cầu tình.

“Ai dám cầu tình, vả miệng một thể.” Thái hậu không đếm xỉa tới đám người Thường Thiệu Điển.

“Thái hậu nếu muốn phạt Dạ đại nhân, không bằng phạt luôn vi thần, chính là ta thấy vả miệng còn quá nhẹ, chi bằng thỉnh thái hậu đem ta và Dạ đại nhân giam vào thiên lao, chờ Hoàng thượng xử lý.” Lưu Bá Hề đem người bảo hộ trong ngực, duỗi tay ngăn mấy tên thị vệ ở bên ngoài.

Thái hậu không quá lưu tâm cười khê một tiếng, lạnh lùng nói: “Lưu Bá Hề, người cho là Kiến An thích người, ai gia không dám phạt người sao? Người tới ——”.

“Nhi thần thỉnh an thái hậu, hôm nay viện tử này sao nhiều người như vậy, thật náo nhiệt a.” Trên mặt mang theo vài phần ý cười, Tịch Thiên Thương khoan thai chậm rãi hướng đám người thái hậu đi đến.

Nhìn thấy Tịch Thiên Thương, thần sắc thái hậu lạnh thêm một tầng, nhưng vẫn cười nói: “Hoàng thượng như thế nào đến đây?”

“Chẳng qua tới xem náo nhiệt thôi, huống chi nếu trăm không đến, phụ tá đắc lực của trăm còn không bị người đánh chết sao, trăm về sau còn thượng triều với ai đây?” Tịch Thiên Thương ngoài cười nhưng trong không cười tiêu sái đi đến trước mặt thái hậu, làm như không thấy mục quang thái hậu đang mơ hồ trừng hẳn, quét mắt qua những người còn quý trong viện, “Tất cả giải tán đi.”

“Chúng thần xin được cáo lui trước.” Lưu Bá Hề không nói hai lời ôm Dạ Vị Ương đi đứng bất tiện nhanh chân bước ra ngoài điện.

Thái hậu thấy Lưu Bá Hề rõ ràng muốn chạy, vội hô: “Đứng lại ——”

Tịch Thiên Thương cười cười tiến lên kéo tay thái hậu, trên tay âm thầm dùng sức, giữa con người hiện lên một tia hàn quang: “Nhi thần có rất nhiều chuyện muốn nói cùng thái hậu a.”

...

...

Dạ Vị Ương bị Lưu Bá Hề ủng trong ngực, luân y của hắn còn nằm ở trong viện, người cứ như thế bị Đại tướng quân trực tiếp ôm đi ra.

Cũng không biết là vô tình hay cố ý, đám đại thần sớm đã biến mất không còn một mảnh, dọc đường đi thênh thang rộng rãi trong cung chỉ còn hai người bọn họ, phóng mắt nhìn quanh ngay cả cung nữ đi ngang qua cũng không thấy.

“Thả ta xuống.” Cho dù phụ cận không có người, Dạ Vị Ương cũng không thích bị người ôm như thế, huống chi hắn và Lưu Bá Hề còn rất nhiều lời chưa nói rõ ràng.

Kết quả Lưu Bá Hề quả thực dừng lại đem nam nhân trong ngực thả xuống, trên đùi tuy rằng không có khí lực nhưng tốt xấu vẫn có thể vịn vào tường sẽ không bị ngã xuống, Dạ Vị Ương nửa thân thể dựa vào tường, chỉ thấy Lưu Bá Hề nhìn hắn.

Rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hiện tại cái gì cũng nói không nên lời, xoay người không tái nhìn nam tử bên cạnh, Dạ Vị Ương vịn vào tường gian nan mà từng bước đi về phía trước.

Phía sau giống như không nghe thấy âm thanh gì, Dạ Vị Ương nghẹn một hơi cũng không quay đầu nhìn lại, hắn hôm nay cho dù đi cũng muốn tự mình bò đi, thời điểm đang nghĩ ngợi dưới chân đột nhiên mềm nhũn người dựa vào tường liền trượt xuống, chẳng qua còn chưa trượt xuống đất thì đã được Lưu Bá Hề ôm lấy.

“Sinh khí?”

“Ta nào dám sinh khí với Đại tướng quân.” Hắn chính là một cỗ nghẹn khí, rõ ràng muốn hỏi đối phương vì cái gì thời gian dài như vậy cũng không viết cho hắn một phong thư, Dạ Vị Ương vẫn không nhìn Lưu Bá Hề bên cạnh liếc mắt một cái.

Lúc này Lưu Bá Hề cũng không quản Dạ Vị Ương có nguyên ý hay không, một lần nữa ôm người đứng lên, Dạ Vị Ương không nói gì tùy ý đối phương ôm, cứ như thế một đường đi ra, thẳng đến khi Lưu Bá Hề đem hắn đặt trên lưng ngựa, thẳng đến khi Đại tướng quân cưỡi ngựa mang theo hắn ly khai hoàng cung.

Dạ Vị Ương nghĩ Lưu Bá Hề sẽ đưa hắn hồi phủ, nhưng phương hướng lại không đúng lắm.

“Người dẫn ta đi chỗ nào, ta muốn về nhà.”

“Về nhà.” Thân thủ đem đầu Dạ Vị Ương ấn trở về ngực, Lưu Bá Hề khẽ quát một tiếng cưỡi ngựa quẹo vào trong một ngõ hẻm.

Ô Vân dần dần thả chậm tốc độ, nam nhân từ trên lưng ngựa nhảy xuống, sau đó bế Dạ Vị Ương xuống, Dạ Vị Ương vừa nhấc đầu liền nhìn thấy ba chữ to treo trên cửa —— Phủ tướng quân.

Trước khi đi Quảng Nam, thời điểm Dạ Vị Ương ở chung với Lưu Bá Hề không phải ở trong cung thì chính là trong nhà mình, tính toán thì đây là lần đầu tiên đến phủ tướng quân, nghĩ như vậy thật sự có chút khó chịu.

Dạ Vị Ương cũng lười thưởng thức phủ tướng quân xa hoa khí khái này, ngữ khí bất thiện nói: “Người dẫn ta đến đây làm gì, ta nói ta muốn về nhà, nếu Đại tướng quân ngại phiền, có thể sai người đến phủ của ta gọi người đến đón ta là được rồi.”

Lưu Bá Hề cũng không nói tiếp, lập tức ôm Dạ Vị Ương xuyên qua hành lang đi thẳng đến phòng, tay không nhân rồi trực tiếp một cước đá bay cửa phòng, đập vào mắt là một gian phòng không hề dính với hai chữ “xa hoa”, giá sách chất đầy thư tịch, tranh chữ treo trên vách tường khiến cho cả gian phòng lộ ra một cỗ khí tức thư hương (chỉ người có học) thản nhiên, không giống phòng của một võ sĩ mà giống một nho sĩ.

Đây là phòng ngủ của Lưu Bá Hề? Dạ Vị Ương còn chưa đánh giá hết gian phòng thì đã bị người đặt trên giường, hắn vừa chống lại tầm mắt Lưu Bá Hề, người nọ liền áp lên.

“Dừng lại —— Ngô!”

Trên môi phát nhiệt, xúc cảm lâu ngày không thấy cùng cực nóng khiến Dạ Vị Ương trong lòng chấn động, ma xát mãnh liệt mang đến một loại run rẩy khó có thể nói rõ, hai tay nguyên bản muốn chống cự cuối cùng thay bằng nắm chặt hai vai đối phương. Bạn đang ?

Người phát run không chỉ có Dạ Vị Ương, cho dù cách một tầng lại một tầng quần áo thật dày, Dạ Vị Ương vẫn có thể cảm nhận được Lưu Bá Hề khi hôn hấn thân thể vì hưng phấn mà dẫn đến từng trận run rẩy.

Thời điểm sắp bị hôn đến xỏa khí Lưu Bá Hề mới cho hắn cơ hội thở, Dạ Vị Ương nằm bên giường thở hổn hển hít từng ngụm không khí, Lưu Bá Hề thay hắn cởi hài tất, nâng hai chân hắn đặt trên giường dùng chân thật dày đắp lên.

“Người đây là bắt cóc cộng quấy rối.” Đầu tựa vào gối nằm, Dạ Vị Ương cơ hồ ngửi được mùi hương trên chăn đệm thuộc về Lưu Bá Hề, nhàn nhạt, ấm áp, đều tràn đầy hơi thở của Lưu Bá Hề.

“Ta muốn người, Dạ Vị Ương.” Lưu Bá Hề gương khoe miệng, đưa tay vuốt lại sợi tóc nam nhân bị gió thổi có chút rối, nỉ non nói: “Ta muốn người.”

“Nói dễ nghe như vậy ai không nói được, ta ly khai lâu như vậy, người ngay cả một phong thư cũng chưa từng viết.” Vừa nhắc đến chuyện này Dạ Vị Ương liền cảm thấy nghẹn khuất, hắn tốt xấu gì mỗi lần viết thư vào cung đều đặc biệt viết riêng cho Lưu Bá Hề một phong thư, người này không viết thư cho hắn thì thôi đi, ngay cả hồi âm cũng không có.

Hiện tại hôn hấn hai cái liền nghĩ lừa dối cho qua? Không có cửa đâu!

Hết chương thứ năm mươi chín

60. Quyển 1 - Chương 60: Lập Thệ

Kéo hai tay Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề đặt nó trong lồng ngực mình: “Sinh khí thì đánh ta đi!”

“Người cho rằng ta không dám đánh?” Chân mặc dù không có khí lực nhưng ít ra hắn còn đôi tay, Dạ Vị Ương xoay nắm tay đánh về phía ngực Lưu Bá Hề, chính là nắm tay lâu ngày không được rèn luyện lực đạo quả thật như muỗi chích.

Chẳng những không đánh ngã được Lưu Bá Hề, trái lại nắm tay Dạ Vị Ương bị trúng đau.

Dạ Vị Ương cắn hận nói: “Ngực của người làm bằng thiết sao, cứng như vậy.”

“Không cứng rắn một chút làm sao có thể chắn gió che mưa cho người?” Đại tướng quân thành thật cũng biết giở trò treu chọc, thấy cơn tức của Dạ Vị Ương tan đi một ít, Lưu Bá Hề tự mình cởi giày bò lên giường, “Vừa mới trở về không nghỉ ngơi lại chạy vào trong cung, người nghĩ bản thân làm bằng sắt sao?”

A! Còn dám giáo huấn ta.

Dạ Vị Ương nghiêng mặt đưa lưng về phía Lưu Bá Hề, bất quá hiện tại hắn quả thực có chút mệt mỏi, phía sau được Lưu Bá Hề ôm đến ấm áp, tẩm chăn trên người tràn ngập hơi thở của Đại tướng quân, cảm giác yên bình so với bất luận thứ gì đều nồng hậu hơn.

Lưu Bá Hề thay Dạ Vị Ương cởi bỏ quần áo dày cộm trên người để nam nhân còn đang giận dữ này ngủ thoải mái hơn, chính hắn cởi áo khoác tiến vào trong chăn, vòng qua thắt lưng đem người nhét vào ngực mình.

“Người nhất định rất giận, giận ta không viết thư cho người, giận ta suốt một tháng ở cùng công chúa, thời điểm người sinh khí chạy đến tìm ta, ta lại ở trong phòng không lập tức đi ra.” Thanh âm ôn nhu của Lưu Bá Hề ghé vào tai hắn, mang theo hơi thở ấm áp phun lên vành tai có vài phần ngứa ngáy.

Coi như người có chút thức thời, Dạ Vị Ương dựa lưng vào lồng ngực Lưu Bá Hề tùy ý đối phương ôm, nhưng không hề đáp lại.

Lưu Bá Hề tiếp tục nói: “Người ly khai kinh thành không còn cản trở, hoàng thượng liền hạ chỉ đem công chúa gả cho ta.”

“Người tại sao không đáp ứng?”

“Người muốn ta đáp ứng?” Lưu Bá Hề hỏi lại, không nghe ra tình tự gì.

Bàn tay nhẹ nhàng bắt lấy một góc chăn, Dạ Vị Ương khẽ nhíu mày chậm rãi nói: “Cho dù không phải Kiến An công chúa, sau này người cũng phải có thể tử, có gia đình, kẻ góa nữ nhân thành đôi, bây giờ không đáp ứng, tương lai cũng sẽ một nữ nhân trở thành người người chỉ ái.”

Cố ý xem nhẹ phần lo lắng trong lòng.

Hắn thầm nghĩ cùng Lưu Bá Hề hảo hảo qua một đoạn thời gian, về phần tình cảm này ngày sau sẽ dần dần lạnh xuống, chính là vẫn thấy đau đớn đến tê tâm liệt phế, hắn ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ tới.

Mà ngày hôm nay, vấn đề này lại sớm nổi lên mặt nước phóng đến trước mặt bọn họ, vừa nghĩ tới tương lai Lưu Bá Hề cùng người khác bái đường thành thân, Dạ Vị Ương cảm thấy ngực dâng lên từng trận đau đớn.

“Trước tiên nghe ta nói hết.” Vòng qua thắt lưng nam nhân, Lưu Bá Hề cầm lấy tay Dạ Vị Ương siết thật chặt.

“Hoàng thượng tứ hôn, nửa là cố ý, nửa là tính kế, nửa phần cố ý, chính là muốn nhìn xem ta có thật sự đáp ứng hay không, nửa phần tính kế, là nếu ta cự tuyệt sẽ dẫn đến Kiến An thương tâm, Kiến An công chúa là bảo vật trong lòng thái hậu, cho nên thái hậu sẽ vì thế mà hồi cung.”

“Kiến An công chúa giả vờ nhảy xuống hồ tự sát, thái hậu đau lòng công chúa liền lệnh ta canh giữ bên cạnh, sau khi hoàng thượng và ta thương lượng thuận nước giong thuyền thỏa mãn ý nguyện của thái hậu, hơn một tháng nay ta mỗi ngày ở trong phủ công chúa là có hai mục đích, một là kiểm tra thái hậu có đem đồ vật trọng yếu nào để trong phủ công chúa hay không, hai là từ miệng công chúa dò xét một chút chuyện thái hậu, vì tránh cho thái hậu chú ý tới người, ta đành phải kiềm nén không viết thư cho người, chỉ có thể từ người khác nghe ngóng tin tức của người.”

Người trong ngực thật sự đã muốn yên tĩnh trở lại, tiếng hít thở kéo dài hòa hoãn khiến Lưu Bá Hề cảm thấy an tâm khó hiểu, hắn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Dạ Vị Ương rồi kết thúc ở phía sau gáy, nam nhân trong ngực tức khắc mẫn cảm run lên một cái, làm cho Lưu Bá Hề nghĩ đến Dạ Vị Ương lúc ở trong điện cũng từng bởi vì hắn tức giận với công chúa mà bị dọa đến run rẩy thế này.

Rõ ràng dám cùng hoàng thượng và công chúa khiêu chiến, dám một mình ra ngoài bốn ba ngàn dặm kiến thiết thủy lợi vừa tra tham quan, ở Ngọc Hành sơn bị đau đến chết cũng nhắm nhin, nhưng bây giờ lại giống như Tiểu Miên Tử dễ bị chấn kinh lại nhạy cảm, làm người ta yêu mến.

“Lúc người ở ngoài điện ta đã nghe thấy thanh âm của người, chính là thừa dịp công chúa đi ra ngoài ta ở trong phòng tìm kiếm thư tín, sau đó quả nhiên ta tìm được thư tín của thái hậu giấu trong phòng công chúa, nhưng người có biết lúc đó ta muốn ra ngoài nhìn người nhiều thế nào sao?” Nghe thấy người mình sở yêu bị kẻ khác dùng lời vũ nhục lại không có biện pháp lập tức động thân đi ra, trong lòng Lưu Bá Hề khi ấy mâu thuẫn cùng giãy dụa so với bất luận người nào đều sâu sắc hơn.

Ngay cả người mình yêu cũng không bảo hộ được, thì lấy tư cách gì bảo hộ quốc gia?

Sự tình tuy nhỏ, lại khiến cho Lưu Bá Hề lần đầu gặp phải hai phương diện lựa chọn, hoàn thành nhiệm vụ hay là đứng ra bảo vệ người mình sở yêu, trong hai cái khó khăn này hắn lựa chọn một cái trọng yếu hơn, mau chóng tìm được thư tín thái hậu để không phải lãng phí vô ích thời gian một tháng nay đem Dạ Vị Ương bảo hộ sau người.

Không phải Dạ Vị Ương ở trong lòng hắn không đủ trọng yếu, Lưu Bá Hề biết Dạ Vị Ương nếu dám mang theo triều thần đến đòi người, nam nhân kia sẽ có đảm thức (can đảm và sáng suốt) cùng quyết đoán đi đối mặt gây khó dễ công chúa.

“Người có phải trách ta không lập tức ra ngoài?”

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt sợi tóc phi tán của nam nhân ở sau lưng, Lưu Bá Hề tiến đến gần duyên hấp khí tức trên người nam nhân, hiểu biết càng nhiều, lại càng không thể không chế mà yêu thương.

Tựa như vũng bùn, càng lún càng sâu, nhưng cũng cam tâm tình nguyện bị bao phủ.

“Người nói đều là sự thật?” Dạ Vị Ương xoay người đối mặt với Lưu Bá Hề, người nọ thần nhiên cười nói: “Ta sẽ không lừa người.”

“Vậy người có cảm thấy ta ngang ngược cố tình gây rối?” Sau khi nghe Lưu Bá Hề giải thích, Dạ Vị Ương thật muốn kiểm cái lỗ nào đó chui vào, hẳn rõ ràng tin tưởng thái độ làm người của Lưu Bá Hề, biết nam tử vĩ đại này nói thương hẳn bảo hộ hẳn thì sẽ không lừa hắn, trước đã không hiểu rõ tình huống sau lại tỏ vẻ tính khí oán giận.

Nhìn lo lắng cùng tự trách trong mắt Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề trong lòng khẽ run lên, giống như có cái gì đó nứt ra rồi một dòng nước suối ấm áp chảy xuôi vào tràn ngập toàn thân hắn.

“Ta chỉ trách bản thân lo lắng không chu toàn, làm người thương tâm hiểu lầm.” Ngón tay mang theo vết chai mỏng nhẹ nhàng xoa hai má Dạ Vị Ương, hơi nâng lên cầm đối phương, Lưu Bá Hề chạm vào đôi môi mềm mại kia hạ xuống nụ hôn, nhìn chăm chú đôi mắt đối phương lập thệ nói: “Thượng thiên tại thượng, ta Lưu Bá Hề cả đời này nếu phụ Dạ Vị Ương thú người khác làm vợ, ngũ lôi oanh đỉnh, chết không được tử tể.”

Không nghĩ tới Lưu Bá Hề còn nhớ những lời mình nói lúc này, Dạ Vị Ương chìa tay nhẹ nhàng nhu làn môi vừa thổ lộ lời thề nghiêm khắc của đối phương, hẳn biết cổ nhân rất xem trọng lời thề, không như thế kỷ hai mươi mốt há mồm tùy tiện nói bừa, hẳn càng biết Lưu Bá Hề là nam tử hán nói được làm được.

Muốn nói trong lòng không cảm động, đó là giả.

Con người trên đời này, cầu chính là cái gì, còn không phải hy vọng có người thật tâm thật dạ yêu mình sao.

Có ai cự tuyệt tình yêu chân thành tha thiết của người khác đâu? Hốc mắt hơi phấp hồng, Dạ Vị Ương cười nói: “Ngũ lôi oanh đỉnh chết không tử tể coi như xong đi, tương lai người nếu phụ ta, ta không cầu thiên cũng không cầu địa, nhất định sẽ tự tay kết liễu người!”

Dứt lời Dạ Vị Ương liền cong chân hướng địa phương kia của Lưu Bá Hề đụng một cái, hành động này đối với người đến từ thế kỷ hai mươi mốt như Dạ Vị Ương mà nói thì không tính là gì, nhưng Dạ Vị Ương đột nhiên nhớ ra đối mặt với hắn là Đại tướng quân a, làm như vậy có phải hơi quá đáng không?

Sửng sốt một chút, Lưu Bá Hề nhất thời nở nụ cười, nam tử ôn nhuận như ngọc mang theo vài phần trêu tức nói: “Hảo a, nguyên lai người luôn muốn bảo bối của ta, thành thật khai báo, người có phải nhìn trộm ta lâu rồi?”

“Ta mới không có!” Dạ Vị Ương lập tức một trận mặt đỏ tai hồng, nhưng an tĩnh nghĩ lại quả thực là từng có, dù sao bọn họ đều là tuổi trẻ sinh long hoạt hổ, đâu phải lão tăng ở trong miếu ở độ tuổi nào cũng cố tình vô ba (không chút bận tâm). Hiện tại tựa vào nhau thân mật như vậy, mà người sở yêu liền ở ngay trước mặt mình, còn đột nhiên nói tới vấn đề miễn cảm này, Dạ Vị Ương thật tình cảm thấy hắn có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng tẩy không sạch.

“Còn không thành thật?” Lưu Bá Hề chuyển thân một cái áp lên người Dạ Vị Ương cù lét, Dạ Vị Ương nhất thời nhịn không được ha ha cười, vội vàng cầu xin tha thứ: “Đừng, đừng lộng! Mau ngừng lộng!”

“Thành thật nói xem, rốt cục có hay không?” Nhìn khuôn mặt Dạ Vị Ương trường hồng đỏ đến mang tai, Lưu Bá Hề nhịn không được muốn khi dễ nam nhân làm lòng người thương tiếc này, bộ dạng này của Dạ Vị Ương, hẳn thâm nghĩ chỉ có một mình hắn được nhìn thấy.

Dạ Vị Ương cười thiếu chút nữa chảy nước mắt thân thủ hướng vai Lưu Bá Hề đánh qua, giả vờ tức giận nói: “Ta còn tưởng người là chính nhân quân tử, kết quả là một con lang bọc da cừu, còn không mau đi xuống, muốn đè chết ta sao?”

“Chính nhân quân tử cũng là nam nhân, chính nhân quân tử cũng sẽ động tình, chính nhân quân tử...” Lưu Bá Hề cũng không rời khỏi thân Dạ Vị Ương, ngược lại cả người còn đè ép xuống, khoảng cách quá gần, cơ hồ chớp mũi đụng chớp mũi.

Thời điểm chạm vào, song mâu nguyên bản ôn nhu lại tóe lên đốm lửa dục vọng, thẳng tiến vào trong mắt Dạ Vị Ương.

Đều là nam nhân, Dạ Vị Ương cho dù không rõ ràng lắm đốm lửa trong mắt Lưu Bá Hề đại biểu cho cái gì, cũng biết địa phương kia của nam nhân đang nhất trụ kinh thiên có ý nghĩa như thế nào, huống chi thiếu hỏa côn dù cách lớp khó tử (quần) cũng chạm trên đùi hần, nóng hừng hực muốn phồng cả da hần.

Đầu óc Dạ Vị Ương nhất thời hồ hồ, hần đời trước không phải người thông thạo phương diện này, đời này lại càng không biết.

Gặp Dạ Vị Ương không tỏ vẻ cứng nhắc gì đó, Lưu Bá Hề thân mật nói: “Người không thích liền nói, ta sẽ không miễn cưỡng người.”

61. Quyển 1 - Chương 61: Mẫu Tử Vô Tình

“Ta...” Dạ Vị Ương khẽ cắn môi, lúc này nhắc đến nam nhân khác tựa hồ không thích hợp lắm, nhưng đại khái là khoa học gia nào đều có một khóa tâm theo xu hướng hoàn mỹ, Dạ Vị Ương không có biện pháp khiến mình xem nhẹ nghi vấn giống như cây đinh đang bám chặt trong lòng.

Hơi quay đầu không dám nhìn thẳng ánh mắt Lưu Bá Hề, hần nhỏ giọng nói: “Người không để ý... Sự tình trước kia của ta và hoàng thượng sao?”

“Người thích hoàng thượng?” Lưu Bá Hề hỏi ngược lại, bởi vì không nhìn Đại tướng quân, Dạ Vị Ương cũng không biết biểu tình lúc này của Lưu Bá Hề là gì.

Dạ Vị Ương cảm thấy hai má mình càng nóng hừng hực, hần lắc đầu, khẳng định nói: “Ai thích tên đó, ta thích người.”

“Ta mặc kệ trước kia người là ai, là bộ dáng gì, cùng ai một chỗ, ta Lưu Bá Hề chỉ thích Dạ Vị Ương hiện tại, như vậy là đủ rồi.”

Làn môi nóng bỏng dừng ở cổ nam nhân, Dạ Vị Ương bị nhiệt độ nóng rực làm hơi run nhẹ nhẹ, môi Lưu Bá Hề trên cổ hần giống như hạ xuống một khối tinh hỏa, một bên nỉ non: “Quá khứ cứ để qua đi, Dạ Vị Ương hiện tại chỉ thuộc về Lưu Bá Hề.”

Lời tuy rằng bá đạo, nhưng thái độ kiên định này cũng tránh cho Dạ Vị Ương nghĩ ngợi lung tung.

Dạ Vị Ương mặc dù không biết mình là kẻ vạn nhân mê, chính là vẻ mặt kia của Tịch Thiên Thương giống như khắc vào trong đầu hần không ngừng lóe lên, hần suy nghĩ một chút vẫn là nói: “Hoàng thượng bên đó làm sao bây giờ, hần nói nếu người ngủ... Ừm... Với ta làm cái kia, hần liền khai đao người.”

“Hần dù sao cũng là hoàng đế.” Dạ Vị Ương có thể phát giác quan hệ giữa Lưu Bá Hề cùng hoàng đế tựa hồ không phải quân thần đơn giản như vậy, hơn nữa hai người khi còn bé là sư huynh đệ, nhưng nếu như dạng hần nói, Tịch Thiên Thương chung quy cũng là hoàng đế, chủ nhân quốc gia này là Tịch Thiên Thương.

Bị Dạ Vị Ương nhiều lần cắt ngang, Lưu Bá Hề chỉ có thể âm thầm thở dài, sau khi nghe được lời Dạ Vị Ương trong lòng hung hăng mắng Tịch Thiên Thương một trận.

Trở mình rời khỏi người Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề đưa tay đem nam nhân kéo vào trong ngực để cho đối phương tựa lên cánh tay mình: “Hần hứa dọa người thôi, không cần để ý tới.”

“Thật sự?” Dạ Vị Ương rất hoài nghi nhìn Đại tướng quân, hần nhú mày: “Ta luôn cảm thấy người có chuyện gạt ta.”

Xem ra không đem sự tình hảo hảo nói ra một lần, Dạ Vị Ương sẽ không bỏ qua, Lưu Bá Hề từ trên giường ngồi dậy tựa vào đầu giường, làm cho Dạ Vị Ương nằm trên đùi mình.

Hắn vừa vuốt sợi tóc rối loạn bên tai nam nhân, vừa nói: “Trước đây thời điểm xuống núi, ta cùng hoàng thượng từng ở trước mặt sư phụ phát thệ, cả đời này không đổi địch, hấn thân là để vương nguyện ý tin tưởng ta, ta thân là tướng quân bằng lòng phụ tá hấn, tuyệt đối không vì bất luận kẻ nào bất cứ việc gì mà nổi lên phân tranh.”

Dạ Vị Ương nghe vậy gật đầu: “Cho nên hấn sẽ không vì chúng ta cùng một chỗ mà làm gì chúng ta.”

“Ân, hấn vốn không phải người dễ dàng động tình, về chuyện của người... Lúc ở Ngọc Hành sơn ta đã viết thư nói với hấn, hấn cũng đã đáp ứng ta, không chen vào chuyện giữa ta và người.” Lưu Bá Hề nhẹ nhàng xoa tóc nam nhân, trong lòng lại nổi lên nghi hoặc.

Tịch Thiên Thương ngày đó ở trong thư đích xác là viết như vậy, chính là gần đây biểu hiện của Tịch Thiên Thương càng ngày càng kỳ quái, cho dù lúc trước hạ chỉ tứ hôn là một kế hoạch, nhưng vì sao lại cùng Dạ Vị Ương nói nhiều lời loạn thất bát tao như thế.

Đùa giỡn? Thoạt nhìn cũng giống, tựa hồ lại không giống, người khác không rõ, nhưng Lưu Bá Hề rất hiểu Tịch Thiên Thương không phải là người hay đùa giỡn.

Mặc kệ là sự tình thái hậu, hay sự tình Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề cũng phải gặp Tịch Thiên Thương một lần đích thân nói chuyện.

Dù sao, bọn họ từng thề sẽ không vì người nào hay đồ vật gì mà lần nữa mâu thuẫn.

Vẫn bồi Dạ Vị Ương cho đến khi nam nhân ngủ say, Lưu Bá Hề mới khinh thủ khinh cước từ trên giường đi xuống, trong triều chỉ sợ một trận bất an, so với Thượng thư phủ Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề càng nguyện ý để Dạ Vị Ương lưu lại trong phủ Tướng quân của hấn.

Đặt một tờ giấy bên giường, Lưu Bá Hề sau khi phân phó tốt hạ nhân liền vội vàng chạy vào cung, lúc này Tịch Thiên Thương có thể đang cùng thái hậu đàm luận không sai biệt lắm.

...

...

“Người điên rồi! Nàng là muội muội người!” Nữ nhân mỹ lệ ung dung cao quý bởi vì tức giận mà khuôn mặt vằn vẹo, đôi môi hồng sáng gắt gao mím chặt, hai hàng lông mày chau lại trừng nam nhân trước mặt, phần nộ quát: “Người sao có thể để nàng đi Bắc Thần quốc, sao có thể gả nàng cho tên Bắc Thần Diêu Quang biến thái kia!”

“Như thế nào, chẳng lẽ không được? Biến thái xứng với kẻ điên, trời sinh một đôi.” Vững vàng ngồi trên ghế, Tịch Thiên Thương bắt đầu thưởng thức chén trà thanh hoa tử trên tay, đối mặt với phần nộ của thái hậu hấn chẳng những không có cảm giác tâm hoảng ngược lại càng khiến ý cười ở đuôi mày càng sâu.

“Phát điên sao? Sinh khí sao? Nhìn bộ dáng hiện tại của người, thật sự làm cho trăm hết sức vui sướng, chỉ bằng phần vui sướng này, trăm càng muốn để Kiến An gả cho Bắc Thần Diêu Quang.”

Thái hậu khó có thể tin nhìn Tịch Thiên Thương, giống như đang nhìn một kẻ xa lạ: “Người hận ta?”

Tịch Thiên Thương nghe xong ha ha cười phá lên, cười đến nước mắt đều chảy ra.

Ho nhẹ hai tiếng, Tịch Thiên Thương nhìn lá trà nổi lơ lửng trong chén, cười nói: “Chẳng lẽ người luôn cho rằng trăm yêu quý người sao, suy nghĩ như vậy, phải nói người quá mức tự tin, quá mức tự kỷ, hay quá mức ngu xuẩn?”

“Người!” Thái hậu cắn chặt răng, bởi vì lời nói của Tịch Thiên Thương khiến nàng tức giận đến ngực phập phồng, “Ta là mẫu thân của người!”

Mẫu thân?

Ý cười đọng trên khóe miệng biến thành hàn băng, mâu trung Tịch Thiên Thương lóe lên hàn quang sắc bén đâm về phía thái hậu, trào phúng nói: “Hai chữ mẫu thân này khiến trăm buồn nôn, nếu mẫu thân là loại đem đứa nhỏ mới sinh vứt vào trong tuyết, coi như công cụ để người khác chú ý, trăm tình nguyện không cần loại quan hệ huyết thống khiến người ta kinh tởm này.”

Chén trà trong tay bỗng dừng bị bóp nát, nước trà nóng hổi từ đầu ngón tay chảy xuống, Tịch Thiên Thương lại giống như không có cảm giác, trong mắt tràn đầy cừu hận cùng phần nộ làm cho thái hậu kinh hãi ngồi tại chỗ.

“Thái hậu chẳng lẽ đã quên, cũng bởi vì đứa nhỏ người sở sinh không được nam nhân kia để ý, người liền tức giận đem đứa nhỏ kia ném vào giếng cạn ba ngày ba đêm! Vì để nam nhân kia đến cửa nhìn người một lần, người liền dứt khoát đánh gãy hai tay đứa nhỏ đó!”

Mảnh vỡ chén trà nhanh chóng cắt vào tay, máu đỏ tí tách từ khe hở rơi xuống, Tịch Thiên Thương cúi đầu nở nụ cười, cười đến vô tình, cười đến trào phúng.

“Thân là mẹ người ta, người có từng tận trách nhiệm dù chỉ một ngày?” Chậm rãi buông lỏng hai tay, Tịch Thiên Thương từ từ đem những mảnh nhỏ trong lòng bàn tay rút ra, khinh miêu đạm tả nói: “Hai chữ ‘mẫu thân’ này đối với trẫm mà nói, chỉ còn lại hận.”

“Nếu không phải ta, người cho rằng người có thể ngồi lên vị trí ngày hôm nay? Nếu không phải ta, người căn bản không có ngày này! Tịch Thiên Thương, người đừng được một tắc lại muốn một thước!” Trên mặt không có chút ăn năn cùng tự trách, phản ứng như vậy của thái hậu rất giống trong tưởng tượng Tịch Thiên Thương.

Cười lạnh một tiếng, Tịch Thiên Thương phát hiện mỗi lời nói cử động của nữ nhân điên này từ lâu đã khiến hắn vô pháp gọi lên nửa điểm cảm xúc.

Sáu năm hắn đi vào cõi đời, hắn sớm đã nhìn thấu nữ nhân điên này.

“Trẫm chính là một tắc lại muốn một thước thì thế nào?”

Đang cơ đến nay, nội ngoại triều dã (triều đình và dân gian) đại bộ phận thế lực đều đã dần dần khống chế được, Tịch Thiên Thương ung dung thẳng thắn nhìn về phía thái hậu đang phát điên, hỏa diễm điên cuồng trong mắt càng uy nghiêm, khóe miệng câu lên mặt cười lãnh khốc: “Tự người lựa chọn, bảo lưu ngôi vị thái hậu, hay giữ lại nữ nhi người yêu nhất.”

Thái hậu tức giận đến phát run, gắt gao nhìn chằm chằm Tịch Thiên Thương, trong mắt hận ý càng tăng lên: “Nguyên lai người luôn lừa ta, sau khi từ Ngọc Hành sơn trở về, người vẫn luôn lừa dối để phòng ta! Nếu không phải trên người người chảy dòng máu của Thiên Lâu, ta đã sớm bóp chết tên nghiệt chủng người rồi.”

“Vậy trẫm hẳn là nên hảo hảo sống tốt, bởi vì trẫm chính là thất bại phẩm của người, là người hao hết tâm cơ với nam nhân kia thật vất vả mới có huyết duyên này, lại làm cho nam nhân kia từ đó về sau ghét người như vậy.”

Tịch Thiên Thương cười lạnh một tiếng, chậm rãi tiến lên phía trước, bàn tay dính máu nhẹ nhàng niết trụ thái hậu: “Không sai, sau khi từ Ngọc Hành sơn trở về hết thấy những lời trẫm nói đều là giả, trẫm đối với người cười cùng thuận theo cũng là giả. Muốn nghe lời thật sao? Thái hậu, toàn bộ chỉ vì cho người giảm bớt đề phòng mà thôi, trẫm, chưa bao giờ cùng Tịch Thiên Lâu có bất luận khoảng cách gì!”

“Trẫm còn nhớ rõ nhiều năm trước ánh mắt người đưa trẫm đến Ngọc Hành sơn, ghen tị, cừu hận, thứ người muốn vĩnh viễn không chiếm được, lại làm cho một cái công cụ chiếm được sự quan tâm của nam nhân cả đời người sở cầu!”

Tịch Thiên Thương hí mắt, thái hậu ánh mắt tràn ngập ghen ghét, cười nói: “Liền cùng với bộ dạng hiện tại, bệnh trạng ghen tị con của mình.”

“Làm càn! Người nghĩ người có thể làm gì ta?” Thái hậu đẩy tay Tịch Thiên Thương ra, tựa hồ vẫn như là đứa nhỏ nhất gan sợ sệt trước mặt nàng, vẫn như là công cụ vì một ánh mắt của nàng mà sợ đến mức run lấy bầy.

Tư duy sẵn có, thường làm cho người ta không tin trước mặt là sự thật.

“Nếu như không nắm được nhược điểm của người, người cho rằng trẫm hôm nay sẽ trở mặt với người sao?” Tịch Thiên Thương trên mặt lộ ra ý cười điên cuồng khiến lòng thái hậu phát lạnh, “Bảo toàn chính người, hay là nữ nhi của người, thái hậu, người tự mình chọn đi.”

Để cho trầm nhìn một cái, người có phải hay không vẫn ích kỷ và dối trá giống như trước đây.

Hết chương thứ sáu mươi mốt

62. Quyển 1 - Chương 62: Hồn Đản Tịch Thiên Thương

Mùa đông năm nay ở kinh thành so với năm trước càng giá rét lạnh lẽo hơn, tuyết rơi liên tục ba ngày, toàn bộ kinh thành đều thay bằng tấm áo màu ngân bạc.

Thời điểm đứng ở nơi cao hoàng cung nhìn xuống dưới, Dạ Vị Ương luôn có một loại ảo giác chính mình đang ở huyền cảnh, hần khẽ kéo cổ áo, dừng lại một chút sau đó được hộ vệ đẩy đi về phía trước.

Án tử huyện lệnh Mân thành tham ô tiền cứu trợ thiên tai, hoàng đế lấy tốc độ cực nhanh xử lý, chẳng những tốc độ nhanh, hơn nữa thanh thế còn rất lớn.

Chính là ban đầu Dạ Vị Ương không thể tưởng tượng một tri huyện Mân thành nho nhỏ lại liên lụy ra một loạt người cùng việc như vậy, chẳng những không đơn giản là tham hủ, còn tra ra thế lực nhà mẹ đẻ thái hậu cùng thế lực nước khác cấu kết. Lợi dụng khoản cứu trợ thiên tai của bốn quốc đi hỗ trợ quốc gia khác, cũng khó trách Tịch Thiên Thương mấy ngày nay lúc lâm triều trên mặt chưa từng có một nụ cười, chính là chuyện này Tịch Thiên Thương không có trực tiếp công bố ra ngoài, người biết cũng chỉ có vài nhân vật trung tâm.

Toàn bộ triều đình từ trên xuống dưới tựa như tiến nhập vào hàn đông lãnh khốc, tràn ngập một cỗ không khí nguy hiểm quấn chặt.

Mà tình huống gay go ở Thiên quốc vượt xa hơn so với trong tưởng tượng Dạ Vị Ương, hơn một năm quốc nội phát sinh tai họa thế cục có phần chênh vênh, mà Bắc Thần quốc nằm ở phía bắc Thiên quốc nghe nói sẽ nghênh đón một cuộc thay đổi quyền lực mới.

Một triều quân một triều thần, nếu Bắc Thần quốc thay đổi hoàng đế, phỏng đoán chính sách tương quan của quốc gia cũng sẽ thay đổi theo, huống chi Bắc Thần quốc hiện tại đang là quốc gia cường đại nhất thiên hạ.

Dạ Vị Ương chậm rãi thở ra một hơi sương mỏng, cũng không biết lúc này Tịch Thiên Thương bảo hần tiến cung muốn thương lượng sự tình gì.

“Dạ đại nhân thỉnh, hoàng thượng đang ở bên trong chờ.”

Đến trước cửa Cam Tuyền cung, Lý công công vẻ mặt tươi cười thay Dạ Vị Ương mở cửa. Sai người đem Dạ Vị Ương cả người cùng luân y nâng qua khỏi cửa, hần vừa mới tiến vào, cửa phía sau “phanh” một tiếng đóng lại.

Dạ Vị Ương mắt nhìn bốn phía, hần đối với Cam Tuyền cung ấn tượng không sâu, dĩ vãng hoàng thượng tiếp kiến bọn họ đều ở Thiên Nguyên Điện, mà Cam Tuyền cung là địa phương Tịch Thiên Thương nghỉ ngơi lúc bình thường không dùng làm nơi quần thần trao đổi.

Vào Cam Tuyền cung tiếp đó là một hoa viên viện tử, trong viện trồng mấy khỏa hoa mai, giữa mùa tuyết lạnh bức người này chỉ có hoa mai cứng cỏi sinh tồn, chẳng những sinh tồn còn nở đến tươi tốt, trong không khí ẩn ẩn một cỗ mai hương thoang thoảng chọc người yêu thích.

Dạ Vị Ương chợt nhớ tới trước khi hần đi Quảng Nam Tịch Thiên Thương ban cho hần mai trà trân quý, tựa như phản xạ có điều kiện, đầu lưỡi phảng phất nổi lên dư vị trà hương nhàn nhạt lại xa xăm.

Trong viện không có một người, Dạ Vị Ương di chuyển luân y thẳng đến cửa Cam Tuyền cung, cánh cửa khép chặt nhìn không thấy tình huống bên trong, hô một tiếng không ai đáp lời, Dạ Vị Ương lại hô lần nữa: “Hoàng thượng, ngài có ở trong đó không?”

“Vào đây.” Trong phòng truyền ra thanh âm.

“Vi thần tới.” Dạ Vị Ương đẩy cửa tiến vào trong, căn phòng rộng rãi ở chỗ xa có một người lẻ loi ngồi, Tịch Thiên Thương một thân thường phục ngay cả tóc cũng tùy ý buông lên.

“Hoàng thượng?” Dạ Vị Ương khẽ gọi một tiếng, lần đầu phát hiện phòng hoàng đế lớn như vậy rộng như vậy, lần đầu trên người Tịch Thiên Thương nghĩ đến một từ —— cô độc.

“Lại đây.” Nghiêng thân mình, Tịch Thiên Thương nửa tựa trên ả (lùn thấp) tháp hương Dạ Vị Ương vậy tay, thời điểm Dạ Vị Ương đi qua mới biết Tịch Thiên Thương đang một mình uống rượu.

Giữa ả tháp đặt một bàn nhỏ phía trên bày một bầu rượu cùng hai cái chén, Tịch Thiên Thương đem hai chén rót đầy rượu, sau đó đem Dạ Vị Ương từ trên luân y kéo xuống để cho nam nhân ngồi lên ả tháp, Tịch Thiên Thương quay về chỗ nâng chén rượu đặt trước mặt Dạ Vị Ương.

Lúc Dạ Vị Ương đang muốn cự tuyệt, chợt nghe Tịch Thiên Thương dùng ngữ khí bình thản nói: “Đến đầu xuân sang năm, thái hậu nhất phương thế lực coi như đã đánh tan hơn phân nửa, phương diện này có công lao của người, nhưng trăm hiện tại không thể phủng người quá cao, giờ lâm triều ngày mai trăm sẽ hạ lệnh người giáo huấn công bộ, như vậy người sau này làm việc cũng thuận tiện hơn một chút.”

“Hoàng thượng dường như... Không quá cao hứng?” Dạ Vị Ương nói xong liền muốn cắn đầu lưỡi mình, Tịch Thiên Thương có thể cao hứng sao, đầu tới đầu lui cuối cùng đem cả lão mụ mình ra đầu.

Chuyện này nếu đặt trên người Dạ Vị Ương, cho dù mụ mụ từ bỏ hấn, hấn cũng vô pháp đem lưỡi dao hướng đến thân nhân.

“Cao hứng, trăm thế nào lại mất hứng? Trăm... thật sự cao hứng.” Ngẩng đầu một hơi uống sạch chén rượu, Tịch Thiên Thương bắt lấy tay Dạ Vị Ương, trong mắt lộ ra vài phần men say: “Bắt đầu từ hôm nay, chủ nhân Thiên quốc chỉ có Tịch Thiên Thương ta, người nói trăm tại sao phải mất hứng?”

Tịch Thiên Thương tuy rằng đang cười, Dạ Vị Ương lại cảm thấy trong mắt người này rõ ràng trộn lẫn cô độc cùng u oán khó hiểu, hấn khẽ nhíu mày, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, người say.”

“Trăm rất tỉnh, vẫn luôn rất tỉnh.” Trong thanh âm mang theo ngữ điệu trào phúng, Tịch Thiên Thương cười khẽ một tiếng đưa tay tiếp tục rót đầy chén rượu cho mình, chính là tay vừa chạm tới bầu rượu đã có người ngăn hấn lại, Tịch Thiên Thương ngẩng đầu, thấy khuôn mặt Dạ Vị Ương mang theo lo lắng nhìn hấn, nói: “Hoàng thượng, ngài nghen sẽ nghen ra bệnh, không thoải mái chính là không thoải mái, hiện tại uống rượu, ngày mai tỉnh dậy chuyện khiến ngài tâm phiền cũng không vì thế mà biến mất.”

Trên mặt bỗng dựng hiện ra một tia cười nhạt, giữa con người Tịch Thiên Thương lộ ra quang mang sắc nhọn làm Dạ Vị Ương cảm thấy kinh hãi, ánh mắt kia tựa như có thể đem người đâm xuyên qua.

“Ta nói cho người biết một bí mật được không?”

Ngữ khí khinh thanh giống như mang theo độc dược mê hoặc mà nguy hiểm, Dạ Vị Ương chưa kịp suy nghĩ vì sao Tịch Thiên Thương không tiếp tục xưng trăm, liền thấy nam nhân kia dán vào tai hấn nhẹ giọng nói một câu: “Sinh phụ của ta, là Tịch Thiên Lâu.”

...

...

Dạ Vị Ương di chuyển luân y, giữa hoa viên lớn như vậy chỉ có mình hấn độc hành, câu nói Tịch Thiên Thương giống như kinh lôi bên tai hấn nổ vang.

Sinh phụ của Tịch Thiên Thương là Tịch Thiên Lâu, không phải hoàng thúc, mà là sinh phụ, là hải tử của thái hậu và Tịch Thiên Lâu, cùng với nguy cơ to lớn phía sau những lời đó, Tịch Thiên Thương vì cái gì nói với hấn bí mật kinh thiên này, Dạ Vị Ương không biết, cũng không dám suy nghĩ sâu xa. Đại khái là trời rất lạnh, tay nam nhân ở bên ngoài di chuyển luân y có chút rét run.

Thời điểm đi tới bậc thềm, Dạ Vị Ương đang xuất thần không có để ý mặt đường phía trước, luân y đụng vào bậc thềm liền cả người và xe đều ngã trên mặt đất, mặt đất tuy rằng bao trùm một tầng tuyết đọng, nhưng lúc ngã xuống tứ chi vẫn đập vào thềm đá.

Dạ Vị Ương nhin đau ngồi dậy, luân y ngã một bên bánh xe còn đang quay vòng vòng, giống như giận cá chém thớt dùng sức đánh vào hai chân mình, lúc Dạ Vị Ương đang muốn nhìn bốn phía xem có ai có thể hỗ trợ, thì một bóng người thâm sắc xuất hiện bên cạnh hắn.

Vừa mới ngẩng đầu nhìn bộ dáng đối phương, Dạ Vị Ương lập tức bị Tịch Thiên Thương bế lên.

“Hoàng thượng ——”

“Chân tay vụng về, đây là muốn trẫm đối với người thương tiếc hơn một chút sao?” Trên người còn lưu lại mùi rượu nhàn nhạt, Tịch Thiên Thương ôm Dạ Vị Ương nhanh hướng vào phòng.

“Thần chỉ là không cẩn thận, không có... ý kia.”

Lần nữa trở về phòng, lúc này Tịch Thiên Thương đem Dạ Vị Ương đặt lên giường, đại khái còn vì câu nói của Tịch Thiên Thương làm cho khiếp sợ chưa hồi phục lại tinh thần, Dạ Vị Ương có chút ngẩn người nhìn Tịch Thiên Thương ôm hắn đến trên giường lại thay hắn cởi giày, thời điểm Tịch Thiên Thương cởi ngoại y hắn mới mạnh mẽ tỉnh lại.

“Hoàng thượng, không thể!” Dạ Vị Ương gắt gao bắt lấy y phục mình.

Bộ dáng trịnh liệch trái lại làm cho Tịch Thiên Thương nhin không được cười ra tiếng, cố ý trêu chọc nói: “Người toàn thân cao thấp, trong trong ngoài ngoài, có chỗ nào trẫm chưa từng chạm qua? Buông tay, trẫm chẳng qua muốn xem chỗ người bị ngã thôi.”

Lời này nhất thời khiến cho Dạ Vị Ương một trận xấu hổ nóng bừng, tuy nói từ lúc hắn xuyên qua thế giới này chưa từng cùng người nào phát sinh sự tình quá mức thân mật, nhưng thân thể này đích xác trước kia đã được Tịch Thiên Thương ôm ấp qua, là một nam nhân Dạ Vị Ương thật không biết bị người khác nhìn thấy thân thể sẽ như thế nào, nhưng bởi vì ngày trước cùng Tịch Thiên Thương quan hệ không ít mới làm cho người ta cảm thấy xấu hổ.

Không lưu tâm y phục trên người đã bị Tịch Thiên Thương cởi xuống vài kiện, bộ dáng quen việc quen tay khiến Dạ Vị Ương trong lòng một trận ngũ vị tạp thành, không khó tưởng tượng Tịch Thiên Thương ngày trước đã cởi y phục hắn bao nhiêu lần mới có thể luyện đến thuần thục như vậy.

Y phục mặc dày cũng có chỗ tốt, lúc té xuống bậc thềm vị trí khuỷu tay và vai có chút va chạm, địa phương khác thì không có vấn đề.

“Hoàng thượng, chỉ là tiểu thương để Thường thái y thoa dược cho ta là tốt rồi.” Ống quần và tay áo đều bị kéo lên, khuỷu tay hơi chút tróc da mà thôi, Dạ Vị Ương nhìn thấy căn bản không tính là thương tổn gì.

Trước đây Dạ Vị Ương chính là loại người quen sống an nhàn sung sướng, sau khi thụ thương vẫn luôn ở trong phòng điều dưỡng, chờ Dạ Vị Ương đi ra đã là đến thu sang đông, trên cơ bản rất ít khi phơi nắng.

Làn da nhẵn nhụi tuy không nhu nhuyễn như nữ tử nhưng hơn một phần mềm dẻo thuộc về nam nhân, hồng ngân ở khuỷu tay tựa như đoá tàn mai tô điểm trên làn da tuyết trắng, điểm lệ kinh người.

Ngày thường Dạ Vị Ương luôn bao bọc kín đáo chặt chẽ, Tịch Thiên Thương hơi chút thân mật với nam nhân giống như hồ ly giáo hoạt này thì lão viên kia sẽ nhảy lên, không muốn chuyển sang đề tài linh tinh, liền ngạnh sinh sinh đem dục vọng tình hỏa kia dập tắt không thương tiếc.

Hôm nay đột nhiên thấy cánh tay người này phơi bày trước mặt, Tịch Thiên Thương đáy lòng ngọn lửa lão cao bắt đầu chạy tán loạn, hắn cầm lấy khuỷu tay Dạ Vị Ương rồi tiến lại gần, há mồm nhẹ nhàng hàm trụ chỗ tróc da của Dạ Vị Ương, giữa lúc trên môi bao phủ một tia tinh ngọt, Tịch Thiên Thương vươn đầu lưỡi liếm miệng vết thương nhỏ trên tay nam nhân.

Tịch Thiên Thương hành động bất ngờ dọa Dạ Vị Ương nhảy dựng, từ khuỷu tay truyền đến cảm giác vừa đau vừa ngứa khiến hắn nhin không được đánh một cái rùng mình.

“Bệ hạ ——” Động tác quá mức thân mật này chỉ làm người ta sinh bất an, Dạ Vị Ương thối lui mạnh mẽ thu hồi tay, lạnh lùng nói: “Quân thần khác biệt, thỉnh hoàng thượng tự trọng!”

63. Quyển 1 - Chương 63: Hỗn Đản Tịch Thiên Thương (2)

“Quân thần khác biệt! Quân thần khác biệt!” Lại là những lời này, Tịch Thiên Thương bị Dạ Vĩ Ương nhiều lần cự tuyệt có chút giận, từ khi nào người này thích cự tuyệt hắn như vậy, một lần rồi một lần.

Tịch Thiên Thương bộ dáng phát hỏa tương đối dọa người, Dạ Vĩ Ương vội nắm lấy y phục bên cạnh, thấp giọng nói: “Vi thần cáo lui.” Hắn nhích tới bên giường muốn đi xuống, Tịch Thiên Thương cũng không quản hắn, chỉ ở một bên nhìn, ánh mắt hàm chứa vài phần hờn giận cùng châm chọc như đang nói: “Trẫm ngược lại muốn xem ngươi như thế nào có thể tự mình đi ra ngoài.”

Ánh mắt kia khiến Dạ Vĩ Ương lần đầu có cảm giác nguy cơ cùng hoảng loạn khó tả, hắn thậm chí còn không mang giày tất, hai chân xích lỏa rơi xuống mặt đất dẫn đến một trận lương ý.

Tuy rằng hai chân không có nhiều khí lực chống đỡ rời giường liền lung lay sắp đổ, Dạ Vĩ Ương cắn chặt răng từng bước đi về phía trước, không dám nhìn tới ánh mắt như lửa đốt Tịch Thiên Thương phía sau lưng.

Dạ Vĩ Ương không có biện pháp bình tĩnh giống như ngày thường, hôm nay những lời của Tịch Thiên Thương mỗi câu đều làm cho hắn tâm phiền ý loạn, hắn đột nhiên hiểu được lúc trước Lưu Bá Hề vì cái gì khẳng khái muốn hắn ly khai hoàng cung, hoàng cung tựa như vũng bùn, lúc đầu nghĩ chỉ ngập đến cẳng chân, sau khi bước vào mới phát hiện đã hãm sâu không thấy đáy, từng chút đem hắn nuốt trọn.

Lưu Bá Hề đã biết bí mật Tịch Thiên Thương không phải thân sinh của hoàng đế tiền triều hay chưa? Dạ Vĩ Ương cảm thấy lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy thẳng đến tim hắn, từ đỉnh đầu xông ra.

Mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, một khi biết được bí mật này từ nay về sau hắn không còn biện pháp làm một quan viên triều đình bình thường nữa. Lưu Bá Hề nói đúng, triều đình là nơi phức tạp lại nguy hiểm, không phải như trong tưởng tượng hiểu biết đời trước của hắn, địa phương hắn có thể dung nạp như cá gặp nước, hắn đem hết thảy nghĩ quá đơn giản quá đương nhiên.

Suy cho cùng, đây là thời đại một quốc gia một người cầm quyền.

“Vĩ Ương, chuyện ta là do Tịch Thiên Lâu và thái hậu sở sinh khiến ngươi sợ?” Thanh âm Tịch Thiên Thương vang lên trong căn phòng trống rỗng, trầm thấp lại mang theo vài phần rét lạnh, “Ngươi sẽ đem bí mật này nói cho người trong thiên hạ biết sao?”

“Sẽ không.” Dạ Vĩ Ương cơ hồ lập tức trả lời như chém đinh chặt sắt, hắn đương nhiên sẽ không, nhưng vấn đề là Tịch Thiên Thương có tin hắn hay không, mà nếu người này không tin hắn vậy tại sao nói cho hắn bí mật này.

Dạ Vĩ Ương cảm thấy chính mình bị kéo xuống vực sâu băng lãnh, chỉ cần chút khinh suất sẽ rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

“Vậy hiện tại ngươi muốn đi đâu?” Lời nói đột nhiên vang đến bên tai làm cho Dạ Vĩ Ương kinh hoảng, hai chân vốn đã mềm nhũn vô lực người liền ngã ngồi trên mặt đất, hắn đã cố sức đi lâu như vậy rồi, bây giờ nhìn lại bất quá chỉ có mấy bước mà thôi, Tịch Thiên Thương đơn giản tiến đến vài bước là có thể đuổi kịp hắn.

Dạ Vĩ Ương ngẩng đầu hướng Tịch Thiên Thương nhìn lại, nam tử kia từ trên cao nhìn xuống hắn, trong con ngươi thâm thúy nhìn không ra tình tự.

“Vi thần... Cái gì cũng không biết.”

Chuyện đến nước này, Dạ Vĩ Ương chỉ có thể lựa chọn giả ngu, lời này đã biểu thị lập trường của hắn, hắn sẽ không đem bí mật của Tịch Thiên Thương nói với kẻ khác. Nhưng vấn đề là, Tịch Thiên Thương không phải lo Dạ Vĩ Ương có giữ được bí mật hay không, mà là muốn đem Dạ Vĩ Ương kéo đến bên cạnh huyền nhai khiến nam nhân này phải đưa ra lựa chọn.

Bàn tay ôn hậu nhẹ nhàng xoa mát cá chân nam nhân, một đường chậm rãi đi lên, mơn trớn cẳng chân cho tới đầu gối rồi dễ dàng thâm nhập vào bắp đùi dưới quần, hành vi của Tịch Thiên Thương đã trực tiếp cho Dạ Vị Ương đáp án.

Muốn Tịch Thiên Thương tin tưởng thì Dạ Vị Ương phải xuất ra hành động thực tế, câu trả lời rất đơn giản.

“Một lần nữa làm người của trẫm.” Áp người lên thân, Tịch Thiên Thương một tay gắt gao bắt lấy thắt lưng đem Dạ Vị Ương đè trên mặt đất, hơi thở pha lẫn mùi rượu phun lên cổ Dạ Vị Ương mang đến nhiệt lượng nóng rực.

“Hoàng thượng! Dạ Vị Ương thề sẽ không đem bí mật của ngài nói ra, cả đời này chỉ nguyện trung thành với một mình hoàng thượng... Ừm!” Môi bị phong bế, hơi thở xa lạ từ phía trên bao phủ xuống, tựa như cuồng phong từ trên thiên không đánh tới, giống như mây đen mù mịt muốn làm thế giới này sụp đổ, ép đến Dạ Vị Ương thở không nổi, không thể chịu được kiểu hôn môi cường hãn bá đạo này, hàm dưới có chút tê rần, Tịch Thiên Thương bóp cằm Dạ Vị Ương khiến miệng hắn mở ra thừa nhận môi lưỡi kích động va chạm.

Dạ Vị Ương gắt gao bắt lấy bả vai Tịch Thiên Thương ý đồ đem người trên thân hắn đẩy xuống, cũng không quản đối phương là hoàng đế có phải hay không chỉ cần một câu liền có thể muốn mạng nhỏ hắn, Dạ Vị Ương nhấc chân phải đá lên, bất quá động tác này với Tịch Thiên Thương chỉ là tiểu đánh tiểu nháo.

Cuối cùng buông tha, khó khăn thở dốc, Dạ Vị Ương giống như con cá thiếu dưỡng khí từng ngệm từng ngệm thở không ra hơi, đột nhiên cảm giác thân thể chợt lạnh, cúi đầu nhìn thấy Tịch Thiên Thương thế nhưng kéo quần hắn xuống.

“Hoàng thượng không thể, vi thần lòng đã có nơi thuộc về, ngài không thể làm như vậy!” Thứ gì đó trong đầu hắn nổ tung, cảm giác được Tịch Thiên Thương muốn đem hắn ôm lên, hắn liều chết chống tay lên sàn nhà bất chấp từ trên mặt đất bò dậy chính là chưa chạy đi hai bước đã ngã trở lại.

Mái tóc đen tranh nhau tản ra trên mặt đất, tư thế té ngã làm cho hai chân hắn hơi tách ra, cảnh xuân hiển lộ, rõ ràng cửa phòng cách đó không xa, nhưng Dạ Vị Ương lại vô pháp chạm tới.

Chạy trốn cùng kháng cự của Dạ Vị Ương khơi dậy sự phẫn nộ cùng chinh phục khó tả trong Tịch Thiên Thương, một cổ tình tự xa lạ mang tên ghen tị lần đầu tràn ngập ra.

“Người cứ như vậy kháng cự trẫm sao? So với Lưu Bá Hề, trẫm có chỗ nào không bằng hắn?” Nhìn Dạ Vị Ương không ngừng hướng tới cửa phòng, trong miệng Tịch Thiên Thương trào ra từng trận đắng.

“Mẫu thân sinh ta ra nhưng lại đối xử ta như công cụ, Thiên Thương Thiên Thương, cái tên này, không phải đã định ta cả đời này không an sao?” Tịch Thiên Thương bước nhanh đến loan thất lưng bế Dạ Vị Ương, không để ý đối phương giãy dụa mà mang người đặt lên giường, phẫn nộ quát: “Hiện tại ngay cả người cũng muốn ly khai trẫm.”

Thân thể bị quăng ngã trên giường Dạ Vị Ương chấn động kinh sợ trong nháy mắt, nghe thấy lời tự bạch như bị bỏ rơi của Tịch Thiên Thương, ngũ khí khổ sở tựa như đã kiềm nén rất lâu.

Chính là còn chưa kịp lĩnh hội sự đau khổ trong lời nói Tịch Thiên Thương, y phục trên người bỗng dưng bị lột sạch dẫn đến khí lạnh khiến Dạ Vị Ương đánh một cái rùng mình, ý thức được sắp sửa phát sinh sự tình gì, hắn bắt lấy chân né vào trong, một chân chưa kịp chui vào đã bị Tịch Thiên Thương nắm được. Cả người và chân đều bị lôi ra ngoài, Dạ Vị Ương nằm ngửa mặt hướng lên trên, giường mắt nhìn Tịch Thiên Thương đang cởi đai lưng của hắn, trong lòng căng thẳng một bên vô lực đá Tịch Thiên Thương, một bên thối lui về phía bên trong giường.

“Hoàng thượng đã quên chuyện đáp ứng với Đại tướng quân rồi sao?” Dạ Vị Ương nhớ rất rõ, Lưu Bá Hề nói qua Tịch Thiên Thương từng đáp ứng sẽ không chen vào giữa chuyện của hắn và Lưu Bá Hề.

Cởi bỏ hai ba lớp y phục, Tịch Thiên Thương nhìn nam nhân đã lui đến góc giường hơi giương khóe miệng: “Trẫm chẳng qua đáp ứng không quá can thiệp vào chuyện của người và hắn, nhưng chưa đáp ứng sẽ không chạm vào người.”

“Dừng ——” Sau lưng dán vào vách tường đã không còn đường lui, tại đây trong hoàng cung này cho dù hắc kô to thể nào cũng không có người đến cứu hắc, Dạ Vị Ương nhất thời vừa tức giận vừa ủy khuất, nghĩ tới bình thường Lưu Bá Hề đối với hắc tựa như bảo bối mà phụng trong tay, ngược lại càng khó chịu, hai tay liều chết ôm trước ngực, cảm giác hai chân mình bị tách ra, tâm Dạ Vị Ương phút chốc ngã nhào xuống đất cứng, chưa từng trải qua loại chuyện này Dạ Vị Ương luống cuống, rối loạn, ủy khuất đến cực điểm, hắc mắt nhìn không được phiếm hồng.

Cảm giác vật cứng nóng bỏng kia đặt ở hạ thân hắc, Dạ Vị Ương nhìn không được chửi ầm lên: “Tịch Thiên Thương ngươi là đại phiến tử (lừa đảo), vương bát đản! Buông tay! Muốn ngủ thì tìm người khác, con mẹ nó ngươi đối với ta động dục!” Bận đang ?

“Vì cái gì muốn cự tuyệt, ngươi vốn là người của trẫm.” Trong mắt hiện lên tia không đành lòng, nhưng Tịch Thiên Thương sớm có thói quen lãnh khốc lãnh tình liền buộc bản thân xem nhẹ phần tình tự xa lạ dưới đáy lòng, ẩn thất lưng Dạ Vị Ương đè xuống cấp tiến vào.

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, chuyện như vậy vẫn là lần đầu.

Dạ Vị Ương từng nghĩ tới sẽ phát sinh trên người hắc, nhưng đối tượng không phải là Tịch Thiên Thương, càng không nên mãnh liệt thô bạo như bây giờ.

Hắc bắt lấy đệm chăn dưới thân, mỗi động tác của Tịch Thiên Thương đều như muốn đem ngực phủ ngũ tạng hắc kéo ra ngoài, đau đớn làm cho hắc muốn nôn mửa.

Đại khái là hắc im lặng khiến Tịch Thiên Thương cảm thấy không thú vị dần dần thả chậm tốc độ, Dạ Vị Ương chỉ hy vọng trận trừng phạt hoang đường này có thể nhanh chấm dứt một chút, chính là nếu chấm dứt thì sau đó lại thế nào?

Cho dù không phải hắc sai, nhưng hắc không biết làm sao đối mặt với Lưu Bá Hề.

Vừa nghĩ đến danh tự Đại tướng quân, phần khổ sở kia trong lòng hắc càng trở nên nồng đậm, đau đến mức hắc muốn rơi lệ.

Trên mặt truyền tới nụ hôn ôn nhu nhẹ nhàng, Dạ Vị Ương khẽ run lông mi mở mắt ra, phát hiện Tịch Thiên Thương đã dừng động tác và hôn môi hắc, hai bàn tay ôn hậu mơn trớn thân thể cùng bộ vị kia, một cổ lửa nóng khó kiềm chế làm cho Dạ Vị Ương nhìn không được khẽ run rẩy một chút.

Tịch Thiên Thương tận lực dựa vào vị trí mẫn cảm đó, ngựa quen đường cũ, hắc thể nhưng cảm thấy thoải mái, Dạ Vị Ương nghe trong đầu có thứ gì đó “oanh” một tiếng nổ tung.

“Cho dù ngươi đã quên đi phần tình cảm của trẫm, nhưng thân thể này của ngươi vẫn nhớ rõ trẫm, khát vọng trẫm âu yếm chạm vào.” Tịch Thiên Thương ở bên tai Dạ Vị Ương nói nhỏ, động tác lúc trước dừng lại một lần nữa di chuyển.

Chính là lúc này, đã không còn là đau đớn đơn thuần.

64. Quyển 1 - Chương 64: Đánh Nhau Loạn Thành Một Đoàn

“Không cần!”

Thân trước yếu ớt bị cầm lấy, kích thích cùng sung sướng bản năng sinh lý mang đến lại làm cho Dạ Vị Ương sợ hãi, giáp công một trước một sau khiến thân thể mẫn cảm đã lâu chưa kinh qua việc đời gần như bị dục hỏa đốt điên cuồng.

Dần dần, rên rỉ áp lực từ khóe miệng thoát ra, không còn là hô đau đơn thuần, mà pha lẫn sự ngọt ngào, nhượng xương cốt người có chút mềm nhũn khó nhịn.

Tịch Thiên Thương giống như so với Dạ Vĩ Ương càng hiểu rõ thân thể này hơn, mỗi một lần đoạt lấy đều làm cho người ta điên cuồng, lý trí nói Dạ Vĩ Ương hẳn không thể tiếp tục như vậy, nhưng thân thể ngược lại tùy ý hưởng thụ loại âu yếm mê hoặc này.

Đại não một trận trống rỗng, khiến Dạ Vĩ Ương không biết mình đang ở chỗ nào, vừa mới xảy ra chuyện gì.

Toàn bộ thân thể bị khóa trong lồng ngực ôn hòa dày rộng, phía sau lưng mồ hôi ẩm ướt dán vào ngực đối phương, thân thể giống như bị tạt nước, Dạ Vĩ Ương mặc Tịch Thiên Thương ôm hẳn vào trong dục trì sau phòng, dòng nước ẩm áp quần quanh cơ thể cũng dần mang lý trí trở về thanh tỉnh.

Một tay vòng qua thắt lưng Dạ Vĩ Ương để nam nhân ngồi trên chân mình, một tay Tịch Thiên Thương vốc nước ẩm tẩy trừ thân thể Dạ Vĩ Ương, trong nhất thời im lặng chỉ còn lại hô hấp cùng tiếng tim đập lẫn nhau.

Nhẹ nhàng chà lưng nam nhân, vén mái tóc ướt đầm qua hai bên lộ ra cái cổ thon dài thoát nhìn phá lệ yếu ớt, trong lòng đột nhiên dâng lên vài phần áy náy cùng thương tiếc, Tịch Thiên Thương cúi đầu đem môi phủ vào gáy Dạ Vĩ Ương, nam nhân trong ngực hẳn nhận không được khe run một cái, loại gần gũi thân thiết này dễ làm người ta nhớ đến thân mật cùng điên cuồng vừa rồi.

Một phen vành tai và tóc mai chạm vào nhau, Tịch Thiên Thương mang theo sự thỏa mãn của con ác thú ở bên tai Dạ Vĩ Ương thở dài một hơi, trống rỗng và khổ sở trước kia đều biến mất sạch sẽ.

Nam nhân rũ đầu xuyên thấu mặt nước nhìn chính mình, cũng nhìn Tịch Thiên Thương đang ôm hẳn từ phía sau.

“Ta có thể đi được chưa?” Dạ Vĩ Ương thản nhiên mở miệng.

Cánh tay đang vắt ngang thắt lưng nam nhân hơi siết chặt, Tịch Thiên Thương nhẹ nhàng vuốt tóc nam nhân, ôn nhu nói: “Người oán ta phải không?”

Không còn xưng là “trẫm”, Tịch Thiên Thương vào lúc này không muốn nghe cái gì quân với thần nữa, chỉ có Tịch Thiên Thương và Dạ Vĩ Ương, đơn giản vậy thôi.

“Ta chỉ tự mình cởi giày cho người, tự mình tắm cho người.”

“Phần ưu ái này ta nhận không nổi.” Dạ Vĩ Ương không phải kiểu bị người thượng một lần liền đòi sống đòi chết, nhưng loại quan hệ phức tạp hiện nay cho dù từ nay về sau Tịch Thiên Thương tin hẳn, hẳn cũng không muốn.

“Nhưng phần ưu ái đó, ta chỉ muốn cho người.”

Tịch Thiên Thương nói không cần nghĩ ngợi khiến Dạ Vĩ Ương hơi sững sốt, hẳn nhấp nhấp môi, trầm giọng nói: “Người chính là cảm thấy trước kia ta là người của người, hiện tại không hòa hảo với người, người là hoàng đế nên trong lòng không thoải mái đi.”

Dạ Vĩ Ương cũng lười kêu Tịch Thiên Thương là “Hoàng thượng”.

“A —— nói như vậy cũng tốt.” Cười khẽ một tiếng, Tịch Thiên Thương ôm Dạ Vĩ Ương ngâm vào trong nước, cảm giác nam nhân trong ngực dần thả lỏng xuống, ngón tay hẳn quần một vòng tóc Dạ Vĩ Ương: “Dù sao người cũng đã biết bí mật của ta, nói cho người nhiều thêm một chút cũng không việc gì cả.”

“Ta có quyền được lựa chọn sao?” Dạ Vĩ Ương cãi lại.

Tịch Thiên Thương cũng không giận, vẫn đem thân thể của hẳn nói cho Dạ Vĩ Ương, ngữ khí bình tĩnh nghe giống như đang tự thuật cổ sự của người khác.

Thái hậu điên cuồng ái mộ Tịch Thiên Lâu nhưng nhiều lần không được đáp lại, về sau cư nhiên hạ được trong rượu cùng Tịch Thiên Lâu phát sinh quan hệ mang thai Tịch Thiên Thương, khi đó thái hậu đã là hoàng hậu, có lẽ bởi vì lúc ấy thẹn với hoàng đế, thẹn với người thân, Tịch Thiên Lâu lựa chọn đi Ngọc Hành sơn để tóc tu hành.

Vì muốn cho Tịch Thiên Lâu chú ý, thái hậu đã không còn tình thương của một người mẹ mà không ngừng thương tổn Tịch Thiên Thương. Lúc bị quăng vào giếng cạn chịu đủ đói khát và rét lạnh, hài tử niên ấu ở

trong bóng tối cảm nhận sâu sắc sự sợ hãi, cô độc cùng bàng hoàng, vì để gặp mặt Tịch Thiên Lâu một lần không tiếc đánh gãy hai tay hải tử thân sinh.

“Sư phụ có thể chữa khỏi hai tay ta, cũng có thể chữa khỏi hai chân người.” Tịch Thiên Thương sau khi nói ra những lời này, Dạ Vị Ương đột nhiên hiểu được vì sao lúc trước Tịch Thiên Thương khẳng định đi Ngọc Hành sơn liền có thể làm cho hai chân hải tử khôi phục tri giác.

Dạ Vị Ương nhớ tới đau đớn khi sư phụ châm cứu cho hải tử, nói vậy năm đó phần đau đớn này Tịch Thiên Thương cũng đã ném qua.

Mẫu thân sinh mà vô ái, phụ thân thì không thấy, thơ ấu là vết thương ảnh hưởng to lớn đối với con người, là đau xót không thể nào chữa lành được, nếu hải tử là Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương không dám tưởng tượng hải tử có thể sống đến ngày nay mà vẫn bình thường hay không.

Tuổi thơ của Tịch Thiên Thương là cừu hận, sợ hãi cùng điên loạn mà vượt qua, nếu không phải thái hậu đánh hai tay làm cho Tịch Thiên Lâu đốn đi, chỉ sợ Tịch Thiên Thương đã sớm điên rồi.

Cho dù Tịch Thiên Lâu không thừa nhận Tịch Thiên Thương là hải tử, nhưng trên người Tịch Thiên Thương vẫn đang chảy huyết mạch của hải tử, ngày đó ở trên Ngọc Hành sơn như thế nào vượt qua phụ tử đặc thù Dạ Vị Ương khó mà đoán ra được, nhưng theo bộ dáng hiện tại của Tịch Thiên Thương, cùng với bức họa mà hải tử từng xem, Tịch Thiên Thương cũng không chán ghét Tịch Thiên Lâu.

Hàm dưới đột nhiên bị nắm, Dạ Vị Ương bị bắt quay đầu chống lại ánh mắt Tịch Thiên Thương, người nọ nheo mắt cười: “Ta nói cho người những điều này, chỉ là muốn người đối với ta hiểu biết nhiều hơn một chút, không ngờ còn được sự đồng tình của người.”

...

...

Từ dự trù đi ra, Tịch Thiên Thương tự mình động thủ dùng khăn lông giúp Dạ Vị Ương lau sạch sẽ, đem người ôm về giường mặc quần áo, khiến Dạ Vị Ương ngoan ngoãn nằm trên giường không thể chạy, nhưng dù Dạ Vị Ương muốn chạy hải tử cũng chạy không được.

Màn trên giường thả xuống, cách tầng tầng sa trường Dạ Vị Ương mơ hồ có thể thấy được Tịch Thiên Thương đang ngồi ở bàn bên cạnh, người nọ liền ngồi như vậy không biết làm cái gì.

Một mình nằm trên giường, Dạ Vị Ương kéo chăn nhẹ nhàng ôm lấy, trong đầu loạn như ma.

Đột nhiên “phanh ——” một tiếng, bởi vì không gian quá mức an tĩnh đến nỗi Dạ Vị Ương sắp ngủ liền kinh hách tỉnh lại, cách sa trường hải tử lơ mơ nhìn thấy một người đang nhanh hướng bên này bước tới.

Cho dù không xúc màn lên, hải tử cũng biết người tới là ai.

“Lưu Bá Hề, ta biết người sẽ đến.”

Dạ Vị Ương nghe Tịch Thiên Thương nói một câu, sau đó không nghe tiếng Lưu Bá Hề đáp lời, trong phòng im lặng trống rỗng chỉ còn lại quyền cước bởi vì tức giận mà vung vẩy.

Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương đánh nhau, ngoài sa trường không ngừng truyền đến âm thanh bàn bị đập hư, tựa hồ còn có muện thanh do nắm tay đánh vào thịt, chính là không ai hô đau hay tỏ vẻ dừng lại.

Tiếng đánh nhau kịch liệt khiến Dạ Vị Ương nhin không được vén màn lên hướng bên ngoài nhìn lại, này không nhìn còn đỡ, vừa thấy liền dọa hải tử nhảy dựng, căn phòng nguyên bản sạch sẽ xa hoa đã trở nên lộn xộn, bàn ghế bị đập nát, mà Lưu Bá Hề đang một cước hung hăng đá vào trên ngực Tịch Thiên Thương, người nọ lão đảo hai bước dựng vào giá sách bên cạnh, khoe miệng chảy ra tia máu đỏ tươi.

Cái này còn chưa tính xong, Lưu Bá Hề một phen bắt lấy cổ áo Tịch Thiên Thương nâng nắm tay đánh vào mặt, Tịch Thiên Thương ăn một quyền trên mặt nâng chân hướng bụng Lưu Bá Hề phản kích đập một cước.

Lưu Bá Hề tựa như không biết đau, ở trên người Tịch Thiên Thương liên tiếp đánh mấy quyền.

“Đừng đánh, các người đừng đánh!” Dạ Vị Ương thật sợ Lưu Bá Hề đem Tịch Thiên Thương cấp đánh chết.

Lưu Bá Hề không nói lời nào, đối với hoàng đế Lưu Bá Hề không chút lưu tình, nhìn Đại tướng quân như vậy khiến cho Dạ Vị Ương cảm thấy đau lòng, hân nhện không được hô tên đối phương: “Bá Hề...”

“Phanh ——” một tiếng, nắm tay bằng thịt lưu lại vách tường phía sau tai Tịch Thiên Thương một hố sâu, khe nứt hố sâu lớn dần theo nắm tay kéo dài ra.

Không khó tưởng tượng, nắm tay nếu đánh lên người Tịch Thiên Thương sẽ phát sinh sự tình gì. ?

“Tịch Thiên Thương, ngươi có bản lĩnh này sao?” Ngữ khí châm chọc, Lưu Bá Hề không nhìn Tịch Thiên Thương liếc mắt một cái, xoay người đi tới bên giường cởi áo choàng ôm lấy nam nhân trên giường, đem Dạ Vị Ương bế lên đi nhanh ra ngoài.

“A —— ” Cười lạnh một tiếng, Tịch Thiên Thương nhẹ nhàng lau vết máu chảy ra từ khóe miệng, hân dựa vào vách tường chậm rãi đứng lên, nhìn Lưu Bá Hề ôm Dạ Vị Ương ly khai Cam Tuyền cung, cho đến ngay cả bóng dáng cũng không có để lại.

Tịch Thiên Thương khập khiễng đi tới bên giường ngồi xuống, đưa tay có thể sờ được nhiệt độ cơ thể nhàn nhạt mà nam nhân kia còn lưu lại, hân bỗng dừng nhẹ giọng cười: “Vì cái gì là Dạ Vị Ương.”

Nằm sắp người xuống, hân đem mình chôn vào đệm chăn còn tồn tại nhiệt độ, khí tức của nam nhân kia làm hân cảm thấy an lòng, cảm thấy quyến luyến.

Chỉ vì ngày trước Dạ Vị Ương mê luyện hân sùng bái hân, hiện tại Dạ Vị Ương đã yêu Lưu Bá Hề hân liền không thoải mái không cam lòng sao?

Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi, nhưng Tịch Thiên Thương so với bất luận kẻ nào càng hiểu rõ bản thân mình, lòng dạ hân không có hẹp hòi đến mức đó, cũng không nhàm chán tới nỗi vì một người không thích mà tranh giành tình nhân.

Vì sao, lại cố tình thích Dạ Vị Ương?

Trước đây là một tiểu hồ ly, bây giờ là Dạ Vị Ương, người và vật mà hân với Lưu Bá Hề cùng thích như thế nào liền tương đồng như vậy.

“Lưu Bá Hề, ngươi chẳng phải cũng giống như ta đều mâu thuẫn, đều e ngại chuyện đã từng xảy ra sao.”

65. Quyển 1 - Chương 65: Vật Đỉnh Ước

Vùi đầu vào trong ngực Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương không dám cũng không muốn ngẩng đầu nhìn biểu tình Đại tướng quân, hân hiện tại tình nguyện liền như vậy ngộp chết trong ngực đối phương.

Hân không biết bọn họ như thế nào ra khỏi hoàng cung, lại như thế nào trở về Thượng thư phủ, chính là thân thể tiếp xúc với đệm giường quen thuộc, Dạ Vị Ương trở thân để mặt hướng về vách tường rụt vào, toàn bộ biến thành đầu con rùa.

Lưu Bá Hề không nói gì, ở bên giường ngồi xuống vươn tay nhẹ nhàng xoa bả vai đến lưng Dạ Vị Ương, động tác khinh nhu làm cho Dạ Vị Ương có một loại khó chịu không nói nên lời.

“Muốn đem chính mình ngộp chết sao? Người nếu thực đem mình ngộp chết, ta sẽ theo người xuống âm phủ.”

Gặp Dạ Vị Ương cả người vùi vào trong chăn, Lưu Bá Hề trong nhất thời cảm thấy vừa buồn cười vừa đau lòng.

Tức giận sao? Hân đương nhiên tức giận.

Người bình thường phúng trong lòng bàn tay cẩn thận che chở, hân còn chưa che chở đủ đã bị kẻ khác thô bạo cướp đoạt đi, nếu Tịch Thiên Thương không phải hoàng đế, hân đã sớm đem tên hỗn đản khi dễ Dạ Vị Ương đánh chết rồi.

Hắn chưa từng xem Dạ Vị Ương là vật sở hữu hay sủng vật, nam nhân này muốn sống vai đứng cùng một chỗ với hắn, Lưu Bá Hề có thể hiểu được ý tưởng trong lòng Dạ Vị Ương.

Khi Dạ Vị Ương rời khỏi kinh thành đi Quảng Nam mấy tháng, hắn không viết thư cho Dạ Vị Ương một là sợ bị thái hậu phát giác, hai là cố tình ngạnh sinh sinh nhịn xuống, hắn ngược lại hy vọng nam nhân đó biết khó mà rút lui, nào đâu biết rằng Dạ Vị Ương chẳng những thành công thiết kế tốt công trình đại lợi thiên thu, còn đánh bừa mà trúng bắt được nhược điểm của thái hậu.

Tâm tình của hắn, tựa như đang nhìn hải tử loạn choạng tập đi, vừa vui sướng vì sự trưởng thành và tiến bộ của đối phương, lại sợ đối phương chạy nhanh quá sẽ ngã đau.

Gặp Dạ Vị Ương vẫn trốn ở trong chăn không chịu đi ra nhìn hắn, Lưu Bá Hề sâu kín thở dài: “Hảo hảo nghỉ ngơi, người chỉ cần biết rằng, ta sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà vứt bỏ người.”

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ về trên thân lý khai, ngay sau đó là tiếng bước chân cùng âm thanh cửa phòng mở ra rồi đóng lại, thẳng đến khi xác nhận Lưu Bá Hề đã đi, Dạ Vị Ương mới chậm rãi xoay người, nhìn căn phòng trống rỗng không ngừng phát ngốc.

...

...

Quả thực như Tịch Thiên Thương nói, ngày hôm sau trong cung truyền đến thánh chỉ mệnh hắn kiêm quản Công bộ, ngoài ra còn hào phóng tặng hắn không ít châu bảo cùng vải vóc.

Thánh tự không thể không tiếp, Dạ Vị Ương chỉ để quản gia Lý Vịnh đi xử lý chuyện loạn thất bát tao này, còn hắn cáo bệnh ở nhà không vào cung làm việc, dù sao tới đầu xuân sang năm công trình mới chính thức khởi công.

Cho nên sự tình trong cung không liên quan đến hắn.

Cùng hoàng thượng làm sự kiện kia, áp lực lớn nhất không đến từ bản thân Dạ Vị Ương mà ngược lại đến từ Lưu Bá Hề, mặc dù Dạ Vị Ương biết Đại tướng quân không phải người để ý đến loại chuyện này, nhưng hiện tại hắn không muốn đi đối mặt với Lưu Bá Hề, càng không muốn trông thấy Tịch Thiên Thương.

Người tuy rằng ở trong nhà đợi, nhưng trong cung xảy ra chuyện gì Dạ Vị Ương vẫn có thể lập tức biết được.

Mấy ngày nay Tịch Thiên Thương không có lâm triều, cũng là cáo bệnh, chỉ nghe Hoàng thượng tựa hồ bị té ngã, trên người có chút thương.

Ngẫm lại ngày đó Lưu Bá Hề đánh Tịch Thiên Thương hung ác như vậy, hơn nữa còn đánh lên mặt, Tịch Thiên Thương lâm triều mới là lạ, đối với việc này Dạ Vị Ương thậm chí nói đánh rất hay, tuy nói ngày đó hắn đúng thật có chút bị dọa.

Ngoài ra, chuyện Đại tướng quân cùng công chúa hoàn toàn thất bại, Tịch Thiên Thương lại hạ chỉ muốn đem công chúa gả đi Bắc Thần quốc, công chúa nháo không được, mà thái hậu từ trước đến nay yêu thương Kiến An công chúa lúc này lại bảo trì trầm mặc, hôn sự đã định, thời điểm đầu xuân sang năm Kiến An công chúa sẽ được gả đến Bắc Thần quốc.

Mấy ngày nay chuyện Dạ Vị Ương nghe được nhiều nhất chính là về Bắc Thần quốc, Bắc Thần quốc là quốc gia cường đại nhất trên đại lục, Bắc Thần hoàng đế hiện tại đột nhiên bệnh nặng nguy cấp nghe nói sắp không xong, mà hoàng tử Bắc Thần Diêu Quang ba năm trước đây bị Bắc Thần hoàng đế đuổi ra khỏi Bắc Thần quốc sắp sửa trở lại.

Bắc Thần Diêu Quang này, chính là người Kiến An công chúa phải gả.

Lời đồn về Bắc Thần Diêu Quang có rất nhiều, Dạ Vị Ương chỉ nhớ mỗi từ biến thái.

Trên thế giới phụ mẫu đa số đều bình thường, yêu thương hải tử của mình, Bắc Thần hoàng đế lại đem Bắc Thần Diêu Quang trục xuất ra nước ngoài ba năm, nguyên nhân chính là Bắc Thần Diêu Quang tuy rằng từ nhỏ thông minh tuyệt đỉnh nhưng thái độ làm người lại quá mức âm hiểm độc ác, thiếu niên xuất chinh tự tay chém chết ba nghìn địch quân, ngược sát vô số. Nơi nơi đều là tiếng kêu than dậy khắp đất trời.

Bắc Thần hoàng đế khó có thể áp chế tâm tính bạo ngược của Bắc Thần Diêu Quang, chỉ có thể trục xuất ra nước ngoài lấy danh rèn luyện, song ba năm ly khai Bắc Thần quốc Bắc Thần Diêu Quang chẳng những không dần mất đi thế lực trong quốc nội, mà trong triều ngược lại ngày càng có nhiều đại thần khẩn cầu hoàng đế để thái tử về nước.

Nguyên nhân không phải do hấn, hết thấy hoàng tử có cơ hội tranh đoạt hoàng vị nếu không bệnh chết thì chính là đã chết, hoặc chủ động ly khai để đô đến địa phương xa xôi làm vô ưu vương gia.

Ba năm trôi qua, Bắc Thần Diêu Quang nghiêm nhiên trở thành quốc quân đời tiếp theo.

Hiện tại Bắc Thần hoàng đế bệnh tình nguy kịch, Bắc Thần Diêu Quang sắp về nước, một hồi thay đổi quyền lực khó có thể tránh khỏi, Tịch Thiên Thương để Kiến An công chúa gả ra ngoại quốc chính là có ý tứ cầu hòa kỳ hảo, nhưng trong đó Dạ Vị Ương nghĩ thấy ý vị không đồng dạng như vậy.

Dạ Vị Ương biết, Tịch Thiên Thương làm vậy kỳ thật muốn làm cho thái hậu khó chịu, nhưng nguyên nhân không chỉ có thế, nếu không Tịch Thiên Thương cũng không phải là người có tư cách làm hoàng đế. Bạn đang ?

Người chẳng phải muốn dùng tiền bốn quốc để ủng hộ Bắc Thần Diêu Quang sao? Cho nên để nữ nhi người thương nhất đưa qua là tốt nhất rồi.

Hấn biết thái hậu cùng Bắc Thần Diêu Quang có chút liên hệ, về tình về lý, về quốc về tư, Tịch Thiên Thương sẽ không bỏ qua cho thái hậu, để nữ nhi thái hậu tối tâm ái, gả cho một nam nhân có xưng hào “biến thái”, ý tứ bên trong chính là thái hậu tự làm tự chịu, thứ hai cũng có thể lợi dụng chuyện thông gia này làm dịu đi quan hệ hai nước.

Chuyện trong hoàng gia thật sự là lý bất thanh tiền hoàn loạn (ý tứ không rõ ràng, cắt bỏ càng loạn), Dạ Vị Ương nhiều ngày “cáo bệnh ở nhà” nhưng cũng gián tiếp tránh cho cuốn vào trận phân tranh này.

Chẳng qua không biết Bắc Thần Diêu Quang một người tính cách cổ quái như vậy nắm trong tay Bắc Thần quốc, đối với các quốc gia khác có sinh ra biến động gì không, dù sao đây không phải thời đại hòa bình.

“Gia, Đại tướng quân đang đợi bên ngoài, muốn cho hấn tiến vào không?” Quản gia Lý Vịnh ở ngoài phòng nhẹ nhàng gõ cửa.

Từ lúc Dạ Vị Ương cáo bệnh đến nay người tới thăm hỏi nườm nượp không dứt, nhưng cơ bản Dạ Vị Ương đều cự tuyệt ngoài cửa, ngay cả Lưu Bá Hề cũng không ngoại lệ.

Không phải không muốn gặp, chẳng qua Dạ Vị Ương cần cho mình chút thời gian bình tĩnh.

“Nói ta ngủ rồi.” Dem màn thả xuống, người nằm thẳng trên giường, Dạ Vị Ương ôm lấy chăn nhìn về phía vách tường, tròn tròn mắt phát ngốc một trận.

Chẳng được bao lâu cửa phòng bị người đẩy ra, hấn mơ hồ nghe được thanh âm quản gia: “Tướng quân, tướng quân. Gia nhà ta đã ngủ.”

“Ta liền xem hấn, sẽ không làm ồn hấn.” Kèm theo tiếng đóng cửa, Lưu Bá Hề dường như đem Lý Vịnh đẩy ra ngoài, cảm giác có tiếng bước chân dần tới gần, Dạ Vị Ương do dự một chút vẫn là tiếp tục giả bộ ngủ.

Lưu Bá Hề ngồi ở bên giường, Dạ Vị Ương có thể cảm giác ánh mắt của người nọ nhìn bóng lưng hấn, không tính nóng rực cũng không tính mãnh liệt, ôn hòa tựa như lưu thủy đầu xuân róc rách phá băng, lộ ra ấm áp cùng thanh triệt.

Nói không làm ồn quả nhiên không làm ồn, Lưu Bá Hề chỉ như vậy lẳng lẳng mà nhìn, trong phòng tuy rằng một mảnh im lặng, Dạ Vị Ương lại đột nhiên cảm thấy có một loại thỏa mãn nặng trĩu, tựa hồ chỉ cần nam nhân này ở bên cạnh là hấn cảm thấy an tâm, cảm thấy đã đủ rồi.

“Ta từ nhỏ chính là cô nhi, thời điểm sơ phụ nhặt được ta trên người ta chỉ có một mảnh ngọc bội, tuy nói cùng với dương chi ngọc so sánh thật sự nhỏ bé không đáng kể, nhưng nó đã làm bạn với ta hơn hai mươi năm.”

Xốc màn lên, thấy nam nhân nằm vẫn không nhúc nhích, trong mắt Lưu Bá Hề hiện lên tia bất đắc dĩ cùng cười khổ, hấn từ trong ngực lấy ra một mảnh ngọc bội lớn bằng ngón tay cái, trên mặt buộc sợi dây tơ hồng

thô sơ, tiến lại gần, Lưu Bá Hề đem ngọc bội đeo vào cổ Dạ Vị Ương, phía sau chắt chẽ cột nút thắt, nếu đeo cho Dạ Vị Ương hẳn không tính toán gỡ xuống.

“Ngọc bội này trước đây ta đã nghĩ cấp cho người, chẳng qua đợi người từ Quảng Nam trở về, hôm sinh thần ta sẽ tặng người.” Muốn nói lại thôi, Lưu Bá Hề nhẹ nhàng vuốt tóc Dạ Vị Ương, ôn nhu nói: “Hảo hảo nghĩ người, ta ngày khác trở lại thăm người.”

Nghe được tiếng bước chân Lưu Bá Hề rời đi, Dạ Vị Ương chậm rãi mở mắt, hẳn cúi đầu nhìn, một mảnh ngọc sáng long lanh buộc tơ hồng đeo trên cổ hẳn, hẳn đưa tay chạm vào, mặt trên vẫn còn lưu lại nhiệt độ của Lưu Bá Hề.

Này xem như vật đính ước?

Dạ Vị Ương trong lòng trào lên một cổ noãn lưu ngọt ngào, chảy xuôi vào tứ chi bách cốt, nháy mắt xua đi bất an cùng hàn lãnh trước kia, tiểu ngọc bội này nếu là vật tùy thân Lưu Bá Hề quý trọng, hiện tại tặng cho hẳn cũng biểu lộ ý tứ của Lưu Bá Hề.

Hắn chìa tay kéo nút kết sợi dây, Lưu Bá Hề cột cho hẳn rất chặt, nếu muốn đem ngọc bội này tháo xuống cũng chỉ có thể dùng kéo.

“Lý Vình! Lý Vình!” Từ trên giường ngồi dậy, Dạ Vị Ương gọi quản gia tiến vào: “Sinh thần Đại tướng quân là ngày nào?”

Lý Vình vội vàng vàng chạy tới, sau khi nghe Dạ Vị Ương hỏi, cúi đầu trả lời: “Gia, chuyện đó... Tiểu nhân không biết a, trước giờ chưa nghe nói qua Đại tướng quân có thói quen mừng sinh thần.”

Dạ Vị Ương thúc giục nói: “Vậy người mau tìm người hỏi đi!”

“A!” Ứng thanh một tiếng, Lý Vình vừa chạy ra cửa chợt quay đầu lại: “Đúng rồi gia, Thường thái y đến xem ngài.”

“Nga, để hẳn vào đi.”

Đem ngọc bội giấu vào trong cổ áo, Dạ Vị Ương còn đang suy nghĩ chuyện Lưu Bá Hề, không đến một chốc Thường Thiệu Điển đã đi vào, chính là cùng với ngày thường bất đồng, bên cạnh Thường Thiệu Điển còn dẫn theo một người.

Cho dù ăn mặc quần áo bình dân giản dị, Dạ Vị Ương vừa nhấc đầu liền lập tức nhận thức đối phương. Sắc mặt nhất thời trở nên khó coi.

66. Quyển 1 - Chương 66: Trầm Làm Ấm Giường Cho Người

Thường thái y đến cũng là chuyện tốt, với người khác bất đồng, Thường Thiệu Điển thường xuyên đi lại trong cung cùng Đại tướng quân tương đối quen thuộc, Dạ Vị Ương thầm nghĩ hẳn đúng lúc có thể hỏi đối phương có phải hay không biết sinh thần của Đại tướng quân, kết quả vừa nhìn thấy người đi theo bên cạnh Thường Thiệu Điển, mặt hẳn nhất thời trầm xuống.

Vừa thấy không khí không đúng, Thường Thiệu Điển giả hoạt tìm cơ bỏ chạy ra ngoài, lưu lại trong phòng hai người trừng mắt nhìn nhau.

“Có khỏe không?” Tiến vào trong phòng, Tịch Thiên Thương mặc thường phục dẫn đầu đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Nhờ phúc của hoàng thượng, chưa chết được.” Khẩu khí bất hảo mĩa mai một câu, nam nhân nguyên bản muốn ngồi bên giường lại lui trở về, đem mình quấn trong ổ chăn nghiêng thân không để ý đến bộ dáng Tịch Thiên Thương.

Muốn gác lại tình huống trước kia, Tịch Thiên Thương sớm đã điểm thần sắc cho đối phương nhìn, nhưng hiện tại đối với Dạ Vị Ương lại có loại cảm giác xuất không ra lực.

“Miệng lợi hại như vậy, thoát nhìn khôi phục không tồi.” Không cần Dạ Vị Ương chiêu mời, Tịch Thiên Thương tự cổ tự địa ngồi xuống bên cạnh, rót cho mình chén trà nóng, một bên đánh giá nam nhân nào đó vài ngày không gặp.

Bình thường thoát nhìn không phải người khôn khéo, lúc này tóc tùy ý phi tán trên thân càng lộ ra vài phần vị đạo biếng nhác vô lực, liếc nhìn qua chiếc cổ thon gầy da thịt bóng loáng, yết hầu Tịch Thiên Thương hơi lên xuống, đáy lòng dâng lên loại xúc động muốn đem đối phương ôm vào trong ngực hôn càng thêm mãnh liệt.

“Vi thần mệt mỏi, không bồi được hoàng thượng, hoàng thượng thỉnh trở về đi.” Dạ Vị Ương tối không muốn gặp chính là kẻ trước mặt này, nếu không phải hấn hành động bất tiện đã sớm một cước đá bay.

“Nga ——” Kéo dài âm điệu, Tịch Thiên Thương cố ý xuyên tạc ý của Dạ Vị Ương, dẫn theo vài phần thâm ý nói, “Ái khanh như thế nào bồi trĩm?”

“Ta nói ngươi tại sao nhảm chán lưu manh như vậy, muốn làm ta phát hỏa trực tiếp đuổi ngươi đi mới được phải không?” Dạ Vị Ương đâu phải con rùa nhẩn nhẩn chịu nghiền, hiện tại hấn mặc kệ Tịch Thiên Thương có tức giận hay không, hấn chính là đang tức giận, liền hướng Tịch Thiên Thương thẳng mắng lên: “Đa mặt người như thế nào so với tường thành còn dày hơn?!”

Một hồi mắng chửi này khiến Tịch Thiên Thương hơi sững sốt, chén trà tiến đến trước miệng liền bỏ xuống, hàm chứa chút ý cười nói: “Xem ra chẳng những khôi phục không tồi, còn sinh long hoạt hổ a, mắng đi, mắng ra so với nghiền vẫn tốt hơn, người mắng cái gì ta cũng đều thích nghe.”

Cười hướng Dạ Vị Ương vẫy vẫy tay, Tịch Thiên Thương một bộ thiếu đôn “ngươi mau tới mắng ta a, ta thực hưởng thụ.”

“Ngươi có bệnh!” Mắng Tịch Thiên Thương Dạ Vị Ương còn ngại lãng phí nước miếng, hấn cầm gối nằm ném thẳng đến Tịch Thiên Thương, người nọ vững vàng tiếp lấy gối nằm, nhìn chăm chú Dạ Vị Ương cố ý dùng lực ngồi, khoa trương nói: “Ái khanh, thật là thơm a...”

Dạ Vị Ương một trận phát điên, cầm lấy gối không ngừng ném Tịch Thiên Thương: “Ngươi không chỉ có bệnh, ngươi còn biến thái.”

“Đa tạ ái khanh khích lệ, trĩm sau này sẽ không phụ sở vọng cố gắng bệnh và biến~ thái.” Nhìn Dạ Vị Ương vừa vội vừa tức vừa bất đắc dĩ, khuôn mặt nghiền đến đỏ, Tịch Thiên Thương ngược lại hy vọng nam nhân này mắng hấn nhiều một chút, mắng ra khí liền thuận, chỉ sợ Dạ Vị Ương nghiền rồi đem mình nghiền hỏng.

Tịch Thiên Thương trong lòng nở nụ cười, mấy ngày nay Dạ Vị Ương cáo ốm ai cũng không gặp hại hấn lo lắng rất lâu, sợ Dạ Vị Ương nghĩ không thông liền thêm nặng nề, hiện tại tuy rằng tức giận vừa mắng người vừa ném đồ vật, nhưng bộ dáng sinh long hoạt hổ đích xác làm cho hấn yên tâm không ít.

“Ngươi ngươi cút ra ngoài cho ta!” Cùng tên mặt mũi lì lợm vô lại nói chuyện quả thực tức chết, Dạ Vị Ương trở mình quyết định không quan tâm tới tên bệnh thần kinh này nữa.

Không ai đáp lời, một hồi lâu không nghe động tĩnh gì, Dạ Vị Ương nhịn không được quay đầu nhìn qua.

Tịch Thiên Thương chính là ngồi ở bàn im lặng nhìn hấn, ánh mắt trầm tĩnh như nước lộ ra mấy phần dương quang màu vàng ấm áp như trời thu, nơi đó cất giấu bao nhiêu tình cảm phức tạp làm lòng người kinh hãi, rồi lại như ảo giác trong phút chốc biến mất, thời điểm Tịch Thiên Thương nhìn về phía hấn đột nhiên không thấy.

“Tiểu Ương tử, trĩm càng ngày càng thích ngươi.” Tịch Thiên Thương cười nheo mắt lại, ngữ khí đó vẽ mặt đó, nếu ai không biết còn tưởng người nọ là kẻ si tình vô hại, chỉ có Dạ Vị Ương biết, hấn rõ ràng là loại như lang tặc hồ ăn tươi nuốt sống.

Quyết tâm gội nước lã: “Cảm tạ hoàng thượng, ta tuyệt không thích ngươi.”

“Người thích ai là quyền tự do của người, trẫm thích ai là quyền tự do của trẫm, người thích Lưu Bá Hề trẫm sẽ không can thiệp, mặc kệ người khác nghĩ thế nào làm thế nào, trẫm vẫn thích người, người hiện tại không thích, nhưng biết đâu một ngày nào đó lại đột nhiên phát hiện người đã yêu trẫm rồi thì sao.” (Tự tin của anh đã vươn đến một tầm cao mới =.=)

Tịch Thiên Thương ngữ khí mang theo thoải mái cùng vui sướng thật sự khiến Dạ Vị Ương nói không nên lời, hoàng đế này nhất định điên rồi.

“Vậy hoàng thượng người cứ từ từ chờ đi ha.”

Người thích là chuyện của người, ta không tiếp thu là chuyện của ta, nếu thật sự có một ngày hán yêu thích Tịch Thiên Thương, vậy ngày đó hán chắc chắn cũng điên rồi.

“Ha —— hảo, trẫm chờ, trẫm từ trước đến nay là một người rất có kiên nhẫn.” Buông chén trà còn phân nửa xuống, Tịch Thiên Thương kéo vạt áo đứng lên, nói: “Trẫm đã nhiều ngày bận tối mắt tối mũi, những vẫn dành thời gian đến thăm ái khanh, người không cảm động sao?”

“Vi thần cảm động đến độ sắp ói ra, hoàng thượng người nhanh đi đi a!” Dạ Vị Ương một trận ác hàn, hán trước kia vì sao không phát hiện da mặt Tịch Thiên Thương dày đến nổi ngay cả tường thành cũng mặc cảm.

Không đem Dạ Vị Ương chọc điên Tịch Thiên Thương quả thực không dùng tay: “Sách! Bất quá chỉ mới ngủ một lần, ái khanh chẳng lẽ đã có? Kia ái khanh cần phải hảo hảo bảo trọng thân thể, ngàn vạn lần không cần tổn thương thai khí.”

“Hoàng thượng nhanh đến thái y viện khám đi, ta xem người bệnh không nhẹ đâu.” Sắp bị tức chết, Dạ Vị Ương xoay lưng quyết tâm không để ý tên hoàng đế thần kinh này nữa.

“Trẫm đi nha, ái khanh không cần tiễn.” Tịch Thiên Thương tựa hồ cười khê vài tiếng.

“Mau cút, ai muốn tiễn người!” Dạ Vị Ương kéo chăn che đầu, chột như nghĩ tới điều gì, mạnh mẽ ngồi dậy, hành động này làm cho Tịch Thiên Thương vừa đi tới cửa ngừng lại.

“Như thế nào, ái khanh luyến tiếc trẫm ly khai? Tiểu Ương tử người chỉ cần nói một tiếng, trẫm hôm nay liền ở lại làm ấm giường cho người.”

Ấm cái đầu người!

Dạ Vị Ương nhìn về phía Tịch Thiên Thương, hơi nheo lại ánh mắt, giọng điệu mang theo vài phần nghi vấn, thật cẩn thận nói: “Hoàng thượng, ta hỏi người một chuyện, người có thể nói cho ta biết không?”

Khó có được Dạ Vị Ương chủ động hỏi chuyện mình, Tịch Thiên Thương thập phần dứt khoát trả lời: “Người hỏi ta cái gì, ta nói cho người cái đó.”

“Sinh thần Đại tướng quân là ngày nào?” Dạ Vị Ương không khách khí hỏi.

“...” Một trận vô ngôn, Tịch Thiên Thương xoay người muốn đi, Dạ Vị Ương ở phía sau không nóng không lạnh hừ nhẹ một tiếng: “Đồ lừa đảo.”

Dưới chân hơi dùng sức, Tịch Thiên Thương cắn chặt răng, từ trong răng nanh nghiền ra hai chữ: “Hôm nay!” Nói xong liền nổi giận dùng ly khai.

Không đợi Tịch Thiên Thương đi xa, chột nghe Dạ Vị Ương trong phòng lớn tiếng hô: “Người tới a, ta muốn đứng lên, giúp ta lấy bộ y phục sạch sẽ đến đây!”

Thường Thiệu Điển vẫn ở trong sân thấy Tịch Thiên Thương gương mặt thối thối đi ra, vội vàng chạy tới: “Hoàng thượng, hồi cung?”

Thấy gương mặt Tịch Thiên Thương khó coi như vậy, Thường Thiệu Điển âm thầm thay Dạ Vị Ương lo lắng, hán vừa rồi ở bên ngoài nghe được thanh âm Dạ Vị Ương mắng Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương cư nhiên dám mắng hoàng thượng, đây là tội mất đầu.

Thật sâu thở ra một hơi, Tịch Thiên Thương thả chậm cước bộ, mắt nhìn Thường Thiệu Điển bên cạnh: “Trẫm về trước, người ở lại xem Vị Ương, hôm nay đồng hàn giá lạnh, sai người hâm cho hán chút đồ bổ.”

“A... Vâng!” Nhìn Tịch Thiên Thương đã đi xa, Thường Thiệu Điển mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần, hẳn không phải nghe lầm rồi chứ, hoàng thượng thật giống như Dạ đại nhân sinh bệnh rồi vậy, bằng không như thế nào đột nhiên thay đổi thành người khác, bị thần tử mắng không tức giận coi như xong, còn đặc biệt phân phó hẳn cấp Dạ Vị Ương chuẩn bị thuốc bổ.

Thời điểm Thường Thiệu Điển chạy đi tìm Dạ Vị Ương chỉ thấy người nọ đang ngồi trên giường bị đám hạ nhân vây quanh, vừa rửa mặt vừa thay quần áo.

“Dạ đại nhân đây là muốn xuất môn sao?”

Đem khăn mặt đưa cho hạ nhân bên cạnh, Dạ Vị Ương vươn tay nhượng người giúp hẳn mặc y phục mới tinh vào, nhìn thấy Thường Thiệu Điển híp mắt cười, nói: “Thiệu Điển tới rất đúng lúc, ta có chuyện mới hỏi ngươi.”

“Dạ đại nhân thỉnh giảng.”

?

“Sinh thần Đại tướng quân có phải là ngày hôm nay?” Dạ Vị Ương không quá tin tưởng lời nói Tịch Thiên Thương, quyết định hỏi lại Thường Thiệu Điển để chắc chắn hơn.

Thường Thiệu Điển cau mày lắc đầu, hồ thẹn nói: “Này... Vi thần không biết sinh thần Đại tướng quân, người trong cung biết sinh thần Đại tướng quân đại khái chỉ có hoàng thượng.”

Dạ Vị Ương âm thầm cảm thấy may mắn, hoàn hảo vừa rồi hỏi tên hoàng đế thần kinh kia, mặc kệ tên đó nói có phải là thật hay không, dù sao hôm nay hẳn cũng muốn đi gặp Lưu Bá Hề.

“Dạ đại nhân muốn đi tìm Đại tướng quân?” Thường Thiệu Điển nhỏ giọng hỏi.

Dạ Vị Ương gật đầu, nhìn Thường Thiệu Điển nói: “Ta một lát sẽ đi ra ngoài, ngươi có chuyện gì ngày khác đến tìm ta, ta không biết khi nào sẽ trở về.”

Sau khi Dạ Vị Ương phân phó xong chuyện của mình, Thường Thiệu Điển quay lại trong viện ngốc lẳng một hồi, hoàng thượng chân trước vừa đi như thế nào Dạ Vị Ương chân sau đã đi tìm Đại tướng quân?

Đại tướng quân, Dạ Vị Ương, Hoàng thượng...

Thường Thiệu Điển nhìn không được sợ run cả người không dám tái suy nghĩ nữa, thật sự hảo hỗn loạn, quan hệ hảo phức tạp...

Hết chương thứ sáu mươi sáu

67. Quyển 1 - Chương 67: Tướng Quân, Nhận Lễ Vật

Ở trong phòng buồn tẻ, Lưu Bá Hề một mình ngồi giữa lương đình uống chút rượu, gió lạnh thổi nhánh cây tuyết trắng rơi chông chênh, rơi xuống tựa như lạc tuyết.

Thời điểm tuyết rơi cũng không lạnh như vậy, ngược lại loại lạnh phong này khiến người ta phá lệ buốt giá.

Dịch rượu nồng đậm theo vết hằn chảy xuống, ở dạ dày tạo nên từng đợt lửa nóng giống như thiêu đốt, giữa ánh mắt anh khí pha lẫn vẻ sầu tự cùng nghĩ không thông, Lưu Bá Hề đứng dậy cầm lấy trường kiếm trên bàn đá thả người nhảy vào trong sân bắt đầu luyện kiếm.

Dưới kiếm phong sắc bén tuyết đọng hỗn độn bay, đồng dạng như nội tâm người múa kiếm rối loạn khó mà bình tĩnh.

Ngày này năm trước hẳn sẽ đến Ngọc Hành sơn tìm sư phụ và Hoa Sinh, năm nay có một người hẳn nghĩ muốn lưu lại, nhưng cuối cùng lại một mình vượt qua ngày đặc thù này.

Khiến Lưu Bá Hề ưu phiền không phải sinh thần hôm nay không ai bầu bạn, mỗi ngày mỗi đêm, chỉ cần nhắm mắt trong đầu sẽ hiện lên bộ dáng người kia, giống như ma chướng muốn vấy cũng vấy không ra.

Muốn cấp đổi phương đầy đủ bảo hộ, Dạ Vị Ương lại không thích biến thành sủng vật bị giam trong nhà, vừa mới buông tay để đổi phương du nhập biển rộng, rồi lại trở mắt nhìn người đó bị tổn thương.

Mũi kiếm trên cành cây khô xẹt qua vết cắt thật sâu, kiếm vũ cực hạn đã có chút không khống chế được tuyệt trong viện tử bay múa càng thêm điên cuồng, giống như nội tâm của hắn, phần nộ khó có thể kiềm nén cùng mâu thuẫn vô pháp hóa giải.

Rõ ràng trong lòng đã sớm muốn đem Dạ Vị Ương gắt gao ủng vào trong ngực không để nam nhân này tiếp tục cuốn vào phân tranh trong triều đình, nhưng hắn làm không được, bởi hắn biết Dạ Vị Ương không muốn, nếu hắn thật sự làm như vậy, tổn thương nam nhân kia phải chịu đại khái so với bây giờ còn sâu sắc hơn.

“Hừ ——”

Cùng với âm thanh cắt qua không khí, trường kiếm đâm thật sâu vào thân cây khô, chuôi kiếm ong ong rung động không ngừng, Lưu Bá Hề thở dài, hắn ngược lại hy vọng mình không phải là kẻ lý trí, càng không đến nỗi thức thủ vô sách như hiện tại.

“Tướng quân, Dạ đại nhân tới.”

Chẳng lẽ nhớ người kia đến độ bệnh rồi, cho nên kì huyền nghe xong, Lưu Bá Hề vẫn đứng tại chỗ nhìn chuôi trường kiếm chưa khôi phục lại bình tĩnh mà phát ngốc, mãi đến khi quản gia lập lại một lần hắn mới mãnh liệt phục hồi tinh thần.

“Người nói cái gì?”

“Tướng quân, Dạ đại nhân đang ở trong đại sảnh chờ a, người muốn gặp không?” Chẳng đợi quản gia nói hết lời, người mới vừa rồi còn ở trong sân đã tiêu thất, chỉ để lại một thanh kiếm dính ướm bông tuyết đâm vào thân cây khô.

...

...

Thời điểm Lưu Bá Hề nhìn thấy Dạ Vị Ương, nam tử kia đang ngồi trên luân y nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cổ áo choàng dính nhung mao màu trắng làm Dạ Vị Ương tăng thêm vài phần khả ái, cũng không biết có phải ảo giác hay không, nhìn đường cong xinh đẹp ở sườn mặt tổng cảm thấy Dạ Vị Ương so với lúc đầu thành thực hơn một chút, thừa dịp hàn tuyết mùa đông càng thêm tinh xảo cao quý, khiến người ta vừa nhìn liền không dời được tầm mắt.

Có lẽ do ánh mắt Lưu Bá Hề quá mức nóng bỏng, Dạ Vị Ương đang nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ đột nhiên mạnh mẽ quay đầu chống lại mục quang của Đại tướng quân, con ngươi đen như mực kia trong nháy mắt hiện lên quần bách cùng xấu hổ.

Lúc Lưu Bá Hề nghĩ Dạ Vị Ương sẽ tránh đi ánh mắt hắn, nam nhân kia lại cho hắn một cái kinh hỉ ngoài ý muốn, Dạ Vị Ương thẳng tắp nhìn hắn, khóe miệng kéo lên một tia tiểu dung trách cứ, giống như ánh nắng ấm áp giữa trời đông phá vỡ những tầng mây, phút chốc xua tan khói mù trong lòng Lưu Bá Hề. (sợ vợ =]])

“Đại tướng quân không hoan nghênh ta sao? Chỉ nhìn như vậy, cũng không cho ta được chén trà nóng.” Dạ Vị Ương khóe miệng tươi cười rất nhanh đã bị sự kinh ngạc thay thế, Lưu Bá Hề tiến đến ôm hắn vào trong phòng. Sừng sốt trong nháy mắt liền tan đi, Dạ Vị Ương nghiêng đầu tựa vào bờ vai rộng lớn của Đại tướng quân, đã lâu không có dựa vào lồng ngực người này, thật sự có chút tưởng niệm.

Nhìn Dạ Vị Ương an tĩnh nằm trong ngực mình, Lưu Bá Hề chỉ cảm thấy trong lòng cao hứng không nói nên lời.

“Bên ngoài trời lạnh như vậy, tại sao còn chạy tới đây, muốn gặp ta chỉ cần sai người gọi một tiếng, cho dù bên ngoài có rơi xuống mưa dao ta cũng sẽ đến bên cạnh người.” Dem người thả xuống khắp thượng gần

cửa sổ trong phòng, Lưu Bá Hề cầm lấy hai bàn tay lạnh như băng của đối phương, nhanh kéo hai bàn tay đối phương nhét vào ngực mình.

Có động tác thân mật này của Đại tướng quân, Dạ Vị Ương không còn cảm thấy lạnh nữa.

“Ta không biết người cũng có lúc nói chuyện ngọt ngào như vậy.” Ngón tay dán tại ngực đối phương nóng như lửa, Dạ Vị Ương nhẹ nhàng dùng ngón tay cọ cọ, giống như móng mèo quấy nhiễu phát ngứa làm Lưu Bá Hề tâm thần không yên.

Dạ Vị Ương cúi đầu, tay còn lại thoáng chốc gãi gãi nam nhân: “Hôm nay không phải sinh thần người sao?”

“Àn, làm sao người biết?” Dạ Vị Ương so với Lưu Bá Hề chỉ thấp hơn một chút, thời điểm cúi đầu Lưu Bá Hề mơ hồ thấy được sợi dây đỏ được giấu trong y phục Dạ Vị Ương, biết Dạ Vị Ương không đem mảnh ngọc kia tháo xuống, ý cười nơi khóe mắt Lưu Bá Hề càng sâu vài phần.

Không trả lời nghi vấn của Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương chậm rãi hít sâu một hơi, gần từng chữ nói: “Người ta sinh thần đều thu lễ vật, người ngược lại, sinh thần chính mình lại tặng vật quý trọng cho ta rồi bỏ chạy.”

“Mảnh ngọc kia...”

“Như thế nào, Đại tướng quân tặng đồ rồi còn muốn đổi ý?” Dạ Vị Ương ngẩng đầu, bàn tay dùng sức đè ngực Lưu Bá Hề, vẫn rắn chắc như vậy, trơn nhẵn bóng loáng sờ thật tốt.

“Trừ phi người gỡ xuống, nếu không cả đời này nó là của người.” Dừng một chút, Lưu Bá Hề cầm lấy bàn tay đang sờ loạn của Dạ Vị Ương ấn vào ngực trái mình, thanh âm trầm thấp lộ ra ôn nhu từ tính: “Trừ phi người không cần ta, ta đây cả đời cũng là của người.”

Khóe miệng run lên không nhịn được cười, ngón tay Dạ Vị Ương liền không an phận di chuyển, trong tầm mắt Lưu Bá Hề hơi chợn mi néo ngực đối phương.

“Vị Ương, người là đang khiêu chiến định lực của ta sao?” Lưu Bá Hề thanh âm chìm đi vài phần, đáy mắt trong suốt có thể thấy được tia lửa đang khiêu động.

Giống như không nghe đến lời Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương chậm rãi thu hồi hai tay mình, dứt khoát ngồi thẳng lưng xếp bằng trước mặt Đại tướng quân: “Hôm nay là sinh thần của người, ta cũng nên tặng người lễ vật, người nếu dự định nhận lấy, tự mình cởi bỏ lễ vật đi.”

Lễ vật? Lưu Bá Hề nghe vậy liền nhìn xung quanh, cũng không thấy có lễ vật nào, vừa rồi lúc ôm Dạ Vị Ương tiến vào người này hình như không mang theo cái gì, chẳng lẽ phóng ở đại sảnh?

Gặp Lưu Bá Hề nhìn đông nhìn tây lại không nhìn tới mình, Dạ Vị Ương một bên âm thầm mắng người này ở thời khắc mấu chốt như thế nào trì hoãn như vậy, một bên giả vờ tức giận nói: “Một cái lễ vật lớn như thế ở trước mặt người, người còn nhìn đi đâu đó?”

Dạ Vị Ương lời này nói đủ rõ, Lưu Bá Hề nếu còn tiếp tục không hiểu hẳn liền trực tiếp đi ra ngoài đập đầu vào cây cho xong.

Chính là Lưu Bá Hề dường như không tin được lời mình vừa nghe, Vị Ương đây là...

“Người còn do dự ta liền đi.” Hắn đã ám chỉ rõ ràng như vậy, người này còn chờ đợi cái gì? Khó có được hắn chủ động một lần cư nhiên trả lại cho hắn do dự, hắn ——.

Trên môi đột nhiên căng thẳng, Dạ Vị Ương người chợt ngã về phía sau, chính là lưng còn chưa áp xuống khớp thượng đã bị một bàn tay to ôm lấy, nụ hôn ôn nhu thương tiếc lại mang theo chút vội vàng giống như một viên đá ném vào trong tân hồ, tạo nên từng đợt sóng nước.

Chần chừ một chút, Dạ Vị Ương hai tay đặt trên bả vai nam nhân đôi môi chủ động đáp trả. Hiếm khi Dạ Vị Ương chủ động liền khơi dậy mãnh thú ngủ say trong nội tâm Lưu Bá Hề, sau khi hôn môi lập tức đem người đẩy ngã xuống khớp thượng ầm ập.

“Không ủy khuất?” Thoáng ngừng lại, Lưu Bá Hề không dám tiếp tục làm xuống, nhìn bộ dáng ản ản lại cẩn thận nghiêm túc này, nhất thời khiến Dạ Vị Ương trong lòng hồi hận thật sự, hẳn lúc trước hẳn là

không nên giận dữ, sớm đem mình cấp cho Lưu Bá Hề, càng không biến thành heo cụng cho Tịch Thiên Thương.

“Người bớt nói lời vô nghĩa.” Trừng mắt liếc Lưu Bá Hề một cái, Dạ Vị Ương buông tay nằm thẳng, ngoắc ngoắc Đại tướng quân nhất mực thiên chân chỉ vào y phục mình: “Lễ vật ở chỗ này, người có muốn hay không?”

Tiểu bộ dáng này làm cho Lưu Bá Hề trong lòng một trận ngứa ngáy, muốn, như thế nào lại không muốn, hần ngóng trông ngày này đến không còn sở cứu.

Bình thường thấy Dạ Vị Ương có chút cự tuyệt loại chuyện này, Lưu Bá Hề cũng không miễn cưỡng, luôn tự mình chịu đựng, sau khi biết Tịch Thiên Thương ngày đó cường bức Dạ Vị Ương hần thật sự muốn đánh chết Tịch Thiên Thương.

Không muốn lần đầu tiên của bọn họ quá mức vội vàng, Lưu Bá Hề áp trụ lửa ở bụng dưới, nửa quỳ trên chân Dạ Vị Ương bắt đầu chậm rãi cởi y phục nam nhân.

Đầu tiên là áo choàng nhung mao, sau đó là áo khoác dày, tiếp theo kiện kiện quần áo tinh xảo quần trên người Dạ Vị Ương, cho đến khi nam nhân nằm trên kháng giường chỉ còn lại lý y.

Động tác Lưu Bá Hề vừa nhẹ nhàng vừa cẩn thận, quá trình cởi đai lưng còn dùng ánh mắt tinh tế đánh giá, thật sự làm cho Dạ Vị Ương có loại cảm giác chính mình đúng là lễ vật.

Ngoài phòng tuy rằng rất lạnh, trong phòng lại rất ấm áp, mặc dù chỉ còn áo đơn cũng không cảm thấy lạnh, tương phản, Dạ Vị Ương còn cảm thấy nóng, nhất là ánh mắt Đại tướng quân trên chiến trường khiến địch quân kinh hoàng, thời điểm dừng trên người hần, hần cảm giác chính mình đang bị đối phương từng chút gặm cắn, làn da bị thiêu đến phỏng.

Lưu Bá Hề không có dừng lại, dưới tầm mắt hết sức quẩn bách của Dạ Vị Ương ngạnh đem lễ vật đặc biệt này tháo ra sạch sẽ.

“Lưu Bá Hề, người rất xấu.” Tuy rằng Dạ Vị Ương đích xác để đối phương cởi quần áo hần, nhưng tại sao lại triệt để cởi sạch hết như vậy, nếu hần không sớm chuẩn bị cho đối phương ăn kiên mật tịnh, lúc này đã xấu hổ tìm cái lỗ nào đó chui vào rồi.

Ngữ khí mang theo vài phần khẫn trương cùng giận dữ liền giống như thuốc súng, hoàn toàn chìm vào lang tính đội lột da cừu nào đó.

“Vị Ương, người thật đẹp mắt.”

Bàn tay nhẹ nhàng bao trùm tiểu phúc của nam tử vuốt ve qua lại, Lưu Bá Hề khẽ cắn chặt chịu đựng xung động, cúi đầu hôn lên môi, bả vai và cổ đối phương.

Nụ hôn vụn vặt tựa như vũ mao ngứa ngáy, Dạ Vị Ương nhịn không được nuốt ngụm nước miếng, hai tay tiến vào cổ áo đối phương, nam nhân trên người giống như biến thành mãnh thú đột nhiên tăng thêm lực đạo ở môi.

Tựa như bị điện giật, Dạ Vị Ương hít một hơi lương khí đem chính mình toàn bộ dán vào lồng ngực nóng bỏng của đối phương.

68. Quyển 1 - Chương 68: Tình Địch Gặp Tình Địch

[Sự đệ người lại đây xem, nơi này có một con hồ ly, thật đáng thương, ngày lạnh như vậy còn ngã gãy chân.]

[Bất quá chỉ là con hồ ly, sách, da lông lại du quang thủy lượng, có thể lột da về làm y phục.]

[Nói hưu nói vượn, tiểu hồ ly khả ái như vậy sao có thể lột da, người xem, người làm nó sợ rồi, run rẩy không ngừng.]

Ánh mắt, chậm rãi mở.

Mơ hồ nhìn thấy hai thiếu niên choai choai ngồi xổm trước mặt hắn, trong đó có một thanh y thiếu niên đem hắn ôm vào trong ngực nhẹ nhàng vuốt ve đầu hắn.

Dưới tiểu dung phản quang sáng rực khiến người ta chói mắt, chính là không có biện pháp nhìn rõ diện mạo đối phương.

Dạ Vị Ương có chút hồ đồ, hắn đang ở chỗ nào?

[Tiểu hồ ly, chúng ta mang người trở về được không?] Thanh y thiếu niên ghé vào lỗ tai hắn nỉ non, thanh âm này có chút quen thuộc.

[Cho ta sờ với.] Một thiếu niên khác cũng chạy tới, từ trong ngực thanh y thiếu niên đoạt lấy.

[Sư đệ, người nhẹ nhàng chút, chân của nó bị thương a, chúng ta mang về cho sư phụ nhìn xem, sư phụ nhất định có cách chữa khỏi cho nó.]

[Đã biết đã biết, để ta ôm một lát, tiểu hồ ly này thật ấm, thật mềm a.]

Hồ ly? Hắn bị người ôm?

Dạ Vị Ương mông lung mờ mịt nghĩ, hắn là người như thế nào lại là hồ ly, hiện tại chắc đang nằm mộng đi.

Vừa nghĩ như vậy, thế giới trước mắt liền thiên hoàn địa chuyển, Dạ Vị Ương đột nhiên phát hiện mình quay về nhà ở thế kỷ hai mươi mốt.

Hắn thân thể trần truồng đứng trước gương nhà mình, nhưng người trong gương căn bản không phải hắn.

Nha, lỗ tai hắn như thế nào biến thành lỗ tai hồ ly.

Má ơi! Cái đuôi!

Trên mông hắn tại sao mọc ra cái đuôi lông xù màu trắng?! Hơn nữa còn không phải một cái!

Dạ Vị Ương đối với gương lắc lắc cái đuôi, chín cái đuôi lông xù to tuyết trắng liền giống như tay chân của hắn, tùy theo ý niệm hắn mà nhích tới nhích lui.

Nhất định là nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ, bằng không sao biến thành cửu vĩ hồ rồi!

“Ta không phải hồ ly ——” Từ giấc mộng quái dị mạnh mẽ tỉnh dậy, Dạ Vị Ương ngậy người mở mắt, đột nhiên bạch quang ánh vào mi mắt, đâm vào mắt liền mị thành một khe hở.

“Gặp ác mộng?” Bên cạnh truyền tới thanh âm người bảo hộ, bàn tay ôm trước ngực thoáng chốc lại nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, cái ôm ấm áp làm cho Dạ Vị Ương thở ra một hơi dài, hoàn hảo, thật sự chỉ là mộng.

“Ta mơ thấy mình biến thành hồ ly, còn có cái đuôi thật dài.” Dạ Vị Ương xoay người nhìn nam nhân bên cạnh, sau khi nhìn thấy khuôn mặt quá mức anh tuấn quen thuộc trong lòng dần bình tĩnh, giang hai cánh tay nhào vào ngực đối phương giống như đại miêu mà cọ cọ.

Mùa đông ôm nhau ngủ thật thoải mái a, nhất là khi tỉnh dậy còn có thể nhìn thấy soái ca như vậy. Ừm, quả thực mỹ mãn.

Tiểu bộ dáng này làm cho Lưu Bá Hề một trận tâm ngứa, hắn nhẹ nhàng nhu nhu mái tóc có chút loạn của đối phương, đưa tay hướng cánh mông nhún nhụy dưới chăn Dạ Vị Ương sờ soạng hai cái.

“Không có đuôi, ta xác nhận rồi.” Rõ ràng là hành vi sỗ sàng còn nói đến chính nghĩa như vậy.

Dạ Vị Ương há mồm cắn xuống bả vai Lưu Bá Hề, người này ngày hôm qua gây sức ép hắn không ít, tuy rằng lúc đầu đích xác vừa cần thận lại ôn nhu, cơ hồ không có làm hắn đau.

Chính là mặt sau dường như không dứt, một lần lại một lần thiếu chút nữa đem hắn ép khô, còn đặc biệt hư hỏng thời điểm sắp đến cao trào bắt hắn gọi danh tự của hắn.

Vừa nghĩ tới bản thân hôm qua thần hồn điên đảo vừa khóc vừa gọi tên Lưu Bá Hề, mặt Dạ Vị Ương có dày đến đâu cũng nhịn không được phiếm hồng, hần rõ ràng là người chính trực, lại bị Lưu Bá Hề giáo hồng.

“Đói bụng ăn quàng sao?” Bàn tay ở trên cánh móng nam nhân nhẹ nhàng nhu nhu, Lưu Bá Hề cúi đầu cười nhìn nam nhân còn đang gặm bả vai mình: “Ăn ngon sao?”

“Ăn không ngon, thực cứng, cắn đau cả răng!” Nói xong không thể ăn, Dạ Vị Ương lại dời mục tiêu gặm bả vai bên kia của Lưu Bá Hề, thế nào cũng phải cắn ra dấu răng mới chịu từ bỏ.

“Người tiểu hồ ly còn chọn tam lầy tứ (xảo biện), trước mặt bản tướng quân còn không mau hiện nguyên hình?” Lưu Bá Hề lập tức chui vào bên trong chăn đảo lộng lên.

Dạ Vị Ương nhịn không được liền ha ha cười lớn, một bên trong không gian hữu hạn không tránh khỏi móng vuốt đối phương, một bên cầu cứu nói: “Cứu mạng a, có người đùa giỡn phụ nam nhà lành, người mau tới a!”

“Tiểu hồ ly, ta xem trên móng người không có đuôi dài!”

“Đừng, đừng lộng, Lưu Bá Hề người là sói đội lột cừu, ta muốn nói cho người trong thiên hạ biết, Đại tướng quân bọn họ kính ngưỡng chính là đại hoi lang ăn không biết no.”

“Bản tướng quân chính là con lang, hôm nay sáng trưa chiều ba bữa cơm đều ăn tiểu hồ ly nộn nộn người.”

“Ai nha —— nhẹ, điểm nhẹ, ưm ——”

Theo sau tiếng hí nháo là âm thanh hỗn tạp pha lẫn tiếng rên rỉ nỉ non ngọt lịm, rõ ràng là mùa đông giá rét, trong phòng lại nhất mực nhiệt hỏa ngất trời.

Sáng sớm mọi người vừa cứng ngắc rời khỏi ổ chăn, bọn hạ nhân ngẫu nhiên đi ra ngoài nghe động tĩnh bên trong ốc tử đều đỏ mặt cúi đầu vội vàng lỵ khai.

...

...

Dạ Vị Ương không nghĩ tới da mặt Tịch Thiên Thương lại dày như vậy, dày đến mức trực tiếp chạy đến phủ tướng quân.

“Người ở trong phòng đợi, ta đi sẽ trở về.”

Lưu Bá Hề từ trên giường đi xuống mặc quần áo, tùy tay cầm lấy trường kiếm ở đầu giường, vẽ mặt sát khí rất dọa người.

“Chờ một chút, ta đi với người.” Từ ổ chăn chui ra, Dạ Vị Ương nắm vạt áo Lưu Bá Hề dùng sức kéo, “Trước giúp ta mặc quần áo.”

“Người muốn đi nhìn hần?” Bị Dạ Vị Ương kéo Lưu Bá Hề liền ngồi xuống bên cạnh giường, kiếm cũng đặt một bên, trong mắt toát ra thần sắc lo lắng.

Trốn tránh thì có ích lợi gì, huống chi Tịch Thiên Thương là quân còn hần là thần, chỉ cần bọn họ một ngày vẫn còn loại quan hệ đó liền không thể không gặp mặt, Dạ Vị Ương không nghĩ chỉ vì bị thương một lần mà từ nay về sau không dám gặp Tịch Thiên Thương. Ngược lại, hần cố tình muốn đi gặp thói hoàng đế kia một lần, bằng không Tịch Thiên Thương sẽ cho rằng hần là kẻ yếu đuối mặc người khi dễ.

Thấy Dạ Vị Ương thái độ kiên quyết, Lưu Bá Hề trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hần sợ Dạ Vị Ương bị Tịch Thiên Thương sự kiện kia thương tổn đến mức không bù đắp nổi.

Hần không để ý quá khứ Dạ Vị Ương, cũng không lưu tâm trước kia người này cùng Tịch Thiên Thương quan hệ có bao nhiêu thân mật, thanh danh bên ngoài thế nào, nhưng hiện tại hần sợ chính là vết thương lưu lại trong lòng nam nhân có tự tôn mãnh liệt lại mất cảm này, vì chuyện xảy ra mà không tín nhiệm hần.

Nhìn Dạ Vị Ương cuốn ở trong chăn lộ ra bả vai lồng ngực phá lệ tú sắc khả xan(sắc đẹp thay được cho cơm), Lưu Bá Hề mị mị mắt, giống như con lang đang tính toán chi li, “Ta giúp người mặc quần áo.”

Một lớp hai lớp ba lớp...

Thăng đến khi Dạ Vị Ương bị bao đến kín đáo chặt chẽ, trực tiếp có thể co cổ không thấy đầu, tay rút lại đầu ngón tay cũng nhìn không tới, Lưu Bá Hề mới vừa lòng thu tay, quay đầu hướng hạ nhân ngoài cửa nói: “Để hần vào đi.”

Trong nháy mắt đó, Dạ Vị Ương có cảm giác Lưu Bá Hề mới là hoàng đế.

Tịch Thiên Thương vẫn một thân thường phục, áo lông thú màu đen phát lượng càng tôn thêm vẻ anh tư rực rỡ, vừa tiến vào, cặp hắc đồng thâm thúy kia liền giống như cây đinh bám chặt lên người Dạ Vị Ương đang ngồi trên giường, bộ dạng chuyển cũng không chuyển.

Trên gương mặt lạnh lùng chợt phá băng nở nụ cười, Tịch Thiên Thương đi thẳng đến: “Tiểu Ương tử của trẫm như thế nào biến thành tiểu bao tử vậy, thật khả ái a!”

Dạ Vị Ương kỳ thực đã chuẩn bị một đồng lời đối phó Tịch Thiên Thương, bất quá không đợi hần mở miệng, bên cạnh Đại tướng quân xưa nay trầm mặc ít lời chợt mang theo ngữ khí công kích nói: “Nói sai rồi, trong nhà của ta, trên giường của ta, trong ngực của ta, chỉ dù là tiểu bao tử cũng là tiểu bao tử của ta.”

Ngay cả cái nhìn thẳng cũng lười cấp cho Tịch Thiên Thương, Lưu Bá Hề cố ý đưa tay kéo thắt lưng Dạ Vị Ương, nghiêng đầu đối với “bạch diện bánh bao” lộ ra tiểu dung ngọt ngào.

Gương mặt anh tuấn quá mức phóng đại ở khoảng cách gần như vậy, cười đến mê người như vậy, khiến tim Dạ Vị Ương đập mạnh một trận.

Hần hiện tại tuy là “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” gì đó, nhưng vẫn là khóa tâm người thường, chịu không nổi câu dẫn của soái ca, mặt đỏ lên, người cũng vô thức hướng lồng ngực Lưu Bá Hề dựa vào.

Hần chính là muốn dựa vào Lưu Bá Hề, hần chính là muốn tú ân ái, hần chính là muốn Tịch Thiên Thương tức chết.

Mắt thấy hai người trước mặt khanh khanh ta ta, bộ dáng ta thân người ái, coi Tịch Thiên Thương như kẻ ngoài cuộc nụ cười nơi khóe miệng thoáng trở nên cứng ngắc.

“Các người tiếp tục, trẫm không ngại, ý chí trẫm có thể cải tạo được giang sơn vạn lý Thiên quốc cũng có thể cải tạo được một cái tình địch.” Dứt lời, Tịch Thiên Thương tự cổ tự địa rút cho mình chén trà.

“Hoàng thượng nhật lý vạn ky (trăm công nghìn việc), như thế nào có thời gian chạy ra ngoài, hôm nay lại lạnh, hoàng thượng nên hảo hảo ở trong cung mới tốt.” Dạ Vị Ương âm thầm khinh bỉ, da mặt dày da mặt dày da mặt dày!

Khóe mắt hiện ra mặt ý cười, nhân tình Tịch Thiên Thương chợt giống như ngôi sao lóe lên lóe xuống: “Vì sự quan tâm này của ái khanh, ngày có lạnh đến cỡ nào trẫm cũng không sợ.”

Lưu Bá Hề hiển nhiên so với Dạ Vị Ương càng hiểu rõ Tịch Thiên Thương, làm sư huynh đệ nhiều năm như vậy, hần sao không biết Tịch Thiên Thương tuy rằng bình thường đối với thần tử một bộ khó nắm bắt, nhưng đến khi vô lại thì siêu cấp vô lại ngay cả sư phụ cũng muốn bắt định, huống chi là Dạ Vị Ương.

Lưu Bá Hề mặt lạnh trực tiếp đuổi người: “Hoàng thượng nếu không có chuyện gì thì thỉnh trở về đi”

Tịch Thiên Thương liếc mắt nhìn Lưu Bá Hề một cái, hừ lạnh nói: “Sang năm Kiến An xuất giá đi Bắc Thần quốc, Đại tướng quân đã suy nghĩ đến lúc đó làm sao hảo hảo hộ tống?”

Dứt lời nhìn về phía Dạ Vị Ương, chính là thay đổi như mặt nạ hé ra khuôn mặt tươi cười: “Chuyện hồi môn của công chúa, cần phải một nhọc Vị Ương.”

Hết chương thứ sáu mươi tám

69. Quyển 1 - Chương 69: Dạ Vị Ương Biến Mất

Dạ Vị Ương từng trận xưng kỳ, nguyên lai Tịch Thiên Thương chẳng những có thần kỹ mặt dày, còn có khả năng trong nháy mắt lật lọng vô song, người này nếu không làm hoàng đế, đến thế kỷ hai mươi mốt làm diễn viên phỏng chừng đoạt được cả giải Oscar.

Đại khái là ngại bộ dạng Dạ Vị Ương và Lưu Bá Hề ở đây ta dựa vào người, người dựa vào ta, ân ân ái ái, Tịch Thiên Thương chỉ ngồi một lát liền rời đi.

“Hắn thật là nhàn đến hoảng.” Nhìn Tịch Thiên Thương ly khai, Dạ Vị Ương nhin không được phun tào, có chút chuyện như vậy cũng tự mình rời cung chạy đến đây.

Tuy rằng đều ở kinh thành, nhưng từ hoàng cung tới phủ Tướng quân khoảng cách cũng không tính ngắn, hưởng chi hai ngày nay rất lạnh, Dạ Vị Ương cơ hồ không muốn ra khỏi cửa phòng một bước.

“Hắn không phải nhàn đến hoảng, hắn là tới thăm người.” Lưu Bá Hề đi đến cửa bảo hạ nhân chuẩn bị chút đồ ăn đem vào, một bên đóng cửa không để gió lạnh thổi trúng người bên trong.

Quay đầu gặp bộ dáng nghi hoặc của Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề lại gần nam nhân: “Ta cùng hắn nhận thức hơn mười năm, tính tình hắn thế nào ta đều hiểu rõ, đối với người không quan tâm ngay cả mắt hắn cũng không nhìn một cái, còn đối với người quan tâm hắn sẽ liên tục nhìn chăm chú.”

“Cho dù hắn quan tâm ta, ta cũng không quan tâm hắn.” Cởi áo khoác thật dày, Dạ Vị Ương lui vào trong giường. Bộ dáng miễn cưỡng khiến Lưu Bá Hề buồn cười, đứng lên thay Dạ Vị Ương đem áo khoác ném loạn xếp lại phóng qua bên cạnh: “Qua mùa đông người nên tập đi một chút, cả ngày ở trong phòng như vậy đối với chân người không tốt, tương lai nếu béo lên ta liền ôm không nổi.”

“Nương tử thật hiền tuệ, người dù có béo vi phu cũng không ghét bỏ người.” Nhìn động tác Lưu Bá Hề xếp quần áo Dạ Vị Ương liền cười toe toét.

“Người tiểu hồ ly.” Ngữ khí mang theo sủng nịch, Lưu Bá Hề bắt lấy Dạ Vị Ương hung hăng hôn xuống, “Xem buổi tối bản tướng quân như thế nào thu thập người.”

...

...

Nhận tiền quốc gia không thể không làm việc, còn có đại sự chờ Hộ bộ Thương thư Dạ Vị Ương đích thân xử lý, chính là cấp công chúa chuẩn bị đồ cưới.

Thời điểm đầu xuân sang năm Kiến An sẽ được gả đến Bắc Thần quốc, thời gian không tính dư dả, Dạ Vị Ương cùng người Lễ bộ vội vàng đem đồ cưới chuẩn bị tốt.

Kỳ thật lấy trình độ mê luyến của Kiến An đối với Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương nghĩ Kiến An sẽ không dễ dàng đồng ý, mà sự thật đúng là như vậy.

Nghe nói phải gả cho Bắc Thần quốc Bắc Thần Diêu Quang có tiếng tăm tương đối đặc biệt kia, Kiến An cả ngày một khóc hai nháo ba thất cổ, âm ỉ muốn xuất gia, cuối cùng đem Kiến An chế phục thế nhưng là thái hậu.

“Thái hậu ngày đó tát công chúa hai bạt tay, từ đó về sau công chúa liền thành thật, không khóc không nháo, tuy rằng bình thường Kiến An công chúa thật sự hơi bất hảo, nhưng nhìn như vậy cũng khiến người ta thương tiếc.”

Người nói chuyện chính là Hà đại nhân, người nọ cùng Dạ Vị Ương quen biết đã lâu, thời điểm Dạ Vị Ương thống lĩnh mọi người đi tìm Đại tướng quân thì Hà đại nhân đã ở trong đó.

“Bắc Thần quốc không phải được xưng là thiên hạ đệ nhất cường quốc sao, Bắc Thần Diêu Quang kia tuy rằng bên ngoài mang tiếng xấu, nhưng Kiến An công chúa dù sao cũng là người Thiên quốc chúng ta, chắc hẳn Bắc Thần Diêu Quang sẽ không làm khó dễ nàng đi.”

Tâm đồng tình Dạ Vị Ương là có, dù sao làm nữ nhân xuất giá là đại sự cả đời, chẳng qua chút đồng tình của Dạ Vị Ương đối với Kiến An đây không nổi. Từ khi biết mối quan hệ phức tạp của Tịch Thiên Thương

và thái hậu, Dạ Vị Ương chợt nghĩ Kiến An tính tình kém đến bất trị như bây giờ, nguyên nhân một nửa là do sủng nịch của thái hậu, còn một nửa phỏng chừng là thói quen nuông chiều của Tịch Thiên Thương.

Tịch Thiên Thương không phải kẻ ngốc, nếu hẳn thật sự yêu mến muội muội không cùng huyết thống này thì sẽ không bỏ mặc để Kiến An trở nên kiêu căng như thế.

Dạ Vị Ương ngược lại không hiểu thái hậu nghĩ như thế nào, thân sinh nhi tử của mình không thương cố tình đi sủng nữ anh mình nhất về, đây không phải ép Tịch Thiên Thương nổi điên sao.

“Dạ đại nhân, lời này nói không chính xác.” Hà đại nhân sau khi nghe xong không cho là đúng, lắc đầu, bắt đầu kể lại quang cảnh vãng sự của vị Bắc Thần Diêu Quang kia.

Bắc Thần Diêu Quang thuở nhỏ thông minh tuyệt đỉnh, văn võ song toàn, có thể nói nhân tài thiên hạ hiếm có, cho dù so với “Thiên hạ đệ nhất nhân Tịch Thiên Lâu” cũng không kém cỏi chút nào.

Chính là Bắc Thần Diêu Quang tính cách cổ quái lại tàn nhẫn, chỉ cần hạ nhân phạm lỗi nhỏ, ví dụ như nếu bưng lên trà quá nóng thì chuyện hạ nhân bị chần qua nước sôi cũng không phải mới mẻ. Bắc Thần Diêu Quang từng vì một phi tử được phụ thân hắt sủng bày vẽ mặt kiêu căng với hắn, mà đem phi tử kia lột hết quần áo nhốt vào trong lao cho bọn tội phạm tùy ý đùa đến chết.

Dạ Vị Ương biết thái độ làm người của Bắc Thần Diêu Quang biến thái tàn nhẫn, nhưng không ngờ có thể biến thái đến mức này.

Hắn nhin không được rùng mình một cái, hỏi: “Bắc Thần Diêu Quang quá phẫn như vậy, phụ thân không trừng trị hắn sao?”

Hà đại nhân vỗ bàn, giống như thuyết thư nhân (người kể chuyện) sinh động như thật: “Bắc Thần Diêu Quang nếu chỉ biến thái coi như xong, phần đầu không phải đã nói người này văn võ song toàn thập phần thông minh sao? Lúc mười hai tuổi, Bắc Thần Diêu Quang một mình thống lĩnh quân đội đem biên phòng Kim quốc phá hủy.”

Trừ lần đó ra, Bắc Thần Diêu Quang còn cải tiến phần lớn phương thức tác chiến quân đội cùng hàng loạt mấu chốt hậu cần.

Ở phương diện thống trị quốc gia, cũng lần lượt đề xuất ít pháp quy hoàn thiện bốn quốc, mạnh mẽ kiến thiết phủ trị khắp nơi, chung quanh tu lộ.

Mà ở phương diện kinh tế, Bắc Thần Diêu Quang ngoại trừ độc quyền một số mỏ vàng bên ngoài còn tích cực cùng các quốc gia xung quanh làm sinh ý, thậm chí lợi dụng kinh tế tiêu diệt địch quốc.

Lần nổi tiếng nhất chính là, Bắc Thần Diêu Quang ngấm hướng bốn phía trái phải Kim quốc thu mua đậu nành, làm cho giá đậu nành tăng cao đến mức trước nay chưa từng có, năm đó nông dân Kim quốc buôn bán đậu nành có thể nói là lãi đầy bồn đầy bát. Bắc Thần Diêu Quang ngấm thả tin năm sau còn muốn tiếp tục mua đậu nành với số lượng lớn, khiến nông dân Kim quốc nguyên bản gieo tiểu mạch đều sửa lại trồng đậu nành.

Đến năm thứ hai Bắc Thần Diêu Quang tiếp tục thu mua đậu nành, càng ngày càng nhiều dân chúng Kim quốc bắt đầu trồng đậu nành.

Kết quả đến năm thứ ba Bắc Thần Diêu Quang buông tay không mua nữa, giá cả đậu nành ngã xuống so với vực sâu còn thấp hơn, Bắc Thần Diêu Quang liền nâng giá bán tiểu mạch.

Cuối cùng cái Bắc Thần Diêu Quang chân chính kiếm được, ngoại trừ tiền còn có nguyên khí đại thương của Kim quốc.

“Hơn nữa không biết Bắc Thần Diêu Quang dùng biện pháp gì, mạch máu kinh tế hiện tại ở Kim quốc trên cơ bản đều bị hắn nắm, Kim quốc không thể không nghe theo lời Bắc Thần Diêu Quang.” Hà đại nhân cảm thán, “Người nói Bắc Thần hoàng đế có thể làm gì Bắc Thần Diêu Quang?”

Dạ Vị Ương nghe đến chảy mồ hôi lạnh, Bắc Thần Diêu Quang này cư nhiên biết dùng kinh tế phá hủy một quốc gia.

Biến thái không đáng sợ, đáng sợ chính là không chỉ tính cách biến thái còn thông minh tuyệt đỉnh.

Không có biện pháp xử trí Bắc Thần Diêu Quang, Bắc Thần hoàng đế liền đem Bắc Thần Diêu Quang trục xuất ra nước ngoài ý đồ làm suy yếu ảnh hưởng của nhi tử này đối với quốc nội, nhưng kết quả thì sao, người thông minh vĩnh viễn là người thông minh.

Cho dù không ở trong quốc nội Bắc Thần, Bắc Thần Diêu Quang vẫn có biện pháp bày trừ đối lập trong triều, hiện giờ lão hoàng đế bệnh nặng, hoàng vị kia trừ Bắc Thần Diêu Quang ra cũng không có người nào dám ngồi lên.

“Khó trách Kiến An công chúa không chịu gả đến đó.” Dạ Vị Ương hít một hơi lạnh, nếu như đổi lại là hắc, cho hắc núi vàng núi bạc vô số vinh hoa phú quý hắc cũng không dám đi a.

Bên cạnh mình là kẻ giết người không chớp mắt, tính cách biến thái âm tình bất định, nửa đêm ngủ cũng bị dọa tỉnh.

“Bất quá a, nghe nói Bắc Thần Diêu Quang có một sở thích đặc biệt.” Hà đại nhân vừa nói như thế, Dạ Vị Ương liền dựng lỗ tai lên nghe, sở thích của tên biến thái kia không phải là giết người phóng hỏa gì đó sao, hoặc là đặc biệt chung ái nữ nhân hư hỏng mang thai linh tinh này nọ.

Nhưng đáp án lại khiến Dạ Vị Ương không ngờ tới, chỉ nghe Hà đại nhân phun ra hai chữ: “Hồ ly.”

“Ngạch, hồ ly?” Dạ Vị Ương mắt giật mấy cái, hỏi: “Chẳng lẽ hắc thích giết hồ ly, hay là thích mặc y phục hồ ly?”

“Sai rồi sai rồi, vừa vặn tương phản, Bắc Thần Diêu Quang đặc biệt thích dưỡng hồ ly, hơn nữa là tuyết hồ trắng trắng.” Nửa đoạn đầu nghe coi như bình thường, chẳng qua không đợi Dạ Vị Ương một phen cảm thán, lại nghe Hà đại nhân nói đoạn sau.

“Hắc đối với hồ ly rất tốt, nếu ai chạm vào hồ ly của hắc liền bị chặt tay, song hắc chính là quái dị như vậy, dưỡng dưỡng rồi chính mình cầm kiếm giết, luôn nói đây không phải hồ ly hắc muốn, hằng năm đều có người đem hồ ly tặng cho hắc...” Hà đại nhân nói thao thao liên miên không dứt.

Dạ Vị Ương nghe một chút thì quyết định không nghe nữa, người nọ thật sự là quái nhân, không thể lý giải, cũng không cần lý giải, hắc vẫn là làm chính sự của hắc đi thôi.

Từ Lễ bộ đi ra, Dạ Vị Ương và Hà đại nhân cùng nhau tiến đến điện Kiến An công chúa, công chúa xuất giá một ít trang phục phải để cho Kiến An tự mình chọn lựa.

Lúc đi được nửa đường, Dạ Vị Ương nhìn thấy một mặt đỏ tiên diễm, lại nói từ khi hắc trở về kinh thành đã lâu không gặp Chức Hoa, Dạ Vị Ương hướng Chức Hoa vẫy vẫy tay: “Người đang định đi đâu?”

Lễ bộ thị lang Hà đại nhân vội vàng cúi đầu, ánh mắt Chức Hoa giống như dao nhíp có thể đem người cắt thương.

“Đi làm việc thôi,” Vừa nghe Chức Hoa là do Tịch Thiên Thương phái đến, Dạ Vị Ương trong lòng tránh không được khó chịu, xú hoàng đế kia còn tìm người giám thị hắc sao.

Tùy tiện ứng đối Chức Hoa hai câu, Dạ Vị Ương liền cùng Hà đại nhân tiếp tục đi đến điện công chúa, mặt hồng ảnh diễm lệ nhanh chóng đuổi theo sau.

Nhìn bộ dáng Chức Hoa bám sát mình, Dạ Vị Ương trong lòng chửi ầm lên, Tịch Thiên Thương chết tiệt, sau đó cũng không thêm quản Chức Hoa, cùng Hà đại nhân tới trước cửa điện công chúa.

“Đừng đi vào.” Chức Hoa nhíu mày đưa tay ngăn cản Dạ Vị Ương, “Cách nữ nhân diên này xa một chút.”

Dạ Vị Ương tuy rằng không biết có cái gì, nhưng mặc kệ hắc nói thế nào Chức Hoa cũng không cho hắc vào, một khi đã như vậy hắc cũng không miễn cưỡng, dù sao hắc cũng không muốn gặp Kiến An, liền đem việc này giao cho người khác chính mình chuẩn bị trở về nhà.

“Được rồi, ta quay về, người đừng đi theo ta, về nói với hoàng thượng, ta không phải tội phạm không cần bị người giám thị, ta đi tìm Đại tướng quân.” Dứt lời Dạ Vị Ương tự mình di chuyển luân y.

Chức Hoa nhìn người nọ càng đi càng xa, một tiểu thái giám chạy về phía Dạ Vị Ương không biết nói gì đó.

Nhìn Dạ Vị Ương biến mất trong tầm mắt mình, Chúc Hoa xoay người định đi tìm Tịch Thiên Thương bẩm báo nhiệm vụ, thời điểm đi được một nửa đột nhiên cảm thấy tiểu thái giám vừa rồi nói chuyện với Dạ Vị Ương có chút quen mắt.

Đáy lòng bỗng dưng chợt lạnh, Chúc Hoa phi thân hướng đường cũ chạy tới, chính là không còn nhìn thấy Dạ Vị Ương.

Nam nhân kia, từ đó biến mất.

Hết chương thứ sáu mươi chín

>>Hoàn quyển 1

70. Quyển 2 - Chương 1: Biến Thành Hồ Ly Cô Độc

QUYỂN 2

Dạ Vị Ương nằm úp sấp trong lồng lạnh đến rét run, đúng vậy, chính là dùng “nằm úp sấp” để hình dung.

Cũng không biết có phải bởi vì thần kỳ trải qua xuyên việt, hay là lúc trước từng nằm mơ thấy mình biến thành hồ ly, đến hiện tại sau khi hắn thật sự trở thành hồ ly, Dạ Vị Ương liền rất nhanh tiếp nhận sự thực này.

Không sai, hắn đã biến thành một con hồ ly.

Toàn thân tuyết trắng tìm không ra cọng tạp mao, da lông một mặt trơn nhẵn như nước chính hắn vuốt còn thấy thích, sau mõng là một cái đuôi.

Thở dài thật sâu, Dạ Vị Ương nhìn xuyên thấu qua nhà giam không lớn bốn phía hôn ám, hắn không biết vì cái gì lại biến thành hồ ly, cũng có khả năng lúc này xuyên tới trên người hồ ly đi?

Mấy ngày trước ở trong cung bị Chúc Hoa ngăn chặn, hắn liền trở về đi tìm Đại tướng quân cùng nhau ăn hỏa oa (lẩu), sau đó một tiểu thái giám chạy đến nói Đại tướng qua đang ở nơi nào đó chờ hắn.

Không suy nghĩ nhiều, hắn đi theo tiểu thái giám, kết quả chưa được bao lâu đã ngửi thấy một cỗ mùi hương gay mũi.

Hôn mê qua đi, thời điểm chờ hắn tỉnh lại chỉ thấy mình bị trói, mở to mắt nhìn tiểu dung dũ tợn của Kiến An thì hắn biết mình chết chắc rồi.

Hoàng thượng thích người, Đại tướng quân thích người, tất cả mọi người đều thích người, người hồ ly tinh này có cái gì tốt?

Người cho rằng bọn họ thật sự yêu người sao? Dạ Vị Ương, người chỉ là một con cờ trong tay bọn họ mà thôi, Hoàng thượng sủng người cho người tham ô tiền tài, chính là muốn cuối cùng giết cùng tịch thu nhà của người.

Biết lúc trước là ai đẩy người xuống huyên nhai không? Là Đại tướng quân Lưu Bá Hề a, Hoàng thượng và Đại tướng quân đều muốn giết người.

Đem ta gả cho một tên biến thái, ta cũng sẽ không để cho Hoàng thượng cùng Đại tướng quân sống dễ chịu, bọn họ không phải thích người sao? Ha ha ha! Ta muốn bọn họ ném chút hương vị mất đi sở yêu!

Đem hắn đẩy xuống.

Ở lúc Kiến An tiểu thanh điên cuồng như bệnh tâm thần, Dạ Vị Ương trở mắt nhìn mình bị trói gô đầy mạnh xuống dòng sông mùa đông lạnh như băng.

Trong nháy mắt rơi vào dòng nước lạnh, trái tim hắn giống như bị đông cứng đến ngừng đập, lãnh thủy dần tiến vào mũi bào mòn hô hấp của hắn.

Hắn nghĩ hắn sẽ chết, chính là đời này hắn vừa thỏa mãn lại không cam lòng, hắn thỏa mãn vì có một người chân tâm chân ý thương hắn, hắn không cam lòng bởi vì hắn cùng Lưu Bá Hề một chỗ thời gian ngắn ngủi như vậy đã hết.

Có lẽ là oán khí quá lớn, có lẽ là ý niệm sống quá mạnh mẽ, cũng có lẽ hắn thật sự chính là một con hồ ly tinh.

Thời điểm Dạ Vị Ương có lại ý thức hắn phát hiện đã biến thành hồ ly toàn thân ướt sũng từ trong nước đi ra, nhưng không đợi hắn chạy về tìm Lưu Bá Hề đã rơi vào bẫy rập của thợ săn.

Hiện tại một chân bị bẫy làm bị thương, người cũng bị thợ săn cắt vào trong lồng không biết muốn đưa tới nơi nào.

Xong rồi xong rồi, chẳng lẽ đem ta đi lột da?

Dạ Vị Ương nhẹ nhàng liếm móng vuốt bị thương, thân hình nho nhỏ ở trong xe ngựa xóc nảy nhin không được run lấy bẫy, vừa lạnh vừa sợ hãi.

Cho dù sau này hắn chạy thoát thì như thế nào mới tìm được Lưu Bá Hề?

Cho dù tìm được Đại tướng quân, lại như thế nào nói cho đối phương hắn không phải hồ ly mà là Dạ Vị Ương?

Nếu Đại tướng quân đem hắn trở thành yêu quái thì làm sao bây giờ?

Hắn tưởng niệm lồng ngực ấm áp dày rộng của Đại tướng quân, tưởng niệm đối phương xếp y phục chải tóc cho hắn, tưởng niệm lúc ăn cơm Bá Hề liên tục gấp rau cho hắn.

Nghĩ đến sau này sẽ không còn có thể như vậy nữa, Dạ Vị Ương thật sự nhin không được nước mắt chảy xuống, hắn muốn trở về, hắn muốn trở về bên cạnh Đại tướng quân a.

Đúng lúc này xe ngựa đột nhiên ngừng lại, cửa xe ngựa mở ra, Dạ Vị Ương chỉ cảm thấy trước mắt từng trận ánh sáng gai mắt đâm vào mắt hắn mở không ra.

Dưới nghịch quang miễn cưỡng có thể nhìn thấy bên cạnh xe ngựa có hai bóng người đang đứng, trong đó một người là thợ săn, người còn lại dường như là một nữ hài tử.

“Cô nương cũng thật trùng hợp, ta đây vừa bắt được một tiểu hồ ly, da lông rất tốt! Trắng hơn cả tuyết, so với tơ lụa hoàng đế mặc còn trơn nhẵn mềm mại hơn nha! Dem về làm quần áo là tốt nhất!” Thợ săn kia cực lực chào hàng Dạ Vị Ương.

A, thật đúng là muốn đem ta lột da làm quần áo a?!

Dạ Vị Ương nhẹ giọng nức nở, ta không cần bị lột da, Đại tướng quân người đang ở đâu, mau đến cứu ta.

Nữ tử nở nụ cười: “Hắc, đúng là một tiểu hồ ly xinh đẹp, bắt quá sao lại khóc thành như vậy, hay là người có thể nghe hiểu được tiếng người? Hồ ly có ý tứ này, ta mua.”

Thanh âm này, thanh âm này nghe như thế nào có điểm quen tai?

Dạ Vị Ương nâng móng vuốt nhẹ nhàng xoa xoa mắt, sau khi thích ứng với ánh sáng đầu tiên là nhìn đến đoàn hỏa hồng kia, sau đó dần dần thấy rõ diện mạo của nữ tử mặc xiêm y hỏa hồng, khuôn hoàng trong mắt hắn phút chốc bị kinh hỉ thay thế.

Bắc Phương Nguyệt [1]!

Tiểu hồ ly được Bắc Phương Nguyệt mua từ tay thợ săn, lúc này đang bị Bắc Phương Nguyệt ôm trong lòng ngồi trên xe ngựa sạch sẽ lại ấm áp sáng ngời.

“Ngao ngao~” Biến thành hồ ly không thể nói tiếng người, Dạ Vị Ương há mồm chính là tiếng kêu ngao ngao của hồ ly.

Có điểm giống tiểu cầu cầu, nhưng thanh âm ngược lại còn yếu ớt hơn.

Dạ Vị Ương càng ưu thương, người quen thì thế nào, Bắc Phương Nguyệt đâu có nghe hiểu lời hẩn.

“Tiểu bộ dáng rất đáng yêu, đem đi lột da không khỏi đáng tiếc, hoàn hảo người gặp ta.” Bắc Phương Nguyệt nhìn móng vuốt Dạ Vị Ương còn đang chảy máu, sách một tiếng: “Thật là tiểu khả liên (đáng thương), người tới a, đem tiểu hồ ly này tinh tế bằng bó một chút, phỏng chừng nó cũng đói bụng rồi, thuận tiện lấy chút thức ăn cho nó.”

Dạ Vị Ương “Ngao ngô” hai tiếng rời khỏi ôm ấp của Bắc Phương Nguyệt, được vài hầu nữ dẫn xuống dùng nước ấm lau người, tiếp theo có người xử lý miệng vết thương thật cẩn thận băng bó lại.

Đại khái do Dạ Vị Ương bị thương đi đường liên khập khiễng, người của Bắc Phương Nguyệt cũng không nhét hẩn vào trong lồng sắt, chính là để hẩn trên tấm thảm vừa dày vừa ấm, cho hẩn chút nước cùng thức ăn.

Ngó miếng thịt máu chảy đầm đìa trước mặt, Dạ Vị Ương quyết định uống ngay hai ngụm nước, ăn chút quả nho rồi ôm đầu gục xuống, hẩn quá mệt mỏi, vừa từ dòng sông đi lên lại rơi vào bẫy rập của thợ săn, bây giờ khó có được nghỉ ngơi, hai mí mắt nặng như chì dần khép lại.

...

...

Dạ Vị Ương lại nằm mơ, hẩn vẫn là ở trong nhà nhìn thấy chính mình trong gương dài ra lỗ tai và đuôi hồ ly, chín cái đuôi vậy vậy.

Đột nhiên trong gương xuất hiện một người, gương mặt quen thuộc làm cho hẩn thiếu chút nữa hô lên, hẩn chạy tới trước gương dùng sức nện vào mặt gương: Bá Hề!

Đại tướng quân trong gương tựa hồ không phát hiện ra sự tồn tại của hẩn, ngày thường bất luận gặp phải sự tình gì Đại tướng quân đều trấn định tự nhiên, bây giờ lại ở trong dòng nước lạnh như băng không ngừng tìm kiếm gì đó, khuôn mặt giống như dây cung bị kéo căng, tựa như chỉ cần gãy một cái sẽ hoàn toàn đứt.

Mùa đông nước lạnh thấu xương làm hai tay Lưu Bá Hề đỏ ửng, người bên cạnh bờ sông liên tục hô gì đó, Lưu Bá Hề giống như không nghe thấy không ngừng từ dưới đáy sông trôi lên mặt nước, cả người ướt sũng, sắc mặt tái nhợt như mắc bệnh nặng, làm sao còn bộ dáng tuấn lãng vô song tướng quân.

Bộ dạng lạc phách vừa đấu tranh vừa sụp đổ này khiến cho Dạ Vị Ương bên ngoài gương nhất thời khóc lớn, hẩn biết Đại tướng quân đang làm gì.

Ta không chết! Bá Hề, ta không chết! Người mau đi lên đi, van cầu người...

Dạ Vị Ương dùng sức mà đập tấm gương, Lưu Bá Hề rõ ràng cách hẩn gần như vậy, nhưng đối phương không nhìn thấy hẩn, không nghe được hẩn nói.

Dạ Vị Ương, người sao có thể biến mất như vậy, người sao có thể nhẫn tâm bỏ lại một mình ta...

Đôi môi tái nhợt khê mấp máy, đã không còn thể lực để chống đỡ Đại tướng quân gắt gao bắt lấy tảng đá giữa sông, dường như không thể chịu nổi mà dùng sức nhắm hai mắt lại, một giọt lệ chậm rãi theo khóe mắt chảy xuống.

Giọt lệ kia giống như đọng lại ở trong lòng Dạ Vị Ương, nhìn hẩn đau lòng không thôi, hẩn chưa từng thấy Lưu Bá Hề chặt vật lạc phách như thế, chưa từng thấy Lưu Bá Hề giữa dòng nước buốt căm như phát điên mà tìm kiếm, chưa từng thấy Đại tướng quân kiên nghị cũng sẽ rơi lệ.

Người nghĩ chết liền chết vậy sao?! Lưu Bá Hề, người tỉnh lại cho ta, Vị Ương còn chưa tìm được, nói không chừng hẩn còn sống, người nếu tính toán đi tìm chết, vừa lúc sau này tìm được Dạ Vị Ương hẩn liền là của ta!

Một người từ trên bờ nhảy xuống nước, cư nhiên là Tịch Thiên Thương.

Tịch Thiên Thương một phen nói tựa hồ làm cho Lưu Bá Hề đang lâm vào tuyệt vọng bỗng tỉnh lại, khẽ cắn chặt răng, Lưu Bá Hề tuy không nói gì nhưng vẫn là dưới sự trợ giúp của Tịch Thiên Thương bơi về phía bờ.

Một màn này khiến Dạ Vị Ương thoáng nhẹ nhàng thở ra, nếu như đây là mộng, vì sao lại chân thật như vậy?

“Tiểu hồ ly đang gặp ác mộng sao? Nỉ non không ngừng, thật sự hữu việt.” Thanh âm rõ ràng bên tai làm Dạ Vị Ương đang ngủ mạnh mẽ tỉnh dậy.

Hắn mở mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình bị người ôm vào ngực, nhuyễn ngọc ôn hương, chính là trong ngực Bắc Phương Nguyệt, thân mình vừa lúc chạm vào địa phương mềm mại của nữ tử.

Ý thức được vừa rồi mình làm sao ngủ, Dạ Vị Ương lập tức mặt có chút đỏ giãy dụa muốn thoát ra, Bắc Phương Nguyệt ôm càng thêm chặt, oanh oanh cười nói: “Tiểu hồ ly ngoan ngoan, ta mang ngươi đi gặp hoàng huynh!”

Hoàng huynh?

Cái gì hoàng huynh?

Dạ Vị Ương an phận, hắn nhìn về phía trước, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Đội ngũ thanh thế cực lớn giống như một con trường long cự đại nhìn không thấy đầu cũng không thấy đuôi, binh lính khôi giáp hắc sắc mang theo khí thế sát nhân tựa như bức tượng yên lặng bất động, một người lại một người, này rõ ràng là một nhánh quân đội.

Cờ xí liệ liệ giữa gió Bắc bay phấp phới Dạ Vị Ương không biết, chí ít, nhánh quân đội này khẳng định không thuộc về Thiên quốc.

Bắc Phương Nguyệt ôm Dạ Vị Ương tiến đến xe ngựa hắc sắc thật lớn, xe ngựa kia nhìn bên ngoài ước chừng như một ốc tử lớn, màu đen trầm ổn lộ ra một cổ ẩn ẩn sát khí, dưới xe ngựa là một bánh xe cự đại vững vàng chống đỡ.

Mà tiền phương, có hơn hai mươi người mạnh mẽ đang kéo xe ngựa hắc sắc.

Cửa sổ xe ngựa đột nhiên mở ra, một thứ gì đó máu chảy đầm đìa từ bên trong ném ra ngoài nện trên mặt đất, khi nhìn rõ đông huyệt nhục mớ hồ kia lông Dạ Vị Ương đều nhanh dựng đứng lên.

Đó rõ ràng là một con hồ ly chết!

71. Quyển 2 - Chương 2: Bắc Thần Diêu Quang

Dạ Vị Ương lập tức giãy dụa muốn chạy, nhưng suy cho cùng hắn một chân đã bị thương, thân thể vừa yếu vóc đáng lại nhỏ, còn bị Bắc Phương Nguyệt ôm chặt căn bản không thể giãy ra.

“Đừng sợ đừng sợ, ngoan nha.” Bắc Phương Nguyệt giống như dỗ hài tử nhẹ nhàng vuốt lông hắn.

Không sợ mới là lạ, hắn còn muốn đi tìm Đại tướng quân, hắn không cần ở đây bị người quăng chết.

Nên cứ tiếp tục giãy dụa, Dạ Vị Ương bị Bắc Phương Nguyệt ôm đến trước cửa xe ngựa, nữ tử loan hạ thất lưng, cúi đầu nói: “Hoàng huynh, ta vừa tìm cho ngươi một tiểu hồ ly.”

“Vào đi.” Trong xe ngựa truyền ra thanh âm nam nhân hơi trầm thấp, so với tiếng gào thét của gió Bắc càng thêm lẫm liệt thấu xương.

Chính là, thanh âm này như thế nào nghe có chút quen tai?

Bắc Phương Nguyệt gọi đối phương là hoàng huynh, chẳng lẽ người bên trong là ——

Cửa xe ngựa mở ra, Dạ Vị Ương nhìn thấy một nam nhân ngồi trong xe ngựa đang đùa giỡn với một con hồ ly, hần nhất thời sững sốt — Bắc Phương Thần!

“Ngao ngô.” Dạ Vị Ương nhin không được kinh hô thành tiếng, thời điểm mạnh mẽ chạm đến ánh mắt sắc bén thâm hàn của đối phương liền vội vàng bịt miệng, lại không biết động tác này phát sinh ở trên người một tiểu hồ ly có bao nhiêu kỳ quái.

Trong xe ngựa Bắc Phương Thần hơi nheo mắt, thoáng nhìn vài băng màu trắng quần trên miệng vết thương Dạ Vị Ương: “Bị thương?”

“Giữa đường gặp phải một tên thợ săn. Hần nói vừa bắt được một tiểu hồ ly, có lẽ cái chân nhỏ này khi rơi vào bẫy ngã bị thương.” Bắc Phương Nguyệt đem tiểu hồ ly trong ngực bỏ vào trong xe ngựa.

Dạ Vị Ương nằm úp sấp ở trong xe ngựa cố gắng tiêu hóa hết thấy sự tình phát sinh trước mắt, Bắc Phương Thần không phải sinh ra ở gia đình thương nhân bình thường. Căn bản là hoàng tử của một quốc gia đi?

Trong lòng hần rối rắm đến lợi hại, trong ấn tượng của hần Bắc Phương Thần là bằng hữu thông minh tin cậy, nhưng lại bị cảnh tượng trước mắt hù dọa.

Trong xe ngựa trừ hần ra còn có ba tiểu hồ ly khác, da lông không chỗ nào không trắng mịn trơn nhẵn óng ánh như nước, tất cả đều đang vây quanh người Bắc Phương Thần ăn gì đó, Dạ Vị Ương vừa thấy lông tơ liền dựng đứng lên, mấy tiểu hồ ly này cư nhiên đang ăn sống con chuột, máu chảy đầm đìa làm cho hần thiếu chút nữa ói ra.

“Vẫn là tiểu muội muội có lòng.” Bắc Phương Thần thần nhiên cười, ôn nhuận như lãnh ngọc, vẫn là bộ dáng phong hoa tuyết đại, tôn quý vô song.

Chẳng qua so với bộ dáng trước đây khi còn ở Quảng Nam, càng tăng thêm vài phần âm lãnh cùng thâm hàn.

Cánh cửa xe ngựa phía sau “canh” một tiếng đóng lại, Dạ Vị Ương quay đầu nhìn nhìn, cửa này đủ dày, chỉ bằng đầu nhỏ của hần phỏng chừng không thể đẩy ra nổi.

Bắc Phương Thần dường như không có ý tiến lên ôm hần, chính là ngồi tại chỗ, vừa uống rượu vừa thưởng thức trường kiếm còn đang dính máu trong tay, tầm mắt cũng dừng lại trên người mấy hồ ly đang ăn chuột kia.

Dạ Vị Ương thật cẩn thận xoay người dùng móng vuốt hoàn hảo cào cào cửa gỗ, gỗ tốt a, ngay cả một vết xước cũng không có, nhưng hần không phát hiện hết thấy đều đã bị Bắc Phương Thần xem ở trong mắt.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu rên thống khổ của hồ ly, Dạ Vị Ương nhanh chóng quay đầu lại, trường kiếm nhiễm máu trong tay Bắc Phương Thần trực tiếp đâm xuyên qua cổ hồ ly, hần dùng kiếm nâng hồ ly lên, coi như rác rưởi mà ném thẳng ra ngoài cửa sổ xe ngựa.

Dạ Vị Ương một trận kinh hãi, khắp khiêng đi tới góc trong xe ngựa nằm úp xuống, hần chưa từng gặp qua Bắc Phương Thần tàn nhẫn đáng sợ như vậy, hay nói đúng hơn, người trước mặt hần lúc này đã hoàn toàn trở nên xa lạ.

“Đói bụng à, tiểu cô ly (hồ ly cô độc).” Bắc Phương Thần nhìn về hướng tiểu hồ ly đang chui vào trong góc, trường kiếm kéo con chuột bị ăn hết phân nửa vút tới trước mặt Dạ Vị Ương.

Con chuột kia không có đầu chảy đầy máu tươi suýt tý nữa rơi trúng người Dạ Vị Ương, hần sợ tới mức nhảy dựng lên vội trốn sang một bên. Cách con chuột chết máu chảy đầm đìa kia thật xa.

Hần đói bụng. Tuy hiện tại hần biến thành hồ ly nhưng hần vẫn là một con người, sao có thể thích ăn chuột.

Sau khi Dạ Vị Ương tránh qua, một con hồ ly khác liền chạy đến ngậm lấy nửa con chuột tha đi.

Dạ Vị Ương lui vào trong góc cuộn thành một đoàn, tổng cảm thấy hết thấy trước mắt giống như phim kinh dị làm người ta sợ hãi.

Hắn mở to mắt nhìn Bắc Phương Thần dùng trường kiếm đem một hồ ly khác trong xe giết chết rồi ném đi, đôi nhãn đồng từng làm cho hắn cảm thấy an tâm giờ phút này giống như song nhãn ác ma, hiện rõ tàn nhẫn, vô tình cùng lãnh huyết.

Trong xe ngựa trống không chỉ còn lại hắn và Bắc Phương Thần, nam tử cầm theo trường kiếm đi tới.

Cho dù biết Bắc Phương Thần nếu thật muốn giết hắn, hắn nhất định chạy không thoát, nhưng Dạ Vị Ương không thích thúc thủ chịu trôi chờ đợi tử vong buông xuống.

Hắn đứng lên, khắp khiêng chạy về hướng bên cạnh cố gắng tránh đi Bắc Phương Thần, nhưng đối phương lại đi từng bước ép sát đến bên trong giường ngủ phía sau bình phong ngăn cách.

Giường cũng không cao lắm, Dạ Vị Ương hai chân trước nằm sấp trên giường dùng sức bò lên, hai chân nhỏ phía sau đạp a đạp, cảm giác hai chân sau như có cỗ lực lượng đẩy hắn một cái, hắn thuận lợi mà bò lên giường lớn của Bắc Phương Thần.

Không đúng, vừa rồi ai mới đẩy hắn a?

Dạ Vị Ương quay đầu lại liền nhìn thấy khóe môi Bắc Phương Thần hơi nhếch lên, giống như thấy ác ma hắn vội vàng chui vào trong ổ chăn dùng sức nhắm mắt.

Chính là đợi hồi lâu vẫn chưa thấy khoảnh khắc bị kiếm giết chết kia. Hắn nghe được thanh âm Bắc Phương Thần ở bên ngoài: “Người đâu, đem phòng thu dọn sạch sẽ, mang chút thức ăn tới.”

...

...

Dạ Vị Ương trốn ở trong chăn không ra, rõ ràng trước kia lúc ở Mân thành Bắc Phương Thần thoát nhìn vô hại như vậy, đáng tin như vậy, còn giúp đỡ hắn mà bản bệ không ít, nhưng vì sao hiện tại hắn cảm thấy đối phương đáng sợ như thế.

Bốn bề một mảnh hắc ám nhưng cũng làm cho Dạ Vị Ương đang hoảng loạn dần yên tĩnh trở lại, hắn tự hỏi về sự tình Bắc Phương Thần.

Ba năm trước rời bỏ quê hương tứ xứ rèn luyện, mà người đó không phải thương nhân mà xuất thân từ hoàng thất, đến Mân thành buôn bán lương thực giúp hắn bắt tham quan Mân thành, còn có...

Đầu xuân về nhà, kỳ thật là đầu xuân về nước đi.

Bắc Phương Thần, Bắc Phương Nguyệt, nhất định không phải tên thật.

Bắc Phương, đến từ quốc gia phía Bắc —— Bắc Thần quốc!

Dạ Vị Ương nguyên bản đang kinh hãi ngay tức khắc trái tim giống như bị đông cứng gần như đình chỉ, Bắc Phương Thần không phải là Bắc Phương Thần, kỳ thật chính là hoàng tử ba năm trước bị Bắc Thần hoàng đế lưu đầy ra bên ngoài —— Bắc Thần Diêu Quang?!

Yêu thích hồ ly, rồi lại giết chết hồ ly.

Thông minh tuyệt đỉnh, rồi lại thủ đoạn tàn nhẫn.

Dạ Vị Ương kinh ngạc đến phát thành tiếng, trong phút chốc hắn khó có thể đem Bắc Phương Thần trong trí nhớ cùng ác ma Bắc Thần Diêu Quang trong lời đồn hòa làm một.

Thế nhưng vừa rồi, hắn tận mắt nhìn thấy, Bắc Phương Thần như thế nào đem từng con hồ ly ra giết chết, hắn cũng nhìn thấy đám binh lính sâm nghiêm bên ngoài, giống như kiếp ngựa mã nô lệ mà kéo xe ngựa.

Đủ loại sự thật đều nói cho Dạ Vị Ương biết, Bắc Phương Thần, kỳ thật là Bắc Thần Diêu Quang trong lời đồn.

Chăn đột nhiên bị xốc lên, trước mặt một trận lượng quang sáng ngời khiến Dạ Vị Ương theo bản năng lui về phía sau, một bàn tay to rất nhanh dễ dàng đem hắn bế lên.

“Ngao ngao.” Nghĩ đến lúc này người ôm mình là Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương liền sợ hãi mà run lấy bầy.

“Còn tưởng người ngộp chết trong chăn rồi a.” Bắc Thần Diêu Quang để Dạ Vị Ương lên gối nằm, một tay nắm cái đuôi xù Dạ Vị Ương không cho hắn chạy trốn, một tay ôn nhu vuốt lông, “Sao lại run rẩy như vậy, vì lạnh hay vì sợ ta, hửm?”

Xong đời, xong đời. Hắn như thế nào lại ở trong tay Bắc Thần Diêu Quang.

Vừa bò khỏi sông đã bị thợ săn bắt lấy. Mới bị thợ săn bán cho Bắc Phương Nguyệt tránh được nỗi khổ lột da. Hắn lại rơi vào đầu gối tên đại biến thái này.

Giữa lúc Dạ Vị Ương im lặng vì số phận bi thảm của mình mà khóc than, đột nhiên một cỗ mùi thơm mê người thoang thoảng xung quanh, hắn giật giật cái mũi nhỏ ướt sũng, ngẩng đầu nhìn thấy trước mắt bày ra một bàn mỹ thực dụ nhân.

“Gà tương hoa quế, lưỡi vịt bách hoa, nấm rơm xào mỡ, gân nhĩ xào tiêu, đậu hũ minh châu, sa chu đập thủy, tỳ bà đại tôm [1]...” Bắc Thần Diêu Quang liên tục niệm ra vài cái tên thức ăn.

Đồ ăn nhìn đã ngon, nghe tên càng thấy ngon, hắn mấy ngày nay chưa từng được ăn no. Sớm đã đói đến mức da bụng sắp dính vào da lưng, nhìn mỹ thực trên bàn nhin không được chảy nước miếng.

“Muốn ăn không?” Bắc Thần Diêu Quang gấp một khối thịt gà để trong lòng bàn tay đặt trước mặt Dạ Vị Ương, thịt gà kia tươi ngon bọc đầy tương còn ẩn ẩn lộ ra mùi hoa quế nhàn nhạt. Thoạt nhìn thập phần mỹ vị.

Dù sao cũng là chết, hắn tình nguyện làm một con ma no chứ không muốn làm con ma đói, Dạ Vị Ương cũng không run rẩy nữa, nâng đầu đi qua hé cái miệng nhỏ cắn thịt gà trong tay Bắc Thần Diêu Quang.

Ừm, quả nhiên ăn thật ngon.

Một khối thịt gà nho nhỏ rất nhanh bị hắn ăn sạch sẽ, vươn đầu lưỡi liếm tương dính trong lòng bàn tay Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương vẫn chưa ăn tận hứng ngược nhìn Bắc Thần Diêu Quang.

Nếu đây là bữa ăn cuối cùng của hắn, xin hãy cho hắn ăn no.

Ánh mắt Bắc Thần Diêu Quang híp lại, dùng đũa lần lượt gấp một ít thức ăn để vào lòng bàn tay cho tiểu hồ ly ăn, Dạ Vị Ương ăn bao nhiêu hắn liền gấp bấy nhiêu, thức ăn trên bàn Bắc Thần Diêu Quang lay động một hồi, đều là ụy cho Dạ Vị Ương ăn.

Cái bụng nhỏ xẹp lép rất nhanh tròn xoe lên, bộ dạng tiểu hồ ly của Dạ Vị Ương nguyên bản lớn lên so với hồ ly khác mượt mà hơn một chút, lúc này ăn uống no đủ liền giống như quả cầu tuyết trắng co rút trong ngực Bắc Thần Diêu Quang buồn ngủ.

Dạ Vị Ương cũng không giống vừa rồi sợ hãi Bắc Thần Diêu Quang, dù sao hắn có sợ cũng không thay đổi được kết quả, một khi đã như vậy thì cứ để cho bản thân trước khi chết dễ chịu một chút, ăn uống no đủ rồi ngủ một giấc thật ngon. Ngày mai xảy ra chuyện gì thì đó là chuyện của ngày mai.

Dạ Vị Ương rất nhanh vì nhiệt độ ấm áp từ cơ thể Bắc Thần Diêu Quang mà ngủ say, bộ dáng thỏa mãn kia thực chọc người yêu thích.

Khóe miệng hiện ra một tia cười, Bắc Thần Diêu Quang đưa tay nhẹ nhàng vuốt bộ lông mềm mại dày mượt của tiểu hồ ly.

“Ân?” Ngón tay đột nhiên dừng lại trên cổ tiểu hồ ly, Bắc Thần Diêu Quang nhẹ nhàng đẩy lông tiểu hồ ly sang hai bên, hé ra một dây tơ hồng thắt nút. Hắn theo dây tơ hồng sờ soạng xuống, là một mảnh ngọc bội.

72. Quyển 2 - Chương 3: Nội Tâm Ác Ý

“Không bảo vệ tốt Dạ đại nhân là lỗi của thần, Chúc Hoa cam nguyện chịu phạt.”

Nam tử một thân hỏa hồng quỳ trên mặt đất, trong không khí tràn ngập một cỗ băng lãnh tức sát, Tịch Thiên Thương một mình ngồi trên hoàng vị lẳng lặng nhìn nam tử quỳ gối bên dưới, nhưng nếu nhìn kỹ lại có thể phát hiện Tịch Thiên Thương rõ ràng có chút xuất thần.

Hắn chậm rãi nhướn song mâu, trong mắt gợi lên một tia mờ mịt sau đó che giấu đi.

“Trẫm, tất nhiên sẽ phạt ngươi.”

“Chức Hoa phạm đại tội, thân là thượng ti cũng là sự phụ hân đều có tội, thỉnh hoàng thượng đồng xử phạt.”

Đề đốc Từ Thương Hải y phục lam sắc đậm màu càng tôn lên khuôn mặt phá lệ tái nhợt, hắn đi lên phía trước quỳ xuống bên cạnh Chức Hoa, Chức Hoa khi xuất hiện giống như liệt diễm chói mắt còn người này thì tựa như hàn băng dưới biển sâu.

Hai tay rũ xuống của Chức Hoa hơi siết lại: “Đây là tội của một mình thần, không liên quan đến người khác.”

“Đủ rồi.” Tịch Thiên Thương như đã hao tổn quá nhiều khí lực, trầm giọng nói: “Đi xuống lĩnh hai mươi trượng.”

Chức Hoa hơi sửng sốt, không nghĩ tới chỉ đánh hai mươi trượng liền cho qua, Từ Thương Hải bên cạnh ứng thanh một tiếng, sau đó kéo Chức Hoa ly khai phòng.

Vừa ra tới cửa ngoài Chức Hoa giẫy tay ra khỏi Từ Thương Hải, giống như tay người kia dơ bản cỡ nào, giống như chán ghét loại tình cảm đó không chút che giấu: “Hà tất phải giả mù sa mù?”

Từ Thương Hải cười nhạt, cũng không để ý chán ghét trong mắt Chức Hoa: “Ngươi là ái đồ của ta, sự phụ bảo hộ đồ đệ, không phải là chuyện hiển nhiên sao?”

“Thu hồi giả dối của ngươi đi.” Không hề liếc mắt nhìn Từ Thương Hải một cái, Chức Hoa xoay đi nhanh về hướng Hình bộ.

Từ Thương Hải đi theo phía sau, nhìn bóng dáng tựa như hỏa diễm kia hơi nheo mắt nói: “Thi thể Dạ Vị Ương vẫn chưa tìm được?”

“Người không có tìm được, cũng không nhất định sẽ chết.” Chức Hoa tiếp tục đi về phía trước không quay đầu lại nhìn Từ Thương Hải, bọn họ đã tìm kiếm dưới sông hơn nửa tháng, nhưng ngoại trừ vài kiện y phục của Dạ Vị Ương thì thi thể người kia vẫn không tìm được.

Giữa trời đông giá rét như vậy bị người trói gô ném vào lòng sông, tám chín phần mười là khó có thể chạy thoát thăng thiên, mà hắn cũng đã điều tra dây thừng và quần áo, dây thừng không có dấu vết bị cắt đứt, quần áo cũng không có nhiều chỗ tổn hại, nhưng cố tình lại tìm không thấy người.

Nếu Dạ Vị Ương thật sự chết đuối, thì sẽ không có chuyện chỉ tìm được vài kiện quần áo bên ngoài.

Có lẽ, nam nhân mạng lớn kia trước đây ngã xuống huyền nhai không chết, lần này cũng sẽ không chết.

“Kiến An công chúa đã cùng Bắc Thần Diêu Quang định ra hôn ước, Hoàng thượng có bất mãn tức giận tới đâu, cũng không có biện pháp hạ lệnh giam Kiến An công chúa vào thiên lao.” Từ Thương Hải sâu kín thở dài, trong lời nói dẫn theo vài phần chán nản, “Không được thái hậu chống lưng, một mình Kiến An công chúa không có biện pháp bắt lấy Dạ Vị Ương.”

Nên nói thái hậu quá mức độc ác ngoan tâm, hay là nữ nhân kia không may mắn biết rằng hành động này đã chạm đến nghịch lân của Tịch Thiên Thương?

Từ Thương Hải nghĩ đến vừa rồi ở trong cung bộ dáng Tịch Thiên Thương quá mức bình tĩnh, không khỏi hơi nhú mày, có lẽ hiện tại, Hoàng thượng đã thật sự nổi giận, tức giận kia tích tụ lớn đến không thể bộc lộ ra.

Bi thương cực hạn, phần hận cực hạn, liền chẳng còn cảm giác nữa.

Dạ Vị Ương a Dạ Vị Ương, người rút cuộc có tài đức gì lại có thể làm cho Đại tướng quân cùng Hoàng thượng mê đắm như thế?

Nếu như người còn sống, vậy hiện tại người đang ở nơi nào?

...

...

“À chú!”

Đánh một cái hắt xì thật to Dạ Vị Ương chợt giật mình tỉnh dậy, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, hắn co rút tứ chi cuộn thành một đoàn, đầu hơi choáng váng rất không thoải mái.

Hồi lâu, hắn mới từ trạng thái mộng lung dần tìm về thanh tỉnh.

Đầu tiên, hắn còn sống, chưa có bị Bắc Thần Diêu Quang giết chết rồi vứt xác.

Tiếp theo, hắn dường như bị bệnh, thân thể phát lạnh, lạnh đến run rẩy bầy.

Cuối cùng, hắn đang ở chỗ nào a?

Dạ Vị Ương nhìn quanh bốn phía, hắn đang nằm trên một chiếc giường, sa trường chắn ngang tầm mắt không thể thấy rõ đây là nơi nào, nhưng nhìn độ tinh tế của chăn trải giường, thì gian phòng này không phải là phòng của người bình thường.

Nhưng chẳng phải hôm qua bọn họ vừa mới ly khai kinh thành sao, không thể nhanh như vậy tới Bắc Thần quốc a.

“Dạ Vị Ương đã chết?” Trong phòng đột nhiên có tiếng người nói chuyện, người bị đàm luận cư nhiên là Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương hơi sửng sốt, khi nghe Bắc Thần Diêu Quang nhắc đến mình, hắn vội khập khiễng hướng tới bên giường, lộ ra cái đầu nhỏ tròn tròn lặng lẽ nhìn ra bên ngoài.

Bắc Thần Diêu Quang ngồi bên cạnh bàn tại phòng, hai hộ vệ phân ra đứng ở hai bên nam nhân, mà ngay ở vị trí cửa phòng tựa hồ còn một người đang quỳ, từ phương hướng Dạ Vị Ương chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy thân ảnh đối phương, không có biện pháp nhìn rõ mặt.

Nhưng thời điểm đối phương nói chuyện, thanh âm kia nghe có điểm quen tai.

“Hồi Hoàng thượng, Dạ Vị Ương đó nghe nói trượt chân rơi xuống sông, chết đuối rồi.” Thanh âm lớn tuổi hơi run rẩy, lộ ra đầy hèn mọn dè dặt.

Bất quá giọng điệu này dù có qua bao lâu Dạ Vị Ương cũng nhớ rõ, người này không phải là Đại học sĩ Chu Quế bị trục xuất ra khỏi kinh thành sao?! Như thế nào lại gọi Bắc Thần Diêu Quang là “Hoàng thượng”? Chẳng lẽ Chu Quế cũng là một trong những phần tử phản quốc?

“Thi thể đã tìm được?” Bắc Thần Diêu Quang nâng chén trà thổi nhẹ, chậm rãi hớp một ngụm.

“Cái đó... Tìm hơn nửa tháng nhưng vẫn chưa tìm được, chính là vớt được quần áo, phỏng chừng đã sớm bị cá dưới sông rửa đi.” Bộ dáng hiển nhiên của Chu Quế làm cho Dạ Vị Ương một trận vô ngôn, tên này không biết động não suy nghĩ một chút sao, cá phải nhiều bao nhiêu mới có thể đem một người rửa hết.

Bạn đang ?

Dạ Vị Ương nằm sấp trên giường, hai lỗ tai lông xù rũ xuống, hắn thật không biết là mình đã biến thành hồ ly hay là xuyên qua trên người hồ ly.

Sau này lại biến thành cái gì, hắn không dám nghĩ tiếp.

“A —— chuyện vô căn cứ thì không cần nói trước mặt ta, lãng phí thời gian của ta, biết không?” Trong mắt Bắc Thần Diêu Quang không chút che giấu chán ghét đối với Chu Quế đang lộ vẻ hèn mọn quỳ rạp trên mặt đất.

“Vâng! Vâng! Vi thần đã biết!” Chu Quế gật đầu giống như gà mổ thóc.

“Sự tình Dạ Vị Ương người cứ tiếp tục chú ý, có tiến triển gì mới thì tới nói cho ta biết, ngoài ra công trình thủy lợi trước khi chết Dạ Vị Ương phụ trách, cũng tùy thời nắm bắt với ta, được rồi, lui xuống đi.”

Đuổi xong Chu Quế, Bắc Thần Diêu Quang đột nhiên quay đầu nhìn về phía đầu tiểu hồ ly đang nằm sấp trên giường mềm mại, ánh mắt kia giống như dao nhỏ hữu hình lập tức đâm vào Dạ Vị Ương có chút phát đau.

Dạ Vị Ương “Hừ ——” thoáng cái chui vào trong chăn, lòng còn đang suy nghĩ lời nói vừa rồi của Bắc Thần Diêu Quang, hẳn thật sự là quá ngu ngốc, trước kia ở Quảng Nam gặp được Bắc Thần Diêu Quang đã cho người này xem bản thiết kế, còn nói cho đối phương ý tưởng của hắn.

Bắc Thần Diêu Quang này quá giáo hoạt, phỏng chừng từ lúc đó đã bắt đầu để ý đến công trình thủy lợi của hắn, thật không biết người này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Sa trưởng bị xóc lên, Dạ Vị Ương còn chưa kịp trốn vào ổ chăn đã bị một bàn tay to bắt lấy.

“Ngao ngao!” Dạ Vị Ương giãy dụa hai cái, chợt nghe thanh âm Bắc Thần Diêu Quang từ phía trên truyền xuống: “Còn không ngoan, ta đem người nhốt cùng với lang.”

Đừng nói là hồ ly, con người bị nhốt cùng lang còn không biết xảy ra hậu quả gì, hồ ly bị giam vào phỏng chừng chỉ có kết cục bị cắn chết, Dạ Vị Ương không muốn bị lang cắn chết.

Dù sao giãy dụa cũng không có kết quả, liền ngoan ngoãn thành thật dựa vào ngực Bắc Thần Diêu Quang.

“Tiểu hồ ly, người có thể nghe hiểu lời ta sao?” Ha ha.”

Bàn tay to ấm áp vuốt ve lông hắn, Dạ Vị Ương không cảm thấy thoải mái, chỉ cảm thấy một trận mao cốt từng nhún, giống như không có nghe lời nói Bắc Thần Diêu Quang chính là nằm yên không nhúc nhích, hắn chẳng dám tưởng tượng nếu Bắc Thần Diêu Quang biết hắn nghe hiểu tiếng người, người này lại đối xử với hắn như thế nào.

Bắc Thần Diêu Quang ôm tiểu hồ ly xuống khắp thượng trong phòng, chẳng được bao lâu có hạ nhân mang thức ăn đến. Bắc Thần Diêu Quang giống như hôm qua đem thức ăn để vào lòng bàn tay uy tiểu hồ ly. Nhưng hôm nay Dạ Vị Ương sinh bệnh thật sự không có hứng ăn uống, nhẹ nhàng cắn thức ăn chạy rồi ghé vào trên đùi Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi nhấm nuốt.

“Nha! Hồ ly của điện hạ thật khả ái, đầu tròn tròn lông mềm mềm, giống như tiểu bao tử tuyết trắng.”

Một thanh âm yêu kiều chợt vang lên khiến Dạ Vị Ương bị dọa run, Bắc Thần Diêu Quang vẫn vuốt lông xoa nhẹ đầu hắn như trấn an.

Dạ Vị Ương nâng đầu nhìn thoáng qua đối phương, nữ tử nhỏ xinh ăn mặc tinh xảo quá phận, tựa như đoá hoa tử đinh hương thơm ngát, váy dài chấm đất màu tím nhạt, cười đến ngọt ngào đáng yêu.

“Nguyên lai là Nhạc công chúa.” Bắc Thần Diêu Quang thản nhiên nói một câu, cũng không có tính toán mời đối phương ngồi xuống cùng ăn cơm, hay có ý tán gẫu sâu thêm.

Đáng tiếc Bắc Thần Diêu Quang không có hứng thú với đoá tử đinh hương thơm ngát này, đại khái là phát giác tiểu hồ ly trong ngực có chút uể oải bơ phờ, Bắc Thần Diêu Quang đang bận kiểm tra tiểu hồ ly.

Mất thấy Bắc Thần Diêu Quang đối với mình không có hứng thú, Nhạc công chúa cũng không cảm thấy xấu hổ, lập tức tìm kiếm một bước đột phá: “Điện hạ, hồ ly đều ăn thịt, người uy hắn đồ chay hẳn đương nhiên mất hứng, nếu không ta sai hạ nhân chuẩn bị cho hắn chút thịt thỏ nha.”

Không phải là thịt thỏ máu chảy đầm đìa đi? Dạ Vị Ương trong lòng bị thương gào lên, hắn chính là bị bệnh, để cho hắn nằm trên giường hảo hảo ngủ một giấc là tốt rồi.

Chỉ tiếc trời không theo ý người, Bắc Thần Diêu Quang cư nhiên một hơi đáp ứng Nhạc công chúa.

Sự tình đáng sợ còn ở phía sau, Nhạc công chúa thấy phát biểu có hiệu quả liền đề nghị làm cho tiểu hồ ly bắt sống con thỏ ăn, như vậy tiểu hồ ly sẽ không cảm thấy tử khí trầm trầm.

“Sai người bắt thỏ mang đến.” Bắc Thần Diêu Quang cười dùng tay nhẹ nhàng nâng cằm tiểu hồ ly, ghé vào sát tai Dạ Vị Ương, thanh âm trầm thấp dẫn theo ẩn ẩn ác ý: “Như vậy sao có thể gọi là tử khí trầm

trăm a, tái đem một con lang cầu (chó săn) tới đây bồi cùng người ha.”

73. Quyển 2 - Chương 4: Đại Lang Cầu Ngoan Nào

Viện tử không lớn được người dùng gậy gỗ bao quanh bốn phía thành một vòng tròn, hàn phong lãnh liệt thổi vù vù, vài nam nam nữ nữ y phục hoa quý ngồi ở một bên phát ra tiếng hò hét hưng phấn, hoặc là tiếng hô kinh hách, hoặc là tiếng cười sang sảng.

Đại lang cầu hung mãnh cho dù bị người thuần dưỡng lâu ngày cũng không cởi bỏ được lang tính chảy trong thân thể, các tiểu miễn tử (thỏ nhỏ) nhảy loạn muốn trốn rất nhanh liền táng mệnh dưới hàm răng sắc nhọn của lang cầu.

Tiểu miễn tử tuyết trắng phát ra âm thanh hốt hoảng luống cuống, giữa lúc lang cầu dùng răng nanh không ngừng gặm tứ chi, trong đôi mắt đỏ tươi chiếu ra một tiểu hồ ly què chân cuộn mình ở trong góc.

Từ trên cổ tiểu miễn tử bị đứt làm hai không ngừng chảy xuống dịch thể đỏ sẫm chói mắt, tựa hồ như cực kỳ đói khát, đại lang cầu quỳ rạp trên mặt đất cắn xé thịt miễn tử, tiểu miễn tử da lông trắng mềm rất nhanh bị nhiễm thành màu đỏ, mà tuyết xung quanh cũng dần thấm tinh hồng.

Dùng hai chữ “biến thái” để hình dung Bắc Thần Diêu Quang quả thực quá khách khí, người này nhất định là ác ma từ địa ngục đi ra, Dạ Vị Ương tình nguyện lúc trước bị nước sông chìm chết, hoặc là ở trong xe ngựa cho hắn một kiếm, để hắn có thể chết sớm đầu thai sớm.

Cũng không muốn giống như bây giờ, hắn càng không ngừng hy vọng sống, thì càng không ngừng mang đến cho hắn nỗi sợ hãi của tử vong. Lão thiên gia công bằng như vậy, mỗi người đều có một ngày sẽ chết, mà ngày hôm nay rất có thể chính là tử kỳ của hắn.

Hắn sớm đã đoán được kết cục này, cho nên thời điểm Bắc Thần Diêu Quang tự mình ôm hắn, đặt hắn vào trong vòng tròn của tiểu miễn tử cùng lang cầu hắn không hề giây dụa, bởi vì hắn biết cho dù giây dụa cũng không thoát khỏi ma trảo của Bắc Thần Diêu Quang.

Một hồ ly nho nhỏ như thế, còn bị què chân, có thể làm được gì?

Những người xung quanh vẫn luôn phát ra tiếng cười vui sướng, Dạ Vị Ương thật không ngờ lại có một ngày hắn biến thành trò cười bị người khác vây xem, hắn nhìn về hướng Bắc Thần Diêu Quang đang ngồi giữa đám người như chúng tinh cùng nguyệt (sao vây quanh mặt trăng), nam nhân kia vẫn tư thái cao quý tuấn mỹ như thế, giống như pho tượng được điêu khắc từ mỹ ngọc, nhưng cho dù bên ngoài nhìn đẹp đến đâu, cũng không che giấu được tàn nhẫn toát ra từ trong xương cốt, độc tài độc đoán vượt quá phạm nhân.

Hoặc nên nói là, tên kia chính là muốn nhìn thấy tiểu hồ ly hắn bị lang cầu cắn chết mà thôi.

Thật đúng là thú vui mục nát ác ý cực độ.

Lạnh quá, tiểu hồ ly co rút thân mình, đầu choáng váng nặng nề vô cùng khó chịu, nếu không phải hàn phong đang sù sù gây nhạc trên người hắn, trước mắt lại có một con đại lang cầu bị bỏ đói mấy ngày thời khắc uy hiếp, thì mắt Dạ Vị Ương đã sớm nhắm lại bất tỉnh rồi.

Nguyên bản tiểu hồ ly phát sốt sinh bệnh làm sao có thể chịu nổi sức ép như vậy, im lặng ghé vào góc nằm xuống âm thầm cầu nguyện đại lang cầu không cần lại đây cắn hắn.

“Tiểu hồ ly kia như thế nào nằm sấp không nhúc nhích, có phải bị bệnh hay không?” Nhạc công chúa tuy rằng thích xem náo nhiệt, nhưng nữ tử thiên tính thích tiểu động vật khả ái, vừa rồi thấy tiểu miễn tử bị cắn chết đã có chút không đành lòng, lúc này nhìn cái đầu nhỏ nhỏ của tiểu hồ ly bộ dáng giống như bị bệnh ngược lại phá lệ chọc người thương tiếc.

Bắc Thần Diêu Quang bên cạnh chẳng nói lời nào, tựa như bất luận phát sinh ra sự tình gì cũng không làm cho tâm tình hắn nổi lên một tia gợn sóng.

Đại lang cầu cấn tiểu miễn tử trong chốc lát sau đó đào một cái hố tuyết chôn tiểu miễn tử xuống, quay đầu lại mũi ngửi ngửi, đôi lang nhãn thẳng ngoắc hướng về phía tiểu hồ ly đầu tròn đang cuộn mình trong góc.

“Vòng tròn kia tựa như địa bàn của lang cầu, nó sẽ không cho phép trên địa bàn của nó có động vật khác chiếm cứ.”

Bắc Thần Nguyệt vẫn luôn chú ý đến tiểu hồ ly.

Từ im lặng để Bắc Thần Diêu Quang đặt vào trong vòng tròn, rồi một mình lão đảo lắc lư đi đến một góc trong vòng ngồi xuống, tiểu hồ ly nhìn tiểu miễn tử chạy loạn bị cấn chết.

Toàn bộ quá trình, Bắc Thần Nguyệt vẫn luôn nhìn tiểu hồ ly có chút đặc biệt kia, mắt thấy đại lang cầu nhe răng nhếch miệng đang dò xét đi đến gần tiểu hồ ly, nàng không khỏi nhìn qua hoàng huynh bên cạnh.

Nhiều năm như vậy, Bắc Thần Diêu Quang vẫn không buông xuống được tiểu hồ ly năm xưa, nhưng tìm đến tìm lui, thủy chung không thể tìm được hồ ly thứ hai nhất khuông nhất dạng như tiểu hồ ly ấy.

Có lẽ tiểu hồ ly đầu tròn trước mắt này, đại khái cũng khó thoát khỏi kết cục như các hồ ly trong mấy năm nay, qua được một cửa nhưng chẳng thể qua được cửa thứ hai, chết dưới nanh vuốt của mãnh thú.

“Tiểu hồ ly, đừng để ta thất vọng.” Bắc Thần Diêu Quang trầm mặc không nói, đột nhiên đọc thoại một câu khiến người ngoài nghe không hiểu.

...

...

Nếu kết quả đều là chết, người sẽ lựa chọn đấu tranh đến giây phút cuối cùng hay là buông tha tất cả đón nhận tử vong đang giáng xuống?

Dạ Vị Ương không ngờ một con lang cầu có thể lớn như thế, lấy thị giác của tiểu hồ ly mà nhìn, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy cặp lang nhãn phát ra lục quang đang hung ác nhìn hấn, máu thỏ trộn lẫn nước dãi từ trên răng nanh sắc bén nhỏ thành từng giọt rơi xuống.

Đầu nặng như chì, Dạ Vị Ương vẫn giãy dụa đứng lên, chân nhỏ bị thương từng bước thối lui qua bên cạnh, cố gắng tránh xa đại lang cầu một chút.

Bất luận là Dạ Vị Ương hay người đang ngồi bên ngoài đều hiểu, một tiểu hồ ly què chân lão đảo lắc lư giống như tùy thời có thể té ngã, đối mặt với con lang cầu hung mãnh thân thể cường tráng, thì dù có trốn thế nào cũng chẳng ăn thua gì. Một người trưởng thành tay không còn chưa chắc có thể đem lang cầu đánh chết, huống chi là một tiểu hồ ly bị què chân?

Nhưng Dạ Vị Ương không nghĩ sẽ buông tay như vậy, Bắc Thần Diêu Quang càng muốn nhìn thấy bộ dáng hấn bối rồi sợ hãi bị lang cầu truy đuổi mà chạy lanh quanh, hấn liền cố tình không loạn cũng không chạy, cho dù cuối cùng dứt khoát bị cấn chết hấn cũng sẽ không để cho Bắc Thần Diêu Quang xem thoải mái.

Mọi người chợt phát hiện, ở giữa vòng tròn tiểu hồ ly khi nãy còn trốn vào một góc hiện tại chẳng những đứng lên, còn cùng lang cầu song song đối mặt, chỉ bằng thân hình tuyết trắng kia thì trước mặt đại lang cầu thoát nhìn không chịu nổi một kích, lại ngoài ý muốn khiến người ta có một loại cảm giác cứng cỏi thấy chết không sờn.

Càng làm cho người ta bất ngờ chính là, cũng chẳng biết có phải hoa mắt hay không, tiểu hồ ly tựa hồ nhìn về phương hướng Bắc Thần Diêu Quang trừng mắt, đôi song mâu xinh đẹp như hắc trân châu lộ ra hàn quang kiên nghị mà nhiều hơn là ý cười trào phúng.

Một con hồ ly làm sao có thể có cảm xúc giống như con người a? Nhất định là hoa mắt rồi.

“Hồ ly này...” Bắc Thần Nguyệt bỗng dưng sững sờ, nghi hoặc trong mắt càng sâu.

Dạ Vị Ương cố gắng suy nghĩ biện pháp đối kháng với lang cầu, đừng nói là hiện tại, cho dù là trước kia hấn cũng không có biện pháp tay không đấu với một con đại lang cầu hung mãnh, đối kháng lang cầu cần phải có năng lực rất cao, nhược điểm chính là mũi cùng thất lưng, nhưng hấn làm sao chạm tới mũi và thất lưng lang cầu đây, chỉ sợ còn chưa đi qua đã bị lang cầu đánh gục.

Dạ Vị Ương nhìn vòng tròn bên cạnh, quá cao, hần căn bản không thể nhảy qua, hơn nữa vết thương trên đùi vẫn chưa lành. Bên người chẳng có vũ khí gì có thể sử dụng được, Dạ Vị Ương liều lĩnh xoay người đối diện với đại lang cầu, hần hơi đè thấp thân mình làm một cái tư thế công kích.

Tiểu hồ ly đột nhiên biến đổi tựa hồ làm cho đại lang cầu cảnh giác, nguyên bản định phóng tới lại lùi về phía sau mấy bước, chính là đại lang cầu không vì vậy mà buông tha, dường như còn muốn tiếp tục áp sát.

“Ngao ngô! Ngao ngô!” Tiểu hồ ly hướng đại lang cầu gào vài tiếng.

Dạ Vị Ương trong lòng không ngừng gào thét: đại lang cầu người đừng lại đây a, người còn đi tới ta cần chết người! Một bên lộ ra răng nanh nhỏ nhỏ của mình.

Hần trong lòng vừa mới hô dừng tới đây, đại lang cầu kia liền gâu gâu gâu sủa lên, cùng một đạo tia chớp đánh về phía Dạ Vị Ương chưa kịp phòng bị.

Chỉ cảm thấy thân mình trầm xuống, tiểu hồ ly gục ngay dưới tuyết.

“Ai nha ——” Vài nữ quyến sợ đến mức bịt kín mắt không đành lòng nhìn cảnh tượng tiểu hồ ly bị đại lang cầu cắn chết.

Xong rồi, chết chắc rồi.

Thấy đại lang cầu hướng chính mình bỏ tới một khắc kia Dạ Vị Ương liền nhắm chặt mắt, hần không nghĩ tới mình sẽ bị cắn chết, còn là bị lang cầu cắn chết, chết như thế này cũng quá làm cho người ghen uất đi.

Vì thế những người không nhắm mắt nhìn thấy một màn làm người ta không biết nên khóc hay nên cười, tiểu hồ ly bị đại lang cầu đặt ở phía dưới, hai cái chân nhỏ nhỏ che hai mắt mình lại. (=||) Bạn đang ?

Mà đại lang cầu cũng không lập tức cắn xé tiểu hồ ly, chính là cúi đầu xuống trên người tiểu hồ ly vừa nghe vừa nghĩ, sau đó hung thần ác sát trên mặt biến mất, đột nhiên trở nên ôn thuận, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm vết thương trên móng vuốt nhỏ của tiểu hồ ly.

“Nha, tiểu hồ ly này khả ái đến đại lang cầu cũng không nhẫn tâm cắn.” Nhạc công chúa vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, đối với Bắc Thần Diêu Quang bên cạnh, cười nói: “Điện hạ, hồ ly của người thật lợi hại.”

Bắc Thần Diêu Quang tựa hồ không nghe thấy lời Nhạc công chúa, chính là lẳng lặng nhìn tiểu hồ ly nằm trên mặt đất, ánh mắt cổ tĩnh vô ba càng trở nên thâm thúy, nếu cẩn thận nhìn vào trong, dưới đáy mắt bình tĩnh kia sớm đã có tình cảm kiềm nén tựa như sóng thần gào thét.

Cảm giác trên móng vuốt có hơi ngứa ngứa, Dạ Vị Ương mở chân híp mắt nhìn, hé ra mặt lang cầu quá mức phóng đại cảm thấy có vài phần ngốc nghếch, đang không ngừng dùng đầu lưỡi liếm chân hần.

Đại lang cầu này đối với hần không có ác ý, Dạ Vị Ương không biết vì sao lại có loại trực giác như vậy.

Người sẽ không cắn ta phải không?

“Ô ô ——” Đại lang cầu hừ hừ hai tiếng, giống như trả lời Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương nhất thời cả kinh, chẳng lẽ đại lang cầu này có thể nghe hiểu lời hần?

Người ra khỏi người ta được không, ta sắp bị người đè chết rồi.

Dạ Vị Ương thử nói với đại lang cầu.

Đại lang cầu ngoan ngoãn nghe lời, từ trên người tiểu hồ ly nhảy sang bên cạnh, ngồi chồm hổm xuống dùng sức phe phẩy cái đuôi, Dạ Vị Ương cảm thấy thần kỳ, lang nhân khi này còn như hung thần ác sát hiện tại đã tràn đầy ôn thuận, lóe lên ánh sáng trong suốt, làm sao còn nửa phần bộ dáng đáng sợ như vừa rồi.

74. Quyển 2 - Chương 5: Vật Nhỏ, Người Còn Thẹn Thùng Sao?

Đứng dậy!

Đại lang cầu “phốc” một tiếng đứng lên, cái đuôi to vẫy a vẫy.

Ngồi xồm xuống!

Mông đại lang cầu áp xuống ngồi xồm trên đất, đầu lưỡi thè ra thở khi khi.

Dạ Vị Ương nhất thời sửng sốt, đại lang cầu thể nhưng nghe hiểu lời hấn? Hấn lắc lư lắc lư đi vòng quanh đại lang cầu, thời điểm đi tới sau lưng đại lang cầu lại hô: đại cầu cầu, nằm gục xuống.

Mọi người chỉ thấy đại lang cầu ngoan ngoãn nằm úp sấp trên đất, hai móng vuốt tiểu hồ ly bắt lấy đuôi của đại lang cầu từ từ bò lên, khó có thể tin tiểu hồ ly này cư nhiên bò lên người đại lang cầu.

Trong nháy mắt đó, Dạ Vị Ương chợt nổi lên ý tưởng làm cho đại lang cầu mang hấn rời khỏi địa phương quý quai này, nhưng hấn lập tức bình tĩnh lại, bốn phía đều bị vây quanh bởi gậy gỗ, cho dù đại lang cầu có thể nhảy ra ngoài nhưng còn rất nhiều thị vệ đứng canh giữ, căn bản không có biện pháp chạy đi.

“Gâu gâu gâu!” Thời điểm Dạ Vị Ương đang suy nghĩ, đại lang cầu dưới thân hấn đột nhiên sữa điên cuồng, làm hấn sợ đến mức suýt nữa rút khỏi lưng lang cầu. Tứ chi tiểu cô ly vội gắt gao bám lấy lưng đại lang cầu, chỉ thấy Bắc Thần Diêu Quang mới vừa rời vẫn còn ở bên ngoài xem cuộc vui chẳng biết từ khi nào đã bước vào trong vòng tròn, đang từ trên cao nhìn xuống hấn, đôi con ngươi thâm thúy tựa như vũ trụ cuộn vô biên, sâu không thấy đáy, mơ hồ có thể thấy được tinh mang(ánh sao) sáng ngời khi ẩn khi hiện, chỉ cần liếc mắt nhìn thì bản thân sẽ bị hút vào không cách nào thoát ra.

Trong lòng run lên, Dạ Vị Ương phát hiện mình vẫn còn chút e ngại Bắc Thần Diêu Quang, người này từ trong ra ngoài đều toát ra khí chất lãnh khốc khiến người ta sợ hãi.

Bắc Thần Diêu Quang từng bước đi về phía Dạ Vị Ương, đại lang cầu đang công tiểu hồ ly “Gâu Gâu gâu” sữa lên, giống như không cho phép Bắc Thần Diêu Quang tiếp cận tiểu hồ ly.

Nhạc công chúa một bên lo lắng hô: “Điện hạ cẩn thận, công chúa, có cần cho người bảo hộ Diêu Quang điện hạ?”

Bắc Thần Nguyệt híp mắt cười, khoát tay áo, trên mặt không hề có vẻ lo lắng: “Nhạc công chúa lo nhiều rồi, nếu hoàng huynh ta ngay cả một đại lang cầu cũng đối phó không được, thì lấy tư cách gì thống trị thiên hạ?”

Khiến cho nàng cảm thấy hứng thú chính là, lần này mang về một tiểu hồ ly thể nhưng cùng tiểu hồ ly năm đó có một điểm chung cực kỳ giống nhau, mà nếu đây chính là tiểu hồ ly năm đó, thì không thể chỉ lớn bằng ngón này.

Đối với đại lang cầu trước mặt không ngừng hướng mình sữa, Bắc Thần Diêu Quang tựa hồ ngay cả hứng thú liếc mắt cũng không có, ồng tay áo bên trái rũ xuống hơi giật giật, từ tầm mắt Dạ Vị Ương mới có thể nhìn thấy động tác nhỏ này.

Dạ Vị Ương cảm giác được một cỗ sát khí sâm lạnh, nhưng cỗ sát khí này không phải nhằm vào hấn.

“Tiểu hồ ly, lại đây với ta.” Chậm rãi bán ngồi xồm xuống, Bắc Thần Diêu Quang vươn lòng bàn tay phải ra, trong khẩu khí mang theo ôn hòa hiếm thấy.

Đại lang cầu hơi dè dặt thân hình hướng Bắc Thần Diêu Quang làm một tư thế công kích, tuy rằng Dạ Vị Ương rất muốn nhìn thấy cảnh tượng Bắc Thần Diêu Quang bị chó cắn mông, nhưng cảnh tượng này hơn phân nửa chỉ là tưởng tượng. Bởi vì nếu đại lang cầu vọt qua, tên đại biến thái này phỏng chừng sẽ không chút do dự mà giết chết đại lang cầu.

Có thể vì đại lang cầu nhu thuận với mình khiến Dạ Vị Ương sinh ra thân cận với đại lang cầu, tiểu hồ ly cũng không muốn nhìn thấy đại lang cầu bị người đánh chết.

Ngoan, đại cầu cầu, đừng kêu.

Chân nhỏ của tiểu cô ly nhẹ nhàng gãi gãi trên lưng đại lang cầu, mới vừa rồi đại lang cầu còn giương cung bạt kiếm lập tức mềm nhũn xuống, mang theo vài phần ủy khuất ô ô nằm sấp trên đất, đầu cúi rất thấp, làm cho tiểu hồ ly trên lưng nó thuận lợi đi xuống.

“Tiểu hồ ly này thật thần kỳ!” Người bên ngoài không khỏi một trận kinh thần.

Nửa thân trên bám trên người đại lang cầu, tiểu hồ ly hai chân trắng nhỏ ở giữa không trung đập đập, sau đó giẫm lên tuyết từ từ tuột xuống, bộ dáng cẩn cẩn dực dực lại mỏng manh làm lòng người xem như muốn tan ra.

“Ngoan, lại đây, ta sẽ không để ngươi chịu ủy khuất nữa, được không?” Trong nhãn đồng sâu thăm thăm dần lộ ra ý cười, Dạ Vị Ương không biết nguyên lai Bắc Thần Diêu Quang cũng có nụ cười ấm áp như vậy.

Chính là bị dọa một lần lại một lần, hắn rất khó tin tưởng tên biến thái tâm cơ thâm trầm này lần nữa.

Tiểu hồ ly khắp khiêng đi về phía Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương thân vừa lạnh đầu vừa đau, nghĩ đến kẻ trước mắt này ngày trước lừa sự tín nhiệm của hắn, hiện tại lại không ngừng dọa nạt hắn đùa giỡn hắn, hắn cắn răng thẳng tắp đi tới bên người Bắc Thần Diêu Quang, trong tiếng kinh hô của mọi người liền há mồm cắn ngón tay Bắc Thần Diêu Quang.

Răng nanh tiểu hồ ly tuy rằng không sắc bén như đại lang cầu, nhưng khá nhọn, Dạ Vị Ương dùng răng sữa mà hung hăng cắn Bắc Thần Diêu Quang, không thể cắn chết tên hỗn đản này hắn cũng quyết tâm khiến đối phương phải đau đến tê rần, cho dù sau đó có bị đánh chết hắn cũng phải hung hăng cắn cắn tên đại biến thái.

“Điện hạ!” Mắt thấy ngón tay Bắc Thần Diêu Quang bị cắn rách da chảy máu, Nhạc công chúa kinh hãi thét lên, vài thị vệ cầm dao tiến lên chuẩn bị đem tiểu hồ ly mần thịt.

“Không ai được tới đây!” Bắc Thần Diêu Quang tùy tay vốc nắm tuyết ném vào đám thị vệ đang chạy đến, vài thị vệ hô đau ngã xuống, đại đao sáng quắc trên tay đều rơi trên đất.

Tựa như không biết đau, Bắc Thần Diêu Quang ôn nhu vỗ về tiểu hồ ly đang rét lạnh sinh bệnh bởi vì không ngừng dùng sức mà run rẩy, tùy ý đối phương cắn ngón tay mình.

...

...

Dạ Vị Ương chỉ biết mình choáng váng rồi ngất đi, sau khi tỉnh dậy cảm thấy đầu đã không còn nặng nề như trước, thân thể cũng không còn đau nhức, hắn nhớ rõ trước khi ngất răng nanh hắn tràn ngập vị gỉ sắt nhàn nhạt của máu tươi, hiện tại trong miệng đều là mùi thuốc đông y.

Hắn uống được?

Dạ Vị Ương thử giật giật, cúi xuống đầu tiên nhìn thấy là màu trắng của băng vải bó trên miệng thương đem chân hắn quấn thành một trái banh nhỏ.

Trên người đắp chăn ấm áp, dưới thân đệm giường mềm mại, đối với chuyện mình đem ngón tay Bắc Thần Diêu Quang cắn hỏng, Dạ Vị Ương thoáng có chút kinh ngạc.

“Tiểu hồ ly, uống được rồi ngủ một giấc, vẫn cảm thấy khó chịu sao?”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói làm cho Dạ Vị Ương giật mình, hắn “phốc” một cái nhảy ra khỏi ổ chăn, quay đầu lại nhất thời ngốc lảng, Bắc Thần Diêu Quang cư nhiên nằm ở bên cạnh, khoe miệng tràn đầy ý cười nhìn hắn.

Nam nhân kia từ trên giường ngồi dậy, mi nhãn hẹp dài tựa như bút mặc danh sư tự tay phác họa nên, đuôi lông mày hiển lộ ý vị vô hạn, mái tóc ngày thường bó chỉnh tề hiện tại tùy ý rối tung phía sau, ngược lại khiến Bắc Thần Diêu Quang thoát nhìn bình dị gần gũi, nhiều thêm chút nhu hòa.

Không thể không nói, Bắc Thần Diêu Quang này chính là một đại soái ca tràn đầy quý khí.

Dạ Vị Ương vội lắc lắc đầu, hắn điên rồi mới đối với tên biến thái này sinh hoa si (mê zai =]]).

“Thích ta sao? Thích nhìn ta sao, tiểu hồ ly.” Gặp tiểu hồ ly nhìn chăm chăm mình trong chốc lát lại dùng sức lắc đầu, bộ dáng kia khiến ý cười ở khóe miệng Bắc Thần Diêu Quang càng sâu.

Tùy ý cởi quần áo, Bắc Thần Diêu Quang dùng tấm bọc tiểu hồ ly ôm vào trong ngực, hạ nhân trong phòng đều lo sợ hạ thấp lưng, trên mặt Bắc Thần Diêu Quang nhất mực đậm đặc chẳng hề liếc mắt, phần khí phách thượng vị giả này cho dù thời điểm ở một mình cũng thể hiện đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Từ trong tấm lót đầu ra, Dạ Vị Ương cảm thấy mình giống như tiểu anh nhi bị người ôm.

Hạ nhân canh giữ bên cạnh cửa thay bọn họ mở cửa, đập vào mắt là một tháp quý phi và huân hươu của gian ngoài, vòng qua gian ngoài sau đó nghênh đón một trận sương mù màu trắng âm áp.

Dạ Vị Ương nhoi nhoi đầu, buông trong so với ngọc thạch trì ở Thượng thư phủ hẳn không sai biệt lắm, đá lót màu trắng ngà dưới nhiệt thủy trong suốt thoát nhìn giống như một hồ lớn chứa đầy sữa.

Từ khi hắn biến thành hồ ly đến giờ, chưa từng được tiếp xúc thân mật với nhiệt thủy, nói không muốn tắm rửa là giả.

Được bọc trong tấm đặt xuống ải tháp (tháp lùn) trải da hổ, Dạ Vị Ương từ trong tấm giấy đi ra, phòng này tràn ngập hơi nước noãn noãn một chút cũng không lạnh, một kiện quần áo để ngay bên cạnh hắn, hắn ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy hai thị nữ đang hầu hạ Bắc Thần Diêu Quang thay quần áo.

Ngạch ——

Đại biến thái đáng người không tồi.

Bắc Thần Diêu Quang không để ý, Dạ Vị Ương càng không để ý, hắn đánh giá Bắc Thần Diêu Quang từ trên xuống dưới, quả nhiên là hảo đáng a, bất quá so với Đại tướng quân vẫn kém một chút.

Ai, thật tưởng niệm lồng ngực của Đại tướng quân.

Hắn nằm sấp trên ải tháp thè lưỡi, thời điểm hắn đang nhớ lại hình ảnh tươi đẹp cùng Bá Hề tắm rửa thì đột nhiên bị người bế lên, làn da trơn nhẵn, cơ ngực cứng cáp, đúng là bị Bắc Thần Diêu Quang ôm vào trong lồng ngực.

Tứ chi đập đập, tiểu hồ ly bị Bắc Thần Diêu Quang ôm xuống dục trì, nước ấm bao trùm thân thể thấm ướt bộ lông, mang đến cảm giác thả lỏng trước nay chưa từng có.

Tiểu hồ ly thoải mái thật sâu thở ra một hơi, chính là dục trì này đối với hắn quá sâu, không dám buông Bắc Thần Diêu Quang ra, hai chân gắt gao bám lấy cánh tay nam nhân, làm cho đối phương ôm thân thể hắn ngâm mình trong nước ấm.

Không muốn mượn tay kẻ khác, Bắc Thần Diêu Quang thay tiểu hồ ly tẩy trừ, tựa như mát xa khiến tiểu hồ ly ngốc manh nào đó thoải mái đến độ chống vó, bộ dáng thích ý kia làm cho người ta buồn cười.

Bất quá con người vẫn là con người, cho dù hiện tại biến thành hồ ly, Dạ Vị Ương cũng không muốn địa phương kia bị người khác thanh tẩy trừu lộng, cảm giác bàn tay lớn Bắc Thần Diêu Quang đang cọ xát qua lại tiểu tiểu hồ ly của hắn, Dạ Vị Ương lập tức cự tuyệt giấy lên, phát ra tiếng “Ngao ngô! Ngao ngô!” kháng nghị.

“Vật nhỏ, ngươi còn thẹn thùng sao?” Bắc Thần Diêu Quang ở bên lỗ tai tiểu hồ ly khẽ thổi nhiệt khí.

Thoại khí có chút ái muội nhất thời làm cho Dạ Vị Ương nhận không được rung mình một cái, này, Bắc Thần Diêu Quang không phải đối với tiểu hồ ly cũng xuống tay chứ?!

Biến thái! Quả nhiên là biến thái!

“Điện hạ, hoàng đế Kim quốc cầu kiến!” Gian ngoài truyền đến thanh âm thông tri của hạ nhân.

75. Quyển 2 - Chương 6: Phân Hưởng Thiên Hạ

Kim quốc nằm ở giữa Thiên quốc và Bắc Thần quốc, tuy bị kiềm chế giữa hai cường quốc không dễ chịu, nhưng vì vị trí địa lý đặc thù như vậy nên việc giao lưu mậu dịch của Kim quốc vô cùng tốt, trong thời gian quốc khố sung túc Kim quốc còn từng có ý đồ hướng Bắc Thần quốc giờ móng vuốt.

Sự tình này về sau không cần phải nhiều lời, nếu như Bắc Thần hoàng đế là một tên ngu ngốc thì thôi, đằng này mỗi thế hệ quân vương Bắc Thần quốc đều ham thích khuếch trương quân sự, ngay lần đầu tiên Kim quốc đã bị quân đội Bắc Thần quốc chà đạp thê thảm, sau đó lại bị Bắc Thần Diêu Quang trêu chọc dùng chút thủ đoạn từ kinh tế chủ chốt biến thành khởi nghĩa nội bộ.

Dạ Vị Ương nguyên bản nghĩ rằng, mối quan hệ giữa Kim quốc và Bắc Thần quốc không phải đối nghịch cũng không phải hòa hợp, nhưng hiện tại nghe Kim quốc hoàng đế cùng Bắc Thần Diêu Quang nói chuyện, hẳn phát hiện hoàn toàn không hẳn như vậy.

“Tịch Thiên Thương cũng thông minh, chủ động cùng Bắc Thần quốc thành lập hôn ước, hôn sự kia ta vốn không tính toán tiếp thu.”

Bắc Thần Diêu Quang ghé vào bên cạnh dục trì, làm cho tiểu hồ ly tựa vào ngực và đùi hắn, một bên cùng Kim quốc hoàng đế ở gian ngoài nói chuyện, một bên ngẫu nhiên lấy bồ đào đã được rửa sạch ụy tiểu hồ ly.

Bộ dáng nhàn nhã thích ý này, ngược lại giống như Bắc Thần Diêu Quang mới là chủ nhân của Kim quốc.

Dạ Vị Ương nghe thấy hai người nhắc tới Tịch Thiên Thương, lỗ tai không khỏi dựng lên, xem ra làm hồ ly cũng có chỗ tốt, có thể quang minh chính đại “nghe lén”.

Chân bị thương không thể chạm vào nước, Bắc Thần Diêu Quang cẩn thận để tiểu hồ ly nằm sấp trên ngực hắn, nâng chân đặt ở bả vai sẽ không đụng tới nước, lúc này Dạ Vị Ương dứt khoát đem đầu dựa hẳn trên vai Bắc Thần Diêu Quang, cố gắng dùng lực miễn cưỡng tựa vào.

Vừa ăn nho ngọt, vừa nghe hai đại nhân vật đàm luận bí mật quốc gia, rất thích ý.

“Từ khi Tịch Thiên Thương trở thành hoàng đế Thiên quốc, cùng Lưu Bá Hề hai người âm thầm diệt trừ đối lập, mấy năm nay nghe nói cự thần tiền triều đã bị đuổi đi không ít, hoặc là tước quyền lực trong tay bọn họ, nếu như hiện tại lại đối với bề cánh thái hậu khai đao, ta xem Tịch Thiên Thương lòng muông dạ thú kia, sẽ không quá an phận.”

Kim quốc hoàng đế dẫn theo vài phần cẩn thận thăm dò: “Chẳng hay điện hạ có cao kiến gì?”

“A! Phụ thân ta trái lại nhớ rõ tình xưa với Tịch Thiên Lâu, nên đã đáp ứng hôn ước của Tịch Thiên Thương. Nếu đã như vậy, thì ít nhất trong nửa năm tới Bắc Thần quốc sẽ không xuống tay quá rõ ràng với Thiên quốc.” Bắc Thần Diêu Quang dễ dàng tránh khỏi sự thăm dò của Kim quốc hoàng đế.

Mặc kệ là hôn sự cùng Kiến An công chúa, hay cục diện hẳn phải đối mặt khi hồi quốc, trong khoảng thời gian này Bắc Thần Diêu Quang sẽ không chủ động đi trêu chọc bất luận quốc gia nào.

Chẳng qua hắn tuy không tự mình đi trêu chọc, nhưng cũng biết lợi dụng những quốc khác đối phó Thiên quốc.

“Nửa năm tới, Kim quốc có thể thăm dò Thiên quốc một chút, người cứ yên tâm, đợi ta ổn định thế cục trong Bắc Thần quốc sau đó sẽ trợ lực cho người.” Trong ngữ khí lộ ra tràn đầy tự tin, Bắc Thần Diêu Quang hừ nhẹ, “A, nhưng đừng làm quá mức, cấp cho Tịch Thiên Thương chút phiền toái, làm cho hắn tâm không được tĩnh là tốt nhất.”

“Điện hạ nói rất đúng, người Kim quốc trong nội bộ Thiên quốc còn một ít, sang năm tuyệt đối không để cho Tịch Thiên Thương an ổn mở rộng thêm nữa.”

Dạ Vị Ương nghe ra điểm trọng yếu, bất quá không nghe được hai người kia nói chính xác danh tự những gián điệp trong Thiên quốc nhất thời có chút sốt ruột, chân nhỏ giẫm lên cái đùi trơn nhẵn của Bắc Thần Diêu Quang không cẩn thận rơi trúng địa phương kia của nam nhân.

Bất quá Dạ Vị Ương còn đang tập trung tinh thần nghe lén không mấy may chú ý, đang muốn trèo lên, móng vuốt mềm mại đập vài cái, chợt cảm giác được thứ gì đó dưới chân từ nhuyễn biến thành cứng rắn.

“Ngao ngô.” Tiểu hồ ly nghi hoặc ô một tiếng, kỳ quái hẳn không phải giẫm lên khăn tắm, càng kỳ quái Bắc Thần Diêu Quang vì sao không nói tiếp? (=||)

Kim quốc hoàng đế ở ngoài đồng dạng nghi hoặc, đợi hồi lâu không nghe thanh âm Bắc Thần Diêu Quang, lại nghe thấy tiếng kêu giống như tiểu cầu, nhin không được hỏi: “Điện hạ?”

“Những chuyện khác thảo luận sau, ta nghỉ ngơi một chút.” Bên trong truyền đến thanh âm Bắc Thần Diêu Quang, Kim quốc ứng thanh sau đó ly khai, không thể nghe được đối thoại hoàn chỉnh Dạ Vị Ương không khỏi có chút tang khí, muốn biết hai người này như thế nào mới nói một nửa liền ngừng?

Tiểu hồ ly nghi hoặc thoáng nhìn qua Bắc Thần Diêu Quang, này không nhìn còn khá, vừa nhìn liền dọa tiểu hồ ly nhảy dựng, mục quang thâm thúy trong mắt nam nhân kia tiểu hồ ly vô cùng quen thuộc, cũng ánh mắt đó hẳn đã từng thấy qua ở trên người Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề.

Dạ Vị Ương biết đây là có ý nghĩa gì, nhưng, nhưng mà hẳn hiện tại là tiểu hồ ly a!

“Ngao ngô!” Tiểu hồ ly cọ cọ cọ đi lên phía trên, dứt khoát ở địa phương nào đó của Bắc Thần Diêu Quang giẫm thêm mấy cước.

Bắc Thần Diêu Quang bắt lấy tiểu hồ ly đang muốn chạy trốn, trên miệng Dạ Vị Ương nhẹ nhàng đánh ba cái: “Vật nhỏ, đừng giẫm.”

Dạ Vị Ương đâu có ngốc, chính là sau khi biến thành hồ ly đối với nhận thức một số việc không được linh mãnh như trước đây, hiện tại bị Bắc Thần Diêu Quang nhắc tỉnh, Dạ Vị Ương nhất thời hiểu được thứ hẳn vừa giẫm đã cứng là vật gì.

Đều là nam nhân, Dạ Vị Ương biết lúc này hẳn nên an phận thủ thường không nên động đây, miễn cho lửa cháy đổ thêm dầu.

Chỉ là Bắc Thần Diêu Quang cũng quá khoa trương đi, đã bao lâu rồi chưa làm cái kia cái kia, bị hắn đập hai cước liền phản ứng như vậy.

Bất quá sự tình phát sinh tiếp theo làm cho não Dạ Vị Ương teo đi một nửa, Bắc Thần Diêu Quang một tay ôm chặt hẳn, hai má cùng môi dán lên cổ và đầu hẳn, bạc thần (môi mỏng) trong lúc ấy ngẫu nhiên phát ra tiếng rên rỉ kiềm nén.

Cho dù ở trong nước không nhìn thấy gì, nhưng chỉ cần nghe tiếng thở dốc của Bắc Thần Diêu Quang cùng màn nước dập dờn, thân là nam nhân Dạ Vị Ương có thể nào không biết Bắc Thần Diêu Quang đang làm cái gì.

Tên! Đại! Biển! Thái! Này!

Ôm! Hắn! Tự! An ủi!

Trước kia hẳn cho rằng lời đồn đãi về Bắc Thần Diêu Quang quá khoa trương, hiện tại Dạ Vị Ương lại cảm thấy một chút cũng không khoa trương, căn bản là quá bảo thủ. Bản thân Bắc Thần Diêu Quang so với lời đồn còn điên cuồng hơn, còn biến thái hơn, bây giờ hẳn đã lĩnh hội được toàn bộ điểm này rồi.

Từ ngày đó, sau khi đem hẳn ném vào đại lang cầu, Bắc Thần Diêu Quang tựa hồ không còn tra tấn hẳn nữa, bình thường bất luận là đi nơi nào cũng đều mang hẳn theo, mặc kệ là tắm rửa, đi ngủ hay ăn cơm.

Không quan tâm người khác thấy thế nào, mỗi ngày đều ôm hẳn trong ngực, hầu hạ sơn trân hải vị, vết thương trên chân cũng được thái y tùy thời chăm sóc, càng miễn bàn mỗi ngày tắm rửa còn có tự tay nữ tì mát xa.

Dạ Vị Ương rốt cục cũng hưởng thụ một phen cảm giác làm súc vật, hơn nữa là súc vật quyền quý, gần đây thời tiết trở lạnh, Bắc Thần Diêu Quang không đơn giản thích đem hẳn ôm vào ngực, cư nhiên còn sai người làm cho hẳn một kiện quần áo.

Mỗi khi hần muốn ra sân tản bộ, Bắc Thần Diêu Quang cũng sẽ cho người chuyên môn đi theo, đến lúc mệt mỏi muốn nằm sắp nghỉ ngơi, lập tức có người tiến lên cầm tắm thả mềm mại trải trên mặt tuyết.

Dạ Vị Ương cảm thấy Bắc Thần Diêu Quang quả thực muốn đem hần giống như tâm can bảo bối mà sủng tới trời, nhưng ai có thể nói trước ngay sau đó người này có đem hần ném vào địa ngục hay không, đối với Bắc Thần Diêu Quang mà nói, không gì là không có khả năng.

Thời gian bọn họ ở lại Kim quốc không quá ba ngày, trong đó mỗi ngày Bắc Thần Diêu Quang chỉ dành một giờ ngắn ngủi để gặp Kim quốc hoàng đế hoặc công chúa, nhưng không còn nhắc đến Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề.

Dạ Vị Ương lại ngồi vào trong cỗ xe thoát nhìn có chút đáng sợ kia, bên trong xe ngựa hắc sắc phá lệ xa hoa, cùng Bắc Thần Diêu Quang xuất phát đi đến quốc gia cường đại nhất lục địa – Bắc Thần quốc.

Cũng có nghĩa là, hần cách Thiên quốc, cách Đại tướng tướng càng lúc càng xa.

Tiểu hồ ly giẫm lên băng ghế ghê ghê đầu trên cửa sổ xe ngựa nhìn về phía Nam dần dần đi xa, hần chẳng biết bản thân có ngày biến lại thành người hay không, hay vẫn duy trì như vậy, làm một con hồ ly.

Cổ đập lên cửa sổ xe ngựa, một tiếng thanh thúy giống như đụng phải thứ gì đó, Dạ Vị Ương nghi hoặc vươn móng vuốt sờ soạng trên cổ, dưới tầng tầng lớp lớp bạch mao dày rậm có một khối nhỏ nhỏ nặng nhạch.

Đây là...

Dạ Vị Ương lập tức từ trên băng ghế nhảy xuống chạy đến trước gương nhỏ, từ sau khi biến thành hồ ly hần chỉ ở trước gương vội vã nhìn qua cũng không để ý nhiều, hiện tại vừa soi gương vừa bôi lớp lông, rất nhanh liền nhìn thấy mảnh ngọc bội lớn bằng ngón tay cái đang treo trên cổ hần.

Dây tơ hồng, ngọc bội, Lưu Bá Hề.

Dạ Vị Ương nhất thời sửng sốt, chẳng lẽ hần không phải xuyên qua người hồ ly, mà là giống như trong giấc mơ ngày đó, biến thành hồ ly?

Bạn đang ?

Cửa xe ngựa bị người từ bên ngoài mở ra, Dạ Vị Ương giật mình tỉnh lại, hần vội vàng chạy trốn khỏi tấm gương, khắp khiêng phóng vào ổ chăn trên giường, chỉ lộ ra cái đầu tròn tròn.

Bắc Thần Diêu Quang lập tức lướt qua bình phong tìm thấy tiểu hồ ly, cúi đầu sau đó an vị ngồi bên giường, đưa tay kéo tiểu hồ ly ra khỏi chăn ôm vào trong ngực.

“Người lúc này ghé ra cửa sổ nhìn cái gì, ở phía Nam, có người người tưởng niệm sao?” Bắc Thần Diêu Quang lăm lăm cùng tiểu hồ ly nói chuyện, thấp giọng cười yếu ớt, hần vuốt lông tiểu hồ ly: “Mặc kệ người nghĩ đến ai, liền quên hần đi, từ hôm nay người là của ta, chỉ có thể tưởng niệm một mình ta.”

“Ta sẽ đối xử tốt với người, bất luận phát sinh chuyện gì cũng sẽ không cho người rời khỏi ta, tiểu hồ ly.” Gặp tiểu hồ ly không phản ứng, trong nhãn mâu Bắc Thần Diêu Quang lóe lên một tia sáng, hần cười cúi đầu, nhẹ nhàng ở trên đầu nhỏ tiểu hồ ly hôn một cái.

“Ta biết người có thể nghe hiểu lời ta, tuy rằng không biết người thật sự là hồ ly hay là yêu tinh, người vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về ta.” Bắc Thần Diêu Quang thỏa mãn đem tiểu hồ ly siết vào ngực, bỗng dưng nỉ non một câu: “Người có thể biến thành người không? Nếu người có thể, ta sẽ cho người cùng ta phân hưởng thiên hạ này.”

76. Quyển 2 - Chương 7: Thẳng Đến Bắc Thần Quốc

Bọn họ cách phía Nam càng lúc càng xa, cách phương Bắc càng lúc càng gần.

Thời điểm xuyên đến thế giới này là vào lúc cuối thu sang đông, tiết xuân vừa tới hàn đông lập tức rời đi, Dạ Vị Ương từ người biến thành hồ ly. Ngày trước hắn còn luôn suy nghĩ sẽ đón tân niên đầu tiên ở thế giới này như thế nào, ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng không ngờ rằng hắn lại lấy tư cách của một hồ ly cùng Bắc Thần Diêu Quang trải qua tết âm lịch.

Hoàng tử ly khai Bắc Thần quốc nhiều năm đã trở lại, đội ngũ trầm mặc vô ngữ nhịp bước chỉnh tề ngay ngắn, tiếng bước chân xoát xoát đồng dạng rơi trên mặt đất, cho dù không có khẩu hiệu hô to lãnh lót nhưng khí thế sâm nghiêm tức sát như vậy càng làm người ta kinh hãi.

Dạ Vị Ương ghé vào cửa sổ xe ngựa nhìn bên ngoài, ngã tư đường phồn hoa không có bóng người qua lại, hắn không khỏi tâm kinh đảm chiến (kinh hãi khiếp đảm), lực lượng gì mới có thể khiến toàn bộ bách tính thủ đô Bắc Thần quốc đều quỳ trên mặt đất hành lễ với chủ nhân chiếc xe ngựa này?

Thủ đô Bắc Thần quốc – Tử Vi thành, tuyết đọng trên mặt đất đều được quét dọn không còn một mảnh, đội bọn xuyên qua ngã tư thành, đội ngũ trùng trùng điệp điệp đã đến đại môn hoàng cung của thủ đô trắng lệt.

“Cung nghênh Diêu Quang điện hạ hồi cung!”

“Cung nghênh Diêu Quang điện hạ hồi cung ——”

Nguyên lai được người cúi đầu xưng thần là cảm giác như thế, tiểu hồ ly bị Bắc Thần Diêu Quang ôm vào trong ngực cười hắc tuần mã, phóng nhãn nhìn qua, hai bên bốn phía cùng xa xa, đều là đầu người màu đen chỉnh tề xoát xoát.

Dạ Vị Ương trong lòng bỗng dựng run lên, hắn cuối cùng hiểu được vì cái gì từ xưa đến nay nhiều người muốn đi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế như thế, thời điểm làm toàn bộ người xung quanh vì người cúi đầu xưng thần, người liền giống như đỉnh núi từng sừng độc nhất vô nhị, trong lòng ngực nổi lên ngàn vạn hào hùng, thiên hạ khác gì đùa giỡn giữa lòng bàn tay.

Cho dù ngày thường bình tĩnh như Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương gắt gao rút trong lòng nam nhân cũng thấy được lòng ngực Bắc Thần Diêu Quang hơi phập phồng, cảm giác người này đang ần ần hưng phấn mơ hồ.

Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi quét quanh bốn phía, viêm đế yên lặng kích động điên cuồng đang cuộn cuộn như núi lửa phun trào, tuy rằng vô thanh, cũng có thể nghe thấy thanh âm đến từ sâu trong nội tâm nam nhân: Bắc Thần quốc, thiên hạ, chung quy chính là của ta!

Dạ Vị Ương ngẩng đầu lên nhìn Bắc Thần Diêu Quang, treo ở khóe miệng nam nhân là lãnh tiểu tàn khốc hàm ý châm chọc, tựa như nói với mọi người, hắn đã trở lại.

Lạc chi

Cánh cửa gỗ lim lóe lên nặng nề chậm rãi đẩy ra, Dạ Vị Ương chỉ có thể lấy thân phận tiểu hồ ly lần đầu diện kiến hoàng đế Bắc Thần quốc, hắn còn nhớ lúc ở Kim quốc, Bắc Thần Diêu Quang từng nói qua phụ thân hắn cùng Tịch Thiên Lâu trước kia có nhận thức.

Bắc Thần Dân – Bắc Thần hoàng đế, phụ thân Bắc Thần Diêu Quang, anh tuần trẻ tuổi hơn so với trong tưởng tượng của Dạ Vị Ương.

Nam nhân ngồi trên long ý cách một thước cùng Bắc Thần Diêu Quang bốn mắt nhìn nhau, không có ôn nhu của phụ tử lâu ngày không gặp, cũng không có loại tình cảm thân nhân xúc động, Dạ Vị Ương có thể cảm giác một cỗ cháy khét ần ần trong không khí.

“Phụ hoàng, người già rồi.” Câu nói đầu tiên rất có hương vị đại bất kính, Bắc Thần Diêu Quang ôm tiểu hồ ly chậm rãi đi về phía nam nhân tuy rằng trẻ tuổi vô song, nhưng lúc này trên tóc mai đã nhiễm màu pha sương. Năm tháng vô tình như lưỡi dao, sự vật hoàn mỹ đến đâu cũng lưu lại vết xước.

“Bên ngoài nhiều năm, vẫn cho rằng ngươi sẽ thu liễm một chút, không nghĩ tới ngược lại là thả hồ về rừng, khiến ngươi càng ngày càng làm càn.” Ngữ khí trầm thấp hiển lộ quyền uy nhiều năm đứng trên vạn người tích góp được, chính là khí tức thường thường ho khan hơi có vẻ không xong, làm cho tất cả mọi người đều biết Bắc Thần hoàng đế đang bị bệnh, hơn nữa còn bệnh không nhẹ.

“Nếu ngày xưa không có phụ hoàng dạy dỗ, nào có nhi thần hồi quy như hôm nay?” Trong lời nói không che giấu thoải mái, Bắc Thần Diêu Quang ở bên ngoài tôi luyện nhiều gian khổ so với năm xưa trầm ổn nội liễm hơn, chỉ có phần lãnh khốc bất biến trong ánh mắt kia cùng trí nhớ Bắc Thần hoàng đế giống nhau như đúc, một chút cũng không thay đổi.

“Ngươi vẫn oán ta, phải không?” Buông xuống áp bức vừa rồi, Bắc Thần Dận thầm nghĩ trong đoạn thời gian cuối cùng này, có thể cùng Bắc Thần Diêu Quang đơn giản lấy thân phận phụ tử ở chung.

Dạ Vị Ương cẩn thận quan sát Bắc Thần hoàng đế, bỗng nhiên Bắc Thần Dận mở mắt nhìn về phía hắn. Cho dù đang bệnh nguy kịch, song nhân kia vẫn giống như chim ưng sắc bén làm lòng người kinh hãi.

Phảng phất như bị người nhìn thấu, tiểu hồ ly không tự giác chui vào ngực Bắc Thần Diêu Quang cọ cọ, ánh mắt người này so với thời điểm Đại tướng quân phát hỏa còn đáng sợ hơn.

“Nhiều năm như vậy, ngươi còn tìm tiểu hồ ly kia.” Bắc Thần Dận nhìn chằm chằm tiểu hồ ly, đôi môi tái nhợt chậm rãi đóng mở, “Tiểu hồ ly năm đó, đã chết.”

“Người có ngàn ngàn vạn vạn, mỗi người đều có tư duy của chính mình, mỗi người đều có tham lam của chính mình, cho dù người thân là phụ thân, cũng bởi vì tình cảm cá nhân đối với dưới gối nữ nhi mà chiều cổ. Phụ hoàng, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Người ngay cả tên ta cũng không biết.”

Không có châm chọc, không có bi ai, tự thuật bình thản chẳng thấy chút tình cảm phập phồng.

Bắc Thần Diêu Quang hơi giương khóe môi, nhìn nam nhân tái nhợt trước mặt: “Trên đời này bao gồm cả người, yêu hay không yêu ta, thích hay không thích ta, ta một chút cũng không lưu tâm. Ta nên cảm tạ các người, những người đã cho ta biết được một đạo lý, không có lực lượng, ngay cả người mình trân quý cũng không bảo hộ được, tồn tại giữa thiên hạ này chỉ xứng thừa nhận thống khổ.”

“Giống như ngươi vậy, phụ hoàng.” Khóe miệng hiện ra tia tiểu ý lãnh khốc, Bắc Thần Diêu Quang không nhìn tức giận trên người Bắc Thần Dận, chỉ nhẹ nhàng vuốt lông tiểu hồ ly trong ngực, “Đừng tức giận, ngươi đang dọa vật nhỏ của ta.”

...

...

“Ngươi muốn uống canh gì, mộc qua (đu đủ) tuyết cáp (một loại ếch) [1] hay là hạnh nhân hầm lê tuyết nhĩ?” Bắc Thần Diêu Quang ôm tiểu hồ ly ngồi trong phòng, trước mặt Dạ Vị Ương xòe bàn tay, “Muốn uống canh mộc qua tuyết cáp thì đánh tay phải, hạnh nhân hầm lê thì đánh tay trái.”

Tiểu hồ ly giơ móng vuốt đánh vào bàn tay phải Bắc Thần Diêu Quang, nam nhân mím môi cười lập tức phân phó người đi chuẩn bị.

Dạ Vị Ương đã ở Bắc Thần quốc gần một tháng, trong một tháng này Bắc Thần Diêu Quang bất luận đi đến chỗ nào cũng mang hắn theo, khiến cho hắn đối với lời đồn biến thái có một ít nhận thức.

Không có vô duyên vô cớ ái, không có vô duyên vô cớ hận, cũng không có vô duyên vô cớ biến thái.

Làm hoàng tử Bắc Thần quốc, Bắc Thần Diêu Quang khi còn nhỏ vì thông minh quá phận tự nhiên dẫn đến nhiều người ghen ghét. Một tiểu hồ ly vì Bắc Thần Diêu Quang ngăn chặn lưỡi dao thích khách, mà thẳng đến sau khi hoàng tử bị ám sát, Bắc Thần Dận mới nhớ ra hắn còn có một đứa con trai tên Bắc Thần Diêu Quang.

Đại khái chính là bắt đầu từ khi đó, Bắc Thần Diêu Quang dần dần trở thành một thiên tài từ trên xuống dưới Bắc Thần quốc, thậm chí cả thiên hạ đều biết, hơn nữa còn là kẻ phong tử (người điên) biến thái.

Dạ Vị Ương không biết hắn và tiểu hồ ly trước đây Bắc Thần Diêu Quang dường có chỗ nào giống nhau, nhưng ít nhất hiện tại nhìn Bắc Thần Diêu Quang đem hắn trở thành thay thế phẩm mà nói. Nam nhân

này quá mức thông minh, Dạ Vị Ương không nghĩ tiếp tục giả vờ làm con hồ ly bình thường không hiểu tiếng người nữa, từ lần trước thiếu chút nữa bị đại lang cầu cắn chết về sau hắn đã nghĩ thông suốt, thật sự không có gì đáng giá để che giấu.

Nằm sắp bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang uống canh mộc qua tuyết cấp, chợt nghe bọn họ nhắc đến tên một người, lỗ tai tiểu hồ ly nhất thời dựng thẳng.

“Theo tin tức từ Thiên quốc đưa tới, đội ngũ xuất giá của Kiến An công chúa xuất phát trước thời hạn, do Đại tướng quân Lưu Bá Hề phụ trách hộ tống, đại khái tầm một tháng có thể thông qua Kim quốc đến Bắc Thần Tử Vi thành chúng ta.” Gã quan viên loan thốt lừng.

“Lưu Bá Hề?” Bắc Thần Diêu Quang khẽ hừ một tiếng, “Chuyện này phụ hoàng ta tự nhiên sẽ sai người chuẩn bị.”

Gặp quan viên kia sắp lui ra, Bắc Thần Diêu Quang liền gọi lại: “Chờ một chút, có tin tức của Dạ Vị Ương?”

“Hồi điện hạ, nghe nói vẫn chưa tìm được thi thể, sinh tử không rõ, Tịch Thiên Thương cũng không cho người chuẩn bị lễ tang.” Quan viên thấp giọng nói, “Nói đến cũng thật kỳ quái, từ tin tức của thái hậu đưa đến, Tịch Thiên Thương ngay từ đầu không đếm xỉa hành động Dạ Vị Ương khắp nơi vết nhận hối lộ, thứ nhất là vì mượn Dạ Vị Ương thăm dò quan viên trong triều, thứ hai là tìm một cơ hội trừ bỏ Dạ Vị Ương, đem tiền tham ô thu về quốc khố.”

Tiểu hồ ly uống canh được phân nửa liền ngừng lại, hắn không ngờ chuyện của hắn lại có nhiều người biết như vậy.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, nếu lúc trước Kiến An công chúa biết được mưu kế của Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề, kia thái hậu khẳng định cũng biết, dựa vào mối quan hệ của thái hậu và Bắc Thần Diêu Quang hắn cũng biết không phải nghi ngờ.

Dạ Vị Ương nhớ đến chuyện đó trong lòng một trận thổn thức, nếu ngày đó Lưu Bá Hề không đem “Dạ Vị Ương” đẩy xuống huyền nhai, hắn cũng sẽ không xuất hiện ở thế giới này.

Nguyên lai hai người kia tính toán muốn đưa hắn vào chỗ chết, khó trách lúc đầu bắt luận là Tịch Thiên Thương hay Lưu Bá Hề đối với thái độ của hắn đều rất kỳ quái.

Sau này hắn cùng Đại tướng quân hòa hảo, Bá Hề nhìn hắn vẻ mặt ngẫu nhiên toát ra một tia do dự, khó trách nam nhân kia luôn kiên trì làm cho hắn ly khai triều đình.

Đối với sự tình khiến Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề cảm thấy rối rắm, bản thân Dạ Vị Ương ngược lại không có nhiều cảm thụ, nghe được Lưu Bá Hề một tháng sau sẽ đến Bắc Thần quốc, tiểu hồ ly trong lòng âm thầm mong đợi.

Hắn muốn nhìn thấy nam nhân kia, phi thường phi thường muốn.

77. Quyển 2 - Chương 8: Tương Kiến Bất Tương Thức (gặp Lại Nhưng Chẳng Nhận Ra Nhau)

Tết âm lịch vốn nên là ngày cả nhà sum họp đoàn viên, nhưng trong hoàng cung lại lộ ra một cỗ khí tức sinh linh. Đêm trừ tịch, Bắc Thần Dân rốt cục cũng không thể sống qua ngày cuối cùng của năm nay, ra đi vội vàng.

Thời điểm Bắc Thần Dân tạ thế Bắc Thần Diêu Quang mang Dạ Vị Ương đi tới bên giường nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang chỉ lặng lẽ nhìn phụ thân thần trí đã có chút mơ hồ, nói một câu: “Ta biết người tuồng niệm Tịch Thiên Lâu, an tâm đi đi, nhi thần, sẽ đem tuồng niệm của người đối với hắn làm cho Lưu Bá Hề mang về.”

Bình tĩnh nói xong câu nói kia, Bắc Thần Diêu Quang đưa tay phủ lên hai mắt đã thất tiêu.

Hoàng thượng băng hà, một thế hệ mới Bắc Thần chi vương, cũng từ đó mà sinh ra.

Lúc đại điển đăng cơ Bắc Thần Diêu Quang không có biện pháp mang theo tiểu hồ ly, Dạ Vị Ương cũng không dám xả im lặng nằm ở trong phòng, ngẫu nhiên xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy người trong cung vội đến vội đi như thoi đưa.

Hắn nằm sấp trên giường suy nghĩ lại những lời mấy ngày nay nghe được, Tịch Thiên Lâu và Bắc Thần Dân cư nhiên từng có quan hệ như vậy, chỉ tiếc cho hai người kia, năm đó một người là Bắc Thần thái tử, một người là Thiên quốc hoàng tử, đã định không thể cùng một chỗ với nhau.

Trên đời này rõ ràng có nhiều người yêu nhau như thế, rồi lại vì đủ loại nguyên nhân phải chịu đựng nỗi khổ phân ly.

Đến buổi tối, tiểu cô ly nằm trên giường ngủ vù vù, cửa phòng đột nhiên bị người “Phanh ——” một tiếng mở ra, Dạ Vị Ương mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, chỉ thấy nam nhân trên người mặc y bào đỏ đen xen kẻ bước vào, vừa đi vừa gỡ vương miện trên đầu xuống tùy ý ném sang một bên.

“Tiểu hồ ly ——”

“Ngao ngô~”

Dạ Vị Ương bị Bắc Thần Diêu Quang trên người nồng đậm mùi rượu chặt chẽ ôm, người nọ dùng hai má nhẹ nhàng cọ cọ hắn: “Một ngày không nhìn thấy ngươi, ta rất sợ ngươi lại giống như trước kia đột nhiên biến mất, bọn họ đều nói ngươi chết, chỉ có ta biết, ngươi chẳng qua tạm thời ly khai thôi, ngươi sẽ không chết, ngươi sẽ không bỏ lại ta một mình.”

“Không cần tái rời bỏ ta, vật nhỏ.”

Đêm đó, Bắc Thần Diêu Quang giống như lên cơn mê sảng, cả đêm ôm lấy Dạ Vị Ương không ngừng lầm bầm lầu bầu.

Cứ như vậy trong nháy mắt Dạ Vị Ương cảm thấy Bắc Thần Diêu Quang người này quá mức lãnh khốc, đối với tất cả mọi người xung quanh đều không tin nhiệm, không cần ai yêu cũng không có ai chút chân tâm, lãnh khốc đến độ khiến người ta cảm thấy đáng thương.

Chân tâm hiếm có, chỉ dành cho một con hồ ly.

Trừ bỏ lúc đầu Bắc Thần Diêu Quang luôn dọa nạt hắn, về sau Dạ Vị Ương không thể không thừa nhận, Bắc Thần Diêu Quang đối đãi hắn tốt lắm, nam nhân kia nhìn bất luận kẻ nào ngay cả phụ thân trong mắt cũng không có tia tình cảm, chỉ có thời điểm nhìn hắn là toát ra vài phần ôn nhu.

Tình cảm như thế đôi khi làm cho Dạ Vị Ương sợ hãi, quá mức cố chấp, cũng quá mức điên cuồng.

Dù sao, hắn chỉ là một con hồ ly.

...

...

Thương ở chân phải đã khỏi, thời điểm xuyên đến thế giới này làm người, Dạ Vị Ương chưa từng được chạy nhảy thỏa thích, hiện tại cũng không tồi, tuy biến thành hồ ly, nhưng ít ra hắn có thể thoăn thoắt ngược xuôi.

Bắc Thần Diêu Quang tìm cho hắn mấy con tiểu cầu làm bạn chơi đùa, Dạ Vị Ương hoan hỉ cùng tiểu cầu cầu ngoạn cùng một chỗ, hắn thậm chí phát hiện mình có một năng lực kỳ lạ, chính là có thể làm cho tiểu cầu cầu nghe được lời hắn nói.

Đông tuyết dần tan, vạn vật tân sinh.

Trên nhánh cây mọc lên những chồi non màu xanh lá, hoa đào trong hoa viên từng phiến từng phiến nở rộ, Dạ Vị Ương đôi mắt trông chờ đếm từng ngày, đội ngũ hộ tống xuất phát từ Thiên quốc hắn đã đến Bắc Thần quốc.

Theo thị nữ trong cung trò chuyện Dạ Vị Ương rốt cục cũng nghe được tin tức hần chờ đợi đã lâu, Lưu Bá Hề đã hộ tống Kiến An công chúa tới Tử Vi thành, bảy ngày sau Kiến An công chúa sẽ cùng Bắc Thần hoàng đế Bắc Thần Diêu Quang cử hành đại hôn, sau ngày đại hôn Lưu Bá Hề có thể dẫn dắt đội ngũ về nước.

Đồng nghĩa, Dạ Vị Ương có thời gian không đến mười ngày nhìn thấy Đại tướng quân mà hần tâm tâm niệm niệm.

Chính là trời tính không bằng người tính, dĩ vãng mặc kệ là đi nơi nào Bắc Thần Diêu Quang đều mang hần theo, mà hiện tại không biết là ăn nhằm thứ gì, cư nhiên không đem hần đi gặp người Thiên quốc một lần.

Hai ngày đầu Dạ Vị Ương bị Bắc Thần Diêu Quang bỏ lại một mình trong cung điện sắp nhẵn không được, Lưu Bá Hề rõ ràng đang ở trong cung, nhưng hần không cách nào nhìn thấy nam nhân kia.

“Ngao ngô ——” Đến ngày thứ ba, tiểu hồ ly chưa bao giờ làm nũng với Bắc Thần Diêu Quang, ngay lúc nam nhân chuẩn bị rời đi lại chủ động tiếp cận, Dạ Vị Ương phát hiện da mặt mình càng lúc càng dày, phe phẩy đuôi cắn góc áo Bắc Thần Diêu Quang.

Phát hiện tiểu hồ ly Bắc Thần Diêu Quang cười bế Dạ Vị Ương lên, đối với tiểu hồ ly hôn một trận, vừa hôn vừa sờ, thiếu chút nữa làm cho Dạ Vị Ương nhịn không được chạy trốn.

Từ lần đó Bắc Thần Diêu Quang lại mang hần theo, chính là nam nhân kia cố tình không đi gặp Kiến An công chúa cũng không đi gặp Lưu Bá Hề, mà đem tiểu hồ ly vào thư phòng xử lý sự vụ.

Dạ Vị Ương không chịu nổi dây dưa, nếu lúc này bỏ lỡ thì không biết sau này còn có cơ hội tái kiến Đại tướng thân nữa hay không.

Hần giống như mọi ngày ghé vào cửa sổ thư phòng nhìn bên ngoài, đại khái là lúc trước hần đều ngoan ngoãn không có động tác chạy trốn, Bắc Thần Diêu Quang liền yên tâm để hần nằm sấp bên cửa sổ.

Chẳng qua trước kia bởi vì Dạ Vị Ương biết mình trốn không thoát hoàng cung này, cho dù hần chạy được ra ngoài cũng không có biện pháp ly khai Tử Vi thành, nhưng hiện tại hần chỉ có một mục đích, một suy nghĩ, là phải nhìn thấy Đại tướng quân.

“Hừ” một tiếng, tiểu hồ ly nguyên bản nằm trên cửa sổ chọn đúng thời điểm thả người liền nhảy ra ngoài, Dạ Vị Ương nhảy vào trong hoa viên càng không ngừng lủi sâu vào bụi rậm. ?

Hần có thể nghe thấy phía sau vang lên tiếng kêu dẫn theo chút hoảng loạn của Bắc Thần Diêu Quang, còn có tiếng âm ỉ huyền não của đám thị nữ cùng thị vệ liên tục hô quát tìm bắt hần.

Dạ Vị Ương không biết mình đã chạy tới nơi nào, hần chỉ biết không ngừng chạy không ngừng chạy, đôi mắt to tròn luôn nhìn quanh bốn phía, hy vọng có thể nhìn thấy nam nhân hần muốn gặp.

Bá Hề, người ở đâu?

“Ngao ngô~”

Tiểu hồ ly nhịn không được khê kêu một tiếng, phía sau đột nhiên có một đội binh lính phát giác sự tồn tại của hần, lớn tiếng quát hướng về phía hần chạy tới: “Ồ đằng kia! Mau bắt lấy tiểu hồ ly!”

“Bệ hạ phân phó, không được lộng thương hồ ly, đều đem vũ khí thu hồi đi!”

Còn chưa kịp thở mấy hơi, Dạ Vị Ương co chân lên bỏ chạy, dựa vào trí nhớ nhận thức đối với hoàng cung mà tiếp tục chạy, tuy rằng phía trước luôn có người ngăn chặn hần, nhưng có lẽ do lời nói của Bắc Thần Diêu Quang nổi lên tác dụng. Đám binh lính không dám tiến lên đánh hần, có thể khiến Dạ Vị Ương vài lần đào thoát.

Trong nhất thời toàn bộ hoàng cung gà bay chó sủa, nhóm binh lính tuần tra trong cung một đội lại một đội bận rộn.

“Lý công công, trong cung làm sao vậy?” Trường sam hỏi (xám) lam sắc, khí chất nho nhã, mi vũ tựa như đá hoa cương nhưng không thiếu phần kiên nghị, tuần mỹ nam tử nhìn hoàng cung rộn ràng một mảnh.

Dem sự tình giá trang (đồ cưới) công chúa an bài thỏa đáng, Lưu Bá Hề đang chuẩn bị quay về chỗ nghỉ ngơi, ở ven đường không ngừng có người chạy tới chạy lui, miệng tựa hồ còn kêu hồ ly gì đó.

“Này... Hình như hồ ly của hoàng thượng chạy mất.” Lý công công cũng đang kỳ quái, bắt quá đi ngang qua nghe tiếng hô quát trong miệng binh lính hấn đại khái đoán được vài phần, Lý công công lắc đầu, thở dài: “Sau khi hoàng thượng hồi cung thì mang về một con hồ ly, mỗi ngày đều đem theo bên người, đây chính là tâm can bảo bối của hoàng thượng.”

Hồ ly?

Lưu Bá Hề từng nghe nói Bắc Thần Diêu Quang yêu thích hồ ly, chính là người nọ tuy rằng ái hồ ly nhưng rất ít khi đem một con hồ ly nào đó giữ lại bên người thời gian dài, thậm chí còn thường xuyên giết chết hồ ly rồi vứt xác.

Về Bắc Thần Diêu Quang, Lưu Bá Hề từ trước đến nay không có hảo cảm, đối với hành vi người nọ ngược sát hồ ly hấn lại càng không có hảo cảm, bắt quá bởi vì một con hồ ly chạy trốn mà động thanh thế lớn như vậy làm cho hấn hơi cả kinh.

“Hoàng thượng chúng ta trước đây từng dưỡng qua một con hồ ly, hồ ly kia tuy rằng bình thường không thêm nhìn tới Hoàng thượng, nhưng đến thời điểm cuối cùng lại thay Hoàng thượng cầm một đao của thích khách, Hoàng thượng như vậy là không quên được hồ ly kia a.” Lý công công sống trong cung nhiều năm nhớ lại chuyện năm đó không khỏi một trận thổn thức.

Hấn còn nhớ rõ khi đó Bắc Thần Diêu Quang gắt gao ôm thi thể tiểu hồ ly không buông, còn đem thi thể tiểu hồ ly đặt trên giường nói phải đợi tiểu hồ ly tỉnh lại, nhắc tới cũng kỳ quái, ai cũng không có chạm qua hồ ly, hồ ly kia sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

“Nha! Hồ ly!”

Không biết người nào hô to một tiếng, Lý công công chỉ thấy một mặt tuyết ảnh giống như tia chớp hướng bọn họ vọt lại đây, hấn vội hô: “Lưu tướng quân, hỗ trợ bắt hồ ly a!”

Còn không đợi Lưu Bá Hề động thủ, hồ ly tuyết trắng kia đã nhảy về phía Lưu Bá Hề, Đại tướng quân theo bản năng loạng lạng lạng đón tiểu hồ ly đang dùng tốc độ cực nhanh chạy tới.

“Ngao ngô~” Tiểu hồ ly nhào vào trong ngực Đại tướng quân chặt chẽ ôm lấy nam nhân, tiếng kêu ô ô lộ ra hưng phấn khó kiềm chế, hai tiểu móng vuốt ghé vào trên vai Lưu Bá Hề, cái đầu tròn tròn thì cọ tới cọ lui.

Lưu Bá Hề hơi sững sốt, không rõ vì sao tiểu hồ ly này lại đối với hấn nhiệt tình như thế, lại càng không rõ thời điểm tiểu hồ ly chạy vào trong ngực hấn, hấn mạnh mẽ cảm giác được tim đập gia tốc, có một loại quen thuộc không nói nên lời.

“Hoàng thượng!” Lý công công bên cạnh đột nhiên hô một tiếng.

Lưu Bá Hề trong lòng ôm tiểu hồ ly nhìn qua, thấy đám người Bắc Thần Diêu Quang cách đó không xa đang từng bước đi về phía hấn, đôi mắt thâm thúy chặt chẽ tập trung trên người tiểu hồ ly trong ngực hấn, thẳng đến khi đi tới trước mặt Lưu Bá Hề, Bắc Thần Diêu Quang mới dừng lại cước bộ.

“Lưu tướng quân, đa tạ người bắt được tiểu hồ ly nghịch ngợm này của trẫm, thỉnh người đem tiểu hồ ly trả lại cho trẫm.”

78. Quyển 2 - Chương 9: Tàn Nhẫn Ôn Nhu

“Ngao ngô! Ngao ngô!”

Hai cái chân nhỏ của tiểu hồ ly gắt gao quăn lẩy nam nhân không chịu buông, thanh âm nồn nóng vừa ủy khuất vừa thương tâm, liên tục kêu to khiến Lưu Bá Hề trong lòng dâng lên từng đợt khó chịu chẳng nói nên lời, tay không tự chủ mà đem tiểu hồ ly siết chặt hơn.

“Lưu tướng quân, cảm tạ.” Gặp Lưu Bá Hề vẻ mặt do dự, Bắc Thần Diêu Quang trực tiếp đi tới một phen bắt lấy tiểu hồ ly trong ngực Lưu Bá Hề, không để ý vật nhỏ giãy dụa thế nào ôm Dạ Vị Ương trở về.

“Ngao ngô!” Thân mình bị Bắc Thần Diêu Quang ôm lấy, tiểu hồ ly vẫn không ngừng giơ tứ chi hướng về phía Lưu Bá Hề, đôi mắt như hạt bồ đào ánh lên thủy quang trông mong nhìn Đại tướng quân, tựa như có thiên ngôn vạn ngữ muốn bộc lộ hết.

Rõ ràng người ở ngay trước mắt, nhưng lại không có biện pháp nói ra, không có biện pháp nói cho đối phương biết, hẳn chính là Dạ Vị Ương.

Tiểu hồ ly khước mắt phiếm lệ quang, nước mắt giống như tiếng khóc nỉ non khiến người nghe lòng đều nát, trái tim Lưu Bá Hề như bị ai bóp chặt, hẳn nhìn tiểu hồ ly bị Bắc Thần Diêu Quang bắt đi đang không ngừng giãy dụa muốn chạy vào ngực mình, tổng cảm thấy như đã từng quen biết, tổng cảm thấy tiểu hồ ly giống hệt như trước kia hẳn nhận thức.

“Bệ hạ hồ ly này, rất giống hồ ly trước đây ta từng nuôi.” Lưu Bá Hề có một loại xúc động mãnh liệt muốn ôm tiểu hồ ly trở về, tầm mắt dán trên người tiểu hồ ly đầu tròn không ly khai.

“Đại tướng quân nếu thích hồ ly, trăm có thể cho người mang người đi chọn một con, trăm vẫn nuôi không ít hồ ly.” Bắc Thần Diêu Quang ngoài cười nhưng trong không cười, gắt gao ôm tiểu hồ ly đang liên tục vùng vẫy, đối với Lưu Bá Hề nhẹ giọng cười, “Về phần hồ ly trong ngực trăm, dù có dùng núi vàng núi bạc, vạn lý giang sơn, cũng không thể đổi.”

“Các người còn thất thần cái gì, còn không mau dẫn Lưu tướng quân đi chọn hồ ly.” Bắc Thần Diêu Quang tựa hồ không muốn tiếp tục dây dưa, ôm tiểu hồ ly liền xoay người rời đi.

“Ngao ngô! Ngao ngô! Ngao ngô!” Tiểu hồ ly kêu càng thêm cấp bách, tứ chi bị Bắc Thần Diêu Quang bắt lấy, muốn chạy trốn khỏi người nam nhân.

“Này ——” Lưu Bá Hề cau mày, hẳn có chút nhìn không quen Bắc Thần Diêu Quang thô lỗ với tiểu hồ ly, nhưng dù sao ở đây cũng không phải Thiên quốc.

Từ khi hắn tiến vào Bắc Thần quốc bất luận đi nơi nào cũng bị người giám thị, hiện tại có thể nào làm cho Bắc Thần Diêu Quang tính tình cổ quái đối xử tiểu hồ ly ôn nhu một chút, chỉ sợ hắn nói sai lời ngược lại khiến hoàng đế lập dị này tổn thương tiểu hồ ly.

“Ngao ngô~” Tiểu hồ ly khóc càng thêm dữ dội, thật vất vả ghé vào vai Bắc Thần Diêu Quang, giống như con người hướng Lưu Bá Hề ô một tiếng, nước mắt ngập quanh hốc mắt tí tách chảy xuống.

“Người làm cho trăm thật sinh khí, vật nhỏ.” Bắc Thần Diêu Quang đưa tay trực tiếp ấn đầu Dạ Vị Ương vào trong ngực, ngay tại thời khắc đầu tiểu hồ ly bị đè xuống, sợi dây tơ hồng giấu kín dưới lớp bạch mao lóe lên rồi biến mất đắm vào trong mắt Lưu Bá Hề.

Vị Ương?

Lưu Bá Hề kìm lòng không đậu tiến lên hai bước, Lý công công vẻ mặt cười hi hi ngăn phía trước hắn, loãn thất lưng nói: “Đại tướng quân đi a, lão nô mang Ngài đi chọn hồ ly, thuận tiện có thể cấp Kiến An công chúa một con, từ sau khi Hoàng thượng có tiểu hồ ly đầu tròn kia, hồ ly nuôi trong cung Hoàng thượng chưa từng liếc mắt một cái.”

Hai bàn tay dưới ống tay áo nắm lại thành quyền từ từ buông lỏng, Lưu Bá Hề áp chế tâm tình kích động trong lòng, xoay người thần nhiên cười: “Tiểu hồ ly đầu tròn của bệ hạ quả thực đáng yêu, ngày thường hiếm khi thấy loại hồ ly như vậy, công công có biết tiểu hồ ly đầu tròn này từ đâu mà có không?”

“Chuyện đó lão nô không biết, tiểu hồ ly kia không phải ở trong cung, là thời điểm Hoàng thượng hồi cung thì mang về, nghe nói là công chúa mua cho Hoàng thượng.” Lý công công tựa hồ nhớ lại chuyện trước kia, cảm thán nói: “Tiểu hồ ly đầu tròn này cũng không bình thường.”

Lưu Bá Hề tâm niệm vừa chuyển, cố ý một bộ dáng giả vờ không tin: “Ta xem tiểu hồ ly kia trái lại không phải yêu khóc nháo bình thường.”

“Không a, ngày thường rất ngoan, tuyệt không khóc nháo, chẳng qua khác biệt so với hồ ly khác, cho tới bây giờ không ăn thịt tươi, bệ hạ ăn cái gì thì tiểu hồ ly kia ăn cái đó, hơn nữa trước đây đem tiểu hồ ly đặt cùng một chỗ với đại lang cầu, đại lang cầu cũng không cắn tiểu hồ ly, còn ngoan ngoãn nghe lời tiểu hồ ly!”

...

...

“Ngao ngô! Ngao ngô ngô!”

Dạ Vị Ương tiếp tục giãy dụa, hấn thật vất vả mới tìm được Lưu Bá Hề, rõ ràng đã ở trong lòng ngực nam nhân, nhưng cuối cùng vẫn bị mạnh mẽ tách ra.

Tiểu hồ ly nhất thời trong lòng buốt lạnh, hấn chẳng biết đời này có được gặp Đại tướng quân hay không, vừa nghĩ tới không bao giờ trở về bên cạnh người kia nữa, Dạ Vị Ương cảm thấy như hôm nay là ngày tận thế.

Cho dù Bắc Thần Diêu Quang đối xử tốt với hấn, để hấn không lo ăn không lo uống, mỗi ngày có người tận tâm tận lực hầu hạ thì đã sao.

Hấn chung quy không phải là con hồ ly chỉ biết sinh tồn.

Hấn là con người, là một con người có máu có thịt có tình cảm.

“Vật nhỏ, người khiến ta thật sinh khí.”

Lời nói Bắc Thần Diêu Quang mang theo vài phần tức giận, Dạ Vị Ương bị quăng mạnh lên giường, thân thể nho nhỏ lăn lộn vài vòng đụng phải vách tường mới dừng lại.

Dạ Vị Ương bị ngã đến choáng váng mặt mày, toàn thân nhức nhối, đây là lần đầu Bắc Thần Diêu Quang đối với hấn thô lỗ như thế.

“Ta đối xử người không tốt sao, vì cái gì phải rời khỏi ta?” Bắc Thần Diêu Quang từng bước đi tới bóng râm ngược chiều ánh sáng lộ ra uy áp làm người ta kinh hoảng, con người thâm thúy sâu không thấy đáy không nhìn ra tình tự.

“Một ngày nào đó người sẽ chậm rãi hiểu được, hết thảy những gì ta làm đều vì tốt cho người...”

Cái bóng Bắc Thần Diêu Quang bao phủ càng lúc càng lớn, Dạ Vị Ương có thể cảm nhận được một cỗ nguy cơ mãnh liệt, hấn gơ chân hướng bên cạnh chạy đi, liền bị nam nhân áp trụ.

“Ngao ngô ngô ——” Dạ Vị Ương giãy dụa, há miệng cắn tay Bắc Thần Diêu Quang, người nọ một tay ôm hấn, một tay cầm lấy chân trước của hấn.

“Ta không muốn trói buộc người.”

Dưới lời nói dịu dàng là hành động tàn nhẫn chẳng chút do dự, tiếng xương gãy vang lên dẫn tới cơn đau mãnh liệt, trước mắt tối sầm suýt tý nữa hôn mê, Dạ Vị Ương phát ra tiếng gào thét thống khổ, ngay cả khí lực há miệng cắn Bắc Thần Diêu Quang cũng không có.

Nam nhân cư nhiên bẻ gãy một chân của tiểu hồ ly.

“Gọi ngự y đến.” Làm ra hành động tàn nhẫn Bắc Thần Diêu Quang vẫn bình tĩnh hô ngự y, chính mình ngồi ở bên giường đem tiểu hồ ly vì gãy xương mà đau đớn run lấy bẫy ôm vào trong lòng, bàn tay không ngừng vuốt lông tiểu hồ ly, giống như muốn giảm bớt đau đớn cho đối phương.

“Ta luyện tiếc người bị thương, vật nhỏ, nhưng ta càng luyện tiếc người rời bỏ ta.” Bắc Thần Diêu Quang nỉ non cúi đầu đôi môi hôn lên lỗ tai rũ xuống của tiểu hồ ly, “Chân què rồi, từ nay về sau người không thể tái ly khai ta nữa.”

Những lời tiếp theo của Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương không còn nhớ.

Rõ ràng tàn nhẫn bẽ gãy xương cốt hần, rồi lại tìm mọi cách che chở thân thiết, ôn nhu như vậy còn không bằng trực tiếp nhận một bả lãnh đao, càng làm cho người ta chán ghét.

Sau đó dường như thái y đã tới, thay hần đem xương đùi bị gãy nối lại, mặc kệ là người hay hồ ly đều không chịu nổi dày vò, Dạ Vị Ương trong đau đớn dần mất đi ý thức.

...

...

“Tiểu hồ ly đầu tròn? Thật không ngờ Đại tướng quân cũng có hứng thú với hồ ly a.” Hồng y nữ tử tựa như đóa hoa mẫu đơn ung dung cao quý, đôi mắt xinh đẹp hứng thú đánh giá tuần mỹ nam tử ôn nhu như ngọc trước mặt, tiểu ý ở khóe miệng Bắc Thần Nguyệt càng đậm.

“Nói đến cũng khéo, hôm nay lúc ở trong cung vừa vận dụng phải tiểu hồ ly của Diêu Quang bệ hạ chạy ra, ta xem tiểu hồ ly đầu tròn kia thập phần đáng yêu, còn không ngừng khóc lóc bộ dáng đáng thương như vậy, có chút giống hồ ly trước đây ta nhặt được ở trên núi.” Lưu Bá Hề tự mình tìm đến công chúa, “Nghe nói công chúa trên đường trở về từ tay thợ săn mua được, không biết có việc này hay không?”

“Không sai, tiểu hồ ly kia là ta mua từ trong tay gã thợ săn, nhưng ta xem hồ ly vẫn còn nhỏ, khẳng định không phải hồ ly trước kia Đại tướng quân dưỡng qua.” Bắc Thần Nguyệt trác trác nhãn tình, cười nói: “Ta nói nam nhân các người bây giờ làm sao vậy, một đám mỹ nữ không thương lại đi yêu mến hồ ly, chẳng lẽ hồ ly kia sẽ biến thành hồ ly tinh sao?”

Lưu Bá Hề khẽ thở dài, áp xuống cấp thiết trong lòng, chậm rãi nói: “Bệ hạ trân quý tiểu hồ ly như thế, chắc hẳn tuyệt đối sẽ không từ bỏ thứ mình sở yêu, Bá Hề cũng không có thói quen cướp đoạt sở yêu của người khác, thậm chí đi hỏi công chúa một chút, thợ săn kia ở đâu, ta muốn đến hỏi xem còn tìm được tiểu hồ ly đầu tròn nào hay không?”

Bắc Thần Nguyệt cũng không nghĩ nhiều, sáng khoái đáp: “Nói đến cũng khéo, chính là thời điểm ta cùng hoàng huynh đi ngang biên giới Thiên quốc, ừm, ta nghĩ thợ săn kia có thể là người trong Thiên quốc các người a.”

Lưu Bá Hề trong lòng chấn động, vừa rồi trên cổ tiểu hồ ly đó rõ ràng đeo vật đính ước lúc trước hần tặng cho Dạ Vị Ương, mà tiểu hồ ly cũng được phát hiện ở Thiên quốc, chẳng lẽ tiểu hồ ly này do Dạ Vị Ương nuôi?

Mấy tháng nay vẫn không tìm được thi thể Dạ Vị Ương, có thể nào, nam nhân kia thật sự còn sống?

Lưu Bá Hề trong lòng nhất thời nổi lên một ý tưởng, bọn họ tìm kiếm ở Thiên quốc rất lâu cũng không tìm thấy Dạ Vị Ương, hay là Dạ Vị Ương đã bị Bắc Thần Diêu Quang trên đường đi ngang Thiên quốc cứu giúp?

Chẳng lẽ, nam nhân kia hiện tại đang ở trong hoàng cung này?

Hết chương thứ chín

79. Quyển 2 - Chương 10: Đồng Tình

“Còn đau không?”

Bắc Thần Diêu Quang cúi xuống phát quan nằm ở nhuyễn tháp dưới tầng hoa đào, hần nhớ rõ tiểu hồ ly tinh thần bất động trong ngực này thích nhất là hoa đào, nhất là thời điểm cánh hoa bị gió thổi bay rơi xuống như mưa, tiểu hồ ly sẽ cao hứng ở trên nhuyễn tháp chạy tới chạy lui.

Đối với Bắc Thần Diêu Quang mà nói, vật nhỏ này đơn giản ở trong cơn mưa hoa nhảy tới nhảy lui, liền so với vũ cơ giỏi nhất Tử Vi thành còn đẹp hơn, chỉ cần nheo mắt cười một cái, khuôn mặt tươi tắn kia có thể làm cho hoa khô tới mỹ thiên hạ phải ảm đạm thất sắc.

Minh nguyệt sáng tỏ như ngọc bàn cài trên tóc, tựa như ánh trắng ngân hà chiếu đầy trên đất.

Giữa lúc phấn bạch hoa đào giao nhau, đêm trăng sáng ngời, hoa đăng treo dưới cành cây, cầm cơ trang điểm tỉ mỉ ngón tay là lướt tiếng đàn réo rất vui tai.

Đây mỹ nhân, mỹ cảnh, mỹ nhạc, tựa hồ cũng không bằng tiểu hồ ly hấp dẫn nhân nằm úp sấp trong ngực này. (Cầu nhân thú =))

Ánh mắt Bắc Thần Diêu Quang chưa từng rời khỏi người tiểu hồ ly, hần nhẹ nhàng vuốt lông vật nhỏ, biết vật nhỏ buồn bã ỉu xiu bây giờ hần là chán ghét hần lắm.

“Nhất định là rất đau đi, bị ta bẻ gãy xương.”

Hần thì thảo tự nói, ánh mắt ôn nhu như nước xẹt qua băng vải cùng tấm ván gỗ cố định ở chân trước tiểu hồ ly, hiện tại đừng nói là chạy trốn, dù có đem ném ra đường tiểu hồ ly cũng không chạy được bao xa.

Rõ ràng là dịu dàng xoa nhẹ đầu hần, nhưng trên đôi môi đang phỉếm ý cười của Bắc Thần Diêu Quang lại nói ra những lời tàn khốc: “Nhớ kỹ phần đau này, vật nhỏ, chặt chẽ nhớ kỹ hôm nay là ai bẻ gãy chân người, là ta Bắc Thần Diêu Quang.”

“Ta muốn người cả đời này đều nhớ kỹ ta, nhớ kỹ tên của ta, vĩnh viễn.”

Ngón tay Bắc Thần Diêu Quang nhẹ nhàng nâng cầm tiểu hồ ly, Dạ Vị Ương liền há mồm cắn, giống như một lần lúc ở Kim quốc, Dạ Vị Ương cầm phần dùng sức mà cắn, Bắc Thần Diêu Quang cũng tùy ý để tiểu hồ ly đem ngón tay hần cắn đến xuất huyết.

“Cắn đi, tức giận giấu ở trong lòng sẽ làm thân mình ghen hổng, nếu như vậy có thể làm người dễ chịu một chút, ta liền để người cắn.”

Tiểu hồ ly trong chốc lát đột nhiên buông lỏng, Bắc Thần Diêu Quang cảm giác được đầu ngón tay dính đầy chất lỏng nóng hổi, hần gơ đầu ngón tay lên nhìn, máu của hần cùng nước mắt tiểu hồ ly xen lẫn vào nhau.

Há miệng ngậm ngón tay, Bắc Thần Diêu Quang liếm nước mắt tiểu hồ ly rơi trên đầu ngón tay hần: “Vật nhỏ, nước mắt của người tựa như sương sớm ngọt lành.”

Dạ Vị Ương khóc càng lợi hại, hần không nghĩ để ý tới tên biến thái này, hần cũng lười đi cắn tên điên này.

Hần chỉ biết hần về sau sẽ không còn gặp lại Lưu Bá Hề, cũng không trở về Thiên quốc được nữa, trên đời này còn chuyện gì tàn nhẫn hơn khi cho người thứ tốt đẹp nhất rồi sau đó lại đan tâm xé rách đi.

Nhưng cho dù là như vậy, Dạ Vị Ương cũng không hối hận đi vào thế giới này, cứ việc khoảng thời gian nửa năm hần cùng Lưu Bá Hề ở chung, mấy tháng ngắn ngủi kia đối với hần mà nói, so với vài thập niên đời trước còn muốn trân quý hạnh phúc hơn.

Nhưng hần không thể khống chế được chính mình, vừa nghĩ tới hần cùng Đại tướng quân rõ ràng ở dưới một bầu trời mà không cách nào tái gặp mặt, hần liền nhịn không được mà đau nát cả tim.

Vì cái gì hần phải biến thành hồ ly, hần muốn trở lại làm người, hần muốn quay về như trước kia cùng Đại tướng quân một chỗ.

Hần muốn mỗi sớm mai tỉnh dậy đều có thể nhìn thấy Đại tướng quân, mỗi ngày đều có nam nhân kia bưng điểm tâm sáng, giúp hần rửa chân, làm ấm giường cho hần, kể với hần chuyện xưa trời nam đất bắc.

Lưu Bá Hề từng nói khi mùa xuân đến sẽ mang hần đi cưỡi ngựa đạp thanh, sẽ dạy hần bắn tên, bọn họ còn phải cùng nhau trở về Ngọc Hành sơn nhìn sư phụ và Hoa Sinh.

Đã không còn, cái gì cũng không còn.

Nửa đời sau chỉ có thể ở trong hoàng cung này vượt qua, cho dù cầm y ngọc thực, cho dù trăm loại hầu hạ, thì bất quá chỉ là một con hồ ly bị giam trong lung lao vô hình, mục tiêu nhân sinh duy nhất chính là chờ chết.

“Đừng khóc, người có biết ta rất đau lòng không?”

Bắc Thần Diêu Quang hôn lên nước mắt tiểu hồ ly, hết sức thương tiếc xoa nhẹ đầu Dạ Vị Ương.

Chán ghét từ trong ngực Bắc Thần Diêu Quang chui ra, cho dù khắp khiêng, tiểu hồ ly cũng không muốn cùng nam nhân kia thân cận một khắc nào nữa, cho dù Bắc Thần Diêu Quang có đem tứ chi hắt đánh gãy cũng không sao cả.

Thất tha thất thiếu từ trên nhuyển tháp rớt xuống, Dạ Vị Ương chịu đựng đau đớn giãy dụa đứng lên, nâng chân phải bị thương đi về phía họa sư trong viện đang vẽ Bắc Thần Diêu Quang. Cầm cơ đang gãy dần thấy một màn như vậy hơi sững sốt, chính là động tác dưới tay không dám ngừng, tiếp tục đàn khúc, mọi người chỉ thấy tiểu hồ ly khóc thút thít lão đảo đi đến bên cạnh họa sư, ô ô hai tiếng trực tiếp cắn nghiến mực đặt ở một bên dụng ngã xuống.

Ai cũng biết Hoàng thượng sủng hồ ly này tới trời, Bắc Thần Diêu Quang không mở miệng cũng không có ai dám ngăn cản hồ ly, nhưng chuyện phát sinh kế tiếp lại làm cho người có mặt ở đây trợn mắt há mồm.

Mực nước vấy đầy trên đất, chân phải tiểu hồ ly không thể nhúc nhích, chân trái còn phải chống đỡ cơ thể, Dạ Vị Ương cúi đầu dùng miệng trét mực, trên mặt đất viết xuống ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Ta hận người.

“A! Yêu, yêu quá!” Tận mắt nhìn thấy tiểu hồ ly viết chữ trên đất, dây đàn trong tay cầm cơ bỗng nhiên đứt, nhịn không được hét lên.

Bọn thị vệ bên cạnh bị một câu “Yêu quá!” làm cho cả kinh nhanh chóng rút trường đao sáng choang quát lớn: “Hộ giá!”

“Kích động cái gì?” Chỉ có Bắc Thần Diêu Quang vẫn một bộ dáng dù trời có sập xuống đều sừng sững bất động, lưỡi biếng từ trên nhuyển tháp đi xuống, đi tới một hộ vệ gần nhất rút lấy trường đao của đối phương, từng bước từng bước tiếp cận tiểu hồ ly đang gào thét ầm ầm.

Bắc Thần Diêu Quang giương khóe miệng, chẳng chút quan tâm bị tiểu hồ ly trừng như vậy: “Ánh mắt không tồi, tiểu đồng tây, người càng ngày càng làm cho trầm thích, càng làm cho trầm sung sướng a.”

Lưỡi đao sắc bén lóe lên hàn quang rất nhanh quyết đoán hạ xuống, máu tươi bắn tung tóe trên mặt đất, thậm chí còn chưa kịp hô một tiếng, cầm cơ đã trợn mắt ngã xuống đoạn cầm.

Ánh mắt cũng không chớp một cái tàn nhẫn tước đoạt đi một mạng người, Bắc Thần Diêu Quang buông lỏng trường đao đang nắm chặt, trường đao “Đương ——” một tiếng rơi xuống đất, giữa ban đêm yên tĩnh phá lệ thanh thúy.

“Bạch hồ hạ phạm, thông hiểu nhân tính, năng ngự bách thú, chính là điềm lành.” Bắc Thần Diêu Quang bán ngồi xổm xuống, thần nhiên liếc nhìn ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên mặt đất, cười khê, hoãn thanh nói: “Bạch hồ này chính là Bắc Thần thụ (may mắn) thú, tử tôn phồn thịnh, thiên hạ nhất thống.”

Đem tiểu hồ ly ôm vào trong ngực, Bắc Thần Diêu Quang còn dùng mực nước vấy lên ba chữ “Ta hận người” kia, ngay lúc họa sư còn đang ngốc lăng, đối với hộ vệ bên cạnh cho một ánh mắt, hộ vệ đứng ở phía sau rút trường đao bổ xuống đầu họa sư.

Xoay người, Bắc Thần Diêu Quang ôm tiểu hồ ly từng bước đi về cung điện.

“Ai dám nói bạch hồ của trẫm là yêu quái, chính là đại tội mạo phạm thần linh, phải bị móc hai mắt, cắt lưỡi, đoạn tứ chi.”

?

Dạ Vị Ương hoàn toàn ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên trong đời có người ở trước mặt hắt ánh mắt cũng không thèm chớp mà giết người. Không chỉ một người.

Dễ dàng đoạt đi nhiều tính mạng như vậy.

Quá mức chấn kinh, thế nên quên cả giãy dụa mặc cho Bắc Thần Diêu Quang ôm.

Hắn nằm sấp trên vai nam nhân nhìn thị vệ dưới tàng cây bắt đầu đem một đám cung nữ dùng dao tàn sát, trong đêm tràn ngập tiếng kêu la cùng than khóc của cung nữ, rất nhanh đã quy về yên tĩnh.

Yên tĩnh khiến người ta sợ hãi.

Nguyên bản trong viện trần đầy ánh trắng màu bạc, giờ chỉ còn lại một mảnh máu chảy thành sông.

Này hết thấy, đều là vì hấn.

Bởi vì một hành động của hấn, đã làm chết bao nhiêu người.

“Người nhìn người xem, miệng bần hết rồi.”

Cầm khăn ngâm vào nước nóng rồi vắt khô, Bắc Thần Diêu Quang vừa kiên nhẫn vừa nhẹ nhàng lau đi mực nước đen trên miệng hồ ly: “Người cảm thấy con người ta thực tàn nhẫn đúng không? Tiểu hồ ly, người vẫn thiện lương giống như trước đây.”

“Ta cũng từng có một đoạn thời gian làm người tốt như người vậy, không ở trong cung tranh quyền đoạt thế, thâm nghĩ mang theo người sống một cuộc đời vô tư lự, nhưng đại giới chính là để người thay ta chịu một đao.”

“Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội [1].” Nam nhân mỉm cười lau khô miệng Dạ Vị Ương. “Nếu ta đã muốn bộc lộ tài năng, thì kết quả và kết cục không ngoài hai cái, một là bị người ghen ghét mà chết, hai là người của ta cùng vật ta sở hữu đều bị những kẻ ghen ghét toàn bộ giết sạch, hoặc làm cho bọn họ trở thành chó săn dưới trướng của ta.”

“Quy luật thế gian này chính là đơn giản như vậy, người đánh không lại người liền muốn cùng người nói đạo lý, người có thể trực tiếp đánh chết người sẽ không nói đạo lý với người.”

“Quy luật là gì? Quy luật chính là người thắng mới có quyền nói, kẻ thất bại tự có kết cục của kẻ thất bại, mặc người bình luận, mặc người chửi bới, thì tính thế nào? Bởi vì người bất quá chỉ là kẻ thất bại, nhược nhược cường thực (cá lớn nuốt cá bé) cái quy tắc trong rừng này, tại thế gian mỗi một nơi đều sử dụng đến thuần thực.”

Bắc Thần Diêu Quang nhẹ nhàng vỗ về đầu hồ ly, đem vật nhỏ thả trên giường thay Dạ Vị Ương đắp chăn, hấn nằm xuống bên cạnh Dạ Vị Ương: “Hôm nay nếu trẫm không giết cầm cơ gọi người là ‘yêu quái’ kia, thì ngày mai sẽ có người biết chuyện này, nhất định muốn trẫm giết người.”

“Có trách, thì trách cầm cơ kia không quản được miệng mình.” Bắc Thần Diêu Quang cúi đầu dùng trán cọ cọ tiểu hồ ly, nhẹ giọng nỉ non: “Nếu bắt ta phải lựa chọn giữa người và người trong thiên hạ, vậy cứ để người trong thiên hạ tìm chết là được rồi, ta chỉ cần người hảo hảo sống sót, vật nhỏ.”

...

[1] Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – nguyên chỉ người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa, sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay ý tưởng, nhan sắc,...cũng có thể mang đến tai họa.

Hết chương thứ mười

80. Quyển 2 - Chương 11: Nửa Người Nửa Yêu (thượng)

Hôm nay là ngày đại hôn của Bắc Thần Diêu Quang và Kiến An công chúa, đến ngày hôm sau thì đội ngũ hộ tống sẽ quay trở về Thiên quốc.

Không khí trong cung chẳng hề từng bừng náo nhiệt, Bắc Thần Diêu Quang nói tiên đế vừa mới đi không thích hợp phong phú cử hành hôn sự, mặc dù hôm nay thành thân, nhưng trong cung ngay cả một chiếc lồng đỏ cũng không có treo.

Vô cùng yên tĩnh, sự yên tĩnh này tựa như ngày thường không có gì khác biệt.

Úc, vẫn có chỗ khác biệt, ví dụ như trong phòng Bắc Thần Diêu Quang phô bày đệm chăn màu đỏ, nền cũng màu đỏ, chính là Dạ Vị Ương không rõ, nơi này đáng lẽ là phòng hoa chúc, nam nhân kia lại đem hân nhốt vào trong hôn phòng làm gì.

Tiểu hồ ly toàn thân tuyết bạch nửa ghé vào đệm mẫu đơn đỏ tươi, tinh thuần cực hạn cùng yêu dã cực hạn ngược lại làm cho người ta có chút cảnh đẹp ý vui, cho dù biến thành hồ ly, thì tuyết hồ đầu tròn đuôi dài Dạ Vị Ương so với hồ ly khác rõ ràng đẹp hơn rất nhiều.

Hơn nữa còn nghe hiểu tiếng người, biết viết chữ, trên đời này phỏng chừng chỉ có Bắc Thần Diêu Quang mới có năng lực bình tĩnh tiếp nhận sự tình quái dị này.

Dạ Vị Ương miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, hẳn lúc trước là quá mức xúc động, xúc động làm sai rất nhiều chuyện, thời gian hẳn ở bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang không lâu lắm, nhưng nam nhân kia đã trọn vẹn làm hân hiểu được mạng người ở thế giới này không đáng bao nhiêu tiền, sự thật luôn tàn nhẫn như vậy.

Cùng Bắc Thần Diêu Quang tranh cãi, hân chịu khổ sở, người bên cạnh hân khổ sở, mà hân, dù có cố gắng cả đời cũng không thể rời khỏi Bắc Thần quốc.

Tiểu hồ ly đưa móng vuốt bắt lấy mảnh ngọc bội trên cổ, ít nhất còn có vật này đi theo bởi hân.

Ngoài cửa loáng thoáng truyền đến thanh âm Bắc Thần Diêu Quang.

“Hoàng thượng.”

“Vật nhỏ khỏe không?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, tiểu hồ ly vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường, chẳng qua không chịu ăn gì.”

“Hâm nóng thức ăn rồi mang vào.”

“Vâng, vậy còn quý phi bên kia?”

“Trẩm đêm nay sẽ không đi.”

“Lạc chi ——” Cánh cửa bị người đẩy ra, trên người Bắc Thần Diêu Quang mặc xiêm y đỏ thắm thản nhiên quét mắt nhìn căn phòng có chút hôn ám, thần sắc lạnh đi vài phần: “Sao lại tối như vậy?”

“Hoàng thượng thứ tội.”

Mất thấy Bắc Thần Diêu Quang có dấu hiệu tức giận, bên giường truyền đến tiếng kêu nho nhỏ của tiểu hồ ly, lực chú ý lập tức bị hấp dẫn, Bắc Thần Diêu Quang không để ý tới các cung nữ, liền hướng đoàn tuyết trắng kia đi đến.

“Cả ngày rồi không gặp người.” Ngồi xuống bên giường, Bắc Thần Diêu Quang cúi đầu hôn rồi ôm tiểu hồ ly vào lòng, chậm rãi than nhẹ một tiếng, dường như chỉ có vật nhỏ trong ngực mới có thể làm cho hân có cảm giác an tâm.

“Người nhớ ta sao, vật nhỏ?” Bắc Thần Diêu Quang bỗng dừng cười, “Nhất định là ta tự đa tình, nếu có một ngày người thật sự nhớ đến ta, cho dù đó chỉ là trong nháy mắt, ta cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.”

Nếu bỏ qua sự điên cuồng và biến thái của người này, thì Bắc Thần Diêu Quang quả thực đối xử với hân rất tốt, Dạ Vị Ương cố gắng không nghĩ tới sự thật tính cách người này đa biến (hay thay đổi) cùng chuyện bê gãy chân hân, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm ngón tay Bắc Thần Diêu Quang, dùng móng vuốt hoàn hảo ở lòng bàn tay nam nhân viết xuống một chữ “đối”.

Vì thế trong phút chốc, cả hai thật hòa hợp tương xử với nhau.

Bắc Thần Diêu Quang lập tức sai người mang thức ăn vào, tiểu hồ ly một ngày không ăn cơm đã có chút đói bụng.

Muốn ăn cái gì liền nâng móng vuốt chỉ, Bắc Thần Diêu Quang sẽ tự mình gấp vào trong đĩa nhỏ cho hân.

“Vật nhỏ, người là người là yêu hay là tiên? Bất quá mặc kệ người là cái gì, người cũng là vật nhỏ của ta.”

Đem phát quan trên đầu gối xuống đặt sang một bên, Bắc Thần Diêu Quang ôn nhu nhìn tiểu hồ đang gặm thịt bò.

Màu lông tuyết trắng mềm mại dưới đệm chăn hồng sắc càng thêm rực rỡ chói lóa, phía sau là cái đuôi thật dài thỉnh thoảng vẩy lên vẩy xuống, hần nhẹ nhàng bắt lấy đuôi Dạ Vị Ương.

“Người có thể viết chữ, nghe hiểu lời ta, vậy nếu biến thành người người sẽ có bộ dáng thế nào?”

Bộ dáng khi biến thành người?!

Dạ Vị Ương cũng từng nghĩ tới, chính là ở trong mộng hần thấy mình biến thành bộ dáng nửa người nửa yêu.

Ăn uống no đủ. Tiểu hồ ly hành động bất tiện ghé vào giường mềm mại ngáp một cái, nhu nhu cái mũi như hạt châu nhỏ, Dạ Vị Ương xuyên thấu qua cửa sổ nhìn bóng đêm trầm tĩnh ngoài phòng, hôm nay một chút cũng không giống như ngày đại hôn của hoàng đế.

Hần nâng đầu nhìn về hướng Bắc Thần Diêu Quang, nam nhân kia đang nằm bên giường cũng đồng dạng nhìn hần, trong con người thâm thúy như vũ trụ bao la chiếu ra một con tuyết hồ đầu tròn, trong chỉ có một tiểu hồ ly đỏ mà thôi.

[Không đi bồi tân nương sao?]

Dạ Vị Ương cúi đầu trong lòng bàn tay Bắc Thần Diêu Quang viết xuống vài chữ, người này mặc dù có thời điểm khiến cho hần thực sợ hãi, nhưng hiện tại lại là người duy nhất có thể cùng hần trao đổi.

“Ta chỉ bồi người.” Bắc Thần Diêu Quang mâu quang đột nhiên lóe lên rồi ngồi dậy, bắt lấy tấm vải lụa màu đỏ bên giường phủ lên đầu tiểu hồ ly.

Đầu bỗng dưng bị che lại, Dạ Vị Ương không hiểu vì sao, nghiêng đầu muốn chui ra khỏi tấm vải chờ đến khi nam nhân xốc khăn lụa lên, vẻ mặt mang theo ý cười: “Vén hồng voan, ta và người về sau chính là tương thủ cả đời.”

Dạ Vị Ương nhất thời hiểu được vừa rồi vì sao Bắc Thần Diêu Quang dùng lụa đỏ phủ lên đầu hần, thật sự chẳng biết lối suy nghĩ của người này không giống người thường đến mức nào, cư nhiên muốn cùng hồ ly thành thân. ?

“Vén hồng voan, còn thiếu một chén rượu giao bôi.” Lời hoang đường như thế Bắc Thần Diêu Quang cũng có thể nói ra.

Dạ Vị Ương cảm thấy rất ngạc nhiên, Bắc Thần Diêu Quang trước đây rốt cục là đường qua hồ ly dạng gì, ắt hẳn không thể giống như hần không ăn thịt tươi, biết viết chữ, làm cho lang cầu nghe lời đi?

Nếu không phải hồ ly bình thường, vậy có lẽ là hồ yêu hoặc hồ tiên.

Chính là hiện tại Dạ Vị Ương bắt đầu hoài nghi hần đến tột cùng là người hay hồ ly, ngay cả loại chuyện xuyên qua này cũng có thể phát sinh, bây giờ còn biến thành hồ ly, hay nói đúng hơn, hần nguyên bản chính là một con hồ ly?

Lúc tiểu hồ ly còn đang miên man suy nghĩ, Bắc Thần Diêu Quang thật sự rót hai chén rượu nhỏ đem đến, tiểu hồ ly chân ngắn không có biện pháp cùng hần giao bôi.

Dạ Vị Ương cho rằng không cần uống rượu, thì Bắc Thần Diêu Quang thế nhưng dứt khoát ngậm ngậm rượu hướng tới miệng tiểu hồ ly.

Dạ Vị Ương cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, người này chẳng những ôm hồ ly tự an ủi, cư nhiên, cư nhiên, còn có thể cùng một con hồ ly miệng đối miệng.

Bắc Thần Diêu Quang thật sự đã vượt quá nhận thức của Dạ Vị Ương đối với nhân loại.

“Ta hôm nay rất cao hứng, vật nhỏ.”

Mạnh mẽ cấp tiểu hồ ly vài hớp rượu, Bắc Thần Diêu Quang tựa hồ rất hứng trí, trực tiếp cầm cả bình rượu lên, chính mình uống một chén, sau đó miệng đối miệng dứt tiểu hồ ly hai hớp.

Dạ Vị Ương vốn là người không giỏi uống rượu, lúc này biến thành hồ ly tửu lượng càng thêm kém, mới uống một chén đã có chút choáng váng, sau lại bị Bắc Thần Diêu Quang uy tiếp mấy hớp, hiện tại đã sớm chóng mặt hoa mắt thân thể phát nhiệt.

“Ngao ngô ngô ——”

Choáng váng nặng nề nằm trên giường hồng rải đầy hoa mẫu đơn, Dạ Vị Ương hơi ngẩn người nhìn ngọn nến đang cháy trong phòng, Bắc Thần Diêu Quang bên cạnh cũng uống nhiều rượu, người tuy rằng chưa say nhưng trong mắt đã nhiễm mấy phần men say.

Vội vàng cởi xiêm y, Bắc Thần Diêu Quang nhấc tay làm tắt đi hỏa quang trong phòng.

...

...

Thời điểm ngủ đến nửa đêm Dạ Vị Ương đột nhiên cảm thấy rất nóng, trong thân thể tựa hồ như có ngọn lửa thiêu cháy từ đầu đến chân, đốt đến hần miệng khô lưỡi nóng không cách nào chịu được.

Từ sau khi chân bị băng bó, Bắc Thần Diêu Quang sợ khi ngủ đè phải tiểu hồ ly nên để hần ngủ ở vị trí sát tường, khí trời đầu xuân cùng chữ “nhiệt” chẳng hề dính dáng, bên người đâu có ai ôm, như thế nào lại nóng như vậy?

Chẳng lẽ nguyên nhân là do say rượu?

Hần nhịn không được khê hô một tiếng.

“Nước...”

Dạ Vị Ương mơ mơ màng màng cọ vào vách tường lạnh lẽo, không thấy ai đáp lời hần liền lăn tới bên cạnh nam nhân, bất quá vì sao thân thể lại nặng thế này, không giống như trước kia có thể dễ dàng lăn tới lăn lui.

“Người là ai?”

Bắc Thần Diêu Quang dường như giật mình tỉnh dậy, Dạ Vị Ương cảm thấy cổ bị nam nhân kháp trụ, hần khó chịu thân thủ bắt lấy hai tay đối phương ý đồ mở bàn tay kháp cổ hần ra, hần sắp không thở nổi.

“Ồ~” Dạ Vị Ương kêu một tiếng.

Trong căn phòng hôn ám không thấy rõ mặt nhau, nhưng Bắc Thần Diêu Quang ngay tức khắc liền buông lỏng.

Nguyên nhân bởi vì, lúc hần kháp cổ kẻ xa lạ bên cạnh thì ngón tay chạm phải mảnh ngọc bội lạnh lẽo.

Hần nhớ rõ, trên cổ tiểu hồ ly cũng có khối ngọc bội buộc dây tơ hồng như vậy.

Dạ Vị Ương rất nhanh lấy lại nhịp thở nhưng vì men say mà cơ thể trở nên hư thoát, miễn cưỡng nằm trên giường lẩm bẩm nói nóng.

Bắc Thần Diêu Quang trong bóng đêm sờ về phía cổ nam tử bên cạnh, một sợi dây tơ. Còn có một mảnh ngọc bội cỡ ngón tay cái.

Ánh mắt trong đêm tối thâm thúy hơn vài phần, Bắc Thần Diêu Quang trấn định tâm thần tiếp tục sờ soạng lên, ngón tay lướt qua làn da trơn nhẵn của đối phương, từ hai má một đường hướng về phía trước, sau đó là mái tóc trắng như tuyết tỏa sáng trong bóng đêm.

Thanh âm còn trẻ, làn da như hài tử, tóc mặc dù màu trắng nhưng người này tuyệt đối không già, ngón tay đang sờ soạng đột nhiên đình chỉ, một cổ hưng phấn kích động từ dưới đáy lòng chọt bốc lên, hần nhẹ nhàng niết niết, trên đầu nam tử rõ ràng là lỗ tai tuyết mao mềm mềm của hồ ly.

“Thật sự có thể biến thành người sao, vật nhỏ?”

Hết chương thứ mười một

81. Quyển 2 - Chương 12: Nửa Người Nửa Yêu (hạ)

Từ sợi tơ hồng trên thân thể nam tử một đường đi xuống, Bắc Thần Diêu Quang giống như đang khai phá đại lục mới vượt ve mỗi một tác da Dạ Vị Ương, thời điểm bàn tay mơn trớn xuống thắt lưng, ở vị trí đuôi tiểu hồ ly hấn đụng phải một thứ gì đó mềm mềm xù lông hơn nữa còn rất dài.

“Có lỗi tai lại có đuôi nữa a.” Trong tiếng độc thoại ngăn không được ý cười.

Bắc Thần Diêu Quang đè xuống hưng phấn dưới đáy lòng sắp trào dâng, đang muốn đem nển trong phòng thấp lên hảo hảo nhìn bộ dáng tiểu hồ ly, thì cái đuôi dài kia chợt quần lấy cổ tay hắn.

“Nóng...” Tiểu hồ ly ý thức không rõ nỉ non phun ra một âm tiết mơ hồ.

Dùng sức nhấp nhấp môi, Bắc Thần Diêu Quang buông tha cho việc xuống giường đốt hỏa quang, hắn xoay người áp lên thân thể nam tử nửa người nửa yêu, môi run nhẹ nhẹ cắn cắn dục dục hôn lên trán và chóp mũi Dạ Vị Ương sau đó là cánh môi ngọt ngào.

Nguyện vọng tích góp rất lâu, sớm đã không thể kiềm chế.

Uống qua rượu giao bôi, chỉ còn thiếu mỗi bước này, đem động phòng hoa chúc.

“Nóng chỗ nào, vật nhỏ?” Bắc Thần Diêu Quang mơn trớn ngũ quan nam nhân, tuy rằng trong hôn ám nhìn không rõ khuôn mặt đối phương, nhưng chạm vào phác thảo như vậy, lại có một loại thú vị khác.

Tiểu hồ ly của hắn, bộ dạng rất đẹp mắt.

“Đừng, đừng đụng ta.” Dạ Vị Ương nỉ non, có chút phân không rõ sự thật và mộng cảnh.

Mái tóc trắng như tuyết mềm mại mà trơn bóng, giống như tia nắng ban mai phía chân trời xa xôi, phía trên lấp lánh vô số tinh quang, lộ ra ánh sáng cùng ấm áp nhàn nhạt như thái dương buông xuống.

Bắc Thần Diêu Quang hôn lên tóc nam nhân, xúc cảm này cực kỳ giống như ngày thường hắn thay tiểu hồ ly thuận mao.

Sự tình từng ở trong giấc mộng hoang đường trôi qua, nhưng mà nay đã trở thành sự thật ngay trước mắt, tiểu hồ ly của hắn nhất định là bất đồng với người khác.

Hắn khẽ cắn cắn lỗ tai tiểu hồ ly, tiểu hồ ly lập tức run rẩy kịch liệt, thân thủ muốn đẩy người cắn lỗ tai mình ra, loại thân mật chẳng chút khe hở này làm cho Dạ Vị Ương có chút phiền táo cùng không thở nổi.

Bắc Thần Diêu Quang cũng không còn kiên nhẫn chờ đợi tiếp nữa, hôm nay vốn là ngày đại hôn của hắn, chẳng qua so với cùng Kiến An công chúa thành thân, hắn càng nguyện ý ở bên cạnh nam nhân hồ ly có lỗ tai và đuôi dài này tương thủ cả đời.

Hắn muốn chỉ có tiểu hồ ly, từ trong đến ngoài, đều phải là của hắn.

“Ta sẽ thực ôn nhu, vật nhỏ.”

Phù dung noãn trường độ xuân tiêu (màn phù dung ân ái đêm xuân), mây đen che lấp ánh trăng sáng.

Nương theo trận đau đớn cùng sưng tấy lâu ngày không thấy, Dạ Vị Ương bị men rượu làm cho đại não tê liệt dần khôi phục thanh tỉnh, trên người dấu vết va chạm quá mức chân thật, hoặc là nói, đây vốn không phải mộng mà là sự thực đã từng phát sinh.

Hắn thật sự, có thể biến đổi, trở lại làm người.

Chính là phần vui sướng này chưa kịp khai phóng, Dạ Vị Ương liền bị lực lượng xung động trong thân thể đánh cho tay chân luống cuống.

“Đừng... Không, không cần.” Men rượu và mồ hôi dần tan đi, nam nhân chậm rãi lấy lại cảm giác lúc này mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Trong gian phòng lằng lệ chỉ có hắc và Bắc Thần Diêu Quang hai người, không còn người thứ ba.

Dạ Vị Ương không kịp suy nghĩ vì cái gì hắc biến thành người, thì cơn đau đớn trên thân thể cùng khoái hoạt mơ hồ khiến hắc phát điên lên, Bắc Thần Diêu Quang rốt cục là đối khát tới mức nào, cư nhiên ở thời điểm hắc ý thức không rõ đem hắc làm cái kia cái kia.

“Dừng tay, Bắc Thần Diêu Quang!”

“Vật nhỏ, đây là lần đầu tiên ngươi gọi tên ta a.”

“Ngươi, tên biến thái này! Ta là hồ ly —— ô!”

“Thì tính sao?”

Nguyên bản là ngày đại hôn của Bắc Thần Diêu Quang cùng Kiến An công chúa, kết quả trở thành Dạ Vị Ương cùng nam nhân này phát sinh quan hệ bại hoại.

Mặt hướng vào vách tường đưa lưng về phía nam nhân đang ôm hắc, Dạ Vị Ương còn hơi thở gấp, cơn chóng mặt do say rượu mang đến cùng mồ hôi đã tiêu thất, chẳng qua đối với Dạ Vị Ương mà nói, tâm tình hắc lúc này thay đổi rất nhanh.

Hắc thật sự đã biến lại thành người, chính là như thế nào vẫn còn lỗ tai và đuôi dài của hồ ly? Bộ dáng hiện tại của hắc so với trong mộng quá mức giống nhau, bất đồng chính là trong mộng hắc có chín cái đuôi, bây giờ chỉ có một cái, nhưng chung quy không giống bộ dáng tiểu hồ ly trước kia.

Dạ Vị Ương âm thầm thở ra một hơi, hắc thật sự rất sợ cả đời này làm một con cô ly, nguyên lai vẫn có thể trở về một chút a.

Nhưng khiến người ta phiền lòng chính là, hắc vừa mới biến đổi liền bị Bắc Thần Diêu Quang biến thái này ăn sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Cảm giác được người nọ dùng tay xoa bụng hắc, Dạ Vị Ương huy đuôi đẩy tay Bắc Thần Diêu Quang ra, cái đuôi này hiện tại chỉ có tác dụng như thế.

“Ngươi không sợ ta sao? Bộ dạng này của ta.” Dạ Vị Ương khẽ cắn môi, hắc kỳ thật muốn nói là đối với một hồ ly người không ra người, yêu không ra yêu, cũng không nhìn rõ mặt, người như thế nào hạ thủ được a?

“Ta chỉ sợ ngươi biến mất trước mặt ta, vật nhỏ.”

Làm sao không sợ hãi? Nhưng đối với Bắc Thần Diêu Quang mà nói, hồ ly có thể biến thành người, cùng với vừa rồi có thể thân mật sờ soạng một phen thỏa mãn ước ao trong lòng, là người hay yêu thì có vấn đề gì.

Mặc kệ nam nhân trong ngực hắc là cái gì, chỉ cần biết người nọ thuộc về hắc là đủ rồi.

Dạ Vị Ương không đáp lời, hắc ở trong bóng tối tròn tròn mắt, đầu óc trống rỗng một mảnh, nếu hắc có thể biến thành người, thì về sau sẽ có cơ hội ly khai Bắc Thần quốc trở về Thiên quốc đúng không?

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì?” Bắc Thần Diêu Quang tựa hồ cảm giác được nam nhân trong ngực không tập trung, ngón tay bắt lấy lỗ tai lông xù của tiểu cô ly, phát hiện Dạ Vị Ương run lên, ý cười hàm chứa vài phần thỏa mãn, hắc thở dài nói: “Vật nhỏ, đêm nay với ta mà nói quá mức tốt đẹp...”

“Ta không phải hồ ly trước đây ngươi từng dưỡng.”

Từ lúc Dạ Vị Ương biết được thân phận thực sự của Bắc Thần Diêu Quang, đây là lần đầu tiên cùng người này thẳng thắn nói chuyện.

“Nếu đúng thì như thế nào, không đúng thì lại làm sao?” Lần thứ hai thở dài một tiếng, Bắc Thần Diêu Quang đem Dạ Vị Ương chặt chẽ ôm vào trong ngực, “Sáng sớm ngày mai, ta muốn hảo hảo nhìn ngươi một cái.”

...

...

“Ngao ngô ——”

Một người một hồ ở trên giường hai mắt nhìn nhau, nếu không phải mộng Dạ Vị Ương còn đang đau, nếu không phải trên giường còn lưu lại vết tích đêm qua, đại khái một người một hồ này sẽ cho rằng tối hôm qua chỉ là một giấc mộng tốt đẹp / đáng sợ.

Dạ Vị Ương trừng mắt nhìn Bắc Thần Diêu Quang, người xem ta làm gì, ta cũng đâu biết vì sao mới qua một buổi tối lại biến trở về.

“Bộ dáng này của người tuy rằng ta cũng thích, nhưng ta càng thích bộ dáng người tối qua khóc hô ‘không muốn, không muốn’, đáng tiếc tối qua chưa kịp đốt đèn, cũng không biết bộ dáng người khóc có bao nhiêu chọc người thương tiếc a.”

Bắc Thần Diêu Quang sáng sớm tỉnh dậy, nhìn người trong ngực đã biến trở về thành hồ ly, ngốc lảng một hồi, sau đó hần lộ ra nụ cười thỏa mãn, ánh mắt nhanh mị lại thành một đường, không ngừng xoa đầu tiểu hồ ly.

Biến, biến thái!

Tiểu hồ ly còn nằm trên giường nhảy dựng lên, huy cái đuôi hướng Bắc Thần Diêu Quang quất tới, một cái đuôi, hai cái đuôi...

A?!

Hắn như thế nào có hai cái đuôi?!

“Thêm một cái đuôi, về sau có thể tiếp tục dài ra sao? Lại nói, người ngược lại so với trước kia trưởng thành hơn một chút.” Khả năng tiếp thu của Bắc Thần Diêu Quang quá mức cường hân, tối hôm qua đem Dạ Vị Ương nửa người nửa yêu ăn đến sạch sẽ, hôm nay gặp tiểu hồ ly có hai cái đuôi vẫn cứ là bộ dáng bình tĩnh kia.

Dạ Vị Ương hoài nghi Bắc Thần Diêu Quang rốt cuộc có phải hay không không có tâm?

Bất quá dễ dàng được tiếp nhận như vậy, chung quy so với bị cho là yêu quái cấp giết thì tốt hơn nhiều lắm.

“Còn có thể biến thành bộ dạng tối qua đi, dùng biện pháp gì vậy, vật nhỏ?” Ánh mắt lộ ra tinh quang cực kỳ không có hảo ý, Bắc Thần Diêu Quang nhẹ nhàng điểm đầu tiểu hồ ly, ác ý đẩy tiểu hồ ly úp mặt xuống giường, bàn tay từ trên phủ xuống.

“Ngao ngô ngao ngô!” Tứ chi đập tới đập lui, thân thể bị đè nặng không trở mình được tiểu hồ ly dứt khoát dùng hai cái đuôi quất tới tấp vào Bắc Thần Diêu Quang, biến thái này, biến thái này, ngay cả hồ ly cũng không buông tha!

Thời điểm một người một hồ đang nháo đến vui vẻ (chỉ có Bắc Thần Diêu Quang cho là thế), ngoài cửa vang lên tiếng tranh cãi âm ỉ.

“Ta muốn gặp Hoàng thượng, để ta đi vào! Các người dám cản ta? Ta là công chúa Thiên quốc! Là Quý phi Bắc Thần quốc các người, dám nô tài thấp hèn các người còn không mau cút ra cho ta!”

Một thanh âm nữ tử lớn tiếng ồn ào, giọng nói này đối với Dạ Vị Ương chẳng hề xa lạ, còn không phải là người trước kia đem hần trối lại đẩy xuống sông lớn Kiến An công chúa sao?

“Ta thật muốn nhìn xem hồ ly tinh nào làm Hoàng thượng trong ngày đại hôn cũng không đến liếc nhìn ta một cái, cho dù từ nay về sau biến ta vào lãnh cung, ta cũng phải nhìn xem hồ ly tinh đó là ai?”

Kiến An công chúa ở ngoài cửa không ngừng âm ỉ, nhưng bị thủ vệ ngăn cản vẫn không vào được.

Dạ Vị Ương nghe xong không khỏi một trận vô ngôn, “hồ ly tinh” chẳng lẽ đang nói hần đi? Tuy rằng hần thật sự là hồ ly, nhưng tối qua hần chẳng hề muốn cùng Bắc Thần Diêu Quang một chỗ, mộng hần bây giờ vẫn còn đau.

“Ai ồn ào bên ngoài?” Bắc Thần Diêu Quang quả thực không biết thanh âm của Kiến An công chúa, ngày thường nếu có người dám ở ngoài cửa huyền náo đã sớm hạ lệnh kéo đi chém.

Bất quá đêm qua ăn được chút mỹ thực hồ ly, Bắc Thần Diêu Quang hôm nay tâm trạng phá lệ thư sướng, nghe thấy người bên ngoài trái một tiếng hồ ly tinh phải một tiếng hồ ly tinh, nhìn lại tiểu hồ ly tứ chi đang loạn đạp trên giường, cảm thấy có chút buồn cười.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, là An quý phi.” Thái giám canh cửa kéo giọng the thé nói.

“An quý phi...” Bắc Thần Diêu Quang thanh âm mang theo nghi hoặc đủ làm cho nữ nhân ngoài cửa thể diện mất hết, đêm qua đại hôn để tân nương một mình ở trên phòng chẳng quan tâm coi như xong, hiện tại thể diện còn không nhớ nổi An quý phi là ai.

Kiến An nhấn xuống tức giận: “Ta là tân nương hôm qua cùng bệ hạ bái thiên địa, bệ hạ chẳng lẽ quên rồi sao?”

“Vào đi.” Bắc Thần Diêu Quang suy nghĩ, người đêm qua cùng hấn bái thiên địa, chỉ có tiểu hồ ly quấy nhiễu người ở trên giường này mà thôi.

Hết chương thứ mười hai

82. Quyển 2 - Chương 13: Làm Nũng (thượng)

Tuy nói nàng vốn không muốn gả đến Bắc Thần quốc, nhưng tối hôm qua cả đêm ở trong phòng tân hôn một mình làm cho nàng cảm thấy như đã bị vũ nhục lớn nhất đời này.

Sáng sớm hôm nay, Kiến An chợt nghe thị nữ nói đêm qua Bắc Thần Diêu Quang vẫn ở lại phòng, thời điểm nửa đêm trong phòng còn truyền ra một ít thanh âm ái muội của nam nhân.

Lúc này vừa mới trở thành quý phi trong cung, Kiến An đã cảm giác địa vị của mình khó giữ, ngày đại hôn không được Hoàng thượng sủng ái, ngược lại còn bị một nam tử đoạt mất Hoàng thượng, như vậy thì từ nay về sau nàng ở trong cung còn có chỗ đứng sao?

Kiến An còn nhớ rõ lời thái hậu trước khi đi đã nói với nàng, so với Lưu Bá Hề, Bắc Thần Diêu Quang tuy rằng là kẻ tính cách quái dị, nhưng ít nhất cũng đường đường là vua của một nước, thực lực Bắc Thần quốc cường uy, Thiên quốc sao có khả năng sánh bằng?

Chỉ cần nàng lấy được sủng ái của Bắc Thần Diêu Quang, ngày khác lên ngôi hoàng hậu, thì chính là thiên hạ đệ nhất hoàng hậu, mặc kệ trước kia ở Thiên quốc chịu nhục nhã thế nào, ngày khác nhất định có thể lấy lại cả vốn lẫn lãi, làm cho bọn chúng phải trả đại giới.

Vô luận như thế nào, Kiến An phải có chút biểu hiện mới được, thái hậu tuy rằng không ở bên người, nhưng nàng có mang theo tâm phúc từ Thiên quốc, chắc chắn vì nàng bày mưu tính kế đánh đuổi đám hồ ly tinh này, giành được sủng ái của Bắc Thần Diêu Quang.

Nghe thấy thanh âm của Bắc Thần Diêu Quang, thói mặt Kiến An đối với đám hạ nhân lập tức thay bằng vẻ mặt tươi cười kiều mỹ.

Thời điểm đẩy cửa bước vào rất nhanh lấy nước bọt chấm lên mắt bộ dáng giả vờ khóc lóc.

Đến Bắc Thần quốc nhiều ngày, nhưng thẳng đến hôm qua đại hôn kết thúc Kiến An đều không có gặp Bắc Thần Diêu Quang một lần.

Đẩy cửa vào nhìn đến hoa quý nam tử nằm trên chiếc giường đỏ thẫm, Kiến An nhin không được ngốc lảng, bộ dáng người này so với Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương chẳng hề kém cỏi, không nghĩ tới lời đồn Bắc Thần Diêu Quang tính cách quái dị thái độ làm người tàn khốc thế nhưng là một mỹ nam tử.

Tâm tư lúc trước thà chết không chịu rời Thiên quốc hiện tại liền tan thành mây khói, Kiến An cũng không quên mục đích hôm nay của nàng, nàng cúi đầu tay áo che khuất nửa mặt làm ra bộ dáng ủy khuất, nũng nịu nói: “Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng.”

“Ân.” Bắc Thần Diêu Quang không chút để ý đáp, không có tiến đến xem nữ tử ra vẻ kiêu nhược liếc mắt một cái, mà liên tục gãi gãi cái bụng nhỏ của tiểu hồ ly nằm trên giường, nhìn bộ dáng tiểu hồ ly tứ chi ở giữa không trung đập đập đập cao hứng không thôi.

“Ngao ngô ngao ngô!” Cái đuôi dài quét qua mặt Bắc Thần Diêu Quang, thừa dịp lúc đối phương tránh đi Dạ Vị Ương lập tức phi thân trốn vào trong ổ chăn, chính là chui không quá thuận lợi, đầu và nửa thân trên đã ở trong chăn, hai cái đuôi dài cùng cái mông tròn nhỏ còn vểnh ở bên ngoài.

Bắc Thần Diêu Quang đưa tay vuốt ve mông nhỏ mềm mềm của tiểu hồ ly, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng thanh.

Kiến An quỳ gối cúi đầu ở cửa nghe tiếng cười của Bắc Thần Diêu Quang, tuy rằng không nhìn thấy trên giường có cái gì, nhưng lúc này trong lòng nàng đã nhận định trên giường chắc chắn là hồ ly tinh kia.

Chính là trước kia nàng nghe nói Bắc Thần Diêu Quang thích dưỡng hồ ly, đối với nữ sắc chẳng hề ham thích, từ khi nào lại xuất hiện một hồ ly tinh khiến Bắc Thần Diêu Quang trong ngày đại hôn ngay cả tân nương cũng không gặp?

“Hoàng thượng, thần thiếp hôm qua đợi ngài cả đêm.” Đối phó với nam nhân phải phần bộ dáng kiêu nhu, Kiến An dùng sức khóc lóc thanh âm tựa như ủy khuất đến cực điểm.

“Vậy trở về nghỉ ngơi đi.” Tùy tiện ứng đối một câu.

Trong chăn phồng lên một ngọn đồi nhỏ, tiểu hồ ly hoàn toàn đem mình chôn vào trong ổ núp không chịu đi ra, Bắc Thần Diêu Quang nhìn ô uest trên giường, đứng dậy tùy ý khoác y phục, cầm tấm khăn lụa đỏ đem qua, xốc chăn lên ôm tiểu hồ ly vào trong ngực bao bọc lại.

“Hoàng thượng, thần thiếp là người hôm qua thành hôn với ngài, chẳng lẽ nô tì đã làm điều gì sai trái làm cho Hoàng thượng chán ghét? Khiến Hoàng thượng ngay cả liếc mắt một cái cũng không muốn?” Từ nhỏ đến lớn, Kiến An luôn thừa hưởng sủng ái chưa từng chịu qua nhục nhã thế này. Nàng ngẩng đầu chỉ thấy Bắc Thần Diêu Quang trong ngực tựa hồ đang ôm một người, người đầu óc tú đậu (não ngắn) sẽ không vì bản thân một mình đến nước khác mà trở nên thông minh.

Trong lòng thầm nghĩ, hiện tại nàng chính là quý phi Bắc Thần quốc, là công chúa Thiên quốc được gả tới, mấy ngày nay nàng đã chịu đủ tủ nhục bị người xem nhẹ chẳng đếm xỉa, nếu như nàng tỏ ra yếu thế sẽ không gây được sự chú ý với Bắc Thần Diêu Quang, nàng phải làm một nữ tử oanh oanh liệt liệt, khiến cho Bắc Thần Diêu Quang biết Kiến An nàng không phải dễ bị xem thường. (chị KA bị lạm ngôn tình =))

Thời điểm Bắc Thần Diêu Quang sắp đi đến trước mặt nàng, Kiến An đột nhiên đứng lên, thân thủ muốn đẩy người trong tấm lụa đỏ ra.

“Làm càn!”

Trong con ngươi lãnh quang chợt lóe, Bắc Thần Diêu Quang nghiêng người tránh được nữ nhân đột nhiên chụp tới, nhấc chân đạp một cước, lập tức đem Kiến An còn đang mặc y phục hồng sắc tân nương giẫm ngã trên mặt đất.

Kiến An lần đầu bị người mạnh mẽ đá văng vào cửa, trang sức trên đầu đều rơi xuống, nàng nhất thời ngây ngẩn cả người, từ nhỏ đến lớn, khi nào có người dám đánh nàng như thế?

Kết quả của tức giận công tâm chính là trong đầu xuất ra lời nói thiếu suy nghĩ, Kiến An luôn cho rằng nàng là công chúa Thiên quốc hưởng thụ sủng ái, có thái hậu che chở đến vô pháp vô thiên, khóc lớn chỉ về phía Bắc Thần Diêu Quang: “Người, người đánh ta! Người dám đánh ta!”

Nghe bên ngoài có tiếng cãi nhau, tiểu hồ ly từ trong khăn lụa lộ đầu ra, trên cái đầu tròn tròn đôi con ngươi màu đen chớp chớp nhìn trang sức rơi đầy dưới đất, rồi nhìn bộ dáng hết sức chật vật của Kiến An.

Dạ Vị Ương tự nhận không phải thánh mẫu thánh công gì, đối với kẻ lúc trước đẩy mình xuống dòng nước lạnh như băng không sinh ra nửa điểm đồng tình, thấy Kiến An vừa kinh ngạc vừa phẫn hận nhìn hắn, Dạ Vị Ương nhin không được hướng Kiến An thề lưỡi.

Cho người mắng ta, đánh ta, còn muốn giết ta, hôm nay bị Bắc Thần Diêu Quang đánh cũng là tự người tìm lấy.

Người ngu xuẩn quá phận lại ngoan độc, cho dù là nam hay nữ chung quy cũng không có kết cục tốt, thái hậu bảo hộ được Kiến An nhất thời cũng không thể bảo hộ được cả đời.

Đối với tiểu hồ ly Bắc Thần Diêu Quang đặc biệt lưu tâm từ lúc vật nhỏ chui đầu ra liền nhìn theo, sau đó đương nhiên cũng thấy bộ dáng tiểu hồ ly le lưỡi làm mặt quỷ.

Hắn nhẹ nhàng vỗ đầu tiểu hồ ly, khuôn mặt tươi cười nhìn về phía vẻ mặt kinh ngạc của Kiến An chỉ còn lại băng sương, vừa mới đến đây đã ngang ngược như vậy, thái hậu kia đúng là dưỡng nữ nhi thật tốt a.

Chỉ tiếc, nơi này là Bắc Thần quốc chứ không phải Thiên quốc.

“An quý phi không hiểu quy củ trong cung Bắc Thần, người đâu, đem An quý phi dẫn xuống vả miệng ba mươi cái, nhượng người hảo hảo dạy nàng quy củ trong cung.”

Sáng sớm, Bắc Thần Diêu Quang không muốn nữ nhân ngu ngốc này hủy đi tâm trạng tốt của hắn và vật nhỏ, không nhìn tới nữ nhân nữa, Bắc Thần Diêu Quang chỉ cho nàng một bóng lưng lãnh khốc.

...

...

Dạ Vị Ương biết Bắc Thần Diêu Quang từ trước đến nay độc hành độc đoán, lãnh khốc vô tình. Cũng không ngờ rằng cư nhiên có thể xuống tay với quý phi vừa mới thành hôn, thật sự sai người kéo Kiến An xuống vả miệng.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, xưa nay Bắc Thần Diêu Quang ở trong cung không bao giờ dung kẻ dám mạo phạm đến hắn, nếu để cho Kiến An đánh vỡ quy củ, tương lai sẽ có người thứ hai thứ ba ý đồ khiêu chiến quyền uy của Bắc Thần Diêu Quang.

“Vật nhỏ, hiện tại chỉ còn hai chúng ta, người có thể giống như hôm qua biến lại thành người được không?”

Dục trì bốc lên sương trắng kiến tạo trong hoa viên, bốn phía được bao quanh bởi giả sơn và cầu gỗ, cây cối xanh tươi trở thành rào chắn thiên nhiên, bên ngoài còn có tường vây bằng cây trúc.

Dưới trời xanh mây trắng, chim chóc tăng sáng cao giọng hót, gió mát mơn trớn trên mặt thoải mái không nói nên lời.

Tiểu hồ ly nào đó liền dùng hai cái đuôi của mình một cái làm đệm lót cái còn lại để dựa vào, hơn phân nửa người ngâm mình trong nhiệt thủy, chỉ lộ ra hai tiểu móng vuốt cùng đầu.

Đối với lời nói Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương làm như không nghe thấy, muốn hắn biến trở về, cam đoan tên đại biến thái này nhất định sẽ ở trong trì tử đem hắn ăn kiên mật tịnh.

Dạ Vị Ương nghĩ tới đêm qua, chẳng lẽ vì uống rượu say nên mới biến thành người?

Giống như trong truyện cổ tích công chúa bạch tuyết, bị hoàng tử hôn một cái liền tỉnh dậy, mà hắn thì bị Bắc Thần Diêu Quang hôn nên biến thành người?

Dạ Vị Ương liếc qua nam nhân bên cạnh, nhìn chăm chú vào đôi môi mỏng manh của đối phương, hắn không phải bởi vì hôn nên biến thành người, trước kia Bắc Thần Diêu Quang cũng từng ôm hắn gặm hắn không ít, vậy chắc là rượu đi?

“Vật nhỏ, tối qua ta vẫn chưa nhìn rõ bộ dáng của ngươi.” Bắc Thần Diêu Quang tâm tình hôm nay dường như rất tốt, hướng tiểu hồ ly từng bước dụ dỗ.

Tuy rằng ngày thường Bắc Thần Diêu Quang đối xử với tiểu hồ ly tốt lắm, bất quá hôm nay nụ cười trên mặt đặc biệt nhiều, nếu không phải mong tiểu hồ ly còn ẩn ẩn đau, phỏng chừng Dạ Vị Ương đã sớm bị tiểu dung của người này mê hoặc đến thần hồn điên đảo.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Dạ Vị Ương hít sâu một hơi, rắn đẹp đều có độc, hần quay lưng lại, hai tiểu móng vuốt ở trong nước quơ quơ tạo nên từng trận sóng nước.

A, móng vuốt trước kia bị Bắc Thần Diêu Quang bẻ gãy dường như đã lành?

Dạ Vị Ương cao hứng dùng sức ở trong nước mà vùng vẫy, quả nhiên đã lành, chính là hần mới cao hứng chốc lát đột nhiên nghĩ lại, tên biến thái kia có thể vì sợ hần bỏ chạy lại bẻ gãy chân hần không?

“Móng vuốt đã tốt rồi sao?” Thấy một màn như vậy Bắc Thần Diêu Quang tiến đến gần, đem tiểu hồ ly từ trong nước vô cùng thân thiết ôm vào ngực, nâng móng vuốt tiểu hồ ly đến bên miệng hôn lên.

Mặc dù có lúc tương đối trì độn, nhưng Dạ Vị Ương từ trước đến nay cũng không phải là nam nhân có chỉ số thông minh thấp, đầu nhỏ của hần lập tức phân tích, ngày đó Bắc Thần Diêu Quang bẻ chân hần là muốn cho hần một cái giáo huấn, cũng sợ hần bỏ đi lần nữa.

Hiện tại hần chẳng những có thể biến thành người, mà bản thân cũng đã khôi phục, cho nên khả năng thành công khi chạy trốn càng lớn. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Dục vọng độc chiếm của Bắc Thần Diêu Quang quá mạnh mẽ, nếu khiến người này cảm thấy hần muốn chạy trốn nhất định sẽ cấp cho hần một sợi dây xích, chính là Bắc Thần Diêu Quang đối xử với hần cũng tốt lắm, bình thường đều không nỡ để hần chịu chút ủy khuất ăn một chút khổ.

Theo ý tứ đối phương tỏ vẻ nhu thuận, có thể làm cho Bắc Thần Diêu Quang thả lỏng cảnh giác, cũng để bản thân ít chịu nổi khổ da thịt, dù sao cũng đã bị ăn sạch sẽ.

Làm nũng đi, làm nũng đi.

Dạ Vị Ương nhếch đuôi lên duỗi móng vuốt chỉ chỉ móng mình, sau đó vươn móng vuốt ở trong ngực nam nhân viết một chữ: đau.

Hết chương thứ mười ba

83. Quyển 2 - Chương 14: Làm Nũng (hạ)

Có người để làm nũng cũng là một loại hạnh phúc.

Những lời này là trước kia nữ đồng sự nói với hần.

Dạ Vị Ương cũng cảm thấy mình hạnh phúc, hần lúc nhỏ tuy rằng không được phụ mẫu chăm sóc, nhưng vẫn có một bà ngoại tốt, mỗi khi hần làm sai liền làm nũng, bà ngoại sẽ mở rộng hai tay ôm lấy hần, cho hần cơ hội một lần lại một lần làm nũng.

Nếu lúc trước bà ngoại ở thời điểm lần đầu tiên hần làm nũng liền cự tuyệt, đối với một đứa trẻ mà nói phỏng chừng về sau số lần làm nũng sẽ càng ngày càng ít, đứa nhỏ đó có lẽ càng ngày càng hiểu chuyện, nhưng còn nhỏ đã quá mức kiềm chế và tự bẻ bản thân như thế sẽ có lúc làm tổn thương chính mình, như vậy sau khi lớn lên cũng sẽ quên như thế nào hướng người yêu mình làm nũng.

Hần thích cùng người yêu làm nũng, thích được đối phương hoặc ôn nhu hoặc hài hước đáp lại, như vậy tâm sẽ ấm áp ngọt ngào, giống như uống sữa mật đường.

Vĩnh mộng, Dạ Vị Ương chờ Bắc Thần Diêu Quang mát xa thoa dược cho hần, đứng ra hần muốn tự mình động thủ, nhưng móng vuốt không sờ được tới chỗ kia.

“Ngao ngô!”

Người làm đau ta! Tiểu móng vuốt ở trên đùi Bắc Thần Diêu Quang cào a cào.

“Đau sao, để ta thổi thổi cho người.” Dứt lời bắt đầu hướng địa phương vừa mới sát được mà thổi khí.

Đừng thổi, đừng thổi chỗ đó, người không biết xấu hổ nhưng ta biết a. Dạ Vị Ương vội dùng đuôi che tiểu thí thí của mình, nếu không phải hẳn đang là hồ ly, hẳn mới không cho Bắc Thần Diêu Quang làm loại sự tình này.

Dù sao, người này sẽ không đối với hồ ly làm cái gì đi?

Sau khi để Bắc Thần Diêu Quang tắm rửa sát được tốt cho hẳn, hẳn đã bị ôm tới thư phòng, ngày thường hẳn thích một mình ngồi trên nhuyễn tháp ngắm người, một mỗi thì ngủ, nhưng hôm nay tiểu hồ ly liền nhảy lên thư trác ghé đầu nhìn Bắc Thần Diêu Quang phê duyệt tấu chương.

Trắng trợn xem tấu chương của Bắc Thần hoàng đế như thế, chẳng biết có phải hay không từ trước đến nay hẳn là người đầu tiên.

Nhưng Bắc Thần Diêu Quang tựa hồ không để ý, gặp tiểu hồ ly chạy tới ngược lại rất cao hứng, thỉnh thoảng đưa tay sờ đầu tiểu hồ ly, đối phương ngoan ngoãn tùy ý cho hẳn vuốt, tâm tình liền tốt lên không ít.

Bất quá Dạ Vị Ương không nghĩ như vậy, nhớ đến đêm hôm qua mơ mơ hồ hồ bị Bắc Thần Diêu Quang ăn sạch sẽ, Dạ Vị Ương một trận khí. Lúc này nói làm nũng chẳng bằng nói phát tiết, liền tục dùng đuôi phất Bắc Thần Diêu Quang, quấy nhiễu đối phương làm việc.

“Vật nhỏ, người đây là trả thù ta đêm qua làm đau người phải không?” Cũng không ngẩng đầu lên, vừa bị đuôi tiểu hồ ly quấy phá Bắc Thần Diêu Quang một bên nhìn chiết tử trong tay, một bên cười khê.

Người biết là tốt rồi.

Dạ Vị Ương vươn cái đuôi thật dài của mình cong (gãi) hai má Bắc Thần Diêu Quang, động tác lớn mật ý tứ mạo phạm bậc này so với im lặng chịu đựng càng thoải mái hơn, thứ nhất có thể làm cho hẳn hả giận không ít, thứ hai loại hành động thân thiết này nhiều ít cũng khiến Bắc Thần Diêu Quang giảm bớt tâm cảnh giác với hẳn.

Về phần mục đích trong đó giảm bớt cảnh giác của đối phương nhiều hơn một chút, lâu ngày sống chung hẳn biết người này sẽ không động thủ hại mình, liền dám lớn mật tiếp cận Bắc Thần Diêu Quang.

“Ngao ngô ——”

Đuôi đột nhiên bị người nắm lấy. Tiểu hồ ly chưa kịp chạy đã bị Bắc Thần Diêu Quang áp trụ, trên mặt nhất thời một trận hôn mãnh liệt, tiểu hồ ly bị đặt trên thư trác tứ chi đập đập đập.

Dừng tay a hỗn đản, ta là hồ ly, người ngay cả hồ ly cũng khinh bạc, không cần cơ khát như vậy a!

“Đêm qua người uống rượu say, có lẽ vì uống rượu nên mới biến thành người, có muốn hay không ta hiện tại uy người chút rượu?” Bắc Thần Diêu Quang buông tiểu hồ ly ra, tiểu hồ ly nghe vậy liền nhanh chân chạy lên nhuyễn tháp cạnh cửa sổ nằm sắp xuống, cho Bắc Thần Diêu Quang một cái xem thường, ngáp một cái miễn cưỡng nhoài người về phía trước chuẩn bị nhắm mắt ngủ.

Không ngờ đã bị gia hỏa thông minh này đoán được, bất quá biến thành người lần nữa là triệt để trở thành người hay vẫn nửa người nửa yêu giống như hôm qua?

Còn nữa, tiếp theo biến lại thành hồ ly lại nhiều thêm một cái đuôi?

Dạ Vị Ương còn nhớ rõ trong giấc mộng kia, ở trong mộng hẳn có chín cái đuôi, chẳng lẽ kỳ thật hẳn chính là cửu vĩ hồ ly sao? Suy nghĩ mông mông lung lung, hẳn cuối cùng rơi vào giấc ngủ.

...

...

Làm nũng vẫn có điểm hữu dụng, ít nhất hai ngày sau đó mỗi lần Bắc Thần Diêu Quang muốn uy hấn uống rượu, hấn liền bày ra bộ dáng ‘thí thí của ta đâu’.

“Nhìn ta rất giống sắc lang sao? Cho dù ngươi biến thành người, ta cũng không nhất định ăn ngươi.” (ai k tin giờ tay =]])

Ngươi nhìn rất giống sắc lang. Tiểu hồ ly ở lòng bàn tay Bắc Thần Diêu Quang viết xuống.

Người nào đó không nhịn được bật cười, đôi mắt hẹp dài so với Dạ Vị Ương càng giống hồ ly: “Quên đi, ta không ép ngươi, chờ tiểu thí thí của ngươi tốt lên, ta liền thỏa mãn bình luận sắc lang của ngươi với ta, hảo hảo sắc ngươi vài ngày vài lần.”

Lúc này tiểu hồ ly không viết chữ nữa, mà thẹn quá hóa giận trực tiếp cào tay Bắc Thần Diêu Quang.

Náo loạn một hồi, Dạ Vị Ương lui vào trong ngực Bắc Thần Diêu Quang tiếp tục cùng đối phương nói chuyện phiếm, từ sau khi biến thành hồ ly Dạ Vị Ương buồn bực đến lợi hại, chưa có người trò chuyện giải sầu với hấn.

Tuy rằng hấn có thể nghe hiểu người khác nói chuyện, nhưng vẫn không dám cùng người trao đổi, sợ đối phương đem hấn trở thành yêu quái mà loạn côn đánh chết, Bắc Thần Diêu Quang tựa như cọng rơm cứu mạng biến thành kẻ duy nhất trao đổi với hấn.

Ngươi thích ta sao? Dạ Vị Ương biết hỏi vấn đề này có chút ngu xuẩn, nhưng hấn muốn biết Bắc Thần Diêu Quang đối với một hồ ly như hấn rốt cục là mang loại tâm tư gì.

“Chỉ thích một mình ngươi, chỉ yêu một mình ngươi.” Trả lời không cần nghĩ ngợi, mặc dù nghe có chút sến súa, nhưng ngược lại khiến Dạ Vị Ương cảm thấy hơi thẹn thùng.

Hấn đời trước đáng về tuy khí phách hơn nữa chức vụ không tồi, đáng tiếc đồng sự bên cạnh phần lớn đều là nam, cho dù có đồng sự nữ nhưng một đám chuyên tâm nghiên cứu, làm sao có người cùng hấn tỏ tình a.

Thực buồn cười, sau khi đến nơi dị thể này chẳng những trở thành nịnh thần biến thành hồ ly, còn liên tiếp được người bày tỏ, nên nói hấn là may mắn hay bất hạnh đây?

Hơn nữa, một đám bày tỏ đều là nam nhân.

Tuy rằng từ lần đầu tiên nhìn thấy tư thế anh tư (oai hùng hiên ngang) của Đại tướng quân về sau, Dạ Vị Ương đã không còn nghĩ muốn thú thê sinh tử nữa.

Chính là ngày đó lúc Bắc Thần Diêu Quang cùng Kiến An công chúa thành hôn Đại tướng quân bọn họ liền ly khai, Dạ Vị Ương lắc lắc đầu làm cho chính mình đừng nghĩ tới Lưu Bá Hề, vừa nghĩ tới nam nhân kia hấn liền đau lòng, tái khó chịu như thế nào cũng không thay đổi được tình huống hiện tại.

Vì cái gì thích ta? Dạ Vị Ương lại hỏi.

Móng vuốt tiểu hồ ly viết chữ ở lòng bàn tay có chút ngứa, nghĩ vấn đề này như cong tâm Bắc Thần Diêu Quang càng thêm ngứa, nhìn thấu hoài nghi cùng không xác định trong mắt tiểu hồ ly, nam nhân ôn nhu trả lời: “Thường có người nói vận mệnh, ta nghĩ ta yêu người đó là vận mệnh.”

“Vận mệnh vô pháp sửa đổi khiến cho ta vui vẻ phục tùng vận mệnh, thì phải là cùng người tương thủ cả đời, vật nhỏ.”

Gặp tiểu hồ ly vẫn là bộ dáng không rõ nguyên do, Bắc Thần Diêu Quang nhịn không được nở nụ cười: “Không hiểu sao? Không hiểu cũng không sao cả, ngươi chỉ cần biết ta cả đời này chỉ yêu một mình ngươi, chỉ cần một mình ngươi là đủ rồi, bất luận chuyện gì xảy ra cũng sẽ không thay đổi.”

Thật đúng là bá đạo trước sau như một.

Dạ Vị Ương âm thầm ai oán, nhưng bá đạo như vậy rồi lại trực tiếp thổ lộ làm hấn cảm thấy có chút rung động, thế gian này có bao nhiêu người giống như Bắc Thần Diêu Quang vừa tàn nhẫn vừa chung tình như thế?

“Vật nhỏ, ngươi vẫn thích ta gọi ngươi vật nhỏ sao? Vì cái gì không cho ta biết tên, ta đang đợi ngươi tự nói ra tên của mình cho ta biết a.” Trong nhãn mâu hẹp dài phiếm ra vài phần ôn nhu cùng chờ mong.

Hắn đương nhiên không gọi vật nhỏ, nhưng hắn không thể nói cho Bắc Thần Diêu Quang tên thật của mình đi? Dạ Vị Ương rất không muốn bản thân chủ động tố giác thân phận của hắn, tổng cảm thấy sẽ có phiền toái rất lớn, liên lụy nhiều lắm.

Trường Nhạc. Hắn ở trong lòng bàn tay nam nhân viết xuống hai chữ.

Người lúc trước dùng tên giả thân phận giả, hiện tại ta cũng cho người một cái tên giả.

Thời Đại Hán có Trường Nhạc cùng Dạ Vị Ương, chính là ý nghĩa trường nhạc vị ương, tuy nói là tên giả kỳ thật cũng không tính giả, dù sao hắn đời trước cũng bị gọi cái tên này.

Trường Nhạc Dạ Vị Ương, vĩnh viễn khoái hoạt không có tận cùng.

“Trường Nhạc... Trường Nhạc, tên rất hay.” Bắc Thần Diêu Quang lẩm bẩm tên tiểu hồ ly, một lần lại một lần, giống như muốn nhai nát đầu lưỡi trong miệng.

...

...

Trong một ngôi nhà dân cư ở ngoại thành Tử Vi.

“Hồi bẩm tướng quân, mấy ngày qua chúng ta điều tra rất lâu, vẫn không điều tra ra chuyện đầu xuân Bắc Thần Diêu Quang có dẫn người hồi cung, tựa hồ chỉ dẫn theo một con hồ ly đầu tròn trở về.”

“Ân, đã biết, mấy ngày nay vất vả các người.” Vẫn không có tin tức hữu dụng, Lưu Bá Hề nhìn bầu trời trắng xóa bên ngoài khe thở dài.

Rõ ràng nửa tháng trước lúc Kiến An công chúa thành hôn sau đó ly khai Bắc Thần quốc, Lưu Bá Hề vẫn tìm mọi cách ở lại, dây tơ hồng cùng mảnh ngọc bội trên cổ tiểu hồ ly kia chính là vật đính ước mà ngày đó hắn tặng cho Dạ Vị Ương, tiểu hồ ly nhất định cùng Dạ Vị Ương có quan hệ.

Hơn nữa... Tiểu hồ ly đó rất giống hồ ly bị thương mới trước đây hắn nhặt được trên núi.

Tổng cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, nhưng dò xét nửa tháng cũng không tìm ra manh mối gì, đủ loại dấu vết cho thấy Bắc Thần Diêu Quang không có mang bất kỳ người nào hồi cung.

Nhưng Lưu Bá Hề không nghĩ buông tha, căn cứ từ lúc Dạ Vị Ương mất tích rất nhiều người khuyên hắn nên quên đi, khuyên hắn tin tưởng nam nhân kia đã chết.

Nhất định còn sống, Dạ Vị Ương nhất định còn sống ở nơi nào đó trên thế giới này.

Ba ngày sau, Bắc Thần Diêu Quang xuất cung cưỡi ngựa đạp thanh.

Lưu Bá Hề đôi mắt thanh triệt như suối ngưng trọng, không biết đến lúc có thể tìm được chút manh mối gì hay không, nhưng dù có ra sao, hắn cũng sẽ không buông tha bất kỳ cơ hội, bất kỳ người nào biết được tin tức của Dạ Vị Ương.

84. Quyển 2 - Chương 15: Biến Thân, Tiểu Hồ Ly

Ở trong cung lâu ngày khó tránh khỏi có chút buồn bực, Bắc Thần Diêu Quang vốn tính toán ra ngoài săn bắn, chính là tiểu hồ ly một mực cự tuyệt, nên đổi thành xuất cung cưỡi ngựa đạp thanh.

Nhược nhục cường thực (cá lớn nuốt cá bé) là quy luật trên thế giới, điểm này Dạ Vị Ương vô pháp đi thay đổi.

Hắn vì sống sót nên ăn thịt động vật, nhưng đã là con người thì luôn có lòng trắc ẩn, phần nhiều sẽ không thích nhìn thấy sinh linh bị giết hại, có thể có người cho rằng lời này thực dối trá, vậy cứ cho là dối trá đi, hắn chẳng qua chỉ là một người bình thường mà thôi.

Từ khi có thêm một cái đuôi Dạ Vị Ương còn lo lắng có phải hay không bị người đồn đãi thành yêu quái, nhưng sau đó hắn mới biết là mình lo lắng dư thừa, quốc gia này Bắc Thần Diêu Quang đã chặt chẽ nắm giữ trong lòng bàn tay, không chế dư luận bất quá như một bữa ăn sáng.

Đầu tiên là giết đám người cầm cơ họa từ miệng mà ra để uy hiếp, tiếp đó tìm một đạo sĩ đến phán một phen: “Trời giáng tiên hồ phù hộ Bắc Thần” hơn nữa tiểu hồ ly bên cạnh hoàng đế từ một cái đuôi biến thành hai cái, tương lai sẽ biến thành tiên đồng dạng như Bắc Thần Diêu Quang đã nói, hiện tại tiểu hồ ly trong miệng mọi người đã sớm trở thành “Thượng cổ tiên hồ hàng thế”.

Ở xã hội hiện đại muốn không chế dư luận không phải chuyện khó, mà tới thời cổ đại trung ương tập quyền lại càng thêm dễ dàng.

Người ở trong cung trước kia cũng chiều Dạ Vị Ương là vì uy vọng của Bắc Thần Diêu Quang, bây giờ một đám đều đem tiểu hồ ly xem như thần tiên mà đối đãi, Dạ Vị Ương được một phen thể nghiệm chân chính sức mạnh của dư luận, cuộc sống từ yêu quái biến thành thần tiên.

Bất quá, hắn không cho rằng mình là yêu quái.

“Người không nghĩ biến thành người ngồi trên lưng ngựa sao? Chạy băng băng hòa vào cảnh xuân tươi đẹp, nghênh diện thanh phong thổi tới, giục ngựa lao nhanh, khoái ý nhân sinh.”

Bắc Thần Diêu Quang đem chén rượu nhỏ để trước mặt tiểu hồ ly, hắn không ép tiểu hồ ly, thời điểm ban đầu có lẽ đã làm vật nhỏ sợ hãi, khiến vật nhỏ về sau không quá cam nguyện tiếp cận hắn, thậm chí còn làm ra hành động chạy trốn.

Hắn muốn nhìn tiểu hồ ly biến thành người, muốn đem đối phương ôm vào trong ngực, chính là hắn kiên nhẫn chờ đợi một ngày nào đó tiểu đồng tây chính mình nguyện ý.

Mặt nạ Tiểu hồ ly ở lòng bàn tay nam nhân viết xuống hai chữ.

Nghĩ nghĩ, tiểu hồ ly lại viết: Đều đi ra ngoài, không được nhìn lên.

Vật nhỏ đáp ứng đã là không tồi, Bắc Thần Diêu Quang sao có thể ngay cả một yêu cầu nhỏ như vậy cũng không đồng ý, hắn lưu lại chén rượu, rất nhanh sai người tìm một chiếc mặt nạ bán diện (nửa mặt) chạm vàng đưa tới.

Cửa sổ trong phòng đều đóng lại, cửa chính gỗ lim cũng đóng chặt chẽ, bên ngoài có thị vệ canh gác không ai có thể tiến vào.

Tình huống như thế trong phút chốc Dạ Vị Ương có xúc động muốn bỏ trốn, nhưng ý tưởng này đã không còn mãnh liệt như trước, chỉ là bỗng dưng nổi lên, rồi chậm rãi nhạt đi.

Thật sự người ở chung với nhau lâu ngày sẽ sinh ra cảm tình sao? Dạ Vị Ương trong lòng chợt có chút không rõ tư vị, hắn từ mở lòng không còn sợ hãi Bắc Thần Diêu Quang, cùng nam nhân kia ở chung một đoạn thời gian, hắn không giống như lúc ban đầu bài xích nam nhân tâm tư thâm trầm lại tàn khốc này.

Một nam nhân quyền cao chức trọng còn cực kỳ thông minh đối với người khác từ trước đến nay chưa từng liếc mắt một cái, lại một mực đối tốt với hắn, so với bất luận người nào cũng đều tốt hơn, hắn đi tới cũng không quá nhiều do dự liền nâng chén uống cạn, có lẽ biết hắn tửu lượng không tốt, nên Bắc Thần Diêu Quang chuẩn bị cho hắn một chén rượu gạo hương vị ngọt ngào, uống vào mùi vị còn ngon hơn cả nước trái cây.

Nhưng Bắc Thần Diêu Quang càng đối đãi hắn hết lòng, Dạ Vị Ương càng cảm thấy có chút khó mà thừa nhận.

Một bên tưởng niệm Đại tướng quân, một bên lại yên tâm thoải mái hưởng thụ sự chiếu cố đến từ Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương a Dạ Vị Ương, nói cho cùng người chính là một nam nhân xấu xa vì tư lợi cá nhân.

Quên đi quên đi, tạm thời không cần nghĩ đến những chuyện này.

Thân thể dần dần nóng lên, Dạ Vĩ Ương thầm hút một hơi làm cho chính mình dễ chịu một chút, tác dụng của rượu gạo không tính là quá mạnh, chưa đến mức khiến hắn uống một lần đã thần điên bát đảo hoàn toàn không còn ý thức.

Trong thân thể tựa như có ngọn lửa đang chậm rãi thiêu đốt, ngọn lửa vô hình kia từ bụng dưới bắt đầu lan khắp tứ chi, Dạ Vĩ Ương từng ngậm từng ngậm thở dốc, tổng cảm giác mình sắp bị thiêu cháy, tuy không cảm thấy đau, ngược lại giống như vận động trong phòng thể thao cả ngày, nóng đến khó chịu.

Biến đổi, thật sự đã biến đổi.

Cự ly tầm nhìn cách mặt đất càng ngày càng xa, Dạ Vĩ Ương ý thức được hắn quả nhiên từ hồ ly biến thành người, móng vuốt nhỏ nhỏ ngắn cùn chậm rãi duỗi dài ra, bộ lông ngân bạch bao phủ bên ngoài giống như tiểu thảo toàn bộ chui vào trong da, chỉ còn lại làn da bóng loáng thuộc về nhân loại.

Móng tay tiểu dã thú biến thành móng tay trong suốt của con người, bên dưới móng tay là da thịt màu trắng nõn nõn, Dạ Vĩ Ương bất khả tư nghị nhìn ngón tay của mình.

Ngay sau đó bộ lông trên thân thể đều tiêu thất, nhưng lông trên đầu lại càng ngày càng dài ra trở thành mái tóc màu bạc, mãi đến cuối cùng, trên người hắn chỉ còn lại đôi tai hồ ly nhưng cùng hai cái đuôi dài.

Dạ Vĩ Ương thử đứng lên, càng làm cho người ta kinh hãi chính là hắn phát hiện đôi chân mình đã hoàn toàn lạnh lặn, sẽ không giống như trước kia mềm nhũn chẳng có chút khí lực.

Tựa như hải tử, Dạ Vĩ Ương ở tại chỗ nhảy lên nhảy xuống, tuy thời điểm hắn làm hồ ly cả ngày thoải mái chạy tới chạy lui, nhưng chung quy cảm giác hai đùi không được đồng đều.

Ngừng, ngừng, hắn hiện tại trên người không mặc quần áo, mặc dù chạy nhảy như vậy không có bị nhìn thấy nhưng cũng có điểm ngốc.

Đúng rồi, hắn còn chưa biết bộ dạng biến thân của mình.

Dạ Vĩ Ương đi tới trước gương, vẫn là khuôn mặt kia, chẳng qua giống lại có chút không giống, hắn tiến sát vào sờ sờ hai má mình.

Ừm, xúc cảm so với ngày trước còn bóng loáng hơn, chắc chắn, làn da này nếu đem đi chụp hình quảng cáo mỹ phẩm Ladies, mức tiêu thụ nhất định sẽ tăng đột biến, tựa như trứng gà bóc vừa mềm vừa mịn.

Ta bây giờ chắc hẳn rất suất đi? Đã quen làm người thường Dạ Vĩ Ương nhận không được liên tục sờ soạng hai má mình.

Bên cạnh đó, dáng người so với trước kia cũng tốt lên không ít, lúc trước bởi vì hai chân nên chỉ ngồi trên luân y rèn luyện sơ sài, vừa gầy vừa không có bắp thịt.

Hiện tại tốt lắm, muốn cơ bụng có cơ bụng, muốn cơ ngực có cơ ngực, mặc dù không rắn chắc như Đại tướng quân, nhưng cũng phiêu phiêu lượng lượng, đẹp trai suất khí, khiến Dạ Vĩ Ương vô cùng đắc ý.

Lại nhìn cái mông cong vênh, hai chân thẳng thấp như bút chì, bàn chân nhỏ nhắn, so với người mẫu Âu Mĩ cũng không thua kém, đáng tiếc chính là bộ dáng nhỏ nhỏ của tiểu hồ ly không có cao thêm được bao nhiêu.

“Người như thế nào không biết thỏa mãn vậy a?” Dạ Vĩ Ương cúi đầu chỉ trích tiểu hồ ly một phen, hắn nghiêng thân nhìn hai cái đuôi to mọc trên mông mình, đưa tay sờ sờ, thời điểm chạm đến bản thân nhận không được thoáng run rẩy, nguyên lai phần đuôi lại có điểm mẫn cảm.

Ngoạn đuôi mình hồi lâu, hắn hạ thất lưng nhìn vào gương, sờ soạng đôi tai tiểu thú trên đầu, dùng lực nhéo một cái, ách, đau quá!

“Giống nhân vật động mạn.” Dạ Vĩ Ương giật giật lỗ tai, nga, lỗ tai có thể động a, chơi thật tốt.

“Tại sao lỗ tai này cùng đuôi không biến mất, còn tóc nữa, giống như lông hồ ly, bất quá dài hơn lông hồ ly.” Lầm bầm tự hỏi chốc lát, hắn cũng không thể tiếp tục trông trơn như vậy, tìm quần áo thôi.

Trên giường đặt sẵn một bộ quần áo mới, làm bằng tơ lụa thượng đẳng màu trắng, rực rỡ xinh đẹp tựa như lông hồ ly, viền tay áo vạt áo lấy chỉ vàng để may, càng thêm tinh xảo quý khí.

Bất luận là ăn là mặc hay là dùng, Bắc Thần Diêu Quang đều dùng những thứ tốt nhất nhưng không bao giờ sử dụng lần thứ hai, Dạ Vĩ Ương sờ sờ chất liệu thượng hạng nhìn không được cảm thán một trận, thật sự là giai cấp quyền quý vạn ác!

Đem quần áo lần lượt mặc vào, Dạ Vĩ Ương kinh hãi phát hiện quần áo Bắc Thần Diêu Quang thay hẳn chuẩn bị vừa vận đến bất ngờ, không lớn không nhỏ cực kỳ vừa người.

“Này có tính là hạc phát đồng nhan (tóc bạc mặt mũi hồng hào) không? Nếu có thể giấu lỗ tai đi, đảm bảo ra ngoài có thể rêu rao lừa gạt.”

Mặc xong quần áo, Dạ Vĩ Ương ở trước gương nhìn trái nhìn phải, không biết hiện tại có thể duy trì bộ dáng hình người trong bao lâu, bất quá hẳn thật là đã lâu không có làm con người.

Quả nhiên so với làm tiểu hồ ly yếu ớt, vẫn là cảm giác làm người tốt hơn.

Chính là dường như có gì đó không đúng. Dạ Vĩ Ương vừa nghiêng thân đã phát hiện chỗ không thích hợp, hai đuôi hẳn vẫn còn ở dưới quần dài, thoạt nhìn phía sau quần phình lên giống như một cái đồi.

Bắc Thần Diêu Quang thật ra lo lắng hẳn sau khi biến thành người cơ thể nhỏ bé, chính là vấn đề cái đuôi này còn chưa được giải quyết, cũng không thể bắt hẳn giấu đuôi dưới quần áo, bởi vì đuôi hồ ly của hẳn rất lớn a.

Cầm mặt nạ chạm vàng bên cạnh đeo vào, Dạ Vĩ Ương đột nhiên cảm thấy mặt nạ này rất giống trong Họa bì 2, bất quá người ta chỉ che một con mắt, mà hẳn thì che từ trán đến mũi chỉ chừa lại cái miệng để ăn cơm, Dạ Vĩ Ương lại cảm thán sự cẩn thận của Bắc Thần Diêu Quang.

Muốn đối tốt với một người không khó, khó chính là sự tinh tế tỉ mỉ thể hiện ở mọi lúc mọi nơi, cho dù là một đầu nhân cũng sẽ cảm động, huống chi là một người có máu có thịt?

Sau khi đeo mặt nạ Dạ Vĩ Ương đi đến cửa phòng, phía sau quần phồng lên khiến hẳn hơi bối rối, chỉ có thể sai người cắt một đường để lộ cái đuôi ra.

Hẳn đã cùng Bắc Thần Diêu Quang giao ước, trong hai canh giờ trừ khi hẳn cho phép, bằng không không được để bất luận kẻ nào tự tiện xông vào.

Cho dù là Bắc Thần Diêu Quang cũng không thể. Lúc này chưa tới một canh giờ, Dạ Vĩ Ương cao giọng gọi người, nhưng ngoại trừ nam nhân kia sẽ không để cho những người khác tiến vào.

Ở chung lâu như vậy nhưng chưa bao giờ trực tiếp gọi tên nam nhân kia, Dạ Vĩ Ương đứng cạnh cửa liền hô một tiếng: “Bắc Thần Diêu Quang, người còn ở đó không?”

85. Quyển 2 - Chương 16: Đạp Thanh

Bắc Thần Diêu Quang vẫn luôn túc trực đứng ở viện tử ngoài cửa, nghe trong phòng truyền đến một thanh âm nam tử, liền biết tiểu hồ ly của hẳn đã uống rượu và biến thành người.

“Ta ở đây, tốt rồi sao, vật nhỏ?” Không vội vã đi vào, Bắc Thần Diêu Quang đi tới cửa thì dừng lại, hẳn còn nhớ vật nhỏ đã nói qua, khi chưa được phép thì không thể vào, chút lễ phép cơ bản này hẳn vẫn hiểu được.

“Ừm...” Đầu hẳn tính tốt, nói không tốt quả thực là chưa tốt lắm, Dạ Vĩ Ương sờ sờ đuôi hồ ly dưới y bào, “Người tiến vào một chút.”

“Lạc chi” một tiếng, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Bắc Thần Diêu Quang đi vào chợt nhìn thấy trước mặt nam tử cách đó không xa, đôi mắt hẹp dài nhất thời sáng lên, khóe miệng không tự giác khẽ nhếch, tinh tế đánh giá.

“Lần đó ban đêm ta ôm người, dựa vào trí nhớ mà chuẩn bị quần áo, xem ra cũng vừa người.” Dứt lời vừa lòng gật đầu, tuy bị mặt nạ che khuất, nhưng tiểu hồ ly của hắn bất luận nhìn thế nào cũng đẹp mắt như vậy.

Dạ Vị Ương một trận vô ngôn, nguyên lai người này là dựa vào trí nhớ đêm đó làm quần áo cho hắn, nên nói người này quá mức thông minh hay như thế nào.

Dạ Vị Ương bị tầm mắt của Bắc Thần Diêu Quang nhìn đến thập phần không được tự nhiên, cảm giác kia tựa như hắn căn bản không có mặc quần áo đang bị người vuốt ve vậy, hắn nghiêng người chỉ phía sau lưng: “Đuôi của ta vẫn còn.” Quần phồng lên giống như là nữ nhân mặc đồ.

Dạ Vị Ương còn đang thực để ý vấn đề này, kết quả Bắc Thần Diêu Quang thế nhưng thoáng cái cười rộ lên, tiếng cười kia sang sảng không gì sánh bằng khiến Dạ Vị Ương một trận xấu hổ, hai cái đuôi ở trong này cũng không phải hắn muốn.

“Bắc Thần Diêu Quang, người im cho ta.” Nếu không phải còn chút sợ nam nhân âm tình bất định, hắn đã sớm đập đối phương một cước.

“Là sơ suất của ta.” Gặp tiểu hồ ly có điểm tức giận, Bắc Thần Diêu Quang cúi đầu cười hai tiếng, nhân tình mị mị xoay chuyển: “Để ta nhìn xem.”

Dạ Vị Ương đứng bất động tại chỗ để đối phương xem xét phía sau, cảm giác được nam nhân tới gần, hắn mới nhớ ra hắn vẫn luôn gọi thẳng tên người này.

Vì mục đích an toàn, Dạ Vị Ương mở miệng hỏi: “Ta không cần gọi người là Hoàng thượng sao?”

“Ta có từng ở trước mặt người xưng ‘Trẫm’?” Bắc Thần Diêu Quang cách một tầng quần áo néo néo đuôi Dạ Vị Ương, hai cái đuôi bất duyệt dưới y bào giật giật, nhìn không biết còn tưởng rằng dưới y bào kỳ thật là con đại xà đang ẩn nấp.

“Không có.” Dạ Vị Ương thoáng suy nghĩ, trên cơ bản Bắc Thần Diêu Quang đều xưng là “Ta”, hắn quay đầu lại thì phát hiện Bắc Thần Diêu Quang chẳng biết từ nơi nào cầm đến cây chủy thủ, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Người chẳng lẽ muốn tự mình động thủ?”

“Ta sẽ không cắt người.”

Dạ Vị Ương chỉ nghe tiếng vải bị xé rách, hắn quay đầu nhìn thoáng qua, Bắc Thần Diêu Quang ở sau y bào hắn cắt xuống một đường. Vừa vặn có thể để đuôi hắn lộ ra ngoài hít thở không khí.

Hắn cúi đầu có chút mới lạ vẫy vẫy đuôi, trên lưng đột nhiên có một cỗ lực lượng đem hắn áp vào ngực nam nhân, lưng dán vào trong ngực đối phương, Dạ Vị Ương cảm thấy sau lưng nóng hừng hực giống như bị lửa thiêu đốt.

“Trường Nhạc...” Bắc Thần Diêu Quang ôm Dạ Vị Ương từ phía sau, ghé vào bên tai nam tử nỉ non gọi tên đối phương, rõ ràng chỉ có hai chữ, nhưng khi hắn niệm ra lại giống như được tắm qua mỹ tửu mang theo khí tức say lòng người.

Đã lâu không nghe gọi tên dẫn theo hơi thở nóng rực khuếch trương bên tai, Dạ Vị Ương nhện không được run rẩy một cái, lời này như phác họa lại sắc vị điên cuồng cùng triền miên đêm đó, nam tử phía sau ôm hắn đi đến bên giường, Dạ Vị Ương nhất thời vang lên hồi chuông cảnh tỉnh.

“Bắc Thần Diêu Quang người làm gì, người đừng xằng bậy a!” Dạ Vị Ương kêu gào đã bị đẩy xuống giường, hắn âm thầm mắng chửi, luyện qua võ công thì giỏi lắm a! Một đám đều khi dễ một kẻ đáng thương không biết võ công như hắn.

“Ta sẽ không bính người, để ta ôm một chút thôi, Trường Nhạc!”

Nói ôm là ôm, Bắc Thần Diêu Quang chặt chẽ ôm lấy nam tử trong ngực, cho dù hiện tại biến thành bộ dáng nửa người nửa yêu, nhưng khí tức nam tử vẫn tựa như lúc còn làm hồ ly, đồng dạng như trong trí nhớ của hắn.

Hắn biết tiểu hồ ly sẽ không rời bỏ hắn, nhất định có một ngày trở về, cho dù quên mất cũng không sao cả, hắn còn nhớ là đủ rồi.

Bắc Thần Diêu Quang liền như vậy ôm Dạ Vị Ương, nhiều nhất là thân thiết hôn lên cổ cùng hai má, sự tình khác quả thực không có làm, thậm chí ngay cả chút động tác quá phận cũng đều không có.

Người này tốt ở chỗ, nói một là một, hai là hai.

“Ta là một con hồ ly biết viết chữ, còn có đuôi đa biến, thậm chí có thể biến thành người, người như thế nào không cảm thấy kỳ quái, như thế nào tiếp nhận dễ dàng như vậy?” Dạ Vị Ương trong lòng kỳ thật có rất nhiều nghi vấn, nếu đổi lại là hắc, hắc thật sự không thể giống như Bắc Thần Diêu Quang trấn định như thế.

Chỉ có thể nói, người và người vẫn có điểm khác biệt, loại người EQ (trí tuệ cảm xúc) thấp như hắc tuyệt đối không có khả năng đảm đương nổi chính khách (người làm chính trị) càng không làm được hoàng đế.

“Thân thể đã bị ta ăn sạch rồi mới hỏi vấn đề này, có phải hay không quá muộn?”

“Vậy người vì cái gì thích ta? Nếu như bởi vì người cảm thấy ta giống hồ ly trước đây người dưỡng, vậy nhất ta không phải, đến lúc đó người sẽ thả ta, hay giết ta?”

Đây là một trong những nguyên nhân khiến Dạ Vị Ương đối với Bắc Thần Diêu Quang cảm thấy bất an, hắc thật sự nhìn không thấu nam nhân này.

Bắc Thần Diêu Quang chỉ cười nhẹ khẽ cắn vành tai hắc, ở bên tai Dạ Vị Ương hoàn thanh nói nhỏ: “Ta sẽ không thả người, càng không giết người.”

...

...

Một áo choàng da hổ phủ bên ngoài có thể giải quyết được vấn đề hai lỗ tai trên đầu cùng đuôi phía sau hông, muốn xuất môn đạp thanh sao có thể chỉ ngồi xe ngựa.

Thừa dịp xe ngựa đi qua cửa Bắc hoàng cung đến lâm viên hoàng gia, Bắc Thần Diêu Quang đã sớm cho người chuẩn bị tốt hai con tuần mã một trắng một đen.

Tuần mã màu đen toàn thân bóng loáng vô cùng suýt soát, tuần mã màu trắng cả người không có một sợi tạp mao toàn thân tuyết bạch.

Từ trên xe ngựa đi xuống, Dạ Vị Ương đầu tiên là nhìn tuần mã màu đen, nhưng sau khi nhìn thấy Bắc Thần Diêu Quang trực tiếp đi đến hắc mã kia thì hắc chỉ có thể chuyển mắt đến bạch mã bên cạnh.

Một con hồ ly khoác áo choàng da hổ có tính là cáo mượn oai hùm không? Bất quá lúc này hồ ly sẽ biến thành bạch mã hoàng tử.

Dạ Vị Ương hứng trí bưng bưng đi về phía bạch mã, trước kia hắc trừ bỏ được Đại tướng quân ôm cùng nhau cưỡi ngựa, thì chưa từng một mình tự cưỡi qua.

“Ta không biết cưỡi ngựa.” Bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang đã nhảy lên hắc mã, Dạ Vị Ương chỉ dám đi đến gần bạch mã nhẹ nhàng sờ lông đối phương.

“Đại lang cưỡi cùng bạch mã có gì khác biệt?” Bắc Thần Diêu Quang chính là nhìn nam nhân, hướng Dạ Vị Ương vươn tay: “Ta cùng người.”

“Ta muốn tự mình cưỡi.” Dạ Vị Ương quay đầu chỗ khác, người nọ nói rất đúng, thời điểm hắc là hồ ly ngay cả lang cưỡi cũng cưỡi, hiện tại trở thành người cưỡi ngựa chẳng phải chỉ là chuyện nhỏ thôi sao.

Dạ Vị Ương mãnh liệt nhớ lại lúc ở Kim quốc bị nhốt cùng một chỗ với đại lang cưỡi, hắc trong lòng gào thét muốn đại lang cưỡi làm cái gì, đại lang cưỡi kia liền làm theo cái đó, chẳng lẽ hắc thật sự có bản lĩnh đặc biệt? Mà cũng bởi vì nhìn hắc thuần phục lang cưỡi, Bắc Thần Diêu Quang mới kiên quyết cho rằng hắc chính là hồ ly trước đây mình dưỡng.

Dạ Vị Ương lập tức tâm ngứa, có chút kích động lại có chút chờ mong đưa tay vuốt cổ bạch mã, trong lòng yên lặng nói: “Bạch mã suýt ca, cho ta cưỡi được không? Nếu người nguyện ý cho ta cưỡi, thì gục xuống để ta đi lên, có thể chứ?”

Hai chân trước bạch mã bỗng dựng hí thanh nhảy lên, thị vệ kế bên muốn tiến lên sợ con ngựa kia đá trúng Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang phát tay ý bảo mọi người lui ra, chính là lảng lạng nhìn một người một ngựa bên kia.

Dạ Vị Ương lui về phía sau hai bước, rất nhanh nhìn thấy bạch mã lắc lắc cái đuôi nằm sấp xuống, trong lòng hẳn nhất thời kinh hãi, không nghĩ tới thật sự thành công.

“Cảm ơn người, mã huynh.” Dạ Vị Ương đi qua vuốt ve cổ bạch mã, bạch mã đang nằm sấp sau khi hẳn ngồi vào thì đứng lên, Dạ Vị Ương vội vàng nắm chặt dây cương, có chút đặc ý hướng Bắc Thần Diêu Quang bên cạnh hất cằm.

“Thế nào, rất tốt đi?”

Bản lĩnh người càng lớn, càng làm cho ta cảm thấy cao hứng đồng thời cũng sầu lo, sợ một ngày nào đó người lại rời bỏ ta lần nữa, ta liền không có biện pháp tìm được người. Bắc Thần Diêu Quang ý vị thâm trường nhìn nam nhân nhợt nhạt cười, kéo dây cương hai chân ép vào bụng ngựa, “Đi thôi, vật nhỏ.”

Dạ Vị Ương tuy rằng không biết cưỡi ngựa, nhưng ngựa có thể nghe hiểu lời hẳn nói, lúc đầu mặc dù có chút khó khăn, nhưng về sau dần dần thích ứng cũng hơi thả lỏng một ít, đi theo phía sau Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi tăng nhanh tốc độ.

Đã lâu không có xuất cung, Dạ Vị Ương giục ngựa chạy băng băng trong rừng nhện không được hít sâu một hơi không khí trong lành, nhất thời cảm thấy cả thể xác và tinh thần một trận thanh sảng, bất luận là có bao nhiêu phiền não cùng sầu lo đều trong lúc này tan biến đến sạch sẽ.

Nhân sinh làm sao không có phiền não, mặc kệ là người âu lo đến mức nào, nhưng khi đối diện với thiên nhiên rộng lớn bao la đều trở nên nhỏ bé không đáng kể, mà phiền não của con người không phải là bản thân mình tự gia tăng thêm sao?

Dạ Vị Ương cảm thấy hẳn hiện tại chính là loại tình huống này, vừa suy nghĩ vừa cưỡi ngựa đi đến dưới tàng cây loang lổ ánh dương quang, hưởng thụ một chút thời gian yên tĩnh.

Bình thường hẳn và Bắc Thần Diêu Quang luôn như hình với bóng hiện tại không biết đã chạy đi nơi nào, chẳng biết đối phương muốn cho hẳn ít không gian riêng hay là đang trốn ở một góc nào đó trộm xem hẳn có bỏ trốn hay không.

Cưỡi ngựa đi lòng vòng, Dạ Vị Ương nghe thấy có tiếng nước chảy róc rách, hẳn làm cho bạch mã chở hẳn đi qua, rất nhanh liền có một mảnh phấn hoa màu trắng chiếu vào trong mi mắt.

“Bạch mã huynh, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một lát đi.” Để bạch mã dưới tàng cây ăn cỏ, Dạ Vị Ương một mình chạy tới khóm hoa gần bờ sông, hẳn mở hai tay hai chân đặt thất lưng nằm xuống, ngửa mặt nhìn bầu trời xanh lam không gợn chút mây mà phát ngốc.

An tĩnh, thích ý, thoải mái.

Thúc giục người nhập mộng.

Hết chương thứ mười sáu

86. Quyển 2 - Chương 17: Thích Khách

Y mê (tay áo) thanh sắc ở trong rừng vô thanh vô tức bay lên rồi hạ xuống, thân hình linh hoạt tựa như bóng ma khó có thể nắm bắt, nam tử đeo khăn che mặt đứng trên thân cây cao đem mình giấu vào trong lá cây rậm rạp.

Mấy ngày nay, hẳn có nghe không ít lời đồn đãi về tiên hồ hàng thế, tuy rằng đối với tiên hồ gì đó không thực quá hứng thú, nhưng Lưu Bá Hề còn nhớ rõ bộ dáng khốc tước tươi của tiểu hồ ly kia, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, gần đây trong mộng lại luôn hiện lên bộ dáng tiểu hồ ly đáng thương hề hề đó.

Lưu Bá Hề khẽ lắc đầu, thôi, không cần nghĩ nhiều như vậy.

Hắn ngồi trên cây yên lặng chờ đợi, chờ đám binh lính rời đi sau đó điểm nhẹ chân tựa như một con phi yến không chút tiếng động bay vọt sang thân cây khác.

Vừa rồi hắn nhìn thấy Bắc Thần Diêu Quang, chính là người nọ một mình cưỡi ngựa không mang theo bất luận kẻ nào, hắn nhớ tin tức nhận được hôm nay là Bắc Thần Diêu Quang không phải một mình xuất cung, trong xe ngựa trừ bỏ Bắc Thần Diêu Quang còn có một nam nhân.

Sau khi nghe thấy tin tức kia Lưu Bá Hề bất chấp ngăn trở mà chạy tới đây, mặc kệ người nọ có phải Dạ Vị Ương hay không, hắn muốn chính mắt nhìn thấy mới có thể chết tâm, hành vi xúc động lỗ mãng như vậy, chỉ sợ để sự phụ biết sẽ rất thất vọng đi.

Ở trong rừng tìm kiếm chốc lát, Lưu Bá Hề nhìn xuyên thấu qua khe hở lá cây loang lổ chợt thấy dưới tàng cây có một con bạch mã đang nhàn nhã ăn cỏ, bạch mã này toàn thân không có một sợi tạp mao không phải người bình thường có thể cưỡi. Người cưỡi bạch mã ắt hẳn đang ở phụ cận, Lưu Bá Hề xác định xung quanh không có người sau đó mới theo phương hướng bạch mã lướt qua, hắn nhẹ nhàng nhảy lên thân cây gần bờ sông, quả nhiên, hắn cúi đầu nhìn thấy một nam nhân mặc áo choàng da hổ đang nằm trong bụi hoa hồng trắng đan xen.

Tuy rằng cách đối phương một quãng, nhưng nhãn lực Lưu Bá Hề cực tốt lập tức phát hiện trên cổ người nọ treo một sợi dây tơ hồng, trên sợi dây tơ hồng buộc một miếng ngọc bội lớn bằng ngón tay cái, rõ ràng chính là vật đính ước mà hắn cấp cho Dạ Vị Ương.

Không kịp suy nghĩ vì cái gì trước kia từng thấy ngọc bội này treo ở trên cổ tiểu hồ ly, lúc này lại ở trên cổ một người, từ trước đến nay Lưu Bá Hề gặp chuyện đều trầm ổn cũng nhin không được run nhè nhẹ, gắt gao siết chặt thân cây mới có thể miễn cưỡng làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Là Vị Ương sao? Nam nhân nằm trong bụi hoa dưới tàng cây chính là Vị Ương sao?

Lưu Bá Hề không thể tức khắc nhận thức đối phương, mạo tử (nón) người nọ che gần hết khuôn mặt, hơn nữa thân hình cùng Dạ Vị Ương có chút không tương đồng.

Bởi vì điểm không xác định này làm cho hắn do dự, Bắc Thần Diêu Quang ở phụ cận phía trước đang cưỡi hắc mã dần hướng lại đây, nếu Bắc Thần Diêu Quang đến đây, chỉ e hắn sẽ rất khó có cơ hội thấy rõ bộ dáng nam nhân dưới đại thụ.

Cho dù biết chính mình lộ diện sẽ gặp nguy hiểm, nhưng Lưu Bá Hề không thể tiếp tục chờ đợi, từ sau khi nam nhân kia biến mất trái tim hắn giống như bị người róc đi một khối, nếu không phải còn sự phụ, trên vai hắn còn gánh nặng non sông bách tính, hắn đã sớm không thể chống đỡ được nữa.

Chỉ có thể không ngừng tự nói với mình, một ngày xác Dạ Vị Ương chưa tìm được, hắn sẽ không tin tưởng nam nhân kia đã chết.

Đánh một chủ ý, Lưu Bá Hề thả người trên cành cây cao nhảy xuống, đột nhiên hạ xuống khiến người nửa tỉnh nửa mê nằm ở bụi hoa giật mình tỉnh lại.

Còn chưa biết phát sinh chuyện gì, vừa mới ngồi dậy Dạ Vị Ương liền thấy một nam nhân che mặt y phục thanh sam xuất hiện trước mắt hắn, hai người nhất thời đối mặt nhìn nhau có điểm sững sờ.

Lưu Bá Hề không nghĩ tới người này thế nhưng còn đeo mặt nạ, mái tóc dưới mạo tử là màu ngân bạch.

Dạ Vị Ương không nghĩ tới hắn lại đụng phải người che mặt, cũng không biết người này là thân phận thế nào tới đây vì mục đích gì, nhưng theo kinh nghiệm coi phim truyền hình của hắn thì hết thấy những kẻ che mặt xuất hiện trong rừng tám chín phần đều là thích khách.

“Cứu mạng a ——” Dạ Vị Ương đứng lên muốn chạy, hắn vẫn nghĩ trong lâm viên hoàng cung Bắc Thần quốc này sẽ không có người dám tiến vào, hắn nên là phi thường phi thường an toàn, nào biết rằng cứ nhiên gặp phải thích khách.

Sơ suất, Lưu Bá Hề vội tiến lên một phen ngăn cản nam nhân muốn chạy trốn, đưa tay bịt kín miệng đối phương, vẫn còn chậm, bởi vì Bắc Thần Diêu Quang ở phụ cận đã nghe thấy tiếng hét của Dạ Vị Ương lập

tức chạy tới.

“Trường Nhạc!”

Nghe được tiếng gọi của Bắc Thần Diêu Quang, Lưu Bá Hề không khỏi nhú mày, chẳng lẽ không phải Dạ Vị Ương? Nhưng cho dù là không phải, người này trên cổ đeo ngọc bội của hắn, khẳng định là biết tin tức Dạ Vị Ương.

Không thể tiếp tục trì hoãn, Bắc Thần Diêu Quang đang tiến đến càng lúc càng gần, đến lúc đó thật sự có chạy đằng trời.

Thoáng nhìn bạch mã cách đó không xa dưới tàng cây, Lưu Bá Hề buông lỏng tay bịt miệng nam nhân, ở nam tử dùng sức vùng vẫy, dưới chân điểm nhẹ ôm nam nhân trong ngực vững vàng đạp lên lưng ngựa, hai chân kẹp bụng ngựa kéo dây cương, thúc ngựa chạy đi.

...

...

Dạ Vị Ương chỉ nhớ sau cổ mình kịch liệt tê rần rồi cả người liên mất đi ý thức, đến lúc tỉnh lại thì trời đã tối, xung quanh một mảnh hắc ám cái gì cũng không nhìn thấy.

Hắn có thể khẳng định nơi này tuyệt đối không phải hoàng cung, vì tay hắn sờ soạng bên dưới, có chút đá vụn nhỏ, chỗ hắn đang nằm không chiếc giường mềm mại mà là mặt đất cứng rắn, địa phương quỷ dị xa lạ khiến lòng Dạ Vị Ương chợt lạnh, hắn là bị bắt cóc đi?

Hắn tình nguyện ở lại bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang tuy rằng biến thái nhưng ít nhất sẽ không làm hại hắn, cũng không muốn bị tên thích khách gì đó bắt được.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh dường như không có ai, Dạ Vị Ương lẳng lặng chờ đợi hồi lâu, khôi phục lại tâm tình, sau đó nhẹ giọng hô: “Có ai không?”

Không ai đáp lại, chẳng lẽ thích khách kia đem hắn quăng ở nơi này rồi bỏ đi?

Dạ Vị Ương chậm rãi đứng lên, nghe tiếng gió trong bóng đêm sờ soạng đi về phía trước, dần dần có ánh sáng truyền tới từ cửa động, tốc độ dưới chân nhanh hơn rất cực cũng ra khỏi cửa động, nhưng hắn chưa đi được hai bước liền đình chỉ.

Cư nhiên là một sơn động giữa sườn núi, nếu đi về phía trước hai bước sẽ ngã xuống tan xương nát thịt.

“Sao có thể như vậy.” Thở dài một tiếng, Dạ Vị Ương dựa vào cửa động chậm rãi ngồi xuống, minh nguyệt một vòng sáng tỏ treo trên bầu trời đêm yên tĩnh, rừng cây dưới chân núi chỉ có sương mù trắng xóa tràn ngập xung quanh, tựa như một vùng biển rộng sâu không thấy đáy.

Hắn từng muốn ly khai Bắc Thần Diêu Quang, cũng không ngờ lại là phương thức này.

Nếu không có người tìm ra hắn, chẳng lẽ hắn phải chịu đói chết trong sơn động này sao? Nếu hắn hiện tại hô to hai tiếng, không biết người của Bắc Thần Diêu Quang có thể nghe thấy hay không, với công phu một ngày, thích khách kia hẳn là chưa mang hắn đi quá xa, nói không chừng rừng núi này là đang ở trong lâm viên hoàng gia.

Thời điểm nghĩ như thế, Dạ Vị Ương chỉ thấy khu rừng bên dưới bị sương mù dày đặc chôn vùi tựa hồ đúng là có ánh lửa lóe lên, biết rõ cần phải kêu cứu, nhưng kỳ quái là hắn không lập tức làm vậy.

Thở dài, Dạ Vị Ương đột nhiên nhớ đến đôi mắt thích khách che mặt kia, chung quy có một loại cảm giác chẳng nói nên lời, thích khách không giết hắn mà đem hắn đến nơi này, chẳng lẽ lão thiên gia biết hắn muốn ly khai Bắc Thần Diêu Quang, nên mới sai người mang hắn rời đi?

Bằng không, thiên hạ muốn tìm một người có khả năng tự do ra vào lâm viên hoàng gia Bắc Thần quốc, thật sự là không dễ dàng.

“Ừm ——” Có tiếng gì đó từ trong sơn động truyền ra.

“Ai ở bên trong?” Dạ Vị Ương xoay người, đi đến gần cửa sơn động đứng hồi lâu, không nghe có người đáp lại liền mò mẫm vách tường sơn động chậm rãi hướng vào bên trong, “Có người không?”

Bạn đang ?

Vẫn đi tiếp chính là địa phương khi hấn tỉnh lại không sai biệt lắm, Dạ Vị Ương dường như nghe được bên cạnh có chút động tĩnh, chỉ là trong động tối đen như mực cái gì cũng không thấy rõ.

Hai tay ly khai vách tường hướng bên cạnh sờ soạng, còn chưa đi đến hai bước dưới chân như vấp phải thứ gì, làm cho hấn té ngã xuống, vừa vịn đề lên một vật nóng hằm hập.

“Um!”

Lúc này Dạ Vị Ương mới nghe rõ ràng, thanh âm phát ra từ người khiến hấn ngã nhào này.

“Người là ai, không có việc gì đi.” Nghe giọng đối phương tựa hồ không quá dễ chịu, Dạ Vị Ương sờ soạng, trên người đối phương hơi ẩm ướt dính dính, hấn từ cánh tay sờ lên bả vai, đột nhiên đụng phải vật gì đó lạnh như băng vội rút tay về.

Trên vai người này cắm một mũi tên, là thích khách mang hấn đến đây?

“Uy, người tỉnh không?” Phát hiện đối phương hình như có chút ý thức mơ hồ, Dạ Vị Ương hơi yên tâm ngồi xuống bên cạnh, “Người cùng Bắc Thần Diêu Quang có cừu oán sao, muốn tìm hấn trả thù?”

Khả năng này tương đối lớn, loại người động một chút là đánh đánh giết giết như Bắc Thần Diêu Quang khẳng định có không ít cừu nhân.

Dạ Vị Ương khẽ chạm vào mũi tên trên vai đối phương, người nọ đột nhiên liền bắt lấy cổ tay hấn, dọa Dạ Vị Ương vội rút tay trở về: “Ta chỉ muốn giúp người nhớ tên ra, người tỉnh rồi vì sao không nói chuyện?”

Lại không đáp lời.

Đợi trong chốc lát, Dạ Vị Ương thử đưa tay chạm vào ngực đối phương, sách, thực cứng rắn, giống như tảng đá không chút phản ứng.

Dạ Vị Ương trực tiếp ở trên người đối phương tìm tòi, quả nhiên trên thân nam nhân tìm được thứ hữu dụng, tựa như hỏa chiết tử, hấn rất nhanh đem hỏa chiết tử thổi lên.

Nương theo ánh lửa mỏng manh, Dạ Vị Ương thấy rõ nam nhân bên cạnh, đúng là thích khách ban ngày đánh ngất hấn, mặt vẫn còn đeo khăn che, hấn lại nhìn đến chỗ cắm mũi tên của thích khách, này không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã giật mình.

Vị trí trên vai nam nhân chảy không ít máu, hơn nữa còn là máu đen, hiển nhiên trên tên có độc, Dạ Vị Ương có chút hoảng hốt mặc danh, hấn đem hỏa chiết tử chuyển qua phụ cận khuôn mặt nam nhân, nghĩ nghĩ, thân thủ chậm rãi kéo khăn che mặt đối phương xuống, đồng tử Dạ Vị Ương bỗng dưng trương lớn.

“Ba”

Hỏa chiết tử trong tay rơi xuống mặt đất, ánh lửa đang cháy nhanh chóng thu nhỏ lại, cho đến khi chỉ còn lại vài điểm tinh hỏa mỏng manh, phảng phất như tùy thời sẽ lui tắt.

“Bá Hề!”

Hết chương thứ mười bảy

87. Quyển 2 - Chương 18: Không Thể Nhìn, Không Thể Nghe, Không Thể Nói

Dạ Vị Ương không nghĩ tới Lưu Bá Hề chẳng những chưa trở về Thiên quốc còn cải trang thành thích khách đi tìm hấn, nhưng lúc này không phải thời điểm để cảm động, trên vai Đại tướng quân trúng độc tiền của Bắc Thần Diêu Quang, nếu không được chữa trị tốt chỉ sợ Lưu Bá Hề không thể sống đến sáng mai.

“Bá Hề, Bá Hề người tỉnh tỉnh, ta là Vị Ương, Dạ Vị Ương!”

Dạ Vị Ương có chút nóng nảy, hẳn là kỹ sư công trình không phải bác sĩ, nếu là bác sĩ có lẽ sẽ nghĩ được biện pháp cứu Bá Hề, không cần giống như bây giờ thúc thủ vô sách.

Hít sâu một hơi, Dạ Vị Ương cố gắng khiến cho mình tỉnh táo lại, phải nhanh rút độc tiễn ra, sau khi hạ quyết tâm hẳn nắm lấy mũi tên trên vai Lưu Bá Hề, bàn tay nhịn không được mà run rẩy từng trận.

“Ta phải rút tên, người nhẩn một chút.” Nghĩ nghĩ, Dạ Vị Ương buông lỏng tay, đem nửa người Lưu Bá Hề nâng đến trên chân mình rồi mới cầm lại mũi tên, hẳn cắn chặt răng, nhắm mắt dùng sức nhỏ.

“Ưm.” Lưu Bá Hề hừ nhẹ một tiếng.

Vừa rút mũi tên ra, Dạ Vị Ương đã chảy đầy mồ hôi lạnh, hẳn không dám nghĩ bị tiến cắm trên người sẽ có bao nhiêu đau đớn, khi rút ra lại thêm bao nhiêu đau đớn, cuống quýt rút mũi tên sang một bên, Dạ Vị Ương sờ soạng trong sơn động, bằng tốc độ nhanh nhất tìm ít lá cây nhành cây khô héo gom thành đồng, dùng hỏa chiết tử đốt lên.

Ánh lửa cũng không lớn, nơi đây cách cửa động một khoảng nhất định, lúc này trong rừng đều là sương mù, phỏng chừng người của Bắc Thần Diêu Quang tạm thời không phát hiện ra bọn họ.

Cởi áo choàng trên người trải xuống mặt đất, Dạ Vị Ương thật cẩn thận chuyển Lưu Bá Hề nằm nghiêng trên áo choàng ấm áp, hẳn ngồi sau lưng nam nhân sốt ruột nhìn máu đen không ngừng chảy ra từ miệng vết thương, tiếp theo phải làm thế nào a.

“Đúng rồi, phải hút máu độc.”

Hắn nới lỏng quần áo Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương không chút do dự tiến đến miệng vết thương có chút đáng sợ kia, mạnh mẽ dùng miệng hút máu độc chỗ vết thương, từng ngụm từng ngụm phun qua bên cạnh, thẳng đến khi miệng vết thương biến thành máu đỏ bình thường mới ngừng lại.

Tùy ý lau máu dính ở miệng, hẳn lại tìm tòi trên người Đại tướng quân, trên người Lưu Bá Hề hẳn là có mang ít bình dược mới đúng, quả nhiên rất nhanh bị hắn tìm được một chiếc bình nhỏ.

Hắn mở nắp bình, một cỗ dược hương thoảng lên, có lẽ dùng được cho ngoại thương, Dạ Vị Ương cũng không còn biện pháp khác, đổ ra một ít vẽ loạn vào vết thương Lưu Bá Hề, dược này thật sự rất hiệu quả, chỗ trúng tên kia đã ngừng chảy máu, mãi đến lúc này Dạ Vị Ương mới thở phào một hơi.

“Ngạch” Miệng cùng yết hầu có điểm cay xè khó chịu, Dạ Vị Ương thử đem máu độc còn sót lại trong miệng phun ra, nhưng khó tránh khỏi vẫn dính một ít.

Dù sao hẳn cũng là cứu vĩ hồ ly, đã chết nhiều lần như vậy vẫn không chết được, hiện tại nhiễm chút máu độc càng không thể chết. Nghĩ như vậy bản thân có hơi yên tâm, Dạ Vị Ương mệt mỏi cả ngày nằm xuống áo choàng để mình dựa vào bên cạnh Lưu Bá Hề, hẳn nắm chặt hai tay đối phương rồi chậm rãi nhắm mắt.

...

...

Mí mắt bỗng dưng mở to, dương quang chột đâm vào mí mắt Lưu Bá Hề theo bản năng híp lại, hơi thở ấm áp phun bên gò má có điểm ngứa, hẳn nghiêng đầu qua, nhìn thấy nam nhân đeo mặt nạ kim sắc đang nằm ở bên cạnh mình.

Chính là nam nhân ngày hôm qua hắn bắt cóc.

Thoảng nhìn môi đối phương có chút biến thành màu đen, cùng khóe miệng lưu lại vết máu, Lưu Bá Hề hơi sững sốt, hẳn vội đưa tay muốn kiểm tra vết thương trên vai, cánh tay trầm xuống liền phát hiện đối phương đang ôm chặt tay hắn.

Chậm rãi gỡ ngón tay đối phương, Lưu Bá Hề sờ soạng mũi tên trên vai, thì mũi tên kia đã không thấy, miệng vết thương cũng đã không đau như hôm qua, còn được băng bó tốt.

Chẳng lẽ người này thay hắn xử lý vết thương sao?

Lưu Bá Hề nhú mày, lập tức ngồi dậy thử đánh thức đối phương, ngày hôm qua ôm nam nhân này một đường bên ba, Bắc Thần Diêu Quang ở khắp nơi ngăn chặn, giữa đường hắn không cẩn thận trúng một tên chỉ có thể tạm thời ăn được, chạy đến trên sơn động giữa sườn núi, chẳng bao lâu độc phát liền hôn mê, cũng chưa xem qua khuôn mặt nam nhân dưới mặt nạ này.

Hiện tại hắn ngồi dậy, liền thấy bộ dáng nam nhân khi cởi bỏ áo choàng và mạo tử.

Lưu Bá Hề không khỏi sửng sốt, người này chẳng những tóc trắng như tuyết, trên đầu còn có một đôi tai thú, thứ gì đó tựa như đuôi đang quấn lấy đùi cùng lưng hắn.

Chính là lúc này hắn không rảnh đi đánh giá chuyện râu ria đó, Lưu Bá Hề vội vàng từ bên hông lấy ra một tiểu bồ nang, từ bên trong xuất một viên dược hoàn nhỏ nhét vào miệng nam nhân còn đang mê man, lại giúp đối phương vận chân khí, thấy mạch đã ổn định mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ồ...” Đôi môi có chút khô khốc hơi mấp máy, Dạ Vị Ương bất tỉnh một đêm mơ mơ màng màng mở mắt, song nhãn dưới mặt nạ giống như nhiễm một tầng thanh tuyến trong suốt sạch sẽ, chính là đôi mắt xinh đẹp lúc này lại có điểm vô thần.

Nam nhân đeo mặt nạ liền như thế trợn tròn mắt ngồi dậy, đối với Lưu Bá Hề trước mặt xem như không thấy.

Ngơ ngác ngồi hồi lâu, nam nhân vươn tay hướng về phía Lưu Bá Hề sờ soạng, Lưu Bá Hề không hề động, chỉ nhìn đối phương sờ soạng nắm hai tay hắn, đại khái là phát hiện hắn đang ngồi, trên mặt nam nhân mới hiện ra một nụ cười kinh hỉ, há miệng muốn nói gì đó, nhưng chỉ phát ra chút thanh âm đơn giản.

“Ưm ưm!” Nam nhân thử lại vài lần, hiển nhiên là không nói ra lời.

“Người hút vào máu độc, độc này sẽ khiến người tạm thời không thể nhìn không thể nói. Nhưng chỉ là tạm thời, sau khi độc tan đi sẽ khôi phục lại bình thường.” Lưu Bá Hề cầm tay đối phương thử an ủi nam nhân đã cứu hắn, nhưng hắn phát hiện nam nhân này vẫn là bộ dáng thất kinh, nắm chặt tay hắn tựa như cọng rơm cứu mạng.

Lưu Bá Hề không khỏi nhú mày, “Nếu người có thể nghe thấy lời ta thì gật đầu.”

Nam nhân kia vẫn ngơ ngác ngồi đó, không có chút phản ứng nào.

Không thể nhìn, không thể nghe, không thể nói.

Độc hảo tàn nhẫn, độc tính đã ngấm vào trong thân thể, cho nên mới xuất hiện tình trạng không thể nhìn, không thể nghe, không thể nói.

Nếu không phải vì hắn hút máu độc, nam nhân này sẽ chẳng biến thành như bây giờ.

Đại khái là đột nhiên gặp phải tình huống có mắt không thể nhìn, có miệng không thể nói, có tai không thể nghe, đôi tai thú trên đầu nam nhân giống như nhục chí mà sụp xuống, hai cái đuôi phía sau gắt gao quấn lấy chân Lưu Bá Hề, bộ dáng đáng thương hề hề như sợ bị người vứt bỏ.

Đột nhiên thoáng chốc, nam nhân đeo mặt nạ nhào vào lồng ngực Lưu Bá Hề ôm chặt, giống như chỉ như thế mới có thể mới an tâm.

Lưu Bá Hề nhẹ nhàng vỗ lưng đối phương để nam nhân không cần quá mức khẩn trương, hắn kéo tay đối phương, trong lòng bàn tay viết lên hai chữ: Sẽ tốt.

Lưu Bá Hề vừa viết xong, ánh mắt nam nhân đã bắt đầu trở nên ẩm ướt, như là muốn khóc.

Dạ Vị Ương có thể không khóc sao? Hắn vất vả mới gặp được Đại tướng quân hắn tâm tâm niệm niệm, kết quả sáng sớm tỉnh dậy phát hiện mình cái gì cũng nhìn chẳng thấy, nghe chẳng được, nói cũng chẳng xong, tựa như bị cả thế giới này vứt bỏ, nếu không phải chạm tới hai tay Lưu Bá Hề biết người vẫn còn bên cạnh, hắn đã sớm sụp đổ.

Hắn giống như bị nhốt vào trong căn phòng tối, chỉ có một mình hắn đoạn tuyệt với nhân thế, sự sợ hãi trong nội tâm vô hạn phóng đại.

Tựa vào ngực đối phương chậm rãi yên tĩnh lại, Dạ Vị Ương chợt nhớ bản thân vẫn còn đeo mặt nạ, Lưu Bá Hề đối với hắn tựa hồ có hơi lạnh lùng, phỏng chừng đối phương còn chưa nhận ra hắn.

Hắn không khỏi trầm thở dài, lúc trước muốn trực tiếp mở miệng nói cho đối phương hắn như thế nào biến thành một con hồ ly, không đúng, phải nói là nửa người nửa yêu, hiện tại thì tốt rồi, sau khi tỉnh lại mất đi năng lực mở miệng, hắn không còn biện pháp nói với đối phương tình huống phức tạp xảy ra trên người mình.

Không thể nghe liền không biết Lưu Bá Hề sẽ nói cái gì, nhìn không thấy sẽ không sợ nhìn đến biểu tình kinh ngạc hay khủng hoảng gì đó mà hắn không muốn nhìn.

Suy nghĩ như vậy, ngược lại làm cho Dạ Vị Ương an tâm không ít.

Dạ Vị Ương kéo tay Lưu Bá Hề chuyển đến vị trí mặt nạ, hắn nghĩ Lưu Bá Hề sẽ hiểu được ý hắn.

Tuy rằng mất đi thánh giác, thị giác cùng năng lực nói chuyện, nhưng người có tương ứng cũng phá lệ trở nên miễn cảm lên, Dạ Vị Ương có thể cảm giác vết chai trên tay Lưu Bá Hề đang từ từ gỡ mặt nạ hắn xuống.

Hắn khẽ cúi đầu, hiện tại không nhìn tới biểu tình đối phương, cũng không nghe được thanh âm, tâm ngược lại trở nên bình tĩnh.

Nửa người nửa yêu cộng thêm biến mù cảm giác, phương thức gặp lại như vậy thực “phấn khích” a! Dạ Vị Ương âm thầm phun tào, may mắn hắn đem qua nương theo ánh lửa nhận thức bộ dáng Lưu Bá Hề, nếu không hôm nay chẳng phải ngay cả đối phương là ai cũng không biết, kia thật sự là rất gay go.

Bất quá nếu hắn không nhận ra đối phương, phỏng chừng cũng sẽ không giúp đối phương hút máu độc đi.

Đang miên man suy nghĩ, thân thể đột nhiên theo một trận lực đạo rồi rơi vào lòng ngực khiến hắn cảm thấy quen thuộc, phần ôm ấp cùng ấm áp đó làm cho Dạ Vị Ương nhất thời yên lòng.

Nam nhân anh tuấn này không để cho hắn thất vọng. Không bởi vì hắn biến hóa quỷ dị mà đẩy hắn ra.

Như vậy là đủ lắm rồi.

Dạ Vị Ương đưa tay ôm đối phương, đem bản thân chặt chẽ khảm vào trong ngực nam nhân, cho dù hiện tại hắn mất đi toàn bộ thể giới, ít nhất hắn vẫn còn có người vì hắn xâm nhập hổ huyết, một Lưu Bá Hề thật tâm thật dạ thương hắn.

88. Quyển 2 - Chương 19: Đánh Mất Và Tìm Lại

Nói không khiếp sợ là giả, nhìn đến khuôn mặt quen thuộc dưới mặt nạ kia Lưu Bá Hề nhất thời có điểm sửng sốt, nhưng cho dù Dạ Vị Ương có tai thú cùng đuôi hồ ly, hay mái tóc mạc danh biến thành màu tuyết bạch, những kinh ngạc đó so ra vẫn thua kém sự vui sướng khi hắn biết Dạ Vị Ương còn sống.

Bất luận thế nào, chỉ cần nam nhân này còn sống là đủ rồi.

Về phần Dạ Vị Ương, hắn hiện tại không có biện pháp giải thích cho đối phương vì cái gì hắn lại trở nên như bây giờ, những vấn đề này chỉ có thể chờ bọn hắn rời khỏi Bắc Thần quốc quay về Thiên quốc sau đó mới giải quyết, hiện tại điều trọng yếu đặt trước mắt Lưu Bá Hề chính là nhanh chóng ly khai sơn động.

“Người chỉ tạm thời không thể nghe không thể thấy không thể nói, chờ độc được từ từ tan đi sẽ hồi phục lại nguyên dạng như cũ.” Lưu Bá Hề ở lòng bàn tay nam nhân viết xuống mấy chữ, hắn cuối cùng lại viết, “Nếu hiểu được lời ta thì gật đầu.”

Dạ Vị Ương liền gật đầu, điều này làm cho Lưu Bá Hề hơi an tâm một ít, hắn sợ đột nhiên mất đi cảm quan bên ngoài Dạ Vị Ương sẽ không chịu nổi đả kích.

“Đừng sợ, ta luôn ở bên cạnh ngươi.” Nhìn nam nhân trên mặt lộ ra tiểu dung thuần tịnh ôn hòa, Lưu Bá Hề trong lòng ấm áp đồng thời cũng dấy lên đau lòng khó hiểu.

Nếu không phải vì hấn hút độc, Dạ Vị Ương cũng sẽ không gặp khan khổ như vậy.

Lưu Bá Hề công Dạ Vị Ương ly khai sơn động, tuy rằng ở trong rừng hay trên đường đụng phải không ít binh lính, may mắn Lưu Bá Hề lúc còn nhỏ sống trên núi biết rõ địa phương nào có thể trốn, hơn nữa một thân võ nghệ cao siêu, sau cùng vẫn cắt đuôi được đám binh lính truy đuổi chạy về một ốc ẩn thân trong rừng.

“Tướng quân đã trở lại.”

Những người đang canh giữ trong một ốc rất cực cũng nhìn thấy Lưu Bá Hề liền nhẹ nhàng thở ra, ngày hôm qua bọn họ nghe được tin tức trong lâm viên hoàng gia xuất hiện thích khách, hôm nay trong ngoài Tử Vi thành đều tăng cường nhân thủ khắp nơi tuần tra, hại bọn họ liên tục lo lắng Lưu Bá Hề có phải hay không gặp nạn.

“Tướng quân, đây là?”

Mọi người phát hiện sau lưng Lưu Bá Hề còn công thêm một người, chính là người này khoác áo choàng đội mạo tử căn bản nhìn không rõ khuôn mặt, chỉ có vài sợi tóc tuyết trắng từ dưới mũ rơi ra.

“Thường thái y, mau cùng ta tiến vào.” Lướt qua mọi người, Lưu Bá Hề không muốn giải thích nhiều, công Dạ Vị Ương vội vàng đi vào phòng.

Thường Thiệu Điển ngay từ đầu đã đi theo Lưu Bá Hề hộ tống Kiến An công chúa, thời điểm đại bộ phận ly khai hấn lựa chọn lưu lại để tùy cơ phối hợp, lúc này nhìn bộ dáng khẩn trương của Lưu Bá Hề cũng không nhiều lời vô nghĩa, lập tức theo vào.

“Tướng quân, người không sao chứ?” Thường Thiệu Điển cầm hòm thuốc nhanh chóng chạy vào trong phòng, ban nãy hấn nhìn thấy trên vai Lưu Bá Hề có vết thương được băng bó bằng vải bố.

“Trước đóng cửa lại.”

“Ân.”

Thường Thiệu Điển đóng cửa sau đó đi đến bên giường, người vừa rồi được Lưu Bá Hề công đã ngồi ở trên giường, chính là trên thân còn mặc áo choàng nên nhìn không thấy bộ dáng.

“Người ta bây giờ có thể tín nhiệm cũng chỉ có ngươi, bất luận kế tiếp ngươi nhìn thấy cái gì cũng tuyệt đối không được truyền ra ngoài.” Lưu Bá Hề trên mặt nhất mực nghiêm túc, ánh mắt sắc bén làm cho Thường Thiệu Điển trong lòng hơi chấn động, cũng chẳng biết chuyện đi này Lưu Bá Hề gặp phải chuyện gì, người mang về này là ai.

Lưu Bá Hề đem áo choàng nam nhân trên giường kéo xuống, hết thấy bại lộ trước mắt khiến Thường Thiệu Điển nhất thời sững sốt, nhịn không được hít một hơi lương khí.

Đây là Dạ đại nhân a, nhưng tóc như thế nào biến thành màu trắng, trên đầu... trên đầu là cái gì?

Còn có, còn có cái đuôi? Hai cái đuôi?!

...

...

“Trong người Dạ đại nhân còn dư độc chưa tiêu, chỉ cần uống được tịnh dương một chút sẽ khôi phục lại bình thường, về phần...” Thường Thiệu Điển nhìn bạch phát nam nhân đang gặt gao rúc vào bên cạnh Lưu Bá Hề, không khỏi thâm hít sâu, hồ thẹn nói: “Về phần vì sao trên đầu Dạ đại nhân có tai thú cùng đuôi hồ ly, ta cũng không rõ ràng lắm.”

“Thời điểm ta nhìn thấy hấn cũng là bộ dạng này, sự việc chỉ có thể chờ sau khi Vị Ương nói chuyện lại mới giải thích được, hiện tại chuyện Vị Ương biến đổi chỉ có ta và ngươi biết, nhớ kỹ không được nói cho người thứ ba.” Lưu Bá Hề liên tục dặn dò.

Thường Thiệu Điển đi ra cửa sắc được, Lưu Bá Hề nâng Dạ Vị Ương vào trong giường ngồi, sau đó buông màn xuống sai người mang thức ăn vào, để tránh cho người khác thấy bộ dáng Dạ Vị Ương bây giờ.

Tuy nói ở đây đều là người một nhà, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Lưu Bá Hề đang muốn đi lấy thức ăn, Dạ Vị Ương tức khắc nắm chặt tay áo hắn không cho hắn ly khai, quay đầu nhìn đôi mắt chẳng có tiêu cự của nam nhân trong mắt tràn đầy kinh hoàng, Lưu Bá Hề nhất thời đau lòng không thôi, hắn tình nguyện hiến tại người chịu phần khan khổ này là hắn chứ không phải Dạ Vị Ương.

“Ta đi lấy thức ăn cho ngươi, sẽ không rời phòng.” Biết lúc này nam nhân cái gì cũng chẳng nhìn thấy, cái gì cũng chẳng nghe thấy sẽ có bao nhiêu cảm giác không an toàn, Lưu Bá Hề dần lòng viết xuống tay Dạ Vị Ương vài chữ sau đó mới đứng dậy đi lấy thức ăn.

Lưu Bá Hề ngồi bên giường gấp đồ ăn dứt cho Dạ Vị Ương, vừa lẳng lặng tinh tế ngắm nam nhân đã mấy thấy tháng không gặp này, một đầu bạch phát khiến Dạ Vị Ương giống như băng tuyết tiên nhân thanh lệ thoát tục không nhiễm bụi trần, ngay cả lông mi cũng một màu tuyết trắng, cả người sạch sẽ tựa như khối băng ngọc trong suốt, nói là yêu quái, còn không bằng nói tiên nhân trụ lạc (giáng) phàm trần.

Hắn nhớ đến lời đồn tiên hồ hàng thế trong cung Bắc Thần quốc, chẳng lẽ chính là Vị Ương?

Lúc trước, thời điểm Dạ Vị Ương rơi xuống vách núi hôn mê một tháng, sau khi tỉnh lại chẳng những mất trí nhớ, hơn nữa giống như thay đổi thành một người khác, khi đó hắn mặc dù có chút hoài nghi, nhưng rất nhanh đã bị mọi lời nói cử động của nam nhân hấp dẫn, đối với suy nghĩ bất lợi đến Dạ Vị Ương cũng theo bản năng mà bài xích.

Hiện tại cẩn thận ngắm lại, muốn nói Dạ Vị Ương mất trí nhớ, chi bằng nói là biến thành người.

Chẳng lẽ thật sự là tiên hồ hàng thế sao? Lưu Bá Hề sâu kín thở dài, nếu Dạ Vị Ương đúng là từ thượng thiên hạ xuống, ngày sau có ly khai bọn họ nữa không?

Dứt Dạ Vị Ương ném đồ ăn, vừa lúc Thường Thiệu Điển đã sắc được xong, Lưu Bá Hề tự mình đón lấy chén được: “Ta đến.”

“Tướng quân, trước để ta thay ngươi xử lý vết thương một chút đi.” Thường Thiệu Điển lo lắng nói, thương trên vai Lưu Bá Hề còn chưa được chữa trị.

“Àn.” Tùy tiện đáp ứng, Lưu Bá Hề múc một muỗng được nhẹ nhàng thổi, bản thân thử ném qua sau đó dứt Dạ Vị Ương.

Phổng chừng được này có chút đắng, mới uống ngụm đầu tiên mặt Dạ Vị Ương đã nhăn thành một đoàn, Lưu Bá Hề nhìn không được bật cười, người này vẫn sợ đắng giống như trước đây.

“Đắng sao?” Hắn viết vào lòng bàn tay Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương dùng sức gật đầu.

Lưu Bá Hề chính mình ngậm một ngụm, ôm đầu nam nhân hôn xuống, dùng lưỡi đẩy được qua, một phen hôn nhẹ sau đó mới buông Dạ Vị Ương ra.

“Còn đắng không?” Hắn nhìn nam nhân hai má hơi chuyển hồng hỏi.

Dạ Vị Ương mím môi lắc đầu.

Bên cạnh Thường Thiệu Điển vội cúi đầu hết sức chuyên chú thay Đại tướng quân xử lý vết thương, làm như cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng lần đầu chứng kiến cảnh tượng hoạt sắc sinh hương xảy ra trước mắt mình, Thường Thiệu Điển một bên cảm thán nguyên lai nội tâm Đại tướng quân một chút cũng không biết xấu hổ, một bên cảm thán bộ dáng Dạ đại nhân hiện giờ tuy rằng đáng thương nhưng quả thực chọc người sinh tâm thương tiếc. (tiềm chất fanboy =))

Phổng chừng bất luận người nhìn thấy Dạ Vị Ương bây giờ, đều nhìn không được muốn tiến lên ôm một cái, đem người này cấp ôm vào ngực hảo hảo yêu thương một phen.

“Tướng quân, được rồi.” Thường Thiệu Điển xử lý xong vết thương của Lưu Bá Hề, chén được bên kia cũng đã thấy đầy.

Cũng chẳng biết là vì được hay vì nguyên nhân nào khác, hai má Dạ Vị Ương nguyên bản có chút trắng bệch hiện tại đã đỏ bừng, giống như mật đào vừa chín bịch lý thấu hồng (trong màu trắng lộ ra sắc hồng), thoạt nhìn phá lệ ngon miệng.

Hơn nữa ánh mắt không có tiêu cự mở thật to, môi đỏ ướm ắt, trang bị một thân tuyết trắng, thật sự làm cho người ta vừa nhìn liền cảm thấy tim đập gia tốc, máu huyết phun trào.

Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!

Bạn đang ?

Thường Thiếu Điển cuống quýt đem đầu hạ xuống, chợt nghe Lưu Bá Hề nói: “Người ra ngoài nói mọi người thu dọn một chút, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi Bắc Thần quốc.”

“Ân.” Ứng thanh một tiếng, Thường Thiếu Điển vội cúi đầu ly khai căn phòng ngọt ngào đến lợi hại kia, ngày trước cảm thấy Dạ đại nhân bình thường đã đẹp mắt, nhưng hôm nay mới hiểu rõ, Dạ đại nhân đích thực không phụ bốn chữ “Khuyên quốc khuyên thành”.

Sau khi Thường Thiếu Điển rời đi, Lưu Bá Hề sắp xếp tốt gối đầu, cởi xiêm y Dạ Vị Ương để nam nhân nằm xuống, giúp Dạ Vị Ương vận khí nhìn đối phương dưới tác dụng của được chậm rãi nhắm mắt ngủ, mãi đến lúc này Lưu Bá Hề mới thả xuống tâm tình căng thẳng.

Trong phút chốc mệt mỏi tựa như sóng biển mà càn quét tới, Lưu Bá Hề nằm xuống bên cạnh Dạ Vị Ương, đem đối phương chặt chẽ ôm vào lòng nhắm hai mắt lại.

Đêm qua bị thương mất máu, tuy rằng có được kiềm chế độc tính, nhưng liên tục mấy ngày thần kinh buộc chặt, khắp nơi trốn tránh quan binh truy đuổi, vừa lo lắng bệnh tình Dạ Vị Ương, thể lực cùng tinh lực đều có dấu hiệu cạn kiệt.

Hiện tại ôm nam nhân trong ngực đã không có việc gì, Lưu Bá Hề mới cảm giác được mệt mỏi, nhắm hai mắt liền muốn ngủ.

Mặc dù còn trong lãnh thổ Bắc Thần quốc, mặc dù đã mệt mỏi cùng cực, nhưng giấc ngủ ngắn ngủi này so với giấc ngủ mấy tháng qua an ổn hơn rất nhiều.

Dạ Vị Ương còn sống, ngay tại trong ngực hắn, Lưu Bá Hề chưa bao giờ thỏa mãn như bây giờ, chính là mất đi sau đó tìm lại được, hắn chợt phát hiện mức độ quan tâm nam nhân này đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Lưu Bá Hề nhắm mắt lại tiềm thức siết thật chặt tay Dạ Vị Ương, sẽ không bao giờ buông ra nữa.

Hết chương thứ mười chín

89. Quyển 2 - Chương 20: Ly Khai Bắc Thần

Trong Bắc Thần quốc khắp nơi đều có quan binh canh gác, bộ dáng Dạ Vị Ương hiện tại quá mức bắt mắt, sau khi ngủ tỉnh Lưu Bá Hề đã nghĩ được biện pháp.

Căn cứ cách nói Dạ Vị Ương, Bắc Thần Điều Quang vẫn chưa nhìn thấy gương mặt thật của hắn, vậy không cần phải thay đổi diện mạo, nhưng địa phương khác vẫn phải động tay động chân một chút.

Dạ Vị Ương tùy ý Lưu Bá Hề bài bố, chẳng biết bản thân bây giờ lại biến thành bộ dáng gì, chỉ cảm giác tóc mình bị tẩy mấy lần, sau đó thì bó lên, cảm thấy Lưu Bá Hề tựa hồ ở trên đầu hắn cắm vào vài thứ.

Đến khi thay đổi y phục, Dạ Vị Ương sờ sờ cái váy rườm rà kia mới biết hắn đã trở thành cái gì, Lưu Bá Hề cư nhiên đem hắn biến thành nữ nhân!

Đáng tiếc Dạ Vị Ương giờ đây không thể nói được, chỉ có thể dùng sức kéo tay Đại tướng quân ra về kháng nghị.

Thường Thiếu Điển biết Lưu Bá Hề võ công rất cao, dụng binh như thần, nhưng không biết vị đương triều Đại tướng quân này còn có bản lĩnh như vậy, cư nhiên có thể biến một nam nhân thành nữ nhân, không đúng, phải nói là trang điểm thành bộ dáng nữ nhân.

Tuy rằng ngày thường Dạ Vị Ương nhìn đã đẹp mắt, làn da kia so với đa phần nữ tử còn muốn hảo hơn, chính là không hề có chút nữ khí nào, từ trước đến nay cũng không làm cho người ta lầm tưởng là nữ tử.

Lại chẳng biết Lưu Bá Hề đã dùng tiên pháp gì, bộ dáng Dạ Vị Ương không có thay đổi, ngũ quan vẫn như cũ, nhưng sau khi thay quần áo và chải tóc, trên mặt tô loạn chút yện chi thủy phấn (phấn son), lông mày vẽ mảnh, tức khắc đã biến thành tuyệt thế giai nhân, khí chất thiên tiên.

“Dạ, Dạ đại nhân so với tiên tử trong họa đồ càng giống tiên nhân hơn.”

Lời Thường Thiếu Điển không phải xu nịnh, Dạ Vị Ương lúc này thoát nhìn như người không nhiễm khói lửa nhân gian, hai má cùng môi sau khi đánh phấn thoa son, liền giống như phiến hoa đào thấm ướt cơn mưa đầu xuân trong một buổi sáng tinh mơ, diễm mà không tục.

Mà trong ánh mắt kia có một cổ ngạo nhiên anh khí thuộc về nam tử, khiến hần trở nên vô cùng độc đáo, tuy nhu nhưng lộ vẻ nhọc khí.

Kiểu tóc nữ tử che đi đôi tai thú trên đầu, cái đuôi phía sau thì giấu trong váy, căn bản nhìn không ra chỗ nào khác thường, muốn nói khác thường chính là một tuyệt thế giai nhân có đôi mắt xinh đẹp nhưng lại vô thần.

Lưu Bá Hề biên một thân phận, nếu trên đường đi bị vặn hỏi, sẽ nói hần cùng thê tử sinh bệnh đến Bắc Thần quốc tầm y vẫn được.

Sau khi sửa sang tốt mọi thứ, mọi người lập tức lên đường, Đại tướng quân bình thường thích cưỡi ngựa lúc này ngồi trong xe ngựa cùng Dạ Vị Ương, im lặng để cho đối phương tựa vào ngực hần, ở lòng bàn tay Dạ Vị Ương viết chữ, tránh cho đối phương cảm thấy nhàm chán.

Trên đường mặc dù cũng gặp phải binh lính chặn lại, nhưng đối phương tựa hồ là đang tìm hồ ly cùng một bạch phát nam nhân, ở đám người Lưu Bá Hề dưới phối hợp ngẫu nhiên hời hợt, cuối cùng chậm rãi rời xa Tử Vi thành.

Để tránh ngụ trong thành khiến người để ý, thời điểm đêm xuống bọn họ ở khu rừng ngoài thành tạm dừng chân nghỉ ngơi.

Vài người đi vào nội thành phụ cận thăm dò tin tức cùng mua ít vật phẩm, Dạ Vị Ương thì lưu lại trong xe ngựa.

Bởi vì có Lưu Bá Hề ở đây, cho dù có gặp cường đạo cũng không sợ, lũ mèo ba chân đó chẳng làm khó được Đại tướng quân.

Lưu Bá Hề cảm thấy may mắn vì đã giữ lại xe ngựa tốt nhất, lúc trước hần nghĩ vạn nhất tìm được Dạ Vị Ương, người nọ đi đứng không tiện cũng sẽ có chỗ thoải mái để ngồi.

May mắn, hần tìm được nam nhân này.

Vì sợ người phát hiện, bọn họ không có nhóm lửa, bốn bề tối đen như mực, đối với đôi mắt Dạ Vị Ương hiện giờ ngược lại chẳng có gì khác nhau, dường như chỉ cần Lưu Bá Hề bên cạnh thì thế giới vẫn là một mảnh sáng trưng.

Nương tử, lạnh không?

Lòng bàn tay chợt ngứa, cảm thấy Lưu Bá Hề ở lòng bàn tay mình viết gì đó, Dạ Vị Ương thân thủ hướng trên người đối phương đánh một quyền.

Cảm giác không thể nói chuyện thật sự là tồi tệ, không đúng, phải nói tình huống hiện tại của hần phi thường tồi tệ, còn không bằng đập đầu chết đi.

Nếu không phải còn Lưu Bá Hề ở bên người, Dạ Vị Ương đã sớm không chống đỡ nổi loại tình huống ngăn cách với thế giới này.

Xuất thần hồi lâu, hai gò má chợt có điểm nóng, hắn đưa tay sờ qua đụng đến sườn mặt góc cạnh rõ ràng của Lưu Bá Hề, nam nhân này hôn hắn.

Từ lúc mất đi ba giác quan, thân thể hắn liền trở nên cực kỳ mẫn cảm, toàn bộ xúc cảm lực chú ý đều ngưng tụ trên thân thể, hắn bây giờ chỉ cần kiểm tra tay đối phương sẽ biết đối phương có phải Lưu Bá Hề hay không.

“Ừm ——”

Khẽ rên một tiếng, Dạ Vị Ương hư nhuyễn nằm trong ngực Đại tướng quân, cửu biệt trùng phùng nói không có bính ra nhiệt hỏa là giả, chính là lúc trước bận rộn việc trốn khỏi Tử Vi thành, tất cả mọi người đều lo lắng đề phòng tập trung tinh thần, làm gì còn có thời gian suy nghĩ chuyện khác.

Dạ Vị Ương bây giờ mới thấm thía thế nào là “chỉ một tia lửa có thể đốt thành đám cháy”, Lưu Bá Hề ôm hắn vào trong ngực tinh tế hôn môi, cả người nóng lên giống như sắp kiểm chế không được, hắn tưởng niệm người này đối với hắn ôn nhu độc nhất vô nhị, tưởng niệm Đại tướng quân trên người hắn vừa bá đạo vừa dịu dàng, cũng tưởng niệm cánh tay rắn chắc hữu lực kia đem hắn nhốt vào trong lồng ngực khắp chốn vuốt ve.

Thăm thẳm, chẳng lẽ vì biến thành hồ ly, nhân tâm cũng trở nên rối loạn?

Có thể nào bây giờ, hắn chính là một sắc hồ ly muốn đi tìm bất mãn sao?

Thời điểm đang miên man suy nghĩ trên lưng chợt nổi lóng, đai lưng cùng quần áo vướn víu đã bị Lưu Bá Hề giải khai, đại khái ý thức được người nọ muốn làm gì, Dạ Vị Ương có chút sợ hãi pha lẫn chút chờ mong khó kiềm nén.

Hắn quả nhiên biến hư, biến sắc.

Phía sau cổ cùng lỗ tai bị đối phương dùng sức hôn, đôi môi không tính đặc biệt mềm mại ma xát vào da hắn mang đến kích thích tựa như điện quang, Dạ Vị Ương nắm chặt góc áo Lưu Bá Hề, bàn tay Đại tướng quân dần giải khai y phục dò xét vào trong, vòng qua thắt lưng liền chạm phải cái đuôi tương liên với cơ thể.

Dưới đuôi giống như có dòng điện xẹt qua, ngứa ngáy vô cùng.

Sau khi mất đi ba giác quan, mỗi xúc cảm đụng chạm trên thân thể đều vô hạn khuếch trương.

Lúc này chẳng cần bất cứ ngôn ngữ gì, Dạ Vị Ương xoay người mặt hướng về nam nhân, hai tay sờ soạng tìm tòi trong lồng ngực đối phương, từ làn da cực nóng như thiêu cháy kia khiến tiểu hồ ly tâm ngứa.

...

...

Một tia ánh sáng trong trẻo bắn vào mi mắt, hắn chậm rãi mở mắt dần thích ứng với tia sáng thành linh rọi tới, chẳng lẽ mắt của hắn đã khôi?

Dạ Vị Ương nheo mắt, nhìn phòng ốc trước mặt có chút quen thuộc, nơi này giống như phòng của Lưu Bá Hề ở Bạch Mã Tự trên Ngọc Hành Sơn!

Nhưng không phải hắn đang ở trong xe ngựa sao, như thế nào lại chạy đến Bạch Mã Tự?

Hắn thử ngồi dậy, trên đùi chợt truyền đến cơn đau nhức khiến hắn một lần nữa nằm trở về, cảm giác này quá quen thuộc, cúi đầu nhìn, đập vào mắt chính là đôi chân thuộc về hồ ly, mà một bên chân lại bị băng bó.

Chân hắn không phải rất tốt sao, như thế nào lại thụ thương?

“Lạc chi” một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra, Dạ Vị Ương ngẩng đầu, hai hài tử thanh tú từ bên ngoài tiến vào, tuy rằng tuổi đối phương không lớn lắm, nhưng Dạ Vị Ương vừa liếc mắt đã nhận thức, hai hài tử này chính là Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương.

“Hôm nay tiểu hồ ly phải ngủ với ta.” Tịch Thiên Thương thời niên thiếu chạy tới đầu tiên, người này lúc còn nhỏ so với khi trưởng thành khả ái hơn rất nhiều, trên mặt còn có chút thịt hồ hồ, đôi mắt lộ vẻ linh động cùng bừng bình.

Bạn đang ?

“Người chẳng phải không thích tiểu hồ ly? Hơn nữa buổi tối người ngủ một chút cũng không an phận, lỡ đề trúng tiểu hồ ly thì sao hử đêm nay vẫn là ngủ với ta.”

Lưu Bá Hề thời niên thiếu so với lúc trưởng thành cũng không mấy khác biệt, cho dù tuổi còn nhỏ nhưng đã hiển lộ sự trầm ổn của người lớn, chẳng qua ánh mắt hiện tại chưa có mặt lạnh đậm kia, trong mắt ngẫu nhiên lộ vẻ non nớt cho thấy hửn bây giờ đang là một hài đồng.

“Không cần, ta nói tiểu hồ ly hôm nay ngủ với ta là ngủ với ta, ta sẽ không đề trúng hửn.”

“Không được.”

“Lưu Bá Hề, người ——”

“Không phục, chúng ta đến đánh một trận, ai thắng liền được ngủ cùng tiểu hồ ly.” Chẳng nghĩ tới Lưu Bá Hề thời niên thiếu đã ngạnh khí như vậy, hai ba cước đã đem Tịch Thiên Thương đạp sang một bên, chính mình ôm tiểu hồ đứng lên.

Mà Tịch Thiên Thương là bộ dáng chịu khi dễ, tức giận chỉ vào Lưu Bá Hề: “Tương lai ta là Hoàng thượng! Ta lệnh người đưa tiểu hồ ly cho ta!”

“Chờ người làm hoàng đế rồi nói sau.” Lưu Bá Hề xoay người ra khỏi phòng, “Ta mang tiểu hồ ly đi phơi nắng.”

“Lưu Bá Hề người chờ đó! Người chờ đó! A a a, tức chết ta!” (Từ hồi nhỏ bạn Thương đã thua bạn Hề, số phận an bài, kết cục đã định =]])

Nhìn Tịch Thiên Thương tức giận đến giậm chân, Dạ Vị Ương nhin không được nở nụ cười, hửn thật không ngờ Tịch Thiên Thương thời niên thiếu lại đáng yêu như vậy.

Cảnh vật xung quanh đột nhiên thay đổi, một khắc trước còn ở trong ngực Lưu Bá Hề, lại mặc danh kỳ diệu biến thành ban đêm cùng Tịch Thiên Thương một chỗ.

“Tiểu hồ ly, vì cái gì sư phụ chính là phụ thân ta, ta, phụ thân ta phải là hoàng đế mới đúng...”

Tịch Thiên Thương thời niên thiếu ôm tiểu hồ ly ngồi ở đường dốc dưới chân núi, vừa nói vừa lau nước mắt, lệ châu giống như hạt đậu to từng giọt từng giọt rơi xuống trên đầu Dạ Vị Ương.

Loại hoàng đế nổi tiếng tâm cơ bụng dạ khó lường cũng có lúc rơi lệ sao?

Nhìn Tịch Thiên Thương khóc đến đáng thương như vậy, Dạ Vị Ương không khỏi động lòng trắc ẩn, hửn vươn móng vuốt thay Tịch Thiên Thương xoa đi nước mắt trên mặt, Tịch Thiên Thương phỏng chừng hiện tại đã biết được thân thể của mình.

“Người quan tâm ta sao? Cảm ơn người, cảm ơn người...” Tịch Thiên Thương đột nhiên oa oa khóc lớn.

Ôm Dạ Vị Ương tựa như phát tiết mà gào khóc.

Khóc đi, khóc được là tốt rồi.

Tiểu hồ ly vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm hai má ngập tràn nước mắt của Tịch Thiên Thương, hửn nhớ tới trước đây, cũng từng vì rời khỏi phụ mẫu mà thương tâm một mình trốn trong vườn âm thầm lau nước mắt.

Tiểu hài tử đều mẫn cảm và yếu ớt như thế, thực dễ dàng bởi vì phụ mẫu rời đi liền cho rằng bản thân bị vứt bỏ, không ai thương, tự buồn tự khóc.

Dạ Vị Ương may mắn vì còn có bà ngoại vô cùng yêu thương hửn, nhìn đến Tịch Thiên Thương bây giờ khiến hửn nhớ lại chính mình, mặc kệ đây có phải là giấc mộng quay về quá khứ, Dạ Vị Ương vẫn muốn tận hết khả năng an ủi hài tử đang bị tổn thương này.

“Thiên Thiên! Thiên Thiên, người đang ở đâu?” Cách đó không xa truyền đến thanh âm lo lắng của Tịch Thiên Lâu.

Tịch Thiên Thương vội nín khóc, bất an nhìn tiểu hồ ly, nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ đến tìm ta, hẳn kỳ thật quan tâm ta đúng không? Cũng sẽ không ghét bỏ ta đúng không?”

Đi thôi, trở lại bên cạnh Tịch Thiên Lâu, sư phụ tuy rằng bình thường lạnh lùng tính tình hơi quái một chút, nhưng cho tới bây giờ không phải là kẻ lãnh khốc vô tình.

Điểm này Dạ Vị Ương lúc ở trên núi đã kiểm chứng qua, cũng nhìn thấy Tịch Thiên Thương sau khi trưởng thành tự tin cường đại cỡ nào.

Dạ Vị Ương gật đầu, dùng sức cọ cọ Tịch Thiên Thương, hướng về phía Tịch Thiên Lâu ngân dài: “Ngao ngô~ ——”

Hết chương thứ hai mươi

90. Quyển 2 - Chương 21: Ba Cái Đuôi

Trong cơn mộng mơ màng tỉnh dậy.

“Ngao ngô!”

Làm cho người ta cao hứng chính là hẳn rốt cục đã nhìn thấy Lưu Bá Hề, cũng nghe được thanh âm, tuy rằng không thể nói nhưng ít nhất đã có thể ngao ngô ngao ô.

Bất quá, lại biến thành hồ ly a.

Sáng sớm, Lưu Bá Hề ôm nam nhân trong ngực, lúc vuốt ve đã cảm thấy điểm không thích hợp, trên người Dạ Vị Ương từ khi nào có nhiều lông như vậy?

Mở mắt to chợt phát hiện, người đã bật tắt, ở trong ngực ngược lại là một tiểu hồ ly.

Lưu Bá Hề nhất thời hoảng sợ, hẳn thật ra không có lập tức cho rằng Dạ Vị Ương biến thành hồ ly, mà suy nghĩ Dạ Vị Ương đã đi đâu rồi, thẳng đến lúc hẳn phát hiện trên cổ tiểu hồ ly đeo mảnh ngọc bội, hẳn mới chợt nhớ ra tiểu hồ ly này chính là ngày trước trong hoàng cung Bắc Thần đột nhiên nhảy vào ngực hẳn.

Hỏi tưởng đến tai thú cùng đuôi của Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề hút một trận lương khí, Dạ Vị Ương đứng là biến thành hồ ly?

Không được ghét bỏ ta.

Móng vuốt nho nhỏ ở giữa lòng bàn tay Lưu Bá Hề dùng sức viết xuống năm chữ, tiểu hồ ly Dạ Vị Ương vẫy vẫy ba cái đuôi to của hẳn, nửa người ghé vào trên đùi Lưu Bá Hề.

Hẳn lúc trước còn nghi hoặc vì cái gì hiện tại thời gian làm người tựa hồ duy trì lâu hơn một chút, kết quả sau một đêm liền biến trở về, nhớ lại lần đầu tiên bị Bắc Thần Điều Quang thượng cũng là như vậy.

Uống qua rượu biến thành nửa người nửa yêu, huyệt não một đêm lại biến trở về, hơn nữa còn tăng thêm một cái đuôi, Dạ Vị Ương sau đó càng tin tưởng hẳn cuối cùng sẽ trở thành cửu vĩ hồ ly, ngẫm lại thật sự là vô cùng kỳ lạ.

“Không ghét bỏ.” Lưu Bá Hề đưa tay xoa đầu tròn tròn của tiểu hồ ly, chuyện Dạ Vị Ương nửa người nửa yêu, khiếp sợ này vừa mới qua đi hẳn liền rất nhanh tiếp thụ thêm sự thật Dạ Vị Ương là hồ ly, nhưng Lưu Bá Hề cũng có chút nghi hoặc, “Người rốt cục là Dạ Vị Ương hay hồ ly?”

Vấn đề này Dạ Vị Ương cũng rất muốn biết, bất quá dùng bộ dáng hồ ly để giải thích với Lưu Bá Hề thật quá mức vất vả, hẳn viết xuống tay Lưu Bá Hề một chữ: rượu.

“Muốn uống rượu?” Lưu Bá Hề kỳ quái hỏi.

Tiểu hồ ly gật gật đầu.

Tuy rằng không biết Dạ Vị Ương vì cái gì muốn uống rượu, nhưng Lưu Bá Hề vẫn nhanh chóng từ dưới sàn xe ngựa lấy ra một bình rượu, tìm chén nhỏ rót nửa chén, đặt xuống trước mặt rồi ra hiệu cho tiểu hồ ly.

Nhìn tiểu hồ ly vươn đầu lưỡi liếm rượu, Lưu Bá Hề thật sâu thở dài, cười khổ nói: “Người sau khi trở thành hồ ly ngược lại còn biết uống rượu, bình thường nhường người bồi ta một chén người cũng không uống.”

Cái này không giống a, ta đây uống say mới có thể biến thành người, bồi người uống rượu chẳng khác nào tự mình dâng tới cửa mặt người gặm nhấm.

Cũng không biết là nguyên nhân do rượu hay là sau khi uống rượu chính mình nửa tỉnh nửa say, bộ dáng mất lý trí có phần phóng dăng.

Từ khi đi đến thế giới này, hẳn chẳng những biến thành bộ dáng người không ra người yêu không ra yêu hiện tại, mà còn bị người điều giáo đến hư hỏng, nguyên bản chỉ muốn sống sót, bây giờ có thể sống rồi, bất quá cuộc sống này thật quá mức phản kích a.

Uống xong rượu một lúc sau thân thể bắt đầu nóng lên, tiểu hồ ly nằm trên đồng y phục của hắn hướng lòng bàn tay Lưu Bá Hề cọ cọ, hiện tại cư nhiên cùng ba nam nhân dây dưa, nếu đặt ở thế kỷ hai mươi mốt chẳng khác nào là cùng Bộ trưởng quốc phòng, tổng thống cộng thêm lão đại dịch quốc dây dưa một chỗ.

Ngạch, ngấm lại thật khiến người ta đau đầu.

Chỉ sau vài ngày bọn họ đã hoàn toàn ly khai lãnh thổ Bắc Thần quốc, Dạ Vị Ương bắt tri bắt giác nghĩ tới Bắc Thần Diêu Quang, nam nhân tuấn mỹ, quý khí lại phức tạp kia, một Bắc Thần Diêu Quang dọa nạt hắn bẻ gãy xương cốt hắn rồi lại đối xử hắn vô cùng tốt.

Tiểu hồ ly hắn bất ngờ mất tích như vậy, Bắc Thần Diêu Quang có phải hay không sẽ thực lo lắng?

Rõ ràng trước đó luôn ngóng trông có thể rời khỏi Bắc Thần Diêu Quang, nay đã thật sự ly khai lại có cảm giác không nói nên lời, Dạ Vị Ương thở dài một hơi, hắn không nên tiếp tục nhớ đến Bắc Thần Diêu Quang.

Thân thể càng ngày càng nóng, giống như lần đầu, trong cơ thể phảng phất như có ngọn lửa thiêu đốt, Dạ Vị Ương khó chịu vội vàng rúc sâu vào ngực Lưu Bá Hề, ở tầm mắt thân thiết của đối phương mà dần biến lớn.

Lông mao tuyết bạch tựa như nhung hoa dần tiêu thất, tứ chi thuộc về nhân loại chậm rãi giãn ra, lúc này hết thấy phát sinh ngay trước mắt Lưu Bá Hề, cho dù Đại tướng quân kiến thức sâu rộng cũng khó tránh khỏi kinh hãi, đến mức khi Dạ Vị Ương đã biến thành bộ dáng nửa người nửa yêu, hắn vẫn ở trên thân Dạ Vị Ương niết qua niết lại, sợ người trước mắt là giả.

“Đừng niết, ta lạnh quá.” Đã không còn bộ lông dày bao bọc, thân thể ngay lập tức cảm nhận sự rét lạnh, Dạ Vị Ương cuộn thân mình nhích sát vào Lưu Bá Hề.

Lưu Bá Hề không dám chậm trễ, nhanh chóng cầm quần áo giúp Dạ Vị Ương mặc vào.

Chuyện cho tới bây giờ cũng chẳng còn gì để giấu diếm, Dạ Vị Ương đem tất cả sự tình nói ra, hắn là sau khi “Dạ Vị Ương” bị ném xuống huyền nhai mới đến thế giới này, rồi có thân phận như hiện tại.

Còn về vì sao biến thành hồ ly chính hắn cũng không rõ ràng lắm, những chuyện cần nói hắn đều nói hết, từ bị Kiến An công chúa đẩy xuống sông tỉnh lại biến thành hồ ly, dưới tình huống ngẫu nhiên bị Bắc Thần Diêu Quang bắt vào trong cung, sau đó lại ngẫu nhiên uống rượu trở thành bộ dáng nửa người nửa yêu.

Về phần Lưu Bá Hề có tin hay không, sự tình đó Dạ Vị Ương không thể thao túng.

Nhưng hắn vẫn hy vọng Lưu Bá Hề tin hắn, nếu từ trong ánh mắt ái nhân nhìn thấy thần sắc hoài nghi cùng sợ hãi, Dạ Vị Ương có lẽ khó mà chấp nhận được.

May mắn, Lưu Bá Hề chưa bao giờ là người như thế.

...

...

“Ta tin người, dù người là Dạ Vị Ương hay tiểu hồ ly, người cũng là của ta.”

Kiên định trong mắt Lưu Bá Hề khiến chút khẩn trương trong lòng Dạ Vị Ương nhất thời tiêu tán, hắn thả dài tựa vào lồng ngực Đại tướng quân, chính là thích để cho nam nhân này ôm hắn như vậy, an an ổn ổn.

“Trước khi đây ta xuống sông Kiến An đã nói với ta một việc.”

“Biết người không phải Dạ Vị Ương nguyên bản, ta ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm.” Ngừng lại một chút, Lưu Bá Hề hỏi: “Vị Ương, người thất vọng về ta sao? Ta không hề thập toàn thập mỹ như người đã tưởng tượng, trái lại, ta lúc trước có giấu diếm chuyện của người.”

Dạ Vị Ương lắc đầu, hắn không phải kẻ khờ dại chẳng biết âu lo, chính là tương phản, bởi vì từng sống trong xã hội hiện đại tư tấn (tư tưởng, kiến thức) phát triển, hiểu rõ lịch sử, hắn biết người ở địa vị cao làm sao có thể thập toàn thập mỹ, càng không đơn giản như những gì sử sách đã viết.

Tại thế giới luôn đầy rẫy chiến loạn này, bản thân ở vào vị trí nhất định, tuyệt đối không thể có tâm tính lòng dạ đàn bà, nếu không sẽ hại người hại mình còn hại cả quốc gia.

Mọi người vẫn thường nói “người trong giang hồ, thân bất do kỷ, người trong triều đình, càng thêm thân bất do kỷ”.

Ai chẳng muốn làm người thuần thuần túy túy không có nửa điểm ác niệm, thế nhưng thói đời phức tạp, trên thế gian này không phải mỗi một người đều là người tốt, nếu như thượng vị giả quốc gia quá mức nhân từ, chỉ tạo cơ hội cho quốc gia khác, biến con dân chính mình trở thành cá nằm trên thớt mặc người chém giết.

Đối với chuyện hợp mưu của Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương chỉ là nghe qua để biết về quá khứ.

“Người nói người ở trong mộng mơ thấy bản thân có chín cái đuôi, vậy cuối cùng sẽ trở thành giống như trong mộng đi.”

Lưu Bá Hề nhẹ nhàng vuốt ve ba cái đuôi của nam nhân, cười nói: “Ta hiện tại thế nhưng lo lắng, lo lắng người về sau biến thành hồ tiên thông thiên sẽ một đi không trở lại, bỏ lại ta một mình ở nhân gian sống không bằng chết.”

“Ta đây có thể đi nơi nào a, cho dù trên trời thật sự có thiên cung ta cũng chỉ thích ở lại nhân gian, hảo ăn hảo uống hảo ngoạn, còn có người giúp ta làm ấm giường.”

Dứt lời đuôi liền vẩy lên, tiểu bộ dáng đắc ý kia miễn bàn có bao nhiêu câu nhân.

Nếu không phải đêm qua vừa mới ăn mỹ vị thịt hồ ly, Lưu Bá Hề đã sớm đem Dạ Vị Ương áp đảo một phen.

Tiểu dung trên mặt không đổi, vì muốn để Dạ Vị Ương bớt phiền, Lưu Bá Hề trong lòng lo lắng là thật, nhưng ở trước mặt nam nhân lo lắng ấy cũng sẽ đột nhiên tiêu thất.

Hắn đã từng đánh mất nam nhân này một lần, đã từng tuyệt vọng cùng khủng hoảng khi ở trong dòng nước lạnh giá không tìm ra nửa điểm tung tích Dạ Vị Ương, nếu phải ném trái khổ sở đó lần nữa, hắn không biết mình có thể chống đỡ được hay không.

Cho dù vì trách nhiệm trên vai mà sống, nhưng đó sẽ là sống không bằng chết.

Trong vài ngày ngắn ngủi, Lưu Bá Hề đã bị quá nhiều chấn động, đầu tiên là kinh hỉ khi tìm được Dạ Vị Ương, rồi sau đó vì nam nhân không thể nhìn không thể nghe không thể nói mà vạn phần lo lắng, lúc này vừa biến thành hồ ly vừa biến thành người, làm cho trái tim hắn hoang mang rối bời.

Nhưng bất luận nam nhân là người hay yêu, hắn thương chính là thương.

Nam nhân trong ngực hắn, trên thế gian trừ bỏ sư phụ chính là người đối với hắn tốt nhất, vừa nhớ tới trước đó Dạ Vị Ương vì cứu hắn mà hút độc huyết, tâm Lưu Bá Hề lại đau lên.

Đời này kiếp này, gặp được một người như vậy, là phúc khí của hắn.

“Quay về Thiên quốc chúng ta tạm thời không vào cung, bộ dáng người hiện tại không tiện xuất hiện trong cung, hơn nữa Bắc Thần Diêu Quang đã phái người khắp nơi điều tra, nếu người sơ ý để lộ tin tức chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm, chúng ta đi Ngọc Hành sơn tìm sư phụ, nói không chừng sẽ biết được chút gì đó.” Lưu Bá Hề nói.

Dạ Vị Ương gật đầu, trở lại Thiên quốc dĩ nhiên làm cho người ta an tâm nhưng hắn không thể lấy bộ dáng hiện tại trở về phủ đệ, Ngọc Hành sơn là nơi đến tốt nhất.

“Đúng rồi, trước kia thời điểm biến thành hồ ly ở Bắc Thần quốc ta nghe được một chuyện.” Dạ Vị Ương chợt nhớ ra, hắn cẩn cẩn dực dực thấp giọng nói: “Sư phụ cùng phụ thân Bắc Thần Diêu Quang có phải hay không là...”

“Đúng vậy.” Lưu Bá Hề thẳng thắn nói, “Người bên ngoài đều cho rằng bọn họ là địch nhân lớn nhất của nhau, năm đó Bắc Thần Dân dẫn binh chinh chiến khắp nơi, khi ấy đã coi Thiên quốc là mối đại họa ngầm, nào ai biết hai người trong trận đánh kia đã nảy sinh tình cảm.”

Lưu Bá Hề không khỏi thở dài: “Ta tuy rằng không biết lúc đó đến tận cùng xảy ra chuyện gì, chính là cũng nghe sư phụ đề cập qua, hắn nói hắn và người nọ tương kiến nhưng hữu duyên vô phận, sư phụ bởi vì cùng địch nhân có tình cảm tự giác thẹn với Thiên quốc, hơn nữa đối với việc Bắc Thần Dân hồi quốc thành hôn tâm sinh khúc mắc, nhất thời nản lòng thoái chí liền đi Ngọc Hành sơn để tóc tu hành, mà Bắc Thần Dân niệm phân tình ấy với sư phụ mà trong thời gian chấp chính chưa từng dồn ép Thiên quốc.”

Hết chương thứ hai mươi mốt

91. Quyển 2 - Chương 22: Là Hồ Cũng Là Người

Không đơn giản một đời vua là một đời thần, có đôi khi thay đổi người chấp chính thì cơ chế quản lý của quốc gia cũng sẽ thay đổi theo, đây là điều mà Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương lo lắng.

Đời trước Thiên quốc dưới sự thống trị của hôn quân ngày càng suy tàn, tuy rằng mấy năm nay Thiên quốc không chịu sự uy hiếp từ Bắc Thần quốc nguyên khí dần khôi phục, nhưng cùng Bắc Thần quốc so sánh vẫn có một khoảng cách nhất định.

Cự ly đó không phải không có khả năng đuổi kịp, chính là không thể giải quyết trong một sớm một chiều, khoảng cách này cần thời gian mười năm thậm chí vài thập niên mới tu bổ được từ các phương diện.

Tình hình thực tế như vậy bất luận kẻ nào cũng không thể thay đổi, cho dù là người có là thiên tài hiểu rõ sử sách xuyên qua tới cũng thế.

Năng lực cá nhân thủy chung có hạn, cho dù là thuốc bổ cũng cần thời gian đi tiêu hóa.

Dạ Vị Ương ngồi trong xe ngựa nhìn ngọn núi cao cùng thảo nguyên xanh biếc trôi dần về phía xa, đi qua hết ngọn núi bọn họ đã hoàn toàn ly khai Bắc Thần quốc, hiện tại đã vào lãnh thổ Kim quốc, không bao lâu nữa là có thể trở về Thiên quốc.

“Nếu trên thế gian không có chiến tranh thì tốt rồi.” Tuy rằng biết bản thân là nhất sương tình nguyện, Dạ Vị Ương vẫn không khỏi cảm thán.

Dưới bích thủy lam thiên này trải qua cuộc sống bình bình đạm đạm, làm sao không phải là một loại hạnh phúc bình thần ni?

Chính là thế gian nhiều chuyện không theo ý nguyện của con người thôi.

“Hiện tại trên phố đều đồn đãi Dạ Vị Ương gặp thích khách vong mạng chết chìm dưới sông, nếu người nguyện ý, người có thể lấy một cái tên mới sống một cuộc sống mới, triều đình quốc gia vốn là địa phương tàn khốc, có lẽ người không thích nghe, nhưng ta vẫn luôn hy vọng người có thể rời xa nơi phân tranh đó.”

Lưu Bá Hề ôm nam nhân nhìn sơn thủy dần đi xa, sơn cùng thủy, trời cùng mây, khiến mọi thứ đang lao nhanh ngoài xe ngựa biến thành những khối màu mơ hồ.

Dạ Vị Ương kiên định lắc đầu, hấn đời trước từng có một đoạn nhân sinh phổ phổ thông thông, đời này lão thiên gia nhất định sẽ không cho hấn cuộc sống bình đạm như vậy.

Ngay từ khi hấn mở mắt phát hiện mình biến thành Dạ Vị Ương thì hết thấy đã không còn bình thường.

Dạ Vị Ương cầm thật chặt tay Lưu Bá Hề, hấn quay đầu nhìn nam nhân nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề, “Làm đại nịnh thần còn chưa trải nghiệm đủ, như thế nào có thể biến mất như vậy, chờ ta khôi phục lại bộ dáng cũ, ta sẽ nói cho khắp thiên hạ, ta, Dạ Vị Ương đã trở lại!”

“Dạ Vị Ương ta là kẻ chung không rã, lược không sôi, đập không vỡ, sao (rang) không nát, là một khóa đậu phụ bằng đồng oanh oanh liệt liệt!”

Sau nhiều lần trắc trở, Lưu Bá Hề rốt cục cũng đã mang mọi người trở về Thiên quốc.

“Ta cùng Vị Ương đến Ngọc Hành sơn tạm lánh một thời gian, phong thư này người tự mình giao cho Hoàng thượng.”

Lưu Bá Hề đem phong thư hấn viết chuyện tìm được Dạ Vị Ương đưa cho Thường Thiệu Điển, liên tục dặn dò sau đó cùng mọi người tách ra, một mình mang theo Dạ Vị Ương đi Ngọc Hành sơn.

Vó ngựa đất đất, xuân ý mãn thụ.

Mùa đông qua đi, tuyết lạnh sớm đã tan, dương quang ấm áp, điều ngừ hương hoa, mầm non xanh biếc nảy nở đầu cành.

Sự sống tươi mới, mỹ cảnh này khiến Dạ Vị Ương một trận thần thanh khí sảng.

Quả nhiên cảm giác tự do vẫn là tốt nhất, hít thở không khí đều trở nên ngọt ngào hơn.

Dạ Vị Ương hít sâu vài hơi, dù sao quanh thân chẳng có ai, hấn đem mạo tử trên đầu kéo xuống, hai tai thú nhung nhung tựa như hải tử chạy nhảy vui đùa giữa gió xuân khoan khoái mà run run.

Nhìn đôi tai thú run rẩy tâm Lưu Bá Hề liền ngứa, hấn nhin không được đưa tay nhéo tai hồ ly Dạ Vị Ương, lập tức liền bị ba cái đuôi quất liên hoàn.

“Đi đi đi! Đừng sờ loạn!”

Lần lượt bị ba cái đuôi đánh Lưu Bá Hề một tay ôm lấy thắt lưng nam nhân, một tay vuốt ba cái đuôi to của nam nhân.

Cảm thán nói: “Vị Ương, chờ người sau này biến thành cửu vĩ hồ chẳng phải là có chín cái đuôi sao, ta nghĩ tới thời điểm kia ta khẳng định không đánh lại người, một đuôi đánh đã nhói huống chi là chín đuôi liên hoàn đánh.”

“Người có hai tay hai chân, ta cũng có hai tay hai chân còn cộng thêm chín đuôi, về sau người dám đánh ta, ta liền hung hăng quất người.” Lời tuy nói như thế, Dạ Vị Ương cũng không cho là hấn có chín đuôi sẽ đánh thắng Lưu Bá Hề.

Hướng khoe miệng nam nhân hôn lên, Lưu Bá Hề cười nói: “Ta làm saoỡ đánh người, thương người còn không kịp.”

“Lần đầu tiên ta gặp người không nghĩ có một ngày, Đại tướng quân lãnh nhược bằng sương sẽ nói ra những lời ngon ngọt, hồng người ta vui vẻ như vậy.” Dạ Vị Ương lắc lắc đuôi, bắt lấy tay Lưu Bá Hề nói: “Người nói bộ dáng ta như thế này mà đi tới Bạch Mã tự, sư phụ và Hoa Sinh sẽ không bị dọa đến ngất xỉu đi?”

“Sư phụ sẽ không, về phần Hoa Sinh, ta nghĩ hấn hấn là quá to một tiếng “Yêu quái” sau đó trốn sau lưng sư phụ.”

“Ta là yêu quái sao? Người có từng thấy qua yêu quái nào thông minh, anh tuần tiêu sái, khí khái vô song giống như ta không?”

“Không có, không có, ha ha...”

Hai người một đường tiểu đánh tiểu nháo, ở trong từng trận chim hót vui tai mà tới ngoài cửa Bạch Mã tự, gặp Hoa Sinh đang vui vẻ nâng chổi quét rác.

Hoa Sinh liếc mắt thấy Đại tướng quân liền cao hứng chạy qua, nhưng nhìn lại thấy một người trên đầu có tai thú, phía sau còn là ba cái đuôi vẫy a vẫy đang hướng hân cười, thật đúng như Lưu Bá Hề nói, Hoa Sinh ném chổi, hô to một tiếng: “Yêu quái! Sư phụ cứu ta!” Nhanh như chớp bỏ chạy vào trong chùa.

Dạ Vị Ương cảm giận phần nộ, sờ mũi: “Ta làm sao giống yêu quái, rõ ràng là hồ tiên!”

“Hảo hảo, hồ tiên đại nhân. Xuống ngựa đi.” Lưu Bá Hề cười từ trên xe nhảy xuống, quay đầu liền gặp Dạ Vị Ương ngồi ở trên xe vẻ mặt tươi cười nhìn hân, hân sững nịch lắc đầu, đưa tay nói, “Xuống đây.”

“Tiếp tốt a!” Dang hai tay, cả người Dạ Vị Ương hướng về phía Lưu Bá Hề ngã xuống.

Đại tướng quân vững vàng ôm lấy, trong mắt hiện ra tia trêu tức, cố ý cười nói: “Hồ tiên đại nhân cũng thật nặng a.”

Dạ Vị Ương quyết đoán thưởng cho Đại tướng quân ba cái đuôi to.

...

...

“Trong sách cổ có ghi chép về cửu vĩ hồ, Thanh Khâu cửu vĩ chính là thượng cổ thần tiên, đời sau mặc dù có những truyền thuyết không tốt về hồ ly, nhưng trên thực tế cửu vĩ hồ ngay từ đầu đã là biểu tượng phồn vinh.”

Cho dù là Tịch Thiên Lâu, thời điểm nhìn thấy Dạ Vị Ương tóc trắng tai thú mọc đuôi, cũng hơi sững sốt một chút, thậm chí còn đặc biệt niết niết lỗ tai Dạ Vị Ương, sờ sờ ba cái đuôi, xác nhận là thật sau đó mới gật đầu, nói một câu: “Cư nhiên là thật.”

Là thật, đương nhiên là thật.

Lưu Bá Hề đem sự tình Dạ Vị Ương đột nhiên biến thành hồ ly nói cho Tịch Thiên Lâu, Tịch Thiên Lâu sau khi nghe xong cũng trăm nỗi không thể lý giải, dù sao loại chuyện này trăm năm trở lại đây phỏng đoán chưa từng có ai gặp qua.

Tin đồn liên quan đến thần quỷ yêu quái rất nhiều, nhưng trên thực tế không có ai chân chính thấy được.

“Vậy, nói như thế Tiểu Ương Tử không phải yêu quái, mà là thần tiên?” Mới vừa rồi còn khiếp sợ trốn sau lưng Tịch Thiên Lâu khi nghe được thuyết pháp về cửu vĩ hồ lập tức nhãn tình sáng lên, cùng cái đầu tròn tròn sáng lên lóe lóe như bóng đèn.

Hoa Sinh tiến đến trước mặt Dạ Vị Ương, chớp mắt hỏi: “Tiểu Ương Tử, ngươi chính là thần tiên a? Vậy ngươi sẽ bay sao?”

“Sẽ không.”

“Vậy ngươi biết pháp thuật sao?”

“Sẽ không.”

Hoa Sinh lộ ra biểu tình mất mát, cúi mặt nói: “Vậy ngươi biết cái gì?”

“Bán manh a.” Dạ Vị Ương động động lỗ tai lắc lắc đuôi, từ sau khi trở lại Thiên Quốc hân đã thấy tâm trạng ổn định, một đường cùng Lưu Bá Hề cãi nhau âm ỉ cười cười nói nói, lúc này nhìn thấy sư phụ và Hoa Sinh đã lâu không gặp, tâm tình rất tốt.

Hoa Sinh ngóc đầu dậy: “Bán, bán manh ý là gì?”

Tịch Thiên Lâu lắc đầu cười, Dạ Vị Ương so với lần trước ly khai Bạch Mã tự đã thoải mái cởi mở hơn, hơn nữa nhìn đủ loại hành động của Dạ Vị Ương và Lưu Bá Hề, chỉ sợ hai người này đã sớm tâm ý tương hứa.

Bảo Hoa Sinh đi làm cơm, Tịch Thiên Lâu đối với hai người thắng thần nói: “Sự tình phát sinh trên người Vị Ương quá mức phi di sở tư (kể tầm thường khó nghĩ tới).”

Tịch Thiên Lâu nhìn Dạ Vị Ương thật sâu, “Bản thân ngươi không nhớ, nhưng không có nghĩa nó chưa từng phát sinh, có lẽ ngươi nguyên bản là một con cửu vĩ hồ cũng không phải không có khả năng.”

“Ta chỉ là có thời điểm nằm mộng, mơ thấy chính mình biến thành hồ ly, hơn nữa...” Dạ Vị Ương suy nghĩ, vẫn là đánh bạo nói: “Sự phụ, ngươi trước kia từng nói Bá Hề cùng Hoàng Thượng lúc còn nhỏ dường qua một con hồ ly, ta muốn biết hồ ly kia sau đó thế nào lại không thấy nữa.”

Đột nhiên nghe đến chuyện này, Tịch Thiên Lâu và Lưu Bá Hề thoáng sửng sốt, bọn họ thật chẳng nghĩ tới Dạ Vị Ương cùng hồ ly trước kia có quan hệ gì. ?

Hiện tại nghe Dạ Vị Ương nói như thế, Tịch Thiên Lâu chợt nhớ ra: “Lại nói, Bá Hề trước đây nhặt được một tiểu hồ ly què chân, xác thực cùng hồ ly khác bất đồng, tựa hồ đặc biệt có linh tính, ta nhớ rõ lúc ấy Bá Hề và Thiên Thương thường xuyên bởi vì tiểu hồ ly mà đánh nhau, khi đó ta nhìn thấy tiểu hồ ly lộ ra bộ dáng khó chịu giống như con người.”

“Tiểu hồ ly kia có lẽ không muốn nhìn thấy ta và Hoàng Thượng khắc khẩu nên mới tự mình xuống núi, sau đó có một khoảng thời gian ta cùng Hoàng Thượng đi tìm, mỗi ngày đều ngồi trước cửa chờ tiểu hồ ly trở về, đáng tiếc tiểu hồ ly không còn xuất hiện thêm lần nào nữa.”

Lưu Bá Hề nhìn Dạ Vị Ương ánh mắt trở nên phức tạp, chẳng lẽ Vị Ương chính là tiểu hồ ly kia?

Hắn nhớ tới bộ dáng Dạ Vị Ương khi biến thành hồ ly, đầu tròn tròn, đích xác cùng tiểu hồ ly trước đây đặc biệt giống.

“Ta cũng không rõ ta có phải chính là tiểu hồ ly mà trước đây Bá Hề bọn họ dường hay không, chính là đôi khi trong mộng ta mơ thấy bản thân biến thành một tiểu hồ ly, còn nhìn thấy thời niên thiếu của Bá Hề và Hoàng Thượng.” Dạ Vị Ương đem giấc mộng hôm đó nói cho Tịch Thiên Lâu và Lưu Bá Hề.

Tịch Thiên Lâu cùng Lưu Bá Hề hai mắt nhìn nhau một trận, Tịch Thiên Lâu nói: “Thiên Thương lúc nhỏ quả thực bởi vì một sự tình từng ôm tiểu hồ ly trốn xuống núi.”

Cư nhiên chuyện xảy ra là thật, Dạ Vị Ương nhất thời có chút choáng váng muốn ngắt, hẳn thật sự là tiểu hồ ly ngày trước được Bá Hề và Thiên Thương Thiên cứu sao?

Có thể nào chính là vì Lưu Bá Hề đã cứu tiểu hồ ly chân bị thương, cho nên ngay từ đầu thời điểm nhìn thấy Lưu Bá Hề hắn liền thích nam nhân này?

Vậy tiểu hồ ly Bắc Thần Diêu Quang dường trước đây, cũng không phải là hắn luôn đi?

Hết chương thứ hai mươi hai

92. Quyển 2 - Chương 23: Thực Tiễn Ra Chân Lý

Mọi người đoán tới đoán lui cũng không ra được kết quả, bất quá thời điểm nói chuyện Tịch Thiên Lâu ngược lại hỏi Dạ Vị Ương như thế nào biến thành người và hồ ly.

Dạ Vị Ương ngượng ngùng lặng lẽ nói với Tịch Thiên Lâu, uống rượu sẽ biến thành người, thế nhưng cùng người phát sinh quan hệ thân mật cách ngày sẽ biến thành hồ ly, hơn nữa chẳng những biến thành hồ ly, mà thương tật cùng bệnh trên người đều tốt lên, đuôi cũng nhiều thêm một cái.

Kỳ thực, muốn kiểm tra Dạ Vị Ương có thật sự trở thành cửu vĩ hồ ly hay không cũng chẳng phải chuyện khó, chỉ cần không ngừng biến hóa giữa người và hồ ly, dựa theo quy luật hiện tại mà tiếp tục, thời gian không đến nửa tháng Dạ Vị Ương có thể biến thành “Cửu vĩ hồ ly”.

Chính là Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Lâu không dám suy đoán, Dạ Vị Ương sau khi trở thành cửu vĩ hồ ly có thể hay không lại biến hóa thêm cái gì nữa.

Ăn cơm xong, Dạ Vị Ương ngồi trong viện tử vừa phơi nắng vừa ngẩn người, ba cái đuôi lốt làm đệm, mềm mại thật sự thoải mái.

“Lại miên man suy nghĩ gì đó, tiểu hồ ly, cùng ta đến trên núi hái ít quả đại, thế nào?” Lưu Bá Hề từ trong phòng đi ra, liếc mắt liền thấy đại hồ ly lười biếng một thân bạch y ngồi giữa viện phơi nắng.

Dạ Vị Ương cùng Lưu Bá Hề đi đến rừng cây phía sau chùa, hẩn nhìn bóng lưng mạnh mẽ của Đại tướng quân nhin không được hỏi: “Bá Hề, người nói ta có phải nguyên bản chính là cửu vĩ hồ ly, sau đó vì một sự tình mà biến thành tiểu hồ ly, kết quả phải nhờ vào... Nhờ vào cùng người làm cái kia cái kia hấp thụ tinh nguyên để tiến hóa.”

Hồi còn nhỏ ở trong thôn, Dạ Vị Ương có nghe lão nhân kể qua chuyện hồ yêu hấp thụ tinh nguyên của con người để tu luyện.

Hẩn tuy rằng biết mình không phải người xấu, nhưng nếu ở tình huống vô ý làm tổn thương ái nhân của mình, hẩn tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Thời điểm gặp Lưu Bá Hề là hẩn đã có hai cái đuôi. Không nghi ngờ nam nhân này kỳ thực biết hẩn cùng Bắc Thần Diêu Quang từng phát sinh quan hệ, nhưng chưa lần nào Lưu Bá Hề đề cập đến chuyện đó, tâm tư chu đáo của nam nhân này làm cho Dạ Vị Ương cảm thấy âm lòng.

Trên thế gian này, phải ở đâu mới tìm được một nam nhân anh tuấn suất khí, võ công cao cường lại ôn nhu tri kỷ như vậy a.

“Ta thân cường thể kiện, không sợ người tới hấp. Chỉ sợ người đi hấp của người khác.” Lưu Bá Hề đang đi phía trước, bước chân bởi vì lời nói của Dạ Vị Ương mà có phần trì hoãn, trong thanh âm mang theo ý cười thoải mái, cũng khiến cho Dạ Vị Ương thoải mái theo.

“Ta và người nói chuyện nghiêm túc.” Chính là vấn đề này không thoải mái được.

“Ta tuy rằng cười, nhưng không đại biểu ta đúng là cười.” Dừng bước, Lưu Bá Hề xoay người lại đưa tay nhéo nhéo mũi Dạ Vị Ương, dung nhan tuấn mỹ như ngọc đứng ngược chiều ánh sáng làm Dạ Vị Ương có chút chói mắt.

“Sư phụ cùng Bắc Thần Dân đều bởi vì tự tôn và thân phận, mặc dù là tình nhân cũng không có cách nào gặp nhau, nói đến Bắc Thần Dân, thời điểm hẩn chết cũng chưa một lần gặp được sư phụ, đó là tiếc nuối lớn nhất của hẩn, mà sư phụ, chưa kịp nhìn thấy người mình từng sở yêu lần cuối cùng, làm sao không phải là loại tâm thống chẳng thể nói rõ?”

Trên gương mặt anh tuấn toát ra chút trầm ngưng, Lưu Bá Hề kéo tay Dạ Vị Ương tiếp tục đi, nhẹ giọng nói: “Ta không nghĩ sẽ đi lên vết xe đổ đó, mặc kệ người là Dạ Vị Ương hay tiểu hồ ly, là người hay là yêu. Ta chỉ muốn hảo hảo thương người.”

...

...

Có một câu nói rất hay, thời gian chính là thước đo chuẩn mực để nghiệm chứng chân lý.

Dạ Vị Ương thật sự muốn nhìn một chút hẩn có phải thật sự biến thành cửu vĩ hồ ly, lúc ban đêm liền ngụ ở phòng Lưu Bá Hề, bọn họ lại làm chuyện tình xấu hổ kia.

Tuy rằng chẳng phải lần đầu tiên, nhưng mỗi lần làm chuyện đó đều khiến Dạ Vị Ương có chút khẩn trương cùng kích động.

Đêm kia ở trên xe ngựa không phát ra tiếng nên chẳng sợ bị người bên ngoài nghe thấy, hôm nay tuy rằng cách vách là sài phòng, cùng phòng của sư phụ có chút khoảng cách, nhưng tưởng tượng bọn họ cư nhiên ở trong chùa làm cái chuyện tình này, Dạ Vị Ương sâu sắc cảm thấy bản thân càng ngày càng không biết xấu hổ.

Mà Đại tướng quân cũng thế, chính là một con sói đội lốt cừu, rõ ràng biết hẩn sợ phát ra tiếng nên gắt gao bịt chặt miệng, còn phá lệ dùng sức đâm hẩn, hẩn phải dùng ba cái đuôi to quất vài cái mới an ổn.

“Người như thế nào còn chưa ngủ?” Tiểu hồ ly nào đó sức cùng lực kiệt đỉnh đặc nằm trong lòng Đại tướng quân, híp mắt đánh cái ngáp, ngẩng đầu lên liền thấy Lưu Bá Hề đang mở to đôi mắt sáng ngời nhìn hắn.

Đôi mắt minh lượng đó tựa như nước suối mát lạnh dùng để thanh tẩy vào ngày Đông, tiểu ý bên trong tạo thành hai đạo nguyệt nha (trăng non) loan loan.

Lưu Bá Hề hé ra hàm răng trắng đều, ghé vào phía sau lỗ tai nam nhân nhỏ giọng nói: “Vị Ương, người còn nhớ buổi tối đầu tiên người cùng ta ở Bạch Mã tự không?” Ngón tay nam nhân thản nhiên gợi lên một sợi bạch phát.

Na hồ bất khai đề na hồ *, Dạ Vị Ương nghiêng đầu, mắt nhắm mắt mở, buồn bực nói: “Không nhớ!”

* Na hồ bất khai đề na hồ: không mở bình thì không biết trong bình có gì, nên chẳng thể phân biệt bình nào tốt bình nào xấu.

“Vẫn là thằng thẩn nói cho người, kỳ thực buổi tối ngày đó ta ở bên ngoài cười trộm.” Cảm giác ba cái đuôi dưới chân muốn hướng mình quất tới, Lưu Bá Hề vội cười dùng chân che lại: “Chính là cảm thấy da mặt người cư nhiên lại mỏng như vậy. Đường đường Đại nịnh thần cũng có một mặt đáng yêu như thế.”

Khuỷu tay Dạ Vị Ương thúc vào ngực Lưu Bá Hề một cái: “Thành thật khai báo, người có phải hay không từ lúc đó đã đối với ta có ý tứ.”

“Là từ thời điểm đầu tiên ôm người.” Hai tay ôm trọn nam nhân trong ngực, Lưu Bá Hề chặt chẽ khảm nam nhân vào lòng mình, thanh âm mang theo nhiệt phun ở sau cổ Dạ Vị Ương có chút ngứa: “Lần đầu tiên... Đó không phải là lúc ta ở Thiên kinh bị tập kích, thời điểm chúng ta lần đầu gặp mặt?!”

Dạ Vị Ương hơi kinh hãi, bĩu môi nói: “Thật hay giả a, ta chính là nhớ rõ người khi đó đối với ta xa cách, ngay cả một cái liếc mắt cũng không có.”

“Tiểu nhân có mắt như mù, mong Dạ đại nhân đại nhân đại lượng, không cần cùng tiểu nhân chấp nhặt.”

“Lưu Bá Hề, người cũng có ngày hôm nay, xứng đáng!” Dạ Vị Ương rất có cảm giác hãnh diện. Hắn lúc trước chính là muốn truy nam nhân này truy tới tay.

Không đúng. Nam nhân đang ở phía sau ôm hắn này căn bản là chính mình tiếp cận.

Lưu Bá Hề cúi đầu cười, hắn khi ấy xác thực đối với Dạ Vị Ương có chút cảm giác, nhưng vì ấn tượng “tham quan vụng về” sẵn có với Dạ Vị Ương, cộng thêm từ trước đến nay đều là hắn cùng Tịch Thiên Thương đứng chung một bàn cờ, hắn liền cố ý tránh né tiếp xúc với Dạ Vị Ương.

Nếu không phải về sau Tịch Thiên Thương nhiều lần làm cho hắn bảo hộ Dạ Vị Ương, hướng bên ngoài tung tin tức Dạ Vị Ương chưa chết, chỉ sợ bọn họ đã không nhanh có kết quả như ngày hôm nay. (Bạn Thương tự ôm đá đập chân mình =]])

Lưu Bá Hề tin tưởng, cho dù là sớm hay muộn hắn khẳng định vẫn sẽ bị nam nhân này mê hoặc đến chết đi sống lại.

“Người thế nào còn chưa ngủ?” Dạ Vị Ương mệt mỏi, hắn ở trong ngực Lưu Bá Hề tìm một vị trí thoải mái, ba cái đuôi quăn lên thắt lưng cùng chân nam nhân, miễn cưỡng nhắm hai mắt.

Quả nhiên a, kim oa ngân oa cũng không bằng ổ chăn Đại tướng quân khiến người ta an tâm thoải mái.

“Ta muốn nhìn thấy bộ dáng người biến thành hồ ly, mệt mỏi thì ngủ đi.” Lưu Bá Hề gần đây phát hiện Dạ Vị Ương đặc biệt thích được nhẹ nhàng xoa lỗ tai, xoa đôi tai hồ ly nam nhân, nhìn Dạ Vị Ương chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau người trong ngực truyền ra tiếng hít thở vững vàng đều đều.

Sáng ngày hôm sau, Dạ Vị Ương thật sự lại biến thành hồ ly, hồ ly bốn đuôi.

“Ngao ngô ngao ngô.” Tuyết hồ phe phẩy đuôi, vươn đầu lưỡi liếm Lưu Bá Hề.

Tịch Thiên Lâu sau khi nhìn thấy cũng nhin không được có chút giật mình: “Thật sự biến thành hồ ly.” Hoa Sinh kể bên đã sớm há to miệng giống như nuốt phải trứng vịt.

“Bá Hề, người có cảm giác chỗ nào không thoải mái không?” Tịch Thiên Lâu hồi phục tinh thần hỏi.

Lưu Bá Hề trong ngực ôm tiểu hồ ly, lắc đầu: “Sư phụ, ta không có cảm giác chỗ nào không thoải mái.”

“Phòng ngừa vạn nhất, người vào nhà để ta giúp người nhìn xem.” Tịch Thiên Lâu đi đến trước mặt Lưu Bá Hề, thân thủ nhẹ bính đầu tiểu hồ ly, Dạ Vĩ Ương nhu thuận hướng lòng bàn tay Tịch Thiên Lâu cọ cọ.

Tịch Thiên Lâu khó có được nở nụ cười: “Thoạt nhìn rất giống hồ ly trước kia các người nhặt được, Vĩ Ương, người hiện tại ở trong viện ăn chút gì đó rồi phơi nắng, đợi lát nữa cùng Thiên Thương hội hợp.”

“Hoàng thượng cũng đến đây?” Lưu Bá Hề có chút giật mình, từ sau khi bọn họ ly khai Ngọc Hành sơn, Tịch Thiên Thương chưa từng đặt chân tới Bạch Mã Tự.

“Hiện giờ trong triều đã dần ổn định, nói vậy hẳn cũng có chút sự tình cùng ta thương lượng.” Tịch Thiên Lâu nhìn qua tiểu hồ ly, trong mắt lộ ra ý cười: “Cũng là vì người mà tới.”

Gặp trên mặt Lưu Bá Hề hiện lên tia dị sắc, Tịch Thiên Lâu đôi mắt vi ngưng: “Theo ta tiến vào, Bá Hề.”

“Vâng, sư phụ.” Lưu Bá Hề đem tiểu hồ ly thả lại trên mặt đất, nhẹ nhàng nhu đầu Dạ Vĩ Ương, “Ở trong viện chờ ta.”

Nhìn Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Lâu rời đi, Dạ Vĩ Ương từng bước bò đến ghế đệm dưới gốc cây ngồi xuống, hẩn nhìn vào cánh cửa Bạch Mã Tự đóng kín hơi nheo lại ánh mắt.

Tịch Thiên Thương muốn tới đây sao?

Tên kia đã từng làm chuyện quá phận với hẩn, chính là ngấm lại lúc còn nhỏ Tịch Thiên Thương cũng rất đáng thương.

Tiểu hồ ly dùng sức lắc đầu, chuyện nào ra chuyện đó, Tịch Thiên Thương lúc nhỏ đáng thương là một chuyện, đối với hẩn làm chuyện quá phận là một chuyện khác.

Nguy rồi! Dạ Vĩ Ương đột nhiên nhớ đến, mấy ngày nay cùng Đại tướng quân tình chàng ý thiếp, đã quên mất nói cho hẩn người của Bắc Thần Diêu Quang ở Thiên quốc bối trí cơ sở ngầm.

Muốn nói trên đời này Dạ Vĩ Ương ghét nhất loại người nào nhất, thì chính là quân bán nước!

Tịch Thiên Thương đến đây cũng tốt, vừa lúc có thể nói cho bọn họ chuyện trong triều có gian tế, mặt khác, Dạ Vĩ Ương cũng mơ hồ hiểu được thái độ cùng nghị quyết Bắc Thần quốc đối với Thiên quốc, biết Bắc Thần Diêu Quang có ý đối phó Thiên quốc, trước tiên nói cho Tịch Thiên Thương bọn họ, cũng có thể sớm mà chuẩn bị.

Dạ Vĩ Ương sâu kín thở dài, nếu như hẩn vẫn còn làm chức quan cũ, nói không chừng sau này có khả năng cùng Bắc Thần Diêu Quang chạm mặt...

Hết chương thứ hai mươi ba

93. Quyển 2 - Chương 24: Ba Người Qua Đêm (thượng)

Vài con chim nhỏ đứng ở đầu cành cây, Dạ Vĩ Ương chợt nhớ từ sau khi hẩn biến thành hồ ly tựa hồ có một năng lực đặc biệt, hẩn đứng lên ghế, đối với mấy con chim nói: Xuống đây .

Mấy con chim nhỏ ở trên nhánh cây nhảy vài cái, sau đó bay lên lượn vài vòng trên không trung rồi đậu xuống ghế đệm của tiểu hồ ly.

Đừng sợ, ta không thương tổn các người. .

Tiểu hồ ly vươn móng vuốt nhẹ nhàng sờ đầu chim nhỏ. Chim nhỏ phẩy phẩy cánh tùy ý Dạ Vĩ Ương vuốt đầu.

Nếu có thể hiểu được chim nhỏ đang nói gì thì tốt rồi. Nhìn mấy con chim nhỏ hướng lên thiên không bay đi, Dạ Vĩ Ương ngưỡng đầu nói thầm.

“Chíp chíp chíp.” Một con chim nhỏ bay qua đầu Dạ Vị Ương.

Ngoài cửa, có người đến?

Từ từ, hẳn không phải thật sự nghe hiểu lời chim nhỏ đi? Dạ Vị Ương lập tức theo trên ghế nhảy xuống, hướng địa phương chim nhỏ bay mà chạy tới, vừa mới từ bên trong cánh cửa phóng ra ngoài, đầu tiểu hồ ly liền đụng trúng đầu một người.

Úc, đau quá.

Tiểu hồ ly sờ sờ đầu mình bị đụng đến phát đau, còn chưa nhìn rõ người hẳn va phải thì đã bị người bế đứng lên, lúc này Dạ Vị Ương mới thanh sở người chim nhỏ nói ngoài cửa là ai.

Tịch Thiên Thương? Như thế nào tới nhanh như vậy, khi nãy sư phụ nói người này hôm nay sẽ đến, thật đúng là đến rồi.

“Nam nhân kia từ khi nào dưỡng hồ ly, ngô? Bốn cái đuôi?” Tịch Thiên Thương ôm tiểu hồ ly nhuyển nhuyển vào trong ngực, thân thủ túm lấy đuôi tiểu hồ ly.

Dạ Vị Ương ăn đau liền dùng đuôi quất tới tấp vào Tịch Thiên Thương. Ngao ngô hai tiếng rồi từ trong ngực Tịch Thiên Thương nhảy xuống chạy vào trong chùa, Tịch Thiên Thương đi theo, hai ba bước liền đem tiểu hồ ly đang bỏ chạy bắt lấy.

“Đuôi này cư nhiên là thật, ngươi là cái gì, yêu quái sao?” Tịch Thiên Thương cúi đầu cười hai tiếng, còn không biết tiểu hồ ly giẫy dụa trong ngực là Dạ Vị Ương.

Hoa Sinh chạy ra phía sau nấu nước, Tịch Thiên Lâu và Lưu Bá Hề đang ở trong phòng ngoài hậu viện. Lúc này chỉ còn Tịch Thiên Thương và Dạ Vị Ương hai người.

Thấy trong viện không có ai, Tịch Thiên Thương cũng không đi tìm người, ngồi xuống ghế đệm của tiểu hồ ly khi nãy, tinh tế đánh giá tiểu hồ ly ôm trong ngực.

“Chạy cái gì, ta cũng không ăn ngươi, tiểu hồ ly đầu tròn ngươi thoát nhìn sao lại ngốc như vậy.”

Ngươi mới ngốc, ngươi mới là ngốc hoàng đế! Ngốc hoàng đế mau đứng lên, đây là chỗ ngồi của ta! Dạ Vị Ương vung bốn cái đuôi bắt đầu hướng Tịch Thiên Thương mãnh liệt quất.

Nếu là trước kia hẳn phỏng chừng không dám làm như vậy, nhưng chẳng biết là có phải vì ở bên cạnh tên đại biến thái Bắc Thần Diệu Quang lâu quá hay không, mà lá gan cũng lớn hơn, cho dù biết lát nữa Tịch Thiên Thương sẽ biết hẳn là ai, Dạ Vị Ương vẫn dùng đuôi đánh Tịch Thiên Thương, thẳng đến khi người nọ đem bốn đuôi hẳn túm lại.

“Ngao ngô!” Buông đuôi ta ra, ngươi ngốc hoàng đế này!

“Ta như thế nào cảm thấy ngươi đang mắng ta?” Cố ý dùng sức nhu đầu tiểu hồ ly, Tịch Thiên Thương tâm tình tốt nở nụ cười, ác ý tràn đầy ôm lấy đầu tiểu hồ ly, đem mặt đối phương nhào nặn đến biến hình, “Ngốc hồ ly, ngươi còn tái âm ỉ ta liền đem bốn đuôi ngươi lột làm y phục.”

Ngươi dám! Ta muốn nói cho sư phụ ngươi khi dễ ta!

“Yêu, còn không phục?” Một tay trảo tiểu hồ ly đè xuống, Tịch Thiên Thương hừ lạnh túm lấy bốn đuôi tiểu hồ ly cột cùng một chỗ, xong liền hướng móng nhỏ tròn tròn vỗ hai ba cái.

Hỗn đản hoàng đế, vừa gặp liền khi dễ người, như thế nào nhìn thấy hồ ly bốn đuôi không hề kinh ngạc dù chỉ một chút?

Quả nhiên hoàng đế không phải dễ người làm, mà làm hoàng đế thì không phải con người!

Tịch Thiên Thương đột nhiên nói: “Tiểu hồ ly, ngươi có từng gặp Dạ Vị Ương?”

Nghe người này nhắc đến tên mình, Dạ Vị Ương ngừng giẫy dụa.

“Phỏng chừng ngươi không biết, chính là người có bộ dáng giống như ngươi. Gia hỏa đần độn.”

Nhẹ nhàng xoa đầu tiểu hồ ly, Tịch Thiên Thương trên mặt dẫn theo vài phần ý cười trầm ngâm.

Đàn độn? Người mới đàn độn, ta rất là thông minh.

Đang lúc Dạ Vị Ương yên lặng oán thầm đột nhiên cảm thấy thân thể ảm áp, nghiêng đầu nhìn thấy Tịch Thiên Thương thể nhưng đem mặt vùi vào cổ mình, khước mắt Tịch Thiên Thương hơi phiếm hồng, mơ hồ như ngẩn lệ làm cho Dạ Vị Ương nhất thời ngây ngẩn.

Ngốc hoàng đế này điên rồi hay sao, mặc danh kỳ diệu khóc lên.

Tuy nói hần từng ở trong mộng gặp qua bộ dáng khóc đến hi lý hoa lạp của Tịch Thiên Thương lúc còn nhỏ, nhưng trên thực tế sau khi Tịch Thiên Thương trưởng thành im lặng rơi lệ thật đúng là loại cảm giác ảo diệu.

Cảm giác này giống như là, kiểu người như Tịch Thiên Thương cũng có thời điểm tâm đau đến rơi lệ sao?

Bất quá nhìn kỹ, tia tình tự toát ra trong mắt kia không giống như thương tâm, mà như cực hỉ mà khóc, hay bởi vì lâu lắm rồi không nhìn thấy sự phụ, cho nên Tịch Thiên Thương nghĩ sắp nhìn thấy thân sinh phụ thân mà kích động muốn khóc?

“Hần còn sống, tiểu hồ ly, ngốc nam nhân đàn độn kia còn sống.”

“Ta không nghĩ... Thời điểm gặp Dạ Vị Ương lại lộ ra bộ dáng khó coi thế này.” Ôm tiểu hồ ly trong ngực trầm mặc một lát, Tịch Thiên Thương tựa hồ điều chỉnh tâm tình làm cho chính mình hồi phục tinh thần.

Hít sâu vài cái, Tịch Thiên Thương mỉm cười nhu đầu tiểu hồ ly: “Không được nói cho nam nhân kia, ta vì hần mà khóc.”

Không nói, tuyệt đối không nói.

Tiểu hồ ly cười nhe hàm răng trắng sáng. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

...

...

Ba người một hồ đưa mắt nhìn nhau.

Qua một hồi lâu, Tịch Thiên Thương mới thần sắc phức tạp mở miệng: “Các người nói... Tiểu hồ ly bốn đuôi này là Dạ Vị Ương?”

Tiểu hồ ly đầu ghé vào lòng Tịch Thiên Thương cầu bảo hộ đem móng hướng về phía Lưu Bá Hề, để Đại tướng quân giúp hần cởi bốn đuôi đang bị buộc chặt.

“Sự tình nói ra rất dài.” Tịch Thiên Thương sờ đầu tiểu hồ ly trong lòng.

Miễn cho chuyện Dạ Vị Ương biến thành nửa người nửa yêu bị người khác biết được, để ngừa tình huống vạn nhất ở trong thư Lưu Bá Hề chỉ nói cho Tịch Thiên Thương đã tìm được Dạ Vị Ương, về phần chuyện khác cũng không nói rõ, chỉ bằng giáp mặt rồi nói.

Lưu Bá Hề đem chuyện tìm gặp Dạ Vị Ương kể lại cho Tịch Thiên Thương một lần, nhưng muốn Tịch Thiên Thương tin chuyện không thể tưởng tượng này cũng chẳng dễ dàng.

“Uống rượu có thể biến thành người, vậy làm cho ta xem. Tiểu hồ ly này có phải biến thành Dạ Vị Ương hay là yêu quái nào đó nhập vào chiếm cứ thân thể hần.” Tịch Thiên Thương quả nhiên không tin.

Tịch Thiên Thương và Hoa Sinh đi chuẩn bị cơm chiều, Lưu Bá Hề liền ôm tiểu hồ ly về phòng, Tịch Thiên Thương theo vào rồi đóng cửa, quay đầu nhìn thấy Lưu Bá Hề cấp cho tiểu hồ ly một chén rượu, tiểu hồ ly đàn độn kia đi tới đập vỡ chén rồi uống.

“Ta có cảm giác tiểu hồ ly này rất giống hồ ly chúng ta đương trước đây?” Tuy nói tiểu hồ ly rất có thể là Dạ Vị Ương, nhưng bản năng Tịch Thiên Thương vẫn xem nhẹ việc đó, hần ở trong phòng ngồi xuống, cùng Lưu Bá Hề tán gẫu chuyện dĩ vãng.

Đợi một chốc tiểu hồ ly biến thành người, Lưu Bá Hề đi tới ngồi xuống bên cạnh Tịch Thiên Thương, rót hai chén rượu: “Giống.”

“Từ nhỏ đến lớn, dường như người cùng vật chúng ta coi trọng đều giống nhau, lúc đầu là trước mặt sư phụ tranh thủ tình cảm, sau là vì tiểu hồ ly đánh nhau túi bụi, tái sau đó lại cùng coi trọng một nam nhân.”

Giơ chén rượu lên, Tịch Thiên Thương ngửa đầu một hơi uống cạn, thoải mái thở dài, đôi mắt vi ngưng, cười nói: “Lưu Bá Hề, ta thích Dạ Vị Ương, người nói xem phải làm sao bây giờ?”

Đại tướng quân thần nhiên nói: “Người phải có bản lĩnh khiến cho Dạ Vị Ương thương người.” Tự tin tràn đầy.

Hai tình địch trừng mắt nhìn nhau, bỗng nhiên từ phía bên giường truyền đến vài tiếng “Ừm, ừm”, Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương đồng thời nhìn qua, tiểu hồ ly vừa nãy còn dựa vào giường phát ra nhuyễn thanh không thoải mái, lúc này tứ chi tiểu móng vuốt giãy ra dần dần biến thành hai tay hai chân thuộc về nhân loại.

Thật sự biến thành người.

Tuy rằng Lưu Bá Hề bọn họ đã nói cho Tịch Thiên Thương tiểu hồ ly kia kỳ thực là Dạ Vị Ương, nhưng hiện tại chính mắt nhìn thấy, Tịch Thiên Thương vẫn không khỏi kinh thán.

Nam nhân nửa người nửa yêu nằm nghiêng trên giường, trên đầu có đôi tai thú lông nhung màu trắng đang khẽ run run, một đầu tuyết phát phân minh rồi tung phủ trên vai cùng thắt lưng, phía dưới là bốn cái đuôi đang che lại cái mông vênh và chân.

Trên người không có quần áo che đậy, chỉ có đuôi cùng tóc bao phủ, thân thể tuyết trắng như ẩn như hiện, lại càng chọc người tâm ngứa.

Đây chẳng phải lần đầu tiên Tịch Thiên Thương nhìn thấy bộ dáng Dạ Vị Ương không mặc quần áo, nhưng chính là lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Vị Ương nửa người nửa yêu không mặc quần áo.

“Người xác định hẳn là Dạ Vị Ương mà không phải bị hồ ly tinh quẩn thân?” Tịch Thiên Thương sững sốt hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt một tắc một tắc di chuyển trên người nam nhân trên giường.

“Người mới bị hồ ly tinh quẩn thân!” Ánh mắt kia tựa như bàn tay vuốt ve hắn, Dạ Vị Ương vội vàng kéo chăn che thân thể chính mình, không phải hắn uốn éo giả vờ kiều tình, mà là thế giới này sắc lang quá nhiều.

“Thật sự là Dạ Vị Ương?” Tịch Thiên Thương đi đến bên cạnh giường, đưa tay捏捏 tai thú Dạ Vị Ương, là thật, lại sờ sờ cái đuôi, cũng là thật.

Tiếp theo tay liền hướng người dưới chăn sờ soạng, thắt lưng này, mông này, sờ lên xác thực rất giống Dạ Vị Ương.

Tiểu hồ ly nửa người nửa yêu nào đó nhất thời hét to: “Người sờ chỗ nào a!”

Lưu Bá Hề vội tiến lên ngăn cản người nào đó tính toán sờ khắp người Dạ Vị Ương, sắc mặt khó coi: “Đừng sờ, hắn trong ngoài ta đều đã sờ qua, chính là Dạ Vị Ương, không phải cái gì hồ ly tinh.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng Dạ Vị Ương nghe lời này của Lưu Bá Hề như thế nào có cảm giác là lạ.

Hết chương thứ hai mươi bốn

94. Quyển 2 - Chương 25: Ba Người Qua Đêm (hạ)

Dùng qua cơm chiều, Dạ Vị Ương đem chuyện hắn gặp được ở Kim quốc nói cho Tịch Thiên Thương.

Thời điểm ban ngày thời tiết còn rất khô ráo, đến khi đêm xuống đột nhiên trời nổi gió lạnh rồi đổ mưa, nước mưa từ trên mái hiên rơi xuống giống như rèm trần châu đứt quãng không ngừng, tí tách tí tách trên mặt đất ánh lên đèn lồng đỏ treo ở ngoài phòng lay động trong gió.

Ba người cùng nhau ngồi trong phòng sưởi ấm, Dạ Vị Ương đem bản thân quần vào trong chăn: “Ta nghĩ Bắc Thần Diêu Quang sẽ không xem Thiên quốc là không khí, không là bằng hữu, nhưng cũng chẳng mặc kệ, trừ bỏ Chu Quế chỉ sợ còn có nội gián không ngờ khác.”

“Nội gián lớn nhất không phải là Thái hậu sao?” Tịch Thiên Thương giống như tự giễu hừ lạnh một tiếng, đem rượu hâm nóng rót hai chén cùng Lưu Bá Hề uống, hần cầm bầu rượu giong về phía Dạ Vị Ương, cười nói: “Tiểu hồ ly, có muốn đến uống một chén?”

Thái hậu của một quốc gia cư nhiên cấu kết với quốc gia khác, việc này quả thực đủ châm chọc, bất quá ngẫm lại Thái hậu là loại người gì, Dạ Vị Ương cũng liềm bình thường trở lại.

May mắn, trên người Tịch Thiên Thương tuy rằng có thừa số cuồng loạn của Thái hậu, nhưng đại bộ phận tính cách vẫn là di truyền từ Tịch Thiên Lâu, bằng không Thiên quốc phỏng chừng không diệt quốc cũng nguyên khí đại tổn.

Tựa như Bắc Tống Cao gia trong lịch sử, mặc dù người Cao gia, nam nhân thì thông minh tuyệt đỉnh nữ nhân thì đoan trang điềm tĩnh, đáng tiếc cả nhà đều bị chứng bệnh tâm thần di truyền, một thế hệ hoàng đế so với một thế hệ điên cuồng, chỉ có Lan Lăng Vương Cao Trường Cung là giống người bình thường một chút.

Mà Dạ Vị Ương hiện tại gặp được hai hoàng đế, Tịch Thiên Thương cùng Bắc Thần Diêu Quang, hai người đều anh tuấn tiêu sái, nhưng trong máu tồn tại chút bệnh thần kinh, bất đồng chính là Bắc Thần Diêu Quang điên hơn chút thôi.

Chỉ có khi trời lạnh Dạ Vị Ương mới hiểu được tác dụng của mấy cái đuôi to này, hần lui vào ổ chăn định bụng ngủ, lại nhìn thấy Tịch Thiên Thương không có ý định rời đi, ngược lại cùng Lưu Bá Hề giống như chuẩn bị tẩy rửa đi ngủ.

“Hoàng thượng là tính qua đêm ở đây?”

“Nơi này vốn là phòng ngủ lúc nhỏ của trẫm và Bá Hề.” Dem ngoại y treo bên cạnh, Tịch Thiên Thương cười đến không có hảo ý, “Bất quá ái khanh yên tâm, trẫm luyện tiếu để ái khanh ngủ dưới đất.”

Dạ Vị Ương một trận á khẩu không nói nên lời, hần dường như nhớ rõ là có chuyện như vậy.

Ba người quỳ dị nằm trên một cái giường, Lưu Bá Hề đặt Dạ Vị Ương ở vị trí sát vách tường, chính mình nằm giữa Tịch Thiên Thương và Dạ Vị Ương, rất không khách khí đem lưng cho Tịch Thiên Thương, chính mình ôm tiểu hồ ly trong ngực.

Dạ Vị Ương nguyên bản muốn nhanh chóng biến ra chín cái đuôi, nhưng chỉ cần Tịch Thiên Thương còn ở đây có nghĩa là hần không thể cùng Đại tướng quân là sự tình gì gì đó.

Suy nghĩ một hồi Dạ Vị Ương rơi vào giấc ngủ, thời điểm đến nửa đêm hần nghe thấy một ít âm thanh liên tĩnh lại, mở mắt ra thì bên cạnh đã không còn một bóng người, Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương cũng không thấy.

Giữa đêm hôm hai người kia đi nơi nào?

Từ trên giường ngồi dậy, Dạ Vị Ương khoác thêm y phục đi ra ngoài phòng, bên ngoài trời vẫn còn mưa, vừa mở cửa một cỗ hàn khí lạnh buốt đập vào mặt, hần vội kéo cao cổ áo nhìn quanh, đột nhiên trông thấy dưới mái hiên có một người cầm ô nhìn giọt mưa ngắn dài mà ngắm người.

“Sư phụ?” Dạ Vị Ương khê hô một tiếng.

“Như thế nào tỉnh?” Tịch Thiên Lâu xoay người nhìn Dạ Vị Ương, dưới ánh đèn lay động, mơ hồ có thể thấy được chỗ thái dương của nam nhân hầy còn trẻ tuổi này đã muốn nhiễm mấy phần hoa râm.

Trong lòng Dạ Vị Ương bỗng dưng cảm thấy có chút chua xót, từ khi hần trở về không thấy trên mặt Tịch Thiên Lâu có biểu tình gì đặc thù, nhưng hần nhớ rõ Lưu Bá Hề từng nói, kỳ thực trong lòng sư phụ vẫn còn yêu Bắc Thần Dân lắm.

“Nghe thấy tiếng động nên ra đây nhìn xem, Bá Hề cùng Hoàng thượng chẳng biết đã đi đâu.” Dạ Vị Ương đi tới, đem ngoại y trên người cởi xuống khoác cho Tịch Thiên Lâu, nam nhân này chỉ mặc đơn độc một kiện áo mỏng.

Đối với sự thân thiết của Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Lâu hơi giương khóe miệng: “Chúng ta vào nhà nói chuyện.”

Đây là lần đầu tiên sau khi Dạ Vị Ương trở về cùng Tịch Thiên Lâu một mình ở chung một phòng, Dạ Vị Ương thấp đèn cùng sư phụ ngồi xuống, nghe được Tịch Thiên Lâu nói vừa rồi trong chùa có thích khách đến thăm dò, hẳn nhất thời sửng sốt.

“Bá Hề cùng Hoàng thượng đuổi theo sẽ không có việc gì đi?” Hai người đó đơn thân độc mã đi như vậy, cho dù biết Đại tướng quân võ công cao cường, nhưng Dạ Vị Ương vẫn nhin không được mà lo lắng.

Võ công cao tới đâu, cũng sợ dao phay, ngoài sáng chẳng sợ, chỉ sợ người trong tối.

“Mấy con mèo ba chân đó, không làm khó được bọn hần.” Tịch Thiên Lâu thấp giọng hỏi: “Lúc người ở Bắc Thần quốc, có từng gặp phụ thân của Bắc Thần Diêu Quang?”

Tịch Thiên Lâu gương mặt bình tĩnh nhìn không ra biểu tình, Dạ Vị Ương gật đầu: “Gặp qua một lần, thời điểm vừa đến Bắc Thần quốc, Bắc Thần Diêu Quang mang theo ta lúc ấy vẫn là hồ ly đi gặp Bắc Thần Dận, khi đó Bắc Thần Dận tuy rằng bệnh nặng nhưng vẫn kiên trì xử lý triều chính, sau đó chẳng bao lâu...”

Dừng lại một chút, Dạ Vị Ương nhìn về phía Tịch Thiên Lâu, trong đôi mắt nam tử “Thiên hạ đệ nhất nhân” năm nào hiện lên một tia tình cảm phức tạp, có mất mát, có không đành lòng, có tiếc nuối, có khổ sở cùng bất đắc dĩ thật sâu.

Dạ Vị Ương nhin không được lớn mật nói: “Hần còn yêu người.”

“Yêu hay không yêu, thì đoạn duyên phận không có kết cục này cũng đã theo đó mà xong.” Ở Ngọc Hành sơn nhiều năm như vậy, Tịch Thiên Lâu đã sớm xem nhẹ cảm tình đó, chính là nghe thấy người nợ mất đi khó tránh khỏi có chút cảm xúc.

Tất cả ganh đua. Những gì từng yêu.

“Vị Ương, đáp ứng sư phụ một chuyện, được không?” Tịch Thiên Lâu không tái suy nghĩ đến Bắc Thần Dận, hần cầm tay Dạ Vị Ương nói.

Dạ Vị Ương dùng sức gật đầu: “Chỉ cần có thể làm được, ta nhất định đáp ứng.”

Nhìn thấy người này bộ dạng nghiêm túc, Tịch Thiên Lâu bỗng dưng cười, nói: “Ta xem Thiên Thiên, Bá Hề cùng người hỉ hoan, mặc kệ tương lai người chọn ai trong hai người bọn họ, hay cả hai đều muốn, đáp ứng sư phụ, đừng để hai người đó lại trở mặt thành thù, cũng đừng ủy khuất chính người.”

Hai người đều muốn? Dạ Vị Ương nói nhỏ, hẳn một người, một khóa tâm, làm sao muốn nhiều như vậy.

“Sư phụ ta...”

“Nghe ta nói hết.” Tịch Thiên Lâu cường thế đánh gãy lời Dạ Vị Ương, bốn chữ vô cùng đơn giản lập tức làm Dạ Vị Ương yên lặng, hẳn cuối cùng cũng hiểu được sự bá đạo của Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương là học từ ai.

“Nhân sinh trên đời bất quá chỉ vài chục năm, quốc gia trọng yếu, gia đình trọng yếu, nhưng đừng quên bản thân các người.” Tịch Thiên Lâu trầm giọng nói: “Bất luận Thiên Thiên, Bá Hề hay người, ta cũng không muốn nhìn thấy ba người các người vì sự tình gì mà xảy ra vấn đề, làm phụ thân cùng sư phụ, ta hy vọng nhìn thấy đáng về các người hạnh phúc.”

Không cần giống như hần, bỏ lỡ để rồi cả đời nuối tiếc, tuổi già chỉ có thể ở trong tự miếu cùng thanh đăng cổ Phật cộng độ.

Bản thân Tịch Thiên Lâu đã không thể quay đầu lại được, nhưng Dạ Vị Ương bọn họ còn trẻ.

“Ân, sư phụ, ta đã biết.” Dạ Vị Ương gật đầu, nhìn Tịch Thiên Lâu, hần nhỏ giọng nói: “Sư phụ, kỳ thực Hoàng thượng vẫn rất quý trọng người, lúc trước ở hậu sơn Phong Lâm biệt viện, ta còn nhìn thấy trong thư phòng Hoàng thượng cất giấu bức họa của người.”

“Phải không?” Mi nhân Tịch Thiên Lâu trở nên nhu hòa không ít, hần vỗ nhẹ tay Dạ Vị Ương: “Về sau thời điểm ở chung, gặp vấn đề không giải quyết được, nhớ đến Bạch Mã Tự tìm sư phụ.”

Dạ Vị Ương nhin không được hỏi: “Sư phụ, người chẳng lẽ không cảm thấy đang chứa chấp hồ ly tinh sao?”

“Nếu bởi vì chính mình quá vĩ đại được mọi người yêu mến mà bị xem là hồ ly tinh, thì năm đó ta chẳng phải giống như người cũng là hồ ly tinh sao? Tịch Thiên Lâu cười cười, nhéo lỗ tai tiểu hồ ly: “Người là hảo haid tử, sư phụ thích người, bất luận sau này người cùng Bá Hề hay Thiên Thiên một chỗ, ta đều vui mừng.”

Tịch Thiên Lâu đột nhiên nói câu này khiến Dạ Vị Ương vô cùng sợ hãi: “Hai đứa nhỏ kia đều rất ưu tú, nếu người cảm thấy lựa chọn khó khăn như vậy, thì thu hết cũng không sao.”

“Sư phụ, ta, ta...” Ta thực sự đối với Hoàng thượng chẳng có tâm tư gì đặc biệt a!

Nhìn bộ dáng Dạ Vị Ương nói lấp, Tịch Thiên Lâu ha ha cười, cũng không cho Dạ Vị Ương cơ hội giải thích, lưu lại một câu “Người hảo hảo nghỉ ngơi.” liền ly khai.

Dạ Vị Ương ngồi ở trong phòng thở dài, hần muốn nói rõ hần đối với Tịch Thiên Thương chẳng có tình cảm gì, nhưng nghĩ tới Tịch Thiên Lâu là sinh phụ của Tịch Thiên Thương, lời ấy hần không xuất ra được.

Bất quá sư phụ thật đúng là người tính cách đặc biệt, cư nhiên có thể kêu hần thu hết như thế.

Thời điểm Dạ Vị Ương đang ở trên giường ngẩn ngơ thì Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương đã trở lại, thấy hai người quần áo đều ướt, Dạ Vị Ương vội đứng dậy hỏi: “Các người không có việc gì đi?” Sau đó tiến lên hỗ trợ cả hai cởi y phục phóng sang một bên.

Lưu Bá Hề nhú mày: “Bị mất dấu.”

“Lạnh muốn chết, mau đến sưởi ấm trăm.” Tịch Thiên Thương trên thân trần trụi hướng Dạ Vị Ương ôm tới, người nọ không khách khí ban cho một cái đuôi to.

“Chờ, ta giúp các người nấu nước.” Thấy vẻ mặt hai người ung dung, Dạ Vị Ương cũng không tiếp tục lo lắng.

Thích khách bắt lạt khách, đang chuẩn bị ra cửa nấu nước cấp hai người tẩy rửa, Lưu Bá Hề liền đưa tay bắt lấy thắt lưng hần, ném trở lại giường.

“Mặc ít như vậy còn ra ngoài, nằm trong chăn đi.”

Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương tùy tiện dùng khăn lau mặt, xoay đầu gặp hai người thân thể trần truồng, Dạ Vị Ương quay sang bên cạnh, hỏi: “Thích khách kia rất lợi hại sao?”

“Không biết là lai lịch gì, nhưng thoát nhìn bộ dáng không giống như muốn động thủ, vô luận như thế nào Bạch Mã Tự này không thể ở lại nữa. Ngày mai chúng ta hồi cung.” Tịch Thiên Thương hai ba lượt mặc xong quần áo, tranh giành với Lưu Bá Hề chạy đến giường trước, chui hần vào sát vách tường.

Lưu Bá Hề rõ ràng có chút mất hứng: “Người sợ bị đá xuống giường sao?”

Đại tướng quân khẳng định không yên lòng để Dạ Vị Ương nằm phía ngoài cùng, Tịch Thiên Thương chính là hạ quyết tâm muốn cùng Dạ Vị Ương ngủ chung chỗ.

“Sư phụ bọn họ có thể gặp nguy hiểm không?” Dạ Vị Ương lo lắng nói, cũng dừng vì bọn họ mà liên lụy sư phụ.

Lưu Bá Hề kể bên còn đang cùng Tịch Thiên Thương trừng mắt nhìn nhau. Dạ Vị Ương nhớ tới lời Tịch Thiên Lâu, la lớn: “Hai người các người làm cái gì, không muốn ngủ ta liền đi đến phòng sư phụ ngủ!”

Nhìn hai người ngoan ngoãn nằm xuống giường, Dạ Vị Ương âm thầm cân nhắc. Xem ra về sau hần phải hồng thể này mới được a.

Hết chương thứ hai mươi lăm

95. Quyển 2 - Chương 26: Trở Lại Thiên Kinh

Dạ Vị Ương biết chính mình ngủ chung không tốt, có đôi khi buổi tối hôm trước bị người ôm, ngày hôm sau tỉnh lại thì đầu đã ở mép giường, chân gác lên lưng người khác.

Không nên hỏi hấn vì cái gì sáng nay tỉnh dậy đầu dựa vào trong ngực Tịch Thiên Thương, cũng đừng hỏi hấn là ngủ thế nào chân lại đặt ở trên lưng Lưu Bá Hề, tình huống ba người đồng sàng này thật sự làm cho Dạ Vị Ương có một loại cảm giác dâm loạn.

Nếu về sau ba người cũng phải ngủ chung như vậy Dạ Vị Ương liền đau đầu, may mắn hôm nay bọn họ hồi cung.

Sau khi cùng nhóm người Tịch Thiên Lâu từ biệt, Dạ Vị Ương phủ thêm áo choàng lớn giấu đi thú nhĩ và đuôi, theo nhóm người Lưu Bá Hề ly khai Ngọc Hành sơn, Tịch Thiên Thương cũng phân phó binh lính tăng cường bảo vệ Bạch Mã Tự.

“Thích khách đêm hôm qua có phải đã thấy bộ dáng của ta?” Dạ Vị Ương trong lòng không bỏ xuống được, nếu thích khách là Bắc Thần quốc phái tới, kia chẳng phải có nghĩa Bắc Thần Diêu Quang đã chú ý đến bọn họ.

Cảm giác Dạ Vị Ương đối với Bắc Thần Diêu Quang thực phức tạp, một bên muốn đào tẩu khỏi người nọ, nhưng một bên nghĩ đến dự vọng cùng tình cảm Bắc Thần Diêu Quang dành cho hấn, hiện giờ hấn ly khai, chẳng biết người kia sẽ thế nào.

“Người tối qua ngủ thẳng trong chăn, thích khách hấn là không nhìn thấy bộ dáng của người, nhưng trước khi khôi phục bình thường, người cũng đừng để lộ ra dấu vết.” Lưu Bá Hề nói.

“Ngoài cung thủy chung không an ổn, trong khoảng thời gian này trăm sẽ an bài người tạm thời ở lại Phong Lâm biệt viện phía sau hoàng cung.” Tịch Thiên Thương xốc màn xe ngựa, cách ba người không xa chính là thành môn Thiên kinh sừng sững.

Tịch Thiên Thương quay đầu liếc nhìn Dạ Vị Ương bên cạnh trông thấy thành môn Thiên Kinh trong mắt tỏa sáng, khoe miệng khẽ nhếch:

“Hoan nghênh về nhà, Dạ Vị Ương.”

Phong Lâm biệt viện phía sau hoàng cung thời điểm quanh năm suốt tháng trên cơ bản chỉ có mùa thu mới có người đến trụ. Lấy danh nghĩa một trong tám cung Hoàng thượng, mặc kệ là người trong triều hay người trong cung đều khó có khả năng tiếp cận địa phương này.

Hơn nữa Phong Lâm biệt viện ở phía sau núi, bốn bề không sơn thì chính là thủy, vị trí hẻo lánh, dùng làm nơi ở tạm trốn tránh tai mắt người khác là tốt nhất.

Vừa trở lại Thiên kinh, Dạ Vị Ương liền vội vàng hỏi công trình thủy lợi ở Quảng Nam tiến triển thế nào, kia là công tác tâm huyết của hấn, giống như hải tử của mình hy vọng nó mau mau trưởng thành. Dạ Vị Ương cũng ngóng trông công trình sớm ngày tu kiến hoàn thành tốt giảm bớt tình hình thiên tai ở Quảng Nam.

Trong triều không thiếu thanh âm phản đối, cho rằng việc làm của Dạ Vị Ương bắt quá là thêm một cái cớ để tham ô thôi, tựa hồ không nghĩ tu kiến vài đê điều có thể làm cho vùng khí ho cò gáy này trở nên giàu có đông đúc, ngược lại tư tưởng rằng hành động của Dạ Vị Ương khiến quốc khố nguyên bản hư không càng thêm túng thiếu.

Sự tình đó từ lúc Dạ Vị Ương mất tích về sau lại càng tranh cãi đến gay gắt, nếu không phải Tịch Thiên Thương đã củng cố một đám thế lực trong triều, hơn nữa có công bộ cùng hộ bộ liên danh đảm bảo, chỉ sợ công trình thủy lợi vừa mới kiến thiết sẽ phải thật sự ngừng lại.

“Đa tạ Hoàng thượng.”

“Tạ ơn trăm cái gì?” Tịch Thiên Thương bỗng đứng cười.

Tịch Thiên Thương và Dạ Vị Ương ở trong thư phòng Phong Lâm biệt viện, mưa bên ngoài sáng nay đã ngừng, sau cơn mưa lá cây được tắm mát sạch sẽ,片片 tựa như được quét một lớp mỡ sáng trơn bóng loáng, cửa sổ bán mở đón từng trận lương phong thổi tới, thấm vào ruột gan.

“Ta mang danh nịnh thần bên ngoài, trong triều có người nghi ngờ ta cũng là chuyện hết sức bình thường, nay Hoàng thượng nỗ lực bảo vệ Vị Ương như vậy, người hiểu biết sẽ cho rằng Hoàng thượng là một lòng vì dân chúng Thiên quốc, còn kẻ không biết sẽ nghĩ Hoàng thượng bảo vệ nịnh thần là tên hôn quân.”

Tịch Thiên Thương hiện tại gánh vác áp lực bảo vệ hắn, phần tri ơn chi ngộ này Dạ Vị Ương tự nhiên cũng tuyên tương báo.

Tích thủy chi ân đương cũng tuyên tương báo: nhận ơn một giọt nước, hoàn trả một dòng sông.

Ngoài trừ tình cảm cá nhân Tịch Thiên Thương đối với hắn, Tịch Thiên Thương người này quả thực cũng xem như là một hoàng đế tốt.

“Không vì cái nhìn của người khác mới có thể kiên trì việc mình muốn làm, hướng hồ, trăm cũng là vì giang sơn xã tắc của trăm, vì con dân của trăm.” Tịch Thiên Thương chuyển giọng, đi đến trước mặt Dạ Vị Ương, bắt đầu không đứng đắn.

Tịch Thiên Thương đưa tay vuốt sợi tóc trắng như tuyết của nam tử, cười nói: “Ái khanh nếu thật tình tạ ơn trăm, chỉ bằng lấy thân tương hứa.”

“Vi thần là hồ ly tinh hút tinh khí người, Hoàng thượng không sợ vi thần đem người hút khô sao?” Dạ Vị Ương lá gan càng ngày càng lớn tiến lên từng bước nghĩ muốn dọa Tịch Thiên Thương, người nọ trên mặt mang theo tiểu ý chẳng chút quan tâm, thậm chí còn mở song chướng chờ Dạ Vị Ương ôm ấp yêu thương, ngược lại khiến cho Dạ Vị Ương tiến thoái lưỡng nan.

Thiếu chút nữa đã quên, da mặt Tịch Thiên Thương độ dày có thể so với tường thành.

“Ái khanh nếu cơ khát như vậy, trăm tự nhiên xin cởi áo tháo thắt lưng đến tương trợ, người muốn hấp chỗ nào liền hấp nha, trăm cam tâm tình nguyện cho người hấp khô.” Vừa rồi còn chính nhân bát kinh thảo luận quốc sự, đảo mắt Tịch Thiên Thương liền biến thành lão bất chính kinh (không đứng đắn), giống như tên lưu manh vô lại bắt đầu cởi áo, trong lời nói cũng khiến người ta miên man bất định.

“Bất quá ái khanh, người là muốn dùng cái miệng nhỏ nhắn của người đến hấp hay là...” Tịch Thiên Thương xấu xa nhìn phía dưới Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương rốt cục hiểu được cái gì gọi là “Cúc khẩn”, bị Tịch Thiên Thương nhìn chằm chằm như vậy, cái đuôi dưới lớp áo nhện không được che lại tiểu thí thí.

Không được, không thể bị Tịch Thiên Thương đả bại như thế.

Dạ Vị Ương không cam lòng rơi xuống thế hạ phong ánh mắt hạt châu lưu lưu chuyển động, khoe miệng liền giương lên: “Hoàng thượng, có phải hay không thật sự yêu thượng ta, còn vì vi thần mà rơi lệ.”

Nhưng Dạ Vị Ương đã xem nhẹ Tịch Thiên Thương, mà cái xem nhẹ sâu sắc này ngay từ đầu đã như sâu không lường được, về sau tên gia hỏa kia càng lúc càng không mặt mũi không da.

Dạ Vị Ương nghĩ nói ra chuyện Tịch Thiên Thương trước kia ở Ngọc Hành sơn ôm hắn rơi lệ, Tịch Thiên Thương hẳn sẽ cảm thấy ngượng ngùng, rồi sinh khí, sau đó xoay người bỏ đi.

Kết quả Tịch Thiên Thương lại nở nụ cười, cười đến đôi nhãn tình đều loạn thành nguyệt nha, để lộ hàm răng trắng đều chói sáng, rất giống một con lang bị hồ ly nhập xác.

Dạ Vị Ương cứ như vậy trong nháy mắt cho rằng, kỳ thật Tịch Thiên Thương mới là hồ ly, nhìn hắn đi, đáng cười y như hồ ly âm hiểm giả dối!

“Như thế nào, chẳng lẽ ái khanh bây giờ mới phát hiện ra chuyện này? Tiểu Ương Tử người thật đúng là rất xấu nha, biến thành hồ ly cố ý nghe lén trăm bày tỏ tình cảm ái mộ với người.”

Đôi mắt từng bước ép sát của Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương nhận không được thối lui về phía sau: “Vi thần đâu có ý nghe lén, là Hoàng thượng dứt khoát ôm chặt ta không buông.”

Lùi đến bên cạnh thư trác, Dạ Vị Ương thực muốn lui cũng lui không được.

“Lúc nhìn trộm cô đơn rơi lệ, nơi này của người có chút nào cảm động không?” Tịch Thiên Thương hai tay chống tại hai bên Dạ Vị Ương đem người giam giữa thư trác cùng trong ngực mình, ánh mắt hàm tiếu chiếu lên khuôn mặt lộ tia bối rối của tiểu hồ ly.

Cho dù Dạ Vị Ương không trả lời, Tịch Thiên Thương cũng biết đáp án.

“Vị Ương đa tạ Hoàng thượng yêu mến. Chính là Vị Ương chỉ có một khỏa tâm, một thân người, ta... A!” Vị Ương còn muốn hảo hảo đem lời nói rõ ràng để cho Tịch Thiên Thương chết tâm, hy vọng hoàng đế này sớm đi tìm người khác mở rộng hậu cung, nhưng hần mới chuẩn bị cảm xúc nói được nửa câu. Tên hỗn đản này cứ nhiên giơ tay đánh vào mông hần!

Tịch Thiên Thương hai mắt sáng lên: “Vị Ương a, trẫm đặc biệt thích đuôi của người, dù sao người cũng nhiều đuôi như vậy, cho ta một cái làm khăn quàng cổ đi, được không?”

“Hoàng thượng, người nói đùa?” Kia nhất định sẽ đau chết a!

“Từ từ, đao trẫm để đâu rồi, ai, ái khanh, người đừng chạy a!”

Dạ Vị Ương ôm đuôi trên mông chạy nhanh như khói.

...

...

Rốt cục cái đuôi thứ năm đã mọc.

Dạ Vị Ương xoay người đứng trước gương nhìn năm cái đuôi to của mình, đột nhiên nổi hứng thú đem đuôi duỗi thẳng, tự ngụ tự nhạc cười: “Thật giống bạch khổng tước xòe đuôi.”

Mấy ngày nay ở Phong Lâm biệt viện, Tịch Thiên Thương mỗi ngày không có gì làm sẽ chạy đến cùng hần thương lượng chuyện trong triều, nghe chút ý kiến của hần, hoặc là cùng xem thư tín từ Quảng Nam gửi tới, nghe ngóng tin tức công trình thủy lợi hiện tại tu kiến thể nào.

Nếu không phải hần bây giờ bộ dạng nửa người nửa yêu không thể gặp ai. Dạ Vị Ương đã sớm chạy đi Quảng Nam tự mình giám sát tiến triển công trình.

Tuy nói lúc đầu Dạ Vị Ương đã đem phương án tỉ mỉ viết ra, thậm chí còn cụ thể thời gian gò đập nước bởi vì là đá tảng nên dễ dàng bị đẩy đi, cho nên cần phải dùng củi trúc lớn vào kẹp đá sau đó ném xuống sông, các loại chi tiết như thế cũng không buông tha.

Nhưng Dạ Vị Ương vẫn muốn chính mắt nhìn thấy.

Thời gian này Tịch Thiên Thương cực kỳ chăm chỉ, chính là mỗi ngày thảo luận xong sự tình liền bắt đầu trên chọc hần, không thì niết lỗ tai hần, hoặc là ngoan đuôi hần, còn không là đọc một bài tình thi (thơ tình =]], khiến Dạ Vị Ương thật khó đỡ.

Mà Đại tướng quân lúc này cũng bận, bắc có Kim quốc thường xuyên gây chuyện phiền toái, nam có Nguyệt Thăng quốc rục rịch, Lưu Bá Hề mỗi ngày đến một lần đã là không tới rồi.

Bất quá, ngày hôm qua hần mới nhiều thêm một cái đuôi.

Tịch Thiên Thương giống như trước đây cầm đầu chương chạy đến Phong Lâm biệt viện tìm Dạ Vị Ương, chợt nhìn phía sau Dạ Vị Ương nhiều ra một cái đuôi, trong mắt nam nhân nhanh như chớp hiện lên tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh quy về bình tĩnh.

Dạ Vị Ương đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, Tịch Thiên Thương biết hần phải như thế nào biến ra một đuôi, người này rõ ràng biết hần cùng Lưu Bá Hề không có khả năng tách ra, vậy mà mỗi ngày vẫn đến trên chọc hần, sau đó nở nụ cười không đứng đắn, có đôi khi thoáng nhìn thấy Tịch Thiên Thương lộ ra mấy phần cô đơn.

Hắn nhớ tới ngày đó Tịch Thiên Thương say khướt từng nói một câu: “Tất cả mọi người không cần ta, ngay cả người cũng muốn rời bỏ ta sao?”

Người ngồi ở ngôi vị hoàng đế chính là người tối cô độc trên thế gian này, thân thể Tịch Thiên Thương như vậy bản thân lại càng khát vọng với thân tình ái tình.

Lấy quyền thế địa vị Tịch Thiên Thương bây giờ, muốn đoạt một người rất dễ dàng, Tịch Thiên Thương rõ ràng có thể giống như Bắc Thần Diêu Quang không cần cố kỵ, nhưng người này không có làm như vậy, chắc chắn là vì không muốn Tịch Thiên Lâu thất vọng, không muốn mất một hảo bằng hữu như Lưu Bá Hề, càng không muốn thương tổn hắn.

“Quảng Nam bên kia truyền đến tin tức, sự tình thi công đập nước gặp trở ngại.” Lời nói Tịch Thiên Thương làm cho Dạ Vị Ương bưng bình tĩnh.

“Nghiêm trọng không?”

“Người xem.” Tịch Thiên Thương từ trong tay áo lấy ra thư tín vừa mới thu đưa cho nam nhân.

Hết chương thứ hai mươi sáu

96. Quyển 2 - Chương 27: Đi Đến Quảng Nam

“Công trình Quảng Nam bên kia ngay từ đầu tuy rằng trong triều đình có trở ngại, nhưng may mắn đại bộ phận quan viên đều ủng hộ quyết định của Hoàng thượng, hơn nữa tương quan tới trọng yếu đều có công bộ cùng hộ bộ giám sát, cho nên tiến hành tương đối thuận lợi.”

Dạ Vị Ương cuối đầu nhìn thư khảm trong tay, đem nó đưa cho Lưu Bá Hề ngồi bên cạnh.

“Chính là bắt đầu từ nửa tháng trước, vùng Quảng Nam có người tung tin đồn nhảm, nói công trình chúng ta thi công sẽ chọc giận hà bá, năm sau chẳng những không làm tình hình thiên tai giảm bớt, còn dẫn đến hà bá phần nộ phát đại thủy đem cả Quảng Nam nhấn chìm.” Dạ Vị Ương có chút bất đắc dĩ nói.

Ở thế kỷ hai mươi mốt áp dụng khoa học kỹ thuật tiên tiến trên thế giới còn không ít người dễ dàng bị mê hoặc, huống chi là nơi thông tấn không phát triển này, thời buổi khoa học kỹ thuật lại lạc hậu.

Dạ Vị Ương còn nhớ rõ thời điểm thịnh truyền ngày 12 tháng 12 năm 2012 là ngày tận thế, bọn họ đương nhiên không đặt ở trong lòng, nhưng cũng có không ít người bị lời đồn mê hoặc đến nản lòng thoái chí, người muốn nói là tâm tình uể oải ảnh hưởng học tập công việc thì miễn đi, chung quy sau cái gọi là tận thế kia, tất cả đều được bổ sung trở lại.

Mà những người đó giống như bị trúng độc, hoặc bán hết gia sản tùy ý tiêu xài, hoặc nổi điên nghĩ tận thế sắp tới trước giết vài người thị uy.

Kết quả ngày tận thế thái dương vẫn mọc như lẽ thường, còn những người mù quáng cả tin lời đồn cũng tự cấp cho mình một cái tận thế.

Tuy rằng không biết lời đồn ở Quảng Nam là vô tình hay cố ý, chung quy vẫn ảnh hưởng đến tiến độ công trình.

Một số thôn dân sợ hà bá trả thù không chịu làm việc, này cũng thôi đi, mới đây thậm chí có người khởi xướng kháng nghị ảnh hưởng đến công trình thi công.

Việc này vừa lớn vừa nhỏ, Dạ Vị Ương cũng không thể tiếp tục ngồi chờ chết, nhìn tình thế đang theo chiều hướng đi xuống chẳng thể không chế.

“Ta biết người lo lắng chuyện tu kiến đập nước ở Quảng Nam, chính là người hiện tại khác trong quá khứ, không bị người phát hiện đã không tồi, để người khác thấy bộ dáng người bây giờ, đám người nguyên bản

nghi thần nghi quỷ còn không đem người biến thành yêu quái hại người sao?” Lưu Bá Hề thật sự lo lắng Dạ Vĩ Ương đi Quảng Nam.

Hắn vừa mới tìm được nam nhân này trở về, hận không thể đem Dạ Vĩ Ương cấp phủng trong lòng bàn tay, làm sao yên tâm để Dạ Vĩ Ương đi đến Quảng Nam thế cục bất ổn.

Lo lắng của Lưu Bá Hề, Dạ Vĩ Ương đã dự liệu trong lòng, hắn cũng không muốn bản thân rơi vào hiểm cảnh, không nghĩ khiến Lưu Bá Hề lo lắng cho mình, nhưng công trình ở Quảng Nam liên quan đến cuộc sống của trăm vạn dân chúng sau này, cũng liên quan đến tín nhiệm cùng uy tín của Hoàng thượng.

Nếu công trình ở Quảng Nam xảy ra vấn đề gì, không đơn giản chỉ là quốc khố không chịu nổi tổn thất, hắn một khi thất bại, sau này rất khó có thể lấy lại tín nhiệm của Hoàng thượng và đại thần trong triều, cũng khó có thể tiếp tục thực hiện cải biến hắn muốn làm cho Thiên quốc.

“Trên chiến trường bất cứ lúc nào đều có thể chết, người sẽ bởi vì sợ thụ thương sợ hy sinh mà không dám ra chiến tuyến sao? Tướng quân, ta biết người chẳng sợ thụ thương cũng chẳng sợ lên chiến trường, ta cũng vậy.” Dạ Vĩ Ương giương môi mỉm cười, thần thái trong ánh mắt lấp lánh quá mức rực rỡ.

Khí phách vang vang trong lời nói, Dạ Vĩ Ương như đã hạ quyết tâm: “Ta muốn đi Quảng Nam, đó là trách nhiệm của ta.”

Cho dù là Lưu Bá Hề cũng khó có thể ngăn cản được hành động của Dạ Vĩ Ương.

Sự tình cấp bách, Dạ Vĩ Ương không đợi được đến lúc chính mình biến ra chín cái đuôi, lúc này không đơn giản Quảng Nam có nhân tố không xác định, mà phía bắc Thiên quốc cũng có một đám cường đạo tùy ý nhiễu dân.

Bất luận là Dạ Vĩ Ương hay Lưu Bá Hề đều có chuyện cần lập tức xử lý, về phần mọc đuôi đành phải tạm thời buông tha.

Nhưng vì an toàn, Lưu Bá Hề vẫn để Thường Thiệu Điển đi theo bên cạnh Dạ Vĩ Ương, thứ nhất là sợ thân thể Dạ Vĩ Ương đột nhiên biến hóa, thứ hai Thường Thiệu Điển trước đó cũng đã biết bộ dáng hiện giờ của Dạ Vĩ Ương, đồng thời che giấu bí mật cùng mỗi ngày thay Dạ Vĩ Ương tiến hành cải trang ăn mặc.

Mà tại phương diện an toàn, Chúc Hoa vẫn là lựa chọn hàng đầu, bất quá được phen giáo huấn trước, lần này trừ bỏ Chúc Hoa còn có bốn ảnh vệ khác âm thầm bảo hộ bên người Dạ Vĩ Ương, loại thanh thế này so với hoàng đế xuất hành chẳng hề thua kém.

Dạ Vĩ Ương về sau theo trong miệng Thường Thiệu Điển biết được, bởi vì bảo hộ hắn bất lực, Chúc Hoa cùng Từ Thương Hải tự mình chịu phạt.

Kỳ thật vốn không liên quan tới Từ Thương Hải, chính là sợ Hoàng thượng đem Chúc Hoa phạt tử, Từ Thương Hải tự mình thỉnh Hoàng thượng trách phạt ngang nhau.

Sở dĩ nói lên việc này, Thường Thiệu Điển cũng không nghĩ Từ Thương Hải đối với Chúc Hoa có tâm ý khác.

“Từ Thương Hải đúng là rất quan tâm đồ đệ a.” Dạ Vĩ Ương ngược lại cũng không nghĩ nhiều.

Thường Thiệu Điển liên tục lắc đầu, đem sự tình Chúc Hoa và Từ Thương Hải nói cho Dạ Vĩ Ương, Chúc Hoa vốn là con của tội thần bị hoàng đế tịch thu tài sản xử tử. Mà lúc ấy phụng mệnh thẩm sát cả nhà tội thần là Từ Thương Hải, Chúc Hoa lúc ấy còn nhỏ nên tránh được một kiếp, trong cung có người thấy Chúc Hoa bộ dáng xinh đẹp muốn thu làm luyện đồng, sau đó là Từ Thương Hải đem Chúc Hoa đoạt về, nói tiểu tử này cốt cách không tồi thích hợp luyện võ.

Chúc Hoa tuy rằng tránh được một kiếp, nhưng bị Từ Thương Hải huấn luyện nghiêm khắc, suốt thời gian mười năm đều bị nhốt tại tháp lâu, Chúc Hoa hiện giờ tuy là thủ lĩnh thuộc hạ của Từ Thương Hải, nhưng trong cung chỉ cần là người có chút qua lại với bọn họ, sẽ biết quan hệ giữa Chúc Hoa và Từ Thương Hải từ trước đến nay chưa bao giờ hòa hảo.

“Nguyên lai Từ Thương Hải và Chúc Hoa còn có một đoạn quá khứ phức tạp như vậy.” Dạ Vĩ Ương thật sự có điểm không rõ, “Chúc Hoa kia vì sao không ly khai Từ Thương Hải, ly khai hoàng cung?”

“Có thể hẳn không có biện pháp ly khai.” Thời điểm nói lời này Thường Thiếu Điển cũng hơi phân vân, kỳ thật lấy năng lực của Chúc Hoa, nếu muốn ly khai hoàng cung đến quốc gia khác ẩn cư, cũng không có ai tìm được hẳn.

Nhắc đến Chúc Hoa, Dạ Vị Ương vẫn là rất cao hứng nhìn thấy lão thực nhân, dù sao muốn làm thiếp thân bảo hộ, Chúc Hoa đương nhiên sẽ nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Dạ Vị Ương.

Đủ loại khiếp sợ khó hiểu cùng hoang mang trong đó không cần phải nhiều lời, dù sao cũng là người quen từng sờ cào chạy đánh, Chúc Hoa sau khi khiếp sợ đi qua cuối cùng cũng tiếp nhận chuyện này, chính là phun một câu: “Nguyên lai người thật sự là hồ ly tinh.” Đương nhiên tránh không được Dạ Vị Ương ban cho vài cái quất đuôi.

Mọi người sau khi chuẩn bị liền hướng Quảng Nam lần thứ hai xuất phát.

Vì để che giấu bộ dáng nửa thú hiện tại, Dạ Vị Ương bó tóc dài màu đen, đem đôi thú nhĩ giấu vào trong tóc sau đó đội mạo tử lên, ngoài ra cái đuôi cũng hảo lộ, có thể giấu dưới trường bào, bình thường xuất môn mặc nhiều áo choàng một chút.

Tuy rằng không dễ chịu, Dạ Vị Ương cũng chỉ có thể nhẫn nại.

...

...

...

Một mình ngồi trong xe ngựa, Dạ Vị Ương nhìn cửa thành Thiên kinh dần dần đi xa.

Vừa mới trở về chưa đến một tháng, lại phải bắt đầu cuộc sống bôn ba, rời bỏ cuộc sống đạm nhiên an ổn tĩnh, ra ngoài một phen rèn luyện thiên địa sự nghiệp nhưng cũng làm cho người tâm tình kích động.

Còn nhớ rõ trước kia hẳn ly khai kinh thành đến Quảng Nam vài ngày, luôn hết sức tưởng niệm lồng ngực ấm áp của Đại tướng quân. ?

Con người chính là như vậy, khi đã cảm nhận được sự ấm áp của hai người liền khó có thể trở lại cuộc sống cô độc trước đây.

Cũng chẳng biết có phải vì đã trải qua quá nhiều đông xuân hay không, lúc này đây ly khai kinh thành rời khỏi Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương phát hiện chính mình trở nên kiên cường không ít, cho dù sẽ có tưởng niệm lo lắng nhưng cũng không còn giống như trước, khiến người khó chịu đựng như vậy.

Dạ Vị Ương ở trong xe ngựa nằm xuống, có đôi khi ngẫm lại, mặc kệ hẳn nguyên bản có phải hồ ly hay không, đột nhiên biến thành bộ dáng thế này, người bình thường đại khái sẽ thất kinh khó tiếp nhận.

Hẳn sở dĩ có thể lạc quan mà đối mặt với biến hóa xảy ra bất ngờ như vậy, nguyên nhân lớn chính là thái độ của những người bên cạnh, bất luận là câu kia của Lưu Bá Hề: “Mặc kệ người biến thành cái dạng gì cũng đều là Dạ Vị Ương của ta, là ái nhân của ta.” Hay sự bình thản của sư phó bọn họ, hoặc là Tịch Thiên Thương mang theo đùa vui trên tức, dĩ nhiên, không thể thiếu Bắc Thần Diêu Quang, dù sao người kia cũng là người nhận ra hẳn nửa người nửa yêu sớm nhất.

Ở một mức độ nào đó, cũng ảnh hưởng đến tâm lý Dạ Vị Ương đối với chuyện mình biến thành hồ ly, người ngoài đã dễ dàng tiếp nhận, chẳng thêm quan tâm, bản thân Dạ Vị Ương cũng sẽ không đặc biệt để trong lòng.

Nếu người bên cạnh Dạ Vị Ương vô pháp tiếp nhận coi trọng thay đổi của hẳn, chẳng những không tiếp nhận còn dùng ánh mắt khác thường nhìn hẳn, thậm chí bài xích, chỉ sợ hẳn hiện tại không có tiêu dao thoải mái như vậy.

Đang nghĩ đến điểm dừng chân kế tiếp ngủ một giấc, nghỉ ngơi dưỡng sức hảo sau đó phân tích sự tình Quảng Nam, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Dạ Vị Ương nghi hoặc ngồi dậy, chẳng lẽ gặp người nào?

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì cửa xe nhất thời bị người đẩy ra. Một người vốn không nên ở đây lúc này lại xuất hiện trong tầm mắt Dạ Vị Ương.

“Hoàng thượng?!” Dạ Vị Ương mở to hai mắt nhìn, người tới cư nhiên là Tịch Thiên Thương, nhưng Tịch Thiên Thương không phải nên ở trong cung sao? Như thế nào lại chạy đến đây?

Tịch Thiên Thương hướng Dạ Vị Ương nheo mắt cười, thân thủ linh hoạt chui vào xe ngựa, trở tay đem cửa xe đóng lại, than thở: “Đầu xuân năm nay đúng là lạnh, một đường kỵ mã tới đây vẫn là bất kịp, Tiểu Ương Tử, mau tới đây sưởi ấm cho trẫm.”

Không nói hai lời, Tịch Thiên Thương liền tiến đến ôm lấy Dạ Vị Ương đang cực kỳ kinh ngạc, giống như ôm lấy túi chườm nóng phát ra tiếng thở dài, vô cùng thỏa mãn.

Hết chương thứ hai mươi bảy

97. Quyển 2 - Chương 28: Cải Trang Đả Phẫn

Tịch Thiên Thương đột nhiên đến đây quả thực làm cho Dạ Vị Ương sửng sốt, người nọ là hoàng đế, là nhất quốc chi quân, không hảo hảo ở trong hoàng cung cư nhiên chạy đến nơi này.

Hắn xảy ra chuyện không có nhiều người ảnh hưởng, nhưng Tịch Thiên Thương nếu gặp vấn đề gì, đối với trên dưới Thiên quốc biến động to lớn thế nào thực khó mà dự đoán được, nhưng hắn biết, Tịch Thiên Thương hiện tại không còn là hài tử.

Thời điểm chạng vạng bọn họ dừng lại trong một tiểu thành nghỉ ngơi bổ sung vật tư, vì an toàn liền đem cả khách điểm bao hạ, khách điểm này nằm ở địa phương hơi chút hẻo lánh trong tiểu thành, buổi chiều nhất phái an tĩnh, chỉ có phía xa xa trên con sông nổi lên thành thị có vài chiếc thuyền hoa ánh đèn lay động theo gió lúc xa lúc gần.

Dạ Vị Ương đóng cửa sổ lại, xoay người nhìn người nào đó đang ngồi bên bàn uống rượu nhắm thức ăn, khóe miệng không tự chủ mà rũ xuống.

“Hoàng thượng định khi nào thì trở về?” Dạ Vị Ương hận không thể dùng đuôi quất Tịch Thiên Thương văng lên trời, hóa thành ngôi sao băng bay đi thật xa.

“Ái khanh chẳng lẽ nghĩ trẫm vì người mà đến?” Tịch Thiên Thương tựa tiểu phi tiểu nói một câu khiến Dạ Vị Ương sửng sờ.

Dạ Vị Ương thật đúng là nghĩ như vậy, dù sao người này ban ngày vừa vào trong xe ngựa liền giống như vĩ hùng quần lấy hắn, nhưng khi nghe Tịch Thiên Thương nói câu như thế, hắn lại nghĩ phải chăng bản thân đa tình quá mức tự kỷ?

“Vi thần cũng không có năng lực này, chính là Hoàng thượng một mình xuất hành không khỏi quá mức nguy hiểm, cần biết an toàn của Hoàng thượng không phải là an toàn của riêng cá nhân người, mà quan hệ đến vận mệnh trên dưới mấy ngàn vạn dân Thiên quốc.” Đi tới bên cạnh bàn, Dạ Vị Ương ngồi xuống.

“Trẫm sẽ cho là ái khanh đang quan tâm trẫm.” Tịch Thiên Thương cười dùng đũa gấp khối thịt bò tươi ngon đưa đến trước miệng Dạ Vị Ương, “Thưởng cho người miếng thịt bò.”

Thơm quá, Dạ Vị Ương chính mình cầm đũa lên, “Không làm phiền Hoàng thượng, vi thần có thể tự... Ngô!”

Chiếc đũa mang theo thịt bò trực tiếp nhét vào miệng Dạ Vị Ương, nhìn thấy nam nhân một khắc trước còn ra vẻ nghiêm túc, một khắc sau miệng đầy thịt bò bộ dáng bị công phá đến chật vật, Tịch Thiên Thương tâm tình tốt cấp chính mình chén rượu.

Dạ Vị Ương hé ra khuôn mặt không thích hợp giống như lão thần, khiến cho Tịch Thiên Thương rất muốn đưa tay nheo mắt tên gia hỏa này.

“Sự tình ở Quảng Nam không đơn giản như người tưởng tượng, nếu không phải có người phía sau kích động, dân chúng cũng không nghĩ ra tu kiến công trình thủy lợi sẽ làm hà bá tức giận.” Đùa giỡn tiểu hồ ly một chút, Tịch Thiên Thương lần nữa trở về bộ dáng đứng đắn.

Thịt bò tươi ngon rơi vào miệng Dạ Vị Ương liền nhin không được nhai nhai, hần vừa ăn xong chợt nghe Tịch Thiên Thương nói, cầm lấy đũa tiếp tục hưởng thịt bò mà trạc.

“Điểm này ta cũng có nghĩ tới, bất quá Hoàng thượng có phải đã biết là ai ở phía sau màn sai sử?” Dạ Vị Ương hơi nhấn mạnh, hần tuy rằng ở một số việc tương đối trì độn, nhưng không đại biểu hần là kẻ ngu ngốc.

Tịch Thiên Thương thấp giọng cười, bộ dáng hiêu thắng của tiểu hồ ly thật sự thú vị.

“Còn có thể là ai, bè đảng Thái hậu tuy rằng bị trăm áp chế lợi hại, nhưng muốn đem bọn họ nhỏ cỏ tận gốc cũng không dễ dàng, hôm nay ở Quảng Nam hưng tu thủy lợi có thể nói là nhất hạng đại công trình của Thiên quốc chúng ta, bọn họ như thế nào khoan tay đứng nhìn? Chi bằng trận này trăm chèn ép kịch liệt, khẳng định bọn sẽ giống như hầu tử, nhảy tới nhảy lui, cấp trăm chút phiền toái.”

“Cho dù là như vậy, Hoàng thượng cũng không cần phải tự mình đến đây.”

Thật sự là không muốn chết cũng phải chết, Thái hậu kia chẳng qua ngày thường sống an nhàn sung sướng, cố tình cùng hầu tử chính mình đấu đá, cũng không biết nào hồng hay như thế nào, Dạ Vị Ương không khỏi cảm thán, trên thế giới này luôn tồn tại những kẻ ngang ngạnh như thế.

Tịch Thiên Thương buông đũa xuống, đáy mắt hàm tiểu xẹt qua tia tàn khốc băng lãnh: “Trăm hoặc là không xuất thủ, nếu đã xuất thủ ắt phải đem bọn loạn thần tặc tử này diệt tận gốc.”

...

...

Chiếu theo cách nói của Tịch Thiên Thương, hộ vệ bên cạnh số lượng hữu hạn, nếu bọn họ tách ra chẳng khác nào đem lực lượng hữu hạn đó phân tán, cho nên buổi tối ở cùng nhau là tốt nhất.

Xú hoàng đế kia còn đặc biệt vô tội hướng hần mở to hai mắt, đến một câu: “Trăm cấp ái khanh làm ấm ổ chăn chẳng lẽ bất hảo sao?”

Hảo cái đầu người a! Là người đều biết người bụng dạ khó lường.

Dạ Vị Ương thật không phải lập dị không dám cùng người khác đồng sàng, nhưng vấn đề người nọ là Tịch Thiên Thương, Tịch Thiên Thương từng cường ép hần làm chuyện kia, Tịch Thiên Thương da mặt dày cả thiên hạ đều căm ghét.

Nhưng sau đó bọn họ vẫn là đồng sàng cộng chẩm, Tịch Thiên Thương son sắt thề một câu: “Trăm là loại tiểu nhân âm hiểm kia sao? Trăm thề chắc chắn sẽ không bính người, nếu trăm làm chuyện xấu, ái khanh cứ việc lấy đuôi quất trăm nga.”

Dưới Tịch Thiên Thương liên tục cam đoan Dạ Vị Ương đành chia hần nửa cái giường, còn nguyên nhân khác chính là, hần nếu không nhượng bộ phủng chùng Tịch Thiên Thương sẽ nhất mực lôi kéo hần lải nhải thẳng đến sáng ngày hôm sau, bọn họ ai cũng đừng hòng ngủ.

Để tránh đả thảo kinh xà, hiện tại đám người Dạ Vị Ương vẫn lựa chọn cải trang vi hành, hơn nữa trong đội ngũ có hoàng đế, không cải trang cũng không được.

“Đại nhân phía trước là địa phận Quảng Nam, tuy rằng bây giờ tri huyện Mân thành đã đổi người, nhưng đại bộ phận người vẫn còn giữ nguyên, chỉ sợ đi trên đường sẽ dễ dàng bị nhận ra.” Thường Thiếu Điển hiện tại không đơn giản chỉ đảm đương chức vụ ngự y, mà cũng được xem là người có nhiều mưu trí.

“Vậy các người có ý kiến gì không?” Dạ Vị Ương gật đầu, thừa nhận cách nói của Thường Thiếu Điển.

Chước Hoa tựa vào cánh cửa mở miệng nói: “Hiện giờ Quảng Nam hưng tu thủy lợi, không ít thương nhân đang nhìn chằm chằm nơi này, chúng ta ngược lại có thể hóa thành sinh ý nhân hành thương, ta vào vai bảo tiêu, Thường thái y là tổng quản, Hoàng thượng tự nhiên là lão gia, về phần Dạ đại nhân...”

“Ta sao?” Dạ Vị Ương chỉ chỉ chính mình, “Ta không có biện pháp thường xuyên lộ diện, hay ta giả vờ sinh bệnh, tỹ như nói bệnh sỏi gì đó?”

“Hóa thành thương nhân mục đích là thuận tiện trên dưới thăm dò tin tức, người nếu bị bệnh sỏi suốt ngày che mặt đi ra chẳng phải chọc người hoài nghi?” Tịch Thiên Thương mâu quang chợt lóe. Có chút không hảo ý đánh giá nam nhân.

Dạ Vị Ương chỉ cảm thấy một cổ khí lạnh sừ sừ bốc lên: “Kia hoàng thượng có ý tưởng gì?”

“Vị Ương, chúng ta tới Mân thành khẳng định phải đi chung quanh thăm dò tin tức, thăm dò tin tức sẽ kết giao với các hiệu buôn, nếu quá mức chủ động tiếp cận sẽ chọc người hoài nghi, người nói có phải hay không?” Tịch Thiên Thương không có trực tiếp trả lời.

“Phải.” Dạ Vị Ương bất an nói, “Hoàng thượng, ta như thế nào cảm giác được người đang đào hố cho ta nhảy, có ý tưởng gì người cứ việc nói thẳng đi.”

“Ái khanh của trẫm quả nhiên thông minh, trẫm nhận được tin tức từ Quảng Nam, ở phía sau sai khiến bách tính địa phương cản trở hưng tu thủy lợi tiến hành là một thế gia vọng tộc trong Mân thành, hộ nhân gia này ở Mân thành thế lực không nhỏ. Vả lại năm trước thiên tai tặng gạo miễn phí cho dân chúng nên giành được không ít thanh danh. Cho nên hộ nhân gia đó ở trong lòng dân chúng địa vị không tồi, có lực ảnh hưởng nhất định.”

“Hoàng thượng nói chính là Tôn gia?” Dạ Vị Ương hỏi.

Tịch Thiên Thương ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn, nói: “Đúng vậy, Tôn gia kia trước đây là tri huyện Mân thành, cũng có làm chút sinh ý qua lại, về sau tri huyện Mân thành vào đại lao, người Tôn gia còn đứng ra chỉ tội vạch trần bằng chứng tham ô của tri huyện Mân thành, nhưng bọn họ làm như vậy bất quá là vì tự bảo vệ mình mà thôi, hiện tại giấu đầu lòi đuôi.”

“Cáp, trẫm cũng không phải thích nhiều chuyện.” Tịch Thiên Thương cười bồi thêm một câu.

Đuôi hồ ly giấu dưới trường bào giật giật, Dạ Vị Ương xem thường lời nói Tịch Thiên Thương cố ý trêu tức hấn, “Lúc trước Bắc Thần Diêu Quang lấy tên Bắc Phương Thần bày mưu tính kế cho ta bắt được đuôi tri huyện Mân thành, hấn phỏng chừng biết tri huyện Mân thành trốn không thoát, liền dứt khoát đem con cờ này quảng đi, Tôn gia kia chủ động ra mặt làm chứng cũng là Bắc Phương Thần cho người đến thuyết khách.”

Dạ Vị Ương đập bàn, hậu tri hậu giác tức giận với chính mình: “Xem trí nhớ ta này, như thế nào liền quên một chuyện, Tôn gia phía sau kích động dân chúng chống lại hưng tu thủy lợi, phương diện này có bè đảng Thái hậu sai khiến, chỉ sợ không thể thiếu dự mưu của Bắc Thần Diêu Quang.”

“Người trước kia ở Quảng Nam từng gặp qua Bắc Thần Diêu Quang?” Tịch Thiên Thương thanh âm nhất thời đề cao.

Dạ Vị Ương về sau có đem sự tình lúc gặp Bắc Thần Diêu Quang cùng sự tình ở Bắc Thần quốc nói cho Tịch Thiên Thương, ngược lại đã quên nói với bọn họ chuyện gặp được Bắc Thần Diêu Quang ở Mân thành.

Bất quá Dạ Vị Ương vẫn là lướt bớt quá trình hấn lần đầu tiên như thế nào tương kiến Bắc Thần Diêu Quang, tổng không thể nói, là thời điểm hấn tắm rửa dụng phải tên kia.

Hiện tại hồi tưởng lại Dạ Vị Ương nhận không được sống lưng lạnh toát, Bắc Thần Diêu Quang không hổ danh thông minh tuyệt đỉnh. Người nọ trước kia đến Quảng Nam sẽ không là ngẫu nhiên, mà hấn lúc ấy thậm chí còn xem đối phương là hảo bằng hữu đối xử chân thành, hơn nữa cùng Bắc Thần Diêu Quang nói ra lợi ích hưng tu thủy lợi mang lại.

Nghĩ đến Bắc Thần Diêu Quang, trong lòng Dạ Vị Ương liền một trận ngũ vị tạp trần, mặc kệ chuyện này có phải Bắc Thần Diêu Quang sai khiến hay không, công trình hưng tu thủy lợi chẳng thể trì hoãn thêm nữa, quan hệ đến vận mệnh mấy trăm vạn dân sau này.

Nếu thành công. Thì đúng là nhất kiện công trình đại lợi thiên thu.

“Hoàng thượng phải chăng đã có kế hoạch?” Dạ Vị Ương hỏi, nói tới cùng, Tịch Thiên Thương vẫn chưa nói hẳn phải cải trang nên phần thế nào.

Tịch Thiên Thương đột nhiên cười cực giống con lang gian trá: “Đương gia Tôn gia kia có tiếng thích mỹ nhân.”

Lời này vừa ra, Dạ Vị Ương nhất thời có một loại dự cảm không tốt.

Hết chương thứ hai mươi tám

98. Quyển 2 - Chương 29: Hoa Khôi

Chết dưới váy mỹ nhân, thành quỷ cũng phong lưu.

Đây chính là triết lý nhân sinh của Tôn đương gia Mân thành nào đó, không thích kim ngân không thích ngọc khí, không thích thi họa cũng không thích mỹ tửu, ngày qua ngày chỉ yêu có mỹ nhân.

Cắm y hoa phục trên người, sắc mặt có chút tái nhợt, ai có thể nghĩ vị nam tử trẻ tuổi mi thanh mục tú này là một kẻ háo sắc, nhưng Tôn đương gia không cho là vậy, giống như có người yêu thích kim ngân ngọc khí, có người yêu thích thư họa ngâm thơ đối câu, mà hắn thì yêu thích mỹ nhân thôi, nếu bảo hắn háo sắc chính là quá mức nông cạn.

Thích mỹ nhân, kia cũng là một thú vui phong nhã.

Trên tay cầm ngọc trầm tinh diệu tể mại tử mĩ thưởng thức, Tôn đương gia chán muốn chết nhìn một loạt mỹ nhân đứng trước mặt.

Trong hơn mười mỹ nhân này có cả nam lẫn nữ, mỗi người bộ dạng coi như không tồi, nhưng trong mắt Tôn đương gia bọn họ chỉ giống như bình hoa, mỹ thì mỹ rồi, xem nhiều, cũng liền chán ngấy.

“Chẳng chút đặc biệt. Câu không nổi nửa điểm hứng thú của ta, đều đuổi đi.” Tôn đương gia hứng trí sứt mẻ phát tay áo, ngọc trầm trong tay hắn hôm nay tặng không tới.

“Tôn đương gia ánh mắt càng ngày càng khủng hoảng a.” Hồng y thiếu phụ ngồi kế bên ngượng ngùng cười, liền biết nàng thiên tân vạn khổ lựa chọn tiểu mỹ nhân cuối cùng lại bị đuổi đi hết.

“Việc buôn bán cũng giống như chọn tiểu mỹ nhân, chẳng ngoài hướng nơi cao mà đi, nếu sự tình gì cũng chấp nhận chiều theo, kia còn kiếm tiền thế nào, làm sinh ý cái gì?” Tôn đương hoàn toàn không thèm để ý nói, hắn phát tay áo ý bảo hạ nhân bên cạnh lui xuống, giọng nói nhất chuyển, hỏi: “Hoa lão bản, sự tình ta nhượng người làm tới đâu rồi?”

Hồng y thiếu phụ kiêu mỹ cười, đôi mày liễu dài mảnh hơi nhướng lên, nói: “Đều làm tốt. Chỉ cần khách nhân đến Yến Tử Lâu, ta làm cho các cô nương trong lúc uống rượu cùng khách nhân nói đến sự tình tu kiến đập nước dẫn tới hà bá tức giận, hiện giờ tin tức này một truyền mười, mười truyền trăm, đã có không ít người hướng huyện quan phát ra kháng nghị, không cho người của kinh thành tu kiến đập nước.”

“Hoa lão bản, làm tốt lắm.” Tôn đương gia ha hả cười, tùy tay sai người đem lên một cái hòm nhỏ, mở nắp hòm ra. Kim quang trước mắt khiến hồng y thiếu phụ nhất thời ánh mắt tỏa sáng, vội vàng nhận lấy phủng vào trong ngực, cười đến toe toét, liền tục nói: “Đa tạ Tôn đương gia! Đa tạ Tôn đương gia!”

Tôn đương gia thần nhiên liếc nhìn tú bà Yến Tử Lâu một cái, ngoạn ngọc trầm trong tay, tùy ý nói: “Ta nghe đồn Mân thành vừa đến một hoa khôi, không biết việc này Hoa lão bản có nghe nói tới?”

Đang ôm hòm vàng trong ngực, Hoa lão bản tất nhiên hữu vấn tất đáp.

Mân thành gần đây có một thương nhân ra tay hào phóng, mua hào trạch của huyện quan Mân thành, hào trạch kia nằm ở ven bờ sông diện tích không nhỏ, phòng ốc trang hoàng xa hoa, trước kia là bị một phú

thương Mân thành thu mua, nguyên bản tính toán sử dụng cá nhân, nhưng sau đó nghe nói có vị thương nhân họ Thiên ra giá gấp đôi mua lại.

Nghiên cứu nguyên nhân, nghe nói Thiên lão gia tuổi trẻ tuần lãng kia đến Mân thành phú thương gia làm khách, liền vì một nam tử che mặt bên cạnh Thiên lão gia nói một câu: “Ta thích gian nhà này”, lập tức ra giá cao gấp đôi mua về, ra tay thật xa xỉ.

Việc này tự nhiên rất nhanh truyền đi, nghe phú thương Mân thành kia nói, vị nam tử che mặt bên cạnh Thiên lão gia dáng người cao gầy, thân thể tuyệt mỹ, tuy rằng là che mặt, nhưng song nhãn tình khi nói chuyện làm cho người ta nhìn vào giống như bị câu hồn đoạt phách.

Nghe nói a, vị nam tử che mặt đó chính là hoa khôi Thiên lão gia mua về từ Nguyệt Thăng quốc.

Nam tử Nguyệt Thăng quốc từ trước đến nay mỹ mạo trứ danh, hoa khôi càng không biết phải là bộ dáng thế nào.

“Thú vị, người có biết Thiên lão gia kia làm sinh ý gì không?” Tôn đương gia trong mắt phóng ra ánh sáng, đối với bị hoa khôi nào đó ngược lại có chút hứng thú.

Hoa lão bản trả lời: “Nghe nói là vì sự tình tu kiến đập nước mà tới, muốn cùng quan gia làm sinh ý.”

...

...

Dạ Vị Ương biết thời cổ đại hoa khôi không chỉ có bộ dạng đẹp, mà cầm kỳ thi họa không gì không tinh thông, hần hai tay không biết đánh đàn, vẽ tranh thì chỉ biết vẽ gà con mổ thóc, chơi cờ thì chỉ thạo cờ năm quân, viết tự càng siêu khó coi, như vậy có thể làm hoa khôi?

Này không phải đang gạt người sao?

Tịch Thiên Thương nói, nguyên bản chính là dùng để gạt người, cũng không phải thực sự cho người thành hoa khôi.

“Biện pháp này hữu hiệu sao?” Dạ Vị Ương ngồi trong tòa hào trạch của huyện quan tiền nhiệm Mân thành cắn hạt dưa, bọn họ đã ngốc ở đây năm ngày, cũng chưa thấy Tôn đương gia trong truyền thuyết kia có động tĩnh gì.

“Hần nếu thật sự thích mỹ nhân, nhất định sẽ đối với người có hứng thú.” Tịch Thiên Thương cúi đầu cười, hướng mắt nhìn Chúc Hoa đang đi vào phòng.

Còn đang cắn hạt dưa Dạ Vị Ương rất nhanh ngừng động tác, Chúc Hoa mặc quần áo cùng hần giống nhau như đúc, tóc chải cũng giống, chỉ kém trên mặt có sa mạn(khăn che mặt) thì trang điểm hoàn toàn nhất dạng, nếu không cẩn thận nhận thức đúng là phân không ra đâu là hần, đâu là Chúc Hoa.

“Đây là?” Dạ Vị Ương khó hiểu hỏi.

“Luận cầm kỳ thi họa người không được, Chúc Hoa so với người lợi hại hơn, trong Mân thành có Yến Tử Lâu, Tôn đương gia cùng Yến Tử Lâu quan hệ chặt chẽ, vả lại tin đồn về hà bá tức giận nghe đâu là từ Yến Tử Lâu truyền tới.”

“Hiện giờ đồn đãi về người chậm rãi truyền trong thành, thứ nhất có thể áp xuống tin đồn về hà bá, thứ hai khẳng định sẽ dẫn đến Hoa lão bản Yến Tử Lâu chú ý, Hoa lão bản kia cùng Tôn đương gia quan hệ mật thiết hơn phân nửa sẽ nắm một ít thông tin về người.”

Tịch Thiên Thương mâu quang nhất tiểm, lãnh thanh cười nói: “Chúng ta muốn làm, chính là đem người hơn hần hoa khôi Yến Tử Lâu gấp vạn lần, chờ cá mắc câu.”

Tôn đương gia kia ở sau lưng yêu ngôn hoặc chúng, Dạ Vị Ương bọn họ gây ông đập lưng ông, đem hư danh “Hoa khôi” Dạ Vị Ương thổi càng cao càng tốt.

Mọi người đều có tâm lý chung, đều thích những người cùng vật xinh đẹp, rất nhanh hoa khôi thần bí liền quán thượng thành danh hào “Nguyệt Thăng đệ nhất mỹ nhân”, thậm chí có người kiêu ngạo nói rằng Dạ Vị Ương từng đến Quảng Nam mới là “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”.

Là thật hay giả tạm thời khoan bàn, Tịch Thiên Thương mang Chúc Hoa giả trang Dạ Vị Ương đến du thuyền giữa sông, nam tử che mặt ngồi ở đầu thuyền đạn cầm dẫn tới hai bờ sông mọi người dừng chân vây xem, tiếng đàn lượn lờ nhanh chóng truyền ra, mọi người chỉ chứng, hoa khôi Nguyệt Thăng quốc là nhất thủ hảo cầm, còn hơn hoa khôi Yến Tử Lâu gấp trăm ngàn lần!

Sau đó Tịch Thiên Thương lại hào phóng mời văn nhân mặc khách Mân thành cùng đến phẩm trà, trong lúc Chúc Hoa cùng mọi người ngâm thơ đối câu, tài hoa phi phạm, nháy mắt liền thắng được văn nhân tao khách ồn ào truy phủng (tán tụng, tặng bốc).

Trong khoảng thời gian ngắn, hoa khôi Nguyệt Thăng quốc dẫn tới vạn nhân truy phủng, nổi bật vô lưỡng, người trong Mân thành suy đoán dung mạo sau sa mạn kia ắt hẳn phải khuynh quốc khuynh thành, còn tin đồn về hà bá cứ như vậy bị ngăn chặn. ?

Lời đồn thì đã ngăn chặn, nhưng nếu không đem loạn thần tặc tử trăm thảo trừ căn, chỉ e sau này lửa cháy không dứt, xuân phong tái khởi.

Hiện tại Dạ Vị Ương bọn họ đã sai người điều tra những người có liên quan với Tôn đương gia, chính là muốn đem những kẻ này nhổ tận gốc cũng không dễ dàng, nếu tùy tiện hành động nhất định đã thảo kinh xà.

Vì vậy Tịch Thiên Thương cùng Dạ Vị Ương tiếp tục kế hoạch: dẫn xà xuất động.

“Mấy ngày nay phỏng chừng cũng đủ hứng thú của Tôn đương gia kia, ước đoán hẳn rất nhanh sẽ kiểm chế không nổi, đến lúc đó chúng ta có thể danh chính ngôn thuận tiếp cận hẳn, xem sau lưng hẳn có phải còn người khác hay không, như vậy liền có thể tìm hiểu ngọn nguồn, đem những kẻ này một lưới bắt sạch.”

Thật lâu không có tham dự tranh đấu Tịch Thiên Thương hứng trí bừng bừng nói xong, đóng cửa sổ quay đầu nhìn tiểu hồ ly nào đó đang miễn cưỡng ghé vào đầu giường bộ dáng sắp ngủ.

Vội vã mấy ngày, Dạ Vị Ương đã có thể nghỉ ngơi chốc lát.

Mấy ngày nay Tịch Thiên Thương và Chúc Hoa ở bên ngoài “giả danh lừa bịp”, Dạ Vị Ương cũng không rảnh rỗi, hẳn trộm cùng Thường Thiếu Điển ly khai Mân thành đến công trường tu kiến đập nước, trừ bỏ kiểm tra tiến độ công trình còn hỗ trợ một ít vấn đề trong lúc thực thi gặp phải.

Sau khi bên kia kết thúc Dạ Vị Ương cùng Thường Thiếu Điển vội vã chạy về, theo lời Thường Thiếu Điển nói, ở công trường Dạ Vị Ương cơ bản không có thời gian nghỉ ngơi, liên tiếp bận rộn chạy tới chạy lui.

“Mệt mỏi?” Tịch Thiên Thương đi tới bên cạnh Dạ Vị Ương, đưa tay thay nam nhân xoa huyết thái dương.

Dạ Vị Ương vội mở mắt: “Hoàng thượng, người cũng mệt mỏi, không cần làm như vậy.” Bất quá thật sự rất thoải mái a.

“Trẫm thích xoa cho ngươi, nằm đi.” Tịch Thiên Thương ngồi ở bên giường, một bên cấp Dạ Vị Ương xoa, một bên cười nói, “Có đôi khi trẫm hy vọng ái khanh đừng tài giỏi như vậy, như thế trẫm có thể danh chính ngôn thuận đem ngươi giấu đi, Vị Ương lợi hại, nếu bị người giấu đi không khỏi quá mức lãng phí.”

“Hoàng thượng, người thích gì ở ta?” Dạ Vị Ương thì thào hỏi.

“Vấn đề này trẫm cũng muốn biết.” Cười nhạt.

“Ta có tốt như vậy không?”

Câu hỏi rất không tự tin, Tịch Thiên Thương thở dài: “Trẫm hiện tại có thể khẳng định ngươi không phải Dạ Vị Ương trước kia, Dạ Vị Ương trước kia kiêu ngạo chẳng coi ai ra gì, tiểu hồ ly bây giờ ngược lại rất không tự tin.”

Không phải Dạ Vị Ương không tự tin, chỉ là không hiểu vì sao nhiều người thích hẳn như vậy thôi.

Muốn nói là thích hơi hột thì có thể lý giải, nhưng Lưu Bá Hề đâu phải loại người nông cạn đó, Tịch Thiên Thương chính là nam nhân trước kia của Dạ Vị Ương, chẳng qua khẳng định đã sớm chán ngấy, hiện tại một lần nữa đẩy lên hứng thú.

Còn có Bắc Thần Diêu Quang, kia tự nhiên không cần nhiều lời, người nọ đều tính toán cùng hắn phân hưởng thiên hạ.

“Ngủ đi.” Tịch Thiên Thương cũng lên giường, người này có đôi khi thật sự rất kỳ quái, thời điểm cường thể có thể bá vương ngành thượng cung, nhưng trận này lại tuân thủ hứa hẹn không bính Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương rất mệt mỏi, nhắm mắt rất nhanh liền ngủ, chỉ nhớ trong lúc mơ mơ hồ hồ Tịch Thiên Thương dường như nhất trực nhìn hắn.

Cách một buổi sáng, quả thực giống như lời Tịch Thiên Thương nói, Tôn đương gia rốt cục kiềm chế không được cấp Tịch Thiên Thương phát thiệp mời, muốn thỉnh Tịch Thiên Thương cùng Dạ Vị Ương đến Yến Tử Lâu tụ họp.

Hết chương thứ hai mươi chín

99. Quyển 2 - Chương 30

Nhữ mỗi phải nhữ cho đủ, Tịch Thiên Thương làm sao dễ dàng để cho Tôn đương gia cùng Dạ Vị Ương gặp mặt như vậy, hắn đi Yến Tử Lâu bất quá không mang theo Dạ Vị Ương, chỉ nói là hoa khô ngày đó du thuyền nhiễm lạnh, phải ở nhà điều dưỡng.

Tôn đương gia mặt ngoài tuy rằng không nói gì. Nhưng trong lòng đã sớm mắng chết tên họ Thiên này.

Có điều Tịch Thiên Thương nguyên bản không tính mang theo Dạ Vị Ương, nam nhân kia hôm qua vừa mới trở lại Mân thành, Tịch Thiên Thương muốn Dạ Vị Ương nghỉ ngơi một hai ngày rồi nói sau.

Lại nói Tôn đương gia bên kia sau khi Tịch Thiên Thương cất bước liền thay đổi sắc mặt, một khắc trước còn khuôn mặt tươi cười ngênh nhân, một khắc sau thì tràn ngập phần nộ cùng khinh thường.

“Ta xem Thiên lão gia gì đó rõ ràng chính là cố lộng huyền hư (ra vẻ thần bí), đem Nguyệt Thăng hoa khôi thổi đến mơ hồ như vậy, cũng không biết nội tâm đang đánh chủ ý gì.” Dùng sức vung tay áo, Tôn đương gia hừ lạnh một tiếng trở lại bên bàn, hôm nay không thể nhìn thấy Nguyệt Thăng hoa trong lời đồn, hắn vừa sinh khí vừa tâm ngứa khó có thể không chế.

Lão bản Yến Tử Lâu lắc mông đi theo đến, vẻ mặt tươi cười thay Tôn đương gia rót đầy chén rượu.

“Tôn đương gia, người xem a, Thiên lão gia này cả ngày nói nam tử che mặt bên người là cái gì hoa khôi, còn hơn hoa khôi Yến Tử Lâu chúng ta gấp trăm ngàn lần, trong khi đó đã có ai trong chúng ta từng gặp qua cái gọi là hoa khôi che mặt kia?”

“Ý người là, hoa khôi che mặt là giả?” Cầm lấy chén rượu, Tôn đương gia nheo lại ánh mắt.

Bàn tay đầy phần hướng không trung thả vung, một cổ hương hoa tục khí khiến Tôn đương gia hơi nhíu mày.

Hoa lão bản cười hì hì nói: “Hoa khôi kia là thật hay giả không ai biết, bất quá nô gia ngược lại rất tò mò, gương mặt sau sa mạn có thật như Thiên lão gia nói cảnh đẹp ý vui, là đẹp hay xấu, còn phải xem qua mới biết được.”

“Hừ, đó là tất nhiên, thế gian này có tường nào không lọt gió, ta thật muốn nhìn Thiên lão gia kia rốt cục tính toán cái gì.” Tôn đương gia cầm chén rượu một ngụm uống cạn, chén nện trên mặt bàn phát ra tiếng vang lớn.

Hoa lão bản cười nói: “Tôn lão gia không nên tức giận, hay là ta tìm vài nha đầu đến bồi lão gia?”

Yến Tử Lâu tuy rằng nhiều mỹ nhân, nhưng hôm nay Tôn đương gia trong lòng đều bị hoa khôi chưa gặp kia câu lấy.

Cũng không còn hứng trí gì, hắn khoát tay áo, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang: “Không cần. Ta đang có việc bận, mấy ngày nay quan phủ tạo áp lực, đập nước kia lại bắt đầu thi công, xem ra không nháo ra mạng người là không được.”

...

...

Tịch Thiên Thương sau khi từ Yến Tử Lâu trở về chỉ thấy Dạ Vị Ương đang ngồi ở trong viện phơi nắng, nhàn hạ hiêm thấy, tóc phi tán, mấy cái đuôi to ở giữa không trung đỉnh đạc vung vung.

Bộ dáng nhàn nhã này khiến cho Tịch Thiên Thương buồn cười. Hiện tại Dạ Vị Ương cơ bản đều là kiểu trang giả phần che giấu bộ dáng nửa yêu, làm cho hắn chút nữa đã quên nam nhân này còn có một thân phận như vậy.

“Hoàng thượng, nhanh như thế đã trở lại?” Dạ Vị Ương ở thời điểm Tịch Thiên Thương tiến vào viện đã nhận thức.

“Tôn đương gia kia không gặp được người liền tỏ ra hứng trí bưng bưng, bất quá hắn biết ta chuyến này là muốn cùng quan phủ mua bán, liền khuyên ta sớm buông tha ý tưởng đó, còn đem chuyện hưng tu thủy lợi khiến hà bá tức giận một phen thêm mắm dặm muối nói với ta.” Điều này càng khiến Tịch Thiên Thương tin rằng Tôn đương gia chính là kẻ phía sau màn sai sử.

Dạ Vị Ương giống như tiểu hồ ly lười biếng nằm dài trên ghế, vì tránh cho thân phận bại lộ, Tịch Thiên Thương không hề xưng “trẫm”, cũng không để mọi người cùng hắn hành lễ.

Lúc này tuy rằng chỉ có hai người bọn họ, Dạ Vị Ương cũng lười nhúc nhích, bất quá nhìn thấy nam nhân tâm tình không tồi, mặt mày giãn ra, trên người một cỗ biếng nhác thả lỏng, khóe miệng còn mang theo ý cười như có như không.

Tịch Thiên Thương từng gặp qua bộ dáng tiểu hồ ly cẩn thận dè chừng, sợ hãi khẩn trương, hoặc là phát hỏa tức giận, nhưng bộ dáng thản nhiên tự đắc như vậy ngược lại không quá nhiều.

Tịch Thiên Thương nhịn không được cười nói: “Tiểu Ương Tử, ta như thế nào cảm thấy người càng ngày càng có hương vị.”

Còn nhớ trước kia lần đầu tiên nhìn Dạ Vị Ương bị mất trí nhớ, nam nhân này lộ vẻ ngây ngô cùng khẩn trương, luôn sợ nói sai lời chẳng chút dừng khí.

Hiện giờ tiểu hồ ly càng ngày càng đường hoàng, hào quang trên người càng khiến người ta lóa mắt.

“Hoàng thượng bước tiếp theo tính toán làm thế nào?” Dạ Vị Ương tự động loại bỏ lời trêu chọc của Tịch Thiên Thương, dù sao hắn cũng đã sớm quen bị người này cố tình đùa giỡn.

“Người Yến Tử Lâu khẳng định không cam tâm nhượng người đoạt đi danh tiếng, chắc chắn hoài nghi gương mặt chân thật của người sau sa mạn, bọn họ muốn xem chúng ta liền cho bọn họ xem. Chẳng qua không thể cho thấy toàn bộ đi.” Tịch Thiên Thương tin chắc thắng lợi trong tầm tay.

Tuấn dung góc cạnh rõ ràng dưới ánh mặt trời lộ ra vạn phần tự tin, nhưng lại có một loại mị lực hấp dẫn nhân.

Dạ Vị Ương trộm xem hai mắt, trong lòng yên lặng nghĩ. Kỳ thật Tịch Thiên Thương được di truyền đại bộ phận ưu điểm từ sư phụ, tỷ như trí tuệ hơn người, còn có vẻ ngoài vượt trội thường nhân.

Cũng giống như Nguyệt Thăng hoa khôi ở Mân thành lần này đồng dạng nổi bật chính là vị “Thiên lão gia” ra tay hào phóng, Tịch Thiên Thương phân thành Thiên lão gia quý khí mười phần, khí thế áp nhân. Hơn nữa ngày thường trẻ tuổi tuấn lãng. Lập tức khiến đám nam tử trong Mân thành rất dài.

Mỗi ngày đều có khách nhân dâng môn bá tử phong, trừ bỏ nghĩ muốn nhìn thấy phong thái của hoa khôi, cũng không thiếu nữ tử tới cửa muốn cùng Thiên lão gia kết giao.

Dạ Vị Ương còn nghĩ Mân thành mỹ nữ không ít, nói không chừng Tịch Thiên Thương đột nhiên coi trọng ai đó.

Này không, Tịch Thiên Thương hôm nay thỉnh một vị tiểu thư nhà giàu đến đăng môn bá phẩm cùng nhau thưởng đào trong viện.

Bất quá Tịch Thiên Thương cũng không phải coi trọng vị tiểu thư nhà giàu này.

Trước đó Dạ Vị Ương trốn ở rừng đào trộm nhìn một nam một nữ cách đó không xa đang đi tới, tuần nam mỹ nữ một đôi thật tốt, nhưng không biết Tịch Thiên Thương ăn nhằm đồ hay uống nhằm thuốc gì, ánh mắt liên tục theo dõi hẩn. (Em bắt gian, anh chốt dạ =]])

Bất quá, ngô, Dạ Vị Ương nhìn chốc lát vẫn là không thể không thừa nhận, vị tiểu thư nhà giàu đứng bên cạnh Tịch Thiên Thương khí thế quá yếu, tuy rằng đều là tuần nam mỹ nữ nhưng không có cảm giác đăng đối.

Di, bọn họ tới gần, hiện tại tới lượt hẩn lên sân khấu.

Dạ Vị Ương lôi kéo cổ áo choàng trên người. Dựa theo kế hoạch đã định sẵn hẩn phải làm một phát thật kinh diễm nổi bật, để phù hợp với danh hiệu “hoa khôi”, hôm nay Chúc Hoa còn ở trên mặt hẩn vẽ vài thứ, nhưng vị tiểu thư nhà giàu tới quá sớm, làm cho hẩn chưa kịp soi gương đã bị Chúc Hoa đưa đến rừng đào nở rộ trong viện.

Hy vọng Chúc Hoa đừng đem hẩn vẽ quá quỷ dị, bằng không đến lúc đó không có kinh diễm nổi bật, ngược lại khiến tiểu thư nhà giàu kia bị dọa bỏ chạy, kế hoạch bọn họ cũng liền ngấm nước nóng.

“Ương nhi, còn một sao không ở trong phòng nghỉ ngơi mà đi ra đây?”

Phía sau truyền đến thanh âm của Tịch Thiên Thương thiếu chút nữa làm cho Dạ Vị Ương nôn ra, Ương nhi, kinh tởm! Quá kinh tởm!

Tịch Thiên Thương này cũng không ngại buồn nôn, kêu đến ngọt ngào như vậy.

Thời điểm vị tiểu thư nhà giàu đang cùng Tịch Thiên Thương song hành cúi đầu thập phần khấn trương thẹn thùng, nghe được tuần lãng nam tử gọi một tiếng liền theo hướng nhìn phía trước, chỉ thấy trong rừng đào lá tả trắng xóa mơ hồ có thể nhìn ra một bóng người, chẳng qua người nọ đưa lưng về phía bọn họ chỉ nhìn thấy được bóng lưng.

Vị tiểu thư nhà giàu âm thầm cả kinh, chẳng lẽ người này chính là Nguyệt Thăng hoa khôi trong lời đồn? Nàng tâm tư vừa chuyển, lòng nói không thể so với một nam tử cũng không bằng.

“Thiên công tử. Vị này là người trong phủ sao?” Tiểu thư nhà giàu ôn nhu hỏi.

“Đã quên giới thiệu với tiểu thư, vị này chính là người chí ái của ta.” Tịch Thiên Thương dùng ngữ khí hiển nhiên nói.

?

Kịch bản không phải viết như vậy a, không phải nên là Tịch Thiên Thương tiến đến hỏi, sau đó hẩn xoay người lưu lại cái thân ảnh mỹ hảo ngẩn ngủ rồi rời đi sao?

Dạ Vị Ương hơi sững sốt, bọn họ chưa có nói qua cái gì chí ái với không chí ái.

Ngẩn ngơ trong chớp mắt, Tịch Thiên Thương sớm đã bước đến ôm lấy thắt lưng Dạ Vị Ương, cầm tay nam nhân, ẩn ý hàm tình, nhu tình trong đáy mắt có thể đem người hòa tan.

“Phát gốc cái gì. Đi nhanh.” Gặp Dạ Vị Ương nhìn mình, Tịch Thiên Thương nhỏ giọng bên tai nam nhân thì thầm một câu, tay ôm thắt lưng Tịch Thiên Thương thoáng dùng sức, lập tức đem người nhốt vào trong ngực.

“Lão, lão gia...” Dạ Vị Ương kêu một tiếng suýt tý nữa cắn đầu lưỡi mình, CMN, hẩn còn chưa từng ôn nhu mềm mại gọi Lưu Bá Hề như vậy.

“Ương nhi ở trong phòng gốc đến buồn, vừa lúc thấy hoa đào nở đẹp, muốn ra ngoài đi dạo.”

Nôn ta nôn. Thật sự quá buồn nôn. Nếu không phải cần diễn tròn vai, Dạ Vị Ương sớm đã không chịu nổi bộ dáng phó nương này của mình.

Cho dù không soi gương hán cũng biết bản thân hiện tại đang là cái dạng gì, vạn phần nhu nhược tựa vào ngực Tịch Thiên Thương, giống như Lâm Đại Ngọc (trong Hồng Lâu Mộng) muốn bao nhiêu kiểu nhược liền có bấy nhiêu kiểu nhược, nếu không phải hôm nay cần diễn trò, hán cũng không biết bản thân thế nhưng có thiên phú diễn kĩ như vậy.

“Ương nhi, thường đào gì a? Trong mắt lão gia ta, người so với hoa đào mãn lâm này còn đẹp hơn vạn phần, này phiền phiền cánh hoa đào, cũng không bì được một sợi tóc xinh đẹp của người.” Tịch Thiên Thương trong lời nói phân không ra thật giả, nghe như là giả, nhưng ánh mắt nhìn Dạ Vị Ương lại cực kỳ chân thực, trong mắt là tràn đầy yêu thương cùng sung nịch, ẩn ẩn lộ ra vài phần hỏa diễm áp lực, tựa hồ hận không thể đem người nào đó tử hình ngay tại chỗ.

Có trách thì trách, Chúc Hoa trang điểm cho Dạ Vị Ương yêu diễm quá phạm như vậy.

Dạ Vị Ương không cần yên chi thủy phần cũng đã đẹp mắt. Chúc Hoa cũng không vẽ rấn thêm chân, ngay giữa trán nam nhân tô thêm ba cánh hoa đào màu son, trên môi lại điểm chút yên hồng.

Trong phút chốc, một mỹ nam tử thanh lệ đến cực điểm giống như tiên nhân trở nên yêu dã xuất hiện.

Sớm đã nhìn quen Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương lần đầu tiên nhìn thấy cũng đã kinh diễm đến như thế, không muốn chớp mắt, huống chi lại là vị tiểu thư nhà giàu nho nhỏ trong Mãn thành chưa rành thế sự!

Hết chương thứ ba mươi

100. Quyển 2 - Chương 31

Có lẽ do hoa đào năm nay nở rất say, có lẽ do phiền phiền phần bạch đàn xen khiến hoa đào càng thêm diễm lệ, cũng có lẽ do nam nhân quá mức động lòng người này dưới cơn mưa hoa đào tựa như đào yêu.

Cầm lòng không đặt cũng được, khó mà không chế cũng tốt.

Tịch Thiên Thương ôm lấy nam nhân liền hôn lên, hai cánh môi một mặt yên hồng mang theo mùi hương trong veo, cực giống giọt sương sớm đọng trên cánh đào.

Phần, bạch, yên hồng, phần bạch đàn xen...

Các sắc hoa ở đầu cành lung lay sắp đổ, ngẫu nhiên một trận xuân phong phát qua hoa rơi rục rĩ say mê mắt người. Rõ ràng là hai nam tử ôm hôn cùng một chỗ, nhưng lại biến thành bức họa uyển đẹp nhất thế gian, làm cho người ta không nỡ dời mắt, rồi mặc danh cảm thấy mặc cảm tự ti.

Tiểu thư nhà giàu kia sớm đã thức thời ly khai, Thiên lão gia anh tuấn tiêu sái như thế mỹ nhân lại ở cạnh bên, cơ hội của nàng là bao nhiêu? Không bằng sớm chặt đứt ý niệm vừa mới nảy sinh này, đem điều hôm nay chứng kiến trở thành một giấc mộng đẹp rồi thôi.

Dạ Vị Ương dựa vào thân cây đào, còn chưa biết tiểu thư nhà giàu đã rời đi nên hán vẫn đang tiếp tục diễn, chính là trình diễn này có chút giống như thật.

Trên môi truyền đến hơi thở hán không quen, hơi thở nam nhân không thuộc về Lưu Bá Hề, chính bởi vì xa lạ mới dễ dàng khiến người ta khản trương.

Tịch Thiên Thương giống như vò mĩ tửu thuần hậu, khoảnh khắc tiếp xúc làm cho Dạ Vị Ương có chút choáng váng men say, hán nhắm mắt lại cố gắng nghĩ đây chỉ là diễn trò, nhưng đối phương vừa ôn nhu vừa thô lỗ đối đãi dần dần khiến người ta có cảm giác khủng hoảng.

Phía sau lưng vì dụng lực đập vào thân cây, Dạ Vị Ương hai tay nắm lấy bả vai Tịch Thiên Thương đang xúc động muốn đem đối phương đẩy ra, ngực ép sát vào nhau, cũng không biết là tìm ai đập gia tốc, như muốn kéo theo tìm người kia nhảy ra ngoài.

Tiểu hồ ly, ta biết là người thích tên Lưu Bá Hề kia, trừ bỏ hán ra, người có thích ta sao?

Nếu ngay từ đầu ta giống như Lưu Bá Hề cẩn thận chiếu cố người, người sẽ suy nghĩ về ta thêm chút nào không?

Tiểu hồ ly, người thích ta đi...

Một ít thanh âm mãnh liệt đến từ xa xôi trong trí nhớ làm cho Dạ Vị Ương mở mắt, còn chưa kịp suy nghĩ gì. Thanh âm kia lại xuất hiện trong đầu, hần bị Tịch Thiên Thương đẩy ngã xuống mặt đất rải đầy lạc hoa.

“Lão gia!” Dạ Vị Ương kinh hô một tiếng.

“Một tiếng lão gia này so với Hoàng thượng càng dễ nghe, Tiểu Ương Tử, tái kêu thêm vài tiếng để lão gia nghe một chút nào.” Tịch Thiên Thương xấu xa cười, rất giống tên bại gia tử đùa giỡn phụ nam nhà lành, bàn tay hần hướng bên trong quần áo Dạ Vị Ương đi vào, một khắc hơi lạnh bàn tay chạm vào da thịt ấm áp trắng nõn, hai người kim lòng không đậu mà hơi run lên.

Bất đồng chính là, Tịch Thiên Thương cảm thấy tiểu hồ ly càng ngày xúc cảm càng tốt, còn Dạ Vị Ương là đột nhiên bị lạnh.

Dạ Vị Ương vội hướng bên cạnh nhìn lại, tiểu thư nhà giàu kia sớm đã không thấy tung tích, hần quay đầu hướng Tịch Thiên Thương đang áp trên người mình đập tới, người nào đó không hề phòng bị trực tiếp bị đập lặn qua một bên.

Nguy rồi, hần đây có tính là dĩ hạ phạm thượng không?

Dạ Vị Ương khê cần môi, quần hần có dĩ hạ phạm thượng không, ai bảo Tịch Thiên Thương nhân cơ hội phi lễ ăn đậu hủ hần, không cấp tên gia hỏa này hai đập là đã tiện nghi Tịch Thiên Thương.

“Hoàng thượng, người đã nói qua không bính ta, người nói một đẳng làm một nẻo phi quân tử!” Dạ Vị Ương vội vàng từ dưới đất đứng lên sửa sang lại quần áo, diễn trò cũng không phải chuyện gì tốt, còn phải hy sinh chút bản thân.

“Ta nói qua không bính người, đó là thời điểm đi ngủ a, ta cũng không nói bình thường sẽ không bính người, huống hồ vừa rồi chúng ta chỉ là diễn trò, vì lễ dân bách tính, thiên hạ sinh linh.”

Tịch Thiên Thương liền ngồi dưới đất không thềm đứng lên, sau đó cả người nằm trên phiến phiến lạc hoa, tứ chi duỗi ra, sau khi hưởng thụ qua cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của mỹ nhân, lộ ra bộ dáng hoàn toàn thỏa mãn, có phần giống con đại hôi lang đói bụng ba ngày ba đêm đột nhiên được ăn no uống đủ.

“Hơn nữa, làm quân tử có cái gì tốt, nếu quân tử có thể cùng tiểu hồ ly thân thân ái ái, ta hiện tại lập tức biến thành quân tử.” Hai tay gối sau đầu, Tịch Thiên Thương khiêu chân liếc nhìn Dạ Vị Ương bên cạnh, cười nói: “Thế nào, tiểu hồ ly có tính toán cởi sạch quần áo độ ta thành quân tử?”

“Kia cũng không chân quân tử, mà là nguy quân tử.” Dạ Vị Ương cũng nằm xuống bên cạnh, học bộ dáng Tịch Thiên Thương bắt chéo chân, hắc, đúng thật là thoải mái.

Mùa xuân dương quang ôn nhu đến khó tưởng, xuyên thấu qua kẽ lá rơi trên mặt đất, trên cánh tay cùng thân người, làm cho Dạ Vị Ương nhớ tới nụ cười hiền hòa của bà ngoại kiếp trước.

Xuân phong phất qua nhánh cây vang lên tiếng sần sật, vài cánh hoa đào nhẹ bay xuống, trong nắng ấm mang theo từng trận hương hoa, hít một hơi thật sâu, dường như hết thấy phiền não đều tan thành mây khói.

“Tiểu Ương Tử, tốt xấu gì người cũng nên tự giác mình là hoa khô, người xem người bây giờ, nếu có người tới đây trộm nhìn người còn không khiến bọn họ khóc chết?” Tịch Thiên Thương cảm thấy buồn cười, Dạ Vị Ương cư nhiên bắt chước hần bắt chéo chân.

“Khóc chết thì khóc chết thôi, ta cũng đâu phải hoa khô chân chính, luận về hoa khô thì là Chúc Hoa mới đúng.”

Hoa khô như hần ngay cả tự cũng viết không tốt, còn không sợ bị người chê cười đi.

“Người chẳng lẽ một điểm chí khí cũng không có?”

“Vi thần chí khí vốn ít như vậy, Hoàng thượng có phải đã thất vọng rồi? Ngoài ra nói cho Hoàng thượng biết, ta chẳng những bắt chéo chân, còn có thể nói năng thô tục, đánh rắm, xỉa chân răng...” Sợ Tịch Thiên Thương không nghe thấy, Dạ Vị Ương cố ý gia tăng phát âm phía sau mỗi từ.

Tịch Thiên Thương khoe miệng co rút: “Người đây là mưu đồ khiến ta ghê tởm sao?”

“Nào có a, vi thần nói đều là lời thật mà.” Dạ Vị Ương vạ phần vô tội, hẳn chính là mưu đồ khiến Tịch Thiên Thương ghê tởm, tốt nhất làm cho người này vừa thấy hẳn liền nghĩ tới mấy từ đó, xem lần sau Tịch Thiên Thương còn dám thân thân hẳn nữa không.

“Vội lại, vi thần còn thường xuyên không đánh răng, có đôi khi soi gương phát hiện ra hàm răng dính lại tàn canh đồ ăn thừa!”

Không được không được, nếu nói thêm nữa bản thân Dạ Vị Ương cũng chịu không nổi, hẳn không tin Tịch Thiên Thương không ghê tởm.

“Sách sách sách, nhìn không ra cá nhân ái khanh lại là người hào sảng như thế, bắt quá trầm chính là thích người hào sảng, không phải là đánh rắm thôi sao? Nói vậy thí thí ái khanh hẳn là thơm ngào ngạt nhỉ?”

Chân đang bắt chéo thoáng run lên, trong lời Tịch Thiên Thương Dạ Vị Ương lần nữa sâu sắc nhận thức hai chữ “đề tuyền”.

“Không phải là xỉa răng thôi sao? Loại chuyện này hà tất ái khanh tự mình động thủ, cứ để trầm đến, đảm bảo trầm xỉa khiến ái khanh thích đến kêu oa oa.”

“Không phải là không thường đánh răng thôi sao? Không việc gì, trầm... di? Ái khanh, ái khanh người chạy đi đâu, trầm còn chưa nói xong a!”

...

...

Bên này Tịch Thiên Thương và Dạ Vị Ương tiến hành một vòng bàn luận sâu sắc “Đề tuyền cùng tiết tháo”, bên kia tiểu thư nhà giàu tự biết xấu hổ lý khai liền rất nhanh đem chuyện nàng nhìn thấy diện dung hoa khô truyền ra.

Nếu là người khác nói, chỉ sợ hoặc ít hoặc nhiều sẽ có người tâm tồn hoài nghi, chính là từ trong miệng tiểu thư nhà giàu người Mân thành quen thuộc lập tức trở nên đáng tin hơn.

Huống chi hiện giờ ai chẳng biết tiểu thư nhà giàu kia đối với Thiên lão gia mang lòng ái mộ, làm sao có thể thừa nhận tình địch có mỹ mạo tu hoa bẻ nguyệt, nói vậy dung mạo kia nhất định là quốc sắc thiên hương.

Nguyên bản tin vịt “Hoa khô che mặt là giả, kỳ thật người phía sau sa mạn rất khó xem” đã có xu thế truyền đi khắp nơi, dù sao cái gọi Nguyệt Thăng hoa khô chưa bao giờ để lộ hình dáng.

Hiện giờ tiểu thư nhà giàu thẳng thắn nói ở trong nhà Thiên lão gia gặp qua hoa khô che mặt, người nọ tuy là nam tử nhưng mặt như hoa đào, giữa rừng đào tựa như đào hoa tiên tử khí chất tuyệt trần không giống người nhân gian, cùng nam tử kia so sánh nàng liền cảm thấy mặc cảm tự ti, nên dứt khoát chặt đứt tâm tư cùng Thiên lão gia giao hảo mà trở về nhà.

Có người hỏi, Nguyệt Thăng hoa khô kia so với hoa khô Yến Tử Lâu thì thế nào?

Tiểu thư nhà giàu nói, khác nhau một trời một vực.

Bạn đang ?

Lại có người hỏi, vậy cùng Ngũ cô nương của Tôn đương gia thì sao? Phải biết Ngũ cô nương kia là mỹ nhân Tôn đương gia lúc trước tốn một số tiền lớn mua về từ kinh thành, được Tôn đương gia phụng như trân bảo.

Tiểu thư nhà giàu nói, một vụn phần so ra cũng kém.

Mọi người nhất thời một trận kinh thán, Nguyệt Thăng hoa khô kia đúng thật như tiểu thư nhà giàu nói rất xinh đẹp?

Mặc kệ mọi người nghĩ thế nào, dù sao Tôn đương gia thích mỹ nhân như mệnh tuyệt đối chẳng thể ngồi yên, nếu phát thiếp mời Thiên lão gia không chắc sẽ mang người đến, nên hắn liền dứt khoát đến đăng môn bãi phỏng, định là muốn tận mắt nhìn thấy thân tư mỹ nhân.

“Tôn đương gia kia đang ở bên ngoài cùng Hoàng thượng nói chuyện phiếm, ý tứ khác của hắn chính là hướng về người.” Trong nội ốc, Chúc Hoa phân phó nói: “Người nọ bên người thị vệ một tắc cũng không rời, Hoàng thượng sẽ nghĩ biện pháp làm cho Tôn đương gia lưu lại qua đêm.”

“Chỉ cần hắn một mình trong phòng là dễ xử lý, để hắn uống bình rượu thả mê được, bất luận hỏi hắn cái gì cũng đều nói ra, hơn nữa sau đó chỉ cảm thấy đau đầu, như là uống rượu.”

Dạ Vị Ương nghe xong gật đầu, hắn ngó nhìn Chúc Hoa, muện thanh nói: “Lần nào đến Quảng Nam thảo tham quan, người cũng không giúp ta.”

“Đã có người nguyện ý giúp người, cần gì đến phiên ta xuất mã.” Chúc Hoa lập tức quăng một câu.

Dạ Vị Ương một trận vô ngôn, rất nhanh đã bị Chúc Hoa trảo tới trước bàn trang điểm bắt đầu hóa trang, đem thú nhĩ giấu đi, phía trên vẽ ba cánh hoa đào môi son đỏ mọng, cũng không tin Tôn đương gia kia không thần hồn điên đảo.

Hết chương thứ ba mươi mốt.

101. Quyển 2 - Chương 32

Tịch Thiên Thương cùng Tôn đương gia tán gẫu đến thập phần tận hứng, vì dẫn Tôn đương gia mắc câu, Tịch Thiên Thương cũng là Thiên lão gia ở thời điểm uống trà cố ý nói đến việc làm sinh ý với quan phủ, lo lắng chuyện mua bán với quan phủ bị thất bại, lại một phen phát biểu về hành động của vị hoàng đế ở kinh thành mà sầu lo.

Cái gọi là thương nhân vô biên giới, so với dân chúng bình thường càng chú trọng lợi ích hơn.

Tôn đương gia thân ở Tào mà lòng hướng về Hán tự nhiên cùng Tịch Thiên Thương đồng phê phán hoàng đế “Tịch Thiên Thương” nào đó, nói xong Tịch Thiên Thương cố tình dẫn đề tài hướng đến Bắc Thần quốc.

Đối với hoàng đế Thiên quốc là khinh thường cùng không tín nhiệm, còn với Bắc Thần quốc Tịch Thiên Thương là vạn phần thừa nhận, lại nói đến Bắc Thần Điều Quang nào đó động tác lớn đem mạch máu kinh tế Kim quốc hơn phân nửa nằm trong lòng bàn tay càng thêm tán thưởng, tâm tư sùng bái dật vu ngôn biểu (tình cảm bộc lộ trong lời nói).

Lúc này Dạ Vị Ương không có mặt, nếu không phỏng chừng sẽ vì lời nói của Tịch Thiên Thương mà bội phục sát đất, quả nhiên là đương hoàng đế toàn năng, diễn trò đến hạ bút thành văn chẳng phí chút lực.

Khen ngợi xong Tịch Thiên Thương liền trở nên sầu não, sau đó nói mấy câu bóng gió đáng tiếc kiếp này hắn là người Thiên quốc, nếu là người Bắc Thần quốc, về sau khẳng định có thể phát triển lớn hơn nữa.

Tôn đương gia nguyên bản ôm mục đích tới, nhưng là người của Bắc Thần quốc bên kia, nghe thấy trong lời Tịch Thiên Thương ẩn giấu bất mãn với Thiên quốc và muốn hướng về Bắc Thần quốc, trong lòng nhất thời có ý tưởng.

“Không dối gạt Thiên huynh, kỳ thật ta cùng Bắc Thần quốc bên kia có chút sinh ý qua lại, nếu Thiên huynh có ý muốn đến Bắc Thần quốc phát triển, Tôn mỗ có thể cung cấp chút tin tức.” Tự cho đã tìm được chỗ hở, Tôn đương gia đề thấp thanh âm chờ Tịch Thiên Thương mắc câu.

“Thật sự? Nhưng như vậy phiền toái Tôn đương gia!” Tịch Thiên Thương ra vẻ kinh hỉ, trong lòng thầm nói, bộ ngựa bắt ve chim sẽ ở phía sau, cũng chưa biết ai là kẻ chiến thắng cuối cùng.

“Bất quá...” Tôn đương gia ra vẻ cao thâm, nói xong hai tiếng liền không nói nữa, chính là uống rượu cười thần bí.

“Tôn đương gia có gì nói thẳng, nếu có thể cùng Bắc Thần quốc làm sinh ý, Thiên mỗ tất trọng kim hậu tạ!” Ai không biết tiểu tử người đang đánh chủ ý gì, Tịch Thiên Thương trong lòng cười lạnh.

Cúi đầu cười, Tôn đương hạ thấp giọng, nhìn Tịch Thiên Thương từ câu từng chữ chậm rãi nói: “Lâu nay nghe nói bên người Thiên huynh có một hoa khôi đến từ Nguyệt Thăng quốc, dung mạo giống như thiên nhân, không biết Tôn mỗ có vinh hạnh tận mắt nhìn thấy chân dung mỹ nhân?”

“Ha ha, đương nhiên có thể, chẳng qua Thiên mỗ nghe nói Tôn đương gia không thích kim ngân chỉ thích mỹ nhân, e rằng không phải đơn giản chỉ nhìn như vậy?” Tịch Thiên Thương trên mặt lộ ra thần sắc do dự.

Tôn đương gia hé ra gương mặt bạch diên thư sinh nhưng cười đến gian trá: “Thiên huynh quả nhiên là người thông minh, nếu là Bắc Thần đại đế nhìn thấy chắc chắn sẽ thưởng thức.”

“Người là nói... Ta có thể diện kiến Bắc Thần đại đế?” Đại đế? Tịch Thiên Thương thầm mắng một câu, Tôn đương gia người dám ca tụng Bắc Thần Diêu Quang trước mặt trẫm, làm cho hân buồn nôn.

“Nếu Thiên huynh đồng ý cho Tôn mỗ nhìn thấy tư dung mỹ nhân, được cùng mỹ nhân một đêm, Tôn mỗ tự có biện pháp hướng Bắc Thần đại đế tiến cử Thiên huynh, cùng quan phủ Mân thành nho nhỏ này làm sinh ý thì có bao nhiêu tiền đồ? Đi theo phía sau Bắc Thần đại đế, tương lai chính là vinh hoa phú quý hưởng không hết, bất luận là hoa khôi nơi nào, còn không tới tay Thiên huynh sao?”

Tôn đương gia từng câu dụ hoặc, Tịch Thiên Thương giả vờ ra dáng thâm tư rồi rầm, trầm mặc hồi lâu, Tịch Thiên Thương thấp giọng nói: “Nếu có thể được tiến cử tự nhiên là tốt, chính là Tôn đương gia, người muốn ta như thế nào tin lời người nói?”

Tịch Thiên Thương do dự ngờ vực trái lại làm cho Tôn đương gia tiêu trừ đề phòng trong lòng, Tôn đương gia sớm có dự liệu, không nhanh không chậm nói: “Bắc Thần đại đế từng đến Mân thành chúng ta, Tôn mỗ may mắn được Bắc thần đại đế ban cho một vật.”

Tôn đương gia có chút đắc ý gỡ xuống đồ vật bên hông, Tịch Thiên Thương vừa thấy, là một ngọc trụ tử tạo hình hồ ly, bất đồng chính là hồ ly ngọc trụ này là huyết ngọc, trong suốt thấu lượng.

“Huyết ngọc là ngọc cực phẩm ở Bắc Thần quốc, hơn nữa miếng hồ ly ngọc trụ này là sư phó ngự dụng Bắc Thần chạm khắc, Thiên huynh đối với phương diện này hẳn là có hiểu biết, huyết hồ ly ngọc trụ chuyên cung cấp cho hoàng gia Bắc Thần sử dụng, nổi bật là Bắc Thần đại đế.” Tôn đương gia đem huyết hồ ly ngọc trụ gỡ xuống đưa cho Tịch Thiên Thương, để Tịch Thiên Thương tinh tế nhìn một phen, thật đúng là đồ vật của hoàng gia Bắc Thần, không tồi, thứ này sau này có thể làm chứng cứ Tôn đương gia tội thông địch bán nước. (=||)

Lời khách khí không cần phải nói nhiều, Tịch Thiên Thương biết thời biết thế khiến Tôn đương gia thỏa mãn, dùng qua cơm chiều liền mang Tôn đương gia đi vào hậu viện trong phủ.

Dạ Vị Ương đã chuẩn bị ổn thỏa, dưới ánh trăng bạch y tĩnh nhược đông tuyết, giống như Chức Hoa ngồi ở trong đình, một tay nâng má, một tay nương theo ánh sáng đèn lồng cầm quyển sách đọc.

Người này, cảnh này, dường như đã hòa hợp nhất thể trở thành một bức họa uyển chuyển mỹ.

Tuy đã tưởng tượng qua trong lời đồn hoa khôi sau sa mạn có bao nhiêu tư sắc, nhưng tận mắt trông thấy Tôn đương gia vẫn cứ ngốc lăng tại chỗ, hảo cho một mỹ nhân, hảo cho một đào hoa tiên tử trụ lạc hồng trần.

Tịch Thiên Thương bên cạnh lăng lăng nhìn một màn này, trong đôi mắt hiện lên tia hàn quang, hiện tại cho người chảy nước miếng, ngày khác sẽ khiến người đổ máu.

...

...

“Ương công tử, chớ sợ, tại hạ từ trước đến nay thương hoa tiếc ngọc, huống chi Ương công tử còn là tiên nhân của trời cao phái xuống.”

Dưới ánh nến, chiếu ra thân ảnh hai người trong phòng.

Tôn đương gia sớm đã đóng cửa phòng, hấn hận không thể lập tức ôm nam tử kia lăn lên giường, đôi mắt liền dính trên người Dạ Vị Ương một khắc cũng không dịch chuyển.

Chịu đựng xúc động muốn dùng đuôi mãnh liệt quất tên này, Dạ Vị Ương nhìn rượu trong phòng đã nhanh chuẩn bị tốt, dù sao chỉ cần làm cho tên này nâng rượu uống hấn liền xong nhiệm vụ.

“Ta là người của lão gia, nếu lão gia phân phó ta hầu hạ Tôn công tử, ta nào dám chậm trễ? Chính là ta đã lâu không gặp người lạ, có chút khiếp sợ, mong rằng Tôn công tử thứ lỗi.” Thuộc lòng lời kịch Chúc Hoa biên soạn trước đó, Dạ Vị Ương cúi đầu giả vờ rụt rè, đi tới bên cạnh bàn.

“Chớ sợ chớ sợ, tại hạ nhất định hết sức ôn nhu, không dám thương tổn công tử nửa phần.” Tôn đương gia nói xong liền đưa tay muốn chạm vào mặt mỹ nhân, Dạ Vị Ương bật người về phía bên cạnh tránh thoát cái tay heo kia.

“Tôn đương gia thật đúng là khí nóng nảy, ta từ trước đến nay tửu lượng không tốt, uống một chén sẽ hoa mắt chóng mặt, nếu Tôn công tử không ngại, có thể trước tiên cùng ta uống chén rượu nhỏ, cũng để ta thả lỏng một ít.” Dứt lời Dạ Vị Ương cầm lấy hai chén rượu trên bàn, chính mình cầm một chén, chén còn lại đưa cho Tôn đương gia.

Chén rượu vừa đưa qua, Tôn đương gia thuận thế nắm tay Dạ Vị Ương, tuy rằng Dạ Vị Ương rất nhanh rút về nhưng vẫn bị sờ soạng một chút, Tôn đương gia liên tục tán thưởng: “Bàn tay Ương công tử thật trơn mịn a.” BẠN ĐANG ?

“Tôn đương gia đúng là không đứng đắn.” Dạ Vị Ương giả vờ e lệ quay mặt, lại nhịn không được làm cái mặt quỷ, khẩn trương uống hết chén rượu đi, thật là chịu không nổi, hấn cực muốn đập chết tên gia hỏa trước mặt này.

Thừa dịp Dạ Vị Ương nháy mắt xoay lưng, Tôn đương gia bắt động thanh sắc bỏ vào chén rượu một viên được nho nhỏ.

Đợi Dạ Vị Ương quay lại tựa như chưa có gì phát sinh, cười nói: “Chỉ uống một chén sao được, không bằng chúng ta uy lẫn nhau, thế nào?”

“Ta...”

Dạ Vị Ương khóe miệng co rút, trong lòng muốn nhanh chấm dứt liền đồng ý đề nghị của đối phương, da đầu thoáng run lên giờ chén rượu đưa tới bên miệng bạch diện nam tử, chính mình cũng uống rượu đối phương đưa qua.

Chúc Hoa từng nói, rượu vừa uống xong sẽ lập tức phát tác.

Sớm đã uống giải được Dạ Vị Ương thả xuống phòng bị, quay đầu chợt nghe một tiếng “Phanh”.

Tôn đương gia kia đã ngã lăn dưới đất.

“Hô, mỹ nhân kẻ cũng không phải hảo dùng a.” Lau mồ hôi, Dạ Vị Ương cảm thấy có chút nóng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, tưởng là liên quan tới rượu.

Bên ngoài phòng còn có người của Tôn đương gia, Dạ Vị Ương cố ý hô vài tiếng: “Tôn đương gia, không cần a...” Rồi nhanh chóng thổi tắt đèn trong phòng.

Ngọn đèn vừa tắt, Chúc Hoa từ trong góc tối căn phòng đi ra lập tức đem Tôn đương gia theo ám môn (cửa ngầm) mang đi.

“Họ Tôn này vừa rồi bỏ được vào rượu, ta không có biện pháp xuất hiện ngăn cản.” Suy nghĩ một chút, Chúc Hoa lúc này mới nói với Dạ Vị Ương.

“Tên hốn đản âm hiểm xảo trá, khó trách vừa rồi cùng ta trao đổi chén rượu, là được gì a, ta sẽ không trúng cổ độc gì đó chứ?” Dạ Vị Ương thân thủ hướng trên người Tôn đương gia hôn mê bất tỉnh đám hai quyền.

Chúc Hoa diện vô biểu tình hỏi: “Người hiện tại có phải cảm thấy nóng?”

“Người làm sao biết được?”

Chước Hoa ghét bỏ liếc nhìn Dạ Vị Ương: “Mặt ngươi so với mông khi còn đỏ hơn, còn không ngừng đỏ mồn, mười phần hết tám phần là xuân được.”

Hoàn hảo chỉ là xuân được, Dạ Vị Ương âm thầm nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Kia có giải được không?”

Hai người rất nhanh ra khỏi ám đạo, đi đến phòng lân cận, bọn người Tịch Thiên Thương sớm đã chờ ở đó.

Cũng không thèm nhìn Tôn đương gia đang bất tỉnh một cái, Tịch Thiên Thương chính là nhìn Dạ Vị Ương vừa đi ra, cả kinh nói: “Vị Ương, mặt của ngươi sao đỏ như vậy? Con rùa ngốc này đã làm gì ngươi?”

Bởi vì sợ họ Tôn kia động tay động chân, Tịch Thiên Thương mới đặc biệt để cho Chước Hoa ở trong góc tối quan sát, lúc này thấy tình trạng Dạ Vị Ương không đúng, hần tức khắc hướng Chước Hoa lạnh mắt nhìn, sát khí trong mắt khiến người ta không rét mà run.

Chỉ có lúc này mọi người mới hiểu, Tịch Thiên Thương thủy chung vẫn là Tịch Thiên Thương, là Thiên quốc hoàng đế lãnh khốc âm trầm.

“Dạ đại nhân trúng xuân được.” Chước Hoa hơi cuối đầu, nhớ đến một khắc kia Tôn đương gia kê đơn Dạ Vị Ương Chước Hoa không phải không lo lắng, chẳng qua hần cũng đoán ra đó là xuân được, cho dù Dạ Vị Ương uống vào cũng không có vấn đề gì lớn.

Hiện giờ hàn quang trong mắt Tịch Thiên Thương khiến hần âm thầm cả kinh, cảm tình Hoàng thượng đối với Dạ Vị Ương so với trong tưởng tượng của hần còn sâu sắc hơn.

“Các ngươi đừng cãi nhau, giải được, có giải được không?” Dạ Vị Ương mặt đỏ tai hồng, nửa tựa ở cạnh bàn thở hổn hển, xuân được cổ đại sao lại mạnh như vậy a!

Hết chương thứ ba mươi hai

102. Quyển 2 - Chương 33: Ngốc Hồ Ly, Xú Hoàng Đế

Đầu hảo chói a.

Dạ Vị Ương đã có chút không nhìn rõ đám người phía trước, chỉ nhìn thấy miệng Thường Thiệu Điển mở ra đóng lại không biết là đang nói cái gì, tựa như uống rượu, đám người trước mắt biến thành rất nhiều bóng mờ chồng chéo lên nhau.

Hồ.

Hần hít thở thật sâu cố làm cho chính mình thanh tỉnh, nhưng không khí chạy vào phổi giống như biến thành liệt hỏa, thiêu đốt thân thể hần, sắp nứt ra rồi.

Chợt một trận thiên hoàn địa chuyển, Dạ Vị Ương vốn vô lực chống đỡ thân thể liền trực tiếp ngã vào lòng ngực nam nhân, khí tức lạnh lẽo trên người đối phương tựa như giải được cứu mạng làm cho hần nhin không được gắt gao ôm lấy, căn bản không thể khống chế được bản thân mà dùng hai má cọ xát cơ thể đối phương.

“Tiểu Ương Tử. Vị Ương, ngươi có nghe rõ lời ta nói không?” Bên người ả ả có người nói chuyện, mơ hồ có thể nghe được một ít.

“Nga... Ta nóng, hảo nóng...” Dạ Vị Ương khó chịu muốn khóc, ngọn lửa như luồng lách qua mọi góc ngách trong thân thể hần, giống như núi lửa sắp phun trào khiến hần ngọt ngọt bực bội.

Khó chịu, chưa bao giờ cảm thấy khó chịu thế này.

“Ta rất khó chịu.” Hai tay run rẩy nắm lấy quần áo đối phương, đuôi của tiểu hồ ly nào đó đã mất khống chế từ dưới lớp quần áo vung lên, bốn cái đuôi khấn cấp bò lên thân thể Tịch Thiên Thương gắt gao đem bọn họ buộc lại.

Kề sát không chút khe hở khiến Dạ Vị Ương hơi dễ chịu một ít, nhưng vẫn chưa thể thỏa mãn cổ dục vọng mãnh liệt kia trong thân thể.

Hắn tựa hồ bị ôm tới giường, Dạ Vị Ương mở hai chân ngồi khóa trên người Tịch Thiên Thương, mang theo áp lực khốc nức nở càng không ngừng cọ xát thân thể đối phương, khát vọng mãnh liệt được người thi ngược chà đạp.

Nhưng Tịch Thiên Thương ngày thường thích động thủ động cước hôm nay lại dị thường quân tử, chậm chạp không có nhiều động tác.

Điều này khiến cho Dạ Vị Ương đang bị liệt diễm thiêu đốt lý trí càng thập phần khó chịu, nhất thời ủy khuất khóc lớn, hai tay dùng sức xé quần áo, kéo tay đối phương đặt trên ngực mình, một bên chảy lệ không ngừng hôn môi hắn muốn cùng nam nhân này một chỗ.

“Ôm ta, ôm ta...”

Không lâu sau liền hoàn toàn mất đi lý trí, Tịch Thiên Thương lúc này quả thực hận không thể đem tên họ Tôn kia băm thành thịt vụn, hắn là thích Dạ Vị Ương, hắn là muốn nam nhân này.

Chẳng qua lần đầu tiên hắn đã dùng sức mạnh cưỡng đoạt, hắn không muốn lại dùng phương thức như thế cùng Dạ Vị Ương phát sinh quan hệ.

“Dạ Vị Ương a Dạ Vị Ương, người chính là khắc tinh mà lão thiên gia phái xuống khắc ta.” Nhìn nam tử trong ngực giống như tiểu cẩu ngậy ngô liếm hắn, Tịch Thiên Thương âm thầm nhần nhịn.

Tịch Thiên Thương cho tới hôm nay chưa bao giờ là chính nhân quân tử, cũng chẳng thèm đi làm quân tử gì đó.

Đối diện với mỹ nhân, hơn nữa còn là mỹ nhân chính mình ngày nhớ đêm mong, khiến hắn như thế nào ngồi yên không loạn?

Huống chi Dạ Vị Ương trúng được lợi hại như vậy, nếu không giúp đối phương tiêu trừ được liệu, e rằng sẽ làm bị thương thân thể Dạ Vị Ương.

Chính là hiện tại đối phương thần trí không rõ, đối với Tịch Thiên Thương cũng phải chuyển đáng mừng, căn bản là vũ nhục tự tôn của hắn.

Hắn là muốn Dạ Vị Ương, nhưng phải là nam tử này chủ động cùng hắn cá nước thân mật, phiên vân phúc vũ (mây mưa), mà không phải giống như bây giờ dùng loại biện pháp này chiếm tiện nghi.

“Người nói ta biết, ta là ai?” Tịch Thiên Thương dè xuống kích động, chịu đựng không đem nam nhân đôi thú nhĩ phiếm hồng quần áo hỗn độn trong ngực đẩy xuống giường hung hăng chà đạp một phen.

Hai mắt ngấn nước lộ ra một cổ mê mang, thật lâu không thấy nam nhân đáp lại, Dạ Vị Ương có chút đại ra nhìn Tịch Thiên Thương, xoa đôi mắt đỏ bừng cánh môi bán mở, bộ dáng không ngừng thở dốc vạn phần kích thích Tịch Thiên Thương.

“Nói a, ta là ai?” Tiểu hồ ly giống như thụ thương phát ra thanh âm ủy khuất, trong mắt Dạ Vị Ương chỉ nhìn thấy một người tựa hồ đang nói, chính là hắn hoàn toàn không nghe rõ, hắn hiện tại muốn được hôn môi, được vuốt ve.

Không có trả lời câu hỏi Tịch Thiên Thương, tiểu hồ ly theo bản năng xé bỏ quần áo chính mình, tay áo dài bị xé ngắn lên, nửa thân trên cơ hồ đều lộ ra giữa không khí, làn da tích bạch bởi vì một hỏa diệt do được vật mang đến, bách lí thấu hồng (trong trắng lộ hồng) tựa như cánh hoa đào, tiên diễm ướt át.

Mỹ cảnh mỹ sắc thế này, Tịch Thiên Thương vẫn cố tình thờ ơ, không chút nào đáp lại tiểu hồ ly đang khó chịu.

Từng khóa từng khóa nước mắt rơi xuống.

“Dạ Vị Ương! Người tỉnh cho ta!”

Thân thể lúc ẩn lúc hiện, Dạ Vị Ương tựa hồ nghe thấy có người gọi tên mình, trong nhãn đồng trước đó ngày đại dần dần khôi phục một tia thần thái.

“Cho ta, cho ta.” Cơ thể không chiếm được nhu cầu liên tục run rẩy, Dạ Vị Ương khóc muốn ôm lấy Tịch Thiên Thương, lại bị người kia siết bả vai không cách nào dựa vào nhau.

“Dạ Vị Ương, ngươi có biết ta là ai không?” Tịch Thiên Thương đau lòng dùng tay xoa đi nước mắt trên gương mặt nam nhân.

Dưới tình huống không còn thần trí cùng người phát sinh quan hệ, Dạ Vị Ương ngày mai sau khi thanh tỉnh có thể chịu đựng được sao?

Ít nhất, làm cho Dạ Vị Ương thanh tỉnh một chút, tuy rằng chỉ có khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy cũng tốt hơn hiện tại.

“Nói, nói ra ta liền cho ngươi.” Như là cổ vũ đối phương, Tịch Thiên Thương ôm lấy Dạ Vị Ương vỗ lưng nam nhân rồi hôn nhẹ bên tai.

Hít một ngụm lương khí thật sâu, rốt cục tiểu hồ ly cũng thoáng thả lỏng để trả lời, hần dùng lực trừng con ngươi muốn xem rõ nam nhân trước mặt, trong phút chốc Tịch Thiên Thương kéo ra khoảng cách giữa bọn họ, Dạ Vị Ương đưa tay sờ hai má Tịch Thiên Thương.

“Hoàng thượng...” Hần có thể nhận ra người vừa rồi hôn hần là ai.

Đối với Tịch Thiên Thương mà nói, như vậy vẫn chưa đủ.

“Tên, gọi tên của ta.” Tịch Thiên Thương vẫn kiềm nén không chuyển động, nam nhân trong ngực đã sớm nhịn không được mà khóc lớn.

“Hảo hồ ly, đừng khóc.” Tịch Thiên Thương cuối cùng quăng kiếm đầu hàng đem Dạ Vị Ương đẩy ngã xuống giường.

Hai người xé rách quần áo lẫn nhau, tiểu hồ ly vừa khó chịu vừa ủy khuất, giống như vỡ òa mất to tên phôi nhân khiến hần điên cuồng này.

“Tịch Thiên Thương! Xú hoàng đế! Sắc hoàng đế! Hồn đản hoàng đế a.”

Dạ Vị Ương mắng càng hăng say, Tịch Thiên Thương lại càng làm hăng say, trong căn phòng dưới ánh nến nho nhỏ, chiếu thân ảnh một người một hồ trên giường triển miên một chỗ.

...

...

“Ta chán ghét ngươi, xú hoàng đế!”

“Nói ngươi yêu ta.”

Tới nửa đêm, hai người sớm đã mồ hôi đầm đìa, được vật dần tán đi, Dạ Vị Ương đã khôi phục ba phần lý trí, chính là thân thể vẫn không khống chế được muốn đối phương thi ngược.

Hơn nữa Tịch Thiên Thương quen thuộc những điểm mẫn cảm trên người Dạ Vị Ương, mỗi một lần vừa làm cho Dạ Vị Ương cảm thấy như bay lên thiên đường, vừa xấu hổ giận dữ không chịu được.

“Không cần! Ta chán ghét ngươi!” Đại khái phía trước Tịch Thiên Thương luôn bắt Dạ Vị Ương gọi tên hần, lúc này Dạ Vị Ương đã có thể miễn cưỡng nhớ lại một ít chuyện xảy ra ban đầu.

“Tiểu hồ ly, ngươi rõ ràng thích ta, không phải sao?” Tịch Thiên Thương thấp giọng cười, ở bên tai nam nhân nói ra những lời khiến người ta mặt đỏ tai hồng.

“Ngươi sắc quỷ! Ngươi hạ lưu, ngươi vô sỉ, ngươi a! Nhẹ, điểm nhẹ...”

“Ngươi là khóc nói muốn a...”

“Ta từ bỏ, từ bỏ, không được, ta muốn chết...”

“Xú hoàng đế...” Tiểu hồ ly cực kỳ mệt mỏi toàn thân đầy mồ hôi nằm trên giường không nhúc nhích, rõ ràng đã rất muốn ngủ còn không quên mắng hai câu, miệng lẩm bẩm, chốc lát sau liền ngủ như chết.

Kéo chân đắp lên người Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương thì vẫn còn tỉnh táo, lẳng lặng nhìn nam nhân ngủ say, cũng không biết Dạ Vị Ương mơ thấy gì, ngẫu nhiên mơ hồ hồ lắm bầm hai câu, đôi thú nhĩ xù lên run run.

Mấy cái đuôi kia cũng không an phận, thường thường quất tới quất lui.

Tịch Thiên Thương ngược lại phát hiện ra địa phương rất hảo ngoạn, thời điểm Dạ Vị Ương ngủ nhẹ nhàng xoa bóp cái đuôi, tiểu hồ ly kia sẽ kêu “Anh, anh” hai tiếng.

Hắn nghĩ có lẽ hắn điên rồi, mới có thể nhìn chăm chăm một nam nhân ngủ say suốt cả đêm còn ngại không đủ, lại cảm thấy thú vị cực điểm.

Sáng sớm khi thái dương vừa mọc lên, trên giường Dạ Vị Ương nửa người nửa yêu chậm rãi biến hóa, dưới mí mắt Tịch Thiên Thương một người biến thành một tiểu hồ ly, ngay cả đuôi cũng biến ra sáu cái.

Đây là lần đầu tiên Tịch Thiên Thương nhìn thấy Dạ Vị Ương từ người biến thành hồ.

“Vật này Bá Hề đưa cho ngươi đi.” Tịch Thiên Thương nhìn khối ngọc bội giấu dưới lông mao tiểu hồ ly, nhẹ nhàng vỗ lưng tiểu hồ ly: “Bên người ta không có kiện vật phẩm tùy thân nào ý nghĩa, muốn cấp ngươi đồ vật này nọ cũng không biết cấp cái gì, cho dù cấp ngươi, chỉ sợ ngươi cũng không muốn.”

“Nếu không, ta đem chính mình cấp cho ngươi, thế nào?”

Tịch Thiên Thương tự độc thoại, cười nói: “Ta là xú hoàng đế, sắc hoàng đế, hỗn đản hoàng đế, về sau đi theo ngươi được không? Ngô, ngươi không trả lời chính là đáp ứng rồi, chúng ta đây là một lời đã định, không cho ngươi đổi ý nga.”

“Hoàng thượng?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm cẩn thận, là Thường Thiều Điển.

“Ngốc hồ ly, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi.” Tịch Thiên Thương đứng dậy chuẩn bị mặc quần áo, trên tay ngừng một lát, quay đầu thoáng nhìn qua phiến tay áo bị tiểu hồ ly đè lên.

Không nói hai lời, Tịch Thiên Thương lấy chủy thủ dưới gối đem tay áo cắt đi, mặc xong y phục liền thả sa liềm xuống, lúc này mới đi mở cửa phòng. (đoạn tụ phân đào trong truyền thuyết o_o!!!)

Nguyên bản tiểu hồ ly ngủ say bất tỉnh ở thời điểm Tịch Thiên Thương khê đóng cửa phòng thì chậm rãi mở mắt, nhìn mảnh tay áo bị chính mình đè lên trong lòng lục vị tạp bình.

Bản thân cũng thành người khiến quân vương đoạn tay áo a.

Tiểu hồ ly ủ rũ tiếp tục ghé trên giường, quan hệ giống như trở nên càng ngày càng phức tạp.

Hết chương thứ ba mươi ba

103. Quyển 2 - Chương 34: Một Lưới Bắt Trọn

Mấy hậu vệ của Tôn đương gia còn đang ở trong phủ ăn uống, còn chưa biết chủ tử bọn chúng đã bị hôn mê.

Tưởng rằng Tôn đương gia lúc này vẫn đang ở cùng mỹ nhân.

Tôn đương gia trong cơn mê cái gì cũng đều nói ra hết.

Tôn đương gia kia thật sự là vâng mệnh từ phía Bắc Thần can thiệp vào việc xây dựng công trình thủy lợi Quảng Nam, nhưng không phải giống như hắn tưởng là nghe lệnh trực tiếp của Bắc Thần Điều Quang, chỉ bằng thân phận của Tôn đương gia chưa có tư cách diện kiến Bắc Thần Điều Quang.

Chính là khi Chúc Hoa bọn họ hỏi ai là thượng cấp của hắn, Tôn đương gia lại trả lời không biết, mỗi lần tiếp nhận nhiệm vụ đều có người chuyên trách đến thông cáo, chỉ biết đối phương là một nhân vật trong triều đình Thiên quốc, cũng không rõ thân phận cụ thể là gì.

Đúng bởi vì thượng cấp là nhân vật có quyền lực trong triều đình Thiên quốc, nên hơn một lần Tôn đương gia bị Huyện lệnh Mân thành xử lý đều dễ dàng chạy thoát.

Mọi người không khỏi kinh ngạc sự thâm nhập của Bắc Thần Diêu Quang với các quốc gia, cũng không biết hiện giờ trong triều đình còn có bao nhiêu người bị Bắc Thần Diêu Quang mua chuộc.

Trừ bỏ lần này hiểu rõ tham dự gây rối công trình thủy lợi Quảng Nam là nhân vật bên ngoài, Tịch Thiên Thương bọn họ còn thu được một tin tức hữu hiệu, Tôn đương gia đang ngầm chuẩn bị giở trò, đem nữ nhi Đốc công Mân thành phụ trách tu kiến đập nước ném xuống sông chết đuối, hơn nữa tuyên bố nguyên nhân là hà bá tức giận, lấy việc này kích động công nhân bãi công.

Thật đúng là bại hoại, hao hết tâm tư mưu hại đồng bào.

Sau khi uống qua rượu Dạ Vị Ương đã biến trở về, trên đầu là đôi thú nhĩ, cộng thêm sáu cái đuôi, đang ngồi trong đục dững ngâm nước ấm nghe Thường Thiếu Điển ngoài bình phong lòng đầy cảm phần mắng chửi con rùa Tôn đương gia kia.

Dạ Vị Ương tự mình đi ra đục dững, lau khô người chậm rãi mặc quần áo, móng hấn vẫn có điểm không thoải mái, nhưng chuyện mặc quần áo nếu mượn tay kẻ khác thật sự bất hảo, vẫn là tự mình đến.

Buổi sáng hôm nay Tịch Thiên Thương ra ngoài một chút liền trở về, gặp tiểu hồ ly trên giường mở mắt muốn tỉnh, Tịch Thiên Thương cười tủm tỉm nhìn Dạ Vị Ương, nói phải đi ra ngoài xử lý công việc, muốn Dạ Vị Ương hảo hảo ở trên giường đợi, hấn rất nhanh sẽ trở về.

Thật là đủ xấu hổ.

Thắt xong dây lưng trên thân, Dạ Vị Ương âm thầm thở dài.

Hấn từ Thường Thiếu Điển biết được Tịch Thiên Thương đây là đi chọn thùng âm mưu của Tôn đương gia, một bên phải người ngăn cản Tôn đương gia ngầm hạ ngoan thủ, một bên nhanh chóng đem toàn bộ viên chức trong miệng Tôn đương gia âm thầm bắt lại.

Lưới đã giăng sẵn, chỉ còn chờ cá tự mình bơi vào thôi.

Nghe như thế Dạ Vị Ương cũng an ủi chính mình, ít nhất hấn không có hy sinh uống phí đúng không?

Tuy rằng không phải hấn tự nguyện, tuy rằng là do được vật, Dạ Vị Ương cũng không có biện pháp an tâm thoải mái tiếp thu toàn bộ sự tình xảy ra đêm qua.

Cả quá trình, giống như bàn ủi nóng đỏ để lại ấn ký thật sâu trong tâm trí hấn.

Hôm trước nhận được thư tín của Đại tướng quân, Dạ Vị Ương hồi âm rằng sẽ giải quyết sự tình ở Quảng Nam, chờ bên này tốt lên sẽ đi phương Bắc nhìn Đại tướng quân.

Nhưng hiện tại Dạ Vị Ương làm sao đi, cho dù biết Lưu Bá Hề nhất định sẽ lý giải hấn, Dạ Vị Ương cũng cảm thấy khó chịu, không dám đi đối mặt với Lưu Bá Hề, càng không dám đối mặt với chính mình.

Tịch Thiên Thương chưa trở về, Tôn đương gia kia còn bị trói hôn mê bất tỉnh, về phần mấy hộ vệ Tôn đương gia từ lâu đã bị bắt giữ, trong viện nhất phái yên lặng giống như sự tình gì cũng chưa từng phát sinh.

Dạ Vị Ương vừa ra khỏi cửa liền thấy một mặt hồng ảnh như hỏa, là Chúc Hoa.

“Như thế nào không đi theo Hoàng thượng?” Dù sao trong phủ đều là người một nhà, trong viện chỉ có hai người bọn họ, Dạ Vị Ương cũng không kiêng kị gọi Tịch Thiên Thương là Hoàng thượng thay vì lão gia.

“Hoàng thượng đều có người khác bảo hộ.” Ôm kiếm tựa vào cây, Chúc Hoa nghiêng đầu thản nhiên nhìn nam tử từ từ trong phòng đi ra, trong mắt hiện lên tia dị sắc.

“Nói như vậy người xem như là chuyên môn bảo hộ ta.” Hướng thái dương trên không trung đuổi thẳng thắt lưng, Dạ Vị Ương cầm lấy một cái đuôi trên tay thường thức, chậm rãi đi tới gần chỗ Chúc Hoa, “Chuyện ngày hôm qua ta không oán người, suy cho cùng là lo lắng cho đại cục, mặc kệ đó là xuân được hay độ được, Dạ Vị Ương ta không quan trọng, dù có hy sinh thì có sao.”

Chước Hoa nhíu mày: “Kia không phải độc dược.” Dạ Vị Ương miệng nói “Không oán người”, nhưng rõ ràng là mang ý tứ chất vấn.

“Đúng vậy, người kiến thức rộng rãi, hơn nữa từng có nhiều năm huấn luyện chuyên nghiệp, khẳng định là nhìn ra được trong rượu không phải độc dược mà là xuân dược, xuân dược không dẫn người vào chỗ chết nhưng lại có một biện pháp giải quyết, đó là phải cùng người phát sinh quan hệ, lúc ấy Hoàng thượng ở bên cạnh, mà người cũng biết Hoàng thượng đối với ta có ý.”

Dạ Vị Ương lạnh lùng cười, hần lắc đầu, mang theo chút thất vọng nhìn Chước Hoa: “Kỳ thực người có vài phần cố ý đúng không? Cố ý làm cho ta cùng Hoàng thượng phát sinh quan hệ.”

“Làm một hộ vệ, ý kiến cá nhân của người không nhiều lắm, ta không biết người bị người nào sai sử, hay đơn thuần chỉ là xem ta không vừa mắt, cho dù người võ công cao tới đâu, nếu không có biện pháp chân tâm chân ý bảo hộ ta thì tránh xa một chút, giảm bớt ác tâm giữa chúng ta.” Đây là lần đầu tiên Dạ Vị Ương đối với Chước Hoa nói ra lời nghiêm túc như vậy.

“Người có thể cảm thấy Hoàng thượng sẽ không vì thế mà trách tội người, dù sao hành động của người làm cho Hoàng thượng cùng ta có cơ hội, chính là đừng quên, Hoàng thượng hiện tại tín nhiệm ta, thích ta, người cảm thấy nếu ta khiến Hoàng thượng xử trí người, hần sẽ làm thế nào?”

Lời nói Dạ Vị Ương nhất thời làm cho Chước Hoa nhìn qua.

“Người thích Hoàng thượng hay là tướng quân.” Chước Hoa diện vô biểu tình hỏi.

“Hỏi như vậy, người lại có ý gì?” Dạ Vị Ương đối chọi gay gắt, thanh âm lạnh lùng nói: “Ta thích ai cùng người không quan hệ, Chước Hoa, nhớ kỹ thân phận của người, ta sẽ không tiếp tục nhường nhịn, đừng tưởng ngày trước ta nhường nhịn người liền lấy cái cớ để vượt qua, chờ Hoàng thượng trở về, ta sẽ bảo hần đổi cho ta hộ vệ khác.”

Nói xong, Dạ Vị Ương liền xoay người chuẩn bị rời đi, lý do chân chính khiến hần quyết định không cho Chước Hoa đảm nhiệm hộ vệ vẫn là thái độ của Chước Hoa.

“Người không xứng với Đại tướng quân!”

Phía sau truyền đến thanh âm khiến Dạ Vị Ương ngừng cước bộ, cho nên đây là nguyên nhân Chước Hoa nhắm vào hần?

“Ta xứng hay không xứng với Bá Hề, không đến phiên người nói.”

...

...

Dạ Vị Ương không quay đầu mà nhanh rời đi, đối thoại của hần và Chước Hoa ở trong phòng Thường Thiếu Điển đều nghe rõ, gặp Dạ Vị Ương lạnh mặt đi vào, Thường Thiếu Điển hướng ngoài phòng nhìn thoáng qua, Chước Hoa tựa vào thân cây bất thanh bất động.

“Chước Hoa chẳng lẽ thích Bá Hề?” Dạ Vị Ương tò mò hỏi, hần trước kia cũng không cảm giác a.

“Chước Hoa cùng Đại tướng quân lúc trước nhiều lần luận võ, những mỗi lần đều là Đại tướng quân thắng, sau đó Chước Hoa đem Đại tướng quân trở thành mục tiêu sùng bái, đối với Đại tướng quân chỉ có tình cảm sùng bái chứ không có loại tình cảm phức tạp khác.”

Điểm này Thường Thiếu Điển ngược lại có thể khẳng định, chính là hần không ngờ Chước Hoa lại cảm thấy Dạ Vị Ương không xứng với Lưu Bá Hề.

Nếu phóng ở trước kia hần có thể cũng cảm thấy như vậy, nhưng hôm nay ở bên cạnh Dạ Vị Ương một thời gian, Thường Thiếu Điển cảm thấy Dạ Vị Ương là một người phi thường tốt, tuy rằng hần không rõ Dạ Vị Ương rốt cục là người hay là cái gì.

Bất quá Thường Thiếu Điển vẫn kiên định cho rằng, Dạ Vị Ương là người tốt.

Chẳng qua Thường Thiếu Điển hơi kinh ngạc, hắn không nghĩ Dạ đại nhân bình thường gặp người liền cười, ngẫu nhiên có chút mơ hồ lại có thể nghiêm khắc phê bình người khác như thế, vừa rồi hành động của Dạ Vị Ương thật sự khiến hắn hoảng sợ. (tức nước vỡ bờ ____!!!)

“Cái này giống như thấy thần tượng muốn kết hôn, mù quáng lo nghĩ rồi nói điều càn rỡ.” Dạ Vị Ương hừ lạnh hai tiếng.

“Đại nhân, trước ăn chút điểm tâm đi.” Nhìn đến Dạ Vị Ương có khí lực mắng chửi người, Thường Thiếu Điển cũng an tâm một ít, hắn sợ sự tình đêm qua khiến Dạ Vị Ương luẩn quẩn trong lòng.

Chuyện tối qua nếu để Đại tướng quân biết, cũng không biết Đại tướng quân sẽ xử trí Chúc Hoa như thế nào.

Ais, thực phức tạp.

Một bên là Hoàng thượng, một bên là Đại tướng quân, cũng thật làm khó Dạ đại nhân. (còn Quang biến thái nữa =3=)

Dưới cơn tức giận của Tịch Thiên Thương, người tương quan ở Quảng Nam và Bắc Thần, với kẻ cầm đầu là Tôn đương gia đều bị tóm gọn, cả quá trình không có Dạ Vị Ương tham dự, nếu Dạ Vị Ương ở đây hắn cũng không biết làm thế nào.

Chính là không biết có phải hắn lỗi giác hay không, tổng cảm thấy Tịch Thiên Thương trận này thường xuyên ở bên ngoài hình như là đang trốn tránh hắn.

Ngô, một kẻ giống như kẹo cao su dính lấy hắn cứ nhiên còn có thể trốn hắn.

Bất quá trốn tránh như vậy cũng tốt, giảm bớt thời gian xấu hổ đơn độc gặp mặt.

Nội tộc tuy rằng đã xử lý, nhưng dân chúng lúc trước bị lừa bịp vẫn chẳng hay biết gì, không ít người vẫn còn tin tưởng lời đồn hà bá tức giận, sự tình dù được quan phủ áp chế, nhưng cũng để lại không ít tai họa ngầm.

Dạ Vị Ương lo lắng việc này về sau có thể bị người của Bắc Thần lợi dụng khuấy động lại, dù sao dân chúng nơi đó rất dễ dàng bị xúi giục, cũng quá dễ dàng tin tưởng mấy chuyện thần thần quỷ quỷ.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Dạ Vị Ương trong lòng đã có kế hoạch, muốn dân chúng tin tưởng hà bá không tồn tại khá khó khăn, vậy dứt khoát lấy danh nghĩa hà bá dùng một chút, chẳng qua không phải cản trở tu kiến đập nước, mà là làm cho dân chúng nghĩ hà bá không để ý trên sông tu kiến đập nước.

Người có chính sách, ta tự nhiên có đối sách.

Hắn nếu có thể khiến cho đại lang cầu giống chim nhỏ nghe lời mình, vậy một con cá trong nước cũng có thể đi?

Hết chương thứ ba mươi bốn

104. Quyển 2 - Chương 35: Truy Hà (rời Xuống Sông)

Dạ Vị Ương không nghĩ dùng tóc che lại đôi thú nhĩ, hắn cấp Thường Thiếu Điển vẽ một bức họa, làm cho Thường Thiếu Điển thay hắn chuẩn bị một cái chụp tai lớn, trực tiếp mang trên đầu là được, như vậy hắn có thể thuận tiện tùy ý cởi ra đội vào, dĩ vãng đều do Chúc Hoa giúp hắn lộng tóc.

Từ ngày cãi nhau với Chúc Hoa, Dạ Vị Ương về sau không thêm để ý tới đối phương, ý tưởng làm chụp tai căn bản xuất phát vì chính mình mà suy tính, ai mà không có tâm tư muốn tránh Chúc Hoa a?

Thường Thiếu Điển không dám dùng lông hồ ly làm chụp tai cho Dạ Vị Ương, liền sửa thành lông thỏ, hai khối tròn thỏ mao bạch bạch che trụ đôi thú nhĩ, trong gió phiêu phiêu rất đẹp mắt.

Điều này khiến thời điểm Tịch Thiên Thương lần đầu tiên nhìn thấy ước chừng sưng sốt vài giây, lúc trước xú hoàng đế còn có chút tránh né Dạ Vị Ương, lúc này vừa thấy tiểu hồ ly đội hai khối bạch thủ mao vui tươi hơn hử chạy tới chạy lui, bắt đầu động thủ động cước trở lại.

“Đi đi đi! Quản cho tốt móng vuốt thối của ngươi, đừng sờ loạn.” Nâng chụp tai thủ mao đặc chế của mình lên, Dạ Vị Ương hướng Tịch Thiên Thương trừng mắt, đây chính là đồ đặc chế a, trước mắt chỉ có một cái, hỏng rồi không có biện pháp sửa chữa.

“Tiểu Ương Tử, qua ba tháng nữa là sinh thần thứ hai mươi ba của ngươi, sinh thần nguyên bản của ngươi cũng vậy sao, là cùng một ngày?” Tịch Thiên Thương hưng phấn nhìn Dạ Vị Ương một thân tuyết trắng, “Tiểu hồ ly của trẫm càng ngày càng xinh xắn a.” (= =)

Qua ba tháng chính là sinh thần của thân thể này? Thật là có điểm khéo, bất quá sinh thần Dạ Vị Ương không phải ba tháng sau, hoàn toàn tương phản, hẳn nhớ rõ thời điểm hẳn sinh bệnh nằm trong bệnh viện không đi được, dường như cũng là tháng ba.

Nói không chính xác chính là bởi vì sinh thần thân thể này cùng hẳn kiếp trước thời gian tương phản, cho nên hẳn mới có thể xuyên qua thế giới này, trong thân thể này.

Đều là người trong thế giới này, Dạ Vị Ương cũng không muốn nhớ lại sinh thần kiếp trước, hẳn cùng Tịch Thiên Thiên ngồi trong xe ngựa đi về hướng bờ sông.

Tiểu hồ ly xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy nước sông bên cạnh đạo lộ giống như mãnh thú lao nhanh rít gào, trong lòng ám sinh một loại tình cảm sùng kính.

Đầu mùa xuân băng tuyết tan ra làm cho mực nước sông dần dâng cao, thủy triều mãnh liệt như vậy so với thiên quân vạn mã càng khiến lòng người rung động.

Dạ Vị Ương chỉ hy vọng, hải lưu cuộn cuộn này sau khi công trình thủy lợi hoàn thành xong sẽ giúp cho đất đai dân chúng Quảng Nam màu mỡ hơn, mà không phải bắn cùng và tai nạn.

“Vị Ương, ngươi không để tâm sao?” Gặp Dạ Vị Ương nhìn ra cửa sổ, Tịch Thiên Thương nhin không được hỏi.

“Để tâm cái gì?” Dạ Vị Ương quay đầu, trừng con ngươi, “Hoàng thượng là nói chuyện tình tới hôm đó? Đều đã xảy ra ta còn có thể làm cái gì, khóc lớn bắt người trả lại trong sạch cho ta, dường như hai chúng ta đã không tồn tại loại trong sạch này.”

“Có sinh khí buồn bực a, nhưng thương kia là tự bản thân ta, chẳng qua không tính toán phần nợ cầm đao đâm người a, chỉ bằng công phu mèo cào của ta, e rằng còn chưa rút được đao đã bị thị vệ bên cạnh người đánh chết.”

Dạ Vị Ương nhếch miệng cười, mấy cái đuôi dưới quần áo quơ quơ bên cạnh, hẳn cầm lấy một cái tự ngu tự nhạo xoa xoa, nói: “Việc này coi như cho ta một hồi giáo huấn.”

“Trẫm tuy rằng thích ngươi, muốn ngươi, nhưng tuyệt đối không nghĩ sẽ dùng cách thức bất kham như vậy.” Ngón tay lạng lẽ bắt lấy cái đuôi Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương nhìn nam nhân bên người: “Mấy ngày nay trẫm đã suy nghĩ kĩ, trẫm...”

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

“Hoàng thượng, chúng ta tới rồi.” Chức Hoa ở bên ngoài hô.

Dạ Vị Ương không có chờ nghe Tịch Thiên Thương nói câu kế tiếp, đứng dậy liền nhảy ra khỏi xe ngựa, nhìn thấy bóng dáng nam nhân tuyết trần kia rời đi, Tịch Thiên chỉ có thể thở dài nhanh chân đuổi theo.

Vì bình phục bất an thôn dân xung quanh, đám người Dạ Vị Ương quyết định thông qua hà bá tiêu trừ ảnh hưởng bất lương do tộc tử Tôn đương gia mang đến.

Ngày trước luôn che che giấu giấu, lúc này Dạ Vị Ương lợi dụng thân phận nguyên bản của hẳn xuất hiện tại công trường thi công, tiêu thất mấy tháng, tất cả mọi người đều nghĩ Dạ Vị Ương đã chết cư nhiên lại sống đến giờ, chuyện này với bản thân hẳn cũng đủ thần kỳ.

Vì đảm bảo an toàn, Tịch Thiên Thương vẫn không công khai thân phận, kết quả là Tịch Thiên Thương thân là hoàng đế chỉ có thể dưới sự bảo hộ của thị vệ âm thầm nhìn Dạ Vị Ương đi lên tể đàn đứng bên cạnh bờ sông.

“Mọi người nhất định rất kỳ quái, vì cái gì mấy tháng trước ta rơi xuống sông băng mà vẫn còn sống?” Trên đầu mặc dù vẫn đeo chụp tai thổ mao đáng yêu, nhưng gương mặt nam nhân trầm tĩnh, chậm rãi đảo qua mọi người bộ dáng khiến người ta không thể không tập trung tinh thần lên.

Tịch Thiên Thương trong lòng đột nhiên có một loại cảm xúc tự hào “Tiểu hồ ly nhà ta đã trưởng thành”, còn nhớ hơn một năm trước Dạ Vị Ương vừa mới tỉnh dậy cần cần dục dục, hiện tại nam nhân này đã trầm ổn cùng ẩn ẩn khí phách của thượng vị giả.

Dạ Vị Ương đưa chuyện hắn được cứu sống nhuộm đậm sắc màu thần thoại, hắn rơi vào giữa sông vốn nghĩ đã chết, chính là ở thời điểm hôn mê lại mơ thấy một thủy long nói cho hắn, hắn còn có việc chưa hoàn thành không thể chết như vậy.

“Ta ở lúc sắp chết chứng kiến thủy long kia chính là hà bá chương quản ngàn giang vạn thủy, việc ta chưa hoàn thành chính là đập nước hôm nay chưa tu kiến xong.” Dạ Vị Ương giơ lên chén rượu trong tay, khẳng khái dâng trào lớn tiếng nói: “Hôm nay ta đến đây là muốn nói với các vị, chúng ta tu kiến đập nước chẳng những không khiến hà bá phẫn nộ, ngược lại là ý chỉ hà bá cấp cho tại hạ.”

Lời thần quý tạm thời miễn bàn, Dạ Vị Ương nhìn mọi người bên dưới lộ ra một tia cười, ít nhất hắn đi với thế giới này không phải hoàn toàn vô ý nghĩa.

Về phần ý nghĩa là gì, hắn vẫn đang tìm kiếm, kinh hoảng thất thổ ban đầu, đến khi định thần nhân hiện tại, dưới vận mệnh an bài, hắn chung quy cảm thấy ý nghĩa hắn đi vào thế giới này, cùng với hắn biến thành cử vĩ hồ ly sau lưng mơ hồ còn ẩn giấu bí mật gì đó.

“Thiên hữu (trời phù hộ) Quảng Nam, rượu kính hà bá.” Dạ Vị Ương xoay người cách tay vịn hất chén rượu xuống dòng nước cuộn cuộn, hai tròng mắt gắt gao nhìn du ngư thoát ẩn thoát hiện giữa sông, đừng làm ta thất vọng a, cá nhỏ.

Đều nhảy lên đi, please. (= =)

Trong lòng vừa mới niệm xong, dưới sông một đàn cá đột nhiên đua nhau nhảy lên, mặt nước giống như sôi trào khiến mọi người ở đây cả kinh ngây dại, đồng loạt quỳ gối xuống đất khẩn cầu hà bá chúc phúc.

Ném chén rượu qua bên cạnh, Dạ Vị Ương nhìn mọi người, trong mi vũ thần thái phi dương: “Trời giáng thần tích, đó là hồi ứng của hà bá, chính là thượng thiên chúc phúc Quảng Nam chúng ta!”

“Dạ, Dạ đại nhân sao làm được như vậy?” Thường Thiệu Điển cũng ngây ngẩn cả người, nếu không phải sớm biết hết thấy là tính kế, hắn khẳng định cũng giống như những người xung quanh quỳ trên mặt đất đi.

“Nói không chừng, Vị Ương thật là thượng thiên phái xuống tạo phúc cho lê dân bách tính.” Tịch Thiên Thương nhìn nam nhân trên tể đàn kia ánh mắt càng thêm chuyên chú.

Đột nhiên lúc đó, Tịch Thiên Thương biến sắc, vài kẻ mặc đồ công nhân bất thành linh từ trong đám người nhảy ra bay về hướng tể đàn.

Dạ Vị Ương cũng bị một màn xảy ra bất ngờ này dọa tới, hộ vệ trước mặt liền bị thích khách đâm xuyên qua ngực, chưa trải qua tình huống huyết tinh rõ ràng như vậy Dạ Vị Ương nhất thời sửng sốt tại chỗ.

Ngay thời điểm thích khách chuẩn bị bắt Dạ Vị Ương, một mặt hồng ảnh tức thì phi đến một cước đem thích khách kia đá văng, Chúc Hoa bắt được tay Dạ Vị Ương đẩy ra phía sau mình.

“Là người?” Dạ Vị Ương thoáng sửng sốt, đột nhiên gặp bên cạnh có bốn năm người đồng loạt cầm đao hướng bọn họ chém tới, Dạ Vị Ương nhin không được kinh hô: “Cẩn thận.”

“Hiện tại không phải lúc để ngăn người.” Chúc Hoa một kiếm ngăn lại mấy thích khách, thích khách thân phận bất minh rõ ràng sớm có chuẩn bị mỗi người đều thân thủ bất phàm, muốn đối phó những người này không khó, khó chính là còn phải bảo hộ Dạ Vị Ương không có vô công.

Quan binh ở đây cùng thích khách triển đấu, đại bộ phận hộ vệ đều đang bảo hộ Tịch Thiên Thương, hiện giờ đã đấu với thích khách trên tể đàn chỉ có một mình Chúc Hoa.

Tịch Thiên Thương tâm nhất thời như nhảy ra khỏi yết hầu, bắt chắp ngăn cản của người bên cạnh, quát lớn: “Nhanh đi bảo hộ Dạ đại nhân! Đều vây quanh người ta làm cái gì, nhanh lên!”

“Nguy rồi, tể đàn sắp ngã!” Thường Thiếu Điển đột nhiên kinh hô.

Thích khách mắt thấy không thể bắt được Dạ Vị Ương, cư nhiên dùng đao đem chân cột tể đàn chém đứt, tể đàn nhất thời lung lay lảo đảo, tùy thời sụp đổ.

“Đều cút ngay cho ta!” Tịch Thiên Thương một phen đẩy đám người ngăn đón trước mặt, bắt lấy đao của hộ vệ bên cạnh hướng về phía tể đàn.

Bên kia Dạ Vị Ương đứng trên tể đàn chỉ có thể nắm chặt y phục Chúc Hoa mới không bị té ngã xuống đất, tể đàn đã sớm nghiêng trái nghiêng phải, nhưng thích khách tựa như không cần mạng còn muốn cấp giết bọn họ.

“Người đừng quản ta!” Mắt thấy Chúc Hoa vì bảo hộ mình mà thương trên người càng lúc càng nhiều, Dạ Vị Ương nhịn không được nói.

“Đại tướng quân đối với ta có ân, hần từng bảo ta phải bảo hộ người thì ta sẽ bảo hộ người, ta không muốn làm cho hần thất vọng.”

Tể đàn lung lay sắp đổ rốt cục chịu không nổi sức nặng mà sụp xuống, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng thét của Dạ Vị Ương, Chúc Hoa vội xoay người, Dạ Vị Ương dưới chân hư không cả người hướng dòng sông ngã xuống.

“Dạ Vị Ương!” Tiếng hét này không phải đến từ Chúc Hoa, bên cạnh một bóng người tức thì kéo lấy tay Dạ Vị Ương, hai người song song rơi xuống dòng sông chảy siết.

Hết chương thứ ba mươi lăm

105. Quyển 2 - Chương 36: Căn Nhà Nhỏ Trong Rừng (thượng)

Một mặt nạ kim sắc chạm rồng theo đường quang từ ngoài cửa sổ xuyên vào ánh lên quang mang rực rỡ, giữa âm ảnh khuôn mặt nam nhân mờ ảo không rõ, chỉ lộ ra cánh tay tái nhợt thường thức mặt nạ kim sắc, từ tia sáng mặt nạ chiếu ra vài người đang quỳ trên mặt đất.

“Trời giáng điềm lành, bách ngư nhảy lên?” Trong thanh âm trầm thấp dẫn theo một tia tiểu ý băng lãnh, đám người bên dưới càng cúi thấp đầu ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Nhượng các người phá hoại công trình Quảng Nam Thiên Quốc, chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong, thậm chí khiến cho Tịch Thiên Thương bỏ tuyển liên mà trầm bài bố ở Quảng Nam.”

Trong âm điệu không chút phật phùng hiện ra áp lực khiến người ta khiếp sợ, vài người run giọng cầu xin tha thứ: “Hoàng thượng thứ tội, hoàng thượng thứ tội a, thật sự chúng ta không dự đoán được Dạ Vị Ương chẳng những không chết còn ở khắp nơi điều tra...”

“Trẫm tối chán ghét, chính là sai lầm còn muốn đi tìm cớ.” Nam nhân ngồi trên ghế cầm lấy mặt nạ trong tay, xuyên thấu qua mặt nạ lạnh lùng nhìn đám người quỳ trước mắt.

Thị vệ bên cạnh giờ đao chém xuống, trên mặt đất chỉ còn lại những thi thể không bao giờ tìm cớ được nữa, rất nhanh liền có người tha thứ chường mắt đó ném ra ngoài.

Thờ ơ nhìn vết máu loang lổ trên đất, Bắc Thần Diêu Quang đem mặt nạ tìm về trong sơn động ngày đó đeo lên khuôn mặt mình, giống như chỉ cần như vậy, hần có thể cảm giác được khí tức của tiểu hồ ly mất tích kia.

Người ở nơi nào a, vật nhỏ.

“Dạ Vị Ương...” Ánh mắt vi ngưng, Bắc Thần Diêu Quang nỉ non thốt ra ba chữ.

“Hồi hoàng thượng, nghe nói Dạ Vị Ương đó trong lúc hỗn loạn bị rơi xuống sông, đến bây giờ vẫn chưa biết ở đâu.” Một thị vệ trả lời.

Lại rơi xuống sông? Bắc Thần Diêu Quang bỗng dưng cười: “Dạ Vị Ương này cũng thật thú vị, luôn thích nhảy xuống sông, ta xem người này mạng thực lớn, trên một lần không chết, hiện tại cũng sẽ không chết, tăng thêm nhân thủ đến hạ du sông tìm kiếm, nếu thấy người khả nghi, lập tức bắt lại.”

“Dạ!”

“Còn có, bảo Kim quốc tiếp tục ở phương bắc Thiên quốc nháo cho trầm, giữ chân Lưu Bá Hề lại.”

Theo trên ghế đứng dậy, Bắc Thần Diêu Quang đi đến bên cửa sổ nhìn không trung ngoài phòng, có mây đen từ phương xa kéo tới sắp phủ ánh dương.

Gió mưa lại đến, trời quang chẳng còn.

Dạ Vị Ương, người sẽ biết tiểu hồ ly của trầm ở nơi nào sao?

...

...

“Người theo ta nhảy xuống làm gì?!”

Thở từng ngụm từng ngụm phì phò, nam nhân từ dưới sông chậm rãi đi đến bên bờ toàn thân hai người ướt sũng, đúng là Dạ Vị Ương cùng Tịch Thiên Thương trước đó bị rơi xuống sông.

“Ta còn không phải lo lắng cho người sao, nhìn xem, ta đều nguyện ý cùng người tự tử, người còn ở nơi này hung dữ với ta, xú hồ ly!” (=||)

“Xú hoàng đế, ai muốn cùng người tự tử!”

Đuôi ẩm ướt thật nặng, Dạ Vị Ương bò tới bờ cỏ một thở hồng hộc, một tay bị nam nhân đồng dạng nằm kề bên gắt gao nắm.

Đấu võ mềm thì đấu võ mềm, đối với Tịch Thiên Thương dũng cảm quên mình cùng hấn nhảy xuống sông, trong lòng Dạ Vị Ương vẫn là có mấy phần cảm giác vi diệu.

“Thật muốn xé ngực người ra nhìn xem, tim người có phải làm bằng đá không, ta vì người nhảy sông, người một chút cảm động cũng không có, như thế nào cũng nên cảm động khóc rống tuôn lệ, sau đó lập tức nhào vào ngực ta hô: Hoàng thượng, hoàng thượng ta yêu người chết mất! Hoàng thượng, Tiểu Ương Tử về sau chính là người của người, người nha sao lại cỗi y phục của ta a...” Ui!

Tịch Thiên Thương đang vui vẻ tưởng tượng Dạ Vị Ương bên này trừng mắt dùng đuôi quất thẳng vào hấn.

“Ái phi, người đánh ta làm gì?”

Người nói hai người vừa từ dưới sông đi lên, Tịch Thiên Thương thể nhưng tuyệt không lo lắng khẩn trương, ngược lại bắt đầu vô kiểm vô bị (không giữ hình tượng, da mặt dày =||).

Dạ Vị Ương dùng sức giãy khỏi tay đối phương, lầm bầm nói: “Nếu để người trong triều đình biết người cùng ta nhảy sông, quay đầu sẽ không nói là đại nịnh thần, mà chính là hồ yêu hại nước hại dân.”

Tịch Thiên Thương cười ha hả: “Ai dám nói ái phi của trầm là hồ yêu hại nước hại dân, trầm là người đầu tiên đem hấn ném xuống sông a.” ?

Tuy rằng Tịch Thiên Thương vô kiểm vô bị, bất quá có người này bên cạnh trái lại khiến Dạ Vị Ương an tâm không ít, hấn nhìn quanh bốn phía, trước mắt bọn họ là dòng sông mới vừa rơi xuống, sau lưng là một cánh rừng, cũng không biết bọn họ là bị nước sông đánh dạt tới hay sao, chung quanh không một bóng người.

“Chúng ta có nên ở nơi này chờ bọn người Thường Thiều Điển tìm đến?” Một trận gió thổi qua, Dạ Vị Ương nhin không được đánh một cái rùng mình, thật lạnh.

“Đi thôi.” Tịch Thiên Thương kéo tay Dạ Vị Ương đem người túm lên.

Dạ Vị Ương thất tha thất thểu theo sát ở bên cạnh: “Đi chỗ nào?”

“Trừ bỏ người của chúng ta, thích khách khăng định cũng sẽ phái người đến hạ du phụ cận tiến hành tìm kiếm, chờ người khác tới cứu, ta càng thích nắm trong tay vận mệnh chính mình.” Tịch Thiên Thương quay đầu nhìn Dạ Vị Ương khoe môi giương lên, nhãn thần lấp lánh tựa như hai ngọn minh đăng làm cho người ta cảm thấy an tâm, “Đi thôi, tiểu hồ ly.”

Dạ Vị Ương theo Tịch Thiên Thương đi vào rừng, trong chốc lát trên người ướt đẫm khiến hấn nhin không được phát run, điều này làm hấn nhớ tới ngày trước từng một lần rơi vào trong nước.

Lần ấy tuy rằng sóng sót biến thành hồ ly, chính là rất nhanh bị thợ săn bắt được nhốt vào lồng sắt, vừa đói vừa lạnh trên người còn bị thương, thời điểm đó Dạ Vị Ương chân chính cảm nhận được thể nào gọi là “tuyệt vọng”.

Hấn nhìn thoáng qua Tịch Thiên Thương phía trước, quần áo bị nước sông thấm ướt dính vào lưng nam nhân kia, phát họa nên tấm lưng rộng lớn vững trãi, tuy nói luôn bị Tịch Thiên Thương nhiều lần cố ý khi dễ, nhưng hiện tại dưới tình huống này nhìn thấy Tịch Thiên Thương đi nhanh về phía trước, lại khiến cho Dạ Vị Ương mặc danh cảm thấy bọn họ có thể ra khỏi cánh rừng này, thuận lợi trở về nhà.

Đại khái chính là “tuyệt vọng” cùng “hy vọng” khác biệt đi.

Chẳng qua khiến người ta phiền lòng chính là, nhà đột còn gặp mưa đêm, đi chưa được bao lâu trời bắt đầu âm xuống, xem ra sắp đổ mưa.

“Ta thích ngươi nên mới trêu đùa ngươi, bằng không ngươi xem ta có trêu đùa những người khác? Đúng là tiểu hồ ly không biết điều.” (=|||)

“Ngươi lần trước nói mấy ngày nay đã suy nghĩ kĩ, suy nghĩ kĩ cái gì a?” Bên cạnh chẳng còn ai khác, Dạ Vị Ương cùng Tịch Thiên Thương hàn huyền, dù sao cũng tránh né người này, chỉ bằng nhìn xem Tịch Thiên Thương suy nghĩ cái gì.

Một giọt mưa to như hạt đậu rơi trên thú nhĩ Dạ Vị Ương, Dạ Vị Ương ngẩng đầu nhìn lên khoảng không, vô số giọt mưa tí tách bắt đầu rơi xuống.

“Ta biết ngươi hiện tại không thích ta, bất quá không quan hệ, ta liền như vậy theo đuổi ngươi, một ngày lại một ngày, năm này lại năm nữa, cũng không tin ngươi sẽ không yêu thương ta.” Tịch Thiên Thương cười ha hả, đùa cợt nói: “Tốt nhất là đến lúc ngươi thương ta, sau đó ta liền không thương ngươi, cho ngươi nếm thử chút tư vị cầu mà không được, ta đây là: đại cừu tất báo.”

“Như vậy xin lỗi a, ta đây khăng định về sau tuyệt không thương ngươi.” (cứng miệng vào em ==)

“Đúng a đúng a, ngươi ngàn vạn lần đừng thương ta...” Tịch Thiên Thương cúi đầu cười.

Trận mưa này đến cũng nhanh mà rơi cũng lớn, nước mưa từ trên trán chảy xuống che khuất tầm mắt khiến người ta không nhìn rõ con đường trước mặt, mưa đánh vào lá cây rậm rạp phát ra tiếng lộp bộp, Dạ Vị Ương mơ hồ nhắm mắt lại mặc Tịch Thiên Thương dẫn đi.

Cảm giác nam nhân bên người run rẩy đến lợi hại, Tịch Thiên Thương kéo hai tay nam nhân đến trước ngực: “Lên đây, ta công ngươi!”

“Ta có thể tự mình đi.”

“Ngươi có thể đi, ta còn chê ngươi làm chậm cước bộ của ta.” Tịch Thiên Thương bán ngồi xổm xuống đem nam nhân công trên lưng.

Đột nhiên cảm thấy mưa trên đầu bớt đi một chút.

Dạ Vị Ương hai tay ôm cổ Tịch Thiên Thương, mấy cái đuôi run rẩy nâng lên làm dù che tại đỉnh đầu bọn họ, tuy rằng không thể hoàn toàn ngăn trở mưa gió, nhưng cũng khiến cho tầm mắt Tịch Thiên Thương rõ ràng hơn nhiều.

“Chúng ta đang ở đâu?” Dạ Vị Ương mơ mơ màng màng giương mắt, ý thức của hắn dừng lại trên lưng Tịch Thiên Thương, sau đó hắn dùng đuôi che mưa cho bọn họ.

Hắn hướng bên cạnh nhìn nhìn, hình như là một căn nhà gỗ cũ, bên trong bị đột mưa, hắn còn ngửi thấy mùi ẩm mốc.

“Là nhà gỗ bị thủ lâm nhân (người trông coi rừng) bỏ lại.” Nghe được thanh âm Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương đang đốt lửa trong phòng rất nhanh bước đến bên cạnh nam nhân, có chút đau lòng nhu nhu cái trán nóng hổi của tiểu hồ ly.

Rõ ràng đã muốn ngắt đi, lại còn dùng mấy cái đuôi ướt đầm nặng trĩu che mưa cho hắn, thẳng đến khi tìm được căn nhà gỗ nát này, Tịch Thiên Thương cũng không biết lúc ấy nên cười hay nên khóc.

“Cởi quần áo ra.” Dem Dạ Vị Ương cấp ngồi dậy, vừa mới châm đồng lửa Tịch Thiên Thương vội giúp tiểu hồ ly cởi quần áo ướt đầm trên người, hắn sờ sờ giường đất bên dưới, hoàn hảo, đã dần có nhiệt độ.

Hết chương thứ ba mươi sáu

106. Quyển 2 - Chương 37: Căn Nhà Nhỏ Trong Rừng (hạ)

Miền áo mùa đông vừa ra khỏi cửa đã ẩm ướt, mặc vào càng lạnh, trong ngày sơ xuân mưa nhiều cũng là đạo lý như vậy.

Y phục ướt đầm rét run, cởi ra Dạ Vị Ương liền cảm giác được lạnh lẽo, phải dùng đuôi sưởi ấm chính mình, nhưng lông trên đuôi đều bị thấm nước, đồng dạng lạnh như băng.

“Rõ ràng đều là người, sao lại không công bằng như vậy.” Dạ Vị Ương cuộn mình trên kháng thượng hơi có độ ẩm, nhìn Tịch Thiên Thương chỉ mặc một cái quần đơn bạc ở trong căn phòng cũ nát vội đến vội đi, trong lòng thập phần khó chịu.

Tổ chất thân thể hắn không kém a, chính là bị nước cuốn trôi, trong rừng gió lạnh, lại gặp mưa to, cho nên mới cảm mạo phát sốt.

Tịch Thiên Thương rõ ràng giống hắn, nhưng nhìn thể nào thì một chút dấu hiệu sinh bệnh cũng không có, tại ánh lửa đỏ rực lộ ra màu da khỏe mạnh, nửa thân trên xích lỏa cũng bóng loáng rắn chắc.

“Người bị quảng gãy chân hơn nửa năm đều không có hảo hảo vận động, sao có thể so sánh với ta nhiều năm tập võ kiện thân a?” Tổ chất thân thể cơ bản là ở chỗ này đi.

Tịch Thiên Thương tìm hai sợi dây thừng trong phòng giặt một đường tuyến, cười đem quần áo vắt bớt nước rồi phơi lên.

May mắn trong căn nhà gỗ cũ nát này còn có một ít củi, bằng không bọn họ ngay cả nhóm lửa cũng khó khăn.

Sau khi xong xuôi, Tịch Thiên Thương đem cái quần cuối cùng trên người dứt khoát cởi xuống phơi lên, Dạ Vị Ương liếc mắt hơi mất tự nhiên hướng tầm mắt sang chỗ khác, nằm xuống nhìn ra bên ngoài phòng.

Mưa lúc này nhanh đến cũng nhanh đi, khi này còn ầm ầm từng cơn giống như có người cầm đập phụ dùng sức đập lên người bọn họ, bây giờ đột nhiên trở nên ôn nhu khê khàng, tựa như lông bò nhỏ vụn phiêu phiêu hạ xuống.

Tầm mắt Dạ Vị Ương đột nhiên xuất hiện một cái bóng nam nhân bị mái tóc phi tán bao phủ, Tịch Thiên Thương chạy đến bên cửa sổ dùng vải bố che cửa sổ lại, miễn cho gió thổi vào.

“Phốc.” Dạ Vị Ương thật sự nhin không được bật cười.

“Cười cái gì, tiểu hồ ly.” Nghe được tiếng cười vọng lại phía sau của nam nhân nào đó, Tịch Thiên Thương liếc nhìn qua.

Vừa rồi tiểu hồ ly bị hấn lột hết quần áo đang cuộn mình ở kháng thượng, mái tóc ướt đầm dẫm tại gương mặt bởi vì phát sốt mà đỏ bất thường, nước mưa theo gò má chảy xuống cằm ngưng tụ thành một khỏa thủy tích, tí tách nhỏ giọt xuống hai đầu gối dính sát vào nhau, sau đó lại theo đường cong đôi chân sắc bén trượt xuống mắt cá chân, cuối cùng là ở bên cạnh đôi chân trần tụ thành một vũng nước nho nhỏ.

“Nhìn bóng lưng người, còn tưởng là mỹ nữ.” Dạ Vị Ương cười nói.

Tịch Thiên Thương chỉnh thể là thon dài, chân thon dài, hai tay thon dài, mái tóc che phủ sống lưng thẳng tắp cùng bờ vai rắn chắc, không cần nói, nhìn từ phía sau thật đúng là bóng dáng sát thủ.

Bất quá cho dù xoay lại cũng không làm cho người ta bị dọa đến, dấu sao dung mạo Tịch Thiên Thương chính là di truyền từ Tịch Thiên Lôu danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam Thiên quốc ngày trước a, nếu không phải trong đôi mắt kia luôn lộ ra quang mang nguy hiểm như lang sói, sách sách, thì đúng là mỹ nhân dung mạo xuất chúng.

“Có mỹ nữ nào mạnh mẽ như ta không?” Tịch Thiên Thương xoay người trực tiếp đối mặt với Dạ Vị Ương, ý tứ trong lời nói khiến người ta nhin không được hướng mắt nhìn đến địa phương nào đó. (= =)

Hai má nguyên bản đã đỏ lúc này càng đỏ hơn, Dạ Vị Ương hơi mất tự nhiên nghiêng đầu sang một bên, thậm chí Tịch Thiên Thương vô kiểm vô bị, lại nghĩ vật kia từng chạm vào hấn liền có loại cảm giác vi diệu thế nào.

Ký ức về đêm hoang đường điên cuồng đó không ngừng ủa về trong đầu Dạ Vị Ương, hấn càng không muốn nghĩ tới lại càng nhin không được muốn nghĩ tới.

“Thẹn thùng cái gì, người từ trong ra ngoài có chỗ nào ta...” Tịch Thiên Thương cố ý ở câu cuối cùng tăng thêm ngữ khí, “chưa từng sờ qua?”

“Vô sỉ!”

Một cỗ nhiệt khí từ bên cạnh truyền đến, Dạ Vị Ương ngẩng đầu chỉ thấy Tịch Thiên Thương đã chạy đến kháng thượng, đưa tay liền ôm lấy hấn, hấn vội hô: “Người làm gì?”

“Ôm nhau cùng ấm a, ta ấm áp không?” Xem xét hai má đỏ như máu của Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương nhin không được hướng gương mặt nam nhân hôn xuống, chế nhạo nói: “Mặt đỏ như vậy, là do phát sốt hay là nghĩ đến thời gian khoái hoạt cùng ta một chỗ, thẹn thùng không chịu nổi.”

Vừa nghe lời này, mặt Dạ Vị Ương muốn bốc khói: “Người không thể im lặng chốc lát được sao, đầu ta thật sự rất đau.”

“Hảo hảo, không trêu người.”

Đem tiểu hồ ly nâng lên để đối phương ngồi trên đùi chính mình, toàn thân Tịch Thiên Thương từ sau lưng ôm lấy Dạ Vị Ương, người từng luyện qua võ công chính là bất đồng, Tịch Thiên Thương liền giống với túi chườm nóng lớn nhiệt khí cuộn cuộn tản ra không ngừng khiến cho người ta quẩn luyến.

Dạ Vị Ương không thể kháng cự nhiệt độ này, nguyên bản đầu vô cùng đau đớn dưới phần ấm áp đó cũng dần giảm bớt, hấn nhin không được thả lỏng tứ chi tựa vào lồng ngực đối phương, chẳng qua tiếp xúc thân mật kháng khí nư vậy khiến người ta tâm tình phức tạp.

...

...

Bất Tịch Thiên Thương yên tĩnh, người này thật đúng là trở nên yên tĩnh.

Trong căn nhà gỗ nhỏ tĩnh lặng chỉ còn lại âm thanh “phốc, phốc” phát ra từ đồng củi đang cháy, còn có từng trận nhiệt khí dãn ở bên tai.

Hiện tại Dạ Vị Ương không lạnh, hân nóng đến lợi hại, đồng lửa kia rõ ràng đốt bên dưới, lại giống như đốt trên người hân khiến hân toàn thân đều ướt mồ hôi.

“Quần đồ vật của ngươi, nó đâm ta.” Tiểu hồ ly dẫn đầu đánh vỡ im lặng.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Nó nói không được.” Tịch Thiên Thương có chút vô tội trả lời khiến Dạ Vị Ương nhất thời một trận vô ngôn.

“Trán ngươi rất nóng, tiếp tục như vậy sẽ không tốt, nếu chúng ta mặc quần áo quá dày, chốc lát sẽ bị nướng chín, biết không Tiểu Ương Tử, ta vừa mới ở trong phòng tìm được ít đồ vật, một chén gạo, còn có nửa bầu rượu.”

Dạ Vị Ương không phải thực hiểu ý của Tịch Thiên Thương đột nhiên nói ra một chuỗi dài như vậy, hân sờ trán mình, nói: “Ta không yếu đuối như vậy, chỉ cần tìm một chỗ để ta hảo hảo ngủ một giấc là tốt rồi.”

Tuy rằng vấn đề hiện tại là, bọn họ ở nơi này cũng không tính tốt, cho dù phải ngủ một giấc cũng không biết đầu tiên tìm được bọn họ là người trong nhà, hay là thích khách muốn mạng bọn họ.

Dạ Vị Ương không phải nữ nhân yếu ớt, cho dù bây giờ bắt hân mặc quần áo tiếp tục chạy trốn, hân cũng chỉ cần môi, sau đó theo Tịch Thiên Thương ly khai nhà gỗ mà chạy đi.

“Ngươi làm gì!” Đột nhiên cảm giác phía dưới có vật gì đó giống như thiêu hỏa côn chạm vào mình, Dạ Vị Ương cả kinh suýt chút nữa từ trong ngực Tịch Thiên Thương nhảy ra.

Tịch Thiên Thương vội vàng gắt gao túm lấy cánh tay Dạ Vị Ương đem người giam vào lồng ngực, trầm giọng nói: “Không phải ngươi mỗi lần tiến hóa ra một cái đuôi thương bệnh trên người đều khỏe lại sao? Hơn nữa biến thành tiểu hồ ly có lông mao bao phủ sẽ không cảm thấy lạnh.”

“Đừng... a, Tịch Thiên Thương ngươi, tên hỗn đản này!” Một chút không lưu ý liền bị đối phương chiếm tiện nghi, tiểu hồ ly lâm vào tình huống tiến thoái lưỡng nan, xuất không được mà tiến cũng không làm cho Tịch Thiên Thương hoàn toàn đi vào.

“Ngươi có thể xem đây là..., ta cố ý chiếm tiện nghi ngươi.” Một tiếng kêu rên, Tịch Thiên Thương nắm thắt lưng Dạ Vị Ương ấn xuống.

Đau nhức bất ngờ truyền đến khiến tiểu hồ ly toát mồ hôi lạnh, trong lòng không ngừng mắng tên hỗn đản này, đầu cần bảo hân xem như cố ý, đây rõ ràng chính là cố ý.

Mỗi khi Dạ Vị Ương muốn chạy trốn, Tịch Thiên Thương liền kéo nam nhân vào ngực, như vậy qua vài lần tiểu hồ ly nguyên bản không có khí lực trở nên hoàn toàn không còn khí lực.

Thân thể tiếp xúc thân mật rất nhanh thức tỉnh ký ức đêm đó, Dạ Vị Ương nhớ rõ chính mình vì được vật mà cầu xin nam nhân này ôm ấp, vì va chạm của đối phương mà khóc lóc rên rỉ.

Phần lực đạo này, phần nhiệt độ này, cùng với sự thân mật chân chính phát sinh hiện tại đều làm cho đầu óc Dạ Vị Ương hoang dại.

Tâm lý không thể kháng cự vui thích trên cơ thể, lúc đầu đều dựa vào ngực đối phương, sau đó là đối mặt ngồi trên đùi cùng nhau chơi trò dã ngưu du hí trong vườn điền cuồng không ngừng, mỗi lần muốn leo đến đỉnh núi đều sung sướng khó có ngôn từ nào miêu tả được.

Xương cốt giống như tan ra tiểu hồ ly xụi lơ nằm trong ngực Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương ngay cả suyễn khí cũng cảm thấy lao lực.

“Nếu như, ta nói nếu như.” Tịch Thiên Thương nhẹ nhàng vỗ về hai má nam nhân, cúi đầu ở trên trán Dạ Vị Ương hôn một ngụm, lẩm bẩm nói: “Lúc trước cùng ngươi đi Ngọc Hành sơn là ta, ban đầu quan tâm ngươi cũng là ta, ngươi sẽ thích ta sao? Cho dù chỉ là một chút?”

Dạ Vị Ương không có mở miệng trả lời, bên kia Tịch Thiên Thương cười nói: “Bất quá cũng không sợ, ngươi thích ta cũng được, nếu không thích, chỉ cần ta thích ngươi là tốt rồi.”

Dạ Vị Ương ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn người đang tự vấn tự đáp, tuy rằng muốn tạo ra khí thế, nhưng trong tình huống này như thế nào cũng là phong tình vạn chủng.

“Chính nhân quân tử liền giao cho Lưu Bá Hề làm đi, ta nếu làm chính nhân quân tử phỏng chừng đời này cũng không có biện pháp khiến người đem ta ghi tạc trong lòng, bất luận người thích hay chán ghét ta, thì sau này người có đi đến nơi nào ta cũng sẽ theo phiên người, chứng minh tình yêu của ta, tiểu hồ ly.” Tịch Thiên Thương cọ cọ chớp mũi Dạ Vị Ương.

“Cho dù ta nói không thích, khẳng định người cũng sẽ không để ý.” Mí mắt rất nặng, Dạ Vị Ương tựa vào lồng ngực nóng bỏng của đối phương biến thành hồ ly sau đó không còn phát sốt, Tịch Thiên Thương không nhẫn tâm đánh thức Dạ Vị Ương.

Thật cẩn thận đem tiểu hồ ly đặt trên giường, Tịch Thiên Thương nhảy xuống giường trước mặt quần áo, quay đầu nhìn thấy đuôi tiểu hồ ly nhiều thêm một cái, Tịch Thiên Thương nghĩ thầm, cũng chỉ có yêu thương nam nhân này, mới có thể bình tĩnh nhanh chóng tiếp nhận chuyện đối phương nửa người nửa hồ đi.

Ánh mắt đột nhiên híp lại, Tịch Thiên Thương tùy tay cầm lấy một khúc cây trên mặt đất, bên ngoài nhà gỗ có động tĩnh.

Hết chương thứ ba mươi bảy.

107. Quyển 2 - Chương 38

“Lạc chi”

Khoảnh khắc cánh cửa cũ nát bị người đẩy ra vang lên âm thanh như hàm răng va vào nhau, mấy thích khách che mặt hướng vào trong phòng quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy sợi dây thừng mắc đầy quần áo, cơ hồ gần như cùng lúc, một bóng người nhanh chóng từ trong phòng nhảy ra, sài côn (cây củi) mãnh liệt đập vào đầu tên thích khách gần nhất.

“Ba” một tiếng, sài côn trực tiếp gãy thành hai nửa, thích khách trong lúc choáng váng bị người dùng khuỷu tay thúc vào ngực, trường kiếm trên tay bị đoạt mất.

“Sát!”

Đám người trái phải lập tức vây quanh, Tịch Thiên Thương một cước đem thích khách ngã dưới đất đá văng gần lại kẻ trước mặt, một tay cầm trường kiếm ứng phó hai thích khách bên kia.

Bốn thích khách, một ngã, còn lại ba.

Tịch Thiên Thương trong lòng vội tính toán, phụ cận phỏng chừng còn có những người khác, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng miễn cho đám người này hô gọi đồng bọn.

Võ công tuy rằng không lợi hại như Lưu Bá Hề, nhưng dù sao cũng là đồ đệ Tịch Thiên Lâu, mấy tên thích khách này Tịch Thiên Thương vẫn có thể đối phó được, chẳng qua một đấu với ba khó tránh khỏi có chút cố sức.

Tiếng đánh nhau vang dội ngoài phòng rất nhanh đánh thức tiểu hồ ly đang dần hồi phục, bản năng trong thân thể động vật khiến Dạ Vị Ương lập tức mở mắt, đôi thú nhĩ xù lông khẽ run run, tiểu hồ ly trực tiếp nhảy xuống kháng thượng chạy về hướng cửa.

Một thích khách mắt sáng nhìn hồ ly trong phòng, đột nhiên nhảy sang bên cạnh tránh khỏi vòng chiến, từ trong ngực lấy ra vật gì đó ném lên trời.

“Phanh” một tiếng, một trận hồng yên (khói hồng) nổ tung trên thiên không.

Từ ba biến thành hai đánh một, nhất thời trở nên thoải mái Tịch Thiên Thương vừa thấy những người này cư nhiên phóng tín hiệu, lập tức đột phá, một cước đá văng tên bên trái, xoay kiếm đâm vào ngực tên thích khách bên phải.

Trước mắt đột nhiên bay đến một bóng trắng, Tịch Thiên Thương tập trung nhìn, liền thấy tên thích khách vừa phóng tín hiệu đã bị một đại hồ ly bạch sắc bổ nhào trên mặt đất.

Dạ Vị Ương một đuôi cuốn lấy hai tay thích khách, một đuôi đoạt lấy trường kiếm, lúc này lại dùng một đuôi khác ra sức quất tên thích khách.

Cũng không biết thích khách là bị đại hồ ly bất thành linh dọa tới, hay là bị đánh hôn mê, nằm trên mặt đất không hề chống trả.

“Tốt lắm, vật nhỏ.” Sau khi giải quyết xong hai thích khách, Tịch Thiên Thương vội vàng đem đại hồ ly từ trên người thích khách kéo ra, hắn nhìn thoáng qua thích khách dưới đất, đã muốn ngắt đi.

Tịch Thiên Thương thu hồi kiếm, nhìn đại hồ ly bên cạnh suyễn khí rõ ràng có chút khản trương, kinh ngạc nói: “Sao lại biến lớn như vậy?”

Vừa rồi ở trên kháng thượng không cảm thấy được, hiện tại đứng trên mặt đất, Dạ Vị Ương biến thành dáng vẻ hồ ly rõ ràng so với trước kia lớn hơn không ít, đã muốn có hình thể lão hổ trưởng thành, hơn nữa đuôi cũng dài và lớn ra.

Bất quá lúc này không phải thời điểm thảo luận Dạ Vị Ương vì sao biến lớn như vậy, nghĩ đến tín hiệu vừa rồi thích khách phóng đi, phỏng chừng rất nhanh sẽ có người chạy tới, Tịch Thiên Thương vội vàng thu thập quần áo, cũng không kịp làm cho Dạ Vị Ương biến thành người, mang theo đại hồ ly tính toán nhanh chóng ly khai.

Chính là Dạ Vị Ương lại ngăn ở trước mặt Tịch Thiên Thương, dùng đuôi quấn lấy chân hắn, nhìn thấy Tịch Thiên Thương bộ dáng khó hiểu, đại hồ ly nào đó thực khinh bỉ trở mình xem thường, cái đuôi khác chỉ chỉ về hướng nào đó.

Tịch Thiên Thương theo phương hướng đại hồ ly, nhìn thấy một mặt hồng ảnh đang chạy về phía bọn họ.

Nguyên lai nhóm người Chúc Hoa cũng đang ở phụ cận tìm kiếm Tịch Thiên Thương và Dạ Vị Ương, thời điểm thích khách phóng tín hiệu lên trời Chúc Hoa cũng nhìn thấy, đoán rằng Tịch Thiên Thương bọn họ hẳn là đang ở gần nơi phóng tín hiệu, lập tức chạy tới đây, nửa đường đụng phải mấy thích khách đồng dạng đuổi theo, thuận tay thu thập, cho nên đến trễ một chút.

“Đúng là thành tinh rồi.” Giống như Tịch Thiên Thương, Chúc Hoa nhìn tiểu hồ ly đột nhiên biến lớn cũng ngây người một lúc.

Dạ Vị Ương rất không khách khí trực tiếp dùng đuôi hướng Chúc Hoa quất tới, mặt hồng ảnh lập tức tránh đi, nhưng không cam lòng Dạ Vị Ương cư nhiên dùng đuôi ngáng chân, thiếu chút nữa khiến Chúc Hoa lật thuyền trong mương ngã xuống đuôi Dạ đại hồ ly.

Bất quá cũng làm Dạ Vị Ương vui vẻ, cao hứng ở trước mặt mọi người điệu võ dương oai khoe khoang đuôi hắc siêu cấp lớn.

Kỳ thật vừa rồi Dạ Vị Ương không biết vì sao lại vọt qua như vậy, chỉ nghĩ rằng muốn giúp Tịch Thiên Thương, cũng không nghĩ đến nguyên lai năng lực của hắc không tòi, nhất là dùng đuôi công kích.

Nhưng Dạ Vị Ương trở về với bộ dáng này, tám chín phần mười không phải bị người coi là yêu quái thì cũng là thần tiên, phỏng chừng khả năng trước cao hơn một ít.

Trong nhà gỗ có bầu rượu đục, sau khi Dạ Vị Ương biến trở về bộ dáng người mới ly khai nhà gỗ, hắc vừa bước ra thấy đám người Tịch Thiên Thương vây quanh tên thích khách đã chết.

“Làm sao vậy?” Hắc nhìn thích khách, hình như là tên lúc nãy phóng tín hiệu, như thế nào lại chết.

“Vốn muốn hỏi là ai phái hắc đến, kết quả uống thuốc độc tự sát, trong rừng thích khách này có giấu độc được, một khi bị địch nhân bắt liền cắn được tự sát.”

Tịch Thiên Thương nhíu mày, phát tay ý bảo những người khác đem thích khách đi xử lý, cho dù thích khách không mở miệng, hắn cũng biết là ai phái tới.

“Đem Kiến An gả cho hắn chỉ có thể khiến Bắc Thần quốc ở ngoài sáng tạm thời yên phận, xem ra Bắc Thần Diêu Quang muốn cùng ta đối đầu sống chết a, ta ngược lại muốn nhìn thử hắn là có bao nhiêu năng lực.”

Nghe được lời nói Tịch Thiên Thương, Dạ Vĩ Ương ngẩng đầu nhìn lên không trung, là Bắc Thần Diêu Quang sao? (em nó nhớ chồng =3=)

...

...

Vì đảm bảo đập nước thuận lợi thi công, Dạ Vĩ Ương thân là thiết kế sư đương nhiên phải lưu lại giám thị tiến trình, nên không theo Tịch Thiên Thương trở về kinh thành.

Sợ Dạ Vĩ Ương lại bị ám sát, trước khi đi Tịch Thiên Thương an bài một đám binh lính đóng quân ở Quảng Nam, hiện tại đừng nói là thích khách, cho dù là ruồi bọ cũng không dễ dàng tiếp cận Dạ Vĩ Ương.

“Hoàng thượng phải lên đường, người không đi tiễn hắn?” Hồng y nam tử ôm kiếm tựa vào thân cây.

Dạ Vĩ Ương đang ngồi trong sân phơi nắng, những cái đuôi dưới ánh dương quang hiện ra bóng loáng rực rỡ, không cần đệm lót, mấy cái đuôi này chính là đệm lót tốt nhất.

“Thời điểm Đại tướng quân đi ta cũng không có tiễn.” Tịch Thiên Thương đi, hắn càng không muốn tiễn.

Cũng đâu phải sau này không gặp lại, nếu phải chứng kiến nỗi khổ biệt ly, Dạ Vĩ Ương tình nguyện không đi đưa tiễn.

Ngày đó Đại tướng quân ly khai, là Lưu Bá Hề chủ động rời đi không để Dạ Vĩ Ương tiễn hắn, về phần Tịch Thiên Thương, nghĩ đến người này đầu hắn liền đau.

“Vì cái gì còn muốn lưu ta làm hộ vệ cho người?” Chúc Hoa hỏi, hắn nghĩ Dạ Vĩ Ương hẳn là để hắn cùng Hoàng thượng trở về kinh thành, dù sao hắn đã từng nhắm vào Dạ Vĩ Ương.

“Kỳ thật người nói đúng, ta quả thực không xứng với Đại tướng quân.”

Sâu kín thở dài, khóe môi Dạ Vĩ Ương hiện ra tia cười khổ, ở lại Quảng Nam là vì giám sát công trình, cũng là sợ nhìn thấy Lưu Bá Hề, sợ đối phương phát hiện đuôi hắn nhiều một cái.

Người nọ từ đầu đến bây giờ đều toàn tâm toàn ý yêu hắn, từ cái ngày Tịch Thiên Thương nắm tay hắn cùng nhau nhảy xuống sông, hắn liền phát hiện có chỗ không thích hợp.

Tỷ như nói, hắn không còn giống như trước kia bài xích sự gần gũi của Tịch Thiên Thương.

Nếu lúc trước người bồi hắn ở Ngọc Hành sơn là Tịch Thiên Thương mà không phải Lưu Bá Hề, hắn sẽ vẫn không thích Tịch Thiên Thương chút nào sao?

Không dám tiếp tục nghĩ đến đáp án khiến Dạ Vĩ Ương càng chán ghét chính mình.

“Người chẳng phải đã nói, xứng hay không xứng không phải chỉ một hai câu có thể định đoạt sao?” Chúc Hoa nhìn nam nhân dùng đuôi che mặt mình, nói: “Ta tìm được một ít sách về truyền thuyết cửu vĩ hồ, ở trong thư phòng.”

“Àn?” Dạ Vĩ Ương từ trong đuôi lộ đầu ra, chỉ thấy Chúc Hoa vẽ mặt mắt tự nhiên nghiêng đầu sang một bên, như là cố ý giải thích: “Có lẽ sẽ giúp ích được cho người.”

Nói xong người liền nhảy lên nóc nhà nằm phơi nắng.

Dạ Vĩ Ương nhất thời giương khóe môi, Chúc Hoa này đúng là biệt nữ a, hành động đó xem như hướng hắn giải thích đi?

Sách về truyền thuyết cửu vĩ hồ a, Dạ Vĩ Ương từ trên thang y (ghế dựa) nhảy xuống phe phẩy đuôi chạy về phía thư phòng, có lẽ trong sách sẽ tìm được một ít dấu vết.

...

...

“Tín hiệu hồng yên?”

“Đúng vậy bệ hạ, thám tử hồi báo, thời điểm Quảng Nam bên kia tìm được đám người Dạ Vị Ương nhìn thấy có người phóng tín hiệu hồng yên, chính là khi đó đã có người Thiên quốc đuổi tới, chúng ta không thể đi qua. Hơn nữa, nghe nói lúc ấy hoàng đế Thiên quốc Tịch Thiên Thương cũng ở hiện trường.”

“Ân, tốt lắm.”

Nghe được thất bại từ Quảng Nam cũng không làm cho Bắc Thần Diêu Quang sinh khí, ngược lại khiến nam nhân thâm trầm âm lãnh này lộ ra tiểu dung hiềm thấy, nét cười chạy thẳng xuống đáy mắt, hiện ra kiêu nết điên cuồng cùng cực hạn.

Mặt nạ kim sắc trong tay bị Bắc Thần Diêu Quang bóp thành mảnh nhỏ, hần gương khoe môi, trầm giọng nói: “Phân phó xuống, trầm muốn tới Quảng Nam một chuyến.”

“Dạ!” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cúi đầu nhìn mặt nạ kim sắc rơi vụn trong tay, Bắc Thần Diêu Quang không lưu tâm để rơi thoải mái, tiểu hồ ly a tiểu hồ ly, chúng ta lập tức sẽ gặp lại nhau.

Nhanh thôi, người sẽ có thể trở lại bên người ta.

Hết chương thứ ba mươi tám

108. Quyển 2 - Chương 39: Thiếp Mời Của Bắc Phương Nguyệt

“Cửu vĩ hồ, cửu vĩ hồ...”

Ngồi nâng má trong đình, bên cạnh Dạ Vị Ương đặt hơn mười quyển thư tịch, đều là sách về truyền thuyết cửu vĩ hồ lúc trước Chúc Hoa tìm cho hắn.

Trừ bỏ vài lời đồn trong dân gian, Dạ Vị Ương thật đúng là phát hiện một ít truyền thuyết về cửu vĩ hồ mà trước kia hắn chưa nghe qua.

“Cửu vĩ hồ, thượng cổ thần thú, lịch đại huyết mạch đơn truyền, nhưng hóa thành hình người, tuổi thọ ngang với trời đất...” Dạ Vị Ương tinh tế đọc văn tự trong sách, “Thọ ngang trời đất?! Vậy ta chẳng phải là trường sinh bất lão sao?”

Thọ ngang trời đất nghe ra tựa hồ không tồi, chính là nếu hắn vẫn giữ nguyên bộ dáng hiện tại, tương lai Lưu Ba Hề cũng tốt, Tịch Thiên Thương cũng thế, những người đó đều chậm rãi già đi, còn hắn vẫn là bộ dáng thế này, vậy phải làm sao bây giờ?

Dạ Vị Ương lắc đầu, nhìn từng người thân bên cạnh mình lần lượt rời đi, thì trường sinh bất lão cũng không phải chuyện tốt, một mình sống cuộc sống vô nghĩa vậy so với chết có gì khác nhau?

“Di?” Thời điểm Dạ Vị Ương đọc xuống đột nhiên nhìn thấy một đoạn văn tự thú vị. “Cửu vĩ hồ khi đầy đủ chín đuôi đó là dấu hiệu trưởng thành, thọ ngang trời đất, thông hiểu ngôn ngữ vạn vật, chỗ này nói động vật có thể hiểu được tiếng của ta, chẳng lẽ về sau chờ ta biến thành chín đuôi, ta còn có thể nghe hiểu ngôn ngữ động vật?”

Khóe miệng nhất thời giương lên, Dạ Vị Ương gật đầu, điều này cũng không tệ.

“Cửu vĩ hồ nhất mạch đơn truyền, thế gian chỉ có thể tồn tại một cửu vĩ hồ, nếu có tân cửu vĩ hồ được sinh ra, thì pháp lực của đại cửu vĩ hồ sẽ biến mất truyền thừa lại cho đời sau, tuy rằng vẫn có thể thông hiểu

ngôn ngữ vạn vật, nhưng không cách nào biến thành hình dạng hồ ly, chỉ giống như thường nhân trải qua sinh lão bệnh tử, thọ chung chính tẩm (sống thọ và chết tại nhà).”

Đọc đến chỗ này Dạ Vị Ương có điểm không rõ, nếu thế gian chỉ có một cửu vĩ hồ, vậy đời sau của cửu vĩ hồ từ chỗ nào chui ra? (Ầy =]])

Nếu thật sự hần là cửu vĩ hồ duy nhất trên thế gian, nếu cả đời hần không thú nữ nhân làm vợ, vậy không phải không có đời sau?

Nếu không có thể hệ cửu vĩ hồ mới, kia hần sẽ sống mãi, vĩnh viễn không chết đi?

Dạ Vị Ương không khỏi nhú mày, chẳng biết chuyện trong sách viết là thật hay giả.

Hần sau đó lật xem mấy trang khác, truyền thuyết về cửu vĩ hồ có đủ loại, nói rằng cửu vĩ hồ có đôi mắt mị nhân, khiến người ta lập tức bị mê hoặc, còn nói cửu vĩ hồ thường mê hoặc nam tử trưởng thành để giao hoan.

“Như thế nào cảm giác nói về cửu vĩ hồ đều giống như nữ nhân.” Dạ Vị Ương thấy đầu choáng váng, hần xoa huyệt thái dương khẽ nhắm mắt, hít sâu một hơi để bản thân bình tĩnh trở lại.

Hiện giờ Lưu Bá Hề không có ở bên cạnh, hần muốn biến thành cửu vĩ hồ cũng không có biện pháp, bất quá rất kỳ lạ, sao lại có phương pháp “tiến hóa” như vậy, cần phải cùng nam nhân làm cái kia mới có thể biến ra đuôi, vậy cùng làm với nữ nhân thì thế nào?

Ngạch, hay là thôi đi.

Nhưng vạn nhất phải cùng nữ nhân thành thân mới có người kế thừa thì phải làm sao bây giờ? Dạ Vị Ương âm thầm thở dài, cố gắng xem những lời kia là giả, vẫn là không cần tin tưởng mới tốt.

“Đại nhân, tướng quân gửi thư.”

Thư của Bá Hề? Dạ Vị Ương bật người từ trong đình đứng dậy, mở to mắt nhìn thấy Thường Thiệu Điển chậm rãi đi tới.

“Dạ đại nhân, tướng quân gửi thư.”

“Mau đưa ta xem.”

Dạ Vị Ương vội vàng cầm lấy thư tín mở ra, thư lúc này hần nhận được chính là Bá Hề viết một tháng trước, thời cổ đại này cũng không có gì không tốt, tối không tốt chính là thông tin quá mức lạc hậu, người với người căn bản đều dựa vào thư tín.

Dạ Vị Ương không phải một lần tưởng tượng, nếu hần có máy tính thì quá tốt, chẳng những có thể tùy thời cùng Lưu Bá Hề thư từ qua lại, còn có thể mặt đối mặt nói chuyện phiếm với đối phương.

“Vẫn là bộ dáng ông lão, hần nói hần rất tốt kêu ta đừng lo lắng.” Dạ Vị Ương vuốt ve chữ viết quen thuộc trên tờ giấy.

Chậm rãi đọc từng chữ.

Giờ phút này nam nhân kia còn đang ở phương Bắc trấn thủ biên cương tựa hồ mỗi một chữ đều cất giấu tưởng niệm thật sâu, đại khái là không muốn Dạ Vị Ương lo lắng, đem cuộc sống biên cương miêu tả như thế ngoại đào nguyên.

“Hần nói mỗi ngày đến hoàng hôn đều kỵ mã, nhìn mặt trời ở phương xa lặn xuống sẽ nhớ đến ta, chờ phương Bắc yên bình, về sau liền mang ta đến đại thảo nguyên phương Bắc kỵ mã.”

Dạ Vị Ương cẩn thận đem thư gấp lại, mỗi một phong thư hần đều hảo hảo bảo quản, khi nhớ đến nam nhân kia, sẽ lấy ra ngắm, giống như ngửi thấy mùi cỏ xanh thảo nhiên từ trong bức thư.

“Dạ đại nhân dường như không được vui?” Thường Thiệu Điển bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

“Người vẫn đi theo bên cạnh ta, loại tình huống này tâm ta có thể vui được sao?” Dạ Vị Ương quyết định không nghĩ đến chuyện khiến hần phiền lòng nữa, hỏi Thường Thiệu Điển: “Tình hình phương Bắc thế nào?”

Lưu Bá Hề khẳng định sẽ không nói với hần, Dạ Vị Ương muốn từ Thường Thiếu Điển bọn họ nghe ngóng chút tin tức.

“Nghe nói vẫn kéo dài, Kim quốc không công khai quấy rầy phương Bắc Thần quốc, nhưng âm thầm xui khiến đám thổ phỉ cường đạo không ngừng gây rối dân chúng ở biên cương phương Bắc, Đại tướng quân hiện tại chính là muốn đem đám thổ phỉ cường đạo này một lưới tóm gọn.”

Nhưng không có cách nào diệt tận gốc, chỉ cần Kim quốc còn vì Bắc Thần quốc bày mưu tính kế quấy rầy phương Bắc, thì sẽ không có một ngày yên ổn, Đại tướng quân trận này đi chỉ có thể làm phương Bắc tạm thời yên ổn, để dân chúng biên cương lúc đầu xuân có thể an ổn lao động sinh hoạt.

Phiền não rối rắm này quan hệ đến nhiều người, Dạ Vị Ương nghĩ, không bằng hần ngấm xem có biện pháp nào hỗ trợ Đại tướng quân ở phương xa, dù thế nào hần cũng là người của thế kỷ hai mươi một hiểu được không ít tri thức tiền nhân, còn có lịch sử kinh nghiệm cổ đại Trung Hoa tích lũy mấy ngàn năm.

“Đại nhân.”

Thời điểm Dạ Vị Ương định quay về phòng nghĩ biện pháp, Chúc Hoa vội vàng đi tới.

“Ngoài cửa có người cầu kiến.” Chúc Hoa sắc mặt phức tạp, trầm giọng nói, “Tự xưng là cố nhân của người.”

“Cố nhân của ta, ai a?” Dạ Vị Ương không kết giao nhiều bằng hữu.

“Bắc Phương Nguyệt.”

...

...

Lúc trước bọn tặc oa Bắc Thần quốc trà trộn vào Quảng Nam, hôm nay tặc nữ Bắc Thần Nguyệt cư nhiên dám tự mình đến đây.

Không đúng, phải là Bắc Phương Nguyệt.

Dạ Vị Ương khi nghe Chúc Hoa nói sững sốt hồi lâu mới phản ứng, hần là bởi vì biến thành hồ ly mới gặp Bắc Thần Nguyệt, biết được đôi huynh muội kia kỳ thực là hai đại nhân vật trong Bắc Thần quốc, nếu bỏ đi đoạn thời gian biến thành hồ ly, hần nhất định không biết Bắc Phương Thần chính là Bắc Thần Điều Quang,

“Thời điểm các người gả Kiến An công chúa đi Bắc Thần quốc, có từng gặp qua Bắc Phương Thần?”

Dạ Vị Ương ở trong phòng để cho Chúc Hoa giúp hần giấu đi thú nhĩ trên đầu, về phần mấy cái đuôi, Dạ Vị Ương khi biến lớn liền phát hiện hần có thể tùy thời thu nhỏ lại, hiện tại giấu dưới trường bào cũng không khiến người khác phát hiện.

“Đừng nói là chúng ta, ngay cả Đại tướng quân cũng không có gặp đôi huynh muội này.”

Thường Thiếu Điển nhớ đến liền tức giận, hần khi đó đi theo Đại tướng quân gả Kiến An công chúa tới Bắc Thần quốc, ở trong cung thường xuyên bị người giám thị còn chưa tính, Bắc Thần Điều Quang ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ một cái, tìm một đại thần tùy tiện ứng phó cho xong việc.

“Chúng ta coi như cái gì cũng không biết, Bắc Phương Nguyệt lại đột nhiên đến tìm chúng ta là có mục đích gì?”

Đối phương muốn giấu diếm thân phận, bọn họ cũng giả vờ như không biết thân phận thật sự của đối phương, hư hư thật thật, nhìn xem trong hồ lô Bắc Phương Nguyệt rốt cuộc bán thuốc gì.

Ở đại sảnh nhìn đến nữ tử một thân hỏa hồng Dạ Vị Ương hơi sững sốt chốc lát, nếu hần không biến thành hồ ly biết rõ thân phận đôi huynh muội này, phỏng chừng lúc này hần còn cho rằng đối phương thật tâm muốn kết giao bằng hữu với hần.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thật đúng là lòng người khó dò, biển sâu khó thấu.

“Dạ đại nhân, lâu ngày không gặp, còn nhớ tiểu nữ không?” Nhếch miệng tươi cười, Bắc Phương Nguyệt vẫn như lúc trước hoạt bát sinh động, thân hồng y kia càng khiến nữ tử giống như đóa mận cô, nở rộ đỏ thắm, nhưng cũng cất giấu nhiều gai nhọn nguy hiểm.

“Vừa rồi Chúc Hoa có nói với ta ‘Bắc Phương Nguyệt’ cô nương đến tìm, ta còn tưởng mình nghe lầm, không ngờ thật sự đúng là người.” Dạ Vị Ương cười bước qua, một bên Thường Thiệu Điển và Chúc Hoa trầm mặc nhìn nhau, không nghĩ tới năng lực diễn trò của Dạ đại nhân cũng không tồi.

“Mau ngồi.” Dạ Vị Ương bộ dáng cao hứng lâu ngày gặp lại, nhìn nữ tử nói, “Mùa đông năm trước các người ra đi không lời từ biệt, ta còn nghĩ về sau sẽ không còn cơ hội gặp lại các người nữa.”

“Dạ đại nhân nói lời này, chính là ta từng nghe ca ta nói qua, hẳn chỉ về dàn xếp chuyện nhà sau đó sẽ bớt thời gian đến tìm đại nhân, đại nhân chẳng lẽ đã quên?”

Bắc Phương Nguyệt cười đến sáng lạn, chính là nghe nữ tử này nhắc đến Bắc Thần Diêu Quang, tìm Dạ Vị Ương ‘lộp bộp’ hai tiếng, hẳn nâng tay bảo hạ nhân dâng trà, lại hỏi: “Bắc Phương huynh đâu, như thế nào không thấy hẳn?”

Dạ Vị Ương nhìn phía sau nàng, trừ bỏ mấy hộ vệ của Bắc Phương Nguyệt không hề có thân ảnh Bắc Thần Diêu Quang.

“Ca ta trên đường có chút việc nên trì hoãn, hẳn làm cho ta đến đây trước nhìn xem đại nhân hết thấy mạnh khỏe hay không, khi chúng ta nghe tin đại nhân rơi xuống sông sinh tử không rõ vô cùng lo lắng, hoàn hảo đại nhân phúc thiên mệnh đại, nhưng cũng khiến chúng ta sợ bóng sợ gió một hồi.”

Bắc Phương Nguyệt cười nói, từ trong ngực lấy ra một thiếp vàng rất đặc biệt, hai tay đưa tới trước mặt Dạ Vị Ương.

“Ba ngày sau, ta cùng huynh trưởng ở Tụ Tiên Lâu thiết yến, thứ nhất chúng ta cửu biệt trùng phùng tùy tiện uống vài chén rượu nhỏ tán gẫu một phen, thứ hai cũng vì Dạ đại nhân trấn kinh.” Bắc Phương Nguyệt đem thiếp mời nhét vào tay Dạ Vị Ương, cười đến xinh đẹp, chậm rãi gần từng chữ: “Dạ đại nhân, nhất định phải tới a.”

“Tiểu nữ còn có chút việc, không dám quấy rầy quý phủ, đại nhân nhật lý vạn ky (bề bộn chính sự), không cần đưa tiễn.”

Bắc Phương Nguyệt đứng lên, trước khi đi nhìn Chúc Hoa một thân đồng dạng hồng y liếc mắt một cái, cười đến thâm ý xoay người ly khai.

Hết chương thứ ba mươi chín

109. Quyển 2 - Chương 40: Dự Tiệc

“Nàng thích mặc hồng y, người cũng thích mặc hồng y, trước khi đi nàng còn nhìn người một cái, Chúc Hoa, người nói có phải nàng thích người rồi không?”

Bắc Phương Nguyệt vừa mới ly khai, Dạ Vị Ương bắt đầu giễu cợt Chúc Hoa, hẳn hiện tại là không từ bất cứ cơ hội nào để chế nhạo Chúc Hoa.

Cái gì gọi là lấy đức báo oán?

Hắn chỉ biết “Quân tử báo thù mười năm chưa muộn”, ai biết Chúc Hoa ngày đó luôn nói lời ác độc với hắn, bây giờ hắn cũng phải cung kính trả lễ.

Rõ ràng nên là thời điểm nghiêm túc, bị Dạ Vị Ương nói như vậy bầu không khí cũng dễ chịu hơn một chút, Thường Thiệu Điển nhin không được cười khổ: “Dạ đại nhân người đừng ở đây nói giỡn, thiếp mời người thật sự muốn nhậm?”

“Bọn họ tự đưa mình đến cửa, ta lấy lý do gì cự tuyệt đây, chính là ta có chút tò mò, Bắc Thần Diêu Quang mời ta đi Tụ Tiên Lâu là có mục đích gì?”

Dạ Vị Ương mở tấm thiệp vàng tinh xảo, bên trong là thân bút dương dương sái sái của Bắc Thần Diêu Quang, so với chữ hán y như con cá trạch, thì chữ người này viết rất đẹp.

“Đại nhân không phải thật sự muốn đi chứ?” Thường Thiệu Điển lo lắng hỏi, hần nhìn bộ dáng nóng lòng muốn thử của Dạ Vị Ương cảm thấy đau đầu.

“Bọn họ còn chưa biết chúng ta đã biết rõ thân phận bọn họ, cố ý che giấu mời ta ăn cơm, sẽ không vì giết ta, nếu thật sự muốn đem ta diệt trừ, cũng không cần Bắc Thần Diêu Quang tự thân xuất mã.”

Thời gian Dạ Vị Ương ở cùng Bắc Thần Diêu Quang tuy rằng không lâu lắm, nhưng hần cũng xem như ngày ngày đêm đêm cùng nam nhân một chỗ, hoặc nhiều hoặc ít hiểu được tính tình nam nhân kia.

Sự kiêu ngạo của người nọ tựa như bệnh độc đã xâm nhập cốt tủy, vì một Dạ Vị Ương nho nhỏ liền tự mình từ Bắc Thần quốc xa xôi đi đến Thiên quốc?

Điều này không phù hợp với tác phong làm việc của Bắc Thần Diêu Quang.

Nhưng người kia vì cái gì mà đến? Ngón tay nhẹ nhàng ma sát thiệp mời, Dạ Vị Ương lâm vào trầm tư, chẳng lẽ người kia đã biết hần là tiểu hồ ly?

Hần là không phải, Dạ Vị Ương lập tức phủ định ý nghĩ này, Bắc Thần Diêu Quang chưa từng thấy qua bộ dáng của hần.

“Cái này gọi là không vào hang cọp sao bắt được cọp con, ba ngày sau các người cùng ta đến Tụ Tiên Lâu, ta thật muốn xem thử Bắc Thần Diêu Quang đại giá quang lâm là có mục đích gì.”

...

...

Nơi đây dù sao cũng là Quảng Nam, là Thiên quốc, Mân thành đều bị Dạ Vị Ương khống chế.

Cái gọi cường long không áp được rắn độc, Bắc Thần Diêu Quang ở Bắc Thần quốc xem như là cường long, nhưng ở Thiên quốc cũng không có gì hơn.

Hiện giờ thế lực Bắc Thần quốc ở Mân thành đã bị diệt trừ không sai biệt lắm, từ trong ra ngoài đều là người của Dạ Vị Ương, ở địa bàn chính mình thì sợ gì?

Bắc Thần Diêu Quang nếu dám thỉnh, hần liền dám tự thân dự tiệc.

Hôm nay Dạ Vị Ương không mặc bạch y, cả ngày toàn thân áo trắng, tuy rằng không cần hần giặt quần áo, nhưng cảm giác trên người tiên khí quá nặng, giống như một cơn gió thổi qua sẽ bay lên trời.

Chân đạp trên đất, vẫn là nhiều hơn vài phần nhân khí.

Dạ Vị Ương thay một bộ thanh y, bên ngoài khoác thêm áo, đai ngọc quần ở thắt lưng, mái tóc đen như mực được búi lên che đi đôi thú nhĩ đồng thời khiến đường cong khuôn mặt thoát nhìn sắc bén không ít.

“Đại nhân không giống người làm quan, ngược lại giống như người đọc sách.” Thường Thiệu Điển giúp Dạ Vị Ương chỉnh sửa lại quần áo, bảo đảm mấy cái đuôi kia không bị lộ ra mới an tâm.

Tuy nói Dạ Vị Ương sẽ mang theo thị vệ đến Tụ Tiên Lâu, nhưng đối phương dù sao cũng là Bắc Thần Diêu Quang, Thường Thiệu Điển tự nhiên không khỏi lo lắng Dạ Vị Ương có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nhìn ra Thường Thiệu Điển sầu lo, Dạ Vị Ương đứng trước gương trái phải nhìn ngắm, cười nói: “Có Chúc Hoa bên cạnh, Thiệu Điển đừng lo lắng.”

Cũng không biết ngày đó Chúc Hoa bị lời nói Dạ Vị Ương kích thích hay không, mà nam tử từ từ trước đến nay đều mặc hồng y cứ nhiên hôm nay đổi thành một thân hắc y, Dạ Vị Ương lúc đầu nhìn thấy có điểm quen.

Chính là Chúc Hoa thay hắc y thoát nhìn túc sát không ít, bất luận đi hay đứng đều giống như lợi nhận (lưỡi dao sắc bén) đang hành tẩu.

“Ta vẫn thích người mặc hồng y hơn.” Ngồi trên cỗ kiệu, Dạ Vị Ương vén màn nhìn nam tử.

Dem màn thả xuống, Chúc Hoa khẽ quát một tiếng: “Khởi kiệu.”

Đi bên cạnh cỗ kiệu, Chúc Hoa đối với nam nhân ngồi trong kiệu thấp giọng nói: “Dùng vui đùa che giấu khẩn trương trong lòng, chỉ cần làm người không được tự nhiên.”

“Rõ ràng như vậy sao?” Ngồi trong kiệu Dạ Vị Ương chậm rãi thở dài, cười khổ nói: “Chính là không muốn Thường Thiếu Điển nhìn thấy mà lo lắng thôi.”

Trước khi chính mình biện nhiều lý do như vậy, cũng bởi vì để bản thân tự tin lên một chút, thử thuyết phục bản thân không cần sợ hãi khi gặp Bắc Thần Diêu Quang.

“Bắc Thần Diêu Quang khắp nơi âm thầm tìm kiếm hồ ly, hơn nữa nghe đồn quan hệ đến tiểu hồ ly trước kia ở trong hoàng cung Bắc Thần quốc, người cảm thấy, nếu hắn biết người chính là tiểu hồ ly kia, hắn sẽ bỏ qua cho người không?”

Chúc Hoa hướng cỗ kiệu liếc mắt một cái, Dạ Vị Ương chính là đơn giản nói với bọn họ, hắn ngày đó biến thành hồ ly vô tình bị Bắc Thần Diêu Quang bắt được.

Nhưng sự tình cụ thể, nam nhân này không có nói tỉ mỉ.

Chúc Hoa nhìn ra được, mỗi lần nhắc tới Bắc Thần Diêu Quang, thần sắc Dạ Vị Ương có chút mất tự nhiên, giống như không muốn đề cập vấn đề này, rồi lại không thể không đi đối mặt.

“Vì sao không cự tuyệt lời mời của đối phương?” Chúc Hoa nhìn phía xa, bọn họ cách Tự Tiên Lâu càng ngày càng gần.

“Đây là cơ hội bọn họ dâng tới cửa.”

Bắc Thần Diêu Quang đi đến Quảng Nam khẳng định có mục đích, địch nhân từ trong chỗ tối chạy ra ngoài sáng, trực tiếp phát thiếp mời cho người, người có đi không?

Giống như trước kia Dạ Vị Ương nói, không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Với Dạ Vị Ương mà nói, hắn đối với Bắc Thần Diêu Quang luôn tồn tại bản năng kháng cự, nhưng cũng xen lẫn một loại xúc động khó mà kiềm chế, muốn nhìn xem nam nhân mất đi hồ ly, hiện giờ đã biến thành dạng gì.

“Tới rồi.”

Theo lời nói Chúc Hoa, cỗ kiệu ngừng lại.

Dạ Vị Ương vừa đưa tay vén màn, liền có người thay hắn đem màn kiệu xốc lên, khuôn mặt quen thuộc nhất thời nhảy vào mi mắt, khiến Dạ Vị Ương ngồi trong kiệu sửng sốt.

Nhìn hắn ngẩn ngơ, khóe môi Bắc Thần Diêu Quang cong lên, tiến đến ôm lấy hắn.

“Bắc, Bắc Phương huynh.” Vừa mở miệng suýt chút nữa liền hô bốn chữ “Bắc Thần Diêu Quang”.

Dạ Vị Ương vội đưa tay ngăn cản đối phương, ngón tay cùng ngón tay chạm vào nhau nhói nhói giống như điện giật, Dạ Vị Ương nhanh chóng rút tay về, cười nói: “Lâu ngày không gặp, Bắc Phương huynh vẫn nhiệt tình như vậy a.”

“Nghe Tiểu Nguyệt nói, thời điểm nàng đến phủ người báỉ phổng nhìn thấy người đã có thể tự do hành tẩu, không ngờ là thật.”

Nam nhân trước mặt mang theo hai phần nhuần sắc ba phần quý khí, tựa hồ vẫn như Bắc Phương Thần ở Quảng Nam mùa đông năm đó, mà không phải trong kí ức Dạ Vị Ương, một kẻ nhân cách phức tạp lúc điên cuồng lúc ôn nhu.

Gặp Dạ Vị Ương rút tay về, Bắc Thần Diêu Quang cười nhạt nghiêng người nhường đường cho hắn, nhìn nam nhân từng ngồi trên luân y đã có thể tự mình ra khỏi cổ kiệu, Bắc Thần Diêu Quang tiếc hận nói: “Đáng tiếc, về sau không còn biện pháp tìm cơ ôm Vị Ương.”

Lời này nghe nửa thật nửa giả, khiến Dạ Vị Ương có cảm giác quái dị, hắn trước kia biến thành hồ ly không ít lần bị Bắc Thần Diêu Quang ôm, nam nhân này ngay cả khi đi mao xí cũng ôm hắn.

“Bắc Phương cũng thật nói đùa, ta một đại nam nhân cả ngày để người ta ôm đến ôm đi, sau này như thế nào thú thê sinh tử?”

Thời điểm chưa gặp Dạ Vị Ương thoáng có chút khấn trương, hiện tại gặp được bản nhân Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương ngược lại tự nhiên thoải mái.

Đại khái là đã từng kiến thức qua mặt tàn bạo của Bắc Thần Diêu Quang, cũng kiến thức qua mặt ôn nhu đến cực điểm của người này, người khác đối với nam nhân điên cuồng trong lời đồn đều sinh ra sợ hãi, nhưng Dạ Vị Ương từng chịu sự sùng nịch của đối phương nên dần thả lỏng.

“Hiện tại muốn tìm một nữ tử đẹp hơn Vị Ương, chỉ sợ không dễ dàng.”

Bắc Thần Diêu Quang một bên cùng Dạ Vị Ương trò chuyện, một bên thỉnh Dạ Vị Ương vào Tự Tiên Lâu đi lên lầu, không hề ngăn cản Chúc Hoa đi theo bên cạnh.

Đến lầu hai Tự Tiên Lâu, Bắc Phương Nguyệt nhìn thấy bọn họ liền tươi cười chạy tới đón, Bắc Thần Diêu Quang cùng Dạ Vị Ương đi đến phía sau bao sương, nàng liền ở cửa căn Chúc Hoa lại.

“Người là thị vệ của Dạ công tử? Ta lần đầu tiên thấy thị vệ mặc hồng y a.”

Bắc Phương Nguyệt che miệng cười, nhìn thoáng qua hai người sau bao sương đã ngồi xuống, quay đầu lạnh mặt nhìn Chúc Hoa, nói: “Ta và người ở bên ngoài chờ, ca ta cùng Dạ công tử lâu ngày không gặp, khẳng định có rất nhiều chuyện cần nói.”

Không thèm nói câu nào, Chúc Hoa xoay người ngồi xuống cạnh bàn, ánh mắt nhắm lại, bộ dáng không để ý người.

Bắc Phương Nguyệt ngồi xuống bên cạnh thú vị nhìn Chúc Hoa, nói: “Dạ công tử bộ dạng đẹp, ngay cả chọn thị vệ cũng đẹp.”

Trong bao sương, Dạ Vị Ương cùng Bắc Thần Diêu Quang đang ngồi.

“Tại sao cô nương kia không vào?” Dạ Vị Ương hướng bên ngoài liếc mắt nhìn, mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh của Bắc Phương Nguyệt và Chúc Hoa, biết Chúc Hoa vẫn canh giữ bên ngoài, hắn thoáng thở dài nhẹ nhõm hơi an tâm một chút.

“Tính cách của nàng, không ngồi yên được.” Bắc Thần Diêu Quang thay Dạ Vị Ương rót chén trà nóng, đặt trước mặt nam nhân: “Ta nhớ ngươi không uống rượu.”

“Đa tạ.” Dạ Vị Ương tiếp nhận chén trà, chủ động mở đề tài, mang vài phần cố ý, nói: “Bắc Phương huynh từng giúp ta một đại ân lại không từ mà biệt, ta vẫn chưa hảo hảo cảm ơn ngươi, theo hạ nhân mới biết ngươi đã đi rồi, thật không ngờ ta còn có cơ hội gặp lại ngươi.”

Hết chương thứ bốn mươi

110. Quyển 2 - Chương 41: Bộ Ngựa Bất Ve

“Sau khi ngươi đi ta vô cùng chán nản, thế nhưng không hỏi nhà ngươi ở nơi nào.” Dạ Vị Ương chờ Bắc Thần Diêu Quang trả lời hắn.

Thân phận của ngươi ta đã biết, cảm giác ngươi không biết ta biết thật đúng là không tồi, bất quá xét thấy đối phương là Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương thu liễm một chút không thể biểu hiện quá đặc sắc.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cho người trước kia thả lang cầu dọa ta, cho người bẻ chân ta, cho người thừa dịp ta uống rượu mà đem ta ấy ấy...

Bắc Thần Diêu Quang, người tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh, ngày hôm nay ta đây nhất định khiến người lật thuyền trong mương.

Vừa uống trà, Dạ Vĩ Ương vừa âm thầm bội phục hành động lớn mật vượt bậc của mình, nếu không cẩn thận trở về lại thế kỷ hai mươi mốt, hẳn có thể cân nhắc đi làm diễn viên, tiến đến giải Oscar.

“Ta không phải đã trở về rồi sao?” Bắc Thần Diêu Quang tránh đi câu hỏi của Dạ Vĩ Ương, lời nói như thật lại như giả.

“Bất luận ta là người Thiên quốc, Nguyệt Thắng quốc hay là Kim quốc, ở trước mặt Vĩ Ương ta vẫn là Bắc Phương Thần, nếu về sau có cơ hội, ta còn muốn mời người đích thân đến nhà ta làm khách.”

Làm khách? Dạ Vĩ Ương âm thầm cắn lưỡi, làm khách liền miễn đi, sau này có đến Bắc Thần quốc cũng không phải “làm khách” mà là “ngồi tù” a.

Dạ Vĩ Ương cùng Bắc Thần Diêu Quang tán dóc một phen, Bắc Thần Diêu Quang thẳng thắn nói hẳn về nhà không bao lâu phụ thân liền qua đời, hẳn không thể không gánh vác vị trí trụ cột trong nhà.

Mà lần này trở lại Quảng Nam, chính là nghe nói Dạ Vĩ Ương đã bắt đầu kiến thiết công trình thủy lợi, hẳn nghĩ muốn cùng Dạ Vĩ Ương làm chút sinh ý.

Giải bày vô cùng có lý có tình, nếu Dạ Vĩ Ương không phải sớm biết Bắc Phương Thần là Bắc Thần Diêu Quang, phỏng chừng sẽ thật sự tin tưởng lời nói người này.

Trong lúc ăn cơm, Bắc Thần Diêu Quang cùng Dạ Vĩ Ương trên cơ bản đều là ôn chuyện, tự nói cho đối phương nghe trong khoảng thời gian biệt ly cả hai đã làm những gì.

Dạ Vĩ Ương kể chuyện hẳn bị rơi xuống sông, dẫm ba câu liền kể xong, chỉ nói hẳn vận khí tốt ở bờ sông được người cứu, sau đó hẳn cố ý hỏi Bắc Thần Diêu Quang một ít vấn đề, nhưng tên kia mỗi lần đều cẩn thận trả lời hẳn.

Ước hẹn ngày hôm sau đi đập thanh, tiện thể nói chuyện hợp tác, Dạ Vĩ Ương sau khi ăn xong liền ngồi kiệu hồi phủ.

“Đại nhân thật tính toán cùng Bắc Thần Diêu Quang làm sinh ý? Hẳn lúc trước phái người cản trở xây dựng công trình, sau lại phái thích khách mưu đồ giết người, hiện giờ còn tự mình tìm đến, thật không ngờ một cái đập nước nho nhỏ thế nhưng khiến Bắc Thần Diêu Quang coi trọng như thế.” Chúc Hoa đi bên cạnh cỗ kiệu, hẳn xuyên qua màn che liếc nhìn nam nhân bên trong.

Với tư cách là người đầu tiên đề ra hạng mục, rồi trở thành tổng giám thiết kế và thực thi, Dạ Vĩ Ương luôn muốn đập nước phải có hiệu lực cường đại, cư nhiên điều đó lại khiến Bắc Thần Diêu Quang nhớ thương như vậy.

Dạ Vĩ Ương sâu kín thở dài, nói: “Hẳn là người thông minh, từ thời điểm hẳn trừ tính tiếp cận của ta, ngẫu nhiên nhìn thấy bản thiết kế trong thư phòng ta hẳn đã nhìn ra, chỉ cần công trình thủy lợi vùng Quảng Nam hoàn thành, dân chúng địa phương có thể chân chính cảm nhận được lợi ích mà đập nước mang lại.”

“Từ nay về sau, Quảng Nam không còn là địa phương bản cùng lạc hậu, mà sẽ trở thành kho lúa lớn của Thiên quốc chúng ta, cái gọi ‘dân dĩ thực vi thiên’ (dân lấy lương thực làm đầu), chỉ cần hậu phương lương thực được đảm bảo, đừng nói dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, cho dù sau này cùng nước hẳn bùng nổ chiến tranh, cũng có thể bảo chứng tiếp viện trong thời gian chiến đấu.”

Nếu đem binh lính cùng tướng lĩnh so sánh với máy bay oanh tạc, như vậy hậu cần tiếp tế giống như xăng trong máy bay, không có xăng, máy bay oanh tạc dù lợi hại đến đâu cũng không bay nổi.

Người xưa thường nói: binh mã vi động, lương thảo tiên hành.

“Vậy là Bắc Thần Diêu Quang vì đập nước kia mà đến.”

Chước Hoa gật đầu, trong lòng cũng thầm đối với Dạ Vị Ương thêm vài phần bội phục, nam nhân này tuy rằng bình thường có chút lơ mơ, chính là mỗi khi phân tích đều rõ ràng thấu triệt có thể so sánh với đại bộ phận quan viên trong triều.

“Ta thấy chưa hẳn.” Lời này của Dạ Vị Ương khiến Chước Hoa không rõ.

“Đại nhân giải thích thế nào?”

Dạ Vị Ương thở dài, nhũu mày nói: “Nếu trước kia ta không cùng Bắc Thần Diêu Quang sống chung một đoạn thời gian, ta cũng sẽ nghĩ giống như người, nhưng một cái đập nước, còn chưa đủ để Bắc Thần Diêu Quang coi trọng như thế.”

“Đại nhân, người tính toán tiếp tục cùng hắn tiếp xúc sao?”

“Vì sao lại không?”

“Bắc Thần Diêu Quang dù thế nào cũng không phải kẻ dễ chọc, nếu để Hoàng thượng và Đại tướng quân biết đại nhân hiện tại đích thân hành động, bọn họ khẳng định sẽ không đồng ý.”

Dạ Vị Ương nhất thời nở nụ cười, đối với Chước Hoa ở bên ngoài nói: “Chúng ta đừng nói cho bọn họ là được.”

“Kia vạn nhất để Bắc Thần Diêu Quang biết người một mực đùa giỡn hắn, đại nhân khó tránh gặp nguy hiểm.” Chước Hoa không phải không lo lắng, phải biết rằng Bắc Thần Diêu Quang lúc trước từng phải đến thích khách.

“Muốn tìm ra sự thật phải đi từng bước, ta cũng có biện pháp tự cứu.” Hắn là cửu vĩ hồ ly sẽ không dễ chết như vậy, nếu quả thực bị Bắc Thần Diêu Quang bắt được, cùng lắm thì xuất cái đuôi ra.

Bất quá đến lúc ấy tuy rằng không lo tính mạng, chỉ sợ khó có thể từ bên người Bắc Thần Diêu Quang chạy thoát.

“Biện pháp gì, hóa thành khói bay đi sao?” Nghe ngữ khí thoải mái không quan tâm của Dạ Vị Ương, Chước Hoa nhin không được hừ một tiếng.

Dạ Vị Ương sờ mũi mình: “Đương nhiên là phát huy đặc sắc của hồ ly tinh, lấy sắc bảo mệnh.” (nói được làm được nha em =]]]])

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Sáng sớm, Dạ Vị Ương đúng hẹn cùng Bắc Thần Diêu Quang ra ngoại thành cưỡi ngựa đạp thanh, Bắc Thần Diêu Quang ngược lại lá gan thực lớn liền chính mình một người, bên cạnh không hề mang theo hộ vệ, còn Dạ Vị Ương vẫn mang Chước Hoa đi cùng.

Theo lời Dạ Vị Ương nói với Bắc Thần Diêu Quang, từ sau khi xảy ra sự kiện thích khách, hắn muốn một mình ra ngoài cũng không được.

Cho dù Dạ Vị Ương tin tưởng lấy ngạo khí Bắc Thần Diêu Quang không có khả năng ở tại đây đem hắn bóp chết, nhưng hắn không phải lão thiên gia có khả năng đoán trước mọi việc bên trong, bên cạnh có Chước Hoa vô công không tội đi theo cũng an tâm không ít.

Kiến thiết công trình thủy lợi cần nhất là kỹ thuật, nhân lực cùng vật lực, phương diện kỹ thuật có người công bộ toàn lực hỗ trợ, nhân lực cùng vật lực có toàn bộ địa phương Quảng Nam giúp đỡ, vì kéo vào kinh tế bản địa Quảng Nam, Dạ Vị Ương tìm đối tượng hợp tác cơ bản đều là người làm ăn bản xứ.

Dạ Vị Ương chiếu cố thương nhân địa phương còn không kịp, làm sao có thể cùng một ‘người ngoại quốc’ nói chuyện hợp tác?

Vùng Quảng Nam nhiều sơn nhiều thủy, giao thông không tiện, đường sông đập nước trước khi tu kiến di chuyển cũng không khó khăn, Dạ Vị Ương thật không biết Bắc Thần Diêu Quang muốn bàn chuyện sinh ý gì với hắn.

“Ta vẫn luôn muốn hỏi ngươi, ngươi là một hộ bộ thượng thư, suy nghĩ thế nào lại tu kiến một công trình khổng lồ như thế?”

Bắc Thần Diêu Quang giục ngựa đi phía trước, Dạ Vị Ương ở phía sau nhìn bóng dáng đỉnh trụ của người kia, mặc dù hơi mờ hậu pháo, bất quá có rất nhiều chỗ có thể nhận ra Bắc Thần Diêu Quang tuyệt đối không phải người làm sinh ý.

Người làm sinh ý, không thể có thói quen chính mình đi đằng trước, người làm sinh ý rất khéo léo, sao có thể đem hộ bộ thượng thư của một quốc gia quăng ở phía sau, chính mình lại ngẩng đầu ưỡn ngực đi ở phía trước a?

“Nhìn dòng nước chảy xiết này, dòng nước cũng giống như lịch sử mang theo hơi thở hào hùng, chúng ta chính là một con cá nhỏ giữa sông, theo nước sông không ngừng tiến lên phía trước, thân bất do kỷ.”

Bắc Thần Diêu Quang giục ngựa tới bờ sông, hắn xa xa nhìn nước sông, nói: “Cải biến đường sông, tu kiến đập nước, liên giống như thay đổi vận mệnh dân chúng vùng Quảng Nam về sau.”

Bắc Thần Diêu Quang quay đầu nhìn về phía Dạ Vị Ương, phản quang khiến khuôn mặt hắn có chút không rõ, duy độc đôi mắt hẹp dài âm trầm phát ra quang mang lợi hại khiến người ta không thể bỏ qua. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Dân gian có không ít lời đồn nói ngươi tu kiến những thứ này chẳng qua là vì vơ vét của cải, hao tài tổn của, chi bằng vay mượn lương thực cấp dân chúng Quảng Nam, Vị Ương, ngươi thấy thế nào?”

“Thụ nhân dĩ ngư không bằng thụ chi dĩ ngư, năm nay có thể vay mượn lương thực cấp dân chúng Quảng Nam, vậy năm sau, năm sau nữa thì thế nào?” Dạ Vị Ương nhìn nước sông cuộn cuộn trước mặt.

Thụ nhân dĩ ngư không bằng thụ chi dĩ ngư: thay vì cứ cho hoài ai đó vật gì, thà rằng cho người đó phương tiện hoặc cách thức để có và giữ được vật ấy, không phải phụ thuộc vào người cho nữa.

Bắc Thần Diêu Quang nói không sai, con người giống như một loài cá nhỏ giữa dòng sông mặc sức vùng vẫy, tựa như con đường sau này đã được định sẵn.

Nhưng hắn không phải là một trong hàng ngàn hàng vạn cá nhỏ kia, hắn có kinh nghiệm cùng học thức đến từ thế kỷ hai mươi mốt, giống như một du khách đường đột từng đứng giữa bờ biển lại bị ném vào bờ sông.

“Dân chúng Quảng Nam không phải người lười biếng ăn không ngồi rồi, nguyên nhân bọn họ nghèo khó không phải tại bản thân mà do khí hậu thời tiết trường giang dưỡng thành, nếu ta có năng lực khiến đại giang đại hà từ lực cản biến thành động lực, làm cho dân chúng Quảng Nam không còn bị nước sông thương tổn còn từ đó tìm được lợi ích, có sao lại không làm?”

Hắn cho dù không thể thay đổi hướng đi lịch sử, cũng muốn bản thân tận lực khiến vận mệnh biến hóa đôi chút.

Hắn từng đứng ở bờ biển nhìn thấy đường tắt có thể đi, hắn sẽ dẫn dắt mọi người đi đường tắt giữa sông, hắn nếu nhìn thấy ở phía trước có tảng đá cản đường, hắn sẽ chỉ cách mọi người vượt qua để thu nhiều cá lớn.

“Về phần ưu khuyết thị phi, tự có lịch sử kiểm chứng, nếu vì thanh danh nhất thời mà bỏ qua công việc, Dạ Vị Ương ta khó tránh có chút nông cạn.” Dạ Vị Ương cười nói, “Bắc Phương huynh cảm thấy thế nào?”

“Thiên quốc có ngươi, còn hơn thiên quân vạn mã.”

Một câu nói đơn giản không giấu được vài phần tán thưởng, Bắc Thần Diêu Quang nói, “Tương lai nếu đường sông đập nước hoàn thành, thương thuyền ra vào cũng dễ dàng không ít, bất quá lúc trước ta nghe nói hà bá hiển linh, giữa sông du ngư nhảy ra khỏi mặt nước, không biết Vị Ương có tin chuyện quỷ thần?”

“Bắc Phương huynh tin không?” Dạ Vị Ương nghe thấy tia vị đạo bất thường.

“Ngày đó hà bá hiển linh Vị Ương tận mắt nhìn thấy, hơn nữa ngôn xưng há bá cứu người để người trở về tu kiến đập nước, người nếu là thật sự tin tưởng sẽ không hỏi ta như vậy, ta đây có thể nói...”

Ánh mắt Bắc Thần Diêu Quang bỗng dưng biến đổi: “Ngày ấy du ngư nhảy lên mặt nước kỳ thực đều là Vị Ương người an bài.”

Hết chương thứ bốn mươi một

111. Quyển 2 - Chương 42: Hồ Ly Ở Phía Sau

Chẳng lẽ hắc đã phát hiện thân phận của ta? Khi Dạ Vị Ương đang nghĩ ngợi bước tiếp theo nên làm thế nào, sắc mặt Bắc Thần Diêu Quang đột nhiên lạnh như băng.

“Vì sao người làm vậy, hoặc nói, là ai sai khiến người làm như vậy?”

“Bắc Phương huynh, ý người là sao?” Dạ Vị Ương giả ngu, trong lòng âm thầm thở ra, dường như người này chưa biết hắc là tiểu hồ ly.

“Không đem người bắt lại, người sẽ không chịu nói thật.” Bắc Thần Diêu Quang vừa dứt lời, Chúc Hoa liền thả người nhảy đến bên cạnh Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương cười cười, bộ dáng khó hiểu nhìn Bắc Thần Diêu Quang, “Bắc Phương huynh, người đang nói gì a?”

Ngay cả liếc cũng không thềm liếc Chúc Hoa một cái, ánh mắt Bắc Thần Diêu Quang chỉ dừng lại trên người Dạ Vị Ương, nam tử cười nhạt, khoe môi câu lên một mặt tiểu dung chẳng hề có độ ấm, phát tay, trong rừng nguyên bản không một bóng người chợt xuất hiện hơn mười hắc y nhân.

“Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn người, chính là muốn hỏi người một sự tình mà thôi.” Bắc Thần Diêu Quang vẫn một bộ dáng nho nhã ôn hòa, chỉ có Dạ Vị Ương mới biết, người này trở mặt so với ai khác đều nhanh hơn.

“Người tựa hồ không khấn trượng, dường như không ngoài ý muốn ta làm vậy.” Người thông minh chính là người thông minh, rất nhanh Bắc Thần Diêu Quang đã phát hiện ra điểm bất thường trên người Dạ Vị Ương.

“Người có từng nghe câu: bộ ngựa bắt ve, chim sẻ (hồ ly) ở phía sau không?”

Trên mi nhãn không giấu được đắc ý, Dạ Vị Ương nhìn về phía cánh rừng, sau lưng hắc y nhân Bắc Thần Diêu Quang gọi đến, một đội sĩ binh trong phút chốc hiện ra bao vây bọn chúng.

“Ta khuyên bộ hạ không nên chống cự mới tốt, nếu ta đã sớm chuẩn bị, sẽ không dễ dàng để bộ hạ đào thoát khỏi Quảng Nam này.” Dạ Vị Ương sờ cằm giả bộ suy nghĩ, chỉ vào con sông phía trước, nói: “Nếu bộ hạ tính toán nhảy sông chạy trốn, ta cũng không có biện pháp.”

Trong nhãn mâu thâm thúy của Bắc Thần Diêu Quang hiện lên tia xúc cảm ngoài ý muốn hiềm thấy, tâm tình Dạ Vị Ương vô cùng vui vẻ, hắc cư nhiên thật sự tính kế Bắc Thần Diêu Quang, còn tính kế thành công. (vui quá hóa buồn đó em =))

Hắc tuy rằng biết Bắc Phương Thần chính là Bắc Thần Diêu Quang, nhưng không biết người này khi nào có động tác.

Vì phòng ngừa vạn nhất nên đã an bài người âm thầm theo dõi, không nghĩ tới Bắc Thần Diêu Quang thật sự muốn bắt hắc.

“Bộ hạ? Dạ Vị Ương. Người khi nào đã phát hiện thân phận của trẫm?”

Tiểu dung nơi khoe miệng càng lạnh khốc. Bắc Thần Diêu Quang nhìn về phía nam tử tính kế hắc ánh mắt ngưng trệ cùng chuyên chú, giống như kim châm khiến người rét lạnh.

Tuy rằng trúng kế, Bắc Thần Diêu Quang vẫn là bộ dáng thản nhiên không gợn chút sợ hãi, hần nâng tay ý bảo thuộc hạ bỏ vũ khí đầu hàng, thế nhưng một chút động tác phản kháng cũng không làm.

“Thân là tù nhân, bệ hạ hỏi vấn đề này còn ý nghĩa sao? Khó được bệ hạ ngàn dặm xa xôi từ Bắc Thần quốc đến Thiên quốc Quảng Nam, Vị Ương tự nhiên muốn đích thân thiết yến khoản đại bệ hạ, mới không cô phụ bệ hạ vì Vị Ương ‘một phen hảo ý’, bệ hạ nói có đúng hay không?”

Dạ Vị Ương kéo dây cương, hạ lệnh nói: “Người tới a, thỉnh Diêu Quang bệ hạ hồi phủ!”

” ” ”

” ” ”

” ” ”

“Bắc Thần Diêu Quang giáo hoạt đa đoan, đại nhân ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

Ngoài cửa phòng đóng chặt, nghe Chúc Hoa dặn dò Dạ Vị Ương gật đầu.

Bắc Thần Diêu Quang này chính là củ khoai lang nóng, hần ở Quảng Nam nháo tới nháo lui thật khiến người ta khó chịu, dù đã tóm được nhưng cũng khó xử trí.

Đối phương là nhất quốc chi quân, nếu xử lý không tốt sẽ khiến cục diện hai nước trực tiếp khai chiến.

“Đám thuộc hạ Bắc Thần Diêu Quang đã giam lại chưa?” Dạ Vị Ương hỏi.

“Đã giam, chẳng qua Bắc Thần Nguyệt kia, không biết từ nơi nào nghe được tin tức, khi chúng ta sai người đến Tụ Tiên Lâu đã không thấy bóng dáng.”

Nghe Chúc Hoa hồi đáp Dạ Vị Ương âm thầm thở dài, thật đúng là không dễ xử lý.

“Có tin tức thì nói ta biết.”

Dạ Vị Ương tính đẩy cửa bước vào, Chúc Hoa liền ngăn phía trước, hỏi: “Không cần ta bên cạnh?”

“Không cần không cần, người hiện tại rốt cuộc cũng có bộ dáng hộ vệ thiếp thân a, bất quá Bắc Thần Diêu Quang kia đã bị các người trói chặt còn phong bế huyết đạo. Ta nếu mang người theo, còn không khiến hần chê cười?” Cười vỗ vai Chúc Hoa, Dạ Vị Ương lập tức đẩy cửa đi vào.

Nam nhân cầm y hoa phục đang ngồi ở bên giường, hai mắt nhắm lại, khuôn mặt bình tĩnh không lộ ra biểu tình, tựa như mặt biển giữa đêm yên lặng, chỉ còn lại thanh phong êm ả.

Dạ Vị Ương vào phòng trở tay đóng cửa lại, nếu không phải trên người Bắc Thần Diêu Quang cột dây thừng, hần còn tưởng đây là Bắc Thần quốc, mà Bắc Thần Diêu Quang là chủ nhân nơi này chứ không phải hần.

“Quý phủ của ta, Diêu Quang bệ hạ có vừa lòng?” Dạ Vị Ương cố tình hỏi.

Hần trong lòng cao hứng a cao hứng, thoải mái a thoải mái, thật không ngờ lúc sinh thời có thể đem Bắc Thần Diêu Quang trói lại.

“Trẫm thực vừa lòng, lẽ ngộ như vậy đúng là lần đầu, Vị Ương quả nhiên không giống phạm nhân.” Chậm rãi mở mắt, bề ngoài bình tĩnh song ánh mắt sắc bén thẳng ngoắc hướng Dạ Vị Ương nhìn lại đây, Dạ Vị Ương nhất thời căng thẳng đuôi hồ ly thiếu chút nữa dựng lên.

Hồn đản Bắc Thần Diêu Quang, đã là tù nhân khí thế còn cường đại như vậy.

Ta hiện tại là lão đại, không sợ hần không sợ hần, đừng để bị hần dọa là tốt rồi.

Trong lòng mặc niệm vài câu lúc sau Dạ Vị Ương mới tiếp tục đi lên phía trước, đến bên cạnh bàn an vị ngồi xuống không nhìn Bắc Thần Diêu Quang nữa.

“Diêu Quang bệ hạ khách khí, cái gọi là nhĩ bất vãng phi lễ dã*, bệ hạ ngay từ đầu che giấu thân phận chính mình, Vị Ương cũng lựa thời thế vạch trần mà thôi.”

* Lai nhĩ bất vãng phi lễ dã: ý nói đã nhận thiện ý của người khác thì phải biết báo đáp cho hợp lễ tiết.

Dạ Vị Ương đánh bạo mở miệng đầu khẩu với Bắc Thần Diêu Quang, dù sao cũng đâu còn gì để mất, không nói thân phận hồ ly của hắn, chỉ lấy hiện tại tính kế Bắc Thần Diêu Quang, hơn nữa còn đem đối phương trời gô thế kia, cho dù hắn đối với Bắc Thần Diêu Quang tái khách khí, thì con người trừng mắt tất báo này về sau cũng không buông tha cho hắn.

Nếu đã đắc tội, còn không bằng đắc tội cho đủ số.

“Dạ Vị Ương, trầm càng ngày càng có hứng thú với ngươi.” Lời nói từ miệng Bắc Thần Diêu Quang chưa bao giờ làm người ta vui vẻ.

“Nhìn ngươi thường ngày lơ mơ, không nghĩ tới có đôi khi khôn khéo như vậy.”

“Diêu Quang bệ hạ khách khí, Vị Ương đa tạ, bệ hạ vừa cùng Kiến An công chúa thành hôn chưa đến ba tháng, không ở trong Bắc Thần quốc lại ngàn dặm xa xôi chạy tới Quảng Nam, thật sự là vất vả.”

Bắc Thần Diêu Quang nhẹ giọng cười, “Chuyện ở bờ sông ta còn chưa nói xong, tiểu hồ ly đang ở nơi nào?”

Không nghĩ tới Bắc Thần Diêu Quang đã là tù nhân, cư nhiên còn nhớ thương tiểu hồ ly, chính là Bắc Thần Diêu Quang không biết, nam nhân trước mặt hắn chính là tiểu hồ ly mà hắn tâm tâm niệm niệm.

“Cái gì hồ ly?” Mặc dù đã nghĩ đến phương diện Bắc Thần Diêu Quang có thể vì hắn mà đến, nhưng khi thật sự nghe được từ miệng Bắc Thần Diêu Quang nói ra, Dạ Vị Ương vẫn tránh không được cả kinh.

Bắc Thần Diêu Quang này, đối với tiểu hồ ly là có bao nhiêu chấp nhất?

Nam nhân bị trời yên lặng nhìn Dạ Vị Ương, trong đôi mắt lộ ra vài phần khinh miệt: “Có lúc ngươi rất thông minh, nhưng thông minh qua rồi thì chính là ngu xuẩn, tự cho mình thông minh và tự tìm tử lộ có đôi khi là cùng một đạo lý.”

“Người của ta sớm nhìn thấy có một hồ ly bất đồng xuất hiện ở Mân thành, Vị Ương ngươi không cần tiếp tục giả ngu.” Bọn đang ?

Ánh mắt khinh miệt cùng ngữ khí cuồng vọng khiến Dạ Vị Ương rất muốn dùng đuôi hung hăng quất Bắc Thần Diêu Quang hai cái, đã bị trời còn kiêu ngạo như vậy.

Nhưng làm Dạ Vị Ương sôi máu chính là, hắn thật không có biện pháp làm gì Bắc Thần Diêu Quang.

“Ta không cần ngươi nói ta biết hắn ở nơi nào, ngươi chỉ cần nói cho ta, hắn có khỏe không?” Trong đôi mắt bình tĩnh lộ ra quang mang cấp bách, tư thái trong lời nói khiến tâm Dạ Vị Ương khê động, hỏi: “Ngươi ngàn dặm xa xôi đến Quảng Nam, chỉ vì một tiểu hồ ly sao? Cho dù bị ta bắt, cũng chỉ hỏi tình huống tiểu hồ ly kia thế nào, chẳng lẽ bệ hạ không quan tâm an nguy bản thân?”

“Ngươi có thể giết trầm sao?” Khóe miệng tràn đầy ý cười châm chọc, Bắc Thần Diêu Quang nhìn nơi nào đó trong phòng, trong ngữ khí thản nhiên lộ ra tự tin khiến Dạ Vị Ương điên máu.

“Người của trầm lúc này khẳng định đã biết trầm bị các người bắt, một khi trầm có gì không hay xảy ra, ngươi cùng Tịch Thiên Thương đã làm tốt chuẩn bị cho cuộc tiến công hàng loạt của Bắc Thần quốc? Bắc có Kim quốc, nam có Nguyệt Thăng, thế cục nội bộ còn chưa hoàn toàn ổn định...” Bắc Thần Diêu Quang nheo mắt, trong nhãn mâu hẹp dài hàn quang càng sâu, “Quan hệ lợi hại trong đó, ngươi hẳn là biết.”

Sự tình Bắc Thần Diêu Quang nói Dạ Vị Ương hiểu được, cũng vô lực thay đổi, bọn họ căn bản không có biện pháp ở thời điểm này đi trên chọc thực lực của một đại quốc cường thịnh, huống chi Bắc Thần quốc còn có một đám tiểu quốc.

Đem Bắc Thần Diêu Quang cấp đánh tất nhiên rất thích, nhưng người ngồi trên địa vị cao càng lâu thì ánh mắt càng xa, Dạ Vị Ương lo lắng tương lai Thiên quốc sau này.

“Đúng, ta sẽ không giết ngươi, bắt quá cũng không dễ dàng thả ngươi như vậy.” Dạ Vị Ương âm thầm siết tay, cho dù là thế, Dạ Vị Ương cũng không muốn toi công để Bắc Thần Diêu Quang đi, nếu không thể diện Thiên quốc để nơi nào?

“Chỉ cần ngươi đem tiểu hồ ly trả lại cho trầm, điều kiện tùy ngươi định.”

“Ta muốn cả thiên hạ người cũng cấp ta sao?” Dạ Vị Ương nhìn Bắc Thần Diêu Quang, nghe đối phương nói lời này, trong lòng Dạ Vị Ương nhận không ra tư vị.

“Người dám muốn sao, Dạ Vị Ương?” Tiểu dung Bắc Thần Diêu Quang dẫn theo vài phần chắc chắn cùng giảo hoạt.

Hắn nói không sai, cho dù Bắc Thần Diêu Quang cấp, phỏng chừng lúc này chẳng ai dám tiếp, cũng chẳng ai có khả năng tiếp.

Kẻ thống trị tối cao của một quốc gia không phải chỉ có thân phận bên ngoài, nó liên quan đến lợi ích cùng quyền thế trên mọi phương diện, dù người có bỏ lên được vị trí kia, nếu không được người phía dưới tiếp nhận thì cũng bị phản đối phủ định mà thôi.

Dạ Vị Ương muốn điều thực tế hơn, lấy chút lợi ích Bắc Thần Diêu Quang có thể cho hắn.

Hắn đi lên phía trước thay Bắc Thần Diêu Quang cởi dây thừng trên người, vừa cởi, vừa nói: “Ta có thể thả người, và nói cho người biết phương hướng của tiểu hồ ly, nhưng người phải đáp ứng ta vài điều kiện.”

Hết chương thứ bốn mươi hai

112. Quyển 2 - Chương 43: Kẻ Cười Cuối Cùng Mới Là Người Chiến Thắng

“Nói.” Vừa nghe Dạ Vị Ương nhắc đến hồ ly, đôi mắt đậm mạc Bắc Thần Diêu Quang chợt lóe sáng, rất giống ánh mắt của hồ lang nửa đêm rình mồi.

“Thứ nhất, người phải cam đoan từ nay về sau không tái can thiệp vào công trình thủy lợi ở Quảng Nam, cho dù ngoài sáng hay trong tối cũng không được quấy rối.” Dạ Vị Ương vẫn còn đang cởi trói cho Bắc Thần Diêu Quang, Chúc Hoa trối đúng là đủ chặt.

Khoảng cách hắn cùng Bắc Thần Diêu Quang rất gần, lúc này từ trên thân nam nhân truyền đến lãnh hương thần nhiên gợi lên chút ký ức quen thuộc, khi hắn biến thành hồ ly sống ở Bắc Thần quốc, cơ hồ mỗi ngày cùng Bắc Thần Diêu Quang cùng ăn cùng ngủ, khí tức trên thân người này đối với hắn có thể nói rất tinh tường.

Mấy tháng không gặp, hiện tại tiếp cận nghe được chút khí tức nhàn nhạt, ngược lại khiến Dạ Vị Ương thả lỏng đến khó hiểu.

“Thứ hai, ta biết người nhượng Kim quốc âm thầm sai cường đạo thổ phỉ nhiễu loạn phương Bắc Thiên quốc, muốn người về sau không ngáng chân nữa phỏng chừng không có khả năng, nhưng yên phận một năm hắn là có thể đi?”

Loan thắt lưng mở nút thắt cuối cùng, Dạ Vị Ương đem sợi dây thừng ném qua một bên, đang nghĩ đứng lên, Bắc Thần Diêu Quang vừa mới được tự do đột nhiên đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn.

Dạ Vị Ương giống như bị rần rần, thân thủ linh hoạt trực tiếp nhảy ra phía sau kéo giãn khoảng cách với Bắc Thần Diêu Quang.

Sợ người này nhận ra hắn là hồ ly, thời điểm Dạ Vị Ương ở cạnh Bắc Thần Diêu Quang còn đặc biệt dùng một ít đàn hương hun lên quần áo, chính là để che giấu “mùi vị hồ ly” trên người hắn.

“Người là thổ sao, chạy nhanh như vậy.” Đầu ngón tay tựa hồ còn lưu lại bằng lương trên quần áo nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang đưa ngón tay lên mũi, nhắm mắt dùng sức ngửi: “Là đàn hương.”

Khóe miệng Dạ Vị Ương co rút, tên biến thái này vừa nghĩ đến tiểu hồ ly, lại còn cùng người động thủ động cước.

Làm như không nghe thấy lời nói mang theo bốn cột của đối phương, Dạ Vị Ương tiếp tục nói: “Điều kiện cuối cùng, khi chúng ta xử lý chuyện ở biên quan, phiền toái Diêu Quang bề hạ không cần nhúng tay vào.”

“Trầm không đồng ý.” Kết quả, Bắc Thần Diêu Quang trực tiếp nhìn thẳng Dạ Vị Ương mà từ chối.

Trả lời quá mức sảng khoái không chút nghĩ ngợi làm Dạ Vị Ương vô cùng tức giận, rõ ràng người đã ở trong tay hắn, tên gia hỏa này còn kiêu ngạo cái gì.

“Bệ hạ không đồng ý cũng phải đồng ý, hay nói bệ hạ cho rằng an nguy tính mạng của người cùng với ba điều kiện nho nhỏ kia so ra kém hơn?” Dạ Vị Ương cũng bày ra tư thái cường ngạnh, hiện tại nếu có camera, hẳn nhất định sẽ cấp Bắc Thần Diêu Quang chụp vài cuộn phim bí mật, như vậy trọng lượng lời nói của hắn sẽ càng lớn. (Cờ-nhíp HD k che à =3=).

Tuy rằng có hơi bỉ ổi, nhưng binh bất yếm trá, mặc kệ là đấu tranh để thắng chức hay chiến đấu với địch quốc, lễ nghi liêm sỉ chỉ là vẻ bề ngoài, giữa thời chiến học đòi làm quân tử, thì chính là lũ đầu heo ngu ngốc, hại người hại mình.

Sau một hồi giở đủ mảnh khoe, đối với Bắc Thần Diêu Quang lại không thể mạnh bạo, Dạ Vị Ương chỉ có thể tiếp tục cường bức dụ dỗ.

“Trẫm thoát nhìn rất ngốc sao?” Bắc Thần Diêu Quang hỏi ngược lại, “Phép khích tướng vô dụng với trẫm, điều kiện của người trẫm cũng không đồng ý.”

Người này là miếng xóp biển hút nước a, cho dù dùng tay gắng sức đánh cũng không văng ra được, nhưng Dạ Vị Ương không thể mằn thặt Bắc Thần Diêu Quang, hiện giờ Bắc Thần quốc nếu biết Bắc Thần Diêu Quang bị bọn họ bắt, nhất định sẽ an bài người đến cứu.

Một khi Bắc Thần Diêu Quang xảy ra chuyện, Bắc Thần quốc sẽ không buông tha bọn họ, trực tiếp khai chiến là hành vi tối ngu xuẩn, vì kích động nhất thời khiến vận mệnh đất nước ngã đổ, người như vậy chính là tội nhân thiên cổ.

Huống chi, cho dù muốn đánh cũng không phải lúc này, thực lực giữa Thiên quốc và Bắc Thần quốc vẫn tồn tại chênh lệch.

Dạ Vị Ương chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, hắn thử hỏi: “Vậy người có muốn biết nơi tiểu hồ ly rơi xuống?”

“Nói cho trẫm chỗ Trường Nhạc rơi xuống, trẫm tự nhiên sẽ đáp ứng người hai điều kiện.” Bắc Thần Diêu Quang không hề do dự. Lúc trước không lập tức đáp ứng hiện tại sửa miệng nói đáp ứng hai điều kiện.

Thấy Dạ Vị Ương chần chờ, Bắc Thần Diêu Quang cười lạnh: “Chỉ cần trẫm kéo dài, người sớm muộn cũng phải thả ta, đến lúc đó người cái gì cũng không chiếm được.”

“Vậy người cũng không biết được chỗ tiểu hồ ly rơi xuống.” Tuy rằng tiểu hồ ly chân chính đang ở ngay trước mặt Bắc Thần Diêu Quang.

“Đừng không biết tốt xấu, trẫm nói được làm được, nếu trẫm muốn lừa người, đáp ứng người ba điều kiện thì thế nào? Sau khi trở về trẫm có thể không tuân thủ điều kiện.” Một câu trực tiếp uy hiếp Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang dẫn theo vài phần thú vị nhìn nam nhân, “Người làm sao biết trẫm sẽ giữ đúng lời hứa?”

Dù đã ở chung một đoạn thời gian, Dạ Vị Ương vẫn đoán không ra nội tâm Bắc Thần Diêu Quang, nhưng hắn vẫn tin tưởng kẻ quỷ kế đa đoan thay đổi thất thường này là người nói được làm được.

“Nếu bệ hạ là người không giữ lời hứa, sẽ không ngồi đến vị trí ngày hôm nay.” Dạ Vị Ương cao giọng đáp.

“Hảo, trẫm đáp ứng người không tái quấy rối Quảng Nam, cũng làm cho Kim quốc tạm thời yên phận, vậy hiện tại người có thể nói cho trẫm, Trường Nhạc đang nơi nào?”

Kỳ thực Bắc Thần Diêu Quang có thể không cần đáp ứng điều kiện gì, nhưng người này vẫn vì tiểu hồ ly mà đáp ứng hắn.

Về sau nếu Bắc Thần Diêu Quang biết Dạ Vị Ương là Trường Nhạc, biết mình lừa hắn, người nọ có bị thương tâm hay căm phẫn không?

Dạ Vị Ương âm thầm thở dài, hắn không muốn gạt người, còn gạt một người đối với tiểu hồ ly si tình như vậy, nhưng hắn không có biện pháp.

Nhưng bù lại trong lòng đối với Bắc Thần Diêu Quang thêm vài phần áy náy, Dạ Vị Ương ngồi xuống tỉ mỉ kể lại chuyện tình tiểu hồ ly: “Tiểu hồ ly hiện tại đã có bảy cái đuôi, chờ đến lúc hắc có chín đuôi sẽ biến thành cửu vĩ hồ, khi ấy hắc sẽ thọ mệnh vô tận, còn có thể cùng động vật trò chuyện.”

Dạ Vị Ương liếc nhìn Bắc Thần Diêu Quang, người nọ tựa hồ im lặng nghe hắc nói.

Hắc tiếp tục: “Tiểu hồ ly nói hắc vốn không phải người phạm trần, chờ đủ chín đuôi hắc sẽ ly khai thế tục.”

“Hắc nói, nếu ta gặp người, muốn ta thay hắc nói với người, về sau không cần tìm hắc nữa.”

“Diêu Quang bệ hạ, người yêu khác biệt, huống chi cửu vĩ hồ có thể trường sinh bất lão, chờ người già đi, cửu vĩ hồ vẫn là bộ dáng thanh xuân, rất không tương xứng a.” Cứ nghĩ phải nói vấn đề này cùng Bắc Thần Diêu Quang sẽ rất khó khăn, nhưng hiện tại cảm thấy khá dễ dàng.

Kỳ thực trường sinh bất lão gì đó đều là lấy cớ, Dạ Vị Ương chỉ muốn làm cho Bắc Thần Diêu Quang sớm quên đi tiểu hồ ly, coi như một giấc mộng là tốt rồi.

“Hắc ở nơi nào?” Bắc Thần Diêu Quang không lộ ra biểu tình gì, phản ứng này thật sự không khiến Dạ Vị Ương kinh ngạc, chỉ khiến hắc bất đắc dĩ.

“Ngày hà bá hiển linh hắc liền ly khai, hắc nói đi phương Tây, cụ thể thì ta không biết.” Tùy tiện ứng phó hai câu, Dạ Vị Ương ép xuống tình tự phức tạp trong lòng, hỏi: “Bệ hạ sẽ thực hiện những lời đã hứa?”

“Trẫm nói được thì làm được.” Bắc Thần Diêu Quang khép mắt lại, giống như đang nghỉ ngơi.

Dạ Vị Ương không muốn quấy rầy, liền nhanh chóng ly khai phòng.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Vừa ra khỏi phòng, Dạ Vị Ương giống như cá thiếu dưỡng khí nhện không được hít sâu một hơi.

Thời điểm ở trong phòng cùng Bắc Thần Diêu Quang, hắc luôn có cảm giác hít thở không thông như bị tảng đá lớn đè trên ngực, người nọ rõ ràng lãnh khốc vô tình tựa như trong lời đồn, rồi lại hữu tình đối với tiểu hồ ly nhớ mãi không quên.

“Có lẽ hắc thích, chính là hồ ly tồn tại trong trí nhớ hắc.” Dạ Vị Ương lắc đầu không muốn nghĩ nhiều, càng không cho rằng Bắc Thần Diêu Quang thích hắc.

Chỉ ít từ ngày đầu tiên tiếp xúc với Bắc Thần Diêu Quang, người kia chưa từng lưu tình cảm với hắc, thậm chí còn phải thích khách giết hắc.

Cho nên, cái Bắc Thần Diêu Quang yêu chỉ là một ảo ảnh, một ảo ảnh hồ ly cùng hắc gắn bó thời thơ ấu, chỉ như vậy mà thôi.

Nếu đã đạt thành ước định, vậy cũng nên thả người, hai ngày sau người của Bắc Thần quốc đến đón Bắc Thần Diêu Quang trở về, Dạ Vị Ương sẽ cho hắc ký hiệp ước.

Giấy trắng mực đen cộng thêm ấn chương cá nhân của Bắc Thần Diêu Quang, so với lời nói miệng vẫn là hữu hiệu hơn.

“Tốt lắm.” Tự mình hạ ấn chương, Bắc Thần Diêu Quang đem hai phần hiệp ước một giữ lại một đưa cho Dạ Vị Ương đang nhìn chăm chú.

Thấy nhân mâu hắc sắc lấp lánh hữu thần của đối phương, Bắc Thần Diêu Quang đè xuống chán ghét nhàn nhạt trong mắt, khóe miệng câu lên tia cười lạnh quay đầu không nhìn tới nam nhân mặc danh hấp dẫn hắc.

Hắc yêu chính là hồ ly, là Trường Nhạc, không phải nam nhân tên ‘Dạ Vị Ương’ trước mặt.

“Phiền toái Diêu Quang bệ hạ.” Rốt cuộc kế hoạch đã thành công, Dạ Vị Ương không giấu được vui sướng đem bản hiệp ước thật cẩn thận xếp lại, đưa cho Chúc Hoa bên cạnh, dặn dò nói: “Đây là Diêu Quang bệ hạ tự tay viết, ngàn vạn lần phải bảo quản cho tốt.”

Lời nói rõ ràng mang theo chế nhạo khiến Chúc Hoa hiểu ý cười, xoay người liền đem bản hiệp ước hướng đến thư phòng.

“Còn tưởng người là một bình hoa, không ngờ thông minh như vậy.” Bắc Thần Nguyệt nhìn Dạ Vị Ương hừ lạnh hai tiếng, lần này nhóm nàng coi như lật thuyền trong mương, căn bản không ngờ Dạ Vị Ương bề ngoài ôn hòa dễ dụ nội tâm cư nhiên giảo hoạt như vậy.

Đối với hai huynh muội Bắc Thần Diêu Quang, phỏng chừng đây là lần đầu, nhưng tuyệt đối cũng là lần cuối cùng.

“Diêu Quang bệ hạ đi thông thả, Vị Ương không tiễn.” Dạ Vị Ương đắc ý dào dạt đi tới trước mặt Bắc Thần Diêu Quang làm tư thế ‘thỉnh’, con người một khi đã đắc ý vênh váo, liền rất dễ bị té ngã.

Bắc Thần Diêu Quang vẫn luôn không chút dị dạng đột nhiên thân thủ chế trụ Dạ Vị Ương đang đứng rất gần hắn, thị vệ bốn phía rút đao hấn trở tay đem Dạ Vị Ương giam trong ngực, hai ngón tay gắt gao siết lấy yết hầu Dạ Vị Ương, chỉ cần thoáng dùng sức, cổ Dạ Vị Ương sẽ gãy rời.

“Đại nhân!” Thường Thiếu Điển bị một màn bất ngờ này dọa nhảy dựng, “Diêu Quang bệ hạ, người đây là lật lọng?!”

“Trẫm không nhớ hiệp ước có ghi, Dạ Vị Ương không thể tiến trăm đoạn đường, vẫn là thỉnh Dạ đại nhân tiến trăm đến ngoài thành.” Bắc Thần Diêu Quang mắt lạnh đảo qua mọi người: “Ai dám tiến lên một bước, Dạ đại nhân e rằng phải hương tiêu ngọc vắn.”

Hết chương thứ bốn mươi ba

113. Quyển 2 - Chương 44: Không Biết Tốt Xấu

Này có lẽ là vui quá hóa buồn đi, còn chưa kịp khoe khoang với Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương rằng hắn vừa giảo hoạt lại thông minh tính kế Bắc Thần Diêu Quang, đắc ý vênh váo quay đầu liền mất cảnh giác, cư nhiên bị Bắc Thần Diêu Quang bắt ngược lại.

Chỉ trong khoảnh khắc, vị trí hai người triệt để đảo ngược.

Dạ Vị Ương bị Bắc Thần Diêu Quang cưỡng ép ly khai phủ đệ, chờ đám người Chúc Hoa nghe tin chạy đến thì căn bản không thể tiếp cận, mạng Dạ Vị Ương không trân quý như Bắc Thần Diêu Quang, cho nên Bắc Thần Diêu Quang muốn động thủ sẽ thật sự động thủ.

Ngoài cửa, xe ngựa của Bắc Thần quốc sớm đã chuẩn bị tốt, Dạ Vị Ương lập tức bị ném lên, hắn vốn muốn cười ngựa để thừa dịp chạy trốn, nhưng Bắc Thần Diêu Quang cố tình dùng cán đao chém một phát vào sau gáy hắn, trước mắt tối sầm trực tiếp mất ý thức.

Cái này gọi là “Phước bất trùng lai, họa vô đơn chí”, cổ nhân quả nhiên không gạt ta.

Dạ Vị Ương nghĩ không ra rốt cuộc Bắc Thần Diêu Quang muốn làm gì, nếu bắt hắn chỉ vì muốn an toàn ly khai Quảng Nam, thì hiện tại bọn họ sớm đã ra khỏi phạm vi Quảng Nam. Nếu người này vì báo thù muốn giết hắn, vậy tại sao đến bây giờ còn chưa động thủ?

Mạng của hắn không đáng giá bằng Bắc Thần Diêu Quang, nếu Bắc Thần Diêu Quang chết thiên hạ có thể đại loạn, nhưng Dạ Vị Ương chết bất quá Thiên quốc nổi lên một tầng sóng nhẹ, còn thiên hạ thì vẫn thái bình.

Hảo nóng, hảo khát, hảo đói, hảo choáng.

Có lẽ, tên biến thái này muốn đem hần nướng sống, sau đó vứt xuống sông cho cá ăn.

Dạ Vị Ương sau khi tỉnh lại phát hiện sàn nhà lúc ẩn lúc hiện, không phải động đất cũng không phải ngồi trong xe ngựa, bọn họ lúc này đang ở trên một con thuyền lớn trên sông.

Nếu đi trên đất liền, khó tránh chạm mặt với đám nhân mã Chúc Hoa, Bắc Thần Diêu Quang thực giáo hoạt lựa chọn đi đường thủy.

Xuôi theo sông lớn có thể trực tiếp đến Kim quốc, rồi từ một đường Kim quốc trở về Bắc Thần quốc.

Mà hần hiện tại bị trói vào thân cột trên thuyền, lúc tỉnh dậy đến giờ, chưa từng uống qua một ngụm nước hay ăn một chén cơm, tùy ý gió thổi nắng thiêu.

Bất kể gió lạnh trên sông từ từ thấm vào ruột gan, hay dương quang ấm áp ngày xuân, chính là bị gió thổi lâu cũng sẽ đau đầu, phơi nắng nhiều càng thêm choáng váng.

Dạ Vị Ương hít sâu một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, hần cầu nguyện Bắc Thần Diêu Quang nhanh đem hần vứt xuống sông, tuy rằng kỹ năng bơi của hần không tốt nhưng xuôi theo dòng nước vẫn có thể đạt vào bờ.

“Hoàng huynh thật không biết thương hoa tiếc ngọc a, như thế nào liền đem mỹ nhân như Dạ đại nhân trói vào cột thuyền mặc kệ gió lạnh nắng thiêu?”

Thanh âm thanh thúy dễ nghe làm cho Dạ Vị Ương chậm rãi nâng mí mắt, đập vào mắt là một mặt hồng y tiên diễm tựa như mặt trời giắt ở thiên không, Bắc Thần Nguyệt vẽ mặt thú vị đánh giá hần.

Tuy nữ tử này diễm lệ như mân côi, nhưng trông mắt Dạ Vị Ương nhìn không được nhìn chăm chăm vào chén nước trong tay Bắc Thần Nguyệt, hần rất khát, phi thường khát.

Tầm mắt Dạ Vị Ương quá rõ ràng, Bắc Thần Nguyệt oán oán cười: “Ta rất muốn cho người uống nước, chính là hoàng huynh phân phó, không cho người uống nước, cũng không cho người ăn cơm.”

“Diêu Quang bộ hạ chiêu đãi khách thật sự là hào phóng.” Dạ Vị Ương tận lực cúi đầu, để ánh nắng đừng chiếu vào mặt hần.

Xung quanh cột thuyền không hề có vật che chắn, bất kể lúc nào thái dương cũng rọi thẳng vào người hần, lúc mặt trời lên cao là thời điểm khó chịu nhất, Dạ Vị Ương hiện tại chỉ cầu mặt trời nhanh lặn xuống, như vậy hần sẽ thoải mái một chút.

“Tính cách hoàng huynh ta từ trước đến nay chính là ‘nếu người phạm hần một, hần sẽ trả lại gấp trăm’, nhiều năm qua Dạ đại nhân là người đầu tiên có thể tính kế hoàng huynh ta, hoàng huynh tự nhiên sẽ hảo hảo chiếu cố Dạ đại nhân.”

Bắc Thần Nguyệt thở dài, cầm chén nước đi đến trước mặt Dạ Vị Ương, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên hai má nam nhân bị phơi nắng đến bóng bưng: “Dạ đại nhân băng cơ ngọc cốt, bị nắng làm thương tổn thật đáng tiếc.”

Dứt lời, Bắc Thần Nguyệt nâng chén trong tay, nước trong chén rót xuống mặt Dạ Vị Ương.

Chất lỏng trong suốt từ trán chảy xuống mang theo từng trận thanh lương, Dạ Vị Ương vội hé môi cố gắng để nước chảy vào miệng mình, một giọt cũng không muốn buông tha, giờ hần mới biết, nguyên lai nước có thể ngọt lành ngon miệng như vậy.

“Vì cái gì?” Cảm giác dễ chịu hơn, Dạ Vị Ương khó hiểu nhìn Bắc Thần Nguyệt, chẳng phải nói không cho hần uống nước sao?

Bắc Thần Nguyệt cười ném cái chén xuống sông: “Hoàng huynh nói không cho người uống nước, ta vừa rồi có cho người uống sao? Ta chẳng qua lấy nước hắt vào mặt người thôi.”

Thật đúng là cô nương thông minh giáo hoạt, Dạ Vị Ương lộ ra nụ cười cảm kích: “Cám ơn công chúa.”

“Tuy nói chúng ta không thờ cùng một chủ, nhưng trên đời này người thông minh lại có tầm nhìn xa như Dạ đại nhân kỳ thực không nhiều, Bắc Thần Nguyệt ta thập phần thưởng thức Dạ đại nhân, nhân tài như

Dạ đại nhân ở lại Thiên quốc rất là đáng tiếc, nếu người nguyện ý vì Bắc Thần quốc chúng ta cống hiến sức lực, ta nhất định hướng bệ hạ cầu tình thả người ra.”

Bắc Thần Nguyệt cười dùng ngón tay bạch thông (hành) chọt chọt hai má Dạ Vị Ương: “Dạ đại nhân, muốn cảm ơn chi bằng đầu nhập làm môn hạ Bắc Thần quốc ta, thế nào? Ta cam đoan vinh hoa phú quý Bắc Thần quốc cho người tuyệt đối hơn hẳn Tịch Thiên Thương.”

Nói nửa ngày nguyên lai là đến chiêu hàng.

“Đa tạ hảo ý của công chúa, nhưng ta không muốn làm quân bán nước.” Đáng tiếc, Dạ Vị Ương chỉ có thể khéo léo từ chối ý tốt của Bắc Thần Nguyệt.

Bắc Thần Nguyệt trừng mắt: “Chẳng lẽ người không sợ chết?”

“Sợ a, ai mà không sợ chết. Nhưng dù sợ thế nào cũng không thể làm quân bán nước. nếu ta đồng ý với người, thì ta có khác nào kẻ tham sống sợ chết?” Dạ Vị Ương cười nói, “Ta chính là kẻ đầu gối ngu ngốc như thế đó, nếu công chúa cảm thấy ta không biết thức thời, liền đem ta vứt xuống sông ư cá là tốt rồi.”

“Người mơ thật đẹp, còn muốn trốn xuống sông sao, hoàng huynh có nói qua, kỹ năng bơi của người rất tốt, liền tiếp rơi xuống sông mà vẫn không chết, cho nên thà đem người phơi nắng cũng không vứt người xuống sông.” Bắc Thần Nguyệt hừ một tiếng, thấy trong mắt Dạ Vị Ương lộ ra vài tia mất mát nàng càng khẳng định suy nghĩ của mình.

“Người đừng vội trả lời ta, dù sao vẫn còn thời gian để người chậm rãi cân nhắc, chờ đến khi người sắp đói chết khát chết nóng chết lạnh chết, thì trả lời ta cũng chưa muộn.” Nàng không tin rằng trên đời này có người thật sự không sợ chết.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Nước sông vỗ vào thân thuyền tạo nên từng đợt bụi nước trắng xóa, ban đêm trên mặt sông tĩnh lặng, bầu trời tối đen như mực chỉ còn lại ánh trăng phát ra một vầng sáng cô độc.

Dạ Vị Ương giật giật cổ, bị trời cả ngày khiến toàn thân hần không thoải mái, nhưng đêm khuya trên sông nhiệt độ rất thấp, Bắc Thần Diêu Quang nói đúng, dù ban ngày hần không bị nóng chết, thì ban đêm hần cũng sẽ bị lạnh chết.

Bắc Thần Diêu Quang tên đáng ghét, đại biến thái, đại hỗn đản!

Gian nan nuốt ngụm nước miếng, Dạ Vị Ương hít sâu, nhìn quanh bốn phía, trên boong thuyền đang có binh lính bất động đứng canh gác, điều này khiến hần muốn gọi phi điều mang dã quả đến cũng không có biện pháp.

Một khi làm vậy, khẳng định sẽ bị binh lính gác đêm phát hiện.

Một khi binh lính gác đêm phát hiện, Bắc Thần Diêu Quang cũng sẽ phát hiện.

Rõ ràng biết chỉ cần nói ra thân phận hồ ly, có lẽ đãi ngộ hiện tại sẽ hoàn toàn bất đồng, nhưng Dạ Vị Ương vẫn kiên trì giấu đuôi hồ ly.

Chẳng lẽ bị phơi nắng hồ ly thịt khô?

Không đúng a, hần là cứu vĩ hồ, nhất định sẽ không chết dễ dàng như vậy.

An ủi chính mình, Dạ Vị Ương trong lòng cũng thư sướng chút ít, hần không thể cứ như thế mà nhận mệnh.

Đã không còn mặt trời thiêu đốt, nhiệt độ cũng hạ xuống, Dạ Vị Ương nhìn trái nhìn phải, đột nhiên linh quang lóe lên, hần nhìn chăm chăm vào mấy con chim đang bay ngang bầu trời.

Ánh mắt Dạ Vị Ương nhú lại, trong đó có một con chim bay qua thân thuyền lúc sau lại bay trở về, dừng ở trên hai tay bị trời vào cột của Dạ Vị Ương, cúi đầu bắt đầu mổ sợi dây thừng đang buộc chặt nam nhân.

“Đi đi đi!” Một binh lính đi tới xua đuổi phi điều, lẩm bẩm: “Người này còn chưa chết đâu, mỗ cái gì mà mỗ.”

Sau đó Dạ Vị Ương lại thử vài lần, chính là mỗi lần đậu xuống lại có người đến cưỡng chế đuổi đi.

?

Thất bại, thử dài.

Dạ Vị Ương không gọi nữa, nếu tiếp tục gọi như vậy sẽ khiến người khác nghi ngờ, thị vệ người Bắc Thần Diêu Quang đều được huấn luyện kỹ lưỡng, suốt đêm không hề lười biếng ngủ gật, tự nhiên cũng không dễ lừa gạt.

Quá nửa đêm, Dạ Vị Ương mệt không chịu nổi, liền với tư thế bị trói mà ngủ.

Hắn nằm mộng, mơ thấy trước mặt chính mình là dòng suối nhỏ trong suốt, hắn cơ hồ chạy nhanh tới há mồm uống ngụm nước to.

Dạ Vị Ương mở mắt, đầu tiên ánh vào mi mắt là mặt trời nóng bức đáng chết, sau đó chính là vẻ mặt tươi cười của Bắc Thần Nguyệt, cùng nửa chén nước trên tay nữ tử.

Dạ Vị Ương liếm môi, nước thực ngọt.

“Thật đúng là sợ người không tỉnh lại, thế nào, đã cân nhắc xong chưa? Người bình thường không ăn không uống sẽ khó qua khỏi ba ngày, hơn nữa nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch càng lúc càng lớn, đến tối chỉ sợ người chịu không được thống khổ.” Bắc Thần Nguyệt cố ý cầm nửa chén nước lúc ẩn lúc hiện trước mặt Dạ Vị Ương, giống như dùng kẹ dụ dỗ tiểu hài tử.

Dạ Vị Ương hận không thể đoạt lấy nửa chén nước kia, hiện tại trong mắt hắn nửa chén nước đó còn quý giá hơn cả núi vàng núi bạc.

Dùng sức nhắm hai mắt lại, Dạ Vị Ương lấy trầm mặc đáp lại Bắc Thần Nguyệt, nếu thật sự vì nửa chén nước mà trở thành quân bán nước, cũng thật quá buồn cười đi.

“Uy, sao người không nói chuyện a! Ta chính là nghiêm túc, người cứ như thế nhất định sẽ chết đó, Dạ Vị Ương!” Bắc Thần Nguyệt đem nước đưa đến trước miệng Dạ Vị Ương.

Quay đầu đi, Dạ Vị Ương cảm giác cảm mình đụng vào chén, ngay sau đó một thanh âm thanh thúy vang lên.

Hắn mở to mắt, nửa chén nước kia rơi xuống boong thuyền, để lại một vệt nước sậm màu.

“Không biết tốt xấu!” Bắc Thần Nguyệt sinh khí xoay người rời đi, “Bắc Thần quốc không chiếm được người, thì người khác cũng đừng mơ tưởng, Dạ Vị Ương, con đường này là do người lựa chọn, cũng đừng trách ai.”

Hết chương thứ bốn mươi bốn

114. Quyển 2 - Chương 45: Là Hồ Ly, Cũng Là Vị Ương

Hắn yêu hồ ly, yêu Trường Nhạc.

Dạ Vị Ương? Bất quá chỉ là chương ngại vật tạm thời nhiễu loạn tâm tình hắn mà thôi.

Nếu Dạ Vị Ương nguyện ý góp sức cho Bắc Thần quốc, Bắc Thần Diêu Quang có thể cấp mình lý do cho Dạ Vị Ương một con đường sống.

Chính là nam nhân kia cư nhiên quật cường đến không ngờ, suốt hai ngày không ăn không uống chịu đủ gió thổi nắng thiêu, đêm hàn sương lạnh, vẫn không chịu hướng hắn thỏa hiệp.

“Dạ Vị Ương chết, hoàng huynh không cảm thấy đáng tiếc sao? Có thể nghĩ ra một công trình thủy lợi khổng lồ như vậy, thế gian không có người thứ hai.”

Bắc Thần Nguyệt cùng Bắc Thần Diêu Quang đánh cờ, nàng kỳ thực không thích đánh cờ vậy vì sao còn đánh? Chính là muốn tìm cơ hội cùng Bắc Thần Diêu Quang nói chuyện.

Sau khi bọn họ lên thuyền, Bắc Thần Diêu Quang ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Dạ Vị Ương một cái, giống như hoàn toàn quên mất nam nhân kia, giống như trên thuyền không có người tên là “Dạ Vị Ương”.

“Người không được Bắc Thần quốc ta sử dụng, càng có tài có năng lực, thì càng không thể sống.” Trên mặt không chút biểu tình, Bắc Thần Diêu Quang chỉ nhìn ván cờ.

“Nói thì nói như thế, nhưng Dạ Vị Ương dó dù sao cũng là ‘Đệ nhất mỹ nhân’, nếu chết khó tránh làm người ta có chút tiếc hận, đêm nay đặc biệt lạnh, hoàng huynh không định tới nhìn hắn một lần sao? Biết đâu sáng ngày mai hắn đã tắt thở.” Bắc Thần Nguyệt thăm dò nói.

Lấy hiểu biết của nàng với Bắc Thần Diêu Quang, thì thái độ hiện tại Bắc Thần Diêu Quang không đem đối phương ra giết lại mặc kệ bất quản này khiến nàng cảm thấy kỳ quái.

Trong dĩ vãng, Bắc Thần Diêu Quang đã sớm theo nguyên tắc ‘nhanh giải quyết nhanh kết thúc’, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn sẽ trực tiếp chém đầu Dạ Vị Ương, làm sao còn trối người vào cột thuyền rồi chẳng quan tâm.

“Nói nhiều như vậy, không phải muốn ta đi xem hắn sao?” Bắc Thần Diêu Quang hạ xuống quân cờ quyết định thắng bại, hần hỏi: “Đêm nay rất lạnh?”

“Đúng vậy.” Bắc Thần Nguyệt mang theo chút chờ đợi gật đầu.

“Người sắp chết, nhìn lại thế nào.” Bắc Thần Diêu Quang thấy vẻ mặt chờ mong của Bắc Thần Nguyệt, hừ lạnh nói: “Thôi, đi nghe chút di ngôn trước khi chết của Dạ Vị Ương cũng không tồi.”

Nghe được Bắc Thần Diêu Quang sẽ đi xem Dạ Vị Ương, đây là chuyện Bắc Thần Nguyệt chờ mong, chính là thấy trong mắt Bắc Thần Diêu Quang hiện lên tia lãnh khốc, nàng lại âm thầm thay Dạ Vị Ương đổ mồ hôi lạnh.

Thiếu chút nữa đã quên, một trong những lạc thú của hoàng huynh chính là nhìn người ta chậm rãi chết đi.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Suốt một ngày, Dạ Vị Ương chịu đựng ánh mặt trời từ phía trước và sau lưng hần, chịu đựng sự ầm áp đến nóng bức rồi rét lạnh.

Vừa đói vừa khát, nóng lạnh luân phiên hành hạ thân thể suy yếu, tựa như tảng đá nặng nề đặt trên người Dạ Vị Ương, bốn phía yên lặng bao trùm một mảnh hắc ám, trên thuyền bọn họ thậm chí một ngọn đèn cũng không thắp.

Dạ Vị Ương dùng sức lắc đầu, hần cảm thấy ý thức chính mình bắt đầu mơ hồ, điều này không phải hiện tượng tốt.

Thật lạnh...

Thân thể suy yếu bắt đầu run rẩy, đúng như lời Bắc Thần Nguyệt, đêm nay cực kỳ lạnh, cũng có thể do ban ngày quá nóng, nên khiến cho Dạ Vị Ương cảm thấy ban đêm có điểm lạnh quá phẫn.

Môi đã sớm khô khốc trắng bệch, bởi vì hô hấp dồn dập mà không ngừng đóng mở, rõ ràng đang ở trên boong thuyền, nhưng hần lối giác như rơi vào biển rộng lạnh buốt.

Thân thể không thể khống chế mà không ngừng run rẩy, bốn phía càng ngày càng hắc ám, lạnh như băng, hần duỗi tay muốn bắt lấy điểm sáng trên biển, nhưng điểm sáng kia cách hần càng lúc càng xa, tựa như sẽ lập tức tiêu thất.

Không biết tốt xấu sao?

Hắn đột nhiên nhớ tới lời nói Bắc Thần Nguyệt, đúng a, hắn chính là kẻ không biết tốt xấu, một kẻ quật cường so với mười đầu trâu còn cứng hơn.

Kỳ thực Dạ Vị Ương biết, hắn trong lòng đều rất rõ ràng.

Muốn sống không nhất thiết phải phản bội Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương, chỉ cần để cho Bắc Thần Diêu Quang biết hắn chính là tiểu hồ ly mà người nọ đang đau khổ tìm kiếm là đủ rồi.

Nhưng đây không phải dưới đáy biển tìm một sinh lộ để hô hấp là xong, mà chính là tử lộ bất hắn phải vứt bỏ bản thân.

Một khi hắn làm vậy, chẳng khác nào thỏa hiệp, chính mình đánh bại chính mình, con người khi đã bắt đầu thỏa hiệp, thì sau này tựa như quân bài domino, gặp khó khăn đều sẽ thỏa hiệp, không ngừng thỏa hiệp, thẳng đến lúc đánh mất bản thân.

Như thế, mới là chân chính rơi xuống đáy biển, vạn kiếp bất phục.

Bốn phía nguyên bản hắc ám đột nhiên có ánh sáng, Dạ Vị Ương khó chịu mị mị song nhãn, miễn cưỡng nâng mí mắt nặng nề, các binh lính ở bốn phía treo hỏa đăng, mà nam nhân hai ngày trước đem hắn trói ở nơi này xuất hiện trước mặt Dạ Vị Ương.

Từ lúc tỉnh lại, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Bắc Thần Diêu Quang.

“Trẫm hỏi ngươi, có nguyện ý vì trẫm dốc sức?” Bắc Thần Diêu Quang hỏi thẳng vấn đề, mấy ngày không gặp, Dạ Vị Ương thoát nhìn hư nhược không ít, giống như một ngọn đèn mỏng manh lay động trong gió, có thể tùy thời tắt bất cứ lúc nào.

Hơi nhú mày, Bắc Thần Diêu Quang dè xuống tia bất an trong lòng, hai tay sau lưng chậm rãi siết thành quyền.

Nam nhân này, quá mức nguy hiểm.

Hắn tuyệt đối không cho phép kẻ thứ hai ngoài tiểu hồ ly nhiễu loạn tâm hắn.

Dạ Vị Ương ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, hắn lắc đầu, hướng Bắc Thần Diêu Quang yếu ớt phun ra một tiếng “Phi”.

Nhân tình thâm thúy hiện lên tia hàn quang, Bắc Thần Diêu Quang cười lạnh: “Lời của ngươi trẫm đang nghe thấy, trẫm tiễn ngươi lên đường.”

“Người đâu, Dạ đại nhân rất khát, cho hắn uống một ít nước.” Nâng vạt áo, Bắc Thần Diêu Quang ngồi xuống ghế bên cạnh.

Thị vệ nâng thùng gỗ đầy nước tới gần Dạ Vị Ương, đưa thùng lên từ trên đỉnh đầu nam nhân giội xuống.

Nước lạnh như băng từ trên đầu chảy xuống thân thể nam nhân đang bị trói chặt, Dạ Vị Ương há miệng hô hấp, trong gió đêm rét buốt run lấy bầy giống như cái sàng.

Quần áo ẩm ướt mang theo hàn khí nhập cốt dính vào người, rét lạnh không thể chịu được như băng châm đâm vào da thịt hắn, ngấm vào máu từ trong ra ngoài bắt đầu kết băng.

Không hề dừng lại, một thùng băng thủy tiếp tục giội xuống, bị nước đập vào, trăm cài tóc của nam nhân có điểm lung lay sắp đổ.

Rét lạnh khiến con người ta trở nên chậm chạp, tứ chi Dạ Vị Ương đã không còn cảm giác, tựa hồ bị đông đến chết lặng, ý thức hắn cũng dần mờ mịt.

Rất lạnh, rất đau...

Giọt nước đọng trên lông mi dày rậm trở nên vô cùng nặng nề, mí mắt sắp chống đỡ không được tùy thời đều muốn sụp xuống, trong mơ hồ, hắn thấy Bắc Thần Diêu Quang lạnh lùng nhìn hắn, chính là hắn nhìn không rõ, nhìn không rõ trên mặt người nọ là biểu tình gì.

“A!”

Thêm một thùng nước khiến Dạ Vị Ương miễn cưỡng mở mắt, bọn họ bắt đầu hắt nước vào mặt hắn.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trước mắt, dường như là Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương dần mất đi ý thức không thể phân biệt, ngay cả thanh âm đối phương cũng mờ mờ như cách một tầng nước, hư ảo mê ly, lúc thì rõ ràng, lúc thì mơ hồ.

“Chuẩn bị chết chưa, Dạ Vị Ương?”

“Chỉ cần ngươi chết, hai mắt nhắm lại, trầm sẽ không vì ngươi mà tâm phiền ý loạn nữa.”

Càng lúc càng buồn bực Bắc Thần Diêu Quang đẩy thị vệ ra, hắn đi đến trước người nam nhân toàn thân ướt đầm khuôn mặt trắng bệch, hô hấp thập phần mỏng manh.

“Để ta giúp ngươi chấm dứt nhân sinh ngắn ngủi này.” Bắc Thần Diêu Quang đưa tay siết cổ Dạ Vị Ương, thời điểm bàn tay thoáng dùng lực chợt chạm phải thứ gì đó, như là sợi dây.

Hắn thả lỏng tay nhìn vào cổ áo Dạ Vị Ương, dưới lớp quần áo ẩm ướt bên trong suốt là một dây tơ hồng nhìn không ra màu sắc. BẠN ĐANG ?

Dây tơ hồng?!

Bắc Thần Diêu Quang một phen kéo cổ áo Dạ Vị Ương, dây tơ hồng hiển lộ trên làn da tái nhợt điểm lệ như máu, mà trên dây tơ hồng còn có mảnh ngọc bội lớn bằng ngón tay.

Dây tơ hồng này, mảnh ngọc bội này, đối với Bắc Thần Diêu Quang mà nói quá mức quen thuộc, Bắc Thần Diêu Quang chỉ cảm thấy huyết thái dương nhói lên như bị kim châm đâm chích.

“Cái này vì sao ở trên người ngươi?!” Bắc Thần Diêu Quang dùng lực lay nam nhân đã muốn chết ngất, động tác kịch liệt khiến trâm cài tóc cùng mạo tử trên đầu nam nhân rơi xuống đất.

“Đương” một tiếng, cùng với trâm cài, tóc Dạ Vị Ương cũng tán lạc lộ ra đôi thú nhĩ bạch sắc dính đầy nước, trong bóng đêm hôn ám phá lệ chói mắt.

Thị vệ bên cạnh còn chưa biết thứ xù xì kia là gì, thì Bắc Thần Diêu Quang rút lấy đao bên hông người kẻ bên, lưỡi đao lạnh lẽo dưới ánh lửa hiện lên mặt hồng ngân, Bắc Thần Diêu Quang cầm đao liền hướng Dạ Vị Ương chém xuống.

Chuẩn xác, dây thừng rớt trên đất, mà người chẳng mấy may thương tổn.

Nam nhân sớm đã chết ngất trực tiếp ngã vào lòng ngực Bắc Thần Diêu Quang, ở thời điểm mọi người chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, từ trước đến nay Bắc Thần Diêu Quang luôn lãnh khốc lại nóng nảy cuồng cuồng, thanh âm khàn trướng gầm lên: “Thất thần cái gì! Mau mang nước ấm vào!”

“Vâng!” Đến khi tất cả phản ứng, chỉ nhìn thấy Bắc Thần Diêu Quang vừa rồi còn muốn bóp chết Dạ Vị Ương, lúc này lại ôm nam nhân kia trực tiếp hướng vào gian phòng trong khoang thuyền.

Đây là đang diễn vở gì a?!

Hết chương thứ bốn mươi lăm

115. Quyển 2 - Chương 46: Không Muốn Thêm Lần Nào Nữa

Khẽ cau mày, Bắc Thần Diêu Quang trầm mặc không nói đem nam nhân toàn thân lạnh ngất trong lòng ngực cẩn thận thả xuống giường.

Dưới ánh lửa lay động, sắc mặt Dạ Vị Ương có điểm trắng xanh, nếu không phải lông mi run run cùng hô hấp, đại khái liền nghĩ rằng nam nhân này đã chết.

Không kiên nhẫn đem từng kiện quần áo Dạ Vị Ương cởi ra, Bắc Thần Diêu Quang hai ba lượt xé quần áo nam nhân thành mảnh nhỏ, dùng sức ném xuống đất.

Lòng bàn tay nóng hổi chạm vào làn da lạnh lẽo đến cực điểm của nam nhân, độ ẩm khó có được này khiến hồ ly bị đông lạnh theo bản năng nhích về phía Bắc Thần Diêu Quang, chính là thân thể hư nhược nên chỉ có thể giống như trẻ sơ sinh vô lực giật giật.

“Lạnh không?” Kéo tấm thảm đem cả người nam nhân cấp bao lại, Bắc Thần Diêu Quang nhẹ nhàng hôn lên trán Dạ Vị Ương, trán nam nhân tựa như khối băng lạnh lẽo.

Dấu ấn môi mang đến chút ẩm áp làm cho hồ ly suy yếu ‘ưm’ một tiếng, mí mắt vẫn nặng nề không có dấu hiệu tỉnh lại, người không tự chủ dựa vào Bắc Thần Diêu Quang đang tản ra nhiệt độ.

Ôm lấy nam nhân bọc trong thảm, Bắc Thần Diêu Quang bước vào dực thất trong phòng, các thị nữ đã đổ nước ấm vào thùng gỗ.

“Đều ra ngoài, chuẩn bị chút cháo nóng mang vào.”

Sau khi tất cả đều đi ra, Bắc Thần Diêu Quang không có lập tức ôm nam nhân vào trong thùng gỗ, Dạ Vị Ương trên người rất lạnh, nếu đột nhiên chạm phải nước nóng e rằng thân thể suy yếu này không chịu nổi.

Nhiệt khí trong dực thất có thể từ từ xua tan hàn khí trên thân nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang ôm nam nhân đến nhuyển thấp kê bên, cầm lấy khăn nóng vắt khô, thay Dạ Vị Ương chậm rãi chà lau.

Hàn khí trên thân thể dần giảm bớt, sắc mặt Dạ Vị Ương không còn khó coi như trước, cuộn mình lại như con tôm.

Sau khi lau xong, Bắc Thần Diêu Quang cởi quần áo bản thân, cúi đầu hôn lên thân thể sạch sẽ của hồ ly rồi ủng vào trong ngực mình.

Nhiệt độ thân thể nóng bỏng khiến nam nhân vẫn còn lạnh run vô thức tiến sát vào, Dạ Vị Ương mở hai tay ôm lấy Bắc Thần Diêu Quang, ý thức được mình đang ở trong ngực đối phương càng không ngừng cọ tới cọ lui, nguyên bản mấy cái đuôi giấu giữa hai chân cũng phát động lên chặt chẽ cuốn lấy Bắc Thần Diêu Quang.

“Ta đã mất người một lần, thiếu chút nữa mất người lần thứ hai, hồ ly, ta tình nguyện người xuống tay giết ta, cũng không muốn làm ta sợ như vậy.”

Hôn hai má nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi đem mấy cái đuôi của đại hồ ly kéo lên, làm cho nó quấn ở thắt lưng hai người, liền như thể ôm Dạ Vị Ương dần khôi phục nhiệt độ từ từ trầm vào thùng gỗ.

Thùng gỗ rộng rãi chứa đủ hai người, thời điểm song song ngồi xuống nước ấm tràn ra ngoài, ào ào chảy xuôi trên mặt đất.

Tiếng nước thanh thúy khiến Dạ Vị Ương có chút muốn tỉnh lại, chính là đầu óc bị đông cứng không có biện pháp thanh tỉnh, mệt mỏi cực độ cùng thân thể nặng nề khiến hắn không thể suy nghĩ giống như bình thường, bản năng cảm thấy rất ẩm áp, tựa như trong lòng bà ngoại vô cùng an tâm.

Thở phào một hơi, hồ ly vốn run rẩy như cái sàng đem đầu tựa vào vai Bắc Thần Diêu Quang, hai tay ôm lấy đối phương vẫn thấy chưa đủ, còn muốn bọn họ dựa vào nhau gần hơn nữa.

Với Bắc Thần Diêu Quang mà nói, khoảnh khắc này cảm giác như vừa đi qua địa ngục chợt bay lên thiên đường.

Hai tay phủng lấy đầu và thân Dạ Vị Ương ngâm vào nước ấm, nam nhân trong ngực khi này còn tái nhợt đến đáng sợ đã nhiễm một tầng hồng nhuận khỏe mạnh, Bắc Thần Diêu Quang đột nhiên phát hiện vai có chút ngứa, hắn nghiêng đầu nhìn qua, Dạ Vị Ương giống như trẻ con mút lấy bờ vai hắn.

Hồ ly đang khát.

Bắc Thần Diêu Quang không biết hắn là nên cười hay đau lòng, tổng không thể cho Dạ Vị Ương uống nước tắm.

“Là ta sai lầm rồi, ta ngu xuẩn không nhận ra người.” Ngón tay quệt lên vết máu trên vai, tiên huyết ấm nóng theo miệng vết thương chậm rãi rướm ra, Bắc Thần Diêu Quang nở nụ cười thần nhiên, nhìn hồ ly trong ngực bởi vì khát nước mà vô thức liếm máu hần.

“Uống đi, uống nhiều một chút.” Nhẹ nhàng vuốt tóc nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang gần như mê luyến nhìn Dạ Vị Ương.

Thấy trên môi đối phương tái nhợt bởi vì dính máu mà trở nên đỏ tươi ướt át, trong lòng không kiềm được hưng phấn.

Từ nay về sau, trong cơ thể hồ ly này sẽ có máu của hần.

Máu theo khoe môi Dạ Vị Ương rơi xuống thùng gỗ, trên mặt nước từng đóa huyết hoa nở rộ tiên diễm mà yêu dã, rồi chậm rãi khuếch tán biến mất.

” ” ”

” ” ”

” ” ”

Cả người được nhiệt thủy bao phủ thân thể dần lấy lại nhiệt độ bình thường, trên môi có điểm tinh ngọt khiến lông mi Dạ Vị Ương khẽ run rẩy, hần chậm rãi mở mắt, trước mặt một mảnh mơ hồ, không biết là hơi nước hay là mộng lung vừa tỉnh.

Hần theo bản năng liếm môi, chung quy cảm thấy nước suối trong mộng quá mức ngọt lành, còn lộ ra một cổ vị tanh nhàn nhạt, tầm mắt hạ xuống, một mảnh hỗn độn đỏ tươi liền nhảy vào trong mắt hần.

Nước không phải màu đỏ, là máu.

Tim đập mạnh mấy cái, Dạ Vị Ương sợ đến mức thối lui về phía sau, một bàn tay ở trên lưng vững vàng ôm lấy hần, thanh âm quen thuộc bên tai nỉ non.

“Tiểu hồ ly, rốt cuộc đã tỉnh?”

Chính là Bắc Thần Diêu Quang.

“Khụ khụ khụ!” Dạ Vị Ương vừa mới mở miệng đã bị sặc, yết hầu tanh ngọt khiến hần khó có thể thích ứng, nguyên bản tỉnh lại có chút mơ hồ, nhưng màu đỏ cùng tanh ngọt trong miệng làm hần hiểu được một chuyện.

Hần vừa uống máu Bắc Thần Diêu Quang, tên biến thái này cứ nhiên cho hần uống máu!

“Người hiện tại thân mình hư nhược, ngâm lâu trong nước đầu sẽ choáng váng.” Tựa hồ không cảm thấy Dạ Vị Ương uống máu hần là sự kiện quan trọng gì, Bắc Thần Diêu Quang đứng dậy đem hồ ly trong ngực bế ra ngoài, hai người liền xích lô như vậy trở lại phòng.

Dạ Vị Ương thật sự không có khí lực, hần che miệng khó chịu gất gao nhứ mầy, khoảnh khắc bị phóng trên giường liền ghé vào cạnh giường nôn khan, chẳng qua hai ngày nay hần chưa từng được ăn uống, cái gì cũng không thể nhổ ra.

Một chén nước đưa tới trước mặt, Dạ Vị Ương lại không có biện pháp nâng tay cầm, chỉ có thể dưới sự hỗ trợ của Bắc Thần Diêu Quang từng ngụm từng ngụm uống cạn, vị tanh ngọt trong miệng mới biến mất,

Sau khi uống xong hai chén nước cảm giác hơi tốt lên một ít, Dạ Vị Ương vô lực ghé vào giường ấm áp mềm mại, đầu còn chút nặng và choáng, hần nhớ rõ Bắc Thần Diêu Quang lúc trước tựa hồ bóp cổ hần...

Còn tưởng rằng sẽ chết, kết quả...

Hần nâng mắt nhìn, Bắc Thần Diêu Quang đã thay áo choàng sạch sẽ đang ngồi ở bên giường, trong con ngươi mang theo ý cười âm áp như vạn vì sao.

“Ta biết ngươi mệt mỏi, đừng ngủ, ăn chút gì đó rồi hãy nghỉ ngơi.” Kéo tấm thảm bọc Dạ Vị Ương lại, Bắc Thần Diêu Quang đem cháo hải sản đến, chính mình trước nếm thử mùi vị và độ ấm, cảm thấy được mới uy cho Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương không có cự tuyệt, hần rất là đói bụng, hương vị thơm ngon lan tỏa trong miệng kích thích vị giác của hần, dạ dày hai ngày trống rỗng không ngừng phát ra âm thanh khát cầu.

Hần từng ngậm đem cháo vừa ấm nhanh nuốt xuống, Bắc Thần Diêu Quang sau khi uống hai miếng, nhìn bộ dáng hồ ly ăn như hổ đói, ôn nhu nói: “Chậm một chút, không đủ ta sai người làm thêm cho ngươi.”

Sợ Dạ Vị Ương nhen, Bắc Thần Diêu Quang hết sức khống chế tốc độ uống, từng muỗng từng muỗng uống, chén cháo không lớn lắm trong phút chốc đã thấy đầy.

“Còn muốn không?”

Dạ Vị Ương gật đầu, đói bụng suốt hai ngày, một chén cháo sao đủ với hần, đừng nói một chén, hiện tại cho hần một thùng hần đều có thể uống hết.

Sau khi húp liên tục năm chén cháo lúc này Dạ Vị Ương mới cảm thấy có điểm no, biết một người lập tức ăn nhiều đối với thân thể không tốt, nên khi Bắc Thần Diêu Quang hỏi Dạ Vị Ương còn muốn không hần liền lắc đầu.

Kéo chăn trên người, Dạ Vị Ương nằm trên giường nhìn thoáng qua vai Bắc Thần Diêu Quang, dưới lớp áo choàng nhìn không thấy địa phương đỏ máu vừa rồi.

Bắc Thần Diêu Quang cầm lược, ngồi xuống bên giường giúp Dạ Vị Ương chải tóc, khi này tắm rửa thuốc nhuộm màu đen trên tóc Dạ Vị Ương cơ bản đều tan hết, mái tóc tuyết bạch mềm mại trơn nhẵn y như trong trí nhớ.

Một khắc trước người này còn muốn giết hần, hiện tại lại ôn nhu thay hần chải tóc.

Loại ôn nhu này tựa như tầng giấy mỏng, chỉ cần thoáng dùng sức đều có thể rách.

“Không giết ta sao?” Uống qua nước ấm ném qua đồ ăn Dạ Vị Ương cảm giác dễ chịu hơn, vết hầu không còn đau đớn, nhưng trong thanh âm vẫn lộ ra một nỗi sợ hãi thật sâu.

“Nói như vậy, ngươi muốn ta áy náy mà chết, hay đau lòng mà giết ngươi?” Vừa giúp hồ ly chải tóc, Bắc Thần Diêu Quang vừa nói: “Nếu ta thật sự lỡ tay giết ngươi, ta liền giết hết người trong thiên hạ bồi táng ngươi, sau đó ta sẽ đi theo ngươi.”

Một câu nói nhẹ nhàng ngăn ngừa lại làm cho ngực Dạ Vị Ương từng trận phát lạnh, nếu khi này Bắc Thần Diêu Quang không phát hiện mà xuống tay giết hần, kia hần sẽ là tội nhân chân chính.

“Ta lừa ngươi, ngươi không giết ta?”

“Là ta sai, ta không nhận ra ngươi.” Buông lược trong tay, Bắc Thần Diêu Quang cúi xuống khẽ hôn hai má nam nhân bị nặng làm tổn thương, “Thực xin lỗi, hồ ly.”

“Ta không gọi hồ ly.” Nâng tay thử đẩy đối phương ra, Dạ Vị Ương nhìn Bắc Thần Diêu Quang gần từng tiếng: “Ta là Dạ Vị Ương.”

Hết chương thứ bốn mươi sáu

116. Quyển 2 - Chương 47: Người Là Tên Biến Thái

“Sinh khí?” Cầm tay nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang không có ý tứ nào thoái lui, ngược lại nằm ở rìa giường, lôi kéo tay Dạ Vị Ương thuận thể đem tiểu hồ ly làm cho người ta đau lòng này ủng vào trong ngực.

Thử đẩy Bắc Thần Diêu Quang đang dựa sát vào mình ra, chính là không thể ngăn cản đối phương, đừng nói hiện tại suy yếu ngay cả nâng tay cũng gian nan, cho dù là bình thường phỏng chừng cũng rất khó đem người này đẩy ra.

Dạ Vị Ương bất đắc dĩ bị đối phương ôm vào trong ngực, tùy ý để khí tức người này bao phủ toàn thân.

“Ngủ đi, Vị Ương.” Phất tay dập tắt đèn trong phòng, bốn phía rất nhanh tối sầm.

Người bên cạnh ngang ngạnh lấy đuôi hắc quần ở trên đùi, cơ thể dính sát vào nhau không chút khe hở, ngay cả hai chân cũng bị đối phương cường bách triển quần cùng một chỗ.

Loại tư thế thân mật quá phận này, cho dù thời điểm cùng Lưu Bá Hề ở chung cũng chưa từng có qua.

Dạ Vị Ương thở dài, vừa rồi còn lãnh khốc đến lợi hại, hiện tại lại nhiệt tình đến chết người, hai ngày không được hảo hảo nghỉ ngơi, hắc quần rất mệt mỏi, không có tinh lực đi quản Bắc Thần Diêu Quang, mí mắt chịu không nổi mà trầm xuống, đầu tựa vào vai đối phương liền ngủ thiếp đi.

Dạ Vị Ương cảm giác đã ngủ rất sâu, dù là bên người Bắc Thần Diêu Quang, cũng không thể ngăn cản hắc quần chu công hên hò, mãi cho đến giữa trưa hắc quần mới chậm rãi mở mắt.

Dương quang ấm áp xuyên qua cửa sổ rơi xuống sàn nhà rồi lan đến trước giường, gió mát nhẹ nhàng trên mặt sông theo khe hở cửa sổ thổi vào, Dạ Vị Ương nhin không được nhắm mắt hít sâu một hơi, chỉ cần không bị trói ở cột thuyền, cuộc sống trên thuyền cũng rất thích ý.

Chống tay từ từ ngồi dậy, chần trên người chảy xuống bên hông, cảm thấy có điểm lạnh, Dạ Vị Ương đưa tay kéo chăn lại ngoài ý muốn phát hiện trên người hắc quần có vài vết hồng ngân

Là muỗi cắn hay bị dị ứng?

Dạ Vị Ương cúi đầu sờ sờ, không đau không ngứa, lại nhìn kỹ, mặt hắc quần nhất thời liền đỏ.

Không chỉ ở cánh tay và ngực, ngay cả trên đùi, thắt lưng cùng với địa phương tư mật cũng có mấy vết hồng ngân, trên đời này làm sao có con muỗi nào cường hãn như vậy, cho dù bị dị ứng cũng sẽ đau sẽ ngứa.

Căn bản là bị người khác hôn mà ra a, ngấm lại trên thuyền người có thể làm loại chuyện này.

“Biến thái!” Tưởng tượng thời điểm chính mình không có ý thức toàn thân cao thấp bị Bắc Thần Diêu Quang cấp xem trắng trợn, sờ trắng trợn, hôn trắng trợn, Dạ Vị Ương liền có cảm giác không nói nên lời, giống như con sâu lông bò ở lòng bàn chân kỳ quái khó chịu.

“Để ta đoán a, người đây là đang nói ta sao?”

Kế bên truyền tới thanh âm dọa Dạ Vị Ương nhảy dựng, hắc quần nhìn về hướng phát ra tiếng nói, Bắc Thần Diêu Quang vừa tắm xong còn mặc một kiện trường bào tơ lụa màu đen đứng ở gần đó, trên mái tóc tán lác rơi xuống từng giọt thủy châu, đôi phượng nhãn hẹp dài thâm thúy đảo qua khuôn mặt Dạ Vị Ương sau đó dừng lại ở xương quai xanh nam nhân lộ ra trong không khí.

“Người biết là tốt rồi.” Bị nhìn chòng chọc có chút mao cốt từng nhiên, Dạ Vị Ương theo bản năng kéo chăn bao lấy chính mình.

Động tác giống hệt tiểu động vật này làm cho Bắc Thần Diêu Quang nhất thời giương khóe miệng, tính cách băng hàn cùng lãnh khốc giống như trong một đêm từ trên người hắc quần biến mất không còn một mảnh.

Tất cả tối tăm, phiền muộn, lo âu thậm chí tâm tính bạo lực cùng bị quan vô pháp khống chế, trong nháy mắt nhìn thấy Dạ Vị Ương đều biến mất sạch sẽ.

Chỉ còn lại ôn hòa, thương tiếc cùng quang minh.

“Người làm gì a?!” Dạ Vị Ương kinh hô một tiếng, cả người cùng chăn đều bị Bắc Thần Diêu Quang ôm đứng lên, biết người này sẽ không ném hắc quần xuống sông, nhưng hắc quần vẫn nhin không được giây dựa.

Chẳng qua, giây dựa không có chút tác dụng nào, ngược lại khiến người ta có loại cảm giác lạt mềm buộc chặt.

Bắc Thần Diêu Quang mang Dạ Vị Ương đến địa phương đêm qua tắm rửa, đem chăn trên người hắc quần vứt xuống mặt đất, ôm Dạ Vị Ương tiến vào thùng gỗ.

“Người không phải vừa mới tắm qua?” Dạ Vị Ương vừa ngâm vào trong nước, giương mắt nhìn nam nhân đang cởi trường bào màu đen, xích lõa đi vào thùng gỗ.

Tầm mắt lập tức chú ý đến địa phương ngạnh lên nào đó của Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương liền cảm thấy không khí có chút không đúng, theo bản năng đứng dậy chạy ra, nhưng chân vừa mới nhấc lên đã bị Bắc Thần Diêu Quang ôm lấy thắt lưng ép trở về, nhất thời bọt nước văng khắp nơi.

“Buông! Bắc Thần Diêu Quang, ngươi đại biến thái, ngươi muốn làm gì?!” Giơ cái đuôi to hướng Bắc Thần Diêu Quang đánh tới tấp, trong phút chốc nước trong thùng gỗ ào ào dao động không ngừng.

Bị mấy cái đuôi to đánh Bắc Thần Diêu Quang hơi có chút chật vật, không nghĩ để người này tiếp tục hành động, lấy ưu thế cơ thể đè áp không cho Dạ Vị Ương chạy đi, một bên tóm lấy đuôi hồ ly buộc thành nút thắt ở sau lưng mình, lúc này hồ ly nào đó muốn chạy cũng chạy không thoát.

“Có tinh lực mắng người, thân thể hẳn là không có vấn đề.” Ở trong nước bài khai hai đuôi hồ ly, Bắc Thần Diêu Quang mượn không gian hữu hạn trong thùng gỗ cùng đuôi quần trên người mà chen vào.

“Ngươi hỗn đản! Ngô!” Cầm bị nâng lên, môi nhanh chóng bị lấp kín, tất cả lời nói đều bị đối phương nuốt lấy.

“Ừm... ừm!”

Hai tay gắt gao bám lấy bả vai đối phương, khoe mắt Dạ Vị Ương nhìn không được bắt đầu phiếm hồng, hai chân ở trong nước vùng vẫy ý đồ muốn lui ra sau, chính là dù lui thế nào vẫn chạm vào cạnh thùng gỗ.

Ôn nhu tiến vào, thông thả tiến vào, thẳng đến trọn vẹn chiếm giữ hồ ly.

Bắc Thần Diêu Quang nhìn chăm chú Dạ Vị Ương, hẳn đã không thể nhẫn nại được nữa, từ khi hồ ly rời khỏi hẳn, hẳn giống như hỏa sơn tùy thời bùng nổ, bởi vì bản thân không thể khống chế mà gây ra tai họa khó lòng cứu vãn.

?

Đêm qua suýt tý nữa hồ ly này đã chết trong tay chính mình, một khắc kia làm cho nhẫn nại của Bắc Thần Diêu Quang đi đến giới hạn.

Hắn bức thiết, vội vàng muốn nam nhân này, muốn cảm nhận lại lần nữa thân mật cực nóng cùng cực hạn mà đêm đó hồ ly cho hắn, chỉ có thân thể cực nóng của Dạ Vị Ương mới có thể hòa tan băng giá trong lòng hắn, khiến hỏa sơn vô pháp khống chế chậm rãi bình tĩnh lại.

Từng biểu tình của Dạ Vị Ương đều bị hắn xem trong mắt, hắn nhìn chăm chú, không buông tha chi tiết nào.

Hắn thích bộ dáng thất kinh của hồ ly, thích bộ dáng hồ ly chửi ầm lên với hắn, thích nhìn hồ ly khấn trí khi bị hắn thông thả phá vỡ, bộ dáng đáng thương kia vừa nhẫn nại lại lộ vẻ đau đớn.

“A!” Dạ Vị Ương thét lên kinh hãi, đầu ngã về phía sau, tầm mắt Bắc Thần Diêu Quang dán vào chiếc cổ thanh mảnh, bàn tay siết lấy bả vai Bắc Thần Diêu Quang càng thêm dùng sức, đến nỗi địa phương băng vải trắng chảy máu.

Bắc Thần Diêu Quang lại không chút quan tâm, gắt gao nắm lấy thắt lưng nam nhân, nâng thắt lưng nam nhân lên, bằng tư thế này đánh đến nơi sâu nhất, bên môi Dạ Vị Ương tràn ra thanh âm hỗn loạn vô nghĩa cùng hô hấp rối loạn dồn dập.

“Ngừng, ngừng tay, mau ngừng tay...” Chân mạnh mẽ kéo căng, động tác ma sát từ tốn lại giống như cực hình này khiến Dạ Vị Ương nổi điên, hắn từng ngậm từng ngậm thở phì phò, cái đuôi quần quanh thân thể Bắc Thần Diêu Quang cũng bởi vì sự khác thường trên thân thể mà gắt gao siết lấy đối phương.

“Cảm nhận được tồn tại của ta không, Vị Ương?”

Khi đánh đến điểm sâu nhất lại chậm rãi thoái lui, dao cùn cắt thịt, tư vị trong đó chỉ Dạ Vị Ương mới hiểu.

Thông thả mà tận lực ma sát mang đến một loại cảm quan rõ nét, cho dù không cần nhìn, vẫn có thể làm cho trong đầu người ta hình thành một liên tưởng, Dạ Vị Ương cơ hồ có thể cảm nhận hình dạng đồ vật đang ra vào thân thể hắn phía trên đang nổi lên mạch máu.

Loại cảm giác ấy khiến hần nhận thức rõ ràng một chuyện, thân thể hần luôn bị nam nhân chiếm cứ, nhưng có thể khiến hần cảm thấy vừa khoái cảm vừa hổ thẹn lại chỉ có tên biến thái này.

Dạ Vị Ương chưa bao giờ cảm thấy bị người khác lộng đến rõ ràng sâu sắc như bây giờ, ý thức được điểm này hai má hần bắt đầu nóng lên, đầu sắp bốc hỏa.

“Thả lỏng, Vị Ương, thả lỏng...” Bắc Thần Diêu Quang hôn lên hai má trán cùng môi nam nhân, thanh âm ôn nhu giống như đang hồng tiểu hài tử ngủ.

“Ra ngoài, đi ra ngoài...” Dạ Vị Ương nói vậy, người nọ thật sự làm như vậy.

Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi lui ra, trong nháy mắt Dạ Vị Ương cảm giác một tia mát mát trống rỗng, điều này khiến hần đột nhiên sợ hãi, từ khi nào hần lại biến thành bộ dáng như vậy, tuy rằng hiểu được đó là phản ứng sinh lý bình thường, nhưng không có nghĩa tâm lý chịu tiếp nhận.

Sương mù trong phút chốc rất nhanh bị đánh tan, khi Dạ Vị Ương chưa kịp kinh hô thành tiếng đã đón lấy từng đợt tiến công cực nhanh giống như mưa rào.

Rõ ràng vừa mới khôi phục đôi chút, kết quả lại bị gây sức ép một phen, đến khi nước từ trong thùng gỗ lạnh đi ra tới trên giường đã không còn nhớ gì, Dạ Vị Ương không muốn thừa nhận hần cư nhiên bị Bắc Thần Diêu Quang thao đến khóc, giây phút đó hần thậm chí tưởng rằng người này muốn giết hần ở trên giường.

Khi hần biến thành hồ ly, Dạ Vị Ương chưa bao giờ cảm thấy may mắn như hiện tại, may mắn Bắc Thần Diêu Quang vẫn còn chút nhân tính, sẽ không ép một con hồ ly làm cái kia.

Chính là nhìn thấy Bắc Thần Diêu Quang cư nhiên cầm chén rượu đi lại đây, Dạ Vị Ương phát hiện dùng hai chữ “biến thái” hình dung đối phương cũng không bao giờ đủ.

Hết chương thứ bốn mươi bảy

117. Quyển 2 - Chương 48: Cửu Vĩ Hồ

Còn chưa mở mắt, trong đầu Dạ Vị Ương lập tức hiện ra một ý niệm, hần đưa tay vào trong chăn sờ soạng sau mông mình.

Đêm qua liên tục bị tên biến thái Bắc Thần Diêu Quang kia áp bức, nếu dựa theo tiết tấu lúc trước mỗi lần biến thành hồ ly sẽ mọc thêm một cái đuôi, mỗi lần uống rượu sẽ biến thành người, vậy hiện tại hần là nên có chín cái đuôi.

Chính là trong lúc tưởng tượng lại không tìm thấy mấy cái đuôi lông xù kia, trừ bỏ làn da nhẵn nhụi oai oai thì không có đồ vật nào khác.

Đuôi của hần đâu?

Dạ Vị Ương vội vàng sờ lên đầu, ngay cả thú nhĩ cũng không thấy.

Đây là ý tứ gì, hần bây giờ không phải hồ ly? Khi Dạ Vị Ương từ trên giường ngồi dậy phát hiện tóc hần đã khôi phục màu đen nguyên thủy.

“Người lặn qua lộn lại làm gì a?” Từng trận cười thanh thúy thuộc về nữ tử làm cho Dạ Vị Ương vội kéo chăn che lại thân thể, hần ngẩng đầu nhìn qua, lúc này mới biết trong phòng trừ bỏ hần còn có người thứ hai.

Không thấy Bắc Thần Diêu Quang, ngược lại là Bắc Thần Nguyệt đang cười toe toét, hồng y nữ tử kia ánh mắt ónh đen hướng trên người hần không ngừng đánh giá.

“Bình thường nhìn người mặc quần áo còn tưởng người thực gầy, không nghĩ tới đáng người người trái lại không tồi, đáng tiếc đã là người của hoàng huynh, bằng không ta sớm đã động tâm với người.”

Bắc Thần Nguyệt đứng một bên, nhìn ra bên ngoài hô một tiếng, sau đó là năm thị nữ lần lượt đi vào, phân biệt cầm chậu rửa mặt, khăn lau, vật dụng tẩy rửa tới bên giường chuẩn bị hầu hạ Dạ Vị Ương rời giường.

“Người tốt nhất đừng nên cự tuyệt, bằng không hoàng huynh sẽ lại ném ngươi xuống sông uy cá.” Bắc Thần Nguyệt nhìn thoáng qua các thị nữ.

Hoàn hảo trước kia ở phủ thượng thư đã quen được người hầu hạ, tuy rằng đội hình không cường đại như vậy, lúc này Dạ Vị Ương cũng không cảm thấy quá kỳ quái, cầm lấy khăn dùng sức lau, thuận miệng hỏi: “Đại biến thái kia đâu?”

Bắc Thần Nguyệt suýt tý nữa bật cười, trên đời cũng chỉ có người này dám xưng hô với hoàng huynh như vậy.

“Xem ngươi ngạo kiều đi, lúc trước bị trói ở cột thuyền dầm mưa dãi nắng kết quả thế nào, ăn khổ hai ngày thiếu chút đi đời nhà ma không nói, cuối cùng còn bị hoàng huynh ăn sạch sẽ từ trong ra ngoài.”

Ngồi xuống bên cạnh bàn, Bắc Thần Nguyệt nâng cầm tiếp tục đả kích Dạ Vị Ương, gặp đối phương không ngừng hướng nòng tròng mắt, nòng liền cảm thấy vừa buồn cười vừa hảo ngoạn.

“Mới tỉnh lại đã tìm hoàng huynh ta, khai thật a, Dạ đại nhân, ngươi không phải đã bị kỹ thuật cao siêu của hoàng huynh ta chinh phục rồi đi, trong thiên hạ người có quyền có thế lại anh tuấn tiêu sái chung tình chuyên nhất như hoàng huynh không nhiều lắm, ngươi yêu hắn cũng là chuyện bình thường.”

Nếu không phải đang súc miệng, Dạ Vị Ương thật sự muốn đối với lời lẽ trơ tráo này hung hăng phun một ngụm.

Hắn lau miệng, thấy Bắc Thần Nguyệt bộ dáng vui vẻ liền nhịn không được nói: “Ta xem một đại cô nương như ngươi, vì sao không biết thẹn thùng như vậy, cẩn thận tương lai không lấy được phu quân.”

“Đa tạ tấu tử quan tâm.” Hồng y nữ tử phát tay ý bảo mọi người ra ngoài.

“Tấu tử của ngươi đang ngốc ở trong cung, đừng nhận thức vậy.” Dạ Vị Ương thấy Bắc Thần Nguyệt vẫn ở lại trong phòng, cười nói: “Ta phải mặc quần áo, ngươi muốn đứng bên cạnh nhìn sao?”

“Ngươi muốn xem thì cứ xem, dù sao với ta cũng chẳng hại gì.” Dứt lời Dạ Vị Ương xốc chăn trên người, Bắc Thần Nguyệt vội quay đầu, “Ngươi muốn hại ta a!”

Nói xong liền chạy nhanh ra cửa, cân nhắc một chút lúc sau quay đầu chớp chớp mắt nhìn Dạ Vị Ương: “Tấu tử, ta đi nói với hoàng huynh ngươi đã tỉnh!”

Cô nương này thật là...

Dạ Vị Ương nhịn không được lắc đầu thở dài, tên biến thái kia ngược lại có một hảo muội muội, rõ ràng đều chảy cùng dòng máu, vì sao đôi huynh muội này khác biệt đến như vậy.

Dạ Vị Ương ôm chăn đi xuống giường, hắn bên trong bắt lộn cái gì cũng chưa mặc.

Nhìn quanh bốn phía, Dạ Vị Ương không phát hiện có quần áo, ngày hôm qua quần áo của hắn phỏng chừng đã bị Bắc Thần Diêu Quang vứt đi, cuối cùng Dạ Vị Ương từ trong tủ đồ trong phòng lấy ra một bộ quần áo của Bắc Thần Diêu Quang mặc vào, cũng rất vừa người.

Chính là không mang hài, hài của Bắc Thần Diêu Quang lớn hơn hắn một chút.

Sau khi đeo tất, Dạ Vị Ương tới trước tấm gương trong phòng, trên người hắn mặc bộ quần áo sậm màu của Bắc Thần Diêu Quang, bình thường hắn rất ít mặc quần áo màu đen, hiện tại nhìn trong gương cũng thật không tồi.

Một thân trường bào huyền sắc cộng thêm mái tóc đen nhánh nhu nhuyến, Dạ Vị Ương nhìn không được sờ tóc mình, tổng cảm thấy so với trước kia tóc hắn càng đen càng nhuần hơn, này chính là hiệu quả gội đầu trong quảng cáo sao.

“Ta bây giờ hắn là nên có chín cái đuôi, hay là từ nay về sau trở thành người rồi sẽ không biến thành hồ ly nữa?” Trong đầu hiện lên suy nghĩ muốn nhìn mấy cái đuôi kia, Dạ Vị Ương kinh ngạc phát hiện sau lưng hắn đột nhiên tỏa ra mấy cái đuôi to, dọa chính mình nhảy dựng.

“Nguyên lai vẫn là hồ ly.” Dạ Vị Ương xoay người nhìn phía sau lưng mình trong gương, hần lần lượt đếm, chín cái, không thừa không thiếu.

Đuôi hần ngày hôm nay so với thời điểm có bảy đuôi còn muốn to hơn, Dạ Vị Ương chuyển động một cái cạp trên mặt, thật là thoải mái, về sau mùa đông sợ lạnh nữa.

Bất quá mấy cái đuôi này như thế nào nói ra liền ra, khi này chỉ suy nghĩ trong đầu một chút, chẳng lẽ hần có thể tự do không chế xuất hiện cùng tiêu thất của đuôi?

Thu hồi. Dạ Vị Ương ở trong lòng niệm.

Quả nhiên, mấy cái đuôi vừa rồi đột nhiên xuất hiện trong nháy mắt biến mất sạch sẽ.

Tựa như phát hiện được món đồ chơi mới mẻ hảo ngoạn, Dạ Vị Ương đứng trước gương đùa đến quên trời quên đất, trong chốc lát đuôi biến ra lại biến trở về.

Rất nhanh liền phát hiện đôi thú nhĩ cũng như thế, thậm chí ngay cả hai tay cũng có thể biến thành móng vuốt hồ ly lông xù.

Dạ Vị Ương nhớ tới quyển sách trước kia hần từng xem, trên sách viết sau khi trở thành cửu vĩ hồ hần có thể tự do biến thành bộ dáng con người hoặc hồ ly, mà không phải giống như trước đây thông qua vài điều kiện mới có thể biến hóa.

Biến!

Dạ Vị Ương niệm trong đầu một cái, nam nhân nguyên bản đứng trước gương nháy mắt tiêu thất, một tiểu hồ ly nho nhỏ trong đồng quần áo nhảy ra, trên mặt là biểu tình con người, vừa kinh ngạc vừa hảo ngoạn chạy tới chạy lui,

Chỉ thấy tiểu hồ ly lắc đầu, chín cái đuôi ở sau mông theo thân thể dần biến lớn, vừa rồi tiểu hồ ly chỉ bằng con mèo nhỏ phút chốc biến đổi thành một lão hổ trưởng thành, mấy cái đuôi to dễ dàng chạm tới nóc nhà.

Thân hình lúc trưởng thành của cửu vĩ hồ thoát nhìn thon dài xinh đẹp, thoát khỏi thời kì tiểu hồ ly đáng yêu ngốc nghếch, cơ thể xinh đẹp này khiến Dạ Vị Ương nhìn không được bắt đầu tự kỷ, hần chính là lần đầu nhìn thấy một hồ ly vừa xinh đẹp lại uy vũ như vậy.

Dạ Vị Ương ngừng đi bộ trước gương, khi thì ngẩng đầu, khi thì dùng đuôi bày ra tư thế Quan Âm nghìn tay, tự chơi tự vui một phen.

Đúng rồi, Bắc Thần Diêu Quang chút nữa sẽ trở về.

Dạ Vị Ương dừng chơi, thời điểm chuẩn bị biến lại bộ dáng con người nhặt đồ trên mặt đất mặc vào, thì cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra.

Hồ ly sợ đến nhảy dựng, bởi vì cả kinh nên thú nhĩ trên đầu cùng đuôi phía sau mông lập tức xuất hiện.

Dạ Vị Ương vội dùng tay che đôi thú nhĩ chính mình, mấy cái đuôi đem cơ thể chưa kịp mặc quần áo cạp bao lại, hần không biết chính mình sau khi bị dọa lại biến thành bộ dáng như vậy.

Không riêng Dạ Vị Ương, ngay cả Bắc Thần Diêu Quang nghe tin Dạ Vị Ương tỉnh vội vã chạy về cũng bất ngờ.

Bắc Thần Diêu Quang nhìn thấy hồ ly bán ngồi trên mặt đất luống cuống tay chân dùng đuôi ngăn trở tầm nhìn của hần, đáy mắt nhất thời chảy ra ý cười âm áp, càng thêm đè nén tê dại trong lòng.

Trên thế giới, chỉ có hồ ly này mới làm cho hần biết cái gì là cuộc sống, cái gì là dương quang, cái gì là khoái hoạt, cái gì là không ngừng điên cuồng mà yêu say đắm.

Trở tay đóng cửa lại, Bắc Thần Diêu Quang đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh Dạ Vị Ương, đem quần áo trên mặt đất nhặt lên đưa cho Dạ Vị Ương đang dùng đuôi che phía sau.

“Như thế nào tỉnh sớm như vậy, còn tưởng người sẽ ngủ cả ngày.”

Nghe trong lời Bắc Thần Diêu Quang hàm chứa ý nghĩa khác, Dạ Vị Ương một bên vội vàng mặc quần áo, một bên nén giận nói: “Người tự mình hiểu lấy.”

Hồ ly trong lòng tính toán, hần hiện tại chính là cửu vĩ hồ, về sau tên biến thái này muốn khi dễ hần cũng không còn dễ dàng như vậy, hai tay hai chân cộng thêm chín đuôi, hần không tin không quát chết Bắc Thần Diêu Quang.

Bằng không bây giờ quát thử xem?

Dạ Vị Ương phát hiện chính mình thật đúng là không có lá gan đó, chỉ có thể cảm giận bất bình nhanh chóng mặc quần áo, hần rất sợ tên biến thái này trên giường không biết tiết chế.

Đột nhiên cảm thấy đuôi có chút ngứa, Dạ Vị Ương quay đầu liền thấy Bắc Thần Diêu Quang thần tình say sưa ngửi đuôi của hần.

Mặt lập tức đỏ lên, Dạ Vị Ương vội vàng thu hồi chín cái đuôi, thú nhĩ trên đầu cũng biến trở về: “Người có thể bình thường một chút được không, lúc nào cũng làm những chuyện kỳ quái.”

“Như vậy là bình thường.” Đưa tay lôi kéo Dạ Vị Ương ửng vào trong ngực, hai má Bắc Thần Diêu Quang dán ở cổ Dạ Vị Ương hít thật sâu, Dạ Vị Ương thậm chí có thể cảm giác Bắc Thần Diêu Quang bởi vì hưng phấn mà ắn ắn run rẩy.

“Cái đó không bình thường.” Hồ ly không chút lưu tình đẩy đại biến thái ra, nghĩ đến biến thành cửu vĩ hồ thật là tốt, hôm trước vẫn còn hấp hối, lúc này đã khôi phục thần khí mười phần.

Dạ Vị Ương từ trên mặt đất đứng dậy, nhìn Bắc Thần Diêu Quang nói: “Người không phải muốn bóp chết ta sao? Như thế nào hiện tại không giết?”

Hết chương thứ bốn mươi tám

118. Quyển 2 - Chương 49: Hồ Ly, Đâm Ta!

Dạ Vị Ương nhất thời ngây ngẩn, thật sự không nghĩ tới hần chỉ thuận miệng hỏi một câu Bắc Thần Diêu Quang lập tức xoay người ly khai.

“Người này đúng là chẳng thể hiểu nổi.” Hần rên một tiếng, đưa tay sờ đầu đã không còn thú nhĩ, rồi liếc nhìn về phía cánh cửa.

Hần tưởng rằng Bắc Thần Diêu Quang ít nhiều cũng sẽ nói, “Thực xin lỗi” hoặc là làm ra hành động giải thích kỳ quái nào đó, kết quả thế nhưng tức giận bỏ đi?

Quả nhiên là để vương tính cách thất thường, tình tình ái ái gì đó không thể xem là thật, Dạ Vị Ương ngược lại phát hiện chính mình có chút không thoải mái, là bởi vì sự thật quá mức chênh lệch với tưởng tượng?

Ais, Dạ Vị Ương a Dạ Vị Ương, người không thoải mái cái gì, vốn đã không tính toán tin tưởng cảm tình mạc danh kỳ diệu Bắc Thần Diêu Quang đối với hần, chẳng qua loại khó chịu này vẫn mãnh liệt như vậy.

Lời nói lúc trước nghe thật tốt, cái gì cuộc đời này chỉ yêu một người, cái gì cùng người chung hưởng thiên hạ, hần cứ nhiên lại coi là thật?

Tối hôm qua bị gây sức ép đến thảm, hôm nay tỉnh lại không nhìn thấy Bắc Thần Diêu Quang bên cạnh, hần liền minh bạch nam nhân biến đổi vô thường kia có thể đã chán ngấy hần.

Cùng Bắc Thần Diêu Quang sinh khí, bất quá là do trong tiềm thức hần quá đề cao vị trí bản thân trong lòng đối phương, đừng ngu ngốc Dạ Vị Ương, rồi rầm suy nghĩ Bắc Thần Diêu Quang đối với hần là hư tình hay giả ý, còn không bằng yên tĩnh ngâm lại biện pháp như thế nào rời đi.

Thời điểm Dạ Vị Ương đang nghĩ ngợi, Bắc Thần Diêu Quang đi vào phòng, nguyên bản không muốn để ý tên bệnh thần kinh này, thế nhưng nhìn đến thanh kiếm trong tay đối phương Dạ Vị Ương thoáng sửng sốt.

Mắt thấy Bắc Thần Diêu Quang sắc mặt lạnh lùng hướng chính mình đi tới, hồ ly cả kinh liên tục lui về phía sau: “Người muốn làm gì?”

Hiện tại không bóp chết, mà thay đổi thành đâm chết?

Đem người ngoạn xong rồi giết, Bắc Thần Diêu Quang quả nhiên là đại biến thái...

Dạ Vị Ương hận đến nghiêng răng, lúc chuẩn bị xuất đuôi ra cùng Bắc Thần Diêu Quang liều mạng, người nọ chợt rút kiếm đưa cho hắn: “Cầm.”

Kiểm ở trong tay mình dù sao cũng yên tâm hơn trong tay Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương không nói hai lời liền cầm lấy kiếm, hắn thật sự không muốn bị đâm chết: “Làm gì?”

“Hồ ly, ngươi muốn đâm thì đâm đi.” Bước đến trước người Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang trên mặt mang theo tiểu dung.

Thoạt nhìn hoàn toàn không giống đùa giỡn, nam nhân chỉ vai mình, lại chỉ bụng: “Chỗ nào cũng được, trực tiếp đâm chết ta cũng không vấn đề.”

“Người điên rồi?!” Không đúng, người này đâu có lúc nào bình thường.

Dạ Vị Ương nắm kiếm trong tay, hắn nhìn mũi kiếm lóe lên hàn quang sắc bén, đây không phải đồ chơi của hài tử, mà là thanh kiếm thật có thể giết chết con người.

Vừa rồi Bắc Thần Diêu Quang đi ra ngoài chính là vì thanh kiếm này, sau đó cho hắn đâm? Dạ Vị Ương phát hiện não trong đầu mình không đủ dùng, hoàn toàn không có biện pháp đuổi kịp lối suy nghĩ phi bình thường của Bắc Thần Diêu Quang.

“Ta giết người làm gì, ta nếu muốn giết người, lúc ở Mân thành đã sớm động thủ, còn có thể đợi đến bây giờ?”

“Ở Mân thành ngươi không giết ta vì có nhiều suy tính, điểm này ta biết. Hiện tại ta cho ngươi một cơ hội, mặc kệ là đâm ta một kiếm hay giết ta, ta đều không thương tổn ngươi, cũng không bởi vì vậy khiến Bắc Thần quốc tiến công Thiên quốc, bỏ đi hết thủy nhân tố trong ngoài, tùy ngươi thích, chỉ cần để ngươi giải hận.”

Bắc Thần Diêu Quang đột nhiên thân thủ cầm lấy mũi kiếm, mũi kiếm sắc bén liền cắt vào tay nam nhân, máu đỏ tươi từ trong khe hở chảy ra, tí tách rơi xuống mặt đất.

“Nếu ngươi không muốn ô uế tay mình, vậy thế này được không?” Khóe miệng Bắc Thần Diêu Quang tràn ra ý cười ôn nhu.

Dạ Vị Ương chưa kịp phản ứng liền cảm thấy kiếm trong tay bị một lực đạo kéo về phía trước, hắn bản năng dùng sức nắm lại, nhưng vẫn chậm một bước.

Trường kiếm kia đã đâm vào thân thể Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương bị một màn bất ngờ này dọa sợ, hắn ngay cả con gà cũng chưa từng giết, huống chi dùng kiếm đâm người bị thương, mà người này còn là Bắc Thần Diêu Quang.

“Hết giận chưa, Vị Ương?” Bắc Thần Diêu Quang tựa hồ chẳng mấy may để ý vết thương trên người, đưa tay chạm vào nam nhân đang ngốc lăng trước mặt.

“Ngươi đừng động, đừng nhúc nhích!” Dạ Vị Ương vội vàng tiến lên nâng nam nhân sắp ngã xuống, cũng bắt chấp người này dùng bàn tay đầy máu phủ lên má mình, la lớn: “Người đâu! Mau tới a!” Nhìn thấy bộ dáng hồ ly thất kinh, ý cười trong mắt Bắc Thần Diêu Quang càng đậm, hắn nhẹ nhàng vỗ hai má Dạ Vị Ương, hỏi: “Hết giận không, nếu chưa đủ lại đâm thêm mấy kiếm nữa.”

“Ngươi bị điên à! Kẻ điên! Đại biến thái! Sao ngươi có thể dùng kiếm đâm chính mình?!” Thấy Bắc Thần Diêu Quang muốn nói, Dạ Vị Ương trực tiếp che miệng đối phương lại, “Không có khí lực thì đừng nói chuyện!”

Nghe được tiếng hét đám người Bắc Thần quốc cuống quýt chạy vào, kỳ quái chính là không ai để ý đến thanh kiếm nằm trong tay Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang vẫn gắt gao nắm tay hắn, cho dù hôn mê cũng chưa từng buông ra.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

“Hoàng huynh ta thời điểm ra ngoài lấy kiếm từng nói với ta, nếu hần chết sẽ để ta thay hần xử lý triều chính, hần còn nói bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được động đến một sợi tóc của người, bằng không hần xuống địa ngục cũng hiện về làm cho chúng ta chết không tử tế.”

Bắc Thần Nguyệt nói xong liền khóc lên, nàng phần hận trừng mắt nhìn Dạ Vĩ Ương đang ngồi bên giường: “Hoàng huynh nhiều năm qua chưa từng bị thương nặng như vậy, Dạ Vĩ Ương, người thật sự là hồ ly tinh trời sinh.” (=||)

Dạ Vĩ Ương cảm thấy có chút ủy khuất, đầu phải hần muốn đâm Bắc Thần Diêu Quang a, nhưng nhìn Bắc Thần Nguyệt khóc thúc thích hần không dám lên tiếng, nghiêng đầu nhìn tên đại biến thái nào đó vết thương đã được băng bó hảo đang nằm trên giường mê man ngủ, trong lúc ngủ đều gắt gao nắm tay hần không buông.

Trong nháy mắt Dạ Vĩ Ương có một loại trực giác, Bắc Thần Diêu Quang cả đời này sẽ quán lấy hần.

“Lưu Bá Hề hay Tịch Thiên Thương gì đó, có tốt như hoàng huynh ta không? Lòng người làm bằng đá hay sắt, hần ngay cả mạng cũng cho người, người vì sao không đối tốt với hần một chút?” Bắc Thần Nguyệt quát, “Người sao không nói chuyện a!” ?

“Ta...”

“Ta cái gì mà ta, dù thế nào hoàng huynh ta biến thành như vậy đều là do người hại, người phải hảo hảo chiếu cố hần.” Bắc Thần Nguyệt hừ một tiếng trừng Dạ Vĩ Ương, “Biết chưa?”

“Đã biết.” Dạ Vĩ Ương chột dạ nói. Nhìn Bắc Thần Nguyệt vội vàng đi ra cửa xem được sắc thể nào, Dạ Vĩ Ương bất đắc dĩ thở dài, oán hận nhìn Bắc Thần Diêu Quang sắc mặt tái nhợt nằm trên giường.

“Người thiếu chút nữa bóp chết ta, sau đó lại bắt ta giết người để xin lỗi? Có loại xin lỗi nào khủng bố dọa người như vậy không? Ta xem người không phải muốn đâm chết chính mình, căn bản là muốn hừ chết ta.”

Dạ Vĩ Ương thử rút bàn tay bị nắm ra, Bắc Thần Diêu Quang liền giống như cái kim chặt chẽ khóa tay hần không tha, liên tục làm hai ba lần Dạ Vĩ Ương đành bỏ cuộc, nếu để miệng vết thương nứt ra sẽ không tốt.

“Rõ ràng đầu phải ta sai, bây giờ lại giống như ta là kẻ đầu sỏ gây chuyện, có oan ức cho ta quá không? Bắc Thần Diêu Quang, người nếu muốn dùng khổ nhục kế để ta nhận thức người...” Dạ Vĩ Ương hơi mím môi, nhìn tay hần bị nam nhân nắm loang lổ máu, nhẹ giọng nỉ non nói: Người thành công.

“Ais, bị người dọa đến mức suýt tỵ nữa lòi cả đuôi.”

Sâu kín thở dài, thời điểm Dạ Vĩ Ương giơ mắt xem Bắc Thần Diêu Quang, nam nhân vừa rồi rõ ràng vẫn còn mê man không biết từ khi nào đã tỉnh, mở to đôi mắt hẹp dài thâm thúy lẳng lẳng nhìn hần.

Lời nói khi nãy đều bị người này nghe hết rồi? Tên đại biến thái giáo hoạt, tỉnh lại cũng không hô một tiếng, hoàn toàn không giống người thường mà.

“Ta đi kêu người.” Đôi mắt như vậy không hiểu vì sao cảm thấy xấu hổ, Dạ Vĩ Ương đứng dậy chuẩn bị đi gọi Bắc Thần Nguyệt, tay liền bị Bắc Thần Diêu Quang kéo lại, sợ đụng đến vết thương nam nhân, Dạ Vĩ Ương chỉ có thể ngồi xuống, “Người trước buông ra, ta đi tìm thái y vào.”

“Chớ đi.”

Bắc Thần Diêu Quang ánh mắt kiên định bắt Dạ Vĩ Ương ngồi yên, hần liền hiểu được, tên đại biến thái này kiếp trước là đầu trâu, cưỡi đầu đến đáng sợ.

“Còn sinh khí không?” Nhẹ nhàng nắm tay hồ ly, Bắc Thần Diêu Quang dùng má cọ xát mu bàn tay Dạ Vĩ Ương, trên mặt hiện lên nét thỏa mãn khiến Dạ Vĩ Ương thoáng hoang mang.

Nam nhân này đứng trên đỉnh kim tự tháp nắm giữ quyền thế, nhưng vẫn có chỗ giống thường nhân.

“Ta nào dám sinh khí, tái sinh khí người lại đem bản thân đâm thêm mấy lỗ? Người không sợ kiếm kia lấy mạng người sao?” Nghĩ tới lời nói vừa rồi của Bắc Thần Diêu Quang, trong lòng Dạ Vĩ Ương một trận chua xót, người này tính toán lưu lại di ngôn sau đó chờ hấn đâm chết?

Hoàn hảo chính là, hấn tính tình cường liệt nhưng lòng làm bằng bún, nếu không Bắc Thần Diêu Quang giờ này khẳng định đã chết.

“Người sẽ không.”

“Sao người dám chắc chắn như vậy?” Còn đem mạng ra cược.

Bắc Thần Diêu Quang cười hân lên ngón tay Dạ Vĩ Ương: “Bởi vì người là một con hồ ly mạnh miệng mềm lòng chọc người ta yêu.”

Hết chương thứ bốn mươi chín

119. Quyển 2 - Chương 50: Đã Từng Trong Ký Ức

Dạ Vĩ Ương cho đến bây giờ chưa từng nghĩ, Bắc Thần Diêu Quang thoát nhìn hoàn toàn không giống nhân loại lại có một mặt bốc đồng như vậy.

Mới uống một ngụm, Bắc Thần Diêu Quang vút chén được còn đầy cho hạ nhân đang nơm nớp lo sợ bên cạnh: “Đem đi, chỉ là tiểu thương, trẫm không chết được.”

“Hoàng thượng...” Thái y vừa định mở miệng, đã bị Bắc Thần Diêu Quang cho một ánh mắt sắc bén, sợ đến mức đem những lời sau đó toàn bộ nuốt vào.

Mắt thấy hạ nhân muốn cầm chén được đi xuống, Dạ Vĩ Ương vội hô: “Chờ một chút.”

Hắn đi qua bưng chén được cúi đầu ngửi ngửi, rồi uống một ngụm nhỏ, chép miệng hỏi: “Có bỏ mật ong vào sao?”

“Hồi bẩm đại nhân, đúng vậy.” Thái y cung kính đáp.

“Nguyên lai người còn sợ đắng a.” Rốt cuộc cũng phát hiện sơ hở nhỏ của đại biến thái, Dạ Vĩ Ương đắc ý hất cằm, ở bên giường ngồi xuống, đem chén được đưa tới trước mặt Bắc Thần Diêu Quang.

Bắc Thần Diêu Quang trên mặt không có biểu tình gì, ôn nhu nói: “Không phải sợ, chính là không thích.”

“Thuốc đắng dã tật, uống mới mau hết bệnh.” Hắn vừa mới ném qua, được này không tính đắng, Dạ Vĩ Ương cầm chén được kê trước miệng Bắc Thần Diêu Quang.

“Nhanh hồi phục, mới có thể khiến người một mực ở bên cạnh ta.”

Bắc Thần Diêu Quang cư nhiên mặt không đỏ tim không loạn nói ra lý do không thể tưởng tượng này, may mắn bên cạnh không có người ngoài, Bắc Thần Diêu Quang hiện tại là trung tâm không thể dao động của Bắc Thần quốc, nếu lời này bị các đại thần nghe thấy, nhất định sẽ mắng Dạ Vĩ Ương hấn là hồ ly tinh hại nước hại dân.

“Người không uống ta liền đi.” Được rồi, chỉ có thể dùng biện pháp này.

Khóe miệng giương lên một độ cung nho nhỏ, Bắc Thần Diêu Quang nhìn Dạ Vĩ Ương, “Người uy ta.”

Vì cái gì hấn phải hống tên đại biến thái này giống như hống hài tử a, người bị thương không uống được là Bắc Thần Diêu Quang chứ đâu phải Dạ Vĩ Ương hấn.

“Các người tuyệt không biết yêu quý thân thể, ngay cả chính mình cũng không quan tâm, còn nói gì đến thống trị quốc gia.” Nén giận hai câu, Dạ Vĩ Ương vẫn dùng muỗng múc nước được đưa tới trước miệng Bắc Thần Diêu Quang.

“Vậy người quan tâm ta sao?” Há mồm uống một ngụm, mùi vị đắng chát nhanh chóng tràn ngập trong miệng, Bắc Thần Diêu Quang hơi nhíu mày, nhưng vẫn một bên nhìn Dạ Vị Ương một bên nuốt xuống.

“Người còn cần người khác quan tâm a?” Dạ Vị Ương lại ục một muỗng.

“Ta cần người quan tâm, ta cũng biết người quan tâm ta.”

Dạ Vị Ương trở mình xem thường, thật sự là đại hỗn đản tự kỷ.

Cứ như vậy từng muỗng, Bắc Thần Diêu Quang cuối cùng cũng uống hết chén được, thái y bên cạnh tiếp lấy chén không đều nhanh hướng Dạ Vị Ương quỳ xuống.

Ngày thường lời nói của ai cũng không nghe, Bắc Thần Diêu Quang tùy hứng đến cực điểm, thế nhưng cũng biết ngoan ngoan nghe lời một người đem được uống hết. (Sức mạnh tềnh iu thật vĩ đại =3=)

Sau khi Bắc Thần Diêu Quang uống xong trừ bỏ Dạ Vị Ương những người khác đều lui ra ngoài.

“Đáng.” Bắc Thần Diêu Quang chỉ chỉ miệng, đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn Dạ Vị Ương.

“Có đôi khi cảm thấy người tâm tư thâm trầm đến đáng sợ, lúc này lại giống như hải tử theo người khác đòi ăn đường.” Thấy Bắc Thần Diêu Quang như vậy, Dạ Vị Ương cảm giác chính mình có chút tâm thần phân liệt.

Hạ nhân đã sớm chuẩn bị tốt trà bánh ngày thường Bắc Thần Diêu Quang thích ăn, Dạ Vị Ương cầm lấy khối hoa quế cao trong suốt toàn bộ nhét vào trong miệng Bắc Thần Diêu Quang, nhìn thấy người nọ tuy rằng trừng mắt liếc hần, nhưng vẫn há mồm ngậm hết, bộ dáng hai má phồng lên tròn tròn, lập tức khiến cho Dạ Vị Ương nhin không được bật cười.

Không thể trách hần, phải biết rằng Bắc Thần Diêu Quang bình thường luôn giống như tượng đá, vĩnh viễn đều là dáng vẻ cao cao tại thượng, để vương chưởng quân thiên hạ, trừ bỏ nghiêm túc chính là biến thái cộng thêm tố chất thần kinh, phỏng chừng chỉ có Dạ Vị Ương chắc không còn ai nhìn thấy Bắc Thần Diêu Quang bộ dáng chật vật như hiện tại.

Chậm rãi nuốt xuống hoa quế cao thanh diềm ngọt ngào trong miệng, Bắc Thần Diêu Quang gần như mê muội nhìn chằm chằm hồ ly nào đó đang cười toe toét.

Hần vươn tay nhẹ nhàng vuốt sợi tóc rơi trước ngực hồ ly, nỉ non nói: “Vị Ương, người cười lên thật đẹp mắt.”

“Khụ khụ!” Dạ Vị Ương ghen cười, hất hàm nói: “Như thế nào, bình thường ta không cười liền khó coi?”

“Đẹp, đều rất đẹp.”

Bắc Thần Diêu Quang chuyên chú, ánh mắt thâm tình cực nóng tựa như có thể làm bỏng hai má Dạ Vị Ương, hồ ly nghiêng đầu tránh đi tầm mắt khiến cho người ta đứng ngồi không yên kia, đột nhiên phát hiện đối thoại vừa rồi của bọn họ nghe thế nào cũng thấy mang theo một cổ hương vị tán tỉnh.

“Triều thần của người biết người khua môi múa mép như vậy không? Uống được rồi thì ngủ đi, chờ người ngủ ta muốn ra bên ngoài hít thở không khí, cả ngày ở trong khoang thuyền rất buồn.”

Gặp đối phương chính là nhìn mình, Dạ Vị Ương không thể không cam đoan: “Ta sẽ không chạy trốn.”

Ít nhất trước khi người khang phục.

“Người tin ta không, Bắc Thần Diêu Quang?” Dạ Vị Ương hỏi.

Nam nhân giương khóe môi: “Ta tin.”

Tuy rằng đáp án trong dự kiến, nhưng vẫn làm cho tâm Dạ Vị Ương thoáng ảm áp, mọi người đều thích được người khác tin cậy.

“Nằm xuống ngủ.” Dạ Vị Ương thay Bắc Thần Diêu Quang đem gối kéo xuống, người kia vừa nằm xuống một bên nắm tay hần, một bên nhắm mắt lại.

Ổ tác dụng được vật hô hấp Bắc Thần Diêu Quang nhanh chóng trở nên vững vàng, Dạ Vị Ương thật cẩn thận kéo ra ngón tay bị đối phương nắm.

Không có lập tức rời đi, Dạ Vị Ương ngồi bên cạnh nhìn Bắc Thần Diêu Quang chốc lát, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy bộ dáng Bắc Thần Diêu Quang ngủ, lông mày không nhăn, không có lo lắng bất an, hoàn toàn toàn thả lỏng.

“Là bởi vì cho rằng ta ở bên cạnh ngươi, nên mới ngủ an ổn đến như vậy sao? Ta nên nói ngươi thế nào mới tốt.” Dạ Vị Ương thông thả niệm tên nam nhân, “Bắc Thần Diêu Quang” Ngón tay chậm rãi duỗi ra nhéo hai má nam nhân, Dạ Vị Ương nhẹ nhàng búng trán đối phương rồi nhanh chóng rút về, rõ ràng đã từng đụng chạm thân mật, trước đó còn sống chung một đoạn thời gian.

Nhưng đột nhiên cảm thấy, Dạ Vị Ương phát hiện chính mình trước kia chưa từng chân chính lý giải nam nhân tên Bắc Thần Diêu Quang này.

“Muốn ra ngoài tâm sự không?” Một thanh âm nữ tử khinh nhu từ ngoài cửa truyền tới.

” ” ”

” ” ”

” ” ”

“Có một năm hoàng huynh ta theo phụ vương xuất môn, thời điểm trở về bên người hoàng huynh mang theo một tiểu hồ ly đầu tròn toàn thân tuyết trắng, ta còn nhớ rõ hoàng huynh đặc biệt thích tiểu hồ ly kia, ai cũng không được tới gần tiểu hồ ly của hắn.”

Tay chống cằm, Bắc Thần Nguyệt đứng ở đầu thuyền tùy ý để thanh phong thổi bay từng sợi tóc nàng, ánh mắt tuy rằng vọng về nơi xa lại dần theo chút mộng lung chìm trong câu chuyện cũ.

“Tiểu hồ ly kia chính là thay Bắc Thần Diêu Quang đỡ một kiếm sao?” Dạ Vị Ương ở kế bên hỏi.

Bắc Thần Nguyệt gật đầu, nói: “Hoàng huynh từ nhỏ thiên tư thông minh, người bình thường không thể sánh bằng, chính là mộc tú vu lâm phong tất tồi chi (cây cao giữa gió rừng dễ bị bẻ gãy), hắn thông minh quá phận dễ khiến người khác ganh tỵ.”

“Ta không biết lúc ấy xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ khi đó hoàng huynh cùng tiểu hồ ly vốn đang ở trong hoa viên chơi đùa, sau đó trong cung đột nhiên loạn lên, nói là có thích khách, chờ đến lúc ta và mẫu hậu đuổi đến tên thích khách kia đã chạy thoát, mà hoàng huynh giống như ngất ngốc ôm lấy tiểu hồ ly cả người đầy huyết.”

Nói đến đây, hốc mắt Bắc Thần Nguyệt tựa hồ bị hạt cát bay vào hơi phấp phồng, nàng cười cố ý thoáng nhìn qua Dạ Vị Ương, “Ta không nghĩ hoàng huynh cũng biết khóc, hắn liền như vậy ôm tiểu hồ ly sắp đoạn khí ngồi trong hoa viên khóc, ai cũng không thể tiếp cận.”

Tâm không hiểu vì sao có chút đau, bàn tay dưới ống tay áo siết thành quyền rồi chậm rãi buông ra, tựa như hắn từng chứng kiến tất cả, tựa như mới trước đây hắn đã nghe thấy tiếng khóc tê thanh kiệt phế của Bắc Thần Diêu Quang.

“Sau đó thì sao?”

“Hoàng huynh vẫn ôm tiểu hồ ly không ăn không uống, ai dám tới gần liền trừng mắt như muốn giết đối phương, sau khi hắn hôn mê hạ nhân trong cung nhanh chóng nâng hắn vào nhà để thái y trị liệu, mà tiểu hồ ly kia, chờ mọi người quay lại hoa viên đã không thấy tăm hơi.”

Bắc Thần Nguyệt thở dài thật sâu, hỏi: “Ngươi đoán hoàng huynh ta sau khi tỉnh lại, phát hiện không thấy tiểu hồ ly phản ứng thế nào?”

Dạ Vị Ương lắc đầu.

“Suy cho cùng hoàng huynh thương tiểu hồ ly kia như vậy, mẫu hậu sợ hoàng huynh tỉnh dậy phát hiện không thấy tiểu hồ ly sẽ thương tâm quá độ, liền sai người tìm một con hồ ly tương tự đem về, kết quả hoàng huynh tỉnh lại thấy con hồ ly kia, không nói hai lời cầm lấy kiếm đầu giường giết chết hồ ly.”

Bắc Thần Nguyệt lâm vào hồi ức, nhú mảy, trầm giọng nói: “Ta còn nhớ rõ khi đó tất cả mọi người đều bị hoàng huynh dọa nhảy dựng, hoàng huynh nói, kia không phải tiểu hồ ly của hần, tiểu hồ ly của hần không chết, sớm muộn gì sẽ có một ngày hần tìm được tiểu hồ ly kia.”

“Thất phu vô tội hoài bích có tội, là bởi vì hoàng huynh thiên tư thông minh bị người ghen ghét, cho dù lúc ấy hoàng huynh cũng không nghĩ sẽ trở thành Bắc Thần hoàng đế như bây giờ.”

“Hoàng huynh ta chỉ muốn cùng hồ ly của hần cùng một chỗ, nhưng hết lần này đến lần khác đều có người muốn đẩy hần vào chỗ chết khiến hoàng huynh hiểu được một đạo lý, thông minh thôi chưa đủ, chỉ có nắm trong tay quyền lực tuyệt đối, mới có thể chân chính bảo hộ tiểu hồ ly mà hần yêu thương.”

“Khi đó trong cung đều truyền nhau Diêu Quang diện hạ thiên tư thông minh điên rồi, cũng không biết có bao nhiêu kẻ sung sướng khi người gặp họa, nhưng bọn họ đều sai lầm, mà bọn họ sau đó mỗi người đều chết không có chỗ chôn.” Bắc Thần Nguyệt quay đầu nhìn Dạ Vị Ương.

“Dạ Vị Ương, người có phải con hồ ly kia không? Nếu người chính là hồ ly trước đây hoàng huynh ta nuôi, vậy người có nhớ ra điểm gì không?”

Hết chương thứ năm mươi

120. Quyển 2 - Chương 51: Chữa Thương Liêu Tình [1]

Dạ Vị Ương đứng trước giá sách trong phòng tùy tiện lục lợi mấy quyển sách, trong đầu lại âm vang những lời lúc ban ngày Bắc Thần Nguyệt nói.

[Dạ Vị Ương, người là con hồ ly kia sao?]

Đối với vấn đề này bản thân Dạ Vị Ương cũng rất muốn biết, mặc dù hần có một ít ký ức vụn vặt rằng hần từng là một con hồ ly, sau đó được Lưu Bá Hề bọn họ cứu, nhưng trên thực tế hần không phải tiểu hồ ly kia, mà hần cũng không có biện pháp xác định.

Nếu hần chính là tiểu hồ ly ở Ngọc Hành sơn, Tịch Thiên Thương từng nói tiểu hồ ly kia sau đó biến mất tìm không thấy nữa, mà Bắc Thần Diêu Quang lại từ bên ngoài mang về một tiểu hồ ly.

Chẳng lẽ sau khi ly khai Ngọc Hành sơn, tiểu hồ ly đã theo Bắc Thần Diêu Quang đến Bắc Thần quốc?

“Hoàng thượng, nên uống được.” Một hạ nhân ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa.

Dạ Vị Ương xoay người, Bắc Thần Diêu Quang vừa rồi còn đang cúi đầu xem tấu chương lúc này lại thẳng ngoắc ngoắc nhìn hần.

Âm thầm thở dài, lại muốn hần uy sao?

Giống như lúc trước, Dạ Vị Ương cấp Bắc Thần Diêu Quang uy từng muốn được, đem chén được thả xuống, thời điểm cầm hoa quả cao, Dạ Vị Ương xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Bọn họ ngược dòng thượng hành đã vài ngày, đây là muốn đi đâu?

Trở lại bên giường, Dạ Vị Ương cầm khối hoa quả cao trực tiếp nhét vào miệng Bắc Thần Diêu Quang, chính là lần này nam nhân ngậm hoa quả cao đồng thời ngậm luôn ngón tay hần.

“Đã bị thương còn không chịu an phận?” Dạ Vị Ương vội rút tay về, trước mặt Bắc Thần Diêu Quang dùng sức chùi vào quần áo.

Chậm rãi nuốt hoa quả cao thanh diêm trong miệng, Bắc Thần Diêu Quang phát tay bảo hạ nhân thu thập chén được rồi ra ngoài, Dạ Vị Ương quay đầu nhìn cánh cửa “phanh” một tiếng liền đóng chặt.

“Đến đây, Vị Ương.” Bắc Thần Diêu Quang vỗ vỗ cạnh giường, ý bảo nam nhân đi tới.

Tuy rằng Bắc Thần Diêu Quang hiện tại bị thương thoát nhìn không thể xằng bậy, nhưng người này là Bắc Thần Diêu Quang a, ai biết được tên gia hỏa này sẽ làm gì.

Vì để an toàn, Dạ Vị Ương đứng tại chỗ bất động, “Thuyền của ngươi lớn như vậy, chẳng lẽ không có một phòng trống cho ta ở sao?”

“Không có.” Cự nhiên trả lời trực tiếp không hề suy nghĩ.

“Nói dối không chớp mắt.” Cùng người này cố sức đàm phán cũng không thu được kết quả, Dạ Vị Ương xoay người đi đến cánh cửa, cửa bị đóng chặt căn bản mở không ra, “Mở cửa!” Tay nắm thành quyền dùng sức gõ, nhưng không có người nào đáp lại.

Dạ Vị Ương quay đầu phát hiện Bắc Thần Diêu Quang đang dựa vào bên giường nhìn hắn, trong mắt nhàn nhạt ý cười làm cho người ta thập phần khó chịu.

“Phòng của ngươi ngay tại nơi này.”

Ở trong đây, ta còn sợ ngươi thế nào?

Dạ Vị Ương đem ngoại y treo bên giường, không nhìn tầm mắt người nọ gắt gao theo dõi hắn, cởi hài tất lướt qua Bắc Thần Diêu Quang chạy vào sát trong giường, giường này cũng đủ lớn, bốn người trưởng thành ngủ vẫn còn dư dả.

Gặp Bắc Thần Diêu Quang thoáng cử động, Dạ Vị Ương trực tiếp mở miệng, nói: “Ngươi buổi tối tốt nhất an phận một chút, đến lúc đó thương chồng thêm thương, chịu khổ sẽ chính là ngươi.”

Ở bên trong giường nằm xuống, Dạ Vị Ương kéo chăn đắp, cảm thấy không quá thỏa đáng liền xuất mấy cái đuôi ra, chín cái đuôi lông xù tuyết trắng cực dài ngăn giữa hắn và Bắc Thần Diêu Quang, giống như một lá chắn thiên nhiên.

Hồ ly ngủ có thói quen ôm đồ vật hiện tại không có ai ôm, chỉ thể ôm đuôi chính mình, nếu nửa đêm Bắc Thần Diêu Quang không yên phận, hắn mặc kệ trên người đối phương có thương thế hay không, cũng lập tức dùng sức quất cho.

Dạ Vị Ương nhắm mắt, qua một lát chợt nghe thanh âm mềm nhẹ của Bắc Thần Diêu Quang: “Ngủ rồi sao, hồ ly?”

Hồ ly nào đó không thềm lên tiếng, tuy rằng là nhắm mắt nhưng vẫn còn thanh tỉnh.

Thời điểm nhắm mắt cảm giác được ánh sáng bên ngoài có biến hóa, Dạ Vị Ương đầu tiên cảm thấy Bắc Thần Diêu Quang có động tác, giây phút hắn chuẩn bị dùng đuôi đại chiến với tên biến thái, liền cảm giác ngọn đèn trong phòng tối sầm xuống.

Tên biến thái này bị thương còn muốn làm gì a?

Đợi thật lâu chẳng thấy động tĩnh, Dạ Vị Ương lên mở mắt, xuyên qua khe hở đuôi nhìn thoáng qua, trong ánh sáng hôn ám có thể nhìn thấy vị trí bên cạnh trống không, Bắc Thần Diêu Quang không ở trên giường vậy đã đi đâu?

Thời điểm Dạ Vị Ương đang nghĩ ngợi chỉ thấy người nọ chậm rãi đi tới, cầm trong tay là một ngọn nến, trừ ngọn nến bên ngoài tất cả đèn trong phòng đều đã tắt.

Bắc Thần Diêu Quang vừa rồi là tự mình đi xuống tắt đèn?

Vì cái gì không gọi hạ nhân tiến vào?

Loại người như Bắc Thần Diêu Quang hắn là đã quen đem những chuyện nhỏ giao cho hạ nhân xử lý, huống chi trên thân còn bị thương, thái y đều nói phải ở trên giường hảo hảo tịnh dưỡng mới tốt.

Gặp Bắc Thần Diêu Quang đi đến, Dạ Vị Ương giả vờ nhắm mắt, lén lút hé một con quan sát đối phương.

Đem ngọn nến đặt đầu giường, Bắc Thần Diêu Quang khinh thủ khinh cước trở về vị trí cũ, cầm một quyển tấu chương mở ra xem, đột nhiên hai mắt liếc về phía Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương còn tưởng rằng đôi phương phát hiện hắc giả ngủ, nhưng Bắc Thần Diêu Quang chính là đưa tay vuốt tóc hắc, thay hắc kéo chần, sau đó trở lại nguyên vị tiếp tục lật xem tấu chương.

Cả quá trình Bắc Thần Diêu Quang không hề phát ra âm thanh, trên mặt nhất phái thả lỏng cùng không hề phòng bị, hồ ly xuyên qua đuôi dưới ánh nến mờ ngấm nam nhân.

Ở trong mắt triều thần Bắc Thần quốc, Bắc Thần Diêu Quang là một quân vương uy nghiêm đủ trí tuệ cùng thủ đoạn. Đối với những người từng nghe qua lời đồn về Bắc Thần Diêu Quang, sẽ cho rằng người này tựa như ác ma đáng sợ, tàn nhẫn lại lãnh khốc vô tình.

Chính là họ không biết, tên đại biến thái này cũng là con người, bị kiếm đâm cũng sẽ bị thương sẽ đổ máu, là một quân vương cần thường xuyên xử lý triều chính.

Dưới ánh sáng hôn ám, nửa gương mặt Bắc Thần Diêu Quang ẩn hiện như bóng ma, nửa còn lại được hỏa quang vuốt ve trở nên phiếm hồng, đôi môi mỏng mím thành đường cong sắc bén, mỗi lần xem xong một tấu chương liền hướng Dạ Vị Ương nhìn qua, ngẫu nhiên đưa tay kiểm tra mấy cái đuôi nhu nhuyển của hồ ly.

Dạ Vị Ương bất tri bất giác liền ngủ, trước khi hắc ngủ Bắc Thần Diêu Quang vẫn tựa vào đầu giường, lật xem từng quyển từng quyển tấu chương.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Cũng không biết có phải bởi vì bị những lời nói ban ngày của Bắc Thần Nguyệt ảnh hưởng hay không, buổi tối Dạ Vị Ương ngủ liền nằm mộng, trong mộng là một tiểu nam hài ôm hắc khóc đến chết đi sống lại, một phen nước mắt nước mũi, ngược lại làm cho người ta thập phần đau lòng.

Tinh tế nhìn kĩ, kia chính là Bắc Thần Diêu Quang bởi vì từ nhỏ đến lớn môi cùng đôi phương nhàn kia không có nhiều biến hóa.

Chẳng lẽ, hắc chính là tiểu hồ ly Bắc Thần Diêu Quang gặp trước đây?

Một cỗ hương hoa nhàn nhạt trong không gian như ẩn như hiện, hồ ly ngủ đến hừng đông mơ mơ màng màng hé mắt.

Đập vào mi mắt mất không phải đuôi của hắc cũng không phải Bắc Thần Diêu Quang ngủ bên cạnh, mà là một mảng hoa đỏ bồng.

Dạ Vị Ương trợn mắt xác định bản thân không có nhìn lầm, đích thực là một mảng hoa đỏ bồng, trong không khí tựa hồ còn phảng phất mấy phần hương hoa.

Hai tay chống trên giường, Dạ Vị Ương lập tức từ trong chăn ngồi dậy, hắc xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bên bờ sông là rừng mộc miên hoa sum suê nở rộ, hồng hồng điểm điểm, tựa như một bức họa, từng phiến hoa yên hồng trong gió phiêu lãng, cùng với mùi hoa lọt vào khoang thuyền.

Liên tục ở trên sông vài ngày, hôm nay thuyền rốt cuộc cũng cập bờ.

Dạ Vị Ương nhin không được hít sâu một ngụm không khí dày đặc mùi hoa, muốn nói điều gì khiến hắc hài lòng khi xuyên đến thế giới này đại khái chính là không khí trong lành.

Mỗi ngày hít thở nếu không phải bùn đất thơm hương, thì chính là mùi hoa thuần nhiên, làm cho tinh thần hắc phần chấn.

Buổi sáng tốt đẹp cùng ánh mặt trời và mùi hoa khiến đôi thú nhĩ của hồ ly đều lòi ra, mấy cái đuôi phía sau cũng lúc ẩn lúc hiện, Dạ Vị Ương thỏa mãn vui sướng nhìn từng đoàn lại từng đoàn hoa rung rinh trĩu nặng đỏ tươi, hỏi: “Đây là chỗ nào?”

“Kim quốc.” Trước khi Dạ Vị Ương tỉnh dậy Bắc Thần Diêu Quang đã đi lên, chẳng qua muốn ở trên giường cùng hồ ly.

Bắc Thần Diêu Quang nhìn thấy nam nhân bên cạnh lộ ra biểu tình vui vẻ, tiểu dung trên mặt Dạ Vĩ Ương giống như có lực hấp dẫn khiến người ta tâm tình thư sướng, thân thủ ôm lấy thắt lưng Dạ Vĩ Ương, Bắc Thần Diêu Quang đem mặt chôn vào cổ đối phương.

So với mùi hoa, hần càng yêu hương vị trên người Dạ Vĩ Ương.

“Ta hiện tại bị thương không có biện pháp quay về Bắc Thần quốc, cũng không thể cho ngoại nhân biết ta có thương trên người, trước khi thương hảo ở Kim quốc tịnh dưỡng là lựa chọn tốt nhất, nơi này hẻo lánh phong cảnh cũng không tồi.”

“Thời điểm ngươi nói chuyện không thể tránh xa ta ra sao?” Dạ Vĩ Ương liếc nhìn tên gia hỏa ôm hần.

Nếu không phải thấy trên người Bắc Thần Diêu Quang đang băng vải trắng, hần nhất định đã tên này một cước.

Tuy rằng mỗi ngày trên thuyền coi như nhàn nhã, hơn nữa Dạ Vĩ Ương cũng không bị say sóng, chính là cả ngày ở trên thuyền hần càng thích đứng trên mặt đất bằng phẳng, hai chân giẫm trên mặt đất mới có cảm giác “cước đạp chân thật”.

Bọn họ đến một trấn nhỏ gọi là Mộc Miên trấn, trong trấn không có bao nhiêu người, bất quá lại có một biệt uyển trước kia hoàng tộc Kim quốc dựng lên để tu dưỡng, hiện tại biệt uyển xinh đẹp này tự nhiên thuộc về Bắc Thần Diêu Quang.

Buổi sáng sau khi đổi được, Bắc Thần Diêu Quang thay hoa phục sậm màu, bên ngoài khoác thêm một kiện áo choàng, trừ bỏ đi đường nhanh, thì bề ngoài thoát nhìn nhĩ nhận không chút khác biệt.

Nhưng bộ dáng lạnh lùng uy nghiêm kia, thật sự làm cho người ta không dám liếc mắt nhìn Bắc Thần Diêu Quang quá nhiều.

Hết chương thứ năm mươi mốt

121. Quyển 2 - Chương 52: Chữa Bệnh Liều Tình [2]

“Ngươi nói phương Bắc Thiên quốc rối loạn đã được bình ổn?” Nghe được lời Bắc Thần Nguyệt, trong mắt Dạ Vĩ Ương không có nhiều kinh ngạc.

Từ sau khi bị Bắc Thần Diêu Quang bắt cóc, Dạ Vĩ Ương hầu như mất đi mối liên lạc với bên ngoài, hoàn toàn không biết tình huống hiện tại ở Thiên quốc thế nào, Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương biết hần bị bắt đi sẽ phản ứng ra sao.

“Ngươi dường như không chút kinh ngạc a.” Bắc Thần Nguyệt bĩu môi, nàng còn tưởng rằng Dạ Vĩ Ương ít nhiều gì cũng kinh ngạc một phen.

“Hiệp ước cũng đã ký, các ngươi thực hiện cũng là chuyện nên làm, ta kinh ngạc cái gì? Nếu bây giờ ngươi nói, ta hiện tại có thể trở về, ta đây mới thật sự kinh ngạc.” Dạ Vĩ Ương nhếch miệng cười.

Bọn họ ở biệt uyển lân cận Mộc Miên trấn, sát bên bờ sông, không cần xuất môn vẫn có thể trông thấy một khoảnh mộc miên sắc màu rực rỡ, lúc này tuy rằng có thể tự do ở trong biệt uyển hành tẩu, nhưng Dạ Vĩ Ương trước mắt vẫn không có biện pháp ly khai biệt uyển lộng lẫy xa hoa này.

Cho dù là ngẫu nhiên rời khỏi Bắc Thần Diêu Quang một mình tản bộ trong hoa viên, bên cạnh cũng sẽ có người xa xa theo dõi, hoặc là Bắc Thần Nguyệt đi cùng, giống như sợ hần mọc cánh bay đi mất.

Dạ Vĩ Ương âm thầm thở dài, cho dù hần muốn trốn cũng chẳng phải điều dễ dàng, trên người một phân tiền cũng không có, càng không có bản đồ, đừng nói thuận lợi quay về Thiên kinh, phỏng chừng mới chạy một nửa đã bị Bắc Thần Diêu Quang trao trở về, hoặc là chết đói dọc đường.

“Trong đó một nửa nguyên nhân là hoàng huynh muốn Kim quốc tạm thời khắc chế một chút, nửa còn lại chính là bản thân Kim quốc xử lý không nổi, Lưu Bá Hề không hổ danh cao thủ dụng binh nổi tiếng thiên hạ, thời gian mấy tháng ngắn ngủi đem nhóm phiến tử chiến tranh mà Kim quốc vất vả bồi dưỡng đánh cho tan rã.”

Bắc Thần Nguyệt hơi gợn khóe môi, nhãn tình xinh đẹp lộ ra tia giảo hoạt.

Nàng cố ý nói với Dạ Vị Ương: “Bộ dạng Lưu Bá Hề kia ngược lại tuần tú lịch sự, hơn nữa còn là nhân tài hiếm có, ta nhìn cũng thực động tâm a, người nói nếu ta gả cho Lưu Bá Hề thì thế nào? Lấy điều kiện năm mươi năm đình chiến, ta nghĩ Lưu Bá Hề có lẽ sẽ đồng ý.”

Nếu thật sự đưa ra điều kiện mê người như vậy, nói không chừng Lưu Bá Hề sẽ vì đại nghĩa dân tộc cùng quốc gia ổn định mà tiếp nhận Bắc Thần Nguyệt.

Tuy rằng Đại tướng quân đối với hần từ trước đến nay đều là toàn tâm toàn ý, nhưng nói tới vấn đề này, trong lòng Dạ Vị Ương khó tránh khỏi có điểm không ra tư vị.

Hần biết hỏi Lưu Bá Hề: “Dân chúng Thiên quốc cùng ta bên nào trọng yếu hơn?” Thật sự là quá mức ấu trĩ, quá mức quái dị, nhưng nghĩ đến đáp án, Dạ Vị Ương thật không dám tưởng tượng sâu.

Trên phương diện đại nghĩa, đương nhiên dân chúng Thiên quốc trọng yếu, lấy một cái hôn nhân mang đến cho Thiên quốc bình an phát triển năm mươi năm, đại giới này quả thực không đáng nhắc tới.

Nhưng trên phương diện cá nhân, đây không phải chuyện dễ tiếp nhận.

“Người không lên tiếng, đại biểu là người cũng biết đáp án là gì, nhưng người phải biết rằng, hoàng huynh ta vì người ngay cả mạng cũng không cần, cùng Lưu Bá Hề so sánh thì thế nào?” Nói nửa ngày, Bắc Thần Nguyệt vẫn là thay ca ca nàng nói tốt.

“Đúng vậy, nghe người nói Bắc Thần Diêu Quang đối với ta quả thực toàn tâm toàn ý, nhưng ta cố tình chính là thích Lưu Bá Hề, thích sự hào hùng trên người hần, thích Đại tướng quân có một khóa tâm ưu quốc ưu dân, thích hần nghị lực cùng quyết tâm gánh vác trách nhiệm sứ mệnh.”

Dạ Vị Ương ngẩng đầu nhìn cây mộc miên bên cạnh, trên mặt tràn đầy ý cười, thì thào nói: “Đại tướng quân đích xác là một người có tài hoa có khát vọng, hần không thể giống như quý quốc bề hạ tự do tùy hứng, thậm chí có thể thường xuyên vì quốc gia đại sự mà khốn đốn, nhưng đây cũng đồng thời là chỗ mị lực của hần.”

Dạ Vị Ương quay đầu nhìn Bắc Thần Nguyệt đang cau mày vẽ mặt khó hiểu bên cạnh.

“Ta không phải nói Bắc Thần Diêu Quang không tốt, chính là lúc đầu hấp dẫn ta trừ bỏ vẻ ngoài tuấn lãng của Đại tướng quân, còn có phần cứng cỏi và kiên trì trong mắt hần.”

“Cho dù hần vì quốc gia mà bỏ rơi người?”

Đối với vấn đề xảo quyết này, Dạ Vị Ương lắc đầu, thản nhiên nói: “Người sai rồi, hần sẽ không bỏ rơi ta, trước kia không, hiện tại không, sau này cũng không.”

“Có đôi khi hoa ngôn xảo ngữ nghe vào tai thật khiến người ta cảm động, nhưng cũng có lúc hần không cần phải nói gì, người vẫn biết hần đã đem người đặt trong lòng.”

“Chẳng lẽ hoàng huynh ta không đem người đặt trong lòng sao?” Nghe Dạ Vị Ương liên tiếp khen ngợi Lưu Bá Hề, Bắc Thần Nguyệt lập tức vì ca ca nàng bất bình.

Dạ Vị Ương nhìn mi đầu hồng y nữ tử đang nhú chặt, cười nói: “Người có từng nghĩ, tương lai nếu có một ngày xuất hiện một con hồ ly giống như ta, sau đó hần nói với các người, hần mới là con hồ ly trước đây Bắc Thần Diêu Quang nuôi, đến lúc đó hoàng huynh người sẽ làm thế nào?”

Vấn đề này lập tức khiến Bắc Thần Nguyệt nan kham, nữ tử từ trước đến nay miệng lưỡi giảo hoạt cũng có thời điểm nói không ra lời.

“Xem, người cũng biết đáp án mà phải không? Khi hần chưa phát hiện ta là hồ ly, hần đem trói vào cột thuyền hai ngày hai đêm, cuối cùng còn muốn bóp chết ta.”

Dạ Vị Ương dừng cước bộ, nhìn Bắc Thần Nguyệt nói: “Hắn đối với ta tốt, chẳng qua dựa trên cơ sở ta chính là hồ ly trước đây hắn nuôi, nếu một ngày hắn cảm thấy ta không phải, cái tốt kia cũng sẽ biến mất.”

Tựa như ở trên lầu các, nhìn thì tuyệt vời, nhưng không cách nào khiến người ta an tâm.

Thời điểm ở bên cạnh Lưu Bá Hề Dạ Vị Ương sẽ không có loại cảm giác bất an như vậy, chính là ở bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang, cho dù người kia nguyện ý cho hắn giết, Dạ Vị Ương cũng vô pháp cảm thấy kiên định.

Kiếp trước hắn đã qua lứa tuổi thiếu niên ngây thơ, sẽ không vì lời ngon tiếng ngọt của kẻ khác mà đầu óc mù quáng, so với cái gọi là tốt hay không tốt, hắn càng coi trọng phần kiên định cùng an ổn trong nội tâm.

Tỷ dụ như, so với hòn đảo hư ảo xinh đẹp giữa biển rộng, hắn càng yêu một bến đỗ chân chính.

“Nếu thật sự có ngày đó, hoàng huynh vẫn chọn người thì sao?” Bắc Thần Nguyệt không cam lòng truy vấn, cho dù nàng biết, nếu có một ngày như vậy, lựa chọn của Bắc Thần Diêu Quang sẽ là cái gì.

“Ta đây liền thử tiếp nhận hắn.” Dạ Vị Ương thuận miệng đáp, bọn họ một hỏi một đáp chẳng qua là một ngụm mệnh đề, càng không tồn tại đáp án chân chính.

” ” ”

” ” ”

” ” ”

Tạm thời tiếp nhận Bắc Thần Diêu Quang, thử cùng tên biến thái trò chuyện, tâm sự, tìm hiểu lẫn nhau cũng là chuyện đương nhiên.

Bắc Thần Diêu Quang mỗi ngày đều phê duyệt tấu chương, thời gian giữa trưa rảnh rỗi liền thích cùng Dạ Vị Ương một chỗ.

Nguyên bản vẫn để Dạ Vị Ương bồi trong thư phòng, nhưng Dạ Vị Ương nói rất buồn muốn đi ra ngoài một chút, Bắc Thần Diêu Quang liền cho Dạ Vị Ương ra ngoài.

Đây là thời điểm ngủ trưa, Dạ Vị Ương dường như nhớ đến cuộc sống trước đây ở Bắc Thần quốc.

Mỗi ngày đều cùng Bắc Thần Diêu Quang ngủ cùng một phòng chung một giường, mặc kệ là buổi tối hay ban trưa.

“Ta tốt xấu gì cũng là mệnh quan triều đình Thiên quốc, người bắt ta như vậy hình như không tốt lắm?” Hiện tại đã có đuôi trên người, hơn nữa Bắc Thần Diêu Quang bị thương mấy ngày nay cũng coi như an phận, Dạ Vị Ương không sợ cùng người này ngủ chung giường.

Đại hồ ly ghé vào mạn giường vung vẩy chín cái đuôi to, kỳ thật Dạ Vị Ương rất thích biến đuôi ra, chính là thời điểm ở ngoài phòng chung quy vẫn nên khắc chế một chút.

Tuy nói công tác bảo mật của Bắc Thần Diêu Quang rất tốt, nhưng vạn nhất tên biến thái này đem những người thấy đuôi hắn ném xuống sông thì phải làm sao?

“Về chuyện của người ta đã viết thư cho Tịch Thiên Thương, nói cho hắn người ở chỗ ta rất an toàn, ta cũng không động vào một sợi tóc của người, chỉ là thương lượng sự tình tương lai của hai nước, người tạm thời sẽ không trở lại Thiên quốc.”

Dạ Vị Ương tuy rằng không thể sờ, nhưng dù sao vẫn có thể sờ đuôi, Bắc Thần Diêu Quang kéo một cái đuôi đại hồ ly, vuốt ve nhung mao, hắn phát hiện làm như vậy Dạ Vị Ương cảm thấy thực thoải mái.

Dạ Vị Ương thiếu chút nữa nhịn không được phun tào câu “Không động vào một sợi tóc người” của Bắc Thần Diêu Quang, hắn chính là bị người này gây sức ép đến thảm.

“Cái gì là sự tình tương lai hai nước?”

“Người quên rồi sao, lúc ở Mân thành ta từng nói, khi nào đường sông cùng đập nước Quảng Nam tu kiến xong, Thiên quốc có thể cùng Bắc Thần quốc trao đổi mậu dịch.”

“Ta nghĩ là người gạt ta.” Dạ Vị Ương hơi kinh ngạc, vấn đề Bắc Thần Diêu Quang nói hắn còn nhớ rõ.

“Trước kia phải, bây giờ không phải.” Bắc Thần Diêu Quang thần nhiên thừa nhận.

Quốc cùng quốc từ trước đến nay chỉ có lợi ích vĩnh hằng, không có đối địch vĩnh hằng.

Đứng ở góc độ cá nhân Dạ Vị Ương không nhất định sẽ tiếp thu đề nghị của Bắc Thần Diêu Quang, nhưng ở góc độ quốc gia, hai đại quốc thông qua thủy vận trao đổi mậu dịch, đối với hai bên đều là sự tình hữu ích.

Nếu Bắc Thần Diêu Quang muốn thảo luận việc này, Dạ Vị Ương tự nhiên cùng đối phương hiệp thương, tốt xấu gì hắn cũng là Hộ bộ thượng thư Thiên quốc.

Tuy rằng chủ nghiệp của Dạ Vị Ương là công trình khoa học, nhưng phương diện kinh tế cũng có đọc qua, không nói cao thâm, nhưng ứng phó với loại mậu dịch xã hội đơn giản vẫn không thành vấn đề.

Vốn nghĩ Bắc Thần Diêu Quang bắt quá tùy tiện nói đùa, không nghĩ tới sau khi thảo luận cụ thể Dạ Vị Ương phát hiện Bắc Thần Diêu Quang thật sự tính toán mượn đập nước Quảng Nam Thiên quốc mang về lợi ích lớn nhất cho Bắc Thần quốc.

Tính cách cùng hành vi người này tuy cổ quái lập dị, nhưng đích thực là có khiếu làm hoàng đế, điểm này Dạ Vị Ương không thể không thừa nhận.

Hết chương thứ năm mươi hai

122. Quyển 2 - Chương 53: Chữa Bệnh Liều Tình [3]

Mộc Miên trấn hẻo lánh sở dĩ trở thành nơi quý tộc cả nước an dưỡng tu kiến hào trạch, trừ bỏ cảnh vật yên tĩnh cùng ưu mỹ, ôn tuyền cũng là một trong những nguyên nhân.

Nghe nói quý tộc Kim quốc thường đào một thông đạo đem ôn tuyền dẫn vào trong nhà, do người chuyên phụ trách ôn tuyền xử lý, sau đó sẽ phóng vào trì tử lộ thiên.

Mấy cái đuôi bạch sắc ở trong nước vùng vẫy vô cùng khoái hoạt, Dạ Vị Ương ghé vào cạnh ao vỗ tay, hai con chim nhỏ từ trên nhánh cây bay xuống, đậu bên người đại hồ ly nhảy tới nhảy lui.

“Đáng tiếc các người không biết Lưu Bá Hề là ai, Tịch Thiên Thương là ai, bằng không các người có thể giúp ta đưa tín vật.”

Ngón tay nhẹ nhàng sờ đầu chim nhỏ, Dạ Vị Ương cười tùy ý để chim nhỏ nhảy lên đuôi hắn trên mặt nước, lưng dựa vào rìa ao, hắn cúi đầu sờ dây tơ hồng cùng ngọc bội trên cổ mình.

Hắn nhớ Lưu Bá Hề.

Bắc Thần Nguyệt tuy rằng không nói tỉ mỉ, nhưng hắn có thể đoán ra, lần này Lưu Bá Hề đối phó cường đạo phương Bắc đã cấp Kim quốc một kích thật mạnh, chẳng những cơ hồ đánh tan phòng tuyến xây dựng nhiều năm của Kim quốc, còn nhân lý do “Phòng ngừa sự kiện tương tự phát sinh”, mà tăng mạnh binh lực ở phương Bắc.

Kim quốc vì việc này tức giận không nhẹ, hắn ngày đó nằm trên giường nghỉ ngơi còn thấy Bắc Thần Diêu Quang cầm trong tay thư tín đến từ Kim quốc hoàng đế.

Phỏng chừng là Kim quốc hoàng đế tới cáo trạng, thật không biết Bắc Thần Diêu Quang dùng cách gì khiến Kim quốc nghe lời như vậy.

Dạ Vị Ương hai tay tạo thành một đường trên mặt nước, mấy cái đuôi sau lưng chống đỡ không để hắn chìm xuống, cảm giác này không tồi, quả thực là phao bơi lợi thiên nhiên.

Đại hồ ly híp nửa mắt nhìn không trung xanh thẳm, những điều viết trên sách đã hoàn toàn biến thành sự thật, sau khi trở thành cửu vĩ hồ sẽ không còn sinh bệnh, có thể liên hệ tinh thần cùng điều thú...

Nói như vậy, nếu hắc bảo trì bộ dáng hiện tại sẽ trường sinh bất lão?

Quyển sách kia còn viết cửu vĩ hồ chỉ tồn tại độc nhất, cho nên năm đó tiểu hồ ly gặp Bắc Thần Diêu Quang, Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề chính là hắc, hay là một thể hệ khác của hắc?

Tổng cảm giác là trên hắc một thể hệ, nhưng bởi vì không có đoạn trí nhớ kia, Dạ Vĩ Ương thủy chung không dám kết luận.

Trên bầu trời ngẫu nhiên có vài áng mây trắng bay qua giống như kẹo bông gòn, thoạt nhìn nhuyễn nhuyễn dày đặc, bị gió thổi lúc sau biến đổi hình dạng, Dạ Vĩ Ương nhìn chột cảm thấy đám mây kia giống con hồ ly, một tiểu hồ ly nho nhỏ.

“Ta là một nam nhân, muốn có truyền thừa thì phải kết hôn a.” Đại hồ ly thì thảo tự nói, hắc nhớ quyển sách kia có viết về truyền thừa của cửu vĩ hồ, đáng tiếc lúc ấy chưa có xem kỹ.

“Người muốn cùng ai kết hôn?”

Thanh âm bất thành linh dọa Dạ Vĩ Ương nhảy dựng, hắc rơi phịch vào trong nước, hồ ly nguyên bản nằm trên mặt nước lập tức chìm xuống, may mắn đuôi hắc làm việc tốt, miễn cưỡng có thể đứng vững.

“Đi đường không phát ra âm thanh, người là quỷ sao?” Người ngay tại thời điểm hắc tắm rửa mà xuất hiện chỉ có một.

Bắc Thần Diêu Quang ven theo cạnh ao rồi bước xuống, miệng vết thương trên người đã khép lại, hiện tại cũng có thể chạm nước.

Quần áo mỏng ngâm trong nước tựa như rong biển phiêu lãng, Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi hướng về phía Dạ Vĩ Ương: “Người muốn có hài tử sao, hồ ly?”

“Hài tử đương nhiên muốn, chính là ta cảm thấy hiện tại không còn đủ tư cách làm phụ thân.”

Những vệt sóng lay động xung quanh nam nhân, trôi dần tới bên người Dạ Vĩ Ương, hồ ly tựa đầu vào tảng đá hỏi: “Người thì sao?”

“Vĩ Ương, chẳng lẽ người đã quên? Thời điểm ở Bắc Thần quốc người đã cùng ta báai đường, uống rượu giao bôi, đồng sàng cộng chẩm, hơn nữa trừu người ra, ai ta cũng không cần.” Ở trên một tảng đá khác, Bắc Thần Diêu Quang học theo bộ dáng Dạ Vĩ Ương tựa đầu suy nghĩ, trong mắt nhàn nhạt ý cười.

“Làm một đế vương, người không thể không có truyền thừa, cho dù bản thân người không muốn, triều thần cũng sẽ không đồng ý, hơn nữa nếu người không có con nối dòng, đó là một nhân tố khiến quyền lực người không ổn định.”

Dạ Vĩ Ương nói chính là vấn đề thực tế, những lời lăng mạn êm tai, đối với kẻ trưởng thành từng học qua nền giáo dục tiên tiến như hắc quả thực không có tác dụng.

Tuy rằng có chút không tốt, bất quá trước kia lúc biết Lưu Bá Hề là cô nhi Dạ Vĩ Ương đã thoáng nhẹ nhàng thở ra, hắc thật đúng là sợ tương lai phải đối mặt với cha mẹ đối phương, cũng may sư phụ Lưu Bá Hề cũng là người tiến bộ.

“Ai nói với người, ta cả đời sẽ làm hoàng đế Bắc Thần quốc?”

Mấy cái đuôi phất qua phất lại giữa nước ao trong suốt khiến tâm Bắc Thần Diêu Quang có chút ngứa, hắc đưa tay bắt lấy một cái đuôi Dạ Vĩ Ương, từ đuôi lướt qua tảng đá đến bên cạnh hồ ly.

Trước khi Dạ Vĩ Ương tránh né cố ý lôi kéo đuôi thuận thế đem người ôm vào trong ngực, khi hai tay tiếp xúc với thân thể nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang toàn thân đều lộ ra thỏa mãn, quả nhiên so với đuôi ôm người vẫn thoải mái hơn.

“Người nói thích ta, vậy người có biết khi hai người ở chung với nhau tối trọng yếu nhất là gì không?” Dạ Vĩ Ương vội lấy tay chắn ở trước ngực Bắc Thần Diêu Quang.

“Là tôn trọng!” Hần dùng lực chọc chọc tìm đối phương, “Nếu ngay cả người mình sở yêu cũng không tôn trọng, kia chính là người yêu vì tư lợi, nói trắng ra cái người yêu chính là bản thân người.”

“Ta tôn trọng người.” Bắc Thần Diêu Quang vừa nói, tay cũng không thành thật hướng trong nước sờ soạng.

“Người tôn trọng ta còn sờ loạn?” Sau lưng là tảng đá, Dạ Vị Ương cố gắng dùng đuôi ngăn cách giữa hai người bọn họ.

“Ta tôn trọng người, nhưng càng muốn có được người.”

Đây là lý luận chó má gì, đang lúc thất thần Dạ Vị Ương đột nhiên bị một bàn tay nâng thắt lưng lên, đuôi phía sau lưng đồng thời không chút khách khí hướng Bắc Thần Diêu Quang đánh tới, tên hỗn đản chết tiệt nằm trên người hần liền hăng hái tiến vào.

Bất thành linh bị độn đau đuôi đại hồ ly nhất thời nhuễn xuống, tên Bắc Thần Diêu Quang chết tiệt!

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

“Đừng nhìn ta như vậy, nếu hần không xằng bậy ta cũng không đánh hần.”

Dạ Vị Ương xoay người, hần không đem tên Bắc Thần Diêu Quang kia đánh chết đã là tốt lắm rồi.

Hồng y nữ tử tựa vào cạnh cửa khê hừ một tiếng: “Các người đã ngủ chung bao nhiêu lần, một lần là ngủ, hai lần là ngủ, lộng đến như vậy còn trình liệt cái gì? Hơn nữa tướng mạo hoàng huynh ta như thế người còn ghét bỏ được sao?”

“Người khẳng định là đang nói giúp ca ca người.” Người một nhà đều thích ngụy biện, Dạ Vị Ương cúi đầu cầm lấy quyển sách rầu rĩ không vui.

Ngày đó đang tắm Bắc Thần Diêu Quang đột nhiên chạy tới, sau đó lại mạnh mẽ cùng hần xảy ra quan hệ, kết quả chính là miệng vết thương của tên biến thái nào đó nứt ra, lúc này lại nằm trên giường băng bó.

“Dạ Vị Ương, người từng hỏi ta, nếu sau này xuất hiện một người tự xưng hồ ly, hoàng huynh ta sẽ lựa chọn thế nào?” Bắc Thần Nguyệt nhắc chân đi vào phòng, đến cạnh đại hồ ly đang ngạo kiều thì dừng lại, thân thủ giật lấy quyển sách trong tay Dạ Vị Ương ném sang một bên.

Dạ Vị Ương ngẩng đầu nhìn nữ tử đỏ au trước mặt: “Người dường như có chuyện muốn nói với ta.”

Bắc Thần Nguyệt gật đầu, lưng tựa vào bàn hai tay khoanh trước ngực, nhếch môi nói: “Nếu không cởi bỏ khúc mắc trong lòng người khẳng định cho dù chết người cũng không chân chính tiếp nhận hoàng huynh ta, nhìn hai người các người nháo như vậy, cũng không phải biện pháp tốt.”

“Nói thật cho người biết, Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương kia tựa hồ rất coi trọng người, gần đây phóng ra tin tức nếu chúng ta không thả người liền tính toán trực tiếp khai chiến.”

“Bọn họ thật sự làm vậy?” Dạ Vị Ương nhíu mày, nếu vì một mình hần mà hai nước khai chiến, kia Dạ Vị Ương hần thật sự là tội nhân thiên cổ.

Quan sát biểu tình Bắc Thần Nguyệt, Dạ Vị Ương suy đoán, nói: “Kỳ thực người cũng không muốn khai chiến đi? Dù sao Bắc Thần Diêu Quang vừa mới nắm quyền, tuy rằng thực lực Thiên quốc không cường đại bằng Bắc Thần quốc, nhưng không phải dễ đối phó, nếu hai nước tùy tiện khai chiến, tử thương vô số tạm thời không nói, còn dễ dàng bị nước khác chiếm tiện nghi.”

Huynh muội Bắc Thần Nguyệt đều rất thông minh, Bắc Thần Diêu Quang đúng là thích hợp làm hoàng đế, nhưng biến thái cũng có nhược điểm của chính mình, tỷ dụ như sẽ vì hồ ly mà làm ra sự tình đáng sợ nào đó.

Bắc Thần Nguyệt thân là người ngoài cuộc nên sáng suốt hơn một chút, tự nhiên sẽ không để cho Dạ Vị Ương làm nhiều loạn thế cục hiện tại.

“Người không phải kẻ ngu ngốc, quan hệ lợi hại trong đó bản thân người đều rõ ràng.” Trong mắt hiện lên ý tứ giảo hoạt, Bắc Thần Nguyệt hơi loan thắt lưng nhìn khuôn mặt sạch sẽ thanh lệ của Dạ Vị Ương.

Nàng nói: “Ta không nghĩ ở thời điểm không thể nắm chắc cùng Thiên quốc phát sinh mâu thuẫn không thể không chế, hiện giờ chỉ có thể đem người thả ra, chẳng qua hoàng huynh tất nhiên không đồng ý.”

“Người có biện pháp?” Xem bộ dáng Bắc Thần Nguyệt, Dạ Vị Ương đoán rằng nữ tử này không vô duyên vô cớ tìm hấn, nếu Bắc Thần Nguyệt nguyện ý giúp, vậy hấn trở về Thiên quốc sẽ rất dễ dàng.

“Nhưng nếu người thật sự thả ta, cho dù người là muội muội Bắc Thần Diêu Quang, hấn cũng không dễ dàng buông tha cho kẻ phản bội hấn.” Có thể lý khai tất nhiên tốt, chính là Dạ Vị Ương lo lắng Bắc Thần Nguyệt có phải sẽ gặp nguy hiểm?

Lại nói Bắc Thần Nguyệt đã cứu hấn vài lần, phần ân tình này hấn vẫn ghi tạc trong lòng.

Bắc Thần Nguyệt nhân tình sáng lên, thấp giọng cười: “Người coi như là hồ ly có lương tâm còn biết suy nghĩ cho ta, bất quá người yên tâm, ta không tính toán phản bội hoàng huynh, chẳng qua cảm thấy người nói rất đúng, không đem vấn đề kia giải quyết cho dù các người nhất mực cùng một chỗ cũng sẽ không có kết quả tốt.”

“Kỳ thực Tịch Thiên Thương có âm thầm cùng ta liên lạc, vẫn muốn ta thả người, hiện giờ ta cho các người một cơ hội, đừng nghĩ là ta tốt, ta làm vậy đều là vì hoàng huynh.”

Tiểu dung trên mặt dùng tan đi, Bắc Thần Nguyệt nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói: “Ta cũng rất muốn biết, vấn đề kia của người hoàng huynh ta sẽ trả lời thế nào, kiên định yêu chính người, hay là yêu đoạn hồi ức cũ.”

Hết chương thứ năm mươi ba

123. Quyển 2 - Chương 54: Thử Tiếp Nhận ...

“Người đáng vẽ đường đường, quan cũng làm tới vị trí thượng thư, tại sao viết chữ khó coi như vậy?”

“Đâu phải viết cho người xem, cảm thấy khó coi thì nhắm mắt lại đi.” Ở biệt uyển rảnh rỗi nhàm chán, Dạ Vị Ương bắt đầu ở trong thư phòng luyện tự.

Hấn viết chữ không phải khó coi, chẳng qua bởi vì trước kia chưa từng cầm bút lông mà thôi, cùng dân chúng bình thường so sánh vẫn có thể, nhưng với người từ nhỏ luyện bút lông thì kém hơn rất nhiều.

Đại khái chính là, sự chênh lệch giữa mẫu giáo với đại học đi.

Kiếp trước công việc bận rộn không có tâm tư luyện tự, xuyên đến nơi này cũng không có bao nhiêu thời gian nhàn rỗi, mới đầu bị kẹp giữa Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương, sau đó đi Quảng Nam tiến hành công trình, tiếp theo biến thành hồ ly, hiện tại cùng Bắc Thần Diêu Quang mới có chút thanh nhàn.

Rõ ràng đi vào thế giới này chưa đến một năm, nhưng hấn những gì trải qua nhiều hơn hai mươi mấy năm ở kiếp trước cộng lại.

“Tính tình không nhỏ, ta đến dạy người.”

Bắc Thần Diêu Quang đứng ở phía sau Dạ Vị Ương, thoáng cầm tay nam nhân, nhất bút nhất hoa viết xuống ba chữ: Dạ Vị Ương.

So với chữ Dạ Vị Ương viết, ba chữ này thoát nhìn xinh đẹp lên không ít, bút phong cứng cáp, giống như cây tùng bách ven rìa huyền nhai, hữu lực mà mảnh khảnh.

Nét chữ đẹp mắt tựa như bức tranh, Dạ Vị Ương âm thầm nói, nếu chữ của Bắc Thần Diêu Quang đặt ở xã hội hiện đại chắc chắn sẽ dẫn đến một hồi truy đuổi của những người yêu thư pháp.

“Luyện tự phải kiên trì, đầu để chính diện, thân mình đứng thẳng, hai tay mở ra, trầm tĩnh nhưng không được quá lơ lửng, tập trung tinh thần nhưng không được quá buộc chặt.”

Bắc Thần Diêu Quang giảng cho Dạ Vĩ Ương phương pháp luyện tự, Dạ Vĩ Ương nghe người này ở bên tai hẳn nhẹ giọng nói nhỏ, tùy ý đối phương nắm tay hẳn chỉnh sửa nét chữ.

Đã không còn giương cung bạt kiếm hay vui cười giận mắng như ngày thường, thời điểm luyện tự Bắc Thần Diêu Quang im lặng mà chuyên chú, trên tờ giấy tuyên thành dày đặc mực nước, Dạ Vĩ Ương có thể cảm nhận được lực đạo trên tay người này, cùng với khí tức ôn hòa vững vàng bên tai.

“Đông đông” Ngoài thư phòng có người khẽ gõ cửa.

“Tiến vào.” Không quay đầu liếc nhìn một cái, Bắc Thần Diêu Quang vẫn tiếp tục dạy Dạ Vĩ Ương luyện tự, mỗi khi viết xuống một cấu trúc liền giảng một chữ, rất có kiên nhẫn, làm cho Dạ Vĩ Ương cảm thấy người này rất có tài hoa.

“Hoàng thượng...” Một thị vệ ở cửa loan thất lưng, nhẹ nhàng hô một tiếng nhưng không nói tiếp, tựa hồ ngại Dạ Vĩ Ương nên không tiện nói rõ.

“Cứ nói đừng ngại.”

“Sứ giả Kim quốc truyền đến tin tức, nói là ở phụ cận Tuyết sơn tìm được mấy con hồ ly, hẳn biết bệ hạ xưa nay yêu thích hồ ly, liền hỏi có muốn hẳn đem tới?” Thị vệ bẩm.

“Không cần, về sau cũng không cần mang hồ ly cho trẫm nữa, lui xuống đi.” Bắc Thần Diêu Quang quyết đoán nói.

Thị vệ kia đóng cửa liền rời đi, Dạ Vĩ Ương nhìn thoáng qua nam nhân bên cạnh, người nọ khẽ cười nói: “Ta chỉ muốn người, Dạ Vĩ Ương.”

Không lên tiếng, Dạ Vĩ Ương quay đầu tiếp tục luyện tự, cũng không giống như ngày thường đẩy đối phương ra xa.

Gió mát từ bên ngoài cửa sổ thổi vào, ngẫu nhiên bay tới vài đóa hoa đỏ tươi rơi xuống cạnh nghiêng mực, mùi hoa thoang thoảng, hương mực nhàn nhạt, quanh quẩn trong hơi thở thật lâu chưa tán đi.

Cuộc sống nhàn nhã luôn làm cho người ta buồn ngủ, Dạ Vĩ Ương nằm trên tháp thượng kế bên cửa sổ, hẳn nhìn thoáng qua thư trác cách đó không xa, Bắc Thần Diêu Quang mặc y phục thanh sắc đang cúi đầu xem gì đó, trong mắt ngẫu nhiên hiện lên tia phức tạp.

Vô luận ở bên người Bắc Thần Diêu Quang đợi bao lâu, cũng không có biện pháp xem nhẹ ánh mắt chuyên chú quá phận mang theo tình ý sâu sắc kia.

Dạ Vĩ Ương nhớ lại lời Bắc Thần Nguyệt ngày đó nói với hẳn: [Ta âm thầm liên lạc với Tịch Thiên Thương, biện pháp cụ thể hẳn là không bao lâu sẽ có, Dạ Vĩ Ương, coi như ta cầu người, bất luận sau này hoàng huynh ta lựa chọn thế nào, trước khi người ly khai, có thể mở lòng ra một chút, để hẳn đi vào thế giới của người, được không?]

Trên người bỗng dưng ảm áp thoải mái, Dạ Vĩ Ương mở mắt, nghiêng đầu nhìn qua, Bắc Thần Diêu Quang vừa rồi vẫn còn ngồi ở thư trác không biết từ khi nào đã đi tới bên cạnh tháp thượng, cầm trong tay một cái chăn mỏng đắp lên người hẳn.

“Đừng để cảm lạnh, ngủ đi.” Thay hồ ly kéo chăn, Bắc Thần Diêu Quang liền thức thời tính toán xoay người trở về.

Nhìn một chút, Dạ Vĩ Ương mở miệng hỏi: “Người không ngủ sao?”

Nam nhân vừa đi được hai bước nghe lời này lập tức ngừng lại, nhìn hồ ly trên tháp thượng lộ ra tiểu dung: “Được.”

Cởi hài tất, Bắc Thần Diêu Quang nằm xuống bên cạnh Dạ Vĩ Ương, bởi vì tránh vết thương nên phải nằm bên ngoài sườn tháp, Dạ Vĩ Ương xê dịch vào trong đối mặt nhìn nam nhân.

Đánh bạo vươn tay ra, Dạ Vị Ương dưới tầm mắt chuyên chú của Bắc Thần Diêu Quang nhẹ nhàng xoa trán nam nhân, đầu ngón tay chậm rãi lướt xuống, tiếp theo là sóng mũi thẳng tắp cùng hai má lạnh lạnh.

Gặp Bắc Thần Diêu Quang không có ý ngăn cản, Dạ Vị Ương từng chút chạm vào ngũ quan đối phương, ngón tay xẹt qua khuôn mặt góc cạnh rõ ràng rồi dừng ở đôi môi, tuy rằng đã bạc đi một ít, nhưng vẫn mềm mại.

Bắc Thần Diêu Quang từ cổ tay Dạ Vị Ương chậm rãi cầm lấy tay hồ ly, khẽ hôn nhẹ lên bàn tay đang sờ soạng mặt hắn, theo mu bàn tay đến từng đốt ngón tay rồi mỗi đầu ngón tay, sau đó lại đem lên mặt cọ cọ.

Không nói lời gì, chỉ là ý cười cùng ấm áp trong mắt Bắc Thần Diêu Quang đều đã nhanh tràn ra, giống như nhiễm đào sắc phân hương của mùa xuân, không có hành động quá phận, Bắc Thần Diêu Quang nắm tay nam nhân, nhìn nam nhân bên cạnh đã ngủ hân cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Cứ như vậy, mặt đối mặt, tay nắm chặt tay chìm vào giấc ngủ.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Buổi chiều cùng nhau ăn cơm, Dạ Vị Ương gấp miếng thịt bò tươi ngon ở trong chén nhai, không gian yên tĩnh không giống ngày thường, hiện tại hắn chủ động đánh vỡ sự im lặng chán đến chết này.

“Vương tông quý tộc các người, có phải thời điểm ăn cơm thường không được nói chuyện?”

“Không phải không được nói chuyện, chính là không có người thích hợp để nói thôi.” Nghe hồ ly chủ động lên tiếng, Bắc Thần Diêu Quang đang định gấp rau dưa chợt ngừng lại.

Cũng là lần đầu, chủ động nói về bản thân: “Trước đây ngẫu nhiên cùng phụ vương dùng cơm, mọi người vì uy nghiêm của phụ vương nên không ai dám mở miệng, ta tìm ai nói chuyện đây? Thời điểm ở trong cung, cũng thường ngồi một mình, chỉ khi gặp thần nhân mới thỉnh thoảng nói một chút.”

Bắc Thần Diêu Quang cười đến khinh nhu: “Có phải cùng ta một chỗ cảm thấy rất chán? Vài năm bị phụ vương đuổi ra khỏi Bắc Thần quốc, ta cũng đi không ít địa phương, chờ mấy ngày nữa chúng ta ly khai Mộc Miên trấn, lúc lên thuyền trở về Bắc Thần quốc, ta mang người đi xung quanh du ngoạn một phen.”

“Kể cho ta nghe, người cùng hồ ly gặp nhau như thế nào?” Dạ Vị Ương hỏi.

Bắc Thần Diêu Quang phát tay cho hạ nhân bên cạnh rời đi, đến khi chỉ còn lại hai người bọn họ mới mở miệng: “Thời điểm cùng phụ vương đến Kim quốc, có một lần ta lặng lẽ theo đi phía sau hắn đến phụ cận Thiên quốc, hắn đi Ngọc Hành sơn tìm Tịch Thiên Lâu, lúc ấy ta ở chân núi tìm được một tiểu hồ ly.”

Trong mắt hiện lên ý cười, Bắc Thần Diêu Quang nhìn Dạ Vị Ương nói: “Tiểu hồ ly kia đang cười trên đầu một con lang, ta lần đầu tiên nhìn thấy tiểu hồ ly thú vị như vậy.”

Dạ Vị Ương âm thầm cả kinh, nói như vậy con hồ ly trên Ngọc Hành sơn năm đó, đích xác chính là con Bắc Thần Diêu Quang mang đi?

“Sau đó thế nào?” Hắn hỏi.

“Cảm thấy tiểu hồ ly kia thú vị nên muốn mang về, sau đó mạnh mẽ bắt tiểu hồ ly.”

Quả nhiên từ nhỏ tới lớn đều là tác phong cường đạo!

“Sau khi trở lại Bắc Thần quốc ta mang tiểu hồ ly dưỡng ở trong cung, ngay từ đầu nó đã xem ta không vừa mắt, chỉ cần ta tới gần nó sẽ lập tức cắn ta, hoặc là lấy đuôi quất ta.” Dứt lời, Bắc Thần Diêu Quang liếc mắt nhìn Dạ Vị Ương thật sâu, tác phong hồ ly xưa nay chưa từng thay đổi.

Dạ Vị Ương làm như không phát hiện, cho dù bị đánh cũng là Bắc Thần Diêu Quang tự chuốc lấy.

“Tiểu hồ ly đại khái là muốn trở về, mỗi ngày đều không chịu ăn, ta liền cùng hắn nhịn đói, chính là vật nhỏ kia chịu đói rất giỏi, ta chịu không nổi mà ngã trước.”

Nhớ tới chuyện tình trước đây, vẻ mặt Bắc Thần Diêu Quang trở nên ôn hòa: “Cuối cùng tiểu hồ ly cũng đồng ý ăn cơm, ta mới theo nó cùng nhau ăn cơm.”

“Bắt đầu từ lúc đó, tiểu hồ ly đã chậm rãi tiếp nhận ta, vênh váo tự đắc bắt ta mang nó kỳ mã, hoặc là phá lệ kiêu ngạo muốn ta xem nó đem mấy con lang cầu trong phủ ra huấn luyện, mỗi ngày nó đi đằng trước, mấy con lang cầu kia giống như thị vệ đang theo phía sau nó.”

Tay hơi siết chặt chén rượu, trong nụ cười Bắc Thần Diêu Quang trộn lẫn chua xót: “Sau đó, nó thay ta đỡ một kiếm của thích khách.”

“Ta ôm nó toàn thân lạnh lẽo ở trong sân một ngày một đêm không đứng lên, thẳng đến khi ngất đi, ở trong mộng ta nghe được thanh âm của tiểu hồ ly...”

Bắc Thần Diêu Quang ngừng đầu nhìn Dạ Vị Ương: “Hắn nói, hắn còn có thể trở về.”

Hết chương thứ năm mươi bốn

124. Quyển 2 - Chương 55: Thế Nào Là Tín Nhiệm?

“Sau khi ta tỉnh lại, bọn họ tìm một con hồ ly bình thường khác nghĩ muốn gạt ta, nhưng tiểu hồ ly của ta cùng chúng bất đồng, từ đó ta bắt đầu khắp nơi tìm kiếm hồ ly, lần lượt tìm kiếm, lần lượt thất vọng.”

Buổi tối, Bắc Thần Diêu Quang ở phía sau Dạ Vị Ương thay nam nhân chải tóc, ánh nến chiếu vào thân ảnh hai người in lên vách tường, chồng chéo đan nhau.

“Ta biết hồ ly sẽ không gạt ta, hắn nói trở về thì nhất định sẽ trở về.” Cây lược gỗ theo tóc nam nhân chảy xuống giường, Bắc Thần Diêu Quang thân thủ ở sau lưng nhẹ nhàng ôm Dạ Vị Ương, “Nếu không, sao để ta tìm được tiểu hồ ly vô tâm này”

“Người yêu ta sao?” Dạ Vị Ương khẽ nhủ mày, hắn quay đầu nhìn nam nhân phía sau: “Là yêu đoạn hồi ức kia, hay yêu Dạ Vị Ương ở hiện tại?”

“Muốn biết không?” Bắc Thần Diêu Quang cười nhẹ, cầm tay nam nhân tiến vào trong y phục hắn, để lòng bàn tay Dạ Vị Ương đặt trước ngực mình.

Tay bị Bắc Thần Diêu Quang nắm, từng chút từng chút một khẽ chạm vào thân thể người nọ, cho dù ở thời điểm thân mật, Dạ Vị Ương cũng rất ít chủ động đụng chạm thân thể đối phương, nói trắng ra là hắn trừ bỏ chân chính sờ qua Lưu Bá Hề, thì chưa từng sờ qua người khác.

Bàn tay tựa như chạm vào ngọc thạch, không phải trắng trẻo mịn màng nhưng lại mang đến một loại tình động khiến người ta nhận không được lòng tơ dưng đứng.

Mặt Dạ Vị Ương có chút đỏ, hắn như thế nào sờ thân thể đối phương mà động tình a.

“Cái đó cùng đáp án của người có quan hệ gì?” Dạ Vị Ương muốn rút tay về, Bắc Thần Diêu Quang sớm nhìn thấu hành động người này, một phen giữ tay hồ ly.

“Ta sờ người nhiều như vậy, hiện tại cho người sờ lại, người không cần sao?” Dứt khoát bắt lấy tay kia của Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang mang cả hai tay đối phương cởi quần áo trên người, nửa thân trên lập tức hiện ra trước mắt Dạ Vị Ương.

Ở vị trí sườn bụng cường tráng bên phải vẫn còn băng vải, ngoại thương do một kiếm kia gây nên không tính nghiêm trọng, chính là thương đến nội tạng nên cần thời gian chậm rãi điều dưỡng.

Nhìn băng vải bạch sắc kia, Dạ Vị Ương nhớ tới ngày đó Bắc Thần Diêu Quang sờ tác sờ vi (tự mình tạo nên), nói không động dung, đó là giả.

Cầm hai tay Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang làm cho hồ ly mơn trớn hai má hắn, bờ môi hắn, tim hắn, dần dần lướt qua tiểu phúc, thẳng đến cách lớp vải mỏng chạm vào địa phương đang bành trướng kia.

Dạ Vị Ương nhin không được thoảng run rẩy, chính là Bắc Thần Diêu Quang vẫn dẫn dắt cách lớp vải mỏng miêu tả chỗ cương ngạnh đó.

Đại khái đây là chuyện tình lớn mật nhất hần từng làm, ít nhất hần cho rằng như vậy, bởi vì khi đối mặt với Lưu Bá Hề hần cũng vô pháp buông xuống cảm giác thẹn tâm.

Mặt đỏ như tôm luộc, Dạ Vị Ương âm thầm nuốt nước miếng, hần cảm giác địa phương kia khi bị hần chạm vào càng ngày càng trở nên cứng rắn, giống như một thanh sắt.

“Cùng ta.” Vừa dứt lời, Bắc Thần Diêu Quang liền đem hồ ly ủng vào ngực mình, làm cho lưng đối phương tựa vào lòng hần, vuốt hai tay đối phương hướng phía dưới dò xét.

“Đừng xằng bậy!” Dạ Vị Ương khấn trương thiếu chút nữa lời cả đuôi ra.

“Đây không phải chuyện hồ thẹn gì!” Giống như mê hoặc, Bắc Thần Diêu Quang ở bên tai hồ ly thấp giọng nói, sau đó cầm tay Dạ Vị Ương đưa xuống khổ tử hồ ly.

Loại chuyện thủ dâm này, Dạ Vị Ương nhớ rõ lúc hần ở thời kỳ trưởng thành đã từng làm, cảm giác lần đầu tiên mang lại khó có thể nói nên lời ở dưới chân vượt qua.

Hiện tại cũng không biết có phải vì lời nói Bắc Thần Diêu Quang quá mức mê hoặc hay không, hay là lâu rồi chính mình chưa làm, mà khi hai tay chạm tới hần chợt giống như trở về thời kỳ trưởng thành.

Có tân kỳ, có kích thích, có thẹn thùng, có ác cảm, cũng có xúc động khó có thể chống đỡ.

Hần đại khái là điên rồi, mới có thể để cho Bắc Thần Diêu Quang lôi kéo làm chuyện tình xấu hổ như vậy.

Nhưng cũng mang đến cho hần một loại thể nghiệm kích thích trước nay chưa từng có, giống như tiến nhập vào thế giới hoàn toàn mới, lúc đầu khiếp đảm cùng sầu lo, sau đó dần thích ứng thả lỏng rồi lớn mật.

“Đủ, đủ rồi...” Lưng dựa vào lồng ngực Bắc Thần Diêu Quang căng cứng như dây cung, mà người cũng giống như mũi tên đã bắn ra sẽ không bởi vì Dạ Vị Ương hô hoán mà ngừng lại.

Liên với tư thế như vậy ở trong lòng Bắc Thần Diêu Quang, thời điểm hai tay Dạ Vị Ương được buông tha, Bắc Thần Diêu Quang đã đem quần hồ ly cởi xuống đầu gối, hần lại nắm hai tay Dạ Vị Ương đang run nhè nhẹ, ở bên tai hồ ly khẽ nói: “Ta muốn người, hồ ly.”

Nhẹ nhàng hôn lên cổ nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang tiếp tục dụ dỗ: “Giao cho ta, được không? Ta sẽ dạy người.”

Lý trí cùng dục vọng trong đại não không ngừng chơi kéo co, bên tai còn tràn ngập tiếng gọi âm ỉ, Dạ Vị Ương cắn môi rất muốn buông lỏng tinh thần và thể xác hướng thụ tư vị sung sướng kia, lại muốn chính mình bảo toàn lý trí không thể để phòng tuyến cuối cùng bị phá vỡ.

“Vị Ương...” Thanh âm của Bắc Thần Diêu Quang giống như ác ma dưới địa ngục, “Người không nói lời nào, ta coi như người ngầm đồng ý.”

Có lẽ là đầu óc choáng váng, có lẽ là vấn đề gì đó, Dạ Vị Ương nhất thời không lên tiếng.

Không phải lần đầu tiên cùng Bắc Thần Diêu Quang tiếp xúc thân mật, nhưng lại là lần đầu tiên ở trạng thái thanh tỉnh, dưới tình huống không kháng cự mà tiếp nhận đối phương.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Thời điểm cách ngày tỉnh lại, Bắc Thần Diêu Quang ở một bên cúi đầu xử lý công sự, Dạ Vị Ương phát hiện hần đang ôm chân đối phương chảy nước miếng ngủ, thấy hần đã tỉnh, Bắc Thần Diêu Quang liền buông xuống công tác trên tay ánh mắt mang theo sùng nịch nhẹ xoa đầu hần.

Bỗng nhiên nhớ đến chuyện xảy ra tối hôm qua, Dạ Vị Ương có chút sững sốt, thế nên khi Bắc Thần Diêu Quang hôn môi hần cũng không phản ứng.

Nghĩ Dạ Vị Ương còn chưa tỉnh ngủ, Bắc Thần Diêu Quang cũng không nghĩ nhiều, ở bên tai nam nhân nói nhỏ: “Ta đã cho người an bài, hai ngày nữa chúng ta liền khởi hành ly khai Mộc Miên trấn.”

“Theo hướng Bắc Thần quốc, ven sông phong cảnh tuyệt đẹp, xuân hoa sáng lạn, đến địa phương nào đó chúng ta có thể dừng lại thưởng thức một phen.”

“Vị Ương, ta cam đoan với ngươi, ta Bắc Thần Diêu Quang cả đời chỉ cần một mình ngươi, đợi sau khi hoàn thành đại nghiệp ta sẽ cùng ngươi quy ẩn, tiểu Nguyệt tuy rằng là nữ tử, nhưng vẫn có năng lực làm nhất quốc chi quân...”

Lời nói sáng nay của Bắc Thần Diêu Quang tựa hồ vẫn còn quanh quẩn bên tai, Dạ Vị Ương ngồi ở hoa viên chơi đùa với chim chóc, hần nhìn Bắc Thần Nguyệt đối diện, nữ tử trong ngực xuất ra một phong thư.

“Đây là gửi cho ngươi.” Bắc Thần Nguyệt bắt chéo chân, tay chống cằm nhìn Dạ Vị Ương, nói: “Tịch Thiên Thương tuy rằng không có biện pháp đích thân đến đón ngươi, bất quá hần đã phái người ngươi tín nhiệm tới đón.”

“Người ta tín nhiệm?” Dạ Vị Ương mở phong thư, nguyên tưởng rằng là Chúc Hoa, không nghĩ tới lại nhìn thấy nét chữ tuấn tú của Đại tướng quân, hần nhất thời trợn mắt, “Này...”

“Suýt!” Bắc Thần Nguyệt vội ngăn lại, tuy rằng Bắc Thần Diêu Quang đi vắng, nhưng cũng không thể ở chỗ này trợn mắt há mồm hết lớn.

Dạ Vị Ương vội che miệng mình lại, trong mắt không kiềm được kích động, nhỏ giọng hỏi: “Hần đến đây?”

Bắc Thần Nguyệt gật đầu, “Đã đến, ngay tại Mộc Miên trấn, hai ngày nay Tịch Thiên Thương sai người phóng tin tức ra ngoài, nói là dưới chân núi Ngọc Hành sơn có người phát hiện một con hồ ly cưới trên đầu lão hổ, tin tức đó hiện giờ đã tới tai hoàng huynh ta.”

“Ngọc Hành sơn?” Dạ Vị Ương nhớ đến hôm nay Bắc Thần Diêu Quang sau khi đọc một phong thư trên mặt lóe lên thần sắc phức tạp, chẳng lẽ chính là biết được tin tức hồ ly?

Ngọc Hành sơn là nơi Bắc Thần Diêu Quang cùng hồ ly gặp nhau, vừa lúc lại là hồ ly cưới trên đầu dã thú, nghe được tin tức như thế Bắc Thần Diêu Quang sẽ hoài nghi và hiếu kỳ, cũng khó trách không nói một lời liền ly khai biệt uyển.

Nghĩ đến sáng hôm nay Bắc Thần Diêu Quang còn thề non hẹn biển sau này cùng hần quy ẩn, hiện tại lại vì một lời đồn mà bỏ đi, Dạ Vị Ương âm thầm cười khổ, tuy rằng đã sớm biết kết cục sẽ là như vậy, vẫn tránh không khỏi có điểm sầu muộn.

Cái gọi là tín nhiệm, rốt cuộc cũng chỉ có thế.

“Hoàng huynh ta dao động, khẳng định sẽ phái người đến Ngọc Hành sơn tìm hiểu tới cùng, thừa dịp hần không ở biệt uyển ngươi có thể ly khai, chính là nhìn ngươi tựa hồ không vui về.”

Bắc Thần Nguyệt cười chua xót, nàng có thể lý giải tâm tình của Dạ Vị Ương.

Trên thực tế Dạ Vị Ương đã làm tốt lắm rồi, trong thiên hạ có bao nhiêu người có thể cưỡng lại một nam nhân vừa cường đại vừa dụ hoặc như thế?

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thời điểm Bắc Thần Diêu Quang đem mạng cấp cho Dạ Vị Ương, Bắc Thần Nguyệt đã biết trong một mỗi phòng thủ của Dạ Vị Ương đã nứt ra một khe hở.

“Suy cho cùng ta chỉ là người phạm, có người nói yêu ta, vĩnh viễn yêu ta, chỉ cần một mình ta, ngọt ngào như vậy ai mà không vui vẻ, đến một ngày chợt phát hiện ra sự thật không phải vậy, khó tránh khỏi cảm thấy lạc lối.”

Dạ Vị Ương cười đối với Bắc Thần Nguyệt nói: “Dù sao cũng cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi hỗ trợ, ta không biết làm thế nào mới trở về Thiên quốc.”

Cũng sẽ bị Bắc Thần Diêu Quang dần dà mê hoặc.

“Ta nói rồi, đây là vì hoàng huynh ta.” Bắc Thần Nguyệt nhếch miệng cười, nói: “Người đừng cao hứng quá sớm, hoàng huynh ta trở lại phát hiện người thừa dịp hắc không ở mà bỏ trốn, sau đó phát hiện tin tức kia là giả, hắc khẳng định sẽ tự trách cùng giác ngộ.”

“Thời điểm gặp lại tiếp theo, có lẽ hoàng huynh ta sẽ không để người ly khai lần nào nữa.”

Hết chương thứ năm mươi lăm

125. Quyển 2 - Chương 56: Hoàn Quyển 2

Chọn một địa phương hợp tình hợp lý, ở một thời gian hợp tình hợp lý mà rời đi, Dạ Vị Ương không muốn vì chính mình khiến Bắc Thần Nguyệt lâm vào khổ cảnh.

Nâng lên vốc nước trong lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn thác nước ôn tuyền từ trên cao đổ xuống, thủy châu trắng xóa trên mặt nước phát ra tiếng vang bùm bùm.

Thời điểm hắc tắm rửa, ngoại trừ Bắc Thần Diêu Quang sẽ không có ai dám tiến vào, càng không có người nào ở bên cạnh nhìn chăm chăm, tính độc chiếm của tên biến thái kia đôi khi cũng phát huy tác dụng.

Đừng tưởng rằng giam hãm tại đây hắc liền không thể chạy trốn, Dạ Vị Ương nhìn thoáng qua tường vây phụ cận ôn tuyền, Bắc Thần Nguyệt nói từ nơi này ra ngoài là cánh rừng mộc miên, Lưu Bá Hề ở ngay tại bìa rừng tiếp ứng.

Nghĩ hắc đường đường là cửu vĩ hồ, như thế nào không có biện pháp nhảy ra khỏi vách tường a, lúc trước không rời đi thứ nhất vì có hứa hẹn trong người, đáp ứng Bắc Thần Diêu Quang trước khi thương thế người nọ chưa lành sẽ không ly khai, thứ hai là cho dù hắc ra ngoài cũng không tìm thấy đường quay về.

Hiện giờ thương thế trên người Bắc Thần Diêu Quang đã bình phục, hôm nay còn có thể xuất môn.

Lúc này Tịch Thiên Thương phái Đại tướng quân đến đón hắc, hắc chạy ra sẽ không bị lạc đường.

Nước trong ôn tuyền cao tới thắt lưng, Dạ Vị Ương hít sâu lặn xuống nước, mặt nước kéo theo một trận dao động, đến khi người dưới đáy ao trôi lên đã biến thành một đại hồ ly chín đuôi.

Trên bộ lông thuần trắng không tìm ra một sợi tạp sắc, hồ ly hiện tại không giống hồ yêu, mà toàn thân uy nghiêm ẩn ẩn tiên khí tựa như thần thú đến từ bầu trời.

Nhẹ nhàng nhảy lên cạnh ao, đại hồ ly dùng sức vẩy nước trên người, chỉ chốc lát sau bộ lông đã hoàn toàn khô ráo, bông bông mềm mại.

Dạ Vị Ương nghiêng đầu xuyên thấu qua mặt ao nhìn bộ dạng hồ ly chính mình, lập tức xoay người chân sau mượn lực bật người nhảy lên giả sơn gần đó, nương theo độ cao giả sơn thả người hướng tường vây cách đó không xa chạy đi.

Đương lúc mặt thuần trắng kia bay ngang không trung, trong biệt uyển lập tức vang lên tiếng hô ầm ĩ của nhóm thị vệ.

Bắc Thần Nguyệt ngồi trong sân cắn hạt dưa nghe thấy âm thanh liền ngó lơ, tựa như nàng hoàn toàn không biết Dạ Vị Ương chạy trốn, ném hạt dưa trong tay, hét lớn: “Ai cũng không được làm tổn thương hồ ly! Mau đuổi theo cho ta!”

Sau đó đối với thuộc hạ bên cạnh lạnh lùng nói: “Còn không mau đi bẩm báo Hoàng thượng!”

“Dạ!”

Thuộc hạ bốn phía đều chạy đi, hoặc là đuổi theo hồ ly, hoặc là nhanh chóng đi xuất môn tìm Bắc Thần Diêu Quang bẩm báo tin tức.

Bắc Thần Nguyệt âm thầm thở dài, nàng nhìn phương hướng Dạ Vị Ương chạy trốn cười mắng một câu: “Xú hồ ly, chạy nhanh như vậy.”

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Đây là lần đầu tiên Dạ Vị Ương chạy sau khi biến thành hồ ly, hắn không ngờ mình có thể chạy nhanh như vậy, truy binh phía sau căn bản không thể đuổi kịp hắn.

Hơn nữa những người đó không dám trực tiếp dùng tên bắn hắn, phía trước còn có Bắc Thần Nguyệt âm thầm trợ giúp, Dạ Vị Ương thuận thuận lợi lợi chạy ra khỏi cánh rừng mọc miên.

Thời điểm còn chưa tới bìa rừng, Dạ Vị Ương liền nhìn thấy một nam nhân đội mũ rộng vành đang ngồi trên lưng ngựa lo lắng chờ đợi.

Trong lòng khẽ động, lần thứ hai tương kiến, làm cho Dạ Vị Ương nổi lên tia chua xót chẳng nói nên lời.

Lưu Bá Hề vừa thấy đại hồ ly so với tưởng tượng của hắn đã lớn lên không ít lập tức giục ngựa chạy tới, chính là hiện tại Dạ Vị Ương không có biện pháp biến thành người.

Đại hồ ly hướng Lưu Bá Hề ngậm dài hai tiếng, Lưu Bá Hề lúc này tuy rằng nghe không hiểu lời Dạ Vị Ương nhưng con ngựa dưới khó hạ Đại tướng quân lại có thể, chỉ thấy con ngựa kia đề mình hai tiếng tựa như đáp lời Dạ Vị Ương, liền nâng chân chạy theo đại hồ ly cùng nhau hướng ra cánh rừng.

Lưu Bá Hề lập tức hiểu được ý Dạ Vị Ương, hắn cũng không trì hoãn thời gian, kéo dây cương giục ngựa chạy phía trước dẫn đường, bay thẳng đến bờ sông.

Trên sông sớm đã có thuyền chờ hai người bọn họ, Chúc Hoa một thân hỏa diễm chính là biển báo giao thông tốt nhất.

“Đến đến! Chuẩn bị xuất phát!” Thường Thiệu Điển từ trong khoang thuyền chạy ra, nhanh chóng an bài người đem mộc bản (ván gỗ) phóng xuống.

Tới bờ sông, Lưu Bá Hề nhảy khỏi lưng ngựa, đang muốn nhìn đại hồ ly, Dạ Vị Ương đã giẫm lên mộc bản nhảy tới trên thuyền.

Trong lòng tuy rằng kinh ngạc, Lưu Bá Hề vẫn nhảy theo, chờ hắn lên thuyền đã thấy đại hồ ly chui vào trong khoang thuyền.

“Dạ, Dạ đại nhân dường như đã trưởng thành không ít a.” Thường Thiệu Điển có chút không kịp hồi phục tinh thần.

Chúc Hoa thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua Lưu Bá Hề, nói: “Đại tướng quân mau đi xem Dạ đại nhân đi.”

“Ân.” Không nhiều lời, Lưu Bá Hề liền đi vào trong khoang thuyền.

Dạ đại nhân đã trốn trở về, tuy nói biến thành hồ ly vô pháp cùng bọn họ nói chuyện, chính là trực tiếp chạy vào khoang thuyền khó tránh khỏi có điểm kỳ quái.

Vừa rồi mặc dù có chút bối rối, nhưng Lưu Bá Hề vẫn tinh tường phát hiện biến hóa trên người Dạ Vị Ương, tỷ như đuôi đã mọc chín cái, vóc dáng cũng dài ra không ít.

Đợi hắn vào khoang thuyền thì ngay tại trong phòng phát hiện một hồ ly hình thể không nhỏ, hiện tại đã lớn như vậy, so với trước đây muốn che giấu càng không phải chuyện dễ dàng.

Đại hồ ly chợt quay đầu, thời điểm đôi mâu quang liếm liếm kia nhìn thấy Lưu Bá Hề hiện lên tia kích động, chính là rất nhanh bị áp chế.

Rõ ràng muốn đi qua, rồi vẫn ngồi tại chỗ bất động.

Lưu Bá Hề cũng không chờ Dạ Vị Ương tự mình tìm đến hắn, hắn nhanh chóng tới gần đại hồ ly.

Mỗi bước tiếp cận hẳn càng thấy Dạ Vị Ương rõ ràng hơn một chút, cảm giác cổ kích động trong lòng sắp không thể khống chế.

Mở hai tay ra, Lưu Bá Hề đem đại hồ ly toàn bộ ôm lấy, “Trở về là tốt rồi, nhìn người không có việc gì ta liền yên tâm.”

Thanh âm quen thuộc, ôm ấp quen thuộc, cùng phần ôn nhu cùng bao dung quen thuộc này, Dạ Vị Ương chỉ còn kém nhịn không nổi nhiệt ở hốc mắt, cúi đầu ô ô hai tiếng, xoay người dùng đuôi bao chặt lấy Lưu Bá Hề.

Đưa tay xoa nhẹ mặt hồ ly, Lưu Bá Hề cười đem đại hồ ly bế đứng lên: “Người là hồ ly hư hỏng, không chỉ lá gan càng ngày càng phì, ngay cả thân thể cũng càng ngày càng phì, thực nặng.”

Lời nói mang theo chế nhạo của Lưu Bá Hề khiến không khí nhất thời dịu xuống, đại hồ ly không phục dùng đuôi khê đánh vào mông Lưu Bá Hề, lập tức khiến Đại tướng quân trừng mắt.

Đại tướng quân cười mắng: “Hảo a, hồ ly người hôm nay còn dám đánh ta, xem ta như thế nào đánh sưng mông người.”

Ôm đại hồ ly lên giường, Lưu Bá Hề ngồi ở bên giường nhẹ nhàng nhu đầu hồ ly: “Thời điểm ngoài cánh rừng nhìn thấy người ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, người biết không Vị Ương, lúc đợi người ta đã rất nóng lòng, nếu người ra muộn thêm chút nữa ta sẽ cầm kiếm trực tiếp xông vào.”

“Người đừng không nói lời nào, cho dù trong lòng bàn tay ta viết một chữ cũng được, để ta an tâm.” Lưu Bá Hề đưa tay mình qua.

“Phốc thông” một cái, Dạ Vị Ương rút cuộc kiềm chế không được nhảy vào trong ngực Lưu Bá Hề, chính là hiện giờ đầu hán khá lớn, đầu còn nhỏ nhắn như trước đây, lúc này lập tức đem Đại tướng quân áp đảo trên giường.

Lưu Bá Hề nở nụ cười, gât gao ôm lấy hồ ly có chút hỗn loạn trong ngực, hán nhìn ánh mắt Dạ Vị Ương nói chậm từng chữ: “Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, người trở về là tốt rồi!”

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

“Dạ Vị Ương thừa lúc tắm rửa không có ai, biến thành hồ ly chạy trốn khỏi biệt uyển, tuy rằng đã sai người đuổi theo, nhưng Dạ Vị Ương đã được người Thiên quốc đón đi rồi.”

Bắc Thần Nguyệt đứng ở cửa phòng nhỏ giọng nói, nàng hướng vào trong phòng nhìn thoáng qua, Bắc Thần Diêu Quang vừa trở về đã đứng ở thư trác không nói một câu, cúi đầu nhìn phong thư Dạ Vị Ương lưu lại.

“Hoàng huynh?” Bắc Thần Nguyệt nhịn không được khê hô một tiếng.

Nhìn Bắc Thần Diêu Quang từ trước đến nay tâm tư thâm trầm, cư nhiên lộ ra biểu tình buồn bã, tâm Bắc Thần Nguyệt tê rần, nhưng nàng biết phần đau đớn này sẽ khiến Bắc Thần Diêu Quang hoàn toàn tỉnh táo lại.

Để Dạ Vị Ương ở bên người Bắc Thần Diêu Quang tất nhiên tốt, nhưng nếu giống như Dạ Vị Ương nói, vạn nhất tương lai xuất hiện “một con hồ ly khác”, đến lúc đó Bắc Thần Diêu Quang sẽ làm thế nào?

Mối họa ẩn tàng vẫn tồn tại, quan hệ giữa Bắc Thần Diêu Quang và Dạ Vị Ương sẽ không có một ngày an ổn.

“Đều gọi trở về, không cần đuổi theo.” Tựa hồ có chút mệt mỏi, Bắc Thần Diêu Quang phất tay ý bảo mọi người lui xuống.

Ngón tay nhẹ nhàng ma xát nét chữ đã đẹp hơn một chút trên tờ giấy, khuôn mặt Bắc Thần Diêu Quang trong âm ảnh nhìn không rõ biểu tình.

[Ta một mực nghĩ, nếu ngày nào đó xuất hiện một người tự xưng là hồ ly của người, người sẽ làm gì?]

[Hôm nay người xuất môn, ta nghĩ bản thân đã có đáp án.]

[Bất luận từng là hồ ly nơi nào, hoặc là ai, Dạ Vị Ương chính là Dạ Vị Ương.]

Tuy rằng Bắc Thần Diêu Quang nghe được tin tức liền nhanh chóng chạy về, nhưng đã quá muộn.

Trong phòng đã không còn nhìn thấy hồ ly khiến hân nóng ruột nóng gan nữa, cũng không còn Dạ Vị Ương khi thì tức giận khi thì cảnh giác trừng hân.

Dừng sức nhắm hai mắt lại, Bắc Thần Diêu Quang không thể kiềm chế nở nụ cười.

Hiện giờ trong lòng Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang hân đại khái chính một trò cười, chính là một phiến tử (lừa đảo) chỉ biết nói lời êm tai.

Tất cả chấp niệm, chẳng qua là sự ích kỷ mà thôi.

“Ta rốt cuộc yêu ai... ?!”

Hết chương thứ năm mươi sáu

126. Quyển 3 - Chương 1: Xuân Qua Hè Đến...

Quyển 3 – Cha hài tử là ai?

Chương thứ nhất – Xuân qua hè đến...

Đảo mất mùa xuân qua đi, mùa hè lấp ló đến, trở lại Thiên quốc đã được ba tháng, Dạ Vị Ương cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

“Gia, ngài thức dậy chưa?” Quấn gia Lý Vĩnh ngoài cửa nhẹ giọng hô.

“Vào đi.”

Miễn cưỡng gọi một tiếng, Dạ Vị Ương từ trên giường ngồi dậy, giống như thường ngày để hạ nhân thay hân tẩy rửa mặc quần áo, hân nhìn thoáng qua Lý Vĩnh bên cạnh nhiều ngày chống đỡ trong phủ.

Còn nhớ rõ năm trước thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy người này, hân còn tưởng rằng gặp được sếp hân Lục Gia Nhất, hoặc là người của Tịch Thiên Thương cải trang đến xem hân.

Bất tri bất giác đã đi vào thế giới này một năm, từ sợ hãi lo lắng ban đầu cho đến hoàn toàn thích ứng ở hiện tại, con người thật đúng là loài sinh vật có lực thích ứng cường đại.

Ngô, không đúng, hân là cửu vĩ hồ.

Mặc vào triều phục, Dạ Vị Ương ngồi trên xe ngựa theo thị vệ đi vào hoàng cung, sau khi quay về Thiên quốc liền ở nhà nghỉ dưỡng nửa tháng, Dạ Vị Ương thật sự chịu không nổi buồn nên bắt đầu lại cuộc sống làm quan.

“Sữa đậu nành, bánh bao.” Chúc Hoa hướng bên trong xe ngựa đưa nam nhân bữa sáng, từ sau khi ở Quảng Nam bị hân giáo huấn, Chúc Hoa chính thức trở thành thị vệ thiếp thân bên người Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương nhìn mặt hỏa diễm kia nhếch miệng cười: “Cảm ơn.”

Đoạn đường từ Thượng thư phủ đến hoàng cung, vừa đủ cho Dạ Vị Ương ăn bữa sáng, sữa đậu nành và bánh bao Chúc Hoa đưa cho hân, so với Thượng thư phủ còn ngon hơn nhiều.

“Theo tin tức từ Quảng Nam, công trình hết thủy thuận lợi, địa phương khởi công ban đầu đã muốn hoàn thành, hiện giờ tuy rằng chưa đến mùa mưa, nhưng dân chúng hai bên bờ đã bắt đầu cảm nhận được lợi ích từ đập nước và đường sông mang lại.”

Chước Hoa nhìn nam nhân trong xe ngựa, trong mắt rõ ràng mang theo tán thưởng: “Người bị người ta chụp mũ là đại nịnh thần, qua vài năm nữa hẳn sẽ rớt xuống.”

“Đều là vì lợi ích của dân chúng Quảng Nam thôi, không phải nói vùng ven biển Côn Châu thường xuyên bị sóng biển trùng kích sao? Ta đã phái người đến Côn Châu thị sát, chờ có số liệu cụ thể sẽ lên kế hoạch công trình, chỉ cần quốc khố tràn đầy, ở Côn Châu cũng có thể tu kiến đê chắn lũ.”

Dạ Vị Ương nhắc đến chuyên ngành liên thao thao bất tuyệt, hẳn cần một ngụm bánh bao, vừa ăn vừa nói: “Hơn nữa, vùng ven biển Côn Châu có thể xây dựng hệ thống thoát nước thành thị, không giống như trên đất liền chúng ta, muốn thoát đều phải thoát ở trên mặt đất, bờ biển chính là có ưu thế rất lớn.”

“Lúc đầu ta xem không nổi người, nghĩ người là kẻ chỉ có bề ngoài còn thích hung hăng gây sự, hiện giờ đối với người chỉ còn lại kính nể.” Chước Hoa mỉm cười, “Đại đại nhân, lỗi lầm trước kia ta muốn tỏ ý xin lỗi.”

“Xin lỗi bằng miệng làm gì, người sau này cứ tiếp tục làm thị vệ thiếp thân của ta là được.”

Dạ Vị Ương ha ha cười lên, có thể đem một người từ chán ghét biến thành kính nể mình, đối với Dạ Vị Ương mà nói chính là sự kiện hưng vinh phi thường thỏa mãn.

“Không biết Đại đại nhân có rảnh rồi không, Chước Hoa muốn mời Đại đại nhân du thuyền thưởng sen, uống trà nhấm nháp mỹ thực, xem như là chuộc lỗi.” Chước Hoa tay kéo dây cương giục ngựa đi đến bên cạnh xe ngựa.

“Người mời ta du thuyền thưởng sen?” Dạ Vị Ương liếc mắt đánh giá Chước Hoa, thấp giọng cười nói: “Không nghĩ tới người là người thanh nhã như vậy.”

“Đại nhân có nề mặt không?” Chước Hoa trên mặt nhất phái lạnh nhạt.

Dạ Vị Ương uống hết sữa đậu nành thuần hương, vui vẻ đáp ứng: “Được, đang lo không ai bồi ta ra ngoài ngoạn a.”

Đại hồ ly ăn xong điểm tâm, vừa lúc xe ngựa cũng tới hoàng cung, hần bước xuống xe ngựa cùng các đại thần khác chuẩn bị vào triều, mọi người nhìn thấy Dạ Vị Ương đều bước đến mỉm cười chào hỏi, Dạ Vị Ương cũng chào hỏi lại đối phương.

Người trong triều ai chẳng biết vị đại nhân này cứu tử cứu sinh, bắt luận là ngã từ vách núi hay rơi xuống dòng sông, hay bị người Bắc Thần quốc bắt cóc, cuối cùng vẫn hoàn hoàn chỉnh chỉnh trở về triều, làm cho người ta không thể không hoài nghi.

Lúc này ở dân gian truyền lưu một cách nói.

Dạ Vị Ương sau khi mất trí nhớ tính tình đại biến, còn đột nhiên trở nên đa tài đa nghệ, đều nói là thần tiên nhập thể.

Tạm thời mặc kệ truyền lưu trong dân gian, hiện giờ Dạ Vị Ương chính là hồng nhân bên người hoàng đế, lại nghe nói Đại tướng quân sau khi khai hoàn trở về liền đến Thượng thư phủ tặng hoa quả, ai còn dám cùng Dạ Vị Ương đối nghịch a?

Cho dù vẫn có nhóm người xem Dạ Vị Ương không vừa mắt, nhưng cũng không dám làm càn.

Giống như ngày thường, Dạ Vị Ương đứng vị trí đầu tiên của triều thần, Lưu Bá Hề cũng đứng ở đầu một bên khác, còn chỗ tối cao trước mặt hiển nhiên là Tịch Thiên Thương.

Gần đây trong triều không có đại sự gì đặc biệt, Bắc Thần quốc tựa hồ an phận không tiếp tục gây phiền toái cho Thiên quốc, chỉ có phía nam Nguyệt Thăng quốc giống như hầu tử loạn đánh loạn nhảy, khiến đại thần trong triều đều xem Nguyệt Thăng quốc không vừa mắt.

Nếu không phải hiện giờ quốc nội cần an ổn phát triển, lại có chư quốc phương bắc như hổ rình mồi, phỏng chừng Tịch Thiên Thương đã sớm đem quân săn bằng Nguyệt Thăng quốc.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Sau khi bãi triều Tịch Thiên Thương để Dạ Vị Ương cùng Lưu Bá Hề đến Thiên Nguyên điện một chuyến, Dạ Vị Ương vâng một tiếng liền đi theo, Lưu Bá Hề ở phía sau nhìn bóng dáng hồ ly âm thầm thở dài, cũng lập tức đuổi kịp.

Từ lúc Dạ Vị Ương trở về Thiên quốc, có thời gian nửa tháng đóng cửa không chịu gặp ai, sau đó tuy rằng ra cửa bắt đầu vào triều, chính là bất luận Tịch Thiên Thương hay Lưu Bá Hề đều duy trì thái độ tránh né.

Ước chừng ba tháng, Lưu Bá Hề chỉ có thể nhìn chứ không thể tiếp cận Dạ Vị Ương.

Trong phòng nghị sự Thiên Nguyên điện, Tịch Thiên Thương đã ngồi ở bên trong chờ Lưu Bá Hề cùng Dạ Vị Ương, gặp hai người một trước một sau bước vào, hần phất tay cho hai người ngồi xuống.

Một ngồi bên trái, một ngồi bên phải, chính là không ngồi cùng nhau.

“Dạ đại nhân, Lưu tướng quân, uống trà.” Lý công công cười túm túm dâng trà, vừa mới nâng chén trà, bên ngoài đã có người đến.

“Thuộc hạ tham kiến Hoàng thượng.” Đúng là Thiên kinh đề đốc Từ Thương Hải.

“Người đến đủ rồi.” Tịch Thiên Thương liếc nhìn ba người trong phòng, nâng chén trà uống một ngụm, chậm rãi nói: “Vị Ương ở Quảng Nam tu kiến đập nước ban đầu đã thu được hiệu quả, cuối năm nay công trình sẽ thuận lợi hoàn thành, mà vùng ven biển Côn Châu bị sóng biển tập kích, trầm đã phê chuẩn Vị Ương phái người đến Côn Châu điều tra.”

“Năm nay mưa thuận gió hòa, phương bắc Kim quốc dưới sự trừng trị của Đại tướng quân tạm thời an phận, chính là Nguyệt Thăng quốc ở phía nam vẫn còn gây rối kịch liệt.” Tịch Thiên Thương hỏi, “Chư vị có ý tưởng gì, cứ nói đừng ngại.”

Lưu Bá Hề dẫn đầu mở miệng, nói: “Năm trước Dạ đại nhân cải tiến khô giáp sĩ binh, trận ở phương bắc đã phát huy hiệu quả, giảm bớt rất nhiều thương vong cho quân đội. Hiện giờ nếu chúng ta tiến công Nguyệt Thăng quốc cũng không vấn đề gì, chính là cân nhắc lợi hại trong đó, thần cho rằng có thể không đánh thì không đánh.”

Từ Thương Hải cũng gật đầu: “Theo thám tử từ Bắc Thần quốc hồi báo, Bắc Thần quốc trong năm nay sẽ không có động tác, đúng là thời cơ tốt để chúng ta phát triển kinh tế.”

“Vi thần cũng thấy lúc này nên lấy việc phát triển kinh tế làm trọng, Nguyệt Thăng quốc hiện tại không kiêng dè gây rối là muốn chúng ta có động tác, nếu quả thực phái binh xuất chiến chính là trúng kế bọn chúng, ai biết thời điểm chúng ta đánh Nguyệt Thăng quốc, Kim quốc sẽ không ở phương bắc tác loạn?” Dạ Vị Ương nói.

“Chỉ là chúng ta cũng không tiếp tục chịu ghen như vậy.” Dạ Vị Ương nhíu mày.

“Vị Ương phải chăng đã có biện pháp?” Tịch Thiên Thương hỏi, Dạ Vị Ương cùng bọn họ bất đồng, ở thời khắc mấu chốt luôn nghĩ ra những cách hữu dụng đến kỳ lạ.

Dạ Vị Ương gật đầu, cười nói: “Hoàng thượng hẳn là từng nghe Bắc Thần Diêu Quang năm đó thông qua kinh tế khiến Kim quốc suy sụp, hiện giờ chúng ta sẽ dùng phương pháp tương tự đối phó với Nguyệt Thăng quốc.”

“Phương pháp kia tất nhiên tốt, nhưng mất quá nhiều thời gian để thực thi, hơn nữa lấy quan hệ giữa Nguyệt Thăng quốc cùng Bắc Thần quốc, chỉ sợ Bắc Thần quốc đầu tiên phát hiện mưu kế của chúng ta.” Từ Thương Hải nói ra lo lắng của bản thân.

“Dùng phương pháp kinh tế không nhất thiết phải giống như Bắc Thần Diêu Quang, trong lòng vi thần đã có kế hoạch, tuy rằng không thể hoàn toàn phá hủy Nguyệt Thăng quốc, nhưng nhất định làm tổn thương nguyên khí bọn chúng, khiến bọn chúng sau thời gian phá rối thừa nhận chút hậu quả.” Dạ Vị Ương nói.

Mọi người cùng nhau bàn luận rất nhanh đem chuyện này định đoạt, ẩn theo cách nói của Dạ Vị Ương, độc tài đôi khi cũng có chỗ tốt của độc tài.

Tỷ như lúc này bốn người bọn họ tức khắc định ra phương án đối chiến với Nguyệt Thăng quốc, đứng ra nên là cùng toàn bộ đại thần trong triều cùng nhau thảo luận, hoặc là thêm vào một nhóm người khác, chẳng qua không biết ngày tháng năm nào mới định ra được phương án.

Bạn đang ?

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của độc tài là phải có thủ lĩnh sáng suốt nhìn xa trông rộng, nếu không sẽ chết rất nhanh.

“Dạ đại nhân, Chúc Hoa ở bên cạnh người có tốt không?” Từ Thương Hải đột nhiên đi đến bên cạnh hồ ly, thấp giọng hỏi.

“Từ đại nhân yên tâm, Vị Ương sẽ không bạc đãi Chúc Hoa, hắn hiện tại là bằng hữu tốt của ta.” Tuy rằng cười đáp, nhưng trong lòng Dạ Vị Ương có chút kinh ngạc.

Hắn trước đây nghe nói Từ Thương Hải cùng Chúc Hoa quan hệ rắc rối phức tạp, hai người tựa hồ có thâm cừu đại hận, rồi lại là sư phó cùng đồ đệ, quan hệ thượng ti và cấp dưới.

Dạ Vị Ương tò mò hỏi: “Từ đại nhân nếu quan tâm Chúc Hoa, vì sao không đi nhìn hắn?”

Từ Thương Hải ảm đạm cười, phát tay nói: “Chúc Hoa không muốn gặp ta, ta đi chỉ khiến hắn thêm chướng mắt mà thôi, hắn đi theo Dạ đại nhân cũng tốt, bất quá lời hôm nay của ta thỉnh Dạ đại nhân không cần nói lại với Chúc Hoa, cáo từ.”

Dứt lời, Từ Thương Hải liền xoay người ly khai.

Dạ Vị Ương nhìn bóng dáng Từ Thương Hải rời đi thoáng sửng sốt hồi lâu, có lẽ ngày nào đó hắn nên tìm Từ Thương Hải uống hai chén trà.

“Vị Ương.” Phía sau truyền đến thanh âm của Lưu Bá Hề.

“Vi thần còn có việc, xin cáo lui trước.” Dạ Vị Ương chấp tay, sau khi hướng Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề hành lễ liền nhanh chóng rời đi.

Hết chương thứ nhất

127. Quyển 3 - Chương 2: Chân Chừ

Chương thứ hai – Chân chừ

...

(Quang ca với tiểu Ương nè =3=)

Dạ Vị Ương gần đây thường xuyên nằm mơ, buổi tối khi ngủ luôn mơ thấy một tiểu hồ ly ở trước mặt hắn nhảy tới nhảy lui.

Ban đầu hắn nghĩ đó là quá khứ của mình, nhưng sau đó trong mộng ngoài trừ tiểu hồ ly kia, Dạ Vị Ương cũng mơ thấy chính hắn.

“Ngao ngô.”

Tiểu hồ ly giống như con mèo nhỏ, vừa nhu thuận lại dịu ngoan nằm úp sấp bên cạnh hắn, vươn đầu lưỡi hồng phấn liếm ngón tay hắn.

Dạ Vị Ương nhịn không được ôm vật nhỏ vào trong ngực, khẽ vuốt lông mao trên đầu và lưng đối phương, trong lòng giống như nếm phải mật đường ngọt lịm, cho nên sau khi tỉnh mộng hắn vẫn nhắm mắt nhớ lại tiểu hồ ly khả ái khiến tâm can hắn rung động kia.

Nhưng hôm nay hắn không thể không rời giường, tuy rằng không có thượng triều, nhưng hắn đã đáp ứng Chúc Hoa cùng đi du thuyền thưởng sen.

Ngáp một cái, Dạ Vị Ương vươn tay để hạ nhân giúp hắn mặc y phục, người ta thường nói: “Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan*”, lời này một chút cũng không sai.

* Nguyên văn: Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan (,). Câu trên xuất phát từ quyển “Tư Trị thông giám” mục “Huấn Kiệm thị khang” của Tư Mã Quang, một nhà sử học, học giả, thừa tướng thời Tống. Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn.

Năm trước hắn không quen để người khác giúp mặc y phục, đến hôm nay đều tập mãi thành quen, mỗi buổi sáng thức dậy chính là giang tay chờ người đến hầu hạ.

Dạ Vị Ương âm thầm kinh thán tốc độ thích ứng của mình, hắn cảm thấy bản thân hắn là nên rèn luyện một chút, mùa xuân qua đi người càng lúc càng biếng nhác, mỗi ngày rời giường càng lúc càng khó khăn.

Sau khi chuẩn bị xong, Dạ Vị Ương liền theo Chúc Hoa đang chờ bên ngoài cùng nhau xuất môn, thời điểm ngồi trong xe ngựa hắn đột nhiên nhớ tới sự tình ngày đó Từ Thương Hải hỏi hắn về Chúc Hoa.

Đã đáp ứng Từ Thương Hải không nói lại với Chúc Hoa, nhưng Dạ Vị Ương cũng có biện pháp của riêng hắn, đối với nam tử bên ngoài hỏi: “Người lúc nào cũng theo bên cạnh ta, có muốn ta thả người vài ngày, cho người trở về nhìn sự phỏ của người một chút?”

“Không cần.” Chúc Hoa nhìn phía trước, trả lời vừa nhanh vừa dứt khoát, ngay cả suy nghĩ cũng chẳng thêm suy nghĩ.

Dạ Vị Ương còn muốn hỏi, liền bị Chúc Hoa chuyển đề tài: “Đại nhân, người tính toán trốn Đại tướng quân tới bao giờ, bất luận đã xảy ra việc gì, ta nghĩ Đại tướng quân sẽ cùng người ngồi xuống i từ từ nói chuyện, người từ trước đến nay tin tưởng hắn như vậy, lúc này như thế nào lại không tin hắn?”

Dạ Vị Ương nhất thời cười khổ, trở lại Thiên kinh đã hơn ba tháng, trong thời gian này Bắc Thần Diêu Quang tuân thủ hiệp ước không tái động tay động chân ở Quảng Nam, không để cho Kim quốc quấy rầy Thiên quốc, càng không có chút tin tức gì.

Bắc Thần Diêu Quang từng oanh oanh liệt liệt nói thương hắn chỉ cần một mình hắn liền bỗng nhiên yên lặng, không tiếp tục truy đuổi hắn.

Ba tháng trước, Bắc Thần Diêu Quang bởi vì một tin đồn mà ly khai hắn, làm cho hắn có được cơ hội thoát đi, Dạ Vị Ương đột nhiên phát hiện hắn giống như lời Bắc Thần Nguyệt đã nói, không cao hứng như trong tưởng tượng.

Hoặc là nói, hắn thế nhưng có cảm giác mất mát cùng thất vọng.

Lần nữa tương kiến Lưu Bá Hề, hắn trừ bỏ đối với Đại tướng quân tưởng niệm cùng ái mộ không thay đổi, nhưng nhiều thêm một phần áy náy.

“Ta không phải không tin hắn, ta là không tin được chính mình.”

Chúc Hoa không nói gì nữa, đoàn người rất nhanh đến ven hồ.

Hàng liễu rũ xanh lục giống như mái tóc nữ tử, bên mặt hồ trong vắt nhẹ nhàng vuốt sợi tóc mềm mại của các nàng, dưới tàng cây ngẫu nhiên có đôi nam nữ đi qua, tựa hồ trong gió bày tỏ ái mộ lẫn nhau.

Sau khi xuống xe ngựa, Dạ Vị Ương nhịn không được nhắm mắt hít sâu một hơi, quả nhiên ra ngoài vẫn là dễ chịu nhất, cả ngày ở trong phủ hắn đều nhanh biến thành béo hồ ly.

“Đại nhân, thỉnh.”

Chúc Hoa dẫn Dạ Vị Ương đi đến chiếc thuyền hoa đậu ở ven hồ, thuyền hoa kia có hai tầng, song cửa sổ thiếp màu son đỏ, thoạt nhìn thư thái phiêu lương.

Hướng mặt hồ trong xanh, thuyền hoa từ từ ly khai bờ.

Chước Hoa nói: “Lúc này tuy rằng còn sớm, bắt quá mặt trời mùa hè rất gay gắt, đại nhân vào trong thuyền ngồi đi.”

“Được.”

Dạ Vị Ương cười gật đầu, hắn đến đây đã hơn một năm, ngồi thuyền không ít lần, nhưng vẫn là lần đầu được du thuyền thưởng sen trên chiếc thuyền hoa xinh đẹp thế này.

Ban đầu nghe Chước Hoa nói “du thuyền thưởng sen”, hắn nghĩ chỉ là một chiếc tiểu thuyền, không nghĩ tới sẽ là chiếc thuyền hoa lộng lẫy xa hoa như thế.

Đi vào trong thuyền hoa, Dạ Vị Ương nhìn bên trong chẳng những có ả tháp nghỉ ngơi còn có cung nhân hầu hạ, nữ tử ngồi trong khoang tấu lên khúc nhạc êm tai, bên cạnh nàng có người chuyên môn pha trà.

“Người bình thường thoát nhìn khô khan, thế nhưng cũng biết học đòi văn vẻ.” Dạ Vị Ương nhin không được trêu ghẹo Chước Hoa.

Khóe miệng Chước Hoa khẽ nhếch lên độ cung rất nhỏ, chỉ vào thang lầu nói: “Đại nhân mời lên lầu, trên lầu thoáng gió, nghe cầm khúc, còn có thể ngắm phong cảnh hai bên hồ sen.”

“Được.” Dạ Vị Ương đi lên hai bước, gặp Chước Hoa vẫn đứng yên bất động, hắn liền ngừng lại nói: “Người không đi?”

“Chờ trà pha xong, ta sẽ đem lên.”

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Còn chưa đến lầu hai Dạ Vị Ương đã cảm giác được một cỗ gió mát thấm vào ruột gan, hắn vịn vào thang hồng mộc (gỗ lim) đi tới lầu hai thuyền hoa, lầu hai giống như một ban công, bốn phía không có cửa sổ chỉ có tầng tầng bạc sa trong gió tung bay.

Dạ Vị Ương sau khi đi lên, liền phát hiện ở ban công có một thanh y nam tử đang quay lưng về phía hắn.

“Ta nên sớm biết, Chước Hoa như thế nào đột nhiên mời ta du thuyền thưởng sen, lấy tính cách của hắn càng không nghĩ đến loại thuyền hoa này.”

Dạ Vị Ương cười khổ, nhưng không đi xuống lầu, có một số việc muốn tránh cũng tránh không được.

“Nếu không như vậy, người tính toán trốn ta cả đời?” Lưu Bá Hề xoay người, trong đôi mắt mang theo tình cảm phức tạp dừng trên thân nam nhân thường xuyên quấy nhiễu giấc mộng của hắn.

Có tưởng niệm, có bất đắc dĩ, cũng có một tia mất mát.

Dạ Vị Ương thấy đủ loại cảm xúc trong mắt Lưu Bá Hề, hắn hơi mím môi ở bên cạnh ngồi xuống, gió hồ thổi lên bạc sa bán trong suốt phát qua hai má hắn.

“Vị Ương, ta đã nghĩ rằng, ta có thể cho người ý lại cùng tín nhiệm.”

Bất luận Dạ Vị Ương gặp sự tình gì, Lưu Bá Hề sớm đã làm tốt chuẩn bị cùng nam nhân này gánh vác hết thảy, hắn thích Dạ Vị Ương, cũng nghĩ đối phương có thể tận tình ở bên người hắn tìm được tin cậy cùng tín nhiệm. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhưng trong ba tháng nay, Lưu Bá Hề phát hiện Dạ Vị Ương không có hoàn toàn toàn tín nhiệm hắn, nếu không vì sao lại trốn tránh hắn.

Mỗi lần nhìn Dạ Vị Ương cố ý tránh mặt hắn, giả vờ như không thấy hắn, hoặc là nhìn thấy hắn liền xoay người đi nhanh, chua xót cùng bất đắc dĩ trong lòng Lưu Bá Hề cũng chỉ có hắn hiểu được.

Hắn không ngừng nói với chính mình, có lẽ Dạ Vị Ương cần có thời gian yên tĩnh, chờ thêm một chút là tốt rồi.

Nhưng chớp mắt đã qua ba tháng, Dạ Vị Ương vẫn như trước trốn hấn, Lưu Bá Hề thật sự chờ không nổi nữa.

Nếu Dạ Vị Ương không muốn gặp hấn, hấn sẽ tìm biện pháp gặp nam nhân này.

“Ta không nghĩ trốn người, ta chính là không dám gặp người.” Tựa như hiện tại, Dạ Vị Ương không dám nhìn thẳng song mâu minh lượng của Lưu Bá Hề.

Vừa thấy ánh mắt đối phương, Dạ Vị Ương giống như từ trong đó nhìn ra mặt bất kham của chính mình, hấn quay đầu nhìn đóa hoa sen nở rộ trên mặt hồ, bàn tay dưới ống tay áo khẽ siết lại: “Từng có người nói ta không xứng với người, lúc ấy ta còn không chấp nhận, hiện tại đã cảm thấy, kỳ thực câu nói kia một chút cũng không sai.”

Dạ Vị Ương dùng sức nhắm hai mắt, quay đầu nhìn về phía Lưu Bá Hề, thậm đề xuống hoang mang cùng giãy dụa trong tim.

Hấn nhìn Đại tướng quân nói chậm từng chữ: “Ba tháng nay ta đã suy nghĩ rất nhiều, Bá Hề, chúng ta sau này hãy trở về mối quan hệ như một năm trước, người vẫn là Lưu Bá Hề không thích Dạ Vị Ương, ta vẫn là...”

“Một năm trước là một năm trước, ngày hôm nay ta và người còn có thể quay về như trước kia sao?” Lưu Bá Hề khẽ thở dài đánh gãy lời Dạ Vị Ương, hấn hướng nam nhân đi tới, ở bên cạnh Dạ Vị Ương ngồi xuống.

“Thích chính là thích, làm sao chỉ vì một câu nói liền không thích, nếu tình cảm một người dễ dàng bị không chế như thế, sao có thể gọi là tình cảm.”

Lưu Bá Hề nhìn Dạ Vị Ương bên cạnh, hấn không muốn bức đại hồ ly đi vào chỗ bế tắc, càng không muốn vì câu nói của Dạ Vị Ương mà cắt đứt quan hệ với nam nhân này.

Quan hệ bọn họ, không phải muốn đoạn là đoạn.

“Không nói cái gì xứng hay không xứng, Vị Ương, người hãy tin ta một lần, không cần đem chuyện ghen ở trong lòng.”

Nghe lời này, Dạ Vị Ương bỗng dừng cười, chính là trong nụ cười dẫn theo chua xót cùng trào phúng, thanh âm hấn có phần run rẩy, hấn nhìn Lưu Bá Hề nói ra những lời mà bản thân hấn cũng thấy thẹn.

“Nếu như... ta thay lòng đổi dạ thì sao?” Hai bàn tay giấu dưới ống tay áo gắt gao siết thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay, hấn nhìn ánh mắt Lưu Bá Hề sau khi nghe hấn nói, phút chốc nhiễm vài phần khó tin cùng kinh ngạc.

“Nếu trong lòng ta không chỉ có mình người thì sao? Đây không phải là ta nhất thời hồ đồ hay hư não, ta đã suy nghĩ ba tháng, ba tháng này cũng đủ cho ta nghĩ rõ ràng.”

Dạ Vị Ương không muốn lừa chính mình, càng không muốn lừa Lưu Bá Hề.

Rõ ràng tâm hấn đã không còn như lúc đầu, chỉ có một mình Lưu Bá Hề, cho dù hấn có thể giả vờ như cái gì cũng không biết cái gì cũng không để ý, giống như trước kia hưởng thụ yêu thương độc nhất vô nhị của Đại tướng quân, Dạ Vị Ương hấn chính là không làm được.

Hấn không thể lừa gạt người hấn yêu thương.

Hơn nữa, thời điểm hấn và Lưu Bá Hề cùng một chỗ ngẫu nhiên còn nghĩ đến người khác, Dạ Vị Ương chịu không nổi.

Tình cảm vốn sạch sẽ hiện giờ bởi vì hấn mà nhiễm tạp trần, không phải tìm cớ, hấn chính là cảm thấy bản thân không xứng với Lưu Bá Hề, càng không có biện pháp vừa yên tâm thoải mái được Lưu Bá Hề yêu, vừa đem người khác cất vào trong tâm mình.

Giờ này phút này, cùng Lưu Bá Hề nói những lời này cơ hồ đã hao hết khí lực và dững khí cả đời Dạ Vị Ương.

“Thực xin lỗi, Bá Hề.”

Dạ Vị Ương cúi đầu không dám nhìn biểu tình nam nhân bên cạnh, trầm mặc hồi lâu, Lưu Bá Hề mở miệng: “Hắn...” Rồi lại lập tức im lặng không nói gì.

Cho dù biết người khiến Dạ Vị Ương tưởng niệm là ai, thì có thể thay đổi sự thật này sao?

“Ta chỉ muốn hỏi, người còn yêu ta không?”

Dạ Vị Ương không cần suy nghĩ mà gật đầu, hần hận không thể lập tức nhào vào lòng Đại tướng quân.

“Vậy người còn muốn rời xa ta không?” Tựa hồ thở dài, Lưu Bá Hề nhẹ giọng hỏi.

Hết chương thứ hai

128. Quyển 3 - Chương 3: Đại Nhân, Ngài Có Rồi!

Chương thứ ba – Đại nhân, ngài có rồi!

...

Do dự trong phút chốc, Dạ Vị Ương vẫn hạ quyết tâm gật đầu, hần tình nguyện ngoan tuyệt với bản thân chứ không muốn làm hồ ly tinh tam tâm nhị ý.

Nếu không thể toàn tâm toàn ý yêu Lưu Bá Hề, hần tình nguyện cùng Lưu Bá Hề tách ra.

“Gật đầu nhanh như vậy, người nghĩ ta có thể tiếp nhận được sao?” Lưu Bá Hề cười khở lại phát hiện chính mình có chút cười không nổi, hần vốn tưởng rằng Dạ Vị Ương có ủy khuất không dám nói với hần nên không chịu gặp hần.

Nhưng không ngờ, đáp án lại khiến hần trở tay không kịp.

“Hồ ly...” Lưu Bá Hề muốn đưa tay xoa đầu nam nhân, rồi lại do dự cuối cùng thu tay về.

Hần thấp giọng nói: “Ta chỉ muốn người hiểu rằng, nếu người muốn ta ở bên cạnh người, chỉ cần người nói một câu, Lưu Bá Hề một khi còn sống, sẽ luôn luôn ở bên cạnh người.”

Lời nói của Lưu Bá Hề vẫn còn quanh quẩn bên tai Dạ Vị Ương, hần không biết nam nhân kia đã đi khi nào, cũng không biết bản thân như thế nào trở về phủ.

Cả quá trình hần giống như bị ngâm trong nước biển, mắt có thể thấy, tai có thể nghe, nhưng đều hư ảo không chân thật, phẳng phất như thế giới chỉ còn lại một mảnh âm vang ong ong mơ hồ trong óc.

Nhưng có một việc Dạ Vị Ương rất rõ ràng, nếu hần gọi tên Lưu Bá Hề, làm cho đối phương lần nữa trở lại bên người hần, nam nhân kia nhất định sẽ trở lại bên người hần.

Thậm chí là, không cần hỏi kẻ đã làm hỏng trái tim hần là ai, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra vẫn cùng hần một chỗ, vẫn thương hần, bảo hộ hần.

Nhưng Dạ Vị Ương không làm được, hần không thể ích kỷ như vậy.

Trước khi hần triệt để lấy lại trái tim từ tay kẻ khác, hần sẽ không đi tìm Lưu Bá Hề.

Nhưng tâm vì sao lại đau như vậy?

“Gia, gia?” Lý Vining ở bên cạnh hô vài tiếng, thấy Dạ Vị Ương sau khi trở về liền như người mất hồn, không khỏi lo lắng hỏi: “Gia, ngài không có việc gì đi?”

“Không, không có việc gì?” Dạ Vị Ương hít sâu một hơi, từ trên ghế đứng lên, “Ngọc Trì Uyển thu thập thế nào rồi?”

“Hồi bẩm gia, đã thay nước ấm sạch sẽ, ngài có muốn đến đó không?”

Dạ Vị Ương gật đầu, hần không muốn ở trong phòng một mình, trong lòng hần rất loạn.

Nhìn Dạ Vị Ương hướng đến Ngọc Trì Uyển, Lý Vịnh phân phó hạ nhân bên cạnh: “Đi mời Thường thái y, không biết có phải gia ở bên ngoài phơi nắng đến choáng đầu hay không, thật khiến người ta lo lắng a.”

“Dạ.”

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Cửa sổ cũng không thềm đóng, vừa đến nơi Dạ Vị Ương liền xuất đuôi ra.

Trước kia bởi vì đi đứng không tiện nên phải dùng phao tự chế, hiện giờ đã có đuôi, liền giống như cá mặc sức vùng vẫy.

Dạ Vị Ương hít sâu một hơi lặn xuống nước, tâm tựa như sợi bông rối tung rối bời, càng xả càng loạn.

Ly khai thuyền hoa trên hồ sen, ly khai tầm mắt mọi người, Dạ Vị Ương rốt cuộc có chút nhịn không được.

Chậm rãi từ dưới đáy nước trôi lên, dính trên mặt cũng không biết là nước hay lệ, hẩn từ trước đến nay đều cho rằng bản thân rất kiên cường, nhưng khi đối diện với Lưu Bá Hề nói ra hai chữ biệt ly, quả thực khó khăn hơn trong tưởng tượng của hẩn.

Ôm hai cái đuôi nằm trên mặt nước, Dạ Vị Ương không có tiêu cự nhìn vào góc phòng, trên mặt nước ập dao động, trong đầu một mảnh trống rỗng cái gì cũng không nghĩ.

Không nghĩ tới một năm nay đã phát sinh chuyện gì, không lo lắng con đường sau này phải đi thế nào, khiến cho đầu óc hẩn rơi vào trạng thái ngừng hoạt động, cũng chẳng biết qua bao lâu, thẳng đến khi ngoài cửa có người gọi hẩn.

“Gia, gia ngài có sao không?” Là quản gia Lý Vịnh.

“Ân.” Ứng thanh một tiếng, Dạ Vị Ương theo trong nước đi ra, thời điểm chân đạp trên đất đầu có chút choáng váng, tưởng là do ngâm nước quá lâu, Dạ Vị Ương cũng không để ý, tùy tay cầm lấy dục bào (áo tắm) khoác lên người, mấy cái đuôi thoắt chốc biến mất.

Chờ Dạ Vị Ương điều chỉnh lại tâm tình sau đó mở cửa, nhìn thấy quản gia Lý Vịnh vẻ mặt lo lắng đứng ngoài cửa, mà trừ bỏ quản gia còn có một người rất quen thuộc đứng bên cạnh.

“Thiếu Điển, sao người lại tới đây?” Dạ Vị Ương phát tay ý bảo hạ nhân rời đi, hẩn ngồi ở tháp quý phi bên ngoài Ngọc Trì Uyển, Thường Thiếu Điển tự mình rót một chén trà, “Đại nhân, người gần đây có phải cảm nắng nên thân thể không thoải mái?” Thường Điển ngồi xuống bên cạnh.

Nam nhân vừa ra khỏi dục trì trên mặt còn phỉn nhiệt khí nên đỏ ửng, cũng không biết có phải vì ngâm trong nước quá lâu hay không, Dạ Vị Ương cả người thoát nhìn một mỗi, không có khí lực cũng không có tinh thần.

“Cảm nắng?” Dạ Vị Ương cười lắc đầu, hẩn từ khi biến thành cửu vĩ hồ chưa từng sinh bệnh, ngồi lâu ngoài trời cũng không bị cảm nắng, chỉ cảm thấy nóng, không thoải mái mà thôi.

“Nhưng thuộc hạ nghe Lý tổng quản nói, một tháng nay đại nhân ăn cơm không ngon, thường xuyên buồn ngủ, hôm nay lại ngâm trong dục trì nhiều canh giờ, vừa rồi nếu đại nhân không lên tiếng, phỏng chừng chúng ta đã vọt vào.” Thường Thiếu Điển có chút sợ hãi nói.

“Người sợ ta chết đuối a?” Dạ Vị Ương uống ngụm trà mát lạnh, dựa vào ải tháp chống cằm nói, “Người cũng biết thể chất ta cùng thường nhân bất đồng, hay là ta không dùng bộ dáng kia xuất hiện trước mắt các người, các người liền quên ta là cửu vĩ hồ?”

Lời tuy nói như vậy, nhưng Dạ Vị Ương cũng biết gần đây tinh thần hẩn có chút uể oải.

“Thiếu Điển nếu người đã tới đây, liền kê cho ta một phương thuốc an thần đi.” Dạ Vị Ương cho rằng bởi vì thường xuyên sầu khổ phiền muộn, hôm nay lại cùng Lưu Bá Hề tách ra trong lòng càng thêm nặng nề.

Hiện tại còn rất nhiều chuyện phải làm, hẩn không thể càng ngày càng sa sút như vậy.

“Phương thuốc không thể loạn khai, đại nhân nếu không ngại, để Thiều Điển bắt mạch cho người được không?”

Dạ Vị Ương gật đầu, ngồi thẳng dậy, nửa dựa vào ả tháp tay đặt lên cái bàn bên cạnh, Thường Thiều Điển ấn cổ tay Dạ Vị Ương, biểu tình trên mặt giống như rạp chiếu bóng đổi tới đổi lui.

Trong chốc lát Thường Thiều Điển bỗng đứng lộ ra kinh ngạc, sau đó lại nhú mày bộ dáng hết sức chăm chú.

Cuối cùng tựa như xác nhận điều gì đó mang theo vài phần bất khả tư nghị.

“Thiều Điển, người không sao chứ?” Dạ Vị Ương nhìn biểu tình đổi tới đổi lui trên mặt Thường Thiều Điển, đây là lần đầu tiên, Thường Thiều Điển lộ ra vẻ mặt phức tạp như vậy.

“Đại nhân, lời này hẳn là nên hỏi ngài mới đúng.” Thường Thiều Điển thu hồi tay, hẳn cầm chén trà kế bên uống một ngụm, đè xuống sợ hãi trong lòng, “Đại nhân vừa nói qua, thể chất ngài cùng thường nhân bất đồng.”

“Àn, rồi sao?”

Nếu không phải sự tình đặc biệt nghiêm trọng, Thường Thiều Điển sẽ không mất bình tĩnh như vậy, Dạ Vị Ương có thể nào không lo lắng.

“Đại nhân, kia, ta nói.” Thường Thiều Điển chỉ chỉ ngô ngô lấp bắp nửa ngày.

Dạ Vị Ương nhin không được thúc giục: “Người nói a, tìm ta đều bị người treo lên rồi, không bệnh cũng bị người làm cho bệnh.”

Hít sâu một hơi, Thường Thiều Điển lưu loát rất nhanh nói ra một câu: “Dạ đại nhân, ngài có rồi!”

“Cái gì?” Thường Thiều Điển nói quá nhanh, Dạ Vị Ương nghe không kịp.

“Đại nhân, ngài, ngài hoài thai a.” Nói xong Thường Thiều Điển giống như mất hết khí lực, hành y nhiều năm như vậy, quái bệnh gì chưa từng thấy qua, nhưng hôm nay gặp loại sự tình phản nhân sinh như thế, phỏng chừng chính là độc nhất vô nhị.

Lúc này Dạ Vị Ương rất cuộc cũng nghe được lời Thường Thiều Điển, hẳn nhất thời sửng sốt: “Người lặp lại lần nữa.”

“Đại nhân, ngài có thai a, chính là thể chất ngài cùng người bình thường bất đồng, vi thần không biết chính xác đã có bao nhiêu tháng.” Nhìn bộ dáng Dạ Vị Ương sửng sốt, Thường Thiều Điển âm thầm thở dài, thoát nhìn Dạ Vị Ương cũng không biết bản thân mang hài tử.

“Ta... Ta có...” Câu nói kế tiếp Dạ Vị Ương thốt không thành lời, hẳn tựa vào ả tháp, chậm rãi tiêu hóa lời Thường Thiều Điển.

Sau một lúc lâu, Dạ Vị Ương mới nhẹ giọng hỏi: “Thật sự?”

Thường Thiều Điển gật đầu: “Mạch tượng là hỉ mạch.”

“Ta là một nam nhân như thế nào lại mang hài tử?” Dạ Vị Ương đưa tay sờ bụng, bằng phẳng, một chút biến hóa cũng không có.

Ba tháng nay hẳn chưa từng cùng ai thân mật, cho dù, cho dù đứa nhỏ này là của Bắc Thần Diêu Quang, thì qua ba tháng hẳn là có chút phản ứng, hoặc nói bụng hẳn phải có biến hóa gì đó.

“Đại nhân, ngài thể chất đặc thù, không giống người thường, sự tình này không nói chính xác được.” Thường Thiều Điển đem chén trà lạnh bên cạnh Dạ Vị Ương đổ đi, “Đại nhân, ngài đang mang thai, không được uống trà lạnh.”

“Từ từ, người từ từ!” Dạ Vị Ương duỗi cổ tay, “Xem lại lần nữa đi!”

Cho dù hẳn là cửu vĩ hồ không phải phạm nhân, chính là chưa từng nghe nói nam hồ ly cũng có thể sinh tiểu hồ ly.

Hơn nữa, trong bụng nếu thật có tiểu hồ ly, vậy tương lai sẽ chui từ chỗ nào ra a.

“Đại nhân, thực sự là hỉ mạch.” Cấp Dạ Vị Ương xem lại một lần, Thường Thiệu Điển cẩn thận hỏi: “Đại nhân nếu không tin, ta tìm đại phu khác đến khám.”

“Đừng! Sự tình này hiện tại chỉ có ta và người biết, những người khác... Những người khác không cần nói.” Dạ Vị Ương ánh mắt ngưng trọng, dặn dò Thường Thiệu Điển: “Nhất là Hoàng thượng cùng Đại tướng quân, ngàn vạn lần đừng để bọn họ biết, người đáp ứng ta không, Thiệu Điển?”

Nhìn bộ dáng khẩn trương của Dạ Vị Ương, Thường Thiệu Điển gật đầu, trấn an nói: “Đại nhân yên tâm, việc này ta nhất định bảo mật, chính là mấy tháng nay đại nhân cảm thấy thân thể có chỗ nào không thích hợp không?”

“Trừ bỏ hơi mệt mỏi, cũng không có gì.” Hắn nhớ tới lời vừa rồi của Thường Thiệu Điển, hỏi: “Người nói, người không biết ta... ta có bao lâu?”

Muốn hắn mở miệng nói mình hoài thai, thật sự là lấy mạng hắn, nếu không phải nói chuyện với hắn là Thường Thiệu Điển, Dạ Vị Ương sớm đã một cước đá bay đối phương.

Chuyện đến nước này không đến phiên Dạ Vị Ương không tin, nhưng tin tức đến quá nhanh, quá đột ngột, khiến hắn cảm giác ăn không tiêu.

Hết chương thứ ba

129. Quyển 3 - Chương 4: Ai Là Cha Hải Tử? (thượng)

Chương thứ tư – Ai là cha hải tử? (thượng)

...

Ly khai Ngọc Trì Uyển, Dạ Vị Ương cùng Thường Thiệu Điển trở về phòng ngủ, đóng hết cửa sổ lại, hắn lên giường nằm xuống.

Dạ Vị Ương nhìn Thường Thiệu Điển bên cạnh: “Người xem lần nữa đi!”

Vừa rồi ở Ngọc Trì Uyển, Thường Thiệu Điển nói hắn có hỉ mạch nhưng không biết là bao nhiêu tháng.

Tạm thời không nói nam nhân có thể sinh hải tử hay không, cửu vĩ hồ khẳng định bất đồng với nữ tử bình thường, nói không chừng thai dưng và chu kỳ mang thai cũng không giống nhau.

“Vi thần thất lễ.”

Chấp hai tay, Thường Thiệu Điển đi tới bên giường loan hạ thất lưng, hắn nhìn mi đầu đối phương nhúu chặt trong lòng một mảnh trống rỗng, loạn thành một đoàn.

Chuyện tình cảm còn chưa xử lý xong, lúc này lại đón nhận một tin tức kinh thiên động địa, hắn thể nhưng có hải tử?!

Dạ Vị Ương không rõ tâm tình hắn hiện tại như thế nào, chỉ muốn Thường Thiệu Điển nói với hắn, hết thấy đều là giả, bất quá chỉ là chẩn nhầm, nhưng tưởng tượng đến hiện giờ hắn không phải một mình, trong thân thể còn có tiểu hồ ly, Dạ Vị Ương liền cảm thấy ám áp kỳ lạ.

Chốc lát sau, Thường Thiệu Điển hai tay bắt đầu di chuyển trên người Dạ Vị Ương, nhìn song mâu Dạ Vị Ương gắt gao theo dõi hắn, ngũ khí bình tĩnh nói: “Đại nhân, thật sự có.”

“Chính là... Ta vì sao không có cảm giác gì?” Dạ Vị Ương được Thường Thiệu Điển đỡ ngồi dậy, cũng không biết có phải bị lời nói Thường Thiệu Điển ảnh hưởng hay không, lúc này chẳng dám cử động mạnh.

“Thân thể đại nhân dù sao cũng bất đồng với thường nhân, như vậy đi, ta trước tiên cấp đại nhân vài phương thuốc dưỡng thai.” Thường Thiệu Điển do dự chốc lát, nói: “Nếu đại nhân không ngại, cứ để Thiệu Điển ở trong phủ ngài, như vậy sẽ thuận tiện một chút.”

Thuận tiện chính là mỗi ngày có thể cấp Dạ Vĩ Ương khám thai, vạn nhất Dạ Vĩ Ương phát sinh tình huống đột biến, hẳn cũng có mặt kịp thời.

“Được, phiền toái người, Thiệu Điển.” Dạ Vĩ Ương vẫn cảm thấy có chút vi diệu, bàn tay theo bản năng sờ bụng mình, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu hồ ly kia đang ở đây?”

Thường Thiệu Điển gật đầu, loãn thất lưng kéo tay Dạ Vĩ Ương xê dịch xuống chút xíu: “Ngay tại đây, đại nhân.”

“Đại nhân, thứ cho ta lẩm miệng, cha đứa nhỏ này là...” Thường Thiệu Điển thật cẩn thận hỏi, sợ chạm đến chỗ đau Dạ Vĩ Ương.

Bất quá hiện tại đó là điều khiến Thường Thiệu Điển lo lắng nhất, Dạ Vĩ Ương cười khổ, cúi đầu nhìn cái bụng phẳng lì của mình, nếu trong thân thể thật có tiểu hồ ly, vậy cha tiểu hồ ly là ai?

“Ta cũng không biết, ta thậm chí còn không rõ từ khi nào lại biến thành như vậy, nói không chừng nó căn bản không có cha đi.” Dạ Vĩ Ương khẽ thở dài, “Dù sao ta chính là cùng thường nhân bất đồng.”

“Tuy rằng đại nhân cùng thường nhân bất đồng, nhưng quy luật vạn vật mang thai sinh hậu đại đều là tương thông, đại nhân gần đây thường cảm thấy buồn ngủ, có lẽ là liên quan đến tiểu sinh mệnh trong bụng.” Thường Thiệu Điển cười nói.

Dạ Vĩ Ương gật đầu, hẳn nhẹ nhàng vỗ bụng mình, chẳng biết có phải tâm lý bị ảnh hưởng hay không, hẳn dường như cảm giác dưới lòng bàn tay mình mơ hồ tồn tại một tiểu sinh mệnh mỏng manh.

“Thiệu Điển người yên tâm, bất luận tiểu hồ ly này do ta tự sinh hay cùng người khác sinh, cũng không quản cha nó là ai, tóm lại, tiểu sinh mệnh này là lễ vật ông trời ban cho ta, ta nhất định sẽ hảo hảo quý trọng.”

“Đại nhân không cần lo lắng, về phương diện chăm sóc đã có vi thần, đại nhân chỉ cần giảm bớt phiền não, giống như ngày thường muốn ăn liền ăn, muốn uống liền uống, tiểu hồ ly khẳng định sẽ rất khỏe mạnh.”

Khỏe mạnh sao?

Dạ Vĩ Ương bỗng dừng nhớ lại tiểu hồ ly hẳn gặp trong mơ, chẳng lẽ chính là đứa nhỏ của hẳn?

“Àn, ta đã biết, ta sẽ bảo quản gia chuẩn bị phòng cho người, lần này phiền toái người rồi!”

“Không phiền toái, đại nhân trước nghỉ ngơi, vi thần trở về thu dọn vài thứ liền trở lại, chính là Hoàng thượng bên kia có hỏi đến, vi thần cùng đại nhân nên thống nhất lời nói một chút.” Thường Thiệu Điển nhìn Dạ Vĩ Ương, nếu Dạ Vĩ Ương đã nói không đem sự tình này nói cho người khác, hẳn tự nhiên sẽ không tiết lộ với Tịch Thiên Thương.

Chẳng qua một thái y đến phủ thượng thư ở, Hoàng thượng cùng Lưu Bá Hề khẳng định sẽ nhận được tin tức, có thể sẽ nghĩ Dạ Vĩ Ương sinh bệnh.

“Hoàng thượng nếu có hỏi, cứ nói ta tâm trạng buồn bực muốn tìm người tâm sự, sẵn tiện nghiên cứu y thuật.”

“Được, vậy vi thần đi một chút sẽ trở lại.”

Thường Thiệu Điển cũng không trì hoãn, sau khi cáo biệt Dạ Vĩ Ương liền ly khai.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Phân phó quản gia thu dọn khách phòng, Dạ Vĩ Ương một mình về phòng, đem sa trường thả xuống, hẳn nằm trên chiếc giường rộng rãi nhìn lên đỉnh trường mà ngẩn người.

Đột nhiên nhớ tới điều gì, hắn vội vàng ngồi dậy từ dưới gối đầu lôi ra một quyển sách, chính là quyển sách có liên quan tới cửu vĩ hồ hắn tìm được Quảng Nam nhưng chưa xem xong.

Sau khi trở về kinh thành hắn sai người đem sách trong thư phòng ở Mân thành gửi tới đây cho hắn, sách này một tháng trước mới đến được tay hắn.

Chẳng qua bận rộn xử lý sự tình trong cung, hơn nữa vì chuyện tình cảm khiến Dạ Vị Ương không còn tâm tư nào xem sách, chỉ cầm trong tay lật vài tờ sau đó đem cất dưới gối.

“Hài tử, hài tử...”

Quyển sách không dày, Dạ Vị Ương lật nhanh một lần nhưng không thấy trong đó ghi nam hồ ly có thể sinh con.

“Cửu vĩ hồ chỉ tồn tại độc nhất, sau khi mang thai sinh hậu đại thì năng lực sẽ biến mất.” Đó là đoạn trước kia Dạ Vị Ương đã đọc qua, hắn cẩn thận nghiên cứu đoạn ngắn này, đột nhiên trong đầu nảy ra một ý niệm.

“Nói cách khác, mặc kệ là nam hồ ly hay nữ hồ ly, đều sẽ có hậu đại.”

Trong sách không có ghi chu kỳ mang thai linh tinh gì đó, hắn nhớ hồ ly bình thường từ lúc mang thai đến sinh con chỉ qua mấy tháng, nhưng hắn hiện tại một chút phản ứng cũng không có, hẳn là không nhanh như vậy.

Nhân loại hoài thai mười tháng, hắn lúc này chẳng hề giống người mang thai chút nào. Nằm trên giường đến tối, Dạ Vị Ương đem quyển sách lật tới lật lui xem mấy lần, vẫn không tìm được đáp án làm cho hắn hài lòng.

Trong sách chỉ viết năng lực đặc thù của cửu vĩ hồ, lịch đại đơn truyền, tiểu hồ ly vừa ra đời không có gì đặc biệt, cũng không có nói cửu vĩ hồ như thế nào mang thai, sinh nở ra sao, khi nào thì sinh nở, lúc hoài thai sẽ có phản ứng gì.

Dạ Vị Ương ngồi ở bên giường phát ngốc, người chung quy sẽ không vô duyên vô cớ có hài tử a.

Chính như vấn đề Thường Thiểu Điển hỏi, cha đứa nhỏ là ai?

Người đầu tiên Dạ Vị Ương nghĩ đến là Bắc Thần Diêu Quang, dù sao khoảng thời gian trước Bắc Thần Diêu Quang là người tối tiếp cận hắn nhất.

Tưởng tượng như vậy, Dạ Vị Ương nhất thời trong lòng chua xót, nguyên bản còn muốn nhanh chóng quên đi Bắc Thần Diêu Quang sau đó cùng Lưu Bá Hề tái hợp.

Nhưng hôm nay nếu thật sự cùng Bắc Thần Diêu Quang có tiểu hồ ly, Dạ Vị Ương không còn mặt mũi nào đến cầu xin yêu thương của Đại tướng quân.

“Gia, gia ngài thức dậy chưa? Có muốn ăn cơm không?” Ngoài cửa là thanh âm của quản gia.

Nhắc đến ăn cơm, hắn thật là có chút đói bụng.

Dạ Vị Ương lười đi vào nhà ăn dùng cơm, liền phân phó quản gia đem đồ ăn vào trong phòng, lúc hỏi Thường Thiểu Điển quay lại phủ chưa, Lý Vính nói còn chưa trở về, bắt quá phòng đã thu thập xong. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đúng rồi, Chúc Hoa đâu, người có gặp hắn không?” Dạ Vị Ương lại hỏi.

“Nga, đang ở trong sân luyện kiếm, hạ nhân chuẩn bị dọn cơm.” Lý Vính trả lời.

“Không cần dọn, lấy thêm chén đũa, gọi hắn vào đây, ta có chuyện muốn nói với hắn.” Dạ Vị Ương phân phó, hắn nhớ quyển sách kia là Chúc Hoa đưa tới, nói không chừng Chúc Hoa sẽ biết chút gì đó về truyền thuyết cửu vĩ hồ.

Lý Vính đi xuống không đến một khắc, Chúc Hoa liền từ ngoài cửa bước vào.

“Đại nhân, tìm ta có việc?”

“Vào đây, đóng cửa lại.”

Trở tay đóng cửa, Chúc Hoa theo ý Dạ Vị Ương ngồi xuống bên bàn.

“Đại nhân tìm ta, chính là vì sáng nay ta lừa người đi du thuyền thưởng sen, kết quả lại cùng Đại tướng quân gặp mặt?” Chúc Hoa sớm đã chờ Dạ Vị Ương đến chất vấn, nhưng đợi cả buổi chiều vẫn không thấy Dạ Vị Ương có phản ứng gì.

Chính là nghe nói Dạ Vị Ương sau khi gặp Thường Thiệu Điển liền một mực ở trong phòng, ngược lại khiến Chúc Hoa lo lắng có phải buổi sáng gặp Đại tướng quân đã làm Dạ Vị Ương bị tổn thương?

“Hai người rõ ràng lưỡng tình tương duyệt, mặc kệ có hiểu lầm hay mâu thuẫn gì thì cứ giải khai là tốt rồi, sao phải giống như hiện tại, làm khó dễ nhau như vậy?” Chúc Hoa không đợi Dạ Vị Ương trả lời liền nói suy nghĩ của mình.

Dạ Vị Ương khẽ cười, lắc đầu: “Ta biết người muốn tốt cho ta và Bá Hề, bất quá trong chuyện tình cảm người ngoài cuộc nhìn rất đơn giản, đến khi trở thành người trong cuộc mới biết có nhiều chuyện phải thân bất do kỷ đến cỡ nào.”

“Vậy đại nhân tìm ta có việc gì?” Nếu Dạ Vị Ương đã nói như thế, Chúc Hoa cũng không nói gì thêm nữa.

Chuyện tình cảm người khác, Chúc Hoa không tiện xen vào, sự tình hôm nay nếu không phải Đại tướng quân kính nhờ, Chúc Hoa cũng không muốn lừa Dạ Vị Ương.

“Còn nhớ lúc ở Mân thành, người từng tìm cho ta một ít sách về cửu vĩ hồ không? Ta có xem qua một quyển, cảm thấy trong đó viết rất đúng, nên muốn hỏi người một chút, người còn biết chuyện nào khác về cửu vĩ hồ không?” Dạ Vị Ương hỏi thẳng vấn đề.

Không ngờ Dạ Vị Ương tìm hán cư nhiên là đàm chuyện cửu vĩ hồ, Chúc Hoa nghĩ một chút, nói: “Trong sách đều là theo dân gian viết ra, chuyện về cửu vĩ hồ ta biết không nhiều, bất quá lúc còn nhỏ có nghe kể một ít.”

“Nói ta nghe xem.” Dạ Vị Ương nhân tình sáng lên, có thể biết hơn một chút chính là lợi thêm một chút.

“Lúc còn nhỏ nghe người ta nói, cửu vĩ hồ vì phải tu luyện chín đuôi, nên sẽ cùng nam tử giao hợp, đợi đến khi hồ lý tu luyện thành chín đuôi sẽ trở thành cửu vĩ hồ chân chính.” Chúc Hoa bình tĩnh tự thuật.

Bọn họ tuy rằng biết Dạ Vị Ương là cửu vĩ hồ, bất quá cùng Dạ Vị Ương sống chung khá lâu, hiểu được nam nhân này ngay cả bản thân vì sao biến thành cửu vĩ hồ cũng không biết, cho nên bọn họ chưa từng đem Dạ Vị Ương trở thành cửu vĩ hồ chân chính mà đối đãi.

“Mà cửu vĩ hồ ở thời điểm mang thai sinh hậu đại sẽ lựa chọn tinh khí nam tử dung hợp vào mình.” Chúc Hoa biết không nhiều, sau khi nói xong liền ngẩng đầu nhìn Dạ Vị Ương, chỉ thấy Dạ Vị Ương chống cằm phát ngốc.”

Hết chương thứ tư

130. Quyển 3 - Chương 5: Ai Là Cha Hàì Tử? (hạ)

Chương thứ năm – Ai là cha hàì tử? (hạ)

...

Chúc Hoa nhẹ giọng hô: “Đại nhân?”

Tổng cảm thấy hôm nay Dạ Vị Ương có điểm bất ổn, nhớ tới Thường Thiệu Điển, Chúc Hoa hỏi: “Đại nhân gần đây thân thể không thoải mái sao?”

“Nga, không, không có, chẳng qua trời nóng nên bị cảm nắng, qua vài ngày là tốt rồi.” Dạ Vị Ương tiếp tục hỏi: “Còn nữa không, về cửu vĩ hồ ấy.”

Chước Hoa lắc đầu, hắn chỉ nhớ được nhiều đó, còn lại đều là lời đồn hồ ly tinh gì đó, hai mắt linh linh câu dẫn hồn người.

“Đại nhân, thật sự không có việc gì?” Chước Hoa lại hỏi, vẫn cảm thấy Dạ Vị Ương bởi vì gặp Lưu Bá Hề nên tinh thần có chút hoảng hốt, buổi tối còn hỏi hắn vấn đề này, thật sự là kỳ quái.

“Ta...” Dạ Vị Ương muốn nói lại thôi, hắn nhìn Chước Hoa trầm mặc hồi lâu, Chước Hoa chính là thị vệ thiếp thân của hắn, bất luận hắn đi nơi nào cơ bản đều mang theo Chước Hoa.

Lấy sự thông minh của Chước Hoa, phỏng chừng không lừa được bao lâu.

“Ta nói cho người một chuyện, chính là người không được nói lại với người khác, cho dù là Hoàng thượng hay Đại tướng quân cũng thế, người đáp ứng ta không?” Dạ Vị Ương nhìn ánh mắt Chước Hoa, nghiêm túc nói.

Dạ Vị Ương rất ít khi nghiêm túc như vậy, Chước Hoa cũng không hỏi đó là chuyện gì, Dạ Vị Ương nói như thế, đại biểu là Dạ Vị Ương tín nhiệm hắn.

“Đại nhân yên tâm, ta tuy rằng lúc đầu đối với người có chút thành kiến, nhưng hiện giờ đại nhân sớm đã là người khiến Chước Hoa kính nể.” Thân là thiếp thân thị vệ bên cạnh Dạ Vị Ương, Chước Hoa đã sớm đem Dạ Vị Ương trở thành cấp trên và bằng hữu của mình.

Dạ Vị Ương ngồi thẳng dậy, nhìn Chước Hoa thấp giọng nói: “Việc này có chút không thể tưởng tượng, thật ra ta cũng vừa mới biết hôm nay, trên thực tế ta không xác định được việc này là thật hay giả.”

“Ta... Thiếu Điển nói, ta có đứa nhỏ.”

Chước Hoa thoáng sửng sốt, nhất thời không cẩn thận cân nhắc ý tứ trong lời nói, kinh ngạc hỏi: “Mẫu thân đứa nhỏ là ai?” Hắn tưởng Dạ Vị Ương ở bên ngoài cùng nữ nhân nào đó có hài tử.

“Ta.” Lần thứ hai trong ngày bị hỏi vấn đề này, Dạ Vị Ương không còn cảm thấy khó mở miệng như lúc đầu.

“Ý của ta là, Thiếu Điển hôm nay bắt mạch cho ta, chẩn ra hỉ mạch.”

Loại chuyện không thể tưởng tượng này đúng là lần đầu Chước Hoa nghe được, cũng minh bạch Dạ Vị Ương vì sao đột nhiên hỏi hắn nhiều chuyện về cửu vĩ hồ như vậy.

“Đại nhân, cha đứa nhỏ là ai?” Chước Hoa nhẹ giọng hỏi, nếu là người khác, hắn khẳng định sẽ cho rằng đối phương nói hươu nói vượn.

Nhưng người này là Dạ Vị Ương, là một hồ ly có chín cái đuôi, nếu Dạ Vị Ương thật sự có đứa nhỏ, vậy cha đứa nhỏ là ai?

Người đầu tiên Chước Hoa nghĩ đến chính là Bắc Thần Diêu Quang, dù sao lúc trước Dạ Vị Ương bị Bắc Thần Diêu Quang bắt đi một đoạn thời gian, sau khi trở về cùng Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương bất hòa, khó tránh khỏi làm cho Chước Hoa nghĩ nhiều.

“Không biết.” Dạ Vị Ương trả lời ngoài dự kiến của Chước Hoa.

Hồ ly thở dài, cúi đầu nhìn xuống đất: “Thiếu Điển nói thể chất ta cùng thường nhân bất đồng, cho nên không thể chẩn ra tiểu hồ ly trong bụng có từ bao giờ.”

“Nhưng bất luận là ai, tóm lại cũng là hài tử của ta, nếu thật sự có, ta sẽ hảo hảo nuôi nó.” Dạ Vị Ương ngẩng đầu lên, trong đôi mắt mang theo mấy phần khẩn cầu, “Chước Hoa, người trước thay ta giữ bí mật.”

“Đại nhân yên tâm, Chước Hoa sẽ đem việc này bảo mật, nhưng đại nhân tính giấu diếm đến bao giờ?”

Chước Hoa lo lắng hỏi.

Trước mắt Dạ Vị Ương thoát nhìn không có gì bất thường, nhưng vạn nhất tương lai bụng lớn giống như nữ tử thì phải làm sao đây, chung quy không thể tiếp tục giấu diếm.

“Sự tình này về sau tính tiếp.”

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Vật nhỏ, người là hài tử của ta phải không?

Dạ Vị Ương biết chính mình đang nằm mơ, giấc mơ thường xuyên quần lấy hân.

Trước kia nếu nằm mơ hân sẽ mộng thấy chính mình biến thành hồ ly, sau đó trở thành cứu vĩ hồ.

Hiện tại hân mơ thấy một tiểu hồ ly giống như con mèo nhỏ, vật nhỏ này chính là hài tử trong tương lai sẽ ra đời của hân đi.

Trong mộng Dạ Vị Ương đem đuôi và thú nhĩ xuất ra, hân thích đem tiểu hồ ly đặt lên cái đuôi lông xù chính mình, nhìn bộ dáng tiểu hồ ly ở trên đuôi lông xù tuyết bạch ngoạn đến vui vẻ, tâm hân cũng ngọt theo.

Có lẽ vì từ nhỏ đến lớn chưa từng trải qua cuộc sống gia đình trọn vẹn, thời điểm xuyên đến đây, Dạ Vị Ương ao ước có một gia đình viên viên mãn mãn, cưới vợ sinh vài bảo bảo xinh đẹp.

Sau khi hân cùng Đại tướng quân nhận thức, trong lòng luôn tiếc hận về sau không có biện pháp sinh hài tử nữa, kết quả hiện tại cư nhiên mang đến cho hân một tiểu hồ ly, thỏa mãn sở nguyện bấy lâu nay của Dạ Vị Ương.

“Ngao ngô.”

Tiểu hồ ly chân tay lóng ngóng theo dưới đuôi nam nhân đi lên, hai chân nhuyển nhuyển dùng sức nhảy vào ngực Dạ Vị Ương, làm Dạ Vị Ương sợ đến mức vội vàng đưa tay đỡ lấy tiểu hồ thiếu chút nữa ngã xuống đất.

“Ngu ngốc, ngay cả đi đường còn chưa vững mà còn nhảy, lỡ ngã thì làm sao.” Ngón tay khê gõ lên đầu tiểu hồ ly, Dạ Vị Ương mang theo quan tâm mắng mấy câu.

Tiểu hồ ly ủy khuất ngao ngô hai tiếng, vươn đầu lưỡi nhỏ liếm ngón tay Dạ Vị Ương, đuôi ở phía sau vẫy a vẫy, dùng sức làm nũng lấy lòng nam nhân.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của tiểu hồ ly, Dạ Vị Ương nhịn không được bật cười: “Người có thể nghe hiểu lời ta sao?”

Tiểu hồ ly cái hiểu cái không gật đầu, hướng trên tay nam nhân cọ cọ, tựa hồ muốn càng nhiều quan tâm và yêu thương.

Tiểu hồ ly khả ái như thế khiến tâm Dạ Vị Ương đều tan chảy, đưa tay khê gãi cái cằm nhỏ tròn tròn của bé con, Dạ Vị Ương nhìn tiểu hồ ly trong lòng âm thầm thở dài, lộ ra tia cười khổ nói: “Vật nhỏ, người có thể nói cho ta biết, cha của người là ai không?”

Tiểu hồ ly nghiêng đầu không rõ ý tứ của Dạ Vị Ương, Dạ Vị Ương nhu đầu tròn tiểu hồ ly: “Vấn đề này hân nên là ta nói cho người mới đúng, bây giờ ta thể nhưng hỏi ngược lại người, thực xin lỗi a, vật nhỏ.”

“Ngao ngô...”

Tựa như an ủi tiểu hồ ly khê kêu một tiếng, bốn phía phiến phiến bạch quang giống như thủy triều vọt vào, Dạ Vị Ương chậm rãi mở mắt.

Tỉnh mộng, hân đưa tay sờ bụng mình, so với tháng trước, thời điểm Thiếu Điển khám cho hân vẫn không có biến hóa gì lớn.

Nếu không phải hân tín nhiệm y thuật của Thường Thiếu Điển, lại thường xuyên mơ thấy tiểu hồ ly, Dạ Vị Ương cũng chẳng dám tin rằng hân là nam nhân hoài đũa nhỏ.

“Dạ đại nhân, thức dậy chưa?” Thường Thiếu Điển ở ngoài phòng khê hô.

“Ăn, vào đi.”

Dạ Vị Ương từ trên giường chậm rãi ngồi dậy, cửa phòng bị người đẩy ra. Sau đó hạ nhân tiến vào thay hần vén màn.

Một mặt dương quang chói mắt bỗng dưng từ ngoài phòng chiếu vào, Dạ Vị Ương có chút không thích ứng chớp mắt, hỏi: “Bây giờ là canh mấy?”

“Đại nhân không cần ăn sáng, trực tiếp dùng bữa trưa được rồi.” Thường Thiếu Điển cười nói.

Đợi hạ nhân đi ra ngoài, Dạ Vị Ương nhìn bốn phía, thấy không còn ai mới nói nhỏ với Thường Thiếu Điển: “Ta mấy ngày nay càng lúc càng dậy trễ, động một chút liền mệt mỏi, luôn nằm mơ thấy tiểu hồ ly, nhưng vì sao nó một điểm phản ứng cũng không có?”

Dạ Vị Ương chỉ vào bụng mình, chỗ đó bằng phẳng như sân bay, chẳng hề giống bộ dáng mang hài tử.

Thường Thiếu Điển hồ thẹn nói: “Vi thần học nghệ chưa tinh, cũng không rõ lắm bụng đại nhân mấy tháng nay vì sao chẳng có biến hóa gì, bất quá từ ngày đó đến nay, mạch tượng đại nhân thực ổn định, nhưng có hơi suy yếu.”

“Ta nên ăn liên ăn, nên uống liên uống, nên ngủ liên ngủ, rảnh rỗi thì ở trong sân đi tới đi lui, như thế nào lại suy yếu a.” Dạ Vị Ương cũng mờ mịt.

Thường Thiếu Điển suy nghĩ chốc lát: “Vi thần có một suy đoán lớn mật, mạch tượng đại nhân suy yếu nói không chừng không quan hệ đến việc ăn uống nghỉ ngơi, chính là bởi vì sự hấp thu đặc thù từ đứa nhỏ, mà đứa nhỏ kia có thiên tính bảo hộ mẫu thân, không tiếp tục hấp thu dinh dưỡng đặc thù trong cơ thể đại nhân, cho nên đứa nhỏ không lớn lên.”

“Dinh dưỡng đặc thù?” Dạ Vị Ương thật sự không nghĩ tới phương diện này.

“Này chỉ là suy đoán của vi thần, đại nhân cùng thường nhân bất đồng, nói như vậy đứa nhỏ muốn lớn lên phải hấp thu dinh dưỡng bất đồng.”

Thường Thiếu Điển nói lời này ngược lại nhắc nhở Dạ Vị Ương, thói quen buồn ngủ ước chừng bắt đầu từ hai tháng trước, gần đây tuy rằng vẫn còn nhưng không có xu hướng tăng lên. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Có lẽ muốn tiểu hồ ly lớn lên không thể dùng loại thức ăn bình thường, nhưng đó là cái gì a?

Sau khi nếm qua cơm trưa, Dạ Vị Ương ngồi trong xe ngựa tiến cung, nửa chống đầu yên lặng suy nghĩ, hần nhớ tới lời đồn về hồ ly Chúc Hoa kể với hần.

Tỷ như thông qua phương thức giao hợp lấy tinh khí nam nhân biến thành cửu vĩ hồ, tình huống đó ứng trọn trên người hần, lúc trước mỗi lần cùng người làm cái kia liền biến thành hồ ly, sau khi thức dậy sẽ mọc thêm một cái đuôi, đau bệnh trên thân thể cũng theo đó mà biến mất.

Dạ Vị Ương nhất thời bị ý tưởng vừa nảy ra trong đầu hù dọa, chẳng lẽ hần phải cùng nam nhân làm chuyện đó, tiểu hồ ly mới có thể lớn lên?

“Đại nhân, tới rồi.”

Xe ngựa ngừng lại, Chúc Hoa xốc màn đưa tay đỡ Dạ Vị Ương đi ra, gặp nam tử tinh thần có điểm hoảng hốt, Chúc Hoa lo lắng hỏi: “Đại nhân, thân thể không thoải mái sao?”

“Ta không sao, người không cần quá lo lắng, ta vẫn như ngày thường không có việc gì, chính là khi này suy nghĩ vài chuyện linh tinh.” Dạ Vị Ương lắc đầu, hít sâu một hơi đi đến cỗ kiệu chờ phía trước.

Chúc Hoa theo sát bên cạnh, thời điểm thay Dạ Vị Ương xốc màn kiệu để nam nhân ngồi vào thì phía sau truyền đến tiếng vó ngựa.

Dạ Vị Ương cùng Chúc Hoa đồng thời nhìn qua, ở trong cung có thể cưỡi ngựa chỉ có một người.

Biệt ly ngày ấy hai người đã một tháng không gặp nhau, hôm nay liền không hẹn mà gặp, tầm mắt Dạ Vị Ương và Lưu Bá Hề giao giữa không trung.

Nam tử cười Ô Vân hướng Dạ Vị Ương cùng Chúc Hoa gật đầu, tựa hồ muốn nói cái gì, thoáng hé miệng lại ghen trở về.

Dạ Vị Ương cúi đầu tránh tầm mắt đối phương, hẩn nghe tiếng vó ngựa lướt qua bọn họ, thời điểm Lưu Bá Hề bỏ đi trong lòng hẩn bỗng dưng có chút suy sụp cùng buồn bực.

Nhưng chẳng bao lâu, hẩn chợt nghe phía trước cách đó không xa truyền đến thanh âm của Lưu Bá Hề: “Dạ đại nhân muốn tiến cung gặp Hoàng thượng sao?”

Hết chương thứ năm

131. Quyển 3 - Chương 6: Cuối Cùng Cũng Có Dấu Hiệu

Chương thứ sáu – Cuối cùng cũng có dấu hiệu

...

Trước kia kêu “Vị Ương”, giờ đổi thành “Dạ đại nhân”.

Dạ Vị Ương ngẩng đầu nhìn Lưu Bá Hề cách đó không xa, cũng không biết có phải nguyên do tái kiến Đại tướng quân hay không, cảm thấy nam nhân kia nhảy từ trên lưng ngựa xuống tư thế hảo suất.

“Ân, Đại tướng quân cũng vậy sao?”

“Nếu cùng đường, không ngại để tại hạ mang đại nhân vào.” Lưu Bá Hề lập tức đi tới, trên mặt vẫn là ý cười thản nhiên, tuy rằng lúc này đã cuối hè, nhưng người này khi cười lộ lên tựa như xuân phong quét vào mặt, khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Thời điểm Lưu Bá Hề đến gần, Dạ Vị Ương bỗng dưng có xúc động muốn nhào vào lòng ngực đối phương.

“Hay là Dạ đại nhân khinh thường tại hạ?” Gặp Dạ Vị Ương không trả lời chỉ nhìn chằm chằm mình, trong mắt Lưu Bá Hề rất nhanh hiện ra tia cười nhẹ.

“Đương nhiên không phải.” Hồ ly vội vàng giải thích.

Sau khi nói xong Dạ Vị Ương cảm thấy có điểm không thích hợp, Lưu Bá Hề từ trước đến nay đối nhân hoặc là lạnh lùng như băng, hoặc là ôn hòa như thanh tuyến, không giống như bây giờ dùng lời khiêu khích người khác.

Dạ Vị Ương nhất thời hiểu ra, Lưu Bá Hề đây là cố ý!

“Một khi đã như vậy, Dạ đại nhân cũng đừng khách khí.” Dứt lời, Lưu Bá Hề tiến lên ở trước mặt mọi người đem Dạ Vị Ương cấp bế lên.

Trong phút chốc thiên hoàn địa chuyển, từ khi biết trong bụng mình có tiểu hồ ly, về sau Dạ Vị Ương hành động liền trở nên vô cùng cẩn thận, hẩn vội bắt lấy bả vai Lưu Bá Hề sợ chính mình ngã xuống.

Trực tiếp ôm Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề thả người nhảy lên ngựa, đem nam nhân ủng trong ngực mình, khẽ quát một tiếng phi ngựa tiến cung.

Sau lưng là khí tức ấm áp quen thuộc làm người ta quyến luyến, bên tai mơ hồ cảm giác được hơi thở ôn noãn của Đại tướng quân, có chút ngứa, phần ngứa này trực tiếp chui vào trong tâm Dạ Vị Ương.

Hai tay nắm chặt yên ngựa, Dạ Vị Ương cảm thấy gò má mình có điểm nóng.

Tuy rằng đã lâu không cùng Lưu Bá Hề hảo hảo nói chuyện, hảo hảo gặp mặt, nhưng quan hệ bọn họ trước đây cũng coi như là lão phu lão thi, lúc này thoáng thân mật ngược lại càng trở nên miễn cảm.

Hít sâu một hơi thở làm hai gò má nóng bỏng chính mình hạ nhiệt xuống, Dạ Vị Ương nhìn phía trước, từng đợt gió lạnh nhẹ nhàng phát qua khuôn mặt hắc, cảnh vật cùng kiến trúc hai bên đều biến thành cụm màu sắc mơ hồ lao nhanh vùn vụt.

Tình này cảnh này, khiến hắc nhớ đến năm đó thời điểm lần đầu tiên cung.

Khi ấy hai chân hắc đi lại không tiện, là Tịch Thiên Thương phái Lưu Bá Hề tự mình đến đón hắc vào cung, Đại tướng quân tuy rằng đối với hắc ôn hòa mỉm cười, nhưng phần ám áp kia cho đến bây giờ tựa hồ vẫn chưa từng thay đổi.

Vừa rồi ở cửa ngẫu nhiên gặp Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương còn tưởng rằng đối phương sẽ phi ngựa bỏ đi, khoảnh khắc đó nói không thất vọng khó chịu là giả, nhưng cuối cùng Đại tướng quân vẫn quay trở về.

Người này trong lòng có hắc, vẫn luôn có hắc.

Nam nhân tốt như vậy, thiên hạ đi đâu tìm được người thứ hai?

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

“Còn nhớ thời điểm trước kia ta đón người vào cung không?” Lưu Bá Hề đột nhiên mở miệng, lời nói hiển nhiên tương đồng với suy nghĩ của Dạ Vị Ương.

“Nhớ.” Dạ Vị Ương gật đầu, hắc sao có thể quên.

“Lúc đó là sau khi ta cứu người chúng ta lần thứ hai gặp mặt, đừng nhìn khi đó ta mặt lạnh, lúc ôm người vào xe ngựa nhìn dáng vẻ khẩn trương của người, khiến ta đột nhiên cảm thấy người thực đáng yêu.”

Trong lời nói dẫn theo vài phần ý cười nhợt nhạt, Lưu Bá Hề nhìn nam nhân trong ngực hồi lâu không gặp, thanh âm không tự giác ôn nhu xuống: “Thẳng đến buổi tối ở Ngọc Hành Sơn, làm cho ta triệt triệt để để nhớ kỹ người.”

Dạ Vị Ương trong đầu oanh một tiếng, hắc đương nhiên nhớ rõ buổi tối đầu tiên ở Ngọc Hành Sơn xảy ra chuyện gì.

Lúc ấy hắc đi đứng không tiện nên không có biện pháp đi vệ sinh, vẫn là mặt dày để Lưu Bá Hề đi lấy cho hắc cái bô, thật sự muốn kiếm cái lỗ nào đó chui vào, hiện giờ Lưu Bá Hề còn cố ý nhắc lại với hắc.

“Người đúng là vạch áo cho người xem lưng.” Dạ Vị Ương dùng khuỷu tay thúc vào bụng nam nhân, tuy rằng quan hệ bọn họ hiện tại lâm vào khó xử, nhưng cũng không ngăn được hồ ly hắc ngạo kiêu.

Khuỷu tay sau khi thúc vào, bụng Dạ Vị Ương đột nhiên nhói lên, từ khi hắc biết mình có đứa nhỏ, đây là lần đầu tiên cảm giác được trong bụng có dị dạng.

Hắc thấp giọng ‘ưm’ một tiếng, loan thất lưng hơi ôm lấy bụng, đau đớn kia đến nhanh cũng đi nhanh, dường như tiểu hồ ly ở trong bụng dùng chân đạp hắc.

“Làm sao vậy, chỗ nào không thoải mái?” Dạ Vị Ương ngay tại trong ngực Lưu Bá Hề, Đại tướng quân lập tức phát hiện hành động vừa rồi của Dạ Vị Ương, thấy nam nhân ôm bụng trên mặt thần sắc phức tạp, hắc vội dừng ngựa.

“Không có việc gì, có thể buổi sáng ăn nhiều nên bụng có điểm no.” Chịu đựng nhảy nhót trong bụng, Dạ Vị Ương nhẹ nhàng xoa cái bụng vẫn còn bằng phẳng.

Dưới bình tĩnh bên ngoài, trong lòng đã sớm loạn cào cào.

Lúc này là vật nhỏ đạp hắc? Không ngờ hoài đứa nhỏ bị nó đạp sẽ có cảm giác như vậy.

?

Suốt một tháng nay, Dạ Vị Ương chỉ có ở trong mộng mới gặp được tiểu hồ ly, hẳn ban đầu biết mình có đứa nhỏ, liền mang tâm tình khiếp sợ, bất khả tư nghị, sau đó chậm rãi tiếp nhận, đến hiện tại chính là có chút chờ mong cùng vui sướng không thể nói rõ.

Tư tưởng thay đổi đồng thời đối với tiểu hồ ly trong bụng hơn vài phần mong đợi, nhưng bụng hẳn vẫn bằng phẳng không hề biến hóa, bình thường trừ bỏ buồn ngủ cũng không có gì đặc biệt, lúc này đột nhiên bị tiểu hồ ly đạp một cái, khiến Dạ Vị Ương rốt cuộc cũng có cảm giác “Chính mình có đứa nhỏ”.

Gặp Dạ Vị Ương không có dị sắc gì, Lưu Bá Hề yên tâm, thuận miệng cười nói: “Mùa hè khí trời nóng bức, ham đồ lạnh dễ làm hư bụng, có muốn ta đưa người đi phương tiện một chút sau đó mới đến Thiên Nguyên điện tìm Hoàng thượng?”

“Không cần!” Dạ Vị Ương dứt khoát từ chối, có chút giận dữ làm mặt lạnh.

Hắn trong lòng thầm mắng Lưu Bá Hề, cư nhiên nghĩ hắn bị tiêu chảy, trong bụng hẳn là tiểu hồ ly a, vạn nhất tiểu hồ ly này là của Lưu Bá Hề thì sao? Đến lúc đó Lưu Bá Hề còn dám để hắn đi vệ sinh không.

Nói đi cũng phải nói lại, hiện tại còn chưa biết cha đứa nhỏ là ai đi.

Có thể là của Lưu Bá Hề chăng?

Dạ Vị Ương trong lòng xoắn xuýt, hẳn thầm mặc niệm: tiểu bảo bối a tiểu bảo bối, người cảm giác được nam nhân ở bên cạnh ba ba không, nếu người thích người này và nghe được lời ba ba nói, vậy người liền đá nhẹ ta một cái đi.

Đợi hồi lâu bụng vẫn không có phản ứng gì, Dạ Vị Ương tâm tình vui sướng nhất thời lạnh xuống, chẳng lẽ không phải của Bá Hề sao?

Thời điểm Dạ Vị Ương đang nghĩ ngợi, Lưu Bá Hề đã cười ngựa đến bên ngoài Thiên Nguyên điện, Đại tướng quân trước nhảy xuống ngựa: “Tới rồi.”

“Ân.” Có chút ử rừ lên tiếng, Dạ Vị Ương đưa tay để Lưu Bá Hề đỡ hắn, chính là đang chuẩn bị bước xuống bụng đột nhiên nhói lên.

Dạ Vị Ương bị kinh động bất ngờ này làm giật mình trượt chân ngã xuống ngựa, vững vàng được Lưu Bá Hề ôm lấy.

Đại hồ ly giương mắt chống lại tầm mắt lo lắng của Lưu Bá Hề, hẳn dè xuống vui sướng nổi lên trong lòng: “Vừa rồi suy nghĩ vài chuyện, có chút phân tâm, người thả ta xuống đi.”

Lưu Bá Hề đem Dạ Vị Ương thả xuống, khe thở dài, trên mặt không khỏi cười khổ: “Cứ mơ mơ màng màng như vậy, khiến người ta như thế nào yên tâm đây.”

Hai người đối mặt nhìn nhau, lúc này Lý công công từ Thiên Nguyên Điện đi ra, hướng bọn họ hô: “Đại đại nhân, Đại tướng quân, Hoàng thượng đang ở bên trong chờ nhị vị a, thỉnh.”

Những điều muốn nói chỉ có thể tạm thời nghẹn trở về, hẳn đi ở phía sau, hẳn nhìn bóng dáng Lưu Bá Hề cúi đầu giờ khóe môi, nhẹ nhàng sờ bụng mình.

Vừa rồi vật nhỏ đá hắn, có thể nào Bá Hề chính là cha nó?

Đến Thiên Nguyên Điện, Tịch Thiên Thương sớm đã chờ bọn họ, thán trước Dạ Vị Ương đưa ra một biện pháp đối phó Nguyệt Thăng quốc.

Chính là nhiễu loạn vùng sản xuất trà ở phía Nam Nguyệt Thăng, lâu nay lá trà đều được đám trà thương kia thu mua, Dạ Vị Ương liền lợi dụng quyền lực trong tay để một thương đội đến trước tiến hành mạo dịch.

Thông qua mạo dịch thu mua với sản lượng lớn giá cả cao hơn mức bình thường, làm cho đám trà thương đoàn địa phương cũng phải nâng giá theo, kể đến người đi giá cả đồng thời dần nâng lên, khiến sản lượng trà ở Nguyệt Thăng quốc tiêu thụ cũng càng ngày càng cao.

Cũng bởi vì giá trà quá cao nên tiêu dùng trong nước giảm sút, rất nhiều trà thương bởi vì lợi nhuận thấp cùng sức mua yếu mà toàn bộ đóng cửa.

Theo như gần đây, bọn họ chẳng những làm nhiễu loạn giá trà địa phương, còn giảm thiểu rối loạn ở phía Nam Thiên quốc.

Dạ Vị Ương phái thương đoàn đem lá trà Thiên quốc bán cho Nguyệt Thăng quốc với giá cả thấp hơn giá thị trường, dân bản xứ liền đổi sang mua trà Thiên quốc.

Nông dân Nguyệt Thăng trồng trà vẫn duy trì giá cả ban đầu, nhóm trà thương của Dạ Vị Ương lại không thu mua trà địa phương, điều này khiến nông dân trồng trà Nguyệt Thăng sản lượng bán ra không khỏi càng ngày càng thấp.

Dần Dần, Dạ Vị Ương bọn họ đã có thể nắm quyền định giá trà bản địa.

Trà chính là bước đầu tiên trong kế hoạch của Dạ Vị Ương, mậu dịch ở một vài địa phương Nguyệt Thăng đều chậm rãi bị hấn công kích, tin tức lan truyền hiện tại cực kỳ thấp, hơn nữa xã hội Nguyệt Thăng đối với mậu dịch kinh tế hiểu biết khiếm khuyết, phỏng chừng chờ đến khi Nguyệt Thăng tỉnh táo lại, bộ phận kinh tế đã bị Dạ Vị Ương khống chế.

“Hiện giờ bên Nguyệt Thăng bởi vì kinh tế biến động nên có chút bận rộn, động tác ở phía Nam Thiên quốc cũng nhỏ đi không ít, đợi Bá Hề phái nhân mã đi giáo huấn chúng, bọn chúng liền an phận.”

Tịch Thiên Thương hừ lạnh: “Không đánh chúng, chúng sẽ không biết đau, làm cho chúng đau đến kêu cha gọi mẹ, mới nhớ kỹ Thiên quốc chúng ta không phải nơi bọn chúng có thể tùy tiện trêu chọc.”

Tịch Thiên Thương nhìn qua nam nhân, cười hỏi: “Vị Ương, ngươi lại lập được công lớn, muốn thưởng cái gì, cứ nói ra đi.”

“Đây là chuyện vi thần nên làm.”

“Một năm nay ngươi vì Thiên quốc làm rất nhiều chuyện, trẫm cũng nên làm cho ngươi chút gì đó.” Tịch Thiên Thương nói xong liền nhìn Lưu Bá Hề bên cạnh: “Đại tướng quân, ngươi nói có phải không?”

Dạ Vị Ương nhìn hai người, như thế nào cảm thấy mình đang bị lừa gạt?

Hết chương thứ sáu

132. Quyển 3 - Chương 7: Đứng Cùng Trận Tuyến

Chương thứ bảy – Đứng cùng trận tuyến

...

“Sinh thần?” Dạ Vị Ương nghe có chút mộng, hần cười nói: “Hoàng thượng có lẽ quên rồi, sinh thần ta đã qua mấy tháng trước.”

Nói là sinh thần, kỳ thực chỉ là sinh thần của thân thể này, lúc đó hần vẫn chưa trốn khỏi tay Bắc Thần Điều Quang, bản thân hần chẳng để ý, Bắc Thần Điều Quang cũng không biết.

Chờ Dạ Vị Ương trở về Thiên kinh thì sinh thần đã sớm qua, tự nhiên cũng liền quên, không hiểu vì sao Tịch Thiên Thương lại nhắc đến chuyện này.

“Ai nói qua rồi thì không thể đền bù?” Tịch Thiên Thương chung quy vẫn tìm được lý do, “Năm đó vào thời gian này ta cùng Lưu Bá Hề ở Ngọc Hành sơn nhặt được tiểu hồ ly, khi ấy duyên phận chúng ta đã bắt đầu. Chính là vài ngày nữa đến sinh thần sư phụ, vừa lúc chúng ta đã lâu không gặp mặt, vậy liền cùng nhau đến Ngọc Hành sơn tụ họp đi, thuận tiện nghỉ hè, các người thấy sao?”

Đến Ngọc Hành sơn thăm sư phụ đương nhiên tốt, Dạ Vị Ương cũng có chút tưởng niệm cuộc sống yên bình trên núi, hần lặng lẽ nhìn qua Lưu Bá Hề, người nọ cũng đang nhìn hần.

Giống như làm chuyện xấu bị người bắt gặp, Dạ Vị Ương xấu hổ quay đầu sang chỗ khác.

“Như thế nào, chẳng lẽ ngươi không muốn đi gặp sư phụ?” Tịch Thiên Thương cười hỏi.

Dạ Vị Ương gật đầu: “Đương nhiên muốn.”

“Thế thì ba ngày sau chúng ta xuất phát đến Ngọc Hành sơn.” Tịch Thiên Thương vỗ tay quyết định.

Dạ Vị Ương còn tưởng hôm nay phải thương lượng đại sự gì, nếu đã như vậy hẳn cũng không ý kiến thêm nữa, lúc đứng lên chuẩn bị rồi đi thì bị Tịch Thiên Thương gọi lại.

“Hoàng thượng, có chuyện gì sao?” Dạ Vị Ương nhìn ra cửa, Lưu Bá Hề đã đi mất.

Động tác nho nhỏ này không trốn được ánh mắt Tịch Thiên Thương, Tịch Thiên Thương kéo vạt áo bắt chéo chân, trong tay bưng chén trà nhỏ, hơi dựa vào ghế mỉm cười đánh giá Dạ Vị Ương.

Bộ dáng lưu manh lại lộ ra vài phần đùa giỡn, Dạ Vị Ương hướng Tịch Thiên Thương trừng mắt.

Từ khi hắn về kinh thành, Tịch Thiên Thương coi như an phận, mỗi lần gặp mặt đều là bàn về công sự, không hề động thủ động cước như trước kia.

“Nói đi, ngươi và Lưu Bá Hề có chuyện gì, sao không cùng một chỗ?” Nhẹ nhàng thổi lá trà trên mặt nước, Tịch Thiên Thương hớp ngụm nhỏ, tà tà liếc nhìn Dạ Vị Ương.

Vừa rồi còn ra dáng hoàng đế nghiêm chỉnh, lúc này liền giống như lão địa chủ trong phim truyền hình, ngữ khí khinh mạn cường hào ác bá.

“Hoàng thượng quan tâm cũng thật nhiều.”

Mất thấy Tịch Thiên Thương lộ ra bộ dáng biếng nhác không đứng đắn, Dạ Vị Ương cũng lười ngồi thẳng, thời gian gần đây hắn rất dễ mệt mỏi.

Tịch Thiên Thương nở nụ cười: “Hồ ly ngươi tính tình càng lúc càng lớn, ta là Hoàng thượng, có ai nói chuyện với Hoàng thượng như ngươi không?”

Hoàng thượng chẳng phải nên xưng là “trẫm” sao? Dạ Vị Ương không nhớ bắt đầu từ khi nào, Tịch Thiên Thương nói chuyện với hắn không còn xưng “trẫm” nữa mà đổi thành “ta”.

Năm trước Dạ Vị Ương thật sự nghĩ rằng Tịch Thiên Thương là hoàng đế không thể tới gần không thể mạo phạm. Nhưng một năm nay xảy ra quá nhiều chuyện loạn thất bát tao, nếu hắn hiện tại xem Tịch Thiên Thương là hoàng đế bình thường, Tịch Thiên Thương cũng sẽ không nguyện ý.

Thời tiết mùa hè chính là oi bức, mặc kệ trong cung hay ngoài cung đều như nhau, Dạ Vị Ương hô khẩu khí, nói: “Hoàng thượng không đi quan tâm lễ dân bách tính, quốc gia xã tắc, quan tâm cuộc sống cá nhân của ta làm gì.”

“Cuộc sống cá nhân? Cách dùng từ của ngươi cũng thật thú vị, ai biểu Hoàng thượng ta thích hồ ly ngươi, nghe nói ngươi cùng Lưu Bá Hề tách ra ta thật cao hứng a, này có nghĩa là cơ hội của ta đã đến?” Tịch Thiên Thương hướng Dạ Vị Ương cười mỉa mí.

“Ngươi thích ta, nhưng không nhất định ta phải thích ngươi a, Hoàng thượng đừng tự nâng cao mình.” Biết Tịch Thiên Thương hiện tại sẽ không như trước đây hù dọa hay sinh khí với hắn, Dạ Vị Ương lá gan liền phì ra, dám cùng Tịch Thiên Thương tranh luận.

Đại hồ ly ghét bỏ liếc nhìn Tịch Thiên Thương, còn kém xuất đuôi làm động tác khinh bỉ: “Ta là hồ ly vừa ích kỷ lại nhỏ mọn, không thích người của mình cùng người khác một chỗ, Hoàng thượng là nhất quốc chi quân, tương lai khẳng định phải thú thê nạp thiếp, nối dõi tông đường, chỉ bằng điểm này, Hoàng thượng và ta đã không có khả năng.”

“Kia nếu tương lai ta không thú thê nạp thiếp, cũng không có hậu đại thì sao?” Tịch Thiên Thương vẫn là bộ dáng không đứng đắn, cười nói ra mấy câu khiến Dạ Vị Ương hơi kinh ngạc.

“Nếu thật như vậy, Dạ Vị Ương sẽ bị quần thần mắng đến chết.” Ghế không có đệm lót, ngồi rất không thoải mái, Dạ Vị Ương xê dịch mông.

“Được rồi, lại đây ngồi.” Tịch Thiên Thương đứng lên, đi tới ả tháp kế bên cửa sổ cởi hài ngồi lên.

Hắn chỉ vào ải tháp bên kia bàn, ý bảo Dạ Vị Ương qua đây.

Không có lý do gì bạc đãi chính mình, huống chi hắn bây giờ không phải một người, nên vì tiểu hồ ly trong bụng mà suy nghĩ. Dạ Vị Ương đi qua học theo Tịch Thiên Thương cỡi hài ngồi lên ải tháp.

“Người tốt nhất đừng xằng bậy, bằng không ta liền nói với sư phụ, làm cho hắn đánh ngươi.” Nghĩ đến thành tích trước đây của Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương quyết định tiên pháp chế nhân, cảnh cáo trước.

Nay đã bất đồng với ngày xưa, hắn là đại hồ ly có thể xuất ra đuôi chiến đấu cũng không tồi.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

“Người là hồ ly lắm mồm.” Cười mắng một câu, Tịch Thiên Thương sai cung nữ mang lên hai chén ô mai giải nhiệt, rồi bày ra bàn cờ, “Chúng ta đã lâu không tâm sự, đến, vừa chơi cờ vừa nói chuyện.”

Đội cung nữ đi xuống, Tịch Thiên Thương lại thấp giọng cười nói: “Một Lưu Bá Hề đã khiến ta đau đầu, nếu ta lại chạm vào ngươi, Lưu Bá Hề cùng sư phụ liền thủ cùn không đánh ta nằm bò ra đất sao.”

Cái gì mà đã lâu không tâm sự, Dạ Vị Ương lúc này chỉ muốn hồi phủ, nói cho Thiếu Điển tình trạng ở bụng mình, để Thiếu Điển thay hắn bắt mạch.

“Hoàng thượng, ta không biết chơi cờ vậy.” Dạ Vị Ương nhìn Tịch Thiên Thương bày cờ vậy, cười nói: “Nếu không chúng ta chơi cờ năm quân đi.”

Hắn đã lâu không chơi cờ năm quân, tay có chút ngứa.

“Cờ năm quân?” Tịch Thiên Thương như lạc trong sương mù, sau khi nghe Dạ Vị Ương đơn giản giải thích hắn có chút đỏ khốc đỏ cười, năm quân cờ liền thành cờ năm quân a.

Một bên hạ xuống cờ năm quân, Tịch Thiên Thương một bên chậm rãi mở miệng: “Không trêu chọc ngươi nữa, nói đi, ngươi cùng Lưu Bá Hề có mâu thuẫn gì, có liên quan đến ta không?”

“Phốc” Không hề báo trước, đại hồ ly ngồi đối diện hắn đột nhiên phun ra ngụm ô mai, văng đầy mặt Tịch Thiên Thương.

Tịch Thiên Thương nhất thời ngốc lảng, nhìn Dạ Vị Ương biểu tình khó coi giống như ăn phải đồ thiu, hắn cúi đầu nhìn nước ô mai nhỏ trên mặt mình, “Uy, ngươi có cần phải kinh ngạc như vậy không?”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Ta không cố ý!” Hắn quả thực không cố ý, hắn chính là nhấp một ngụm mai, kết quả vị chua của nước ô mai làm hắn chịu không nổi, lập tức cảm thấy ghê tởm mà phun ra, hắn vội vàng nâng tay áo lau mặt Tịch Thiên Thương.

Tịch Thiên Thương cười kéo tay hắn: “Tốt lắm tốt lắm, quần áo ngươi lau đến bẩn hết rồi.” Tuy rằng bị phun đầy đầu có chút chật vật, nhưng khiến Dạ Vị Ương lau mặt cho hắn cảm giác rất tốt a.

Nhanh chóng gọi cung nữ mang quần áo sạch và nước ô mai mới vào, Tịch Thiên Thương tùy tiện xoát xoát thay quần áo, sau đó thấy Dạ Vị Ương ngồi ở ải tháp khấn trương nhìn mình.

Phất tay bảo cung nữ lui xuống, Tịch Thiên Thương ngồi trở lại vị trí, cười nói: “Nếu ngươi có thể mỗi lần đều lấy tay lau mặt ta, thì ta cho ngươi phun mỗi ngày cũng không tồi.”

Lời này nhất thời khiến Dạ Vị Ương nhin không được bật cười, không khí vốn có chút căng thẳng liền biến mất không còn một mảnh.

“Hoàng thượng, ta không phải người đầu tiên phun ngươi sao?” Dạ Vị Ương hỏi, cảm thấy từ sau khi trở về, Tịch Thiên Thương chột trở nên dễ ở chung hơn so với trước kia, đối đãi hắn cũng bất đồng, tự nhiên nhi nhiên khiến người ta thả lỏng.

“Ngươi hỏi thật hay nha, trừ ngươi ra còn ai dám phun ta như vậy.” Tịch Thiên Thương cầm lấy chén ô mai uống một ngụm, ngọt ngọt chua chua rất ngon miệng.

“Đây không phải khổ được, như thế nào lại phun ra.”

“Không chua sao?” Dạ Vị Ương cúi đầu cẩn thận nhấp một ngụm, còn chưa nuốt vào liền phun ra lần nữa, ngũ quan trên mặt đều trở nên vụn vỡ.

“Thật chua.” Nước tựa như hạt châu trực tiếp rơi xuống, Dạ Vị Ương che miệng nhìn quanh phòng, thấy trên bàn có đặt điểm tâm vôi vàng nhảy xuống cầm khối điểm tâm ngọt nhét vào miệng mới cảm thấy thoải mái hơn.

“Ta không biết trước kia ngươi không thể ăn chua a.” Phản ứng của Dạ Vị Ương khiến Tịch Thiên Thương vừa kinh ngạc lại tò mò, “Ta nghe nói gần đây Thường Thiếu Điển ở trong phủ ngươi, chính là sinh bệnh sao?”

Nuốt xuống khối điểm tâm ngọt, nghe Tịch Thiên Thương hỏi, Dạ Vị Ương lắc đầu: “Không, chẳng qua gần đây đối với y thuật có chút hứng thú, muốn cùng Thiếu Điển lĩnh giáo một chút.”

“Thực không có việc gì?”

“Không có việc gì.” Dạ Vị Ương cũng biết như vậy rất kỳ quái, hẳn trước kia rất thích ăn đồ chua cay, cũng thích uống nước ô mai, lúc này như thế nào vừa uống một ngụm liền cực kỳ khó chịu.

Chẳng lẽ liên quan tới tiểu hồ ly trong bụng? Đang lúc nghĩ ngợi, lại nghe Tịch Thiên Thương nói: “Bá Hề là thật lòng thích ngươi, ta biết ngươi cũng thích hắn, hiện tại hai người gặp nhau, kẻ nhân người nhô còn ra cái dạng gì.”

Tịch Thiên Thương tín nhiệm y thuật của Thường Thiếu Điển, nghĩ đến Dạ Vị Ương có Thường Thiếu Điển chiếu cố, cũng không đem hành động vừa rồi của Dạ Vị Ương để trong lòng.

Dù sao, hẳn hôm nay tìm Dạ Vị Ương là có sự tình khác cần bàn.

“A?” Dạ Vị Ương sửng sốt, hẳn không có nghe lầm đi, Tịch Thiên Thương kể từ trước đến nay luôn cố sức chen chân giữa bọn họ cứ nhiên làm người hòa giải?

“Kinh ngạc như vậy làm gì, vì ta thật lòng thích ngươi nên muốn ngươi vui vẻ, ngươi và Bá Hề một người là ái nhân của ta, một người bằng hữu tốt của ta, nhiều năm trước ta và Bá Hề cũng bởi vì tranh giành tiểu hồ ly khiến cho tiểu hồ ly bỏ đi.”

Tịch Thiên Thương cúi đầu âm thầm cười: “Lần này ta sẽ không để chuyện đó tái diễn lần nữa.”

Cho dù bọn họ không nói rõ, nhưng sự kiện Dạ Vị Ương ở Mân thành bị Bắc Thần Diêu Quang bắt đi làm cho Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương rất nhanh đứng cùng trận tuyến.

Bọn họ không muốn Dạ Vị Ương lại rơi vào hiểm cảnh, cũng không thể tái chịu đựng thống khổ khi mất đi nam nhân này.

Hết chương thứ bảy

133. Quyển 3 - Chương 8: Ba Người [1]

Chương thứ tám – Ba người [1]

...

“Có ý gì?” Dạ Vị Ương không phải không hiểu lời của Tịch Thiên Thương, hẳn chẳng qua không có biện pháp tin tưởng hoàng đế này cứ nhiên nói ra những lời như thế.

“Ngốc hồ ly, ngươi không phải luôn muốn như vậy sao?” Tịch Thiên Thương đưa tay xoa đầu Dạ Vị Ương.

Nói người này thông minh, quả thực là rất thông minh, có kiến thức xây dựng đập nước, có kiến thức về kinh tế, thông minh đến làm cho người ta yêu thích. Có lẽ ở thời điểm này, tiểu hồ ly có chút trì độn, nhưng vẫn đáng yêu không chịu được.

Hiện tại chưa đến một năm, Tịch Thiên Thương đối với Dạ Vĩ Ương đã không còn coi khinh như ban đầu, mà thật sự động tâm động tình, mỗi khi nhìn thấy đại hồ ly hần liền muốn tiến lên ôm vào trong ngực mà xoa nắn.

“Người muốn thích ai liền thích người đó, từ nay về sau ta sẽ không tái bút người, cũng không cưỡng bách người việc gì nữa, chỉ cần người đừng tính toán bỏ ta là được.”

Gặp Dạ Vĩ Ương lẳng lẳng nhìn mình, Tịch Thiên Thương tựa đầu ra phía sau ra vẻ tiêu sái giường khoe môi: “Thế nào? Có phải bị ta làm cảm động rồi không? Trước kia ta cũng không nghĩ sẽ vì tình yêu mà hy sinh, nhưng nam nhân ôn nhu chu đáo lại anh tuấn như ta, lúc này phát hiện cũng chưa muộn.”

“Người nói cứ như là hiện tại người có thể khi dễ ta, nhưng hôm nay bất đồng với ngày xưa, muốn khi dễ ta cũng phải xem khả năng người tới đâu.” Đại hồ ly quyết đoán tặng cái khinh thường, xú hoàng đế này da mặt vẫn dày như trước.

“Ta thích khi dễ ai liền khi dễ, có muốn thử xem một chút?” Trên mặt biểu tình biến đổi, Tịch Thiên Thương cười tà cầm lấy tay Vĩ Ương.

Quân cờ trong tay Đại hồ ly “đang” một tiếng đặt xuống bàn cờ, khoảnh khắc Tịch Thiên Thương chạm vào hần, Dạ Vĩ Ương chợt có cảm giác tê dại không nói nên lời.

Hần vội rút tay về, ghét bỏ dùng lực xoa mu bàn tay.

Tịch Thiên Thương không phát hiện Dạ Vĩ Ương dị thường, cười khổ lắc đầu, nửa đùa giỡn nói: “Hồ ly người a, vì có gì chán ghét ta như vậy?”

“Được rồi, ra ngoài đi, không chơi cờ nữa, Lưu Bá Hề đang ở bên ngoài chờ người.” Tịch Thiên Thương không tiếp tục đề tài kia, cố ý dẫn sang chuyện khác.

“Đại tướng quân ở bên ngoài?” Dạ Vĩ Ương cũng thức thời không truy vấn.

“Hần có thể yên tâm để người một mình gặp riêng ta sao? Nhanh ra ngoài, miễn cho Lưu Bá Hề nghĩ ta khi dễ người, đến lúc luận bàn lại cố ý đánh ta.” Tịch Thiên Thương không kiên nhẫn phát tay, “Đi đi đi, nhanh, đừng ở trước mặt ta tú ân ái, khó coi chết được.”

“Hoàng thượng, ta đi đây.”

Tình huống hiện tại thật dễ khiến người ta xấu hổ, Dạ Vĩ Ương không dám lưu lại lâu, đang chuẩn bị mang hài rời đi, chỉ thấy Tịch Thiên Thương bước xuống ải tháp, nửa quỳ trước mặt hần.

Dạ Vĩ Ương nhất thời kinh hô: “Hoàng thượng?”

Thời gian một năm cũng đủ làm cho một người của thế kỷ hai mươi mốt như hần thích ứng với cuộc sống cổ đại, chính là lễ nghi tôn ti khác biệt, quân thần khác biệt, Dạ Vĩ Ương là thần tử sao có thể để Tịch Thiên Thương quỳ trước mặt hần, mà Tịch Thiên Thương giống như không việc gì giúp hần mang hài, động tác lưu loát.

“Được rồi, đi đi.” Đỡ Dạ Vĩ Ương xuống ải tháp, Tịch Thiên Thương cười nói: “Trên tóc ta còn dính nước ô mai người phun, lát nữa phải đi tẩy.”

“Hoàng thượng, người hà tất phải như vậy?”

“Đừng cả ngày gọi Hoàng thượng Hoàng thượng, thật xa cách, khi chỉ có ta với người, ta không xưng trẫm, người sau này cũng đừng gọi ta Hoàng thượng nữa.” Tịch Thiên Thương không để Dạ Vĩ Ương có cơ hội phản đối, đem người đẩy ra cửa.

“Nếu còn không đi, ta hôm nay liền bắt người lại làm ấm giường!”

Nhìn Dạ Vĩ Ương ra cửa, nụ cười treo trên mặt Tịch Thiên Thương dần phai nhạt xuống, xen lẫn vài phần mất mát thần nhiên.

Hắn cả đời này, luôn cầu mà không được.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Xuất môn không bao lâu Dạ Vị Ương quả nhiên bắt gặp Lưu Bá Hề giống như cây cột đứng chờ ở phụ cận, một thân thanh y trong gió mùa hè bay phất phới, tựa như bức tranh từng bách sừng sững bên rìa thiên nhai, tuấn tú vĩ ngạn, tuyệt thế bất phàm.

“Ta tiễn ngươi về.” Lưu Bá Hề xoay người nhìn nam nhân.

Bọn họ lúc đến là cưỡi ngựa, khi về cũng là cưỡi ngựa.

Dựa vào lồng ngực dày rộng của Đại tướng quân, Dạ Vị Ương đột nhiên cảm khái, cả đời có thể tìm được một người thật tâm thật ý yêu mình đã khó, hắn thế nhưng không ngừng gặp một người lại một người.

“Tiễn ta đến đây được rồi.”

Tới lối vào hoàng cung, Dạ Vị Ương thấy đám người Chúc Hoa vẫn đang chờ ở đó.

“Hảo.” Lưu Bá Hề cũng không nhiều lời, thả chậm tốc độ để Ô Vân đứng ở bên cạnh xe ngựa, bắt lấy thất lưng Dạ Vị Ương, trực tiếp ôm người nhảy xuống.

“Đại nhân.” Chúc Hoa đi tới thay Dạ Vị Ương mở cửa xe ngựa.

Thời điểm sắp sửa đi, Dạ Vị Ương ngừng lại, hắn quay đầu nhìn Lưu Bá Hề bên cạnh, bỗng dưng cười: “Ngày đó lời ngươi nói trên thuyền hoa còn tính không?”

Song mâu bình tĩnh như thanh tuyến nhất thời lộ ra kinh ngạc khó có thể kiềm chế, Lưu Bá Hề cười gật đầu: “Còn tính.”

Nhận được câu trả lời vừa ý, Dạ Vị Ương tâm tình thư sướng đi lên xe ngựa, sau khi đã ngồi trong xe hai tay nhẹ nhàng vỗ bụng, tưởng tượng đến đứa nhỏ là hài tử của Đại tướng quân trong lòng liền dâng lên từng trận ngọt ngào.

Ba ngày sau đi Ngọc Hành sơn, khi đó cũng là thời cơ tốt nói với Lưu Bá Hề chuyện này.

Cúi đầu thoáng nhìn mu bàn tay, Dạ vị Ương nhớ lại một màn vừa rồi cùng Tịch Thiên Thương, khi người nọ nắm tay hắn, mu bàn tay đột nhiên có cảm giác tê dại, vừa nóng vừa quái dị.

Khẽ xoa tay, nghĩ đến lời nói và hành động của Tịch Thiên Thương, tươi cười cao hứng trên mặt Dạ Vị Ương cũng dần nhạt xuống, nhiều thêm vài phần bất đắc dĩ và phiền muộn.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

“Đại nhân, ngài ở trong cung có làm chuyện gì đặc biệt không?”

Dạ Vị Ương hồi phủ lập tức gọi Thường Thiệu Điển đến, đem sự tình bụng đau vừa rồi ở trong cung nói ra.

Lúc này nằm tựa trên giường nghe Thường Thiệu Điển hỏi, Dạ Vị Ương lắc đầu, nói: “Không có gì đặc biệt, thời điểm tiễn cung ta cùng Đại tướng quân cưỡi ngựa, lúc ấy bụng đột nhiên đau quặn, giống như có vật gì đó trong bụng đá ta.”

“Sau đó ta ở Thiên Nguyên điện cùng Hoàng thượng uống nước ô mai, đúng rồi, vừa nếm phải vị chua kia ta liền khó chịu ghê tởm.”

Dạ Vị Ương cảm thấy rất kỳ quái, nữ tử bình thường mang thai không phải đều thích ăn chua sao, như thế nào hắn lại ăn không được, chỉ có thể ăn ngọt?

Hôm nay nếu không phun nước ô mai, Dạ Vị Ương cũng không phát hiện đạo gần đây ở trong phủ hấn chỉ toàn uống canh ngọt, nhất định là có quan hệ tới tiểu hồ ly trong bụng.

“Đại nhân, thai nhi trước kia giống như đang ngủ, luôn im lặng rất khó làm người ta cảm giác được sự tồn tại của nó, vừa rồi ta thay người bắt mạch, phát hiện hơi thở của nó đã mạnh hơn một ít.”

Ngày hôm qua Thường Thiếu Điển bắt mạch cho Dạ Vị Ương, vẫn như bình thường có chút suy yếu, hôm nay thì ngược lại, tựa như ngọn lửa nhỏ biến thành cây đuốc nhỏ, hơi thở so với trước kia càng mãnh liệt hơn.

Nghe như là tin tức tốt, chẳng qua Dạ Vị Ương không rõ tiểu hồ ly trong bụng là tự nhiên lớn lên, hay là hôm nay bởi vì cùng Lưu Bá Hề tiếp cận mới như thế.

Đáp án còn phải chờ đến ba ngày sau theo Lưu Bá Hề bọn họ đi Ngọc Hành sơn mới có thể biết được.

Ba ngày sau, dựa theo ước định ban đầu, Dạ Vị Ương cùng đám người Tịch Thiên Thương tụ họp, sau đó hướng Ngọc Hành sơn xuất phát.

Trước mắt tuy rằng có đứa nhỏ, nhưng trừ bỏ ngẫu nhiên mệt mỏi, thì ở bên ngoài thoát nhìn Dạ Vị Ương không có biến hóa rõ ràng.

Ngoại trừ ba người có thể đi lên Ngọc Hành sơn, Chúc Hoa cùng Thường Thiếu Điển đều ở trấn trên dưới chân núi chờ đợi, mấy ngày ở Bạch Mã tự Dạ Vị Ương chung quy vẫn phải cẩn thận một chút, nếu không sẽ bị Tịch Thiên Lâu nhìn ra hấn có hài tử.

Về sự tình hấn có hài tử Dạ Vị Ương tạm thời không muốn tiết lộ ra ngoài, mặt khác, Dạ Vị Ương cũng muốn lặng lẽ hỏi Tịch Thiên Lâu vài chuyện.

Dù sao, y thuật của Tịch Thiên Lâu so với Thường Thiếu Điển vẫn lợi hại hơn.

Những chuyện cần lo lắng còn nhiều lắm, nhìn Ngọc Hành sơn phía xa xa đầu Dạ Vị Ương lập tức có điểm đau, trực tiếp ở trong xe ngựa nhắm mắt ngủ, mãi cho đến dưới chân núi mới tỉnh dậy.

Ba người ngồi chung một chiếc xe ngựa lên núi, Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề ở bên ngoài vừa điều khiển ngựa vừa nói chuyện.

Trên đường Dạ Vị Ương còn chưa ngủ đủ đương nhiên ngồi trong xe liền hípc mắt muốn ngủ, thời tiết ở Ngọc Hành sơn so với Thiên kinh tốt hơn rất nhiều, hai bên đều có bóng râm che đi ánh mặt trời nóng cháy, lúc này đã sắp chạng vạng, trong không khí chỉ còn lại ánh tà dương ấm áp hồng đượm, cùng tiếng chim hót êm tai.

Địa phương thoải mái như vậy, đối với Dạ Vị Ương mà nói đúng là rất thích hợp để ngủ.

Kết quả chờ Tịch Thiên Thương bọn họ đến Bạch Mã tự, vừa mở cửa xe đã thấy, người trong xe ngựa đã biến mất, chỉ còn lại một đại hồ ly tuyết bạch lưỡi biếng hípc mắt nằm trong xe ngựa.

Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề ngây người một lát, không nghĩ tới Dạ Vị Ương đột nhiên biến thành bộ dáng hồ ly, bọn họ thử đánh thức Dạ Vị Ương, đại hồ ly chỉ ô ô hai tiếng rồi dùng đuôi bịt kín đầu vù vù ngủ tiếp.

Nghĩ rằng Dạ Vị Ương bị ốm, Lưu Bá Hề vội vàng ôm đại hồ ly xuống, nhanh chóng đưa vào Bạch Mã tự.

“Sư phụ, Vị Ương không sao chứ?”

Trong phòng, Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương đứng ở bên giường nhìn đại hồ ly vẫn chưa tỉnh lại tràn đầy lo lắng, lúc này vẫn còn hoàn hảo, hiện tại liền hôn mê bất tỉnh.

“Hấn không có việc gì, chỉ là mệt mỏi cần ngủ một lát, phỏng chừng ngày mai có thể tỉnh.” Nhìn đại hồ ly trên giường, trong mắt Tịch Thiên Lâu hiện lên tia dị sắc, thời điểm quay đầu nhìn Lưu Bá Hề bọn họ liền khôi phục lại bộ dáng bình tĩnh ban đầu.

“Thật không có việc gì?” Tịch Thiên Thương nghi hoặc, Dạ Vị Ương ngủ như chết, còn biến thành hồ ly. Chỉ là bởi vì mệt mỏi?

“Như thế nào, người hoài nghi y thuật của ta?” Mục quang Tịch Thiên Lâu lập tức bắn tới.

Tịch Thiên Thương vội sửa miệng: “Đương nhiên không phải, sư phụ.”

“Nơi này không có ngoại nhân, đừng luôn gọi ta sư phụ như vậy, các người chiếu cố hẳn đi.” Lưu lại một câu, Tịch Thiên Lâu liền xoay người ly khai phòng.

Tịch Thiên Thương thoáng sửng sốt, trên mặt lập tức tràn ra ý cười.

Hết chương thứ tám

134. Quyển 3 - Chương 9: Ba Người [2]

Chương thứ chín – Ba người [2]

...

Đến buổi chiều, ba người cùng nằm chung một giường trong phòng, đại hồ ly được hai nam nhân ôm ở giữa.

“Ta chung quy cảm thấy đại hồ ly này có chuyện gạt chúng ta.” Một tay chống cằm, Lưu Bá Hề nhìn đại hồ ly bên cạnh ngủ o o.

Miệng hơi hé ra, đại hồ ly dường như đang nằm mơ ngẫu nhiên phát ra vài tiếng lẩm bẩm không rõ, cái đuôi quần lầy hai chân hằn, ngủ thật sâu.

“Tính tình đại hồ ly này không phải người không biết, nếu ép hẳn, hẳn khẳng định sẽ không nguyện ý nói ra, nhưng Dạ Vị Ương chẳng phải kẻ ngốc, hẳn không nói tự nhiên có đạo lý của hẳn, chờ đến khi hẳn muốn nói cho chúng ta biết, tự động sẽ nói thôi.”

Tịch Thiên Thương cũng không quá lo lắng, hai tay gối lên đầu bắt chéo chân, hẳn liếc nhìn Lưu Bá Hề, thấy người này nằm xuống liền nhìn chằm chằm đại hồ ly, liền trêu chọc.

“Lưu Bá Hề a Lưu Bá Hề, cùng người nhận thức nhiều năm như thế lại không biết người có một mặt hoa si như vậy a, thành thật khai báo, có phải ngay từ đầu người đã coi trọng đại hồ ly rồi không?”

“Đúng thì thế nào, không nói với người, ngủ đi.” Phất tay tắt đèn trong phòng, Lưu Bá Hề nằm xuống.

Trước xê dịch, ở trên mặt đại hồ ly hôn một cái, sau đó đưa tay nhu nhu đôi thú nhĩ của Dạ Vị Ương.

Đại hồ ly tựa hồ cảm giác được phần ôn nhu nhàn nhạt này, ân ân hai tiếng liền hướng về phía Lưu Bá Hề. Hai chân trước giao triển lẫn nhau, đầu tựa lên vai Lưu Bá Hề, mấy cái đuôi bò lên thắt lưng nam nhân.

Tịch Thiên Thương bên cạnh bị vắng vẻ khe hờ một tiếng, hai tay ôm trước ngực rầu rĩ không vui nhắm hai mắt lại, mắt không thấy tâm không phiền.

Đột nhiên cảm giác như có vật lông xù nào đó quần lên người mình, Tịch Thiên Thương mở mắt, nương theo ánh trăng nhìn thấy hai cái đuôi khác của Dạ Vị Ương đang bò lên đùi và cổ tay hẳn.

Trên mặt vốn đang ảm ức, rất nhanh liền toát ra biểu tình vui sướng, sờ cái đuôi quần trên tay mình, Tịch Thiên Thương khẽ nói: “Coi như hồ ly người còn chút lương tâm.”

Dạ Vị Ương cảm thấy chính mình đã lâu không có ngủ thoải mái cùng thỏa mãn như vậy, mấy tháng nay mặc dù luôn mệt mỏi và buồn ngủ, chính là sau khi tỉnh dậy liền buồn bã ỉu xìu, không có khí lực.

Không giống như hôm nay, mắt vừa hé ra khe hở, Dạ Vị Ương cảm thấy thần thanh khí sảng, toàn thân tựa như mặt trời mới mọc tràn ngập sức sống.

“Ai nha” Duỗi thẳng hai tay hai chân cùng thắt lưng, Dạ Vị Ương theo bản năng nhìn sang bên cạnh.

Hẳn có thói quen khi ngủ phải ôm thứ gì đó, chính là hôm nay hẳn tựa hồ không phải ôm đuôi chính mình.

Đại hồ ly mắt còn chưa mở liền duỗi tay hướng vật nóng hằm hập ở ngay bên cạnh sờ tới sờ lui.

Ngô, cái mũi, đôi mắt, còn có môi... Là người?

“Vị Ương, sáng sớm còn chưa mặc quần áo liền yêu thương sờ mó ta như vậy, người muốn làm gì a?” Thanh âm có chút quen tai kèm theo tiếng cười khoái trá.

Cảm giác có người dùng tay nhéo thắt lưng hần. Dạ Vị Ương mãnh liệt mở mắt.

Nhìn nam nhân xuất hiện trước mắt mình, hần dùng lực xoa mắt, sau khi hoàn toàn thấy rõ liền chỉ vào đối phương hô: “Người, người như thế nào ngủ chung với ta?”

Người hần vừa ôm cơ nhiên là Tịch Thiên Thương!

“Người không ngủ với ta thì ngủ với ai?” Tịch Thiên Thương vẽ mặt xấu xa cao thấp đánh giá Dạ Vị Ương, một bên giống như phẩm giám, sách sách nói: “Hồ ly, vừa dài vừa béo a, xem cái bụng nhỏ của người kìa.”

“Bụng?” Dạ Vị Ương cúi đầu nhìn, mặt nhất thời đỏ lên, hần phát hiện trên người quần áo gì đó đều không có mặc.

Nhưng sau đó hần chợt sững sốt, bụng nguyên bản bằng phẳng hiện tại hơi gồ lên, giống như bộ dáng sau khi ăn cơm, thế nhưng ngày hôm qua hần đã ăn gì đâu.

Đúng rồi, hôm qua hần không phải ngồi xe ngựa cùng Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương đi Ngọc Hành sơn sao, như thế nào đảo mắt liền ngủ trên giường?

“Phát gốc gì a?” Trên người được khoác lên tấm chăn ấm áp, phía sau bị người khấn cấp ôm lấy.

“Bá Hề?” Dạ Vị Ương quay đầu kinh ngạc nhìn Lưu Bá Hề ở ngay sau lưng hần.

Buổi sáng phi thường náo nhiệt này với Dạ Vị Ương mà nói, thật sự cần chút thời gian để thích ứng a.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Bất chấp tất cả, Dạ Vị Ương nhanh chóng đem Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương đuổi ra ngoài, sáng sớm không mặc quần áo cùng hai nam nhân ở trên giường lăn lộn còn ra thể thống gì.

Vội vàng thay quần áo, Dạ Vị Ương cũng gấp ra ngoài, hần cúi đầu nhẹ nhàng sờ bụng mình, thật là kỳ quái, ngày hôm qua vẫn còn bình thường, như thế nào hôm nay lại có biến hóa.

Hơn nữa còn rõ ràng hơn trước kia, hần hôm nay tinh thần đặc biệt tốt, cảm giác xuất môn chạy ba nghìn thước cũng không thở dốc.

“Vị Ương, ra ngoài ăn điểm tâm.” Bên ngoài có người khẽ gõ cửa.

Thanh âm trong trẻo này Dạ Vị Ương vừa nghe liền biết đó là Tịch Thiên Lâu, hần vội vàng sửa sang quần áo sau đó chạy ra mở cửa: “Sư phụ, sớm.”

“Còn sớm đâu, mặt trời đều lên cao.” Cười khê, Tịch Thiên Lâu đi vào phòng, “Đóng cửa lại đi.”

“Sáng hôm nay Bá Hề bọn họ có nói với ta, ngày hôm qua ta đột nhiên biến thành hồ ly rồi ngủ bất tỉnh, sư phụ không cần lo lắng, ta hiện tại rất có tinh thần, không có sinh bệnh.”

“Thật sự?” Tịch Thiên Lâu xoay người nhìn Dạ Vị Ương đang nóng lòng giải thích, gặp đối phương trong mắt hiện lên tia dị sắc, Tịch Thiên Lâu khước miệng khê nhếch.

“Bá Hề cùng Thiên nhi vì quá thích người, nên bình thường đối với sự vật mất đi sự miễn cảm, hai tiểu tử này cũng thật là lơ lửng, ngay cả người có dị dạng cũng không phát hiện.”

Tịch Thiên Lâu nhìn Dạ Vị Ương bất an trước mặt: “Hôm qua ta hỏi Bá Hề, có một thái y đang ở trong phủ người, hần là người đã biết thân thể mình đã có biến hóa gì.”

“Sư phụ, ta không cố ý gạt bọn họ, chính là việc này thật sự quá mức không thể tưởng tượng.” Biết chuyện mình có đứa nhỏ đã bị Tịch Thiên Lâu nhìn ra, Dạ Vị Ương ngược lại thở phào nhẹ nhõm, dù sao bắt hẩn chủ động nói còn không bằng người khác tự cảm nhận.

“Nam tử mang thai từ xưa đến nay đúng là lần đầu tiên, bất quá người không phải thường nhân, không tất yếu phải dùng khuôn mẫu để trói buộc mình.” Tịch Thiên Lâu ngồi xuống, vỗ nhẹ ghế bên cạnh: “Lại đây, ta giúp người nhìn xem.”

Dạ Vị Ương vội chạy qua ngồi xuống, Tịch Thiên Lâu đầu tiên cấp Dạ Vị Ương bắt mạch, sau đó nhẹ nhàng ấn bụng Dạ Vị Ương.

“Sư phụ, có vấn đề gì không?” Tuy nói Dạ Vị Ương cảm thấy hiện tại hẩn không sinh bệnh, nhưng vẫn có chút lo lắng.

“Không vấn đề, mạch tượng vững vàng, người trước mắt đại khái giống như nữ tử mang thai ba tháng.”

“Trong khoảng thời gian này, ta ở trên núi ta cũng tìm được một ít sách về cứu vĩ hồ, cứu vĩ hồ lịch đại đơn truyền, vô luận nam nữ đều có thể thụ thai, ta còn đoán người có thể hay không cũng có đứa nhỏ, không nghĩ tới thật sự là hoài thai.”

Ánh mắt Dạ Vị Ương nhất thời sáng lên, hẩn rốt cuộc cũng nghe được tin tức về cứu vĩ hồ hoài oa oa.

Hẩn kích động bắt lấy tay Tịch Thiên Lâu: “Sư phụ, ta đây...”

“Suyt.” Tịch Thiên Lâu kéo Dạ Vị Ương đứng lên.

Lưu Bá Hề ở ngoài cửa hô: “Sư phụ, Vị Ương, ăn cơm.”

“Lát nữa chúng ta chậm rãi nói chuyện.” Tịch Thiên Lâu nói.

Năm người nhất tề ngồi ăn cơm dưới bóng cây, Dạ Vị Ương cảm thấy chính mình đã lâu không có cùng người khác dùng bữa nào nhiệt như vậy, nghe mọi người bên cạnh trò chuyện, hẩn cũng cười theo.

Vừa ăn cơm, Dạ Vị Ương trong lòng bắt đầu vẽ nên một tương lai tốt đẹp, đáng tiếc cứu vĩ hồ chỉ có thể sinh một đứa, bằng không hẩn sẽ sinh thật nhiều oa oa, đến lúc đó mọi người cùng nhiệt nhiệt nháo nháo, thật tốt a.

Này chính là nguyện vọng từ nhỏ của Dạ Vị Ương, kiếp trước giấc mộng không thể hoàn thành, hiện tại chung quy đã tìm được chút đầu mối.

Ăn cơm xong, Tịch Thiên Lâu giao cho Tịch Thiên Thương bọn họ dọn dẹp, chính mình mang theo Dạ Vị Ương đến trên núi tản bộ.

“Buồn ngủ, mệt mỏi, là bởi vì một phần lực lượng trong thân thể người bị đứa nhỏ hấp thu, khiến thân thể người trở nên suy yếu.”

Tịch Thiên Lâu và Dạ Vị Ương đi dưới hàng cây, hẩn nhìn người trẻ tuổi bên cạnh giống như học trò ngoan ngoan nghiêm túc lắng nghe liền gờ khóe miệng, hỏi: “Vị Ương, người có biết cứu vĩ hồ hoài thai cần điều kiện đặc biệt gì không?”

Dạ Vị Ương lắc đầu: “Sư phụ, ta nói người đừng cười ta, ta ngay cả chính mình như thế nào mang thai cũng không biết. Lúc trước Thiếu Điển bắt mạch nói ta có hỉ, ta cũng không dám tin lời hẩn nói, cũng chưa từng nghĩ có một ngày ta sẽ mang hài tử của chính mình.”

“Nói như vậy, người không biết cha đứa nhỏ là ai?”

Nghe Tịch Thiên Lâu hỏi như thế, Dạ Vị Ương liền khẳng định hẩn không phải đơn thể sinh sản, thật sự phải cùng người khác mới có thể sinh con.

Dạ Vị Ương lắc đầu: “Không đối gạt sư phụ, ta không biết.”

Tịch Thiên Lâu là trưởng bối khiến Dạ Vị Ương hơi ngượng ngùng, cùng hẩn phát sinh quan hệ không phải chỉ có một mình Lưu Bá Hề, mà hết thấy là ba nam nhân.

Dạ Vị Ương sợ Tịch Thiên Lâu trách cứ hần, nhưng Tịch Thiên Lâu tựa hồ không ý đi soi mói bí mật cá nhân của Dạ Vị Ương, nhìn hồ ly đang xấu hổ bên cạnh, cười nói: “Cửu vĩ hồ hoài hậu đại, nhất định phải là nam nhân làm cho hần động tâm động tình mới có thể.”

“Vị Ương, nếu người yêu ai, thích ai, nhớ kỹ ai, thì người đó chính là cha của đứa nhỏ.”

“Người cảm thấy, cha đứa nhỏ là ai?”

Dạ Vị Ương mặt lập tức đỏ lên, còn có thể là ai, chính là Đại tướng quân a.

Cao hứng thì cao hứng, Dạ Vị Ương vẫn có chút lo lắng, nói: “Sư phụ, vậy Hoàng thượng bên kia làm sao bây giờ?”

Đối với Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương không còn chán ghét cùng bài xích như trước, nhiều hơn chính là áy náy, thay đổi của người kia hần xem trong mắt, giống như Tịch Thiên Thương nói, nếu ban đầu người gặp hần không phải Lưu Bá Hề mà là Tịch Thiên Thương.

Thì có lẽ kết cục của bọn họ sẽ không như bây giờ.

Nhưng vận mệnh đã như thế, hần hiện tại không muốn cô phụ tình cảm Đại tướng quân dành cho hần, huống chi hần còn mang đứa nhỏ của Lưu Bá Hề.

“Thiên nhi... Thiên nhi để ta nói là được rồi, hài tử này trước đây ăn không ít khổ, nhưng thiên tính lạc quan.” Giống như khê thổ dài, Tịch Thiên Lâu đối với Dạ Vị Ương nói: “Trong thời gian này người nên cùng Lưu Bá Hề gần gũi nhiều một chút, khí tức trên người Lưu Bá Hề có thể làm cho vật nhỏ trong bụng người an ổn xuống.”

“Kia... Vật nhỏ này phải hấp thu cái gì mới lớn lên?”

“Ngẫm lại người như thế nào biến thành cửu vĩ hồ, người sẽ biết.”

Đầu óc Dạ Vị Ương nhất thời oanh một tiếng, mang thai làm loại sự tình kia, đúng là hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hần!

Hết chương thứ chín

135. Quyển 3 - Chương 10: Đứa Nhỏ Của Chúng Ta

Chương thứ mười – Đứa nhỏ của chúng ta

...

Tịch Thiên Lâu nói một câu “Nhưng không cần miệt mài quá độ” làm cho Dạ Vị Ương thật muốn biến thành hồ ly chui vào động cho xong.

Lúc trước đối với sự việc không thể giải thích này Dạ Vị Ương cảm thấy vô cùng khản trương và sợ hãi, hiện tại cùng sư phụ nói thật nhiều chuyện liên quan đến cửu vĩ hồ, trái tim Dạ Vị Ương cũng dần bình tĩnh trở lại.

Tổ tiên cửu vĩ hồ là đại đại tương truyền, về phần vì sao Dạ Vị Ương lại không nhớ rõ, chiếu theo cách nói của sư phụ, đại khái là thời điểm trước đây Dạ Vị Ương thân là hồ ly đã xảy ra biến cố gì đó, khiến Dạ Vị Ương bị mất đi ký ức.

Điều này có nghĩa, tương lai sau khi tiểu hồ ly được sinh ra, phỏng chừng so với Dạ Vị Ương còn hiểu biết hơn nhiều.

Về chuyện tiểu hồ ly kia khi nào chui ra và chui từ chỗ nào ra, Tịch Thiên Lâu cũng không biết.

Dạ Vị Ương nghĩ đến vấn đề này liền cảm thấy đau đầu, bất quá chuyện này nói sau, tóm lại đến lúc sinh thì phải sinh thôi!

Cùng Tịch Thiên Lâu trò chuyện tản bộ, Dạ Vị Ương cảm thấy toàn thân đều trở nên thoải mái, tuy rằng bởi vì đột nhiên biết được mình có đứa nhỏ mà thất kinh.

Đầu tiên xuyên qua làm hồ ly, bây giờ lại sinh hài tử, phỏng chừng sau này bất luận xảy ra chuyện gì cũng rất khó làm cho Dạ Vị Ương kinh ngạc, Dạ Vị Ương lúc này cũng không ngờ rằng, về sau đúng là phát sinh sự tình khiến hấn kinh ngạc đến há hốc miệng.

Về đến trong tự, Dạ Vị Ương cảm thấy mệt mỏi liền leo lên giường ngủ trưa.

Hấn nằm trên giường nhìn trần nhà mà ngẩn người, chuyện đứa nhỏ hấn phải tự mình đi nói với Lưu Bá Hề, rõ ràng đã quyết định lúc này lại do dự.

Chung quy vẫn là tìm một thời điểm thích hợp, thời cơ thích hợp.

Càng nghĩ càng kích động, muốn ngủ cũng ngủ không được, đại hồ ly ôm đuôi chính mình lăn tới lăn lui trên giường vừa vụng bị nam nhân đứng ở cửa nhìn thấy.

Lưu Bá Hề nhin không được cười ra tiếng, xem ra đến Ngọc Hành sơn là đúng rồi, mấy tháng nay hấn thấy Dạ Vị Ương luôn rầu rĩ không vui, trong lòng tuy rằng lo lắng nhưng không dám hỏi nhiều, lúc này nhìn bộ dáng đại hồ ly ngốc ngốc như vậy hấn cũng yên tâm.

Tiếng cười ngoài cửa cũng không làm cho Dạ Vị Ương đang phiền não ôm đuôi mình lăn lộn mảy may để ý, đại hồ ly nào đó vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Làm sao bây giờ a, ta khi nào thì nói cho Bá Hề biết ta có đứa nhỏ của hấn đây.”

“A!!! Loại chuyện này phải nói thế nào a?” Mặt vùi vào đuôi, Dạ Vị Ương vểnh mông nằm sấp trên giường, nếu không hấn liền dứt khoát giống như đà điểu chôn đầu vào đuôi rồi tới nói cho Lưu Bá Hề cũng được.

Người nào đó nhìn lên ở cửa khi nghe xong mấy lời Dạ Vị Ương thì trào nháy mắt mắt bình tĩnh, nụ cười như xuân phong trên mặt lập tức đổi thành kinh ngạc cùng không thể tin.

Trong tay giống như đang cầm một khối trân phẩm dễ vỡ, sợ chính mình nhìn lầm rồi, nghe lầm rồi, không cẩn thận liền đem mộng đẹp phá nát.

Vị Ương có... đứa nhỏ của hấn?

“Phiền chết đi! Phiền chết đi!” Đại hồ ly trên giường đập đầu vào đuôi mình, tuy rằng đuôi rất mềm, đập vào một chút cũng không đau, nhưng người bên cạnh lại không cho là như vậy.

Lưu Bá Hề vội đẩy cửa bước vào, một tay đem đại hồ ly đang vểnh mông ôm vào trong ngực: “Dạ Vị Ương, sao ngươi có thể đập đầu mình như vậy a?”

Đại hồ ly còn đang đắm chìm trong thế giới của mình chỉ cảm thấy một trận thiên hoàn địa chuyển, khi phục hồi tinh thần lại đã nằm trong ngực nam nhân, hấn chưa kịp phản ứng, lẳng lẳng nhìn khuôn mặt anh tuấn đang phóng đại trước mắt mình.

Lông mày Lưu Bá Hề giống như bức tranh thủy mặc dày rậm sắc bén, trực tiếp nhập vào tóc mai, dưới hàng lông mày đôi song nhãn trong suốt như hồ nước ở tuyết sơn, thanh lương dịch thấu, chiếu ra bóng ảnh Dạ Vị Ương.

“Không đau.” Dạ Vị Ương một bên nhìn chăm chú Lưu Bá Hề, một bên sờ trán mình.

Lời này làm cho Bá Hề nhất thời dở khóc dở cười, Đại tướng quan mở hai tay dùng sức ôm lấy Dạ Vị Ương, chặt chẽ đem nam nhân ủng vào ngực, hấn thật sự hoài niệm cảm giác ôm đại hồ ly này.

“Dạ Vị Ương, còn không tính cho ta trở lại bên cạnh ngươi sao? Ngươi có biết mấy tháng qua ngươi hờ hững với ta, khiến lòng ta khó chịu đến mức nào không? Mỗi lần nhìn thấy ngươi, ta đều muốn bắt ngươi về nhà lột quần đánh vào mông, ngươi sao cứ thích chọc ta sinh khí a.”

Nhẹ nhàng xoa lưng nam nhân, Lưu Bá Hề cảm thấy trái tim trống rỗng thoáng chốc đã lấp đầy, tràn ngập mật đường.

Ôm ấp quen thuộc không chỉ khiến Đại tướng quân quyến luyến không thôi, mà Dạ Vị Ương cũng cảm thấy cực kỳ thoải mái không muốn buông tay, hẩn nhấm mắt tựa vào lồng ngực dày rộng của Lưu Bá Hề hít một hơi thật sâu.

Trên người Đại tướng quân có mùi cỏ xanh nhàn nhạt, hòa vào hơi thở tựa như mùa xuân ấm áp, đã lâu không cùng người thân mật như thế Dạ Vị Ương luyến tiếc buông tay.

Hắn dùng hai má cọ cọ vai nam nhân, cũng có thể vì xa nhau quá lâu nên có cảm giác “Tiểu biệt thắng tân hôn”, ở nơi sâu nhất trong lòng vẫn theo bản năng đối với Lưu Bá Hề yêu thích cùng quyến luyến, Dạ Vị Ương hiện tại chỉ muốn ở trong ngực nam nhân này không nghĩ rời đi.

“Nói a hồ ly, chẳng lẽ... người muốn đứa nhỏ của chúng ta không có cha?”

“...”

Di?

Từ từ!

Dạ Vị Ương mãnh liệt hồi thần, vừa rồi Lưu Bá Hề hình như nói cha đứa nhỏ gì đó?

“Người, người làm sao biết được?!” Không dám nhìn mặt Đại tướng quân, Dạ Vị Ương đem mặt vùi vào cổ áo đối phương, hẩn có thể cảm thấy mặt mình nóng sắp cháy, hằm hập như nước sôi.

“Nếu không phải lúc này ta ở cửa nghe được, hồ ly người định giấu ta đến bao giờ?” Nghe Dạ Vị Ương nói như thế, Lưu Bá Hề có thể khẳng định hắn vừa rồi không có nghe lầm.

Hắn có đứa nhỏ, hắn cùng Vị Ương cư nhiên có đứa nhỏ?

Cho dù đứng trên chiến trường, đối mặt với hàng ngàn quân địch cũng không khiến Đại tướng quân có nửa điểm bối rối, lúc này thế nhưng khẩn trương kích động có chút phát run.

Hắn nhẹ nhàng kéo Dạ Vị Ương trong ngực mình ra, hai tay nâng lên hai má nóng bừng của đối phương, trong mắt tràn đầy hưng phấn cùng khó tin, ôn nhu hỏi: “Vị Ương chúng ta thật sự có đứa nhỏ?”

Nhìn vui sướng cùng hưng phấn khó che giấu trong mắt Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương cũng thả tâm, hẩn biết Đại tướng quân vĩnh viễn sẽ không làm cho hẩn thất vọng, vĩnh viễn không làm hẩn thương tâm.

Giờ đây, hẩn cùng nam nhân hẩn yêu nhất có huyết mạch, Dạ Vị Ương chưa bao cảm thấy bản thân may mắn và hạnh phúc như lúc này.

Nhất thời không kiềm chế cảm động sâu sắc trong tâm hồn, nước mắt liền chảy xuống.

“Sao lại khóc?” Vừa rồi còn cười, hiện tại đột nhiên khóc, Lưu Bá Hề sợ đến mức chẳng biết làm sao.

Dạ Vị Ương dùng sức lắc đầu, nhào vào lồng ngực đối phương, nghẹn ngào nói: “Ta là cao hứng, cảm thấy lão thiên gia đối với ta quá tốt.”

“Ngốc hồ ly, đừng khóc, người khóc làm lòng ta đều đau.” Hôn lên nước mắt nam nhân, Lưu Bá Hề cầm tay Dạ Vị Ương cười nói: “Mặc kệ người có để ta ở bên cạnh người hay không, chần này ta đã xác định đắp cho người, ngay cả đứa nhỏ cũng có, người còn muốn vứt bỏ ta thế nào?”

Lời này khiến Dạ Vị Ương nở nụ cười, hỏi: “Người không thấy quái dị sao? Một nam nhân mà lại...”

Lưu Bá Hề cúi đầu hôn lên môi Dạ Vị Ương đem những lời của ngốc hồ ly lấp kín, nụ hôn nhẹ qua đi, Đại tướng quân nâng cằm Dạ Vị Ương, cười nói: “Ngốc hồ ly, ái nhân của ta là cứu vĩ hồ, ta còn có chuyện gì không thể tiếp nhận?”

“Vị Ương, ta thực cao hứng, cao hứng đến không biết phải nói gì.” Hắn cúi đầu nhìn xuống bụng Dạ Vị Ương, thanh âm có chút run: “Nó ở đây sao?”

“Ân” Dạ Vị Ương cười gật đầu, Lưu Bá Hề so với hẩn ban đầu biết mình có đứa nhỏ còn khẩn trương hơn.

“Người sờ nó đi.”

Cẩn cẩn dục dục mang theo chút mong đợi tiếp cận bụng Dạ Vị Ương, ngón tay Lưu Bá Hề nhẹ nhàng chạm vào cái bụng nhỏ mềm mại kia, trong nháy mắt hai người đồng thời ngẩng đầu đối mặt nhìn nhau.

Ngay tại thời điểm Lưu Bá Hề chạm vào bụng Dạ Vị Ương, đại hồ ly cảm thấy tiểu hồ ly trong bụng đá hẫng một cái, động tác nho nhỏ này từ ngón tay truyền đến tâm Đại tướng quân.

Thật sự không biết nói gì hơn, Đại tướng quân mở hai tay đem nam nhân gắt gao ôm vào trong ngực, hốc mắt ần ần lệ quang.

Ngoài phòng, Tịch Thiên Thương đứng ở cửa, cười thê lương.

Nhẹ nhàng thay hai người đóng cửa phòng, chịu đựng đau nhức trong lòng, Tịch Thiên Thương dùng sức nhắm hai mắt rồi mở ra, hít sâu một hơi xoay người tính toán rồi đi.

Đi chưa được hai bước đã thấy trong sân có một nam nhân đang đứng, Tịch Thiên Lâu nhìn Tịch Thiên Thương, trong mắt hiện lên tia không đành lòng, chậm rãi đi tới.

“Nếu người đã nhìn thấy, vậy không cần ta nói thêm nữa.”

“Ta tuy rằng chán ghét thái hậu, nhưng ta lại phát hiện ta cùng nàng có chút tương tự.” Tịch Thiên Thương ảm đạm cười, tỷ như, đã yêu đến sâu nặng như vậy rồi lại cố tình không chiếm được người thương.

“Bất quá người yên tâm, ta sẽ không giống nàng làm ra những chuyện ghê tởm, càng không biến thành kẻ ngay cả chính mình cũng chán ghét.” Tịch Thiên Thương bây giờ chỉ muốn tìm một nơi để bản thân bình tĩnh lại.

Nhúu mày, Tịch Thiên Lâu kéo tay Tịch Thiên Thương, “Khó chịu thì cứ nói ra, trong lòng không thoải mái cũng đừng một mình gánh chịu, ta biết ta không xứng làm một người cha, nhưng suy cho cùng ta vẫn là cha của người.”

“Thiên Thương.” Mang theo yêu thương mà gọi tên nam tử, Tịch Thiên Lâu ôm lấy bả vai Tịch Thiên Thương, vỗ nhẹ lưng đối phương, tựa như lúc còn nhỏ. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ta có thể buông tay, thiên hạ này không có chuyện gì làm khó được ta, nhưng ta vẫn rất khó chịu.” Tịch Thiên Thương ôm lấy thân nhân duy nhất của hắn.

Tịch Thiên Lâu chính là nhẹ nhàng vỗ lưng Tịch Thiên Thương, hắn biết Tịch Thiên Thương đã trưởng thành, trở nên thành thực, có chừng mực của riêng mình, nhìn Tịch Thiên Thương như vậy hắn cảm thấy vừa cao hứng vừa kiêu ngạo, nhưng người này dù sao cũng là đứa nhỏ của hắn.

Thấy Tịch Thiên Thương mất mát hắn cũng khó chịu.

Nhưng tình cảm chính là thứ không thể miễn cưỡng nhất trên đời.

Hết chương thứ mười

136. Quyển 3 - Chương 11: Bắc Thần Diêu Quang Bái Phỏng

Chương thứ mười một – Bắc Thần Diêu Quang bái phỏng

...

Nếu tất cả mọi người đều đã biết, cũng không cần nhất thiết phải giấu diếm.

Thời điểm cơm chiều, Tịch Thiên Lâu đem tình huống của Dạ Vị Ương nói cho Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương, cửu vĩ hồ sẽ cùng người mình động tình mà hoài thai sinh hậu đại.

Chính là trong sách ghi chép không nhiều, Tịch Thiên Lâu chỉ biết nguyên nhân cửu vĩ hồ hoài thai, cũng không biết tiểu hồ ly trong bụng Dạ Vị Ương bao giờ chui ra và chui từ chỗ nào ra.

“Tóm lại, các người cứ đợi là được, sinh mệnh cửu vĩ hồ so với thường nhân đều cường hơn, những chuyện khác không cần quá lo lắng, tin tưởng mọi chuyện đều là nước chảy thành sông.”

Cơm chiều qua đi, Lưu Bá Hề ôm Dạ Vị Ương ngồi trên nóc nhà ngắm sao.

Lưu Bá Hề hít một hơi thật sâu, hẩn nhìn lên bầu trời đầy ánh sao lấp lánh, gất gao nắm lấy tay Dạ Vị Ương: “Vị Ương, người nói, ta có phải đang nằm mơ chẳng?”

“Sự việc phát sinh hôm nay hết thấy đều quá tốt đẹp, tốt đẹp đến mức ta không dám tin đó là thật.” Lưu Bá Hề nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, nâng tay đại hồ ly hôn một cái: “Nguyên bản muốn đến Ngọc Hành sơn tặng người lễ vật, không ngờ rằng người lại tặng cho ta một cái đại lễ.”

Lưu Bá Hề tiến lại gần Dạ Vị Ương, đưa tay khẽ vuốt bụng nam nhân, tiểu hồ ly trong bụng phồng chùng đã ngủ, không có động tĩnh gì, an an phận phận.

“Việc này hơn một tháng trước Thiếu Điển nói cho ta biết, đừng nhìn ta là hồ ly, trong ký ức ta vẫn là người bình thường, cho nên khi nghe chính mình có cũng bị dọa nhảy dựng.” Gối đầu lên khuỷu tay đối phương, Dạ Vị Ương chậm rãi nói: “Nếu người cảm thấy đang nằm mơ, thì có lẽ ta cũng đang mơ giống như người.”

“Nếu hết thấy đều là mộng, ta tình nguyện cả đời không cần tỉnh lại.” Nam nhân nhẹ giọng cười, ở trên trán Dạ Vị Ương hạ xuống nụ hôn.

Mùa hè trên núi rất mát mẻ, tuy rằng Dạ Vị Ương hiện tại không dễ sinh bệnh, nhưng Lưu Bá Hề vì phòng ngừa vạn nhất vẫn đem nam nhân cấp bế xuống.

Nhân sinh lần đầu làm cha, Lưu Bá Hề vừa khấn trương vừa chờ mong, lúc này ở trong mắt Lưu Bá Hề, Dạ Vị Ương giống như búp bê làm bằng sứ, chỉ cần chạm nhẹ liền vỡ, hận không thể mỗi ngày nhìn chăm chăm phủng vào trong lòng bàn tay.

Sau khi nhảy xuống đất, hai người nhìn thấy Tịch Thiên Thương ôm chần từ trong phòng đi ra.

Hôm nay lúc ăn cơm chiều, Tịch Thiên Thương cũng không có biểu hiện quá nhiều, đa số đều nghe Tịch Thiên Lâu nói chuyện, ngẫu nhiên cũng lên tiếng trêu ghẹo Dạ Vị Ương hai câu, nhìn không ra người này đến tột cùng là tâm trạng gì.

“Hoàng thượng, người muốn đi đâu?”

“Cùng cha ta ngủ, thế nào, còn muốn ta làm ấm giường cho người a?” Tịch Thiên Thương nhìn Dạ Vị Ương nhẹ giọng cười, quay đầu lại đối với Lưu Bá Hề nói: “Tương lai tiểu hồ ly sinh ra, để ta làm cha nuôi! Ai cũng không được giành với ta!”

Dứt lời, Tịch Thiên Thương liền ôm chần xoay người ly khai.

Dạ Vị Ương nhìn bóng dáng Tịch Thiên Thương rời đi sững sốt hồi lâu, hẩn không cho rằng phản ứng của Tịch Thiên Thương có gì không đúng, phải nói đây là điều hẩn kỳ vọng, nhưng nhìn đến bóng lưng cô đơn cùng tịch mịch của Tịch Thiên Thương, hẩn là trong lòng người nọ cũng khổ sở, hẩn có thể cảm giác khí tức trên người Tịch Thiên Thương có thân nhiên cùng bất đắc dĩ, rồi lại bất lực thỏa hiệp.

Lưu Bá Hề trầm giọng nói: “Vị Ương, người có biết trước kia ta cùng Hoàng thượng ước định gì không?”

“Ước định?” Dạ Vị Ương còn đang sững sờ nghe thấy lời Lưu Bá Hề, hẩn khó hiểu nhìn qua nam nhân bên cạnh.

“Vào nhà rồi nói.”

Lưu Bá Hề mang Dạ Vị Ương về phòng, đem ước định của hẩn cùng Tịch Thiên Thương nói ra.

Từ mùa đông năm trước, sau khi Dạ Vị Ương bị Bắc Thần Diêu Quang bắt đi, Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương quyết định buông xuống thành kiến nghi biện pháp cứu Dạ Vị Ương trở về.

Ngoài ra, vì để phòng ngừa về sau bọn họ lại phát sinh mâu thuẫn, liền lập ra ước định.

“Chúng ta sẽ cùng nhau bảo hộ người cả đời.”

“A?” Dạ Vị Ương quả thực ngây dại, “Cùng nhau?”

“Ta và Hoàng thượng cùng nhau lớn lên, tính cách hẳn thế nào, ta biết, chỉ có đối với người thân cận hẳn mới bày ra mặt chân thật của mình, ta cũng biết, hẳn yêu người so với ta không hề ít hơn.”

Gặp Dạ Vị Ương nhíu mày không nói gì, Lưu Bá Hề cười sờ đầu Dạ Vị Ương, “Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều, nhanh ngủ đi, tiểu hồ ly trong bụng ngươi đã ngủ, đại hồ ly ngươi cũng nên ngủ thôi.”

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Dạ Vị Ương vốn muốn ở Ngọc Hành sơn nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa, chính là trong cung đột nhiên truyền đến tin tức, nói là người của Bắc Thần quốc có chuyện tương đàm, đại khái hai ngày sau sẽ tới Thiên kinh.

“A! Ta biết tên Bắc Thần Diêu Quang kia sẽ không dễ dàng buông tha như vậy mà, ta ngược lại muốn nhìn xem tên này sẽ lại giở trò gì.”

Tịch Thiên Thương nhìn thư tín trong tay cười lạnh, đem thư tín bóp thành mảnh nhỏ, tùy tay ném đi.

Chợt nghe đến cái tên đã nửa năm không thấy, Dạ Vị Ương thoáng hoảng hốt: “Bắc Thần Diêu Quang?”

“Trong thư nói, lần này ngoại trừ Bắc Thần Nguyệt đến tương đàm, Bắc Thần Diêu Quang cũng dẫn theo Kiến An cùng tới báỉ phỏng.” Tịch Thiên Thương nhìn Dạ Vị Ương nói: “Nếu người không muốn gặp tên hỗn đản kia thì cứ tạm thời đừng trở về, ở lại Ngọc Hành sơn thêm hai ngày đi.”

Bạn đang ?

Dưới chân Ngọc Hành sơn có rất nhiều quan binh canh gác, hơn nữa nơi này còn có Tịch Thiên Lâu, sẽ không ai có thể xông vào, Ngọc Hành sơn phong cảnh tuyệt đẹp, cũng thích hợp để Dạ Vị Ương tĩnh dưỡng.

Lưu Bá Hề nghe vậy cũng gật đầu: “Bắc Thần Diêu Quang cư nhiên tự mình đến Thiên kinh, còn mang theo Kiến An, mục đích của hẳn khẳng định không đơn thuần, nói không chừng chính là vì ngươi mà đến. Người tình huống hiện tại không thể qua loa đại khái, nếu có thể đừng gặp Bắc Thần Diêu Quang thì càng tốt.”

“Có gặp hay không tạm thời không bàn, chính các ngươi nói bọn họ đến tương đàm, đàm về sự tình gì a?” Rất nhanh đề xuống cảm xúc trong lòng, Dạ Vị Ương chuyển sang chính sự.

Hắn hiện tại đang mang tiểu hồ ly, cũng đâu phải bệnh nhân mà muốn hẳn ở lại Ngọc Hành sơn, hưởng hồ Ngọc Hành sơn tuy rằng tốt, nhưng nếu không ai bồi hẳn, Dạ Vị Ương sẽ cảm thấy rất nhàm chán.

Người ở nơi nào không quan trọng, quan trọng là bồi bên cạnh người là ai.

Sau khi Dạ Vị Ương có tiểu hồ ly, Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương trông hẳn trông đến chặt chẽ, Dạ Vị Ương ngẫu nhiên chạy chạy nhảy nhảy liên lập tức bị tóm trở về.

Khi đi tản bộ trên núi, gặp chỗ sườn núi Lưu Bá Hề lại dùng sức ôm không cho hẳn đi xuống, nói là vạn nhất té ngã thì phải làm sao bây giờ.

Hai người còn mỗi ngày hỏi hẳn thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không, ngày đó Dạ Vị Ương thuận miệng nói thích ăn bánh đậu nướng ở trong trấn dưới chân núi, hai người này cư nhiên đi mua một đồng về cho hẳn!

Hiện tại Dạ Vị Ương đã hiểu vì sao nữ nhân mang thai lại dễ mập lên như vậy, người bên cạnh mỗi ngày đều hầu hạ ăn uống, bản thân lại không để ý mà ăn nhiều, còn sợ bị va chạm chẳng dám đi lại, không mập mới là lạ.

Do dự một lát, Tịch Thiên Thương nói: “Về chuyện đập nước ở Quảng Nam.”

Dạ Vị Ương gật đầu, quả nhiên, hẳn nói: “Kỳ thực lúc ta bị bắt đi, Bắc Thần Diêu Quang cũng nói qua là muốn cùng chúng ta hợp tác mậu dịch.”

“Người kia giao hoạt đa đoan, không thể tin tưởng.” Lưu Bá Hề bản năng bài xích kể nguy hiểm tiếp cận Dạ Vị Ương.

“Điều quan trọng ở đây chẳng phải tin hay không tin, mà là hiện giờ Bắc Thần quốc thực lực cường thịnh, nếu có thể cùng Bắc Thần quốc hợp tác, đối với hai nước đều có lợi vô hại, cũng không quản Bắc Thần Diêu Quang đang tính toán cái gì, chỉ cần sau khi tương đàm liền biết.”

Dạ Vị Ương nhìn rõ lo lắng của hai người, cười nói: “Công trình Quảng Nam bên kia là do ta phụ trách, hộ bộ thượng thư chương quân quốc khổ cũng là ta, một tổng quản sự như ta không thể mỗi ngày ở Ngọc Hành sơn nhân nhĩ đi?”

Nói tới nói lui, Dạ Vị Ương nhất định phải theo Lưu Bá Hề bọn họ hồi cung.

Tịch Thiên Thương thuyết phục không được Dạ Vị Ương, chỉ có thể để nam nhân này cùng bọn họ hạ sơn trở về Thiên kinh.

Nghĩ đến những chuyện trước kia tên hỗn đản Bắc Thần Diêu Quang nào đó đã làm, Lưu Bá Hề liền hạ quyết tâm phải thời thời khắc khắc canh giữ bên người Dạ Vị Ương, thậm chí một bước cũng không rời.

Nếu Bắc Thần Diêu Quang dám có nửa điểm mạo phạm, hấn lập tức đập chết tên kia.

Lần thứ hai trở lại Thiên kinh, tâm trạng Dạ Vị Ương tốt hơn lần trước rất nhiều, Đại tướng quân cũng trộm ở trong phủ thượng thư, ngày trôi qua vô cùng thoải mái.

.

Hôm nay đoàn người Bắc Thần Diêu Quang đến Thiên kinh, Lưu Bá Hề cùng Từ Thương Hải làm công tác nghênh đón.

Tuy nói trong lòng cả đám đều hận không thể đem đối phương bóp chết, chính là ngoài mặt vẫn làm một bộ dáng hòa mục.

Huống chi lúc này là lần đầu tiên Kiến An công chúa xuất giá trở về nhà mẹ, Tịch Thiên Thương nói không đi liền không đi.

Về phần Dạ Vị Ương, hấn chỉ là một hộ bộ thượng thư nho nhỏ nên cũng không cần đi, lấy nguyên nhân thân thể không khỏe cho có lệ, mùa hè nóng bức ở nhà vẫn thích hơn.

“Đại nhân, buổi tối thật sự muốn đi sao?” Chúc Hoa giúp Dạ Vị Ương chải tóc, đại hồ ly này đối với mái tóc dài của mình hoàn toàn chẳng chút quan tâm, nếu làm cho Dạ Vị Ương tự mình đến, phỏng chừng chỉ biết quần đại lên thôi.

Buổi tối giúp Dạ Vị Ương búi tóc, Chúc Hoa đem ô sa đội lên cho nam nhân, mũ ô sa màu đen càng tôn lên khuôn mặt sạch sẽ thập phần thanh lệ của Dạ Vị Ương, cũng không biết có liên quan đến tiểu hồ ly hay không, khuôn mặt Dạ Vị Ương ít đi một phần sắc bén, nhiều thêm một phần nhu hòa.

Ở giữa khoe mắt và đuôi lông mày, vẽ thêm một phiến anh đào dẫn theo mị hoặc nhân nhạ.

“Đi, như thế nào không đi?” Dạ Vị Ương đỡ mũ ô sa, nhìn chính mình trong gương một thân quan phục hài lòng nở nụ cười, hấn mặc vào quan phục thật là có bộ dáng làm quan, lập tức trở nên khí vũ hiên ngang.

“Bắc Thần Diêu Quang dám đến, ta liền dám đi.”

Đã qua lâu như vậy, Dạ Vị Ương sớm đã đem chuyện của hấn cùng Bắc Thần Diêu Quang trước kia quăng ra sau đầu, hiện giờ hấn có Bá Hề, trong bụng lại mang tiểu hồ ly, cũng chẳng muốn nghĩ nhiều.

Bắc Thần Diêu Quang muốn nổi điên thì cứ việc nổi điên, muốn yêu ai thì yêu người đó, hấn sẽ không để tâm mình hỗn loạn nữa.

Dạ Vị Ương âm thầm siết tay, đột nhiên bụng đau quặng, hấn cúi đầu nhẹ nhàng xoa bụng mình, có chút kỳ quái vì cái gì tiểu hồ ly tự dưng đá hấn.

“Đại nhân, làm sao vậy?” Thấy Dạ Vị Ương ôm bụng loan thất lưng, Chúc Hoa vội vàng hỏi.

“Không việc gì, chỉ là tiểu hồ ly đá ta.” Dạ Vị Ương lắc đầu, khẽ xoa bụng trấn an tiểu hồ ly không an phận.

Vật nhỏ, vì sao ta nghĩ đến Bắc Thần Diêu Quang người lại đá ta a?

Nếu người có thể nói thì tốt rồi.

Cảm giác vật nhỏ bụng đã an tĩnh xuống, Dạ Vị Ương đối với Chúc Hoa nói: “Tốt lắm, chúng ta chuẩn bị tiến cung thôi.”

Hết chương thứ mười một

137. Quyển 3 - Chương 12: Hoa Đăng Trong Đêm

Chương thứ mười hai – Hoa đăng trong đêm

...

Bắc Thần Diêu Quang không hề báo trước mà chạy đến đây, lại mang theo một đám thân tín cùng Kiến An công chúa, rầm rầm rộ rộ giống như sợ người khác không biết hấn đến Thiên quốc báỉ phổng.

Dưới tình huống như thế, Tịch Thiên Thương ngay cả đường cự tuyệt cũng không có, hoàn hảo trong vòng hai ngày vẫn chuẩn bị tốt địa phương chiêu đãi đoàn người Bắc Thần quốc.

Trong ngự hoa viên hoàng cung đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng đỏ rực treo đầy trong viên, tựa như trăm hoa nở rộ giữa bóng đêm phá lệ kiều mị động nhân.

Địa phương cử hành yến hội chính tại bên cạnh Ngọc Ba Trì trong ngự hoa viên, quan viên Thiên quốc và Bắc Thần quốc ngồi xung quanh Ngọc Ba Trì, giữa hồ là một vũ đài để nhóm quan to quý nhân xem ca múa.

Mỗi năm đến lễ mừng năm mới, trong cung thường xuyên có những yến hội to nhỏ, đáng tiếc Dạ Vị Ương chỉ tham gia được hoạt động thưởng phong điệp vào năm trước, hơn nữa khi đó còn bị Tịch Thiên Thương nham hiểm đe dọa một phen.

Hiện giờ chưa đến một năm, từ một hoàng đế khiến Dạ Vị Ương sợ chết khiếp, lúc này biến thành người có máu có thịt, một nam tử đa tình biết khóc biết cười.

Dạ Vị Ương tới hơi muộn, yến hội đã muốn bắt đầu, còn chưa đến phụ cận Ngọc Ba Trì hấn đã nghe từng trận hoan thanh tiếng từ ven hồ truyền đến, cùng với tiếng tấu nhạc êm tai và giọng ca ưu mỹ của ca cơ, đúng là một cảnh tượng thịnh thế phồn hoa.

Trên Ngọc Ba Trì thả rất nhiều đèn hoa sen, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy du ngư ngũ thả tân phân (năm màu rực rỡ), cực kỳ xinh đẹp, Dạ Vị Ương không khỏi âm thầm cảm khái, hấn cũng coi như đã được tham gia yến hội hoàng tộc thượng lưu.

“Dạ đại nhân.” Cách đó không xa, Lý công công nhìn thấy Dạ Vị Ương vội hô một tiếng, cười chạy lại.

“Ngài đã tới, Hoàng thượng phái nô tài ở đây chờ ngài a, Dạ đại nhân đi bên này.”

“Phiền toái Lý công công.”

Chúc Hoa theo phía sau Dạ Vị Ương, Thường Thiếu Điển đi ở bên cạnh Lý công hướng đến địa phương đám người Tịch Thiên Thương đang ngồi.

Tịch Thiên Thương không ngồi cùng bách quan, mà một mình ở trong ốc tử tứ phía chạm rồng trên mặt hồ, bởi vì không có vách tường và cửa sổ ngăn trở, còn chưa đi đến nơi đó, Dạ Vị Ương đại khái cũng thấy được ngồi bên trong là những người nào.

Thân là chủ nhân Tịch Thiên Thương cùng Bắc Thần Diêu Quang đường xa đến đây ngồi ở vị trí tối thượng, cùng nhau uống rượu, một bên cúi đầu nói gì đó, trên mặt nhất phái ý cười thoải mái, cũng không biết trong lòng có thật cười hay không.

Ngồi bên cạnh Tịch Thiên Thương chính là Lưu Bá Hề, vị trí kia hẳn nên là thái hậu mới đúng, nhưng mấy tháng trước thời điểm Dạ Vĩ Ương trở về nghe nói, thái hậu hiện giờ đã bị Tịch Thiên Thương cách ly ra khỏi trung tâm thế lực, cho một cái danh nghĩa “tĩnh dưỡng” rồi đem người giam lỏng.

Không thể không nói, hành động và thủ đoạn của Tịch Thiên Thương từ trước đến nay vừa quả quyết vừa nhanh chóng, thật là một hoàng đế đầy tâm kế.

Mà ngồi bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang tự nhiên chính là Kiến An công chúa đã lâu không thấy, ngoại trừ đám người Bắc Thần quốc, ở kế bên Tịch Thiên Thương, Dạ Vĩ Ương còn thấy được Từ Thương Hải.

Hết thấy những người ngồi trong gian phòng kia đều là nhân vật trung tâm của hai nước, cứ việc so sánh Dạ Vĩ Ương “trước kia” với hiện tại đều thấp kém hơn nhiều lắm, nhưng chỉ cần người có tâm nhãn và đầu óc đều biết, Dạ Vĩ Ương bây giờ chính là người tối tin nhiệm bên cạnh Hoàng thượng.

Năm trước bách quan cản trở công trình thủy lợi ở Quảng Nam, tuy rằng vẫn chưa hoàn công nhưng khoảng thời gian này từ Quảng Nam không ngừng truyền đến tin tức tốt, đập nước cùng đường sông đã dần phát huy tác dụng.

Cái gọi “Nịnh thần”, phỏng chừng Dạ Vĩ Ương chẳng mang thêm được mấy năm.

“Thần Dạ Vĩ Ương, tham kiến Hoàng thượng.” Đi tới cửa, Dạ Vĩ Ương hơi loãn thất lưng xoay người, “Diêu Quang bệ hạ.”

Vừa lên tiếng, trong phòng nguyên bản náo nhiệt nhất thời liền im lặng xuống.

Lưu Bá Hề chính là nhìn chằm chằm Dạ Vĩ Ương, Bắc Thần Nguyệt nhìn nam nhân ngoài cửa nheo mắt cười, Từ Thương Hải nhìn Chúc Hoa sau lưng Dạ Vĩ Ương, Chúc Hoa cố ý tránh đi, liếc mắt nhìn Kiến An bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang, Kiến An hung hăng trừng Dạ Vĩ Ương một cái, rồi rất nhanh cúi đầu.

Mọi người phản ứng khác nhau, Tịch Thiên Thương đầu tiên là nhìn Bắc Thần Diêu Quang, lại nhìn về phía Dạ Vĩ Ương, nhẹ giọng cười nói: “Đang chờ một mình ngươi, Vĩ Ương, còn không mau lại đây.”

Bắc Thần Diêu Quang từ đầu đến cuối vẫn không nhìn nam tử, cầm trong tay chén rượu tinh tế, thẳng đến khi Dạ Vĩ Ương tiến vào ngồi xuống vị trí, hẳn mới chậm rãi hướng Dạ Vĩ Ương nhìn qua, nam tử kia không hề lảng tránh tầm mắt hắn.

Trực diện chống lại ánh mắt Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vĩ Ương trong lòng nháy mắt nghi hoặc, không còn là nam nhân điên cuồng trước đây mang theo tình tự rõ rệt, Bắc Thần Diêu Quang gần nửa năm không gặp, trong đôi phượng nhãn hẹp dài kia chỉ còn lại thâm thúy mà Dạ Vĩ Ương nhìn không thấu.

Tựa như đáy biển sâu nhất thế giới, làm cho người ta tâm sinh bối rối.

Tiểu hồ ly trong bụng dường như đã tỉnh giấc lại bắt đầu nháo, may mắn Dạ Vĩ Ương đã quen với vật nhỏ này tác quái, sau khi ngồi xuống dưới tay áo dài nhẹ nhàng xoa bụng.

.

Dạ Vĩ Ương ngồi giữa Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề, vị trí này vừa lúc đối diện với Kiến An công chúa, hiện giờ chính là Bắc Thần hoàng phi.

Nữ tử kiêu ngạo bất tuân trong trí nhớ lúc này giống như tiểu sơn dương dụ ngoạn, lẳng lặng ngồi bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang, cúi đầu không nói chuyện.

Dạ Vĩ Ương vô pháp tưởng tượng thời điểm ở Bắc Thần quốc Kiến An đã trải qua cái gì, cũng vô pháp đồng tình với nữ tử này, trên thế gian người đáng thương còn nhiều lắm, người bất đắc dĩ cũng rất nhiều, hẳn không cần phải đi đồng tình với kẻ đã từng muốn giết mình.

“Dạ đại nhân, đã lâu không gặp.” Bắc Thần Diêu Quang hướng Dạ Vĩ Ương gợi khéo miệng, nâng chén rượu trong tay.

“Vĩ Ương không thể uống rượu, đành lấy trà thay rượu, mong rằng Diêu Quang bệ hạ thứ lỗi.”

Một người “Dạ đại nhân” một người “Diêu Quang bệ hạ” khách khí cùng đối trá tựa như giữa bọn từ trước đến nay chưa từng phát sinh chuyện gì khiến Dạ Vị Ương cảm thấy buồn cười, Bắc Thần Diêu Quang kính rượu, hần liền tiếp.

Một mực tránh né chỉ là thể hiện sự yếu đuối của bản thân mà thôi, hần có lẽ đã từng sợ hãi nam nhân này, thậm chí còn cùng người kia đồng sàng cộng chỗ, nhưng hiện tại giữa bọn họ chỉ là một đại thần Thiên quốc, một Bắc Thần hoàng đế.

Chỉ có như vậy, không hơn.

Bắc Thần Diêu Quang không cố ý truy cứu Dạ Vị Ương, Dạ Vị Ương dùng trà thay rượu cũng không nhiều lời một chữ, bốn phía tuy rằng vẫn ca múa không ngừng, ăn uống linh đình, nhưng trong phòng lại chậm rãi nhiễm ra vài phần xấu hổ nhàn nhạt.

Phần xấu hổ này, đúng là đến từ các nam nhân nào đó.

Loại sự tình này không cần Lưu Bá Hề ra trận, Đại tướng quân rong ruổi chiến trường chỉ nhìn Dạ Vị Ương, trừ bỏ Dạ Vị Ương thì đối với người khác đều hé ra khuôn mặt lạnh nhạt, cổ bằng hàn ngàn năm kia chỉ cần là người có não đều không dám đến bắt chuyện.

Yến hội hôm nay không đàm quốc sự, cho nên song phương có vẻ thiếu đề tài nói chuyện.

Kiến An công chúa một mực yên lặng không hé răng đột nhiên mở miệng, thanh âm ôn nhu kia làm cho Dạ Vị Ương thiếu chút nữa nghĩ mình nghe lầm, thẳng đến khi Kiến An đứng lên hần mới phản ứng lại.

Nói là khiêu vũ trợ hứng, người cử chỉ khinh nhu kia cư nhiên là Kiến An công chúa.

Dạ Vị Ương bộ dáng ngốc lảng quá mức rõ ràng, khiến Bắc Thần Nguyệt ngồi đối diện suýt chút bật cười ra tiếng, đợi Kiến An công chúa ly khai liền cố ý trên ghẹo nói: “Dạ đại nhân, người phát gốc cái gì a, chẳng lẽ quý phi nương nương khiêu vũ kỳ lạ lắm sao?”

“Công chúa nói đùa.” Dạ Vị Ương nhìn Bắc Thần Nguyệt nở nụ cười, hảo cảm hần đối với nữ tử này vượt xa Kiến An công chúa.

Lúc trước hần có thể trốn thoát đều là nhờ ơn Bắc Thần Nguyệt, nếu không phải hiện tại bên cạnh hần còn những người khác, hần đã sớm cùng Bắc Thần Nguyệt nói chuyện phiếm.

“Dạ đại nhân đừng xa lạ như vậy a, ta còn rất nhiều chuyện muốn nói với người.” Bắc Thần Nguyệt cười đứng dậy, chủ động đi tới, “Không bằng vừa xem quý phi khiêu vũ vừa nói chuyện phiếm, được không?”

“Đây là vinh hạnh của ta.” Dạ Vị Ương cũng không cự tuyệt, sau khi được Tịch Thiên Thương cho phép đem ả tháp đến ngồi xuống bên cạnh Bắc Thần Nguyệt.

Dạ Vị Ương nhẹ giọng hỏi: “Nguyệt cô nương, gần đây thế nào?”

“Còn không phải rất bình thường sao, có thể hỏng chỗ nào, ngược lại Dạ đại nhân, gần đây thế nào?”

Tiểu thanh sang sảng của Bắc Thần Nguyệt đặc biệt cuốn hút người, nghe được nàng hỏi, nụ cười Dạ Vị Ương thêm một phần ngọt ngào: “Mặc dù có chút chuyện ngoài ý muốn, thật cũng coi như an ổn.”

Hai người hàn huyên trong chốc lát, ở phụ cận cách bọn họ không xa, trên vũ đài Ngọc Ba Trì, cầm cơ cùng vũ cơ đều đã lui ra, chỉ còn lại Kiến An công chúa một thân hồng y diễm lệ đang dần đi lên vũ đài.

“Bộ dáng người vừa rồi thật hảo ngoạn, nàng khiêu vũ không phải vì muốn được mọi người hoan hô, mà là muốn giành được ánh mắt của hoàng huynh ta, người vì sao lại kinh ngạc thành như vậy?” Bắc Thần Nguyệt nghĩ đến biểu tình của Dạ Vị Ương liền buồn cười, nam nhân này mơ hồ lên cũng thật khả ái.

Dạ Vị Ương tự biện giải nói: “Công chúa khiêu vũ không có gì đáng ngạc nhiên, ta chính là cảm thấy tính tình Kiến An thay đổi cũng quá nhanh, người đại khái không biết trước kia Kiến An tính tình thế nào.”

“Ta làm sao không biết a?” Bắc Thần Nguyệt không phục hần, nàng nhìn thoáng qua nữ tử đang khiêu vũ cùng nhạc khúc trên vũ đài, hừ lạnh nói: “Khi nàng vừa đến Bắc Thần quốc chính là kiêu ngạo âm ngoan, tưởng rằng Bắc Thần quốc sẽ giống như Thiên quốc mặc nàng can quấy, sau đó bị hoàng huynh ta trừng trị một phen liền trở nên ngoan ngoãn.”

“Bất quá, một công chúa bị vắng vẻ luôn nghĩ đủ mọi cách để bò lên, nhìn đi, sự tình khiêu vũ lần này cũng là nằm trong kế hoạch của nàng, nàng ta nghĩ muốn một lần nữa được mọi người nâng niu nâng đỡ, càng muốn làm cho hoàng huynh ta nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa, ta cảm thấy nữ nhân này xứng đáng thương.”

Bắc Thần Nguyệt khẽ lắc đầu: “Đáng tiếc a, hoàng huynh ta đối với loại người ngu ngốc từ trước đến nay không có hứng thú.”

Nàng cố ý cười liếc nhìn Dạ Vị Ương, đáng tiếc Dạ Vị Ương hiện tại chỉ lo xem Kiến An khiêu vũ, không nhìn thấy thâm ý trong mắt Bắc Thần Nguyệt khi nói những lời này.

Không thể không nói, Kiến An lần này đúng là dùng hết công phu, múa so với vũ cơ vừa rồi còn đẹp hơn, chỉ tiếc nhân phẩm không tốt.

Dạ Vị Ương nhìn qua vài người đang ngồi, trừ bỏ Từ Thương Hải ngẫu nhiên trông ra bên ngoài, mỗi người ở đây đều mang tâm tư khác nhau hoàn toàn không chú ý đến nữ tử đang khiêu vũ.

Trên vũ đài cách bọn họ không xa, chỉ sợ Kiến An cũng thấy được phản ứng của những người trong phòng.

Hết chương thứ mười hai

138. Quyển 3 - Chương 13: Cầu Hôn (thượng)

Chương thứ mười ba – Cầu hôn (thượng)

...

“Khiêu không tồi, đáng tiếc Kiến An đã bị thái hậu làm hỏng, tính tình bất trị.” Dạ Vị Ương lắc đầu, nhìn Kiến An xuất công phu, đáng tiếc Bắc Thần Diệu Quang ngay cả mắt cũng chưa thèm liếc một cái.

Căn cứ theo lễ phép, khi Kiến An trở về mọi người trong phòng đều vỗ tay khen ngợi, chính là Kiến An sắc mặt nặng nề, tuy rằng nàng giành được từng trận vỗ tay của mọi người, nhưng thủy chung vẫn không lọt vào tầm mắt của Bắc Thần Diệu Quang.

Bắc Thần Nguyệt là người thích náo nhiệt, gặp Kiến An khiêu vũ, nàng cũng đứng dậy đề nghị vì mọi người thưởng một tiểu khúc trợ hứng.

Sai người mang đến một đàn tỳ bà, Bắc Thần Nguyệt ngồi lên ả tháp bắt đầu đàn khúc, lúc này Kiến An đột nhiên cười nói: “Tiếng ca của công chúa mỹ diệu êm tai, nếu có người cùng múa chẳng phải càng tuyệt vời hơn sao?”

Xem ra Kiến An chính là không cam tâm, vẫn muốn ở trước mặt mọi người thể hiện mình.

“Này đương nhiên rất tốt, bất quá quý phi nương nương vừa mới múa xong, vẫn nên nghỉ ngơi một chút, ta không phiền toái quý phi.” Bắc Thần Nguyệt nói mấy câu liền đem ý định của Kiến An gạt bỏ.

Biết địa vị Bắc Thần Nguyệt nàng không thể tùy tiện động vào, Kiến An công chúa quen thói diễu võ dương oai chỉ có thể âm thầm áp chế tức giận trong lòng, trên mặt đối trả cười: “Không phiền toái, có cơ hội khởi vũ vì công chúa là vinh hạnh của ta.”

Bắc Thần Nguyệt nheo mắt cười, trong lòng thầm phun tào, cho dù nàng muốn tìm người múa cũng không phải là nữ nhân ngu ngốc nông cạn này, có trời mới biết nữ nhân thích khoe mẽ này có thể cố ý làm ra sự tình khiến người ta nan kham gì hay không.

“Vũ nghệ của quý phi nương nương chúng ta đã thưởng thức qua, nếu là muốn có người múa, không bằng để Dạ đại nhân đến, được không?” Bắc Thần Nguyệt hướng nam nhân làm như không có việc gì bên cạnh.

Gặp bộ dáng Dạ Vị Ương sững sốt, ý cười trong mắt Bắc Thần Nguyệt càng sâu, “Dạ đại nhân dung mạo tuyệt sắc nổi danh thiên hạ, thi từ ca vũ mọi thứ đều tinh thông. Hôm nay chúng ta đường xa đến đây, không biết có may mắn được xem đại nhân vũ một khúc?”

Lưu Bá Hề vẫn ngồi một mực không hé răng đột nhiên lên tiếng: “Vị Ương thân thể gần đây không thoải mái, công chúa muốn xem vũ nghệ chẳng bằng để ngày khác, như thế nào?”

“Dạ đại nhân thân thể không thoải mái sao? Vừa vặn ta từng học chút y thuật, hay là để ta thay người bắt mạch?” Bắc Thần Nguyệt nói xong liền vươn tay muốn nắm lấy cổ tay Dạ Vị Ương.

Này sao được, Dạ Vị Ương tựa như bị rấn cấn lập tức nhảy sang một bên, hai tay giấu vào trong tay áo, cười nói: “Công chúa, nam nữ thụ thụ bất thân a.”

Bắc Thần Nguyệt che miệng cười: “Dạ đại nhân nhảy còn nhanh hơn thỏ, thân thủ lanh lợi như thế xem ra không có sinh bệnh.”

Quả thực là muốn nói dối sinh bệnh, chính là không thể để cho nữ tử này bắt mạch, nếu không sự tình hẳn có hồ ly bảo bảo sẽ bị tiết lộ.

Không thể cho Bắc Thần Nguyệt bắt mạch, nhưng nếu hẳn vẫn một mực tìm cơ tránh né, e rằng sẽ khiến Bắc Thần Nguyệt chú ý, lấy trí tuệ cùng trình độ tò mò của nữ tử này, sớm muộn gì cũng tìm cơ hội bắt mạch hẳn, đến lúc đó bí mật kia hẳn vô pháp giữ được nữa.

Cho dù Bắc Thần Nguyệt là cô nương tốt, cũng là hảo bằng hữu của hẳn, nhưng suy cho cùng nàng vẫn là công chúa Bắc Thần quốc, hơn nữa còn là muội muội của Bắc Thần Diêu Quang.

Dạ Vị Ương lựa chọn thỏa hiệp, “Hảo hảo hảo, ta cấp người khởi vũ, bất quá ta muốn giải thích, những tin đồn ta tinh thông cầm kỳ thi họa người nghe được trên phố không nhất thiết là sự thật.”

Dù sao trong phòng chỉ có vài người, cũng không đến nỗi quá mất mặt đi, hơn nữa, một nam nhân như hẳn phải khiêu cái gì vũ a.

Tuy rằng Dạ Vị Ương không xem chuyện này là vấn đề, chẳng qua thời điểm quay đầu liền thấy tất cả mọi người đều theo dõi hẳn, trong lòng không khỏi khấn trương lên.

Đám người này bị gì vậy, bày đặt mỹ nữ không xem cứ nhiên nhìn chăm chăm hẳn làm gì? Cho dù hẳn là con hồ ly da mặt dày nhảy loạn cũng không sao, nhưng bị người nhìn như vậy hẳn sẽ thấy căng thẳng nha.

Nhất là ba nam nhân nào đó, quả thực có thể dùng “hai mắt tỏa sáng” để hình dung.

“Nhờ phúc khí của công chúa, trẫm chính là lần đầu tiên được xem Vị Ương khiêu vũ.” “Vị Ương” trong lời Tịch Thiên Thương, đương nhiên là chỉ con hồ ly nào đó.

Những người khác có thể không rõ ràng, nhưng Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương đều biết, đại hồ ly ngạo kiều này chỉ biết chơi cờ năm quân, ngay cả đánh đàn cũng không mơ hồ, chứ đừng nói là viết chữ, họa tranh... Gà mổ thóc so ra còn đẹp hơn.

Nhưng nói gì thì nói, thi từ ca vũ quả thực chưa thấy Dạ Vị Ương biểu hiện qua, tuy rằng lo lắng Dạ Vị Ương sẽ gặp tai nạn giống như cầm kỳ thi họa, Tịch Thiên Thương bọn họ cũng không khỏi chờ mong.

Cái gọi là “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”, chỉ sợ Dạ Vị Ương tùy tiện động hai ba cái, ở trong mắt đám người nào đó cũng là cực hảo, cực khả ái, cực mê người.

Đàn thử hai tiếng, Bắc Thần Nguyệt ôm tỳ bà chậm rãi cất tiếng hát, nữ tử này tính cách chẳng những làm người ta yêu thích, dáng người cũng xinh đẹp, xướng khúc lại càng dễ nghe.

Nếu có thể ngồi bên dưới nghe khúc thì thật là tốt a.

Dạ Vị Ương âm thầm cảm thán một phen, không khỏi trừng Bắc Thần Nguyệt cố ý kéo hẳn xuống nước, thôi thôi, dù sao hiện tại nếu không khiêu hẳn là tuyệt đối không bước xuống được.

Tiếng tỳ bà thanh thúy, đinh đinh đồng đồng kéo dài.

Cùng với tiếng ca của Bắc Thành Nguyệt, thông thả mềm mại, ngược lại gọi lên trong lòng Dạ Vị Ương vô hạn tình trường.

Xuyên qua năm tháng, vượt qua thời không, từ trong sinh tử hắc đã tìm được nơi chân chính thuộc về mình.

Trường tụ khởi vũ, mặc dù không nhu mì như nữ tử, nhưng một thân xiêm y trong gió đêm nhẹ nhàng tung bay lại khiến người ta một thoáng kinh hồng.

Cúi đầu xoay thân, tuy rằng không thành thạo như vũ cơ, chính là mâu quang liễm diễm khê nhắc, đáng người phiêu lạng cũng là uyển nhược du long. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Vũ kĩ không tính cao siêu, càng không phải kinh diễm tuyệt luân, nhưng cố tình lại có một cổ hương vị không thể nói rõ.

Giữa gió đêm mùa hè, một con bướm phe phẩy đôi cánh phóng qua mặt nước bay đến ốc tử đang truyền đến từng trận tỳ bà, vũng vàng dừng ở đầu ngón tay nam nhân.

Nhìn con bướm đậu trên ngón tay mình, Dạ Vị Ương hiểu ý mỉm cười, khấn trương cùng bắt an ban đầu dần lắng xuống, hắc nâng tay để bướm bướm bay lên, con bướm màu trắng kia liền bay bên cạnh Dạ Vị Ương, giống như muốn cùng nam nhân nhảy múa.

Bốn phía mơ hồ truyền đến từng đợt kinh hô.

“Mau nhìn! Mau nhìn!”

“Như thế nào nhiều bướm bướm vậy a?”

Từ bốn phương tám hướng trong ngự hoa viên bay tới hàng trăm con bướm đủ loại màu sắc, hòa với hoan thanh tiểu ngữ kinh hỉ của đám nữ tử, đàn bướm bay quanh ốc tử giữa hồ xoay tròn nhảy múa.

Một con, hai con, ba con...

Bướm bướm bay đến càng ngày càng nhiều vây quanh bên cạnh đại hồ ly, tựa như muốn cùng nam tử khởi vũ, phe phẩy đôi cánh quanh quẩn trên người Dạ Vị Ương không ngừng.

Tuy rằng sớm biết chính mình có thể thông hiểu vạn vật, nhưng bình thường Dạ Vị Ương rất ít khi dùng đến năng lực đặc biệt này, hôm nay hắc cũng không chủ động gọi bướm, chính là nhóm tiểu gia hỏa đáng yêu này vẫn bay lại đây.

Chậm rãi nhắm hai mắt, Dạ Vị Ương dường như có thể nghe thấy thanh âm uyển chuyển trên cánh bướm rung động, giống như bướm bướm đang xướng ca tuyệt vời êm tai.

Theo cánh bướm dập dìu nhảy múa, Dạ Vị Ương vươn hai tay muốn ôm nhóm tiểu gia hỏa khả ái này.

Hoa đăng rực rỡ bướm bướm lả tả, nam nhân bị vây trong đó dường như tùy thời sẽ cùng đàn bướm hướng vầng minh nguyệt bay lên bầu trời, một màn lộng lẫy vi diệu như thế khiến cho mọi người nhìn đến ngây ngẩn.

Sau khi tiếng tỳ bà chấm dứt, nam nhân đang khởi vũ bởi vì có chút choáng đầu cũng ngừng theo.

Dạ Vị Ương thuận thế ngồi xuống ải tháp bên cạnh, hắc vươn tay để con bướm đậu vào lòng bàn tay, đầu ngón tay khê xoa tiểu não của bướm bướm, khê nhắc tay làm cho bướm bướm bay đi.

“Các người nhìn ta làm gì?” Quay đầu, Dạ Vị Ương chỉ thấy tất cả mọi người đều nhìn hắc.

Dù sao bình thường luôn mơ hồ, đại hồ ly quyết định giả ngu, cười nói: “Tiếng ca của công chúa thật dịu dàng, khiến bướm bướm cũng bị hấp dẫn mà bay tới.”

Bắc Thần Nguyệt bật cười: “Ta không thấy bướm bướm bay quanh ta, Dạ đại nhân không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ngay cả bướm bướm cũng ngưỡng mộ người, khó trách hoàng huynh đối với đại nhân nhất kiến chung tình, nhị kiến sinh tình, tam kiến liền định chung sinh a.”

“Công chúa thật biết nói đùa.” Không nghĩ tới Bắc Thần Nguyệt đột nhiên nhắc đến Bắc Thần Diêu Quang, thấy bộ dáng Bắc Thần Nguyệt cười đến vui vẻ, Dạ Vị Ương ngược lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Hắn lặng lẽ nhìn thoáng qua mấy người đang ngồi, Bắc Thần Diêu Quang đối với lời nói của Bắc Thần Nguyệt từ chối cho ý kiến, chính là trong mắt hàm một tia tiểu ý nhìn hắn, ánh mắt kia làm cho Dạ Vị Ương đột nhiên nghĩ tới bạch hổ trên tuyết sơn, trong mục quang bình tĩnh giấu đi nguy cơ tùy thời mà xuất động.

Dạ Vị Ương cảm thấy mình vô tội, tình cảm của người khác đâu phải hắn muốn không chế là không chế được, nhưng cố tình những người Kiến An thích đều quay sang thích hắn, cũng khó trách Kiến An luôn hận không thể lập tức giết hắn.

Aiii, ăn một bữa cơm lại biến thành phức tạp như vậy.

Vì tâm tình của mình, cũng vì tiểu hồ ly trong bụng, Dạ Vị Ương quyết định phải nhanh chóng ly khai yến hội đang có đạo nhân bay tới bay lui này.

“Nguyệt nhi tuy rằng thích nói đùa, nhưng nàng sẽ không lấy bốn vương ra đùa.” Bắc Thần Diêu Quang vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng.

Đôi phượng nhãn hẹp dài kia mang theo vài phần ôn nhu dừng lại trên người Dạ Vị Ương, với ngoại nhân mà nói, đại khái là lần đầu nghe được Bắc Thần Diêu Quang nói chuyện với một người ôn nhu như vậy.

“Vị Ương, ngươi và ta cách biệt đã lâu, ngươi có nhớ ta không?”

Tên này sao lại nói những lời ái muội khiến người ta suy nghĩ viển vông a, Dạ Vị Ương không nghĩ tới Bắc Thần Diêu Quang sẽ ở trước mặt mọi người nói ra những lời như thế.

“Diêu Quang bệ hạ, ngươi nghĩ nhiều rồi.” Dạ Vị Ương lập tức trả lời.

Bắc Thần Diêu Quang vẫn duy trì ý cười trên mặt: “Chỉ e không nhớ đi, lần này ta từ Bắc Thần ngàn dặm xa xôi đi đến Thiên quốc, ngoại trừ sự tình viết trong thư tín, còn lại chính là vì muốn gặp ngươi.”

“Ta Bắc Thần Diêu Quang không phải hư tình, càng không giả ý.” Nam nhân chậm rãi đứng dậy, nhìn Dạ Vị Ương nói từng chữ: “Hôm nay tới đây, là muốn cầu hôn.”

Hết chương thứ mười ba

139. Quyển 3 - Chương 14: Cầu Hôn (hạ)

Chương thứ mười bốn – Cầu hôn (hạ)

...

“Dạ Vị Ương, ngươi từng hỏi ta, ta yêu rốt cuộc là đoạn kí ức kia hay là ngươi.” Đôi mắt hẹp dài tản ra ý cười, Bắc Thần Diêu Quang nhìn thẳng vào nam nhân trước mặt, cao giọng nói: “Hôm nay ta có thể nói cho ngươi đáp án. Ta yêu... Chính là ngươi.”

“Bất luận ngươi trước kia là ai, bất luận ngươi tên gì, Bắc Thần Diêu Quang chỉ muốn một mình ngươi.” Thanh âm nam tử rõ ràng truyền vào tai từng người ở đây, Dạ Vị Ương nhìn thấy trong mắt Bắc Thần Diêu Quang so với trước kia thiếu đi vài phần điên cuồng, lại nhiều hơn vài phần thanh minh.

Đôi mắt đó quá mức sáng ngời, tựa như lưỡi dao nhỏ làm cho Dạ Vị Ương hoảng hốt.

Đã sớm biết tên Bắc Thần Diêu Quang bệnh thần kinh này chưa từng để ai vào mắt, nhưng hắn không nghĩ tới người nọ cư nhiên ở trước mặt nhiều người công bố như vậy.

“Diêu Quang bệ hạ khẳng khái bày tỏ thật sự khiến tại hạ nhìn với cặp mắt khác xưa, không ngờ người như Diêu Quang bệ hạ cũng quan tâm đến tình tình ái ái.” Tịch Thiên Thương cảm chén rượu trong tay nhấp ngụm nhỏ, thần thái nhất mực ung dung thoải mái.

Hướng mắt tà tà liếc nhìn xuống bên dưới, Tịch Thiên Thương nhẹ giọng cười nói: “Bất quá... Diêu Quang bệ hạ đừng trách bốn vương giới nước lã, Vị Ương từ trước đến nay nhiều người theo đuổi, trong đó có cả nam lẫn nữ, cũng không thiếu người như Diêu Quang bệ hạ đây.

“Người muốn cầu hôn, cũng phải xem Vị Ương đáp ứng hay không.” Lưu Bá Hề không chút kích động, đuôi lông mày khẽ nhếch lộ vẻ tự tin cùng khinh thường.

Lời nói của Đại tướng quân không hề sai. Người muốn cầu hôn? Có thể. Người muốn bày tỏ? Cũng có thể. Không ai ngăn cản người.

Chẳng qua, phải xem đương sự có đáp ứng hay không mà thôi.

Mà đáp án còn phải nói sao?

Dạ Vị Ương bình thần ung dung, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Vị Ương đa tạ ý tốt của Diêu Quang bệ hạ, chính là phần tâm ý này Vị Ương không thể nhận, bệ hạ đừng chê ta lắm lời, bệ hạ ở trước mặt quý phi của mình cầu hôn người khác, dường như có phần không đúng.”

Bắc Thần Diêu Quang nhìn thoáng qua Kiến An bên cạnh, ánh mắt không chút cảm tình làm cho Kiến An theo bản năng run lên một cái.

“Người để ý sao?” Thanh âm mềm nhẹ, ngược lại làm cho người khác càng khiếp sợ.

Trong mắt hiện lên tia tức giận, rất nhanh đè ép xuống, Kiến An ngồi tại chỗ gắt gao siết lấy tay áo mình: “Chỉ cần bệ hạ thích, ta không ngại.”

Người này thật đúng là...

Dạ Vị Ương nhất thời không biết nói gì.

“Bốn vương để ý!” Tịch Thiên Thương vỗ bàn, chén rượu trên bàn rơi xuống đất vỡ nát.

Hắn vỗ cực kỳ dùng sức, uy nghiêm cùng tàn khốc trong nháy mắt khiến mọi người trong phòng ngây ra một lúc.

Dạ Vị Ương cũng bị kinh hách, hơn nửa năm nay Tịch Thiên Thương ở trước mặt hắn không cột nhả thì chính là bình dị gần gũi, hắn gần như đã quên đi một Tịch Thiên Thương ban đầu hắn nhìn thấy.

“Diêu Quang bệ hạ, bốn vương kính người là khách, lại là thông gia của Thiên quốc, đặc biệt bày yến tiệc thịnh tình khoản đãi, hiện tại người thứ Kiến An chưa đến một năm lại hướng Thượng thư cầu hôn, bất chấp đại thể, càng không đem bốn vương để vào mắt.”

Nói đến uy nghiêm, Tịch Thiên Thương không hề thua kém Bắc Thần Diêu Quang, lửa giận của hắn làm cho mọi người đều bị chấn trụ.

Bất quá tình huống này không phải cảnh tượng Dạ Vị Ương muốn nhìn thấy, nếu truyền ra ngoài, không biết người dân gian sẽ nói hắn thế nào, vạn nhất bọn họ vì sự tình này mà nháo lớn thì càng thêm xấu hổ.

Mắt thấy không khí dần căng thẳng, Dạ Vị Ương ôm bụng loan thất lạng, cố ý hừ hừ nói: “Ôi, bụng ta, bụng ta đau quá.”

Đại hồ ly vừa lên tiếng, bầu không khí vừa rồi còn ngưng trệ giăng co nháy mắt biến mất sạch sẽ, vẻ nghiêm túc trên mặt Tịch Thiên Thương liền vỡ thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại khẩn trương cùng lo lắng.

“Như thế nào đột nhiên đau bụng, đau lắm không?” Lưu Bá Hề xoay người bước tới đỡ lấy nam nhân, quá mức tin cậy cùng lo lắng cho con hồ ly này, thế nên chưa phát hiện Dạ Vị Ương đang diễn trò.

Cố ý đưa lưng về phía mọi người, Dạ Vị Ương hướng Thường Thiệu Điển nháy mắt một cái, Thường Thiệu Điển ngầm hiểu, đối với Đại tướng quân nói: “Dạ đại nhân thân thể không khỏe, thỉnh tướng quân hỗ trợ đưa về phòng.”

Lưu Bá Hề không nói hai lời liền đem đại hồ ly cắp bế lên, cũng không quản những người khác, đi theo Thường Thiệu Điển.

Bọn họ nhanh chóng ly khai.

Yến hội đến lúc này tiếp tục cũng không còn ý nghĩa, Tịch Thiên Thương phát tay áo hừ lạnh, cũng không quản đám người Bắc Thần Diêu Quang liền xoay người bỏ đi.

Bắc Thần Diêu Quang đứng tại chỗ nhìn hồ ly bị ôm đi xa, trong mắt tràn ra vài phần ý cười.

Dạ Vị Ương a Dạ Vị Ương, người thật đúng là hồ ly giao hoạt.

Kiến An ngồi một bên không biết đang suy nghĩ gì, nghiêng đầu nhìn con bướm đậu trên tay vịn mà phát ngốc.

” ” ” ”

” ” ” ”

” ” ” ”

Dạ Vị Ương diễn một màn làm cho Tịch Thiên Thương bọn họ bể sang đây, không phải bọn họ ngốc, mà là quá tin tưởng Dạ Vị Ương cho nên căn bản không chút hoài nghi nam nhân

Chỉ cảm thấy Dạ Vị Ương đau bụng quá đúng lúc.

“Tiểu Ương Tử, người muốn đem chúng ta hù chết sao?” Tịch Thiên Thương nhìn con hồ ly nào đó tỉnh thần phần chần ngồi trên giường không cách nào phát hỏa, chỉ có thể tức giận đi tới đi lui.

“Đâu có dễ hù chết như vậy a.” Dạ Vị Ương cười hắc hắc, lập tức đối với đám người Lưu Bá Hề ở bên cạnh đang trừng mắt nói: “Tốt lắm, ta không sao, các người đừng khẩn trương.”

“Có thể không khẩn trương sao, người vừa nói đau bụng, ta còn tưởng tiểu hồ ly lại đá người.” Lưu Bá Hề bất đắc dĩ thở dài, đối với đại hồ ly này hắn không có biện pháp.

Tuy rằng biết Dạ Vị Ương làm vậy là vì hóa giải tình huống vừa rồi, nhưng bọn họ quả thực đã bị Dạ Vị Ương dọa.

“Thôi thôi, không có việc gì là tốt rồi, hai người các người đêm nay ngủ lại trong cung, đã trễ thế này xuất cung không tiện.” Tịch Thiên Thương lưu lại mấy câu liên lý khai, hoàng đế cũng thật không dễ làm, sự tình còn chưa xử lý xong, Tịch Thiên Thương không muốn ở đây làm cái bóng đèn chướng mắt.

Dạ Vị Ương miệng nói không sao, nhưng Lưu Bá Hề vẫn cường bách làm cho Thường Thiếu Điển kiểm tra một phen, xác nhận thật sự không có việc gì mới để những người khác rời đi.

“Xem đi, đã nói không sao.”

“Coi như hồ ly người có lý.” Lưu Bá Hề cười búng chóp mũi Dạ Vị Ương, thấy đại hồ ly đánh cái ngáp tựa vào trên đùi hắn, đôi mắt cũng dần ôn nhu xuống.

“Mệt mỏi?”

“Có mệt chút.”

“Trước kia không biết người có thể khiêu vũ a, hôm nay nhìn người khiêu vũ, ta vừa thích lại không thích.”

“Vì sao không thích?” Hai tay ôm thắt lưng Đại tướng quân, Dạ Vị Ương ngẩng lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lưu Bá Hề.

Người này suất như vậy, thật là cảnh đẹp ý vui, nếu thường xuyên được ngắm soái ca, phỏng chừng mọi người có thể sống lâu thêm hai năm.

“Nghĩ đến trừ bỏ ta còn có nhiều người nhìn người khiêu vũ như vậy, người nói ta có thể thích được sao?”

Lời này Dạ Vị Ương thích nghe, đại hồ ly gờ hàm dưới, cười nheo ánh mắt: “Không ngờ Đại tướng quân có tính chiếm hữu siêu cường như thế, nam nhân lòng dạ hẹp hòi a.”

“Như thế nào, người hiện tại mới phát hiện? Bất quá phát hiện quá muộn rồi, người chẳng những là người của ta, còn có đứa nhỏ của ta, đại hồ ly, người nửa đời sau đừng hòng bỏ rơi ta, phải phụ trách ta, biết không?”

Một bên cười nói, Lưu Bá Hề một bên xoa ấn huyệt thái dương nam nhân, hẳn chính là thích bộ dạng biếng nhác cùng thích ý của Dạ Vị Ương, nhìn đại hồ ly thư thư phục phục, trong lòng hẳn cũng hoan hỉ.

Cúi đầu gặp Dạ Vị Ương đang ngẩn người nhìn vào góc phòng, Lưu Bá Hề hỏi: “Còn suy nghĩ chuyện Bắc Thần Diêu Quang sao?”

“Người tự nhiên chạy đến trước mặt ta, không quản cũng khó, tính cách Bắc Thần Diêu Quang khẳng định người cũng đã nghe nói qua, cứng đầu cố chấp của tên kia thật khiến người ta nổi điên.” Dạ Vị Ương nhũn nhũn, bỗng dừng nghĩ đến thời điểm trên thuyền, Bắc Thần Diêu Quang cầm kiếm tự đâm vào thân thể chính mình.

Hết chương thứ mười bốn

140. Quyển 3 - Chương 15: Cục Cứng, Đừng Dọa Ta!

Chương thứ mười lăm – Cục cứng, đừng dọa ta!

...

Bắc Thần Diêu Quang ở thời điểm đứng đắn vẫn là đứng đắn.

Ngày hôm sau, mọi người giống như chưa từng có sự tình gì phát sinh mà hảo hảo cùng nhau ngồi xuống, Dạ Vị Ương dẫn đầu quan viên hộ bộ cùng Bắc Thần quốc đàm luận chuyện hợp tác ở Quảng Nam.

Bắc Thần quốc hàng năm đều cùng các quốc tiến hành mua bán tới lui, việc mua bán tới trọng yếu chính là vận chuyển, ở thời đại này không có xe lửa máy bay, vận chuyển thủy lộ càng thêm quan trọng.

Ngay cả khi quan hệ giữa Thiên quốc cùng Bắc Thần quốc không tốt, nhưng chung quy vẫn phải nhìn đến lợi ích quốc gia, không có địch nhân vĩnh hằng, chỉ có lợi ích vĩnh hằng.

Công phu không đến một ngày, mọi người ở các chi tiết đều đạt thành nhận thức, ký bản hiệp ước hợp tác với nhau.

Cuối năm nay sẽ bắt đầu, thương thuyền Bắc Thần quốc có thể đi qua đường sông Quảng Nam, cũng có thể cùng cư dân hai bên bờ sông tiến hành mậu dịch, tất nhiên, chỉ cần cấp phí giao điểm cho Dạ Vị Ương là được.

Đối với Bắc Thần quốc đại tài khí thô mà nói, chút phí giao điểm này không tính là gì, nhưng Dạ Vị Ương biết, phí giao điểm đã bù đắp không ít phí tổn khi tu kiến công trình thủy lợi.

Món tiền nhỏ, thu lợi lớn, ai không thích?

Quan viên Bắc Thần quốc cao hứng về sau có thể gia tăng mậu dịch, quan viên Thiên quốc cao hứng đường sông đề điều không đến một năm đã bắt đầu hái ra tiền, quốc khổ năm nay nhất định sẽ không túng quẫn như năm ngoái nữa.

Song phương cười ha hả từng người rời đi, tiếp tục tiến hành từng bước thương thảo, dù sao chuyện tình lợi người lợi mình này chỉ cần làm xong, không nói thăng quan tiến chức, kia khẳng định Hoàng thượng cũng sẽ ban thưởng.

Quan viên hai nước ban đầu nước miếng bay tứ tung, cò kè mặc cả sau đó đạt thành nhất trí, giống như lão bằng hữu dặt tay nhau ly khai nghị sự phòng, nên uống trà thì uống trà, nên nói chuyện phiếm thì nói chuyện phiếm, nên làm thân thì làm thân.

Loại chuyện hợp tác này, có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai.

“Như thế nào lo lắng?” Bắc Thần Diêu Quang đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Trong thư phòng chỉ còn lại Dạ Vị Ương cùng Bắc Thần Diêu Quang hai người, cửa phòng rộng mở, thị vệ song phương đều đứng bên ngoài, Chúc Hoa một thân đỏ rực ôm kiếm tựa cửa nhìn chăm chăm vào trong phòng.

Trường hợp hôm nay Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề không tiện đến, Chúc Hoa sớm đã bị ngàn dạn vạn dò, nhất định phải coi chừng tên ác lang Bắc Thần Diêu Quang chỉ biết ăn thịt người kia.

Vạn nhất Bắc Thần Diêu Quang có hành động nào quá phận, không cần do dự, tiến lên muốn đánh thế nào liền đánh thế đó, tất cả hậu quả sẽ do Tịch Thiên Thương chịu trách nhiệm.

“A?” Dạ Vị Ương cúi đầu uống ngụm trà ướp mật ong.

Thường Thiếu Điển nói, người đang mang thai không nên uống trà, bắt quá trong trà bỏ thêm mật ong đối với sức khỏe rất tốt. Dạ Vị Ương phát hiện mình không thể ăn chua, chỉ thích ăn ngọt, nên thường bỏ mật ong thơm thơm ngọt ngọt vào trong trà.

“Cầu hôn.” Bắc Thần Diêu Quang dùng ánh mắt yên tĩnh mà bình thản đánh giá nam nhân mấy tháng không gặp.

Dạ Vị Ương sớm đã không còn là tiểu hồ ly hề gặp hấn là run rẩy trước đây, trong mắt người nọ cũng không thấy khẩn trương cùng sợ hãi như ban đầu, giống như một khối mỹ ngọc ôn nhuận, nhu hòa mà an tĩnh.

Được nhìn tiểu hồ ly ở khoảng cách gần như vậy, Bắc Thần Diêu Quang nội tâm nguyên bản xao động bất an cũng dần bình tĩnh xuống.

Mùa hè sau giờ Ngọ có chút nóng bức, may mắn trong phòng mát mẻ hơn rất nhiều, thời điểm không nói chuyện yên tĩnh một mảnh có thể nghe được tiếng ve sầu râm ran trên nhánh cây ngoài cửa sổ.

Tà dương màu quýt chín noãn noãn rơi đầy trên đất, ánh mặt trời rọi lên gương mặt Dạ Vị Ương làm cho hồ ly thoát nhìn nhu hòa hơn vài phần.

“Người rõ ràng biết ta sẽ không đáp ứng.” Trải qua mấy tháng, tâm tính Dạ Vị Ương dần trở nên trầm tĩnh, cho dù đối diện với Bắc Thần Diêu Quang cũng không khẩn trương như trước.

Nỗi sợ hãi Bắc Thần Diêu Quang là bắt nguồn từ đâu, không ai biết, nhưng Dạ Vị Ương cực kỳ hiểu rõ.

“Những gì người khác cho người, ta cũng có thể cho người, thậm chí so với bọn họ còn nhiều hơn.” Không dấu vết liếc nhìn lá trà trong chén Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang cảm lấy chén trà long tinh trước mặt chậm rãi hớp một ngụm.

“Vậy người thử nói xem, người có thể cho ta cái gì.”

“Cuộc sống vô tư vô lự.”

“Chẳng lẽ Diêu Quang bệ hạ cảm thấy, ta đường đường một hộ bộ thượng thư lại thiếu tiền sao?” Lời này có phần không chừng mực, bắt quá nói với Bắc Thần Diêu Quang thì không sao cả, Dạ Vị Ương cười nhạt.

“Nếu người muốn nói quyền lực, vậy miễn, ta hoài bão không lớn, chỉ nghĩ làm tròn bổn phận công việc, sống một cuộc đời bình bình đạm đạm là tốt rồi.”

Bắc Thần Diêu Quang bồi thêm: “Trung thành tuyệt đối yêu thương tuyệt đối thì thế nào?”

“Ta cho người một ví dụ, hiện tại trước mặt người là bàn mỹ thực cao lương, không nói thức ăn ngon đến đâu, bụng người chỉ lớn nhiều đó, căn bản không thể ăn nhiều như vậy.”

Dạ Vị Ương nói: “Cái này gọi là tham nhiều nhai không nát, ta biết người thích ta, thậm chí có thể đem mạng cấp cho ta, nhưng người đã no rồi, ăn không hết.”

“Hồ ly a, người càng ngày càng lão mếp.” Ngón tay nhẹ nhàng ma xát vành chén, tuy rằng là oán giận, nhưng trên mặt Bắc Thần Diêu Quang lại lộ ra ý cười nhàn nhạt. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đã lâu không có bình tĩnh như vậy.” Xuyên thấu qua cửa sổ nhìn tà dương noãn sắc ngoài phòng, Bắc Thần Diêu Quang trầm trầm nói: “Vị Ương, chỉ ở thời điểm cùng người một chỗ ta mới có cảm giác mình đang tồn tại, là đang sống.”

“Biết mấy tháng nay ta vượt qua thế nào không? Ta mỗi ngày đều tự hỏi những lời trên tờ giấy ngày đó người lưu lại, chẳng đến khi ta đột nhiên phát hiện ra, người thật sự là hồ ly giả hoạt.”

“Ta như thế nào giả hoạt?” Dạ Vị Ương phát ra thanh âm kháng nghị, hẳn lúc ấy viết những lời kia, thứ nhất chính là suy nghĩ trong lòng hẳn, thứ hai là dời lực chú ý của Bắc Thần Diêu Quang về việc Bắc Thần Nguyệt bang trợ hẳn, cùng “giả hoạt” không dính dáng.

“Mặc kệ là hồ ly trước đây ta nuôi hay hiện giờ mới gặp, từ đầu tới cuối đều là người, người lại cố tình dẫn ta vào ngõ cụt.” Hẳn nhìn Dạ Vị Ương trầm giọng nói: “Dạ Vị Ương, chẳng lẽ người còn chưa hiểu? Ta yêu chính là người, mà không phải người là hồ ly mới yêu người.”

Bắc Thần Diêu Quang nhắc lại một lần: “Ta yêu chính là người, bất luận người có phải hồ ly hay không.”

Những lời Dạ Vị Ương viết trong giấy, ngay từ đầu đã lộn đầu lộn đuôi, Bắc Thần Diêu Quang không phải vì thích hồ ly mà yêu Dạ Vị Ương, mà bởi vì yêu Dạ Vị Ương nên hẳn mới yêu hồ ly.

Dạ Vị Ương lập tức đình chỉ, hẳn hiện tại không biết có phải bởi vì liên quan đến tiểu hồ ly trong bụng hay không, đầu có điểm không đủ dùng, nghe Bắc Thần Diêu Quang nói như thế hẳn liền cảm thấy choáng đầu.

“Người luôn miệng nói yêu ta yêu ta, nhưng từ lúc đầu người cưỡng bách ta, đừng nói người không nhớ, người còn từng bẻ gãy chân ta.” Dạ Vị Ương chính là hồ ly phi thường mang thù.

Ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt Bắc Thần Diêu Quang hiện lên tia dị sắc, hẳn vội vàng nói thêm: “Nhưng người ngàn vạn lần đừng đem chân mình bẻ gãy!”

“Chỉ cần có thể cho hồ ly thích mang thù người người giận, muốn bẻ liền bẻ.” Người nọ quả nhiên có quyết định này.

“Người bẻ thì người đau chính là người, cùng ta có quan hệ gì? Ta cũng không cảm thấy sướng khoái.” Loại khổ nhục kế này xài một lần là đủ rồi, nếu Bắc Thần Diêu Quang còn dám dùng lần thứ hai, Dạ Vị Ương tuyệt đối không để ý đến hẳn, muốn bẻ chỗ nào liền bẻ chỗ đó.

Mâu quang chợt lóe, đại hồ ly cười gian: “Ta nghĩ đừng nên bẻ chân, đem mệnh căn của người bẻ đi là được rồi?” Dạ Vị Ương hỏi thử, chẳng qua muốn nhìn một chút Bắc Thần Diêu Quang sẽ trả lời thế nào.

Nhưng kết quả chính là, thời điểm người kia dùng kiếm chính mình thực quyết đoán, nói bẻ chân cũng thực rõ ràng, nhưng vừa nghe bẻ mệnh căn, không cần suy nghĩ liền nói thẳng: “Không được.”

“Vì cái gì?” Dạ Vị Ương tò mò hỏi, hẳn không nghĩ tới Bắc Thần Diêu Quang lại cự tuyệt dứt khoát như vậy.

Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi ung dung uống trà, “Ảnh hưởng đến cuộc sống mai sau của hai ta, nếu bẻ gãy, như thế nào thỏa mãn người?”

“Ta mới không cần người thỏa mãn!” Đáp án nhất thời khiến Dạ Vị Ương rất muốn lập tức đem cửa thư phòng đóng lại, hẳn liếc nhìn ra ngoài phòng, may mắn đám người đó đều giống như đầu gỗ đứng yên không nhúc nhích.

Dẫn theo chút trêu tức nhìn Dạ Vị Ương kích động liếc mắt một cái, Bắc Thần Diêu Quang tự tin tràn đầy, mắt hiện ý cười: “Phải không?”

Đương nhiên phải!

Ôi, bụng đau...

Dạ Vị Ương lấy tay dưới trường tụ, nhẹ nhàng xoa bụng, đều tại Bắc Thần Diêu Quang giở trò lưu manh, làm hại hẳn đau bụng.

Ngô, những lời vừa rồi, sẽ không bị tiểu hồ ly nghe thấy rồi đi? Dạ Vị Ương rầu rĩ nghĩ, hẳn đầu muốn Bắc Thần Diêu Quang nói loại chuyện kia, quay đầu khiến tiểu hồ ly nghĩ ba ba hẳn chính là “thủy kính dương hoa” thì phải làm sao bây giờ.

Dạ Vị Ương yên lặng nghĩ, tương lai nếu tiểu hồ ly sinh ra, ngàn vạn lần không thể cho Bắc Thần Diêu Quang biết.

Vừa mới ra quyết định, bụng Dạ Vĩ Ương lại đau quặng lên, tiểu hồ ly lại bắt đầu ở trong bụng hấn ầm ỉ. Tiểu bảo bối a tiểu bảo bối, người đây là nháo cái gì ni? Có phải không thích tên đại biến thái Bắc Thần Diêu Quang bên cạnh này không?

A?

“Làm sao vậy, không thoải mái?” Gặp Dạ Vĩ Ương cúi đầu khẽ xoa bụng, Bắc Thần Diêu Quang buông chén trà, đưa tay đỡ lấy bả vai nam nhân.

Ngay tại lúc Bắc Thần Diêu Quang đỡ lấy bả vai hấn, Dạ Vĩ Ương kinh ngạc phát hiện vật nhỏ vừa rồi còn ầm ỉ đột nhiên liền im lặng xuống, bụng tuy rằng không đau, nhưng lại khiến Dạ Vĩ Ương nổi lên tăng tăng mồ hôi lạnh.

Tiểu bảo bối a tiểu bảo bối, người đừng làm ta sợ.

Dạ Vĩ Ương nhất thời có điểm nói không nên lời, hấn dùng tay áo che bụng, ngẩng đầu ánh mắt mang theo chút phức tạp nhìn nam nhân cũng đang đồng dạng nhìn hấn.

Tâm tình thoải mái một khắc trước nháy mắt biến mất không còn một mảnh, sẽ không, không có khả năng, sự phụ rõ ràng đã nói qua chỉ có cùng người động tình phát sinh quan hệ mới có cục cưng.

Hơn nữa trước đó vật nhỏ này cũng thực thích Bá Hề, mỗi khi hấn đau bụng chỉ cần Bá Hề đến xoa bụng cho hấn liền không đau nữa.

Trong khoảng gian sinh hoạt cùng Đại tướng quân, không còn cảm thấy buồn ngủ hay rầu rĩ như trước, mà tinh thần phấn chấn hơn rất nhiều.

Nhưng vì cái gì tiểu bảo bối lúc này còn nháo, Bắc Thần Diêu Quang vừa chạm hấn, tiểu bảo bối liền im lặng xuống a?

Hết chương thứ mười lăm

141. Quyển 3 - Chương 16: Ta Mới Là Cha Đứa Nhỏ [1]

Chương thứ mười sáu – Ta mới là cha đứa nhỏ [1]

...

Có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

Dạ Vĩ Ương chậm rãi bình tĩnh, từ ngày có tiểu hồ ly hấn đều trở nên phá lệ miễn cảm, Lưu Bá Hề chính là cha đứa nhỏ sự thật này sớm đã được xác nhận.

Tổng không thể bởi vì Bắc Thần Diêu Quang chạm hấn một cái, sau đó tiểu hồ ly an tĩnh liền cho rằng Bắc Thần Diêu Quang là cha đứa nhỏ a, một đứa nhỏ chẳng lẽ lại có hai người cha?

“Vĩ Ương?” Gặp Dạ Vĩ Ương không lên tiếng, Bắc Thần Diêu Quang hơi siết chặt bả vai Dạ Vĩ Ương.

“Khụ khụ!” Ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan của Chúc Hoa, kia Bắc Thần Diêu Quang còn không buông tay, Chúc Hoa sẽ xông vào.

“Không có việc gì, gần đây thích ăn đồ lạnh, nên bụng có điểm không thoải mái mà thôi.” Dạ Vĩ Ương hướng bên cạnh tránh thoát sự đụng chạm của đối phương, chỗ bị Bắc Thần Diêu Quang chạm qua lại nóng lên từng đợt, giống như bị thiêu cháy.

Vừa vặn nương theo lý do này, Dạ Vĩ Ương từ chối dùng cơm chiều với Bắc Thần Diêu Quang, nói bụng mình không thoải mái muốn đi tìm thái y kê dược, sau khi cùng Bắc Thần Diêu Quang nói lời từ biệt liền nhanh chóng ly khai.

Nhìn hồ ly chạy đi, Bắc Thần Diêu Quang âm thầm dùng sức siết chặt tay mình, mới nhả xuống xúc động đem hồ ly kia bắt trở về.

“Trà lại.” Tầm mắt dừng ở chén trà Dạ Vị Ương lúc này dùng qua, Bắc Thần Diêu Quang không chút để ý cầm lên nhấp một ngụm, khoe miệng nhất thời giương lên: “Còn bỏ thêm mật.”

Thời điểm cùng hần một chỗ, Bắc Thần Diêu Quang chưa bao giờ thấy Dạ Vị Ương có thói quen uống trà lại, lại thấy trong chén nổi lên được liệu an thần bổ não.

“Biến thành cửu vĩ hồ Vị Ương hẳn là không sinh bệnh mới đúng, như thế nào ăn đồ lạnh liền đau bụng, hay là vì lấy cố tránh mặt ta?”

Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi đứng dậy, lông mi dày rậm phủ trên đôi mắt hẹp dài dưới ánh chiều tà như liệt hỏa nhiễm lên một mặt đỏ tươi, trong mắt dần chảy ra mấy phần tinh quang, Bắc Thần Diêu Quang thấp giọng cười.

“Là bụng đau, hay trong bụng có cái gì a, Vị Ương...”

” ” ” ” ”

“À chú! À chú!” Còn chưa đi xa Dạ Vị Ương đánh hai cái hất xì, hần yên lặng nghĩ nhất định là có người ở sau lưng hần nói xấu, liền âm thầm nguyên rửa tên nói xấu người khác kia lúc ăn cơm bị cắn trúng lưỡi.

“Đại nhân, có phải bị cảm lạnh?”

“Thời tiết thế này muốn cảm lạnh cũng khó, hơn nữa người chẳng lẽ đã quên, ta là cửu vĩ hồ không thể sinh bệnh sao.”

Dạ Vị Ương nói: “Gọi Thiếu Điển đến, chúng ta cùng ăn cơm.”

Chước Hoa đi theo kế bên nam nhân: “Không đi tìm Đại tướng quân?”

Dạ Vị Ương lắc đầu: “Cứ dính với nhau như vậy không tốt, thường nói khoảng cách làm bền đẹp tình yêu, hơn nữa Hoàng thượng gọi Bá Hề đi, phỏng chừng bọn họ có sự tình cần thương lượng, chúng ta không nên quấy rầy.”

Thường nói? Chước Hoa thầm oán, hần như thế nào chưa từng nghe cái gì “Khoảng cách làm bền đẹp tình yêu” a, Dạ đại nhân này lâu lâu lại nói với bọn những lời kỳ quái.

“Đại nhân, quyển sách kia ta đã xem xong, nếu tương lai người sinh đứa nhỏ ra, về sau đại nhân người sẽ không còn năng lực đặc biệt của cửu vĩ hồ nữa...” Chước Hoa do dự hỏi: “Sẽ không hối hận đi?”

“Tại sao phải hối hận?” Dạ Vị Ương cười, cúi đầu nhẹ nhàng xoa bụng mình, hần dường như cảm giác được tiểu hồ ly trong bụng đang duỗi móng vuốt, cách một tầng bụng cùng hần tay chạm tay.

“Sinh lão bệnh tử đó là quy luật tự nhiên, nếu có thể cùng người tâm ái trải qua vài chục năm thì dù chết đi ta cũng không có gì tiếc nuối. Chết không đáng sợ, đáng sợ chính là phải mang theo tiếc nuối mà chết.”

Dạ Vị Ương thở dài: “Trường sinh bất lão không nhất định là chuyện tốt, người nói nếu những người thân bên cạnh người đều rời bỏ người, cô tịch như vậy, mang khổ tâm già nua mỗi một, so với chết thì có gì khác nhau?”

Hần cúi đầu khẽ vỗ tiểu hồ ly trong bụng, ôn nhu nói: “Cục cưng của ta tương lai sau khi sinh ra, ta hy vọng sẽ cho nó một gia đình hạnh phúc hoàn chỉnh, một tuổi thơ tốt đẹp vô tư vô lự, càng hy vọng nó sẽ giống như ta tìm được một người thương mình để phó thác cuộc đời.”

Hần không phải là cửu vĩ hồ đầu tiên, càng không phải là cửu vĩ hồ cuối cùng.

Tuy rằng hần là cửu vĩ hồ bị mất ký ức, nhưng Dạ Vị Ương tại thời khắc này lại cảm giác được tổ tiên mình chính là yêu, mang theo cam nguyện cùng hạnh phúc sinh ra hậu đại.

Hần không biết mỗi cửu vĩ hồ đều giống như hần hiện tại cảm thấy hạnh phúc như vậy hay không, nhưng hần có thể khẳng định, bọn họ đều là cam tâm tình nguyện buông tha năng lực đặc thù của cửu vĩ hồ, cam tâm tình nguyện biến thành một người bình thường.

Nếu có thể cùng người tâm ái sinh hậu đại, đối với Dạ Vị Ương mà nói chính là sự tình khiến hắn cảm thấy hạnh phúc.

” ” ” ”

Vấn đề Bắc Thần Diêu Quang không phải một sớm một chiều có thể giải quyết, tên kia dường như không có nghi ngờ gì, cũng không biểu hiện khi nào sẽ quay về Bắc Thần quốc.

Sau khi cùng Dạ Vị Ương đàm luận việc mua bán ở Quảng Nam, cách ngày liền tỏ ý muốn thăm thú chung quanh Thiên kinh.

Thăm thú thì thăm thú, dù sao dạo này Dạ Vị Ương không phải ở nhà thì chính là vào cung, thật tình đã chán sắp chết, ra ngoài đi dạo một chút cũng tốt.

Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề tựa hồ bị sự tình gì đó quán lấy, không có thời gian đi cùng bọn hắn, bất quá còn rất nhiều người, trừ bỏ Chúc Hoa còn có Thiên kinh đề đốc Từ Thương Hải gia nhập đoàn, mỹ danh viết: bảo hộ Diêu Quang đệ hạ.

Ý tứ cụ thể trong lòng mọi người đều hiểu rõ, kỳ thật là bảo hộ Dạ Vị Ương.

Địa phương đông người không được đi, địa phương hẻo lánh càng không được đi, cân nhắc tới lui, Từ Thương Hải liền an bài mọi người đến bờ hồ nổi danh ở phụ cận hoàng cung lên thuyền du ngoạn.

Bờ hồ này ngày thường cơ bản không có người, bốn phía đều có quan binh trấn thủ không con ruồi nào có thể lọt vào, quan viên hộ bộ công bộ, còn có người của Bắc Thần Diêu Quang, đoàn người trùng trùng điệp điệp nhất thời làm cho bờ hồ náo nhiệt hẳn lên.

Mấy chiếc thuyền hoa lộng lẫy tinh xảo chậm rãi dập dềnh trên mặt hồ, ven hồ cây cối xanh tươi cảnh sắc ưu mỹ, ngẫu nhiên có vài con chim xẹt qua mặt nước tạo nên từng đợt thủy văn.

Ngồi ở lan can nhìn đàn cá dưới hồ nước trong suốt bơi qua bơi lại, trong ánh mặt trời ba quang lân lân thập phần xinh đẹp, Dạ Vị Ương lại có chút không yên lòng.

Đêm qua thời điểm trở về hắn hỏi Lưu Bá Hề cùng Hoàng thượng đàm luận chuyện gì, người nọ nói chỉ giải quyết những sự việc bình thường như mọi khi, cũng không nói cụ thể với hắn.

Sáng sớm hôm nay sau khi ném qua điểm tâm, Lưu Bá Hề liền vội vàng vàng chạy đi tìm Tịch Thiên Thương, thật không biết đã xảy ra sự tình gì.

Dạ Vị Ương nghĩ Lưu Bá Hề đang giấu hắn chuyện gì đó, nhưng Đại tướng quân không nói, phỏng chừng là lo lắng hắn đang mang thai không nên có chuyện phiền lòng đi, bất quá hắn sao có thể không phiền lòng?

“Đang cùng cá nói cái gì?” Bên người đột nhiên truyền đến thanh âm cũng không làm Dạ Vị Ương giật mình.

“Đang nói người đường đường là Bắc Thần quốc quân, không quay về nước của mình, lại tha hương nơi dị quốc.” Cũng không quay đầu nhìn Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương loãn thất lừng đưa tay vốc nước.

Ngón tay tiêm dài vừa chạm vào mặt nước liền nổi lên từng trận thủy văn, đàn cá đủ loại màu sắc vây quanh ngón tay nam nhân tựa như đang khiêu vũ.

“Nếu ngươi cùng ta trở về, ta hiện tại lập tức rời khỏi Thiên kinh.” Bắc Thần Diêu Quang ngồi xuống bên cạnh nam nhân, học theo Dạ Vị Ương đưa tay vốc nước, bất quá tay hắn vừa chạm vào mặt nước, đàn cá bị kinh động đều tán loạn bơi đi.

Dạ Vị Ương hơi ngẩn người, không phải vì hành động của Bắc Thần Diêu Quang, mà là hắn biết nguyên nhân đàn cá bỏ chạy, nam nhân này hơi thở quá nặng máu tanh giết chóc, liền khiến đàn cá bị dọa.

“Nếu ta không đồng ý theo ngươi trở về, ngươi sẽ làm sao?” Rút tay lại, Dạ Vị Ương đứng dậy đi vào khoang thuyền ngồi xuống thấp thụt.

“Vấn đề này, quả thực đáng giá suy nghĩ.” Bắc Thần Diêu Quang cũng đi theo lại đây ngồi xuống, hắn nhìn nam nhân đối diện, ánh mắt cười mỉa thành một đường, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi nói nếu phát binh Thiên quốc, liên hợp các quốc gia đem Thiên quốc san bằng thì thế nào?”

“Không đáng giá.” Dạ Vị Ương biết Bắc Thần Diêu Quang sẽ nói như vậy, nếu tiểu nữ sinh bình thường nghe xong phổng chừng rất vui vẻ.

Người xem thật tốt a, có một nam nhân nguyện ý vì ta phát động chiến tranh, san bằng thiên hạ.

Loại kịch bản như phim truyền hình này xem chơi là tốt rồi, nếu rõ ràng phát sinh trước mắt e rằng không có bao nhiêu người chịu được, chiến tranh chứ không phải game online không chết người thật.

Nếu thật sự xảy ra chiến tranh, mỗi một tác đất đội quân đi qua liền nhiễm một tầng máu đỏ, mỗi một quốc gia bị san bằng đều lấy xương người để xây thành đắp lũy, loại người máu lạnh sắt đá như Bắc Thần Diêu Quang có thể chịu được, nhưng Dạ Vị Ương thì không.

“Có lẽ dựa vào quốc lực trí lực tài lực của người sẽ làm được, người cũng sẽ cảm thấy chẳng vấn đề gì, dù sao tính tình máu lạnh sắt đá của hoàng đế các người không phải rèn luyện ngày một ngày hai là ra.”

Dạ Vị Ương nhìn Bắc Thần Diêu Quang nói: “Nhưng ta không phải hoàng đế, ta chỉ là người bình thường, nhìn đến tiểu miêu tiểu cầu chết trước mặt ta sẽ thương tâm khó chịu, nếu bởi vì một mình ta mà xảy ra chiến loạn, thì không cần dùng dao, phần áy náy cùng tự trách kia cũng đủ giết chết ta rồi.”

“Người luôn miệng nói yêu ta, nhưng những việc người làm đều là thỏa mãn tư dục của bản thân người, còn tổn thương thì ta gánh, kia so với ích kỷ thì có khác gì nhau?”

“Từ xưa đến nay, chiến tranh là chuyện không thể tránh khỏi.”

Bất luận bởi vì lý do gì, nên phát sinh thì sẽ phát sinh, chẳng qua là sớm hay muộn thôi, Bắc Thần Diêu Quang cười nhạt: “Vị Ương, lý do này của người chỉ có thể làm cho ta không san bằng Thiên quốc, vẫn chưa đủ để ta buông tha người.”

“Hoặc là nói, mặc kệ người nói cái gì, ta vĩnh viễn cũng không buông tha người.”

Hết chương thứ mười sáu

142. Quyển 3 - Chương 17: Ta Mới Là Cha Đứa Nhỏ [2]

Chương thứ mười bảy – Ta mới là cha đứa nhỏ [2]

...

Trên thuyền hoa không phải chỉ có hai người bọn họ, trừ bỏ Dạ Vị Ương cùng Bắc Thần Diêu Quang, Chức Hoa và Từ Thương Hải cũng đang yên lặng đứng ở đầu thuyền không hề hé răng, giống như đầu xem ai sẽ người mở miệng trước, Thường Thiệu Điển thì ghé vào bàn ngủ gật.

Bắc Thần Nguyệt nhón chân nhìn vào trong khoang thuyền xem Dạ Vị Ương cùng Bắc Thần Diêu Quang nói chuyện, chốc chốc lại nhìn qua đôi sư đồ ở đầu thuyền.

Còn có Kiến An, một mình ngồi bên cạnh bàn cúi đầu nhìn chén trà.

Lương phong thổi qua làm cho chén trà khẽ lắc lư, vang lên tiếng lanh canh hữu lực.

Bắc Thần Diêu Quang nói lời kia tuyệt không dè dặt, người trên thuyền hoa chỉ cần có lỗi tai liền có thể nghe thấy.

“Người từ trước đến nay không phải rất tự tin sao?” Không phải lần đầu tiên nghe được dạng lời này, Dạ Vị Ương sớm tập mãi thành quen, hần bình bình thần thần nói: “Dám dùng sức mạnh cưỡng bách, lại không dám quang minh chính đại theo đuổi sao?”

Biện pháp tốt nhất đương nhiên là thắng thần cự tuyệt, bất quá Dạ Vị Ương không biết mình đã thắng thần bao nhiêu lần, nếu cứ rắn không được chỉ thể uyển chuyển mà thôi.

“Quang minh chính đại?” Bắc Thần Diêu Quang hừ nhẹ, thần thái phi dương, vẫn là ngữ khí tự tin tràn đầy, hất cằm nói: “Ta vẫn luôn quang minh chính đại.”

Đương nhiên đủ quang minh chính đại, dám trực tiếp đem người bắt đi.

“Ý ta là bình thường một chút?” Dạ Vị Ương có điểm đau đầu, cùng với người tư duy bất đồng nói chuyện quả thực khó khăn.

Người nào đó phát ra thanh âm nghi hoặc: “Nga? Người cho rằng thế nào mới là bình thường?”

Nhìn Bắc Thần Diêu Quang lộ ra biểu tình nghi hoặc không hề che giấu kia, Dạ Vị Ương cuối cùng cũng hiểu được vì cái gì người đầu tiên hắn coi trọng là Đại tướng quân, mà không phải là Tịch Thiên Thương hay Bắc Thần Diêu Quang, bởi vì Lưu Bá Hề cũng giống như hắn – là người bình thường.

Thích liền đoạt lấy, đây hẳn là chuẩn tắc làm việc của Bắc Thần Diêu Quang đi.

Ở vào vị trí của Bắc Thần Diêu Quang và Tịch Thiên Thương, rất nhiều thứ đều là trực tiếp dâng tới cửa, bọn họ tay cầm quyền lực cùng quy tắc thường dùng biện pháp nhanh gọn để đoạt lấy hết thảy những gì mình thích.

Không phải không có biện pháp khác, giống như trong tay người có súng, nếu muốn một con mãnh thú, hà tất phải mạo hiểm tự mình ra vật lộn với nó, trực tiếp bắn viên đạn là đủ rồi.

Lâu ngày, dần hình thành nên thói quen đơn giản thô bạo của đám hoàng đế này, đại khái đều đã quên cái gì gọi là uyển chuyển.

Tịch Thiên Thương thì vẫn còn chút lý trí, nhưng Bắc Thần Diêu Quang, vấn đề này sợ rằng chưa từng có ai dám cùng hắn đề cập.

“Hai người phải yêu thích lẫn nhau thì mới dài lâu được, chỉ có người thích ta là không đủ, vấn đề hiện tại chính là người như thế nào làm cho ta thích người mới đúng a.” Dạ Vị Ương kiên nhẫn giải thích, mặc dù có một nửa là hắn cố ý nói đùa nhưng đối phương là Bắc Thần Diêu Quang nên hắn không sợ.

Đối với Bắc Thần Diêu Quang đã không còn sợ hãi như lúc đầu, Dạ Vị Ương đột nhiên phát hiện trên khuôn mặt người này như vậy cũng không tồi.

Coi như báo đại thù năm đó Bắc Thần Diêu Quang dọa nạt hắn làm đau hắn.

“Người thích người, chẳng phải là coi trọng diện mạo cùng tài năng của người đó sao.” Lầm bầm một câu, Bắc Thần Diêu Quang chợt tiến lại gần Dạ Vị Ương, hỏi: “Vị Ương, người cảm thấy ta đẹp không?” (o_o)

Đại hồ ly nào đó ngây ra một lúc, khuôn mặt Bắc Thần Diêu Quang phóng đại trước mặt hắn, cặp phượng nhãn xinh đẹp kia dừng ở trên người hắn, loại cảm giác bị nhìn thấu thật dễ khiến người ta đổ mặt.

Huống chi, Bắc Thần Diêu Quang còn là một nam nhân tuấn mỹ như vậy.

Toàn thân người này tỏa ra loại khí chất vừa âm trầm lại cao quý làm cho diện mạo vốn xuất sắc càng tăng thêm một tầng mỹ lực quý dị, người nói Bắc Thần Diêu Quang quá mức âm trầm đáng sợ, nhưng quý khí trên thân hắn lại giống như ánh sáng của tia nắng ban mai.

Thật sự không thể miêu tả rõ nét, ở khía cạnh Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang giống như sự kết hợp giữa ác ma cùng thiên thần trong truyện cổ phương Tây, vừa tà ác lại cao quý.

Xuyên qua ánh mắt Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang cũng đã chiếm được đáp án hắn muốn, nam nhân lộ ra nụ cười vừa lòng, điều này nhất thời làm cho Dạ Vị Ương rơi xuống thế hạ phong, rất không cam lòng phản bác.

“Người có thể thường tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui aka đẹp trai =3=) cả đời sao, người hiện tại bộ dạng đẹp, nhưng tương lai cũng sẽ già đi.”

“Ít nhất trong vài chục năm này ta có thể cho người loại hình yêu thích.” Bắc Thần Diêu Quang không quan tâm nhiều như vậy, hắn nhìn Dạ Vị Ương nói: “Không nói diện mạo, bàn về tài năng, ta có tài trị nước, cầm kỳ thi họa không gì không tinh.”

“Người khác tuy rằng xem ta như độc xà mãnh thú, trên phố cũng có đủ loại tinh đồn đáng sợ về ta, nhưng ta có quy tắc riêng của mình, thường phạt phân minh, nếu không triều thần như thế nào phụng ta làm vương?”

Người này vốn có quyền được tự tin, Dạ Vị Ương không thể phản bác.

“Diện mạo cùng tài năng người đều có, nhưng điều quan trọng nhất người lại không có, chính là tôn trọng và che chở ta.” Quan sát xung quanh, Dạ Vị Ương dè dặt thanh âm, nhỏ giọng nói: “Nếu có người nói thích người, nhưng người đối với hắn còn chưa có nhận thức gì, hắn liền mạnh mẽ cùng người phát sinh quan hệ, người sẽ làm sao?”

“Bầm thây vạn đoạn còn không đủ.” Bắc Thần Diêu Quang trong mắt hàn quang chợt lóe.

Dạ Vị Ương nhếch miệng cười, cuối cùng đã chạm đến trọng điểm.

Đại hồ ly thẳng thắt lưng, gờ khoe môi nói: “Này đúng rồi, người muốn đem hắn bầm thây vạn đoạn, còn ta phải như thế nào thích người đây?”

“Tuy rằng người từ trước đến nay thích hồ ngôn giáo biện, nhưng câu này rất có lý.”

Bắc Thần Diêu Quang còn dám chân chân thật thật nói một câu “hồ ngôn giáo biện” thiếu chút nữa khiến Dạ Vị Ương đem đuôi xuất ra trực tiếp trêu hắn, muốn nói “hồ ngôn giáo biện”, đâu ai so được với Bắc Thần Diêu Quang, người này cư nhiên trả đũa, quả thực đáng giận.

“Bất quá người cùng ta không giống, thế gian này không ai có thể cưỡng bách được ta, huống hồ ta tuy là cưỡng bách người, cũng bởi vì muốn người biết trong tâm người có ta, chẳng qua lo lắng quá nhiều nên không dám thừa nhận mà thôi.”

“Ta xem người không những là đại biến thái, mà còn là tên bệnh thần kinh siêu cấp tự kỷ!”

Hướng Bắc Thần Diêu Quang phun một câu, Dạ Vị Ương đứng dậy rời đi, hắn sợ nếu còn cùng người này tiếp tục nói chuyện, hắn sẽ tức giận đến bụng đau, ngày thường tức giận không sao cả, hiện tại có tiểu hồ ly thì không được.

Thường Thiếu Điển nói, tức giận đối với đứa nhỏ không tốt.

Dạ Vị Ương hướng đến chỗ Thường Thiếu Điển đang ngủ gật trên bàn, hắn tính toán để Thường Thiếu Điển kê cho hắn chén thuốc an thần, miễn cho tiểu hồ ly lại đá hắn.

Ngay tại thời điểm đi ngang qua Kiến An, nữ tử vừa rồi im lặng không nhúc nhích đột nhiên phát điên xông về phía Dạ vị Ương, Dạ Vị Ương không hề phòng bị cả kinh mất thấy sắp bị đâm tới, thân thể đột nhiên cảm giác một trận lực lượng mãnh liệt trên vai.

Chờ đến khi Dạ Vị Ương hồi phục tinh thần, Bắc Thần Diêu Quang đã chậm rãi buông hắn ra, hắn nghiêng đầu nhìn nam nhân, thấy Bắc Thần Diêu Quang đang lạnh lùng nhìn chằm chằm Kiến An.

Trong tay Kiến An là thanh chủy thủ lóe lên hàn quang sắc bén, vẻ mặt thất kinh cùng vô tội, nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo của Bắc Thần Diêu Quang, tay nàng không ngừng run rẩy, trong mắt tràn ngập sợ hãi cùng hoảng hốt.

“Ta... Ta không phải cố ý.” Lui từng bước về phía lan can thuyền, Kiến An đột nhiên biến sắc khóc lớn, tay cầm chủy thủ chỉ vào Dạ Vị Ương gào thét: “Đều là người sai! Đều là người sai!”

Khuôn mặt nguyên bản xinh đẹp bởi vì tức giận cùng phẫn nộ mà trở nên dữ tợn, Kiến An đối với Dạ Vị Ương không ngừng mắng chửi chỉ trích: “Vì cái gì người không chết đi, nếu người chết, tất cả mọi người sẽ yêu ta.”

“Vì cái gì người nào cũng thích người, vì cái gì ngay cả bướm bướm cũng thích người...” Kiến An một bên khóc, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Dạ Vị Ương, “Ta hận người, người chết đi, người chết đi a!”

Chước Hoa bên cạnh muốn tiến lên đem Kiến An chế phục, Dạ Vị Ương ra hiệu cho Chước Hoa không cần đi qua, hắn thoáng bình phục tâm tình, rồi hướng nữ tử đang phát điên mắng to: “Người mắc chứng hoang

tưởng? Cảm thấy toàn bộ thiên hạ này đều phải sùng người sao? Người cho rằng địa cầu này đều quay xung quanh người?!”

“Khóc cái gì mà khóc, người cảm thấy bản thân thê thảm, người thảm cái gì mà thảm? Người là ăn không đủ no mặc không đủ ấm? Liền cảm thấy người trong thiên hạ đều có lỗi với người? Bộ dạng hiện tại chính là người tự tìm, không thể trách người khác.”

Dạ Vị Ương tức giận đến cùng cực, nữ nhân điên này lúc trước muốn giết hắn, bây giờ vẫn muốn giết hắn, hắn hiện tại không phải một mình, trong bụng còn có một bảo bảo.

Vừa rồi may mắn tránh thoát, nếu chủ thủ kia thật sự đâm trúng hắn làm bị thương tiểu hồ ly thì phải làm sao bây giờ. Ngay cả khi Dạ Vị Ương là người ngay cả con gà cũng không dám giết cũng nhất định đem Kiến An bóp chết.

Nếu không phải bận tâm thể diện Thiên quốc, bọn họ hôm nay cũng sẽ không để Kiến An rời đi.

“Ta muốn giết người, ta muốn giết người, cho dù ta chết cũng không buông tha người, Dạ Vị Ương, cho dù ta chết cũng không buông tha người!” Kiến An căn bản không nghe vào một chữ, càng không ngừng mắng nam nhân.

“Chết cũng không buông tha? Tốt, người muốn chết liền nhảy xuống hồ đi.” Thế giới này không phải người nào cũng biết phân biệt phải trái.

“Hảo, ta chết, ta biết người muốn ta chết mà, ha ha ha! Các người thấy không, đây chính là bộ mặt thật của Dạ Vị Ương, hắn muốn ta chết, muốn ta chết a!” Kiến An vẫn lớn tiếng la hét không ngừng, muốn mọi người nghe thấy lời của nàng.

Dạ Vị Ương nở nụ cười: “Người cho rằng bản thân có thể giết ta, ta thì không thể giết người sao?” Bận đang ?

“Người nói đúng rồi, ta hiện tại muốn người chết.” Đại hồ ly hôm nay thật sự sinh khí, tìm hắn đến bây giờ vẫn còn đập thành thịch, nếu nữ nhân ngu ngốc kia làm bị thương tiểu hồ ly của hắn, hắn không dám nghĩ hậu quả sẽ như thế nào.

Gặp Kiến An vẫn ở nơi đó ồn ào, Dạ Vị Ương quát: “Nhảy a, người không phải nói biến thành quỷ cũng không buông tha ta sao, hiện tại như thế nào không nhảy? Dạ Vị Ương ta ngay tại đây nói cho người biết, chỉ cần người nhảy xuống, sẽ không có ai nhảy theo cứu người, bảo đảm người chìm xuống đáy hồ biến thành lệ quỷ!”

“Người... Người... Tên nhện thần lớn mật.” Kiến An đứng ở lan can nhìn thoáng qua mặt hồ sâu không thấy đáy, lại nhìn xung quanh thuyền, cho dù có không ít đại thần ở đây, nhưng không ai đứng ra can giải.

“Ta chết cũng kéo người theo!” Kiến An lớn tiếng hô, siết chặt chủ thủ trong tay hướng Dạ Vị Ương vọt tới, còn chưa đi đến hai bước đã bị Bắc Thần Nguyệt đột nhiên xuất hiện bên cạnh một cước đá bay xuống hồ.

Bắc Thần Nguyệt vỗ vỗ tay, nói với Dạ Vị Ương: “Hiếm khi được nhìn thấy bộ dáng người phát hỏa, bất quá cùng nữ nhân điên này nói chuyện người không ngại mệt sao.”

“Cứu mạng! Cứu mạng! Mau cứu ta!” Trong hồ truyền đến từng trận la hét của Kiến An.

“Quên đi, vớt nàng lên.”

Nghe tiếng gào thét của Kiến An, Dạ Vị Ương cảm thấy phiền lòng, hắn nhẹ nhàng xoa bụng có chút phát đau, hắn không phải là thánh mẫu bạch liên hoa, chính là nếu Kiến An thật sự chết trong hồ, chỉ e quan hệ giữa Thiên quốc và Bắc Thần quốc gặp bất lợi, huống chi xung quanh có nhiều người như vậy, trở về chậm rãi xử lý cũng không muộn.

Hết chương thứ mười bảy

143. Quyển 3 - Chương 18: Ta Mới Là Cha Đứa Nhỏ [3]

Chương thứ mười tám – Ta mới là cha đứa nhỏ [3]

...

Dạ Vị Ương sớm biết Kiến An không thật sự muốn chết, một kiểu nữ tử từ nhỏ đến lớn sống trong an nhàn sung sướng, đừng nói là tìm chết, e rằng chỉ bị đứt tay thôi cũng sợ đến mức khóc toáng lên.

Người tham sống sợ chết luôn miệng nói nghe thật hay, nếu quả thực muốn nàng chết, nàng ta phỏng chừng so với người khác chạy còn nhanh hơn, huống hồ nếu Kiến An tâm ý nguội lạnh, sẽ không ở yên hội đêm trước chuẩn bị vũ đạo tử mĩ như vậy.

Bất quá ngại quan hệ hai nước nên nữ nhân diện kia không chết được, nhưng về sau có lại xảy ra chuyện tương tự hay không, chẳng ai đoán trước.

“Đại nhân, đại nhân ngài không sao chứ, ngài làm ta sợ muốn chết.” Thường Thiệu Điển vừa rồi còn ghé vào bàn ngủ gật lúc này sợ đến mức buồn ngủ gì cũng bị đánh tan, hôm nay tuy rằng thời tiết nóng bức, nhưng bây giờ từ đầu đến chân hắc đều lạnh như băng.

Này vạn nhất Dạ Vị Ương xảy ra chuyện gì, lấy mạng hắc cũng không đủ bồi.

Thường Thiệu Điển muốn tiến lên dìu đỡ, Bắc Thần Diêu Quang đã nhanh chân tới trước, trực tiếp đem người cấp bế lên, hắc sợ đến mức vội vàng hô: “Người làm gì vậy, mau buông ra!”

Ánh mắt Bắc Thần Diêu Quang tựa như lãnh đao bắn tới, Thường Thiệu Điển lưng chợt đổ mồ hôi, nhất thời cảm thấy đang lúc mùa hạ nắng trời chói chang, như thế nào lại giống như tuyết lạnh mùa đông có thể đem người đông chết a.

Sợ hãi thì sợ hãi, Thường Thiệu Điển không muốn Dạ Vị Ương gặp chuyện bất trắc, hắc vẫn kiên cường hô: “Đừng nhúc nhích, không được loạn động!”

“Người của ta, ta ôm không được sao?”

“Đều im hết cho ta.”

Cái gọi là vô quỷ dày có móng tay nhọn, Dạ Vị Ương vừa lên tiếng tất cả mọi người đều lập tức im bật.

Đại hồ ly bị làm cho tâm phiền ý loạn, Kiến An kia mỗi lần xuất hiện đều không để hắc dễ chịu, Dạ Vị Ương âm thầm quyết định, bất luận lần sau có hay không gặp lại Kiến An, thời điểm nàng ta xuất hiện hắc sẽ kiên quyết không đến nơi đó.

May mắn Kiến An biến thành chuột lột không bị vớt lên trên thuyền bọn họ, thuyền hoa chậm rãi hướng đến bờ hồ, sau khi tất cả im lặng bốn phía rốt cuộc cũng trở nên yên tĩnh.

Bị Bắc Thần Diêu Quang nói ôm liền ôm, vừa rồi hắc tuy rằng biểu hiện thật trấn định, nhưng trên thực tế vẫn còn chút kinh hồn chưa lui, Dạ Vị Ương hít sâu một hơi thử làm cho chính mình tỉnh táo.

Ta ôm người về phòng.” Bắc Thần Diêu Quang không chút hoang mang ôm nam nhân trong ngực tiến vào khách phòng dùng để nghỉ ngơi.

Tới trong phòng liền cẩn thận đem người thả xuống giường, Dạ Vị Ương nhìn đám người đi theo hắc nói: “Ta không sao, đừng vây quanh ta, nên làm gì thì đi làm đi.”

Dạ Vị Ương không kiên nhẫn phát tay, tất cả đều vây quanh hắc làm gì, một đám vừa lớn vừa cao, không cho hắc hít thở chút không khí trong lành.

“Đúng rồi, đều tránh xa một chút, bằng không đại nhân không thể hô hấp.” Thường Thiệu Điển ở bên cạnh nói, vẫn là thái độ hiểu biết nhiều.

“Các người lui xuống đi, Thiệu Điển lưu lại.” Thân thể chính mình có thể không quan tâm, nhưng tiểu hồ ly không chịu được dày vò.

Vì phòng ngừa vạn nhất, Dạ Vị Ương vẫn muốn Thường Thiếu Điển lưu lại giúp hắn nhìn một chút, sau đó uống thêm trà an thần.

Mọi người thức thời lui ra canh giữ ngoài phòng, Dạ Vị Ương đối với Bắc Thần Diêu Quang còn chưa chịu rời đi, nói: “Bảo bọn họ trước đừng cập bờ.”

Nên du hồ thì tiếp tục du hồ, trên mặt hồ không khí mát mẻ cảnh sắc ưu mỹ lại thập phần yên tĩnh, vừa lúc có thể để đại hồ ly đang bị kinh hách ngủ một giấc.

Bắc Thần Diêu Quang cũng không nói nhiều, xoay người ly khai phòng đem lời nói Dạ Vị Ương thông tri cho đám người ngoài cửa.

Này hết thấy đều được Thường Thiếu Điển xem trong mắt, hắn âm thầm kinh hãi, Diêu Quang hoàng đế trong lời đồn như thế nào nghe lời Dạ Vị Ương như vậy, cho dù biết là người này tựa hồ dị thường mê luyện Dạ Vị Ương, nhưng tận mắt chứng kiến chung quy cảm giác không giống.

Tình huống vừa rồi giữa Dạ Vị Ương cùng Bắc Thần Diêu Quang mà nói, thứ nhất không có xưng hô đối phương là ‘Diêu Quang bệ hạ’, thứ hai ngay cả từ ‘thỉnh’ cũng không dùng, trực tiếp mở miệng mang theo ngữ khí ra lệnh, Bắc Thần Diêu Quang kia lại không hề phản ứng mà thật sự đi ra ngoài.

Đối với Dạ Vị Ương mới đến thế giới này sinh sống hơn một năm, chuyện đó chẳng tính là gì, nhưng Thường Thiếu Điển lớn lên trong xã hội tập quyền phong kiến quả thực bị chấn động không nhỏ, hắn hiện giờ càng ngày càng bội phục đại hồ ly Dạ Vị Ương này.

Cấp Dạ Vị Ương bắt mạch, Thường Thiếu Điển trấn an nói: “Đại nhân, không sao cả, chỉ là có chút kinh hách, ăn vào an thần hoàn sau đó ngủ một giấc là tốt rồi.”

Dạ Vị Ương gật đầu, hắn đương nhiên biết trở thành cửu vĩ hồ sẽ không dễ dàng bị thương như vậy, nhưng ai biết tiểu hồ ly của hắn sẽ thế nào a.

Sau khi ăn xong an thần hoàn Dạ Vị Ương chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi một lát, bất quá hắn vừa uống được mấy ngụm nước, lại thấy Bắc Thần Diêu Quang đẩy cửa bước vào.

“Diêu Quang bệ hạ có việc gì sao?” Người mở miệng là Thường Thiếu Điển, hắn dị thường cảnh giác nam nhân vô cùng nguy hiểm này, đối phương bộ dáng bất động thanh sắc tựa như một tòa băng sơn nguy nga, không đem người áp chết cũng bị đông chết.

“Thái y?” Bắc Thần Diêu Quang trở tay đóng cửa, đi tới trong phòng liền ở bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Ta hiện tại không có việc gì, Thiếu Điển người theo Diêu Quang bệ hạ ra ngoài đi.” Dạ Vị Ương nghĩ Bắc Thần Diêu Quang tìm Thường Thiếu Điển, chính là muốn cấp Kiến An rơi xuống nước bắt mạch?

“Hắn không cần đi.” Bắc Thần Diêu Quang tự rót cho mình chén trà, liếc mắt nhìn Thường Thiếu Điển hỏi: “Vị Ương vẫn tốt?”

Thường Thiếu Điển có chút không hiểu tình huống, chính là Bắc Thần Diêu Quang hỏi như vậy, hắn vẫn theo bản năng trả lời: “Đại nhân chỉ bị kinh hách, dùng qua an thần hoàn sau đó ngủ một giấc liền tốt.”

Đây là chuyện gì a, thật giống như Bắc Thần Diêu Quang mới là chủ nhân nơi này, Dạ Vị Ương bất mãn nói: “Ta không sao, đa tạ bệ hạ quan tâm, ta phải nghỉ ngơi, bệ hạ cũng ra ngoài đi.”

“Ta còn lo lắng, để ta kiểm tra xem.” Buồng chén trà, Bắc Thần Diêu Quang đứng dậy hướng đến bên giường.

“Từ từ, người muốn kiểm tra cái gì, người cũng không phải đại phu, lúc này người ở đây chính là khiến ta thêm phiền.” Dạ Vị Ương đang tính toán gọi Chúc Hoa đuổi người đi.

“Hồ ly, người còn muốn giấu ta tới khi nào.” Bắc Thần Diêu Quang đột nhiên nói một câu làm người ta khó hiểu.

Dạ Vị Ương trừng con người, nghi hoặc nhìn đối phương: “Cái gì?”

Khóe miệng khẽ nhếch, tầm mắt Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi dời xuống bụng Dạ Vị Ương, hần thông thả giống như tự thuật, “Thời điểm ôm người, phát hiện hồ ly người đã béo thêm một ít, bụng ban đầu bằng phẳng cũng hơi tròn lên.”

“Như thế nào, phát hiện ta béo nên thất vọng rồi? Biết làm sao được, Đại tướng quân rất tốt với ta, mỗi ngày đều cho ta ăn ngon ngủ kĩ, không béo mới lạ, đây gọi là phúc khí.” Tuy rằng không biết vì sao Bắc Thần Diêu Quang nhắc đến vấn đề này, nhưng Dạ Vị Ương vẫn dùng tốc độ cực nhanh để ứng phó.

Dạ Vị Ương muốn cho qua chuyện này, chính là thời điểm ở nhà cũng có nghĩ đến, vạn nhất tương lai bụng lớn lên thì phải xử lý thế nào? ?

Hần đã sớm nghĩ ra lý do thoái thác tốt nhất, đơn giản nhất, chính là nói béo lên, dù sao cũng không ai nghi ngờ một nam nhân lại hoài bảo bảo.

Bắc Thần Diêu Quang nghe đại hồ ly trả lời thập phần lưu loát, bật cười thành tiếng: “Dạ Vị Ương, người thấy ta rất dễ bị lừa sao? Ban đầu ta cũng không nắm chắc mười phần, nhưng hiện tại, phản ứng của người đã cho ta đáp án.”

“Đáp án gì?”

Mặt ngoài giống như không có việc gì, trên thực tế trong lòng Dạ Vị Ương đã sớm lộp bộp.

Chẳng lẽ bị phát hiện rồi? Không nên a, Dạ Vị Ương nói thầm, Bắc Thần Diêu Quang có lẽ nghĩ hần sinh bệnh kỳ quái nào đó?

Dạ Vị Ương không tin, Bắc Thần Diêu Quang sẽ cho rằng hần mang đứa nhỏ, đối với người bình thường mà nói chuyện này quá mức phi lý, nhưng hần đã quên, tên nào đó không phải là người bình thường.

“Người mang đứa nhỏ của ta.” Mặt không đỏ, tim không loạn, Bắc Thần Diêu Quang nhìn thẳng Dạ Vị Ương, xuyên qua đôi mắt xinh đẹp kia, lặp lại một lần: “Dạ Vị Ương, người mang đứa nhỏ, con của chúng ta.”

Không khí trong phòng giống như ngưng trệ, Thường Thiệu Điển bị dọa không nhẹ, hần vội vàng hướng Dạ Vị Ương nhìn qua, gặp con hồ ly cũng là mở to mắt bất khả tư nghị nhìn Bắc Thần Diêu Quang.

“Người lặp lại lần nữa?” Dạ Vị Ương nghĩ, hần vừa rồi nhất định nghe lầm.

“Dạ Vị Ương, cha của đứa nhỏ trong bụng người chính là Bắc Thần Diêu Quang ta, chẳng lẽ người còn muốn gạt ta?”

“Nói người bệnh thần kinh chính là bệnh thần kinh, ta là nam nhân như thế nào mang đứa nhỏ?” Đại hồ ly lập tức lòi đuôi, trực tiếp hướng Bắc Thần Diêu Quang đánh tới.

Một tay vung vàng bắt lấy đuôi Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang cười đến gian trá, biểu tình này khiến gương mặt nam nhân trở nên sống động, tựa như đây không phải Bắc Thần Diêu Quang, mà là một người khác.

“Thẹn quá hóa giận sao, hồ ly?” Nắm đuôi Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi đi tới bên giường, mãi đến khi hần ngửi thấy mùi hương thần nhiên thơm mát từ mái tóc Dạ Vị Ương

Nhắm mắt hít một ngụm thật sâu hương vị nhàn nhạt ấy, thời điểm Bắc Thần Diêu Quang mở mắt, trong con ngươi thâm thúy kia đã nhiễm một tầng ôn nhu cùng thương tiếc: “Có phải thật sự mang đứa nhỏ hay không, để ta xem mạch liền biết.”

“Vì cái gì ta phải cho người xem mạch...” Ngỡ khí Dạ Vị Ương đã muốn yếu đi, hần nhanh chóng xê dịch tận lực kéo dài khoảng cách với đối phương, nhưng trong lòng không có khẩn trương như tưởng tượng.

Giống như là, cho dù Bắc Thần Diêu Quang biết hần có đứa nhỏ cũng không có gì nguy hiểm, loại trực giác này cứ như vậy mà nổi lên trong lòng.

“Vì sao lại sợ ta biết người mang đứa nhỏ của ta, hồ ly, chẳng lẽ người muốn về sau con của chúng ta không có cha sao?” Ôn nhu đưa tay nhẹ nhàng xoa hai má nam nhân, thanh âm Bắc Thần Diêu Quang thập phần dịu dàng.

“Cho dù ta có đứa nhỏ, cũng không phải con của người.” Biết không thể giấu được nữa, Dạ Vị Ương không tính toán tiếp tục lừa người dối mình.

Bắc Thần Diêu Quang nhất thời gờm miệng, trong mắt lóe tinh quang: “Người làm sao biết... Đứa nhỏ kia không phải con của ta?”

Hết chương thứ mười tám

144. Quyển 3 - Chương 19: Ta Mới Là Cha Đứa Nhỏ [4]

Chương thứ mười chín – Ta mới là cha đứa nhỏ [4]

...

Dạ Vị Ương sững sốt, cũng không nghĩ đến Bắc Thần Diêu Quang lại tranh giành làm cha của tiểu hồ ly.

“Người đừng nói hươu nói vượn, cho dù ta có đứa nhỏ thì cũng không liên quan đến người.” Không chút đắn đo, Dạ Vị Ương tức khắc phản bác, cha tiểu hồ ly là Lưu Bá Hề, cùng Bắc Thần Diêu Quang tuyệt không có nửa điểm quan hệ.

Bắc Thần Diêu Quang chính là đậm đậm cười, liếc mắt nhìn Thường Thiệu Điển quang minh chính đại nghe lên bên cạnh, nói: “Nếu đã thừa nhận, vậy không cần nóng ruột, chúng ta chậm rãi luận đàm.”

Chẳng lẽ Bắc Thần Diêu Quang đã biết cái gì? Dạ Vị Ương hơi siết chặt quần áo chính mình, hẩn nhìn nét cười trong mắt Bắc Thần Diêu Quang trong lòng có chút bất an, trầm mặc chốc lát sau đó đối với Thường Thiệu Điển nói: “Thiệu Điển, người lui ra trước, có việc ta sẽ gọi.”

“Dạ, đại nhân.” Thường Thiệu Điển đã sớm muốn chạy, có một số việc không phải hắn có thể nghe, sau khi Dạ Vị Ương hạ lệnh, liền xoay người nhanh chân chuẩn mất.

“Người làm sao biết... Biết ta có đứa nhỏ?”

Dạ Vị Ương có chút giận, lại có điểm khó lý giải, chẳng lẽ mắt Bắc Thần Diêu Quang có gắn máy X quang, hay trên người trang bị camera, cứ nhiên nhìn ra hắn đang mang bảo bảo.

“Cửu vĩ hồ hoài hậu đại phương pháp chỉ có một, chính là cùng người tâm ái kết hợp, chỉ cần song phương tâm ý tương thông, yêu thích lẫn nhau, tự nhiên sẽ có hậu đại.”

Bắc Thần Diêu Quang đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, tựa như đang tản bộ trong sân tiến đến bên giường, nâng vạt áo ngồi xuống, hẩn nhìn ánh mắt tràn đầy kinh ngạc cùng khó hiểu của Dạ Vị Ương, ý cười nơi khóe môi càng đậm.

Chẳng biết có phải bởi vì đã lâu không gặp con hồ ly này hay không, chút xúu biểu tình nhỏ của Dạ Vị Ương cũng khiến nội tâm Bắc Thần Diêu Quang phập phồng dao động.

“Như thế nào, người cảm thấy rất kỳ quái vì sao ta biết?” Thân thể nghiêng về phía đại hồ ly, Bắc Thần Diêu Quang vươn tay bắt lấy cằm nam nhân, thấp giọng cười nói: “Hồ ly, người nghĩ mấy tháng qua ta không đi tìm người là vì cái gì?”

“Nói chuyện thì nói chuyện, đừng động thủ động cước.”

Đại hồ ly vung đuôi trực tiếp đem móng vuốt Bắc Thần Diêu Quang đang sờ loạn chụp lại, Dạ Vị Ương nhu nhu cảm vừa bị niết qua, nhin không được phun tào: “Người muốn nói với ta thì nói, không muốn thì thôi, đừng giả mồm hỏi ta, dục cảm cố túng (muốn bắt thì phải thả) với ta không có tác dụng đâu.”

Gặp Dạ Vị Ương phun tào, Bắc Thần Diêu Quang cũng không giận, không thể sờ mặt thì sờ đuôi cũng không tồi.

Có lẽ đã lâu không thấy Dạ Vị Ương lộ đuôi ra, Bắc Thần Diêu Quang rất là tưởng niệm, hần kéo qua cái đuôi vừa rồi chụp tay hần ôm lấy, tựa như thời điểm trước kia cùng Dạ Vị Ương một chỗ, chậm rãi vuốt mao.

Đại hồ ly lúc này còn giống như con nhím, hiện tại đã có bộ dáng hồ ly, được vuốt mao đến thích ý, vẻ mặt cũng dần thả lỏng xuống.

“Mấy tháng nay, ta thu thập tất cả những bộ sách liên quan đến cứu vĩ hồ trong cung, từng quyển từng quyển xem hết, lại từ khắp nơi sưu tầm các loại truyền thuyết tương quan về cứu vĩ hồ, chỉ sợ ta hiện giờ so với người còn hiểu rõ chính người hơn.”

Bắc Thần Diêu Quang kéo qua cái gối để Dạ Vị Ương tựa vào giường, làm cho đại hồ ly thoải mái một chút, chậm rãi nói: “Nhìn dáng vẻ của người, có lẽ đã biết được nhiều ít, ta hỏi người, người có biết cứu vĩ hồ hoài hậu đại điều kiện là gì không?”

“Người chẳng phải vừa rồi đã nói sao, như thế nào còn hỏi ta.” Dạ Vị Ương cảm thấy kỳ quái, lúc này Bắc Thần Diêu Quang chính là nói, phải cùng người tâm ái kết hợp.

“Đúng vậy, người yêu ta, ta cũng yêu người, chúng ta tự nhiên sẽ có đứa nhỏ, đứa nhỏ kia tự nhiên là của chúng ta.”

“Nói hươu nói vượn!” Giống như bị lú lười, Dạ Vị Ương phản bác: “Ai yêu người?”

Quần tới quần lui cuối cùng lại trở về nguyên điểm, Dạ Vị Ương không kiên nhẫn đem đuôi chính mình ở trong tay Bắc Thần Diêu Quang rút về, quát lớn: “Ta muốn ngủ, người không cần làm phiền ta.”

Nói xong liền nằm xuống giường, quay lưng không thèm để ý nam nhân phía sau.

Bắc Thần Diêu Quang cũng không tính toán lập tức thuyết phục Dạ Vị Ương, hần vỗ nhẹ bả vai đại hồ ly, ôn nhu nói: “Người trước nghỉ ngơi.”

Mơ hồ nghe được tiếng cửa phòng mở, Dạ Vị Ương quay đầu nhìn thoáng qua, trong phòng đã không còn thân ảnh Bắc Thần Diêu Quang, mà những lời nam nhân nói lúc này vẫn còn âm vang bên tai hần.

Dạ Vị Ương khẽ xoa bụng, tổng cảm giác Bắc Thần Diêu Quang còn có chuyện gì đó chưa nói cho hần biết, mà thôi, trước không nghĩ nữa, ngủ một giấc tỉnh lại rồi nói sau cũng được.

Nhắm hai mắt, sau khi dùng an thần hoàn nam nhân có chút mệt mỏi rất nhanh tiến nhập mộng đẹp.

” ” ” ”

Dạ Vị Ương ngủ một giấc tinh thần chấn hưng, thuyền hoa đã trôi trên mặt hồ hơn nửa ngày, lúc này bọn họ khởi hành về cung vừa lúc có thể dùng cơm chiều.

Không có nhìn thấy bóng dáng Kiến An, nghe Chúc Hoa nói, khi vớt nàng ta lên liền trực tiếp nhét vào xe ngựa đưa về cung, Hoàng thượng bọn họ đương nhiên biết việc Dạ Vị Ương thiếu chút nữa bị tập kích, nhưng may mắn không phát sinh chuyện ngoài ý muốn, cũng liền yên tâm.

Chỉ có thể nói Kiến An thật quá ngốc, không nói lúc ấy Bắc Thần Diêu Quang đang ở ngay bên cạnh hần, Chúc Hoa, Từ Thương Hải, còn có Bắc Thần Nguyệt, người nào có thể trơ mắt nhìn Kiến An lao tới mà thờ ơ.

Thích khách bình thường còn không thể làm được gì, huống chi là một nữ nhân quen sống an nhàn sung sướng.

Nhưng nói tới nói lui, vẫn là khiến Dạ Vị Ương một phen kinh sợ.

Thời điểm thuyền hoa cập bến Dạ Vị Ương đánh cái ngáp bước lên xe ngựa, xe ngựa vừa mở ra, hai người ngồi bên trong suất tý nữa dọa Dạ Vị Ương nhảy dựng.

“Các người muốn hù chết ta a!” Bất chấp tất cả, Dạ Vị Ương nâng tay hướng hai người bên trong đánh tới.

“Vị Ương, người không có việc gì đi?”

“Đại hồ ly, người dám đối với trẫm bất kính.”

Hai người trong xe ngựa không ai khác chính là Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương, tuy rằng ở trong cung nghe người bẩm báo Dạ Vị Ương không có bị thương, chỉ là hữu kinh vô hiểm, nhưng hai người làm sao ngồi yên được, vừa nghe thấy tin tức liền chạy tới đây, nhưng biết Dạ Vị Ương vẫn còn ngủ trên thuyền hoa, đành một mực ngồi trên xe ngựa vừa đàm sự vừa chờ đợi.

Cũng không nghĩ tới, Dạ Vị Ương đột nhiên mở cửa xe ngựa ra.

Dạ Vị Ương cảm thấy chính mình hôm nay đủ xui xẻo, hiếm khi được du hồ lại bị hù dọa, làm người đã không dễ dàng, làm hồ ly lại càng không dễ dàng, làm một hồ ly hoài đứa nhỏ càng càng không dễ dàng.

Mắt thấy mặt Dạ Vị Ương bắt đầu thối, Lưu Bá Hề vội đem đại hồ ly kéo vào trong ngực hồng, đại hồ ly này từ sau khi mang thai rất ưa buồn bực, đừng nói đến trước kia còn đòi cùng hân tách ra.

Sau đó Lưu Bá Hề nghe Thường Thiệu Điển nói mới biết, nữ tử mang thai tính tình dễ cáu kỉnh, đại hồ ly mang thai cũng sẽ trở nên mẫn cảm, lúc này người bên cạnh phải hảo hảo chăm sóc hầu sủng mới tốt.

Được Đại tướng quân ủng vào trong ngực vừa nhu nhu lại hôn nhẹ, sắc mặt Dạ Vị Ương mới dần đẹp lên, hân khê thở ra một hơi tựa ở trong ngực Lưu Bá Hề, cảm giác có người để dựa dẫm thật là tốt.

“Vị Ương, muốn hay không trầm cũng cấp người nhu một cái, hôn nhẹ một cái?” Tịch Thiên Thương kéo tay nam nhân qua sờ sờ nắn nắn.

Thời điểm trong xe ngựa đang nháo vui vẻ, một vị khách không mời đột nhiên nhảy vào, tuy nói vì để đại hồ ly thoải mái, xe ngựa thiết kế rộng rãi, ngồi bốn đại nam nhân cũng dư dả, bất quá nhìn thấy người đến là Bắc Thần Diêu Quang, hai người một hồ lập tức thay đổi sắc mặt.

Tịch Thiên Thương thu liễm cột nhả đối với Dạ Vị Ương, liếc mắt nhìn Bắc Thần Diêu Quang, cười lạnh nói: “Cũng không phải Thiên quốc ta keo kiệt, xe ngựa của Diêu Quang các hạ trầm đã sớm cho người chuẩn bị tốt, không cần cùng chúng ta chen chúc ở đây.”

“Ta không ngại.” Đóng cửa xe ngựa, Bắc Thần Diêu Quang nhìn Dạ Vị Ương cạo ở trong ngực Lưu Bá Hề, trong mắt hiện lên tia hàn quang, nhưng rất nhanh tiêu thất.

Hừ lạnh một tiếng, Bắc Thần Diêu Quang nhìn Lưu Bá Hề nói: “Các người tới vừa lúc, có chút sự tình tốt nhất nên giáp mặt nói cho các người.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lưu Bá Hề lãnh đạm hỏi: “Diêu Quang bệ hạ muốn nói gì?”

“Vị Ương mang đứa nhỏ của ta.” Người này cư nhiên trực tiếp nói thẳng ra như vậy.

Lưu Bá Hề nhất thời nở nụ cười: “Lời đồn Diêu Quang bệ hạ hành sự cùng thường nhân bất đồng, không nghĩ ngay cả suy nghĩ cũng bất đồng với thường nhân, ta biết người thích Vị Ương, nhưng không cần ăn nói lung tung khiến người ta buồn cười như thế.”

Trên mặt tuy rằng không biểu hiện gì, nhưng Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề trong lòng đều nghi hoặc, Bắc Thần Diêu Quang này như thế nào biết Dạ Vị Ương mang đứa nhỏ?

“Nực cười, người nói đó là đứa nhỏ của người, có chứng cứ gì không?” Tịch Thiên Thương hỏi, hân tình nguyện đứa nhỏ Dạ Vị Ương mang là của Lưu Bá Hề chứ không phải là tên biến thái này.

“Chứng cứ?”

Bắc Thần Diêu Quang chậm rãi nhìn lướt qua mọi người, hân xếp bằng ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối, mang theo vài phần ý cười không nhanh không chậm nói: “Chắc hẳn các người đều biết, cửu vĩ hồ bởi vì cùng người tâm ái kết hợp mà hoài hậu đại, nhưng các người có biết, cửu vĩ hồ cùng thường nhân bất đồng, không nhất định ở lần đầu tiên động tình mới có đứa nhỏ.”

“Người không cần nói hươu nói vượn.” Chuyện này Dạ Vị Ương đương nhiên biết, giống như hân nói, nhưng dựa vào cái gì Bắc Thần Diêu Quang liền nghĩ hân động tình. Nhưng không nhất định ở lần đầu tiên động tình mới có đứa nhỏ, cách nói này hân chưa từng nghe qua, ai có thể đảm bảo Bắc Thần Diêu Quang không phải chính mình tự nghĩ ra.

Liếc nhìn Dạ Vị Ương một cái, Bắc Thần Diêu Quang hơi giọng hàm dưới, tiếp tục nói: “Ta sau này hiểu được, cái gọi không nhất định ở lần đầu tiên động tình mới có đứa nhỏ... Chính là đứa nhỏ không nhất định chỉ có một cha.”

Không, không chỉ có một?!

Những lời này tựa như sấm sét giữa trời quang khiến Dạ Vị Ương sợ đến mức chẳng nói được gì, người không phải chỉ có một cha một nương sao? Được rồi, cho dù hắn không phải người, nhưng thế giới động vật hắn xem không ít, chưa thấy có loại sinh vật nào lại có nhiều cha nhiều nương a.

Gặp đám người Tịch Thiên Thương sưng sốt ngốc lằng, Bắc Thần Diêu Quang cúi đầu cười, tiếng cười từ trong yết hầu tràn ra mang theo loại kiêu ngạo quen thuộc của nam nhân: “Ta không phủ nhận, tiểu hồ ly trong bụng Dạ Vị Ương là của ngươi.”

Hắn nhìn Lưu Bá Hề, lại liếc qua Tịch Thiên Thương bên cạnh: “Cũng là của ngươi.”

“Nhưng không thể nghi ngờ, tuyệt đối là của ta.” Ngữ khí chắc chắn, Bắc Thần Diêu Quang hướng Dạ Vị Ương còn đang sưng sốt, nói: “Vị Ương, ngươi nghiêm túc suy nghĩ một chút, khoảng thời gian cùng ta một chỗ, ngươi có thể khẳng định, chưa bao giờ đối với ta động một tia cảm tình nào không?”

“Bắc Thần Diêu Quang, ngươi đủ! Không cần lại đến tổn thương Vị Ương, nếu ngươi còn ăn nói lung tung, đừng trách ta động thủ.”

Lưu Bá Hề nhú mày, hướng Bắc Thần Diêu Quang trừng mắt đồng thời nhẹ nhàng trấn an đại hồ ly trong ngực.

Gặp Dạ Vị Ương tựa hồ vô pháp lập tức tiếp thu những lời này, Bắc Thần Diêu Quang không hề nhiều lời, hắn đẩy cửa xe ngựa tự giác nhảy xuống, hiện tại quả thực không nên bức bách Dạ Vị Ương.

“Ta chỉ nói sự thật, nếu các ngươi không tin, có thể đến Ngọc Hành sơn tìm hỏi nam nhân kia, Tịch Thiên Lâu chắc hẳn biết nhiều hơn ta.”

Hết chương thứ mười chín

145. Quyển 3 - Chương 20: Ta Mới Là Cha Hải Tử [5]

Chương thứ hai mươi – Ta mới là cha hải tử [5]

...

Dạ Vị Ương ngồi trên giường cúi đầu vuốt bụng nhỏ hơi nhô lên, với người bình thường mà nói, sau khi mang thai bụng hẳn là thực rõ ràng, mà hắn thì vẫn nhỏ như thế.

Liên giống như trước kia Bắc Thần Diêu Quang từng nói, không giống như mang thai, ngược lại giống như gần đây ăn nhiều đồ vật nên béo lên.

Bất quá hiện giờ Dạ Vị Ương không phải lo lắng tiểu hồ ly sẽ ở trong bụng bao lâu, mà là cha tiểu hồ ly rốt cuộc là ai.

Kiến An cầm dao đâm hắn, Bắc Thần Diêu Quang nói lời dọa người.

Cha tiểu hồ ly có thể là một người, cũng có thể không là một người, ngày đó nghe xong những lời của Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương liền cảm thấy đau đầu.

Nhưng suy cho cùng thì, nếu để hắn lựa chọn giữa “Phụ thân tiểu hồ ly không phải Lưu Bá Hề” cùng “Phụ thân tiểu hồ ly là Lưu Bá Hề, nhưng cũng là của những người khác”, hắn tình nguyện lựa chọn về sau.

Nếu thật sự phát sinh về trước, hậu quả Dạ Vị Ương không dám tưởng tượng đến, hiện giờ chuyện Lưu Bá Hề là cha đứa nhỏ đã gần như chắc chắn, vấn đề còn lại chính là vạn nhất giống như Bắc Thần Diêu Quang nói, cha đứa nhỏ không chỉ có một, kia đúng là “phần khích vạn phần”.

Dạ Vị Ương luôn muốn có một đại gia đình nhiệt nhiệt nháo nháo, nhưng lão gia đối với không khỏi quá tốt, đưa tới một Đại tướng quân ngọc phụ lâm phong liền thôi, còn khuyến mãi theo tặng phẩm, Dạ Vị Ương quả thực có chút ăn không tiêu.

Hắn rất muốn giơ tay hô: lão bản, cho hộp thuốc trợ tiêu hóa!

“Aii.” Hắn nhẹ nhàng nâng bụng nhỏ, Dạ Vị Ương thấp giọng hỏi: “Tiểu hồ ly, ngươi có phải đã biết tên đại biến thái Bắc Thần Diêu Quang kia là phụ thân của ngươi, nên ngày đó hắn chạm vào ta, ngươi liền an tĩnh xuống?”

Lừa mình dối người không phải là thói quen tốt, mặc kệ hiện tại là cái dạng gì, sự thật là người nào, Dạ Vị Ương đều nguyện ý mở lòng lý trí mà đi đối mặt.

Gút mắt của đời trước không nên liên lụy đến đời sau, Dạ Vị Ương không nghĩ sẽ vì ham muốn của chính mình mà tự tiện thao túng cuộc sống tiểu hồ ly, hoặc là cố ý giấu diếm sự thật.

Nếu phụ thân tiểu hồ ly thật sự không phải một người, về sau tiểu hồ ly sinh ra, Dạ Vị Ương cũng sẽ nói chi tiết cho tiểu tử kia.

“Đại nhân, Hoàng thượng bọn họ đang chờ ở đại sảnh, ngài muốn đi ra ngoài hay để bọn họ lại đây?” Ngoài cửa là thanh âm Chúc Hoa.

“Để Hoàng thượng bọn họ lại đây.” Dạ Vị Ương suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định đem sự tình nói ở trong phòng, vạn nhất đến lúc đó kết quả không như hắn mong muốn, kia hắn còn có thể chui vào trong chăn giả chết.

Ngày đó sau khi nghe lời Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương đã có ý đi đến Ngọc Hành sơn hỏi sư phụ, chân tướng có phải như Bắc Thần Diêu Quang nói hay không.

Lo lắng Dạ Vị Ương bây giờ không thích hợp lặn lội đường xa bốn ba, Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương kỳ mã đến Ngọc Hành sơn, nếu thúc ngựa chạy không ngừng nghỉ, thì từ hoàng cung chạy đến Ngọc Hành sơn thời gian chưa đến một ngày.

Hiện giờ bọn họ đã trở về, nói như vậy cũng đã từ Ngọc Hành sơn tìm được đáp án đi.

“Đại nhân...” Chúc Hoa không có lập tức rời đi, do dự giống như có gì muốn nói.

“Làm sao vậy?” Dạ Vị Ương bước xuống giường, lúc mở cửa quả nhiên nhìn thấy Chúc Hoa vẻ mặt lúng túng đứng bên ngoài.

“Phát sinh chuyện gì?”

“Bắc Thần Diêu Quang cũng tới, đại nhân, bọn họ đều đang ở đại sảnh, chính là...”

Chúc Hoa bộ dáng ấp a ấp úng Dạ Vị Ương nhìn đến khó chịu, hắn vội hỏi: “Chính là cái gì a, người đừng làm ta sốt ruột, mau nói.”

“Bọn họ ở đại sảnh nháo lên.” Lúc này Chúc Hoa không có nói lắp, rất nhanh một hơi nói xong.

Nháo lên?

Dạ Vị Ương hỏi: “Bọn họ nháo cái gì?”

“Này... Ta không tiện nói rõ, đại nhân nếu không tự mình đi nhìn một cái.” Chúc Hoa mặt lộ vẻ khó xử, Dạ Vị Ương cũng không miễn cưỡng đối phương, tựa như Chúc Hoa nói, muốn biết bọn họ nháo cái gì, đi nhìn một cái liền rõ.

Cầm ngoại y phủ thêm, Dạ Vị Ương theo Chúc Hoa hướng tới đại sảnh, còn chưa đi đến nơi, hắn quả nhiên nghe thấy tiếng tranh cãi của mấy nam nhân, mơ hồ còn nghe được thanh âm phát hỏa của Đại tướng quân.

Dạ Vị Ương âm thầm cảm thán, mấy nam nhân này đang nháo chuyện gì a, ngay cả Đại tướng quân ngày thường không hay nổi nóng cũng âm ỉ theo.

Mang theo tò mò, Dạ Vị Ương tăng nhanh cước bộ, từ từ tiếp cận, hẳn cũng dần nghe rõ trọng tâm cuộc khắc khẩu của bọn họ.

“Ta mới là cha đứa nhỏ! Đây là Vị Ương chính miệng nói.” Đại tướng quân hỗn hển vỗ mạnh bàn, Dạ Vị Ương dường như nghe thấy tiếng bàn nứt gãy.

“Ha hã, Lưu Bá Hề, cảm giác lừa người dối mình như thế nào, đối mặt sự thật còn không dám thừa nhận sao?”

Không cần nghi ngờ, loại thanh âm mang theo châm chọc cùng lãnh tiếu này tự nhiên phát ra từ Bắc Thần Diêu Quang.

“Được rồi, hai người các người, ở đây là nhà Vị Ương, muốn nháo thì ra ngoài nháo, đừng nháo tới đứa nhỏ của ta.”

Từ từ, giọng nói này không phải là của Tịch Thiên Thương đi? Xú hoàng đế này như thế nào cũng vô giúp vui.

“Đứa nhỏ của người? Ha hã, ta tuy rằng nói cha của đứa nhỏ không chỉ có một, cũng không nói có phần của người.” Đối mặt với địch nhân mới, Bắc Thần Diêu Quang không quên đả kích một phen.

Tịch Thiên Thương cũng không quan tâm, hướng trên ghế ngồi xuống, bắt chéo chân, trong tay cầm chén trà phá lệ khinh thường nói: “Phải hay không phải cũng chưa đến phiên Bắc Thần Diêu Quang người định đoạt, ta cùng Tiểu Ương Tử đã có một khoảng thời gian khoái hoạt, các người không biết.”

A phi phi phi! Ai cùng người có khoảng thời gian khoái hoạt! Dạ Vị Ương ở ngoài cửa nghe lén không ngừng phì nhử, sự tình phát sinh trong phòng, ba đại nam nhân tranh trước tranh sau muốn là cha tiểu hồ ly.

Lúc đầu còn nói đạo lý đòi chứng cứ, sau đó không có biện pháp thuyết phục đối phương ba nam nhân lập tức liền đem khắc khẩu thăng cấp thành mỗi người một ý tranh cãi âm ỉ.

“Ta mới là nam nhân của Vị Ương, là cha của tiểu hồ ly!” Đại tướng quân quả nhiên khí phách.

“Ta cùng Vị Ương sớm đã bá thiên địa uống rượu giao bôi, các người có không? Hẳn cả đời đều là người của ta, đứa nhỏ trong bụng cũng là của ta.” Bắc Thần biến thái vẫn là bộ dáng chiếm dụng trước sau không thay đổi.

“Các người đừng tranh cãi, nháo cũng không nháo ra kết quả gì, muốn hay không ra ngoài thành thật đánh một trận?” Tịch Thiên Thương giở trò xấu, còn muốn trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi.

” ” ” ”

Dạ Vị Ương ở bên ngoài nghe lén chốc lát, nhìn đám người không ngừng âm ỉ, rõ ràng đều nhân vật thân phận không tầm thường, lại nháo đến lúc sau còn cường điệu rằng ta mới là cha đứa nhỏ!

Mặc kệ trong bọn họ ai là cha đứa nhỏ, thì ba ba thỏa đáng nhất của tiểu hồ ly vẫn là Dạ Vị Ương hẳn.

“Các người đừng nháo, muốn nháo liền rút ra ngoài.” Dạ Vị Ương nghe không nổi nữa, hoàn hảo Chúc Hoa trước đã đem mọi người phụ cận đại sảnh tản đi hết, bằng không để cho những người khác biết việc này cũng không dễ xử lý.

Chẳng biết có phải mấy người kia quá tập trung tinh thần hay thanh âm Dạ Vị Ương quá nhỏ, Đại tướng quân cùng Bắc Thần Diêu Quang vẫn còn trừng mắt nhìn nhau, ngược lại ngư ông Tịch Thiên Thương dần dần phát hiện đại hồ ly đang đứng ngoài cửa.

Thả chén trà xuống bàn, Tịch Thiên Thương trông mắt lưu lưu nhất chuyển, trước khi Dạ Vị Ương mở miệng lần nữa liền nhanh chóng đem người lôi đi.

“Để bọn họ tiếp tục nháo đi, cũng sẽ không động thủ đánh nhau, Bắc Thần Diêu Quang tuy rằng là kẻ điên, nhưng tâm lý hẳn biết nếu thật động thủ sẽ không đánh lại Lưu Bá Hề.”

Kéo tay Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương mang đại hồ ly đến đình viện bên cạnh đại sảnh ngồi xuống.

Hai mắt hướng vào trong đại sảnh, gặp hai người nọ vẫn còn cãi nhau, Dạ Vị Ương nghĩ không muốn đi vào, hần theo Tịch Thiên Thương ngồi xuống, vội hỏi: “Sư phụ nói thế nào?”

“Người xem bọn họ nháo như vậy cũng biết, sư phụ nói, cứu vĩ hồ sẽ bởi vì cùng người động tình kết hợp mà sinh hậu đại, nhưng trong khoảng thời gian đó nếu động tình với người khác mà phát sinh quan hệ, không loại trừ khả năng trong thân thể đứa nhỏ chảy huyết mạch của nhiều người.”

Tịch Thiên Thương nói tới đây liền nhích mông đến gần Dạ Vị Ương, cười nói: “Hồ ly, người nói ta có phải cũng là cha đứa nhỏ? Thời điểm ở Quảng Nam chúng ta chính là tương thân tương ái a.” Bạn đang ?

“Đi đi đi!” Dem xú hoàng để đẩy ra, Dạ Vị Ương một tay nâng má, rầu rĩ nói: “Hiện giờ cả sư phụ cũng nói cha đứa nhỏ trong bụng ta có thể không phải một mình Bá Hề, khiến ta làm sao còn mặt mũi đến Ngọc Hành sơn nữa.”

“Sợ cái gì, nếu hần biết đứa nhỏ người mang trong bụng chính là tôn tử của hần, khẳng định nam nhân kia mỗi ngày đều ngóng trông người đến Ngọc Hành sơn.” Tịch Thiên Thương cười nói.

Chuyến đi này người cao hứng nhất chính là Tịch Thiên Thương, nguyên bản nghĩ hần cùng Dạ Vị Ương là hoàn toàn không quan hệ, nhưng không ngờ Bắc Thần Diêu Quang đột nhiên xuất hiện làm sự tình biến đổi.

Tuy nói nếu Bắc Thần Diêu Quang là cha tiểu hồ ly làm người ta rất không thích, nhưng nếu như hần cũng là cha tiểu hồ ly, Tịch Thiên Thương chỉ có thể nói lời xin lỗi với hảo huynh đệ Lưu Bá Hề, hần nguyện ý duy trì kiến giải “Cha tiểu hồ ly không chỉ có một”.

Ít nhất, từ nay về sau hần cùng Vị Ương chính là bỏ không được mối dây dưa vô cùng vô tận này.

“Các người đều nói là cha đứa nhỏ, rốt cuộc người nào mới đúng, làm cho ta nghe đến đầu đều đau.” Dạ Vị Ương đưa tay sờ bụng mình, “May mắn hai ngày nay ta đã suy nghĩ kĩ, cũng đã chuẩn bị tâm lý.”

Nhìn gương mặt Dạ Vị Ương không có gì đặc biệt hay tỏ vẻ bài xích, Tịch Thiên trong lòng vui vẻ, nói: “Nga? Hồ ly người suy nghĩ thế nào?”

“Cha đứa nhỏ bất luận là ai ta cũng nhận thức, cũng không quản là bao nhiêu người, dù sao không thể để tiểu hồ ly thiếu cha.” Dạ Vị Ương nhìn Tịch Thiên Thương nói: “Ta không muốn làm lớn vấn đề này thêm nữa, hoặc là phát sinh chuyện xấu gì.”

“Bá Hề cùng ta tình cảm sâu nhất, hiện giờ muốn hần tạm thời tin tưởng cha tiểu hồ ly không chỉ có một, hần khẳng định không dễ chịu, còn Bắc Thần Diêu Quang kia, liền giống như kẹo cao su muốn đuối cũng đuối không đi, lúc này chỉ còn Tịch Thiên Thương người xem như có lý trí một chút.”

Nghe được đại hồ ly khen ngợi Tịch Thiên Thương trong lòng nở hoa, Dạ Vị Ương cuối cùng cũng phát hiện ra điểm tốt của hần.

“Người muốn thế nào cũng được, ta vẫn luôn đứng bên cạnh người, sư phụ cũng sẽ đứng về phía người.” Tịch Thiên Thương thuận tiện kéo Tịch Thiên Lâu về đội của mình.

Thái độ này làm cho Dạ Vị Ương an tâm không ít, thẳng thắn nói: “Dựa theo kiến giải hiện tại, trước khi tiểu hồ ly sinh ra, ai cũng là cha của nó.”

Biện pháp này thật tốt a, như thế bọn họ sẽ không tiếp tục tranh giành âm ỉ nữa, cũng miễn phát sinh khả năng đánh nhau, hơn nữa một đám tự cho mình là cha đứa nhỏ, sẽ không làm chuyện gì thương tổn đến tiểu hồ ly.

Dạ Vị Ương cảm thấy bản thân thật cơ trí.

Hết chương thứ hai mươi

146. Quyển 3 - Chương 21: Đi Xa!

Chương thứ hai mươi mốt – Đi xa!

...

Đêm mùa hè, đèn lồng treo trên ngọn cây chiếu xuống mặt hồ ba quang lân lân.

Trong thượng thư phủ yên tĩnh, đại hồ ly lộ ra cái đuôi giống như người cá ở trong nước chậm rãi uốn lượn, hai lỗ tai lông xù trôi trên mặt nước, dưới ánh trăng tựa như tơ lụa thượng đẳng khẽ run rẩy.

Muốn làm một cửu vĩ hồ khỏe mạnh, phải thường xuyên rèn luyện thân thể mới bảo trì được sức lực, tuy rằng trên lý thuyết cửu vĩ hồ sẽ không sinh bệnh, nhưng nếu cứ ở trong phòng ngăn người, Dạ Vị Ương càng thích tự mình tìm lạc thú, tỷ như bơi lội.

Mùa đông ở dục trì trong phòng ngâm nước nóng, đến mùa hè thì ra hồ nước lộ thiên tùy ý đùa nghịch một phen.

“Vị Ương, ngươi đang làm gì đó?”

Trên bờ truyền đến thanh âm mang theo ý cười của Đại tướng quân, đại hồ ly trôi lên mặt nước hướng bên bờ cười: “Làm gì là làm gì?”

Trên người Lưu Bá Hề mặc thường phục nửa ngồi xuống, cầm khăn lau đi vết nước đọng trên mặt đại hồ ly, chỉ vào tiểu khố màu đen duy nhất Dạ Vị Ương mặc trên người.

“Cái này gọi là quần bơi, khi bơi thì sẽ mặc vào.” Dạ Vị Ương thuận thế bắt lấy cái khăn, ngửa đầu nhìn tuấn dung không chút che giấu của Đại tướng quân, cười hắc hắc nói: “Bá Hề, xuống đây bơi ta bơi đi.”

“Ta không có quần bơi.”

“Ta không ngại! Ha ha ha!” Cửu vĩ hồ vươn lên hai cái đuôi, quần lầy thắt lưng Lưu Bá Hề trực tiếp đem người túm xuống nước.

Chỉ nghe “phù phù” hai tiếng, Đại tướng quân vừa rồi còn ngọc thụ lâm phong nháy mắt liền biến thành chuột lột.

“Tốt! Hồ ly người a, xem ta như thế nào thu thập ngươi.” Từ trong nước ngổi lên, Lưu Bá Hề bắt lấy đuôi Dạ Vị Ương đem cả người kéo vào trong ngực.

Từ khi bọn họ hòa hảo trở lại thì chưa từng có hành động gì thân mật, trong làn nước lạnh giữa đêm hai thân thể dán vào nhau giống như có sợi dây vô hình buộc chặt bọn họ lại với nhau.

Dạ Vị Ương mở hai tay choàng lấy vai Đại tướng quân, nghiêng đầu tựa vào ngực nam nhân.

Lực đạo trên tay không tự giác siết chặt, Dạ Vị Ương đem thân mình hướng vào người Lưu Bá Hề, cho đến khi thân thể đối phương dính sát vào hân.

Trong lòng giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, không ngừng ăn mòn lý trí hân, tại đây trong lúc này Dạ Vị Ương cũng không quan tâm cái gì lý trí.

Ngẫu nhiên tùy ý làm bậy, cũng có thể xem là một loại khoái hoạt.

Cùng người tâm ái thân mật khăng khít, chính là lẽ vật ông trời ban tặng cho bọn họ, đã vậy cần gì phải cảm thấy thẹn thùng?

“Mệt mỗi không? Mệt mỗi thì đã mang ngươi đi nghỉ ngơi.” Lưu Bá Hề nhẹ nhàng vuốt ve đại hồ ly, hân thích bộ dáng Dạ Vị Ương thỏa mãn lại biếng nhác, ở trong ngực hân cọ cọ, tâm cũng đều bị cọ đến tan chảy.

“Vậy còn ngươi?” Dạ Vị Ương cọ đến ngiên, cố ý sờ nắn, ngẩng đầu liền nhìn thấy Lưu Bá Hề vừa bắt đắc dĩ vừa nhẫn nhịn trừng hân.

“Đừng nháo, sắc hồ ly.” Lưu Bá Hề nâng tay liền hướng cái mông nhỏ Dạ Vị Ương phết hai cái, sắc hồ ly còn nháo hân, hân sẽ nhẹn không được.

“Người không muốn sao, Đại tướng quân?” Dạ Vị Ương nheo mắt cười, chỉ có khi làm chuyện xấu người này mới giống con hồ ly giả hoạt, làm cho người khác vừa yêu vừa hận.

“Muốn, ta có thể không muốn sao? Người nhớ lại xem, từ sau khi trở về ta chưa từng chạm vào người, mỗi ngày nhìn người lúc ẩn lúc hiện trước mắt ta, ta đã muốn mang người đẩy lên giường, nghe người gọi tên ta.”

“Muốn đẩy liền đẩy, ta không phải không cho người đẩy.” Dạ Vị Ương cười, ngữ khí cố tình nhấn mạnh niệm ra tên đối phương, “Lưu! Bá! Hề!”

Đại hồ ly xấu xa dùng ngón tay ở trước ngực Đại tướng quân vẽ loạn, Lưu Bá Hề một trận không biết nói gì, hần cúi đầu cắn lỗ tai Dạ Vị Ương, thanh âm khàn khàn mà áp lực: “Ta không muốn làm bị thương con của chúng ta.”

“Sư phó nói, cái kia... Ngẫu nhiên làm vài lần, sẽ có ích cho thân thể đứa nhỏ, nó sẽ mau lớn.” Dạ Vị Ương nói xong liền đỏ mặt.

Thầm nghĩ trước kia hần còn là thiếu niên ngây thơ, hiện tại đã bị Lưu Bá Hề làm cho hư hỏng, đúng, chính là bị Đại tướng quân ở trên giường phá hư, hỗn đản này ban ngày thì ngọc thụ lâm phong tiêu sái ôn nhu nho nhã anh tuấn biết bao. Nhưng khi đêm về, lại thích ghé vào lỗ tai hần thì thầm, khiến hần trở nên phóng đảng, bắt hần rên rỉ, lâu ngày tiểu hồ ly lúc trước còn rụt rè hiện giờ liền thật biến thành đại hồ ly mị hoặc nhân sinh.

Dạ Vị Ương thầm nghĩ, này có tính là một loại tu luyện không?

“Thật sự?” Lưu Bá Hề nhẹ giọng hỏi.

Dạ Vị Ương gật đầu: “Giống như cách mọc đuôi trước kia, đứa nhỏ muốn lớn lên, là phải làm cái... cái đó...”

Đại hồ ly nào đó đã bị đẩy ngã giống như ước nguyện. (T~T cầu thật!!!)

...
...
...

“Bá Hề, nếu cha đứa nhỏ không phải một mình người thì sao?” Dạ Vị Ương cân nhắc một chút hỏi, hần đưa tay chặn môi Lưu Bá Hề, nheo mắt nhìn nam nhân, “Người không được ghét bỏ tiểu hồ ly, nếu người dám ghét bỏ nó, ta liều mạng với người.”

Đại tướng quân cười hé miệng cắn ngón tay Dạ Vị Ương, hần cầm lấy bàn tay hồ ly nhẹ nhàng xoa nắn: “Ngốc hồ ly, ta sao có thể ghét đứa nhỏ của mình, mặc kệ tiểu hồ ly có mấy người cha, nó cũng là bảo bối của ta.”

Lưu Bá Hề vừa dứt lời, Dạ Vị Ương liền cảm thấy tê rần, hần cười méo xệch: “Người sờ xem, nó mới đá ta a, khẳng định là nghe được lời người vừa nói.”

Dạ Vị Ương nằm trong ngực Lưu Bá Hề, hần rất thích cùng người yêu quấn lấy nhau, hai thân thể ôm chặt không kẽ hở, ngón tay lồng vào nhau, sẽ không tách rời.

“Tiểu hồ ly, nghe được thì càng tốt, sẽ ôn nhu với người hơn một chút, người nhìn xem nó thích người như vậy, cũng không thêm thích ta, làm phụ thân như ta rất ghen tị.” Lưu Bá Hề cúi đầu, đối với cái bụng hơi nhô ra của Dạ Vị Ương chân thành nói.

Ngẩng đầu nhìn thấy Dạ Vị Ương cười đến vui vẻ, Lưu Bá Hề trong lòng đều ngọt, “Vị Ương, ta đời này muốn cùng người một chỗ, nhìn người vui vẻ tâm ta cũng vui vẻ, hạnh phúc của người chính là hạnh phúc của ta.”

“Người ngàn vạn lần không nên suy nghĩ bấy bọ, biết không?” Búng mũi Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề nói: “Người chỉ cần nhớ kĩ, Lưu Bá Hề ta vĩnh viễn yêu người là đủ rồi.”

“Ta cũng yêu người.” Ngồi khóa trên người Đại tướng quân, liền giống như con búp bê lớn, Dạ Vị Ương giang hai tay đem người chặt chẽ ôm lấy.

Trong mắt hiện tia ngọt ngào, tươi cười trên mặt Lưu Bá Hề dần nhạt đi, hắn nhẹ nhàng xoa lỗ tai đại hồ ly, nói: “Qua vài ngày nữa ta phải đi Côn Châu một chuyến, ngươi ngoan ngoãn ở thiên kinh chờ ta được không?”

“Côn Châu?” Đột nhiên nghe được Lưu Bá Hề muốn ly khai thiên kinh, Dạ Vị Ương ngẩng đầu nhìn nam nhân, khó hiểu nói: “Có chuyện gì sao? Phải đi bao lâu?”

Mấy ngày trước hắn chỉ thấy Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương bí mật hội đàm, đại khái chính là sự tình ở Côn Châu đi.

“Lúc trước hoàng thượng phê chuẩn chuyện Côn Châu xây đê chống lũ, bên kia xảy ra vấn đề, ta đi nhìn một chút.” Cúi đầu áp lên trán Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề hạ thấp giọng nói: “Vị Ương, ngươi sẽ trách ta không mang ngươi đi cùng, tự mình đi Côn Châu chứ?”

“Ta là loại người vô cớ gây sự vậy sao? Nếu Côn Châu cần Đại tướng quân ngươi, ngươi nhất định phải đi, nhưng ngươi đi bao lâu?” Dạ Vị Ương tuy rằng rất muốn ở cạnh Lưu Bá Hề, nhưng hắn nhớ rõ những lời trước kia Đại tướng quân từng nói.

Lưu Bá Hề không chỉ là Lưu Bá Hề, mà còn là Đại tướng quân của Thiên quốc.

Thiên quốc có ngàn ngàn vạn vạn dân chúng, có trăm năm cơ nghiệp, cũng có người Lưu Bá Hề sở yêu, tất cả đều cần Lưu Bá Hề bảo hộ.

Lưu Bá Hề lẽ nào không muốn ở lại bên cạnh Dạ Vị Ương? Nếu mở miệng muốn đi Côn Châu, Dạ Vị Ương biết Đại tướng quân nói đi Côn Châu khẳng định là không thể không đi.

Hắn không tiếp tục truy vấn lý do, hắn tôn trọng lựa chọn của Lưu Bá Hề, người này là nam nhân đại nghĩa hào hùng, càng khiến cho Dạ Vị Ương lâm vào khuyh đảo.

Nếu Lưu Bá Hề là người vì ái tình mà mặc kệ sống chết của người khác, hắn sẽ không yêu thương Đại tướng quân như vậy, sớm đã nhào vào ngực Bắc Thần Điều Quang kia rồi.

Hết chương thứ hai mươi mốt

147. Quyển 3 - Chương 22: Đưa Tiễn

Chương thứ hai mươi hai – Đưa tiễn

...

Từ khi biết Dạ Vị Ương chính là hồ ly ngày đó, Lưu Bá Hề đã nhận định bất luận tương lai xảy ra chuyện gì, hắn cũng không ly khai Dạ Vị Ương.

Cứ việc nam nhân luôn tươi cười hơn hở, ngẫu nhiên cũng phạm chút mơ hồ, tinh thần thoải mái thoát nhìn vô tư vô lự, chính là thời điểm hắn nhìn Dạ Vị Ương, Lưu Bá Hề phát hiện trong đáy mắt người nọ nhàn nhạt bất an cùng khẩn trương.

Hắn còn nhớ rõ cảnh tượng ngày đó khi hắn cứu Dạ Vị Ương từ tay thích khách, lúc ấy hai chân đại hồ ly không thể cử động bất lực nằm trong ngực hắn, đôi mắt trong suốt như băng tan mùa đông, không chút tạp chất, nhưng tràn ngập khẩn trương cùng sợ hãi.

Còn có buổi tối hắn cùng Dạ Vị Ương ở Ngọc Hành sơn, đại hồ ly bộ dáng vừa thẹn vừa vội giống như sắp khóc, lập tức khiến hắn tâm động.

Một đêm này không biết Dạ Vị Ương ngủ có được an ổn hay không, nhưng đối với Lưu Bá Hề mà nói, cả đêm trong đầu hắn đều là mỗi một biểu tình của Dạ Vị Ương.

Nhận thức một người, chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Cùng một chỗ lâu, Lưu Bá Hề đối với con hồ ly Dạ Vị Ương này càng ngày càng hiểu, Dạ Vị Ương là nam nhân quật cường, thông minh, nhưng đồng thời cũng là một người yếu đuối khao khát được yêu, lại cực độ sợ hãi cô độc và mất đi người mình yêu.

Một người ngoài mặt không yếu ớt, không có nghĩa là hần lòng dạ sắt đá không biết đau.

Thường nói trẻ con khát sữa sẽ khóc, nhưng Dạ Vị Ương có thói quen đem những chuyện phiền não sầu lo giấu ở trong lòng, điều này khiến cho Lưu Bá Hề đau lòng không thôi.

Về sau khi bọn hần chính thức cùng một chỗ, hần liền cố gắng cưng chiều, sủng ái con hồ ly này, Dạ Vị Ương thông minh cùng thái độ làm người hòa nhã không vì được hần sủng lên trời liền vô pháp vô thiên, ngược lại càng mở rộng lòng mình biểu lộ thật nhiều cảm xúc.

Hiện giờ Dạ Vị Ương so với trước kia càng thích cười, căn cứ vào sự tín nhiệm lâu nay, bất luận xảy ra sự tình gì đại hồ ly cũng sẽ nói với hần, đây chính là thu hoạch lớn nhất sau bao nỗ lực, Vị Ương đã hoàn toàn tin tưởng và yêu hần.

Lưu Bá Hề không thể không nghĩ, nếu một ngày nào đó Dạ Vị Ương mất đi hần, đại hồ ly kia sẽ như thế nào sống sót?

Một người đã quen với ánh sáng làm sao có thể thích ứng với bóng đêm?

Không phải hần bi quan, chính là thế sự vô thường, ngay cả hần cũng chẳng thể cam đoan sau này bọn họ có thể sống một cuộc đời an ổn vô lo.

Thời điểm hần biết đưa nhỏ trong bụng Dạ Vị Ương không phải chỉ có một phụ thân, Lưu Bá Hề mặc dù có chút sống sót, nhưng cũng nhanh chóng tiếp nhận.

Có lẽ, đây là thiên ý.

Ngoài thành thiên kinh, Tịch Thiên Thương vội cưỡi ngựa đến tiễn Lưu Bá Hề, hần nhìn người trước mặt cùng hần lớn lên, cũng là hảo hữu tương giao hơn mười năm, trong mắt nhiều thêm vài phần trịnh trọng cùng áy náy.

“Những ngày này nên để người bồi Vị Ương mới đúng.” Tịch Thiên Thương khẽ thở dài, Lưu Bá Hề tuy rằng là tình địch của hần, nhưng cũng là hảo hữu của hần.

Huống chi nhìn tình huống hiện tại, Vị Ương rõ ràng càng lúc càng ý lại Lưu Bá Hề, cố tình đúng thời điểm Vị Ương mang đứa nhỏ vùng Côn Châu lại xảy ra vấn đề.

Nếu không vì Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương sẽ không chút do dự điều Lưu Bá Hề đi Côn Châu, nhưng hôm nay trong lòng mang tình cảm cá nhân, hần khó tránh khỏi chần chừ.

Côn Châu cũng không phải là Lưu Bá Hề đi mới được, nhưng Lưu Bá Hề chính là lựa chọn tốt nhất, thuộc hạ đắc lực nhất của hần.

“Vị Ương không thích nam nhân vì tư lợi, nếu ta vì hần quên mất trách nhiệm và thân phận tướng quân, sẽ chỉ làm hần thất vọng mà thôi.” Lưu Bá Hề cười đi lên phía trước dùng sức vỗ vai Tịch Thiên Thương, trịnh trọng nói: “Lúc ta không ở đây, nhớ giúp ta chiếu cố tốt Vị Ương.”

“Còn cần người nói sao? Yên tâm, nếu hần mất một sợi tóc, lúc đó người đến đánh ta cũng chưa muộn.” Tịch Thiên Thương cười lớn, lại có phần lo lắng hỏi: “Người tính toán không nói một tiếng liền đi như vậy sao?”

Lưu Bá Hề lắc đầu cười khổ, thở dài nói: “Ta không muốn cùng hần trải qua biệt ly, chỉ sợ nếu như trong mắt hần lộ ra vài phần luyến tiếc, lòng ta không nỡ rời đi.”

Tuy rằng không phải lần đầu xa nhau, nhưng khổ sở chia lìa trong nháy mắt kia bọn họ không muốn nếm trải nữa, huống chi hiện giờ thân thể Vị Ương đặc thù, không thích hợp chịu đựng nỗi đau xa cách khiến người ta chán nản như vậy.

“Bác Thần Diêu Quang tuy rằng đối với Vị Ương một lòng say mê, nhưng nam nhân tính tình quái dị, hành sự quái đản, không phải người đáng tin nhiệm. Mặc kệ hắn có phải là cha đứa nhỏ hay không, cũng đừng thả lỏng cảnh giác với hắn.” Lưu Bá Hề trầm giọng nói.

Hiện giờ hắn không thể không rời thiên kinh, nhiệm vụ chiếu cố Dạ Vị Ương chỉ có thể giao cho Tịch Thiên Thương, trong thành thiên kinh, cũng chỉ có Tịch Thiên Thương mới khiến hắn an tâm giao phó.

Tịch Thiên Thương gật đầu, điểm này không cần Lưu Bá Hề nhắc nhở, hắn cũng sẽ chặt chẽ ghi tạc trong lòng.

“Đi đường cẩn thận, vạn nhất người bị thương, đại hồ ly kia phỏng chừng sẽ tìm ta tính sổ, đuôi hắn thật sự đánh rất đau.” Tịch Thiên Thương giả vờ tức giận nói, không khí căng thẳng cũng giảm bớt.

Tịch Thiên Thương không muốn thời điểm đưa tiễn quá mức nghiêm túc, khiến người khấn trương.

Nghĩ đến cảnh tượng Dạ Vị Ương phát hỏa điên cuồng quát đuôi, hai nam nhân không hẹn mà bật cười, khi bọn họ quan tâm che chở Dạ Vị Ương, đại hồ ly kia cũng đồng thời cấp cho bọn họ tình cảm ấm áp trân quý.

Tịch Thiên Thương vươn tay nắm chặt Lưu Bá Hề: “Hảo huynh đệ, ta cùng Vị Ương ở thiên kinh chờ tin tốt của người.”

“Được.” Hiểu ý cười, Lưu Bá Hề dùng sức siết tay Tịch Thiên Thương, xoay người liền nhảy lên lưng ngựa, không hề quay lại hướng phương xa mà phóng ngựa đi.

Lưu Bá Hề chưa từng chú ý trên tường thành, đại hồ ly nào đó trốn ở góc tường ánh mắt trông theo bóng dáng hắn ly khai.

” ” ” ” ”

” ” ” ” ”

Tuy rằng bọn họ đã nói qua, sẽ không tiễn và cũng không muốn tiễn, nhưng Dạ Vị Ương vẫn nhịn không được mà chạy tới.

Hắn còn nhớ trước kia lúc hắn khởi hành đi Quảng Nam, Đại tướng quân một người một ngựa đuổi theo hắn đến tận cửa thành.

Hắn biết Đại tướng quân không hy vọng hắn xuất hiện, hắn cũng biết Đại tướng quân nhìn thấy hắn sẽ tinh thần không yên, nhưng hắn vẫn đến đây, lén lút trốn ở trên tường thành nhìn người nọ rời đi, lén lút tiễn đưa Đại tướng quân.

Trên trời phi điệp lướt qua, Dạ Vị Ương ngẩng đầu vươn tay, một con chim từ trên không trung bay xuống vững vàng đậu trên tay đại hồ ly, hắn nhẹ nhàng sờ đầu chim nhỏ: “Chim nhỏ, thay ta giao cho Đại tướng quân được không?”

Trong ngực xuất ra một sợi chỉ hồng buộc lên chân chim nhỏ, Dạ Vị Ương vuốt mảnh ngọc trên sợi dây, lẩm bẩm nói: “Nếu hắn nhìn thấy, sẽ biết ta vẫn một lòng nghĩ đến hắn, đi thôi.”

Vung tay, chim nhỏ liền tung cánh hướng về phía đoàn quân đang ly khai.

“Trở về thôi, Vị Ương.”

Tịch Thiên Thương từ cửa thành đi lên tường thành, nhìn thấy đại hồ ly nào đó vẫn còn ngóng theo bóng dáng đoàn quân, nhẹ nhàng hô một tiếng.

Dạ Vị Ương quay đầu nhìn Tịch Thiên Thương nở nụ cười: “Hoàng thượng, cảm ơn người.”

Nếu không có Tịch Thiên Thương đáp ứng, hắn cũng không biết Lưu Bá Hề hôm nay khởi hành.

“Nói suông vô ích, thời điểm thân mật gọi tên ta là được.”

“Thiên Thiên, Thiên nhi?” Dạ Vị Ương cố ý học bộ dáng sư phó.

Tịch Thiên Thương đen mặt, giả vờ tức giận nói: “Lớn mật! Dạ Vị Ương người có tin ta đem người giam vào thiên lao không?”

Dạ Vị Ương bị Tịch Thiên Thương chọc cười, Đại tướng quân vừa đi, trong lòng hấn thực khó chịu, nhưng hấn biết Lưu Bá Hề sợ dĩ không cho hấn đi tiền là vì sợ cả hai đau lòng.

Lưu Bá Hề không muốn nhìn hấn đau lòng, tiểu hồ ly trong bụng cũng không thích hấn khổ sở.

Tận lực dùng tiếng cười che dấu khuôn hoảng cùng bất lực trong lòng, Dạ Vị Ương hít sâu một hơi cùng Tịch Thiên Thương ly khai tường thành.

“Mấy năm nay ta đều gọi người là Hoàng thượng, hiện tại đột nhiên gọi tên người, ta không quen.”

Sáng sớm thiên kinh dần náo nhiệt lên, nhưng so với giữa ngày cũng thanh tĩnh không ít, không trực tiếp trở về phủ hay vào cung, Dạ Vị Ương đã lâu không xuất môn liền cùng Tịch Thiên Thương tùy tiện đi dạo một chút, nơi này dưới chân thiên tử, thiên tử ở cạnh bên người.

Thoạt nhìn bên cạnh bọn họ không có ai, Dạ Vị Ương lại rất rõ ràng, bốn phía xung quanh không hề ít thị vệ đang âm thầm bảo hộ bọn họ, như vậy càng làm cho người ta an tâm tiếp tục tản bộ.

“Phàm là việc gì cũng có lần đầu tiên, người gọi nhiều một chút sẽ quen thôi, không bằng liền bây giờ người gọi ta một tiếng ‘Thiên Thương’ thử xem.” Trong tay cầm chiết phiến như công tử phú gia, Tịch Thiên Thương tiêu sái giống như đang đi trong sân nhà mình.

Đi đường nguyên bản là chuyện nhàm chán, nhưng nếu bên cạnh có thêm người ngược tính, câu chuyện sẽ thú vị hơn mười phần.

“Thiên Thương?” Dạ Vị Ương kêu một tiếng, Tịch Thiên Thương thập phần thỏa mãn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hoàng đế nào đó liên tục gật đầu: “Dễ nghe, gọi lại lần nữa.”

“Tịch Thiên Thương, người không cảm thấy người rất nhàm chán sao?”

“Chắc chắn, ta không nghĩ tên ta trong miệng người kêu ra lại dễ nghe vui tai như vậy.”

“Bớt nói nhảm, hôm nay vì đưa tiễn Đại tướng quân, ta sáng sớm ngay cả điểm tâm cũng chưa ăn, chúng ta đến phía trước ăn chút gì đi, đói chết ta.” Dạ Vị Ương sờ sờ bụng nhỏ, hồ ly bảo bảo chắc cũng đang đói bụng.

Hiện tại đã có điểm tuột huyết áp, đi chưa được bao xa đã không còn khí lực, quả nhiên, sau khi ly khai Đại tướng quân bệnh trạng liền rõ ràng.

Dạ Vị Ương gọi xe ngựa, tính toán bắt Tịch Thiên Thương dẫn hấn đến tiệm bánh bao nổi danh kinh thành, kỳ thật muốn biết đối phương có phải cha đứa nhỏ hay không rất đơn giản.

Tịch Thiên Lâu từng nói qua, chỉ cần hấn cùng cha đứa nhỏ một chỗ, bảo bối trong bụng sẽ đặc biệt an ổn, tật hay buồn ngủ của hấn cũng chậm rãi tốt lên.

Hiện giờ Đại tướng quân tạm thời ly khai thiên kinh, tật hay buồn ngủ khẳng định sẽ tái phát, nếu Tịch Thiên Thương và Bắc Thần Diêu Quang là cha đứa nhỏ, chỉ cần hấn cùng bọn họ một chỗ, kia hấn sẽ cảm nhận được biến hóa.

Hết chương thứ hai mươi hai

148. Quyển 3 - Chương 23: Không Ngừng Cố Gắng

Chương thứ hai mươi ba – Không ngừng cố gắng

...

Một năm trôi qua nhiều chuyện rất nhanh sẽ thay đổi, hiện tại rốt cuộc đã có thời gian rảnh rỗi.

Mùa hè lặng lẽ tránh đi, mùa thu mang theo từng đợt gió lạnh chậm rãi đến, Dạ Vị Ương ngồi trong viện cúi đầu vuốt cằm, mấy ngày nay hắn đang học gảy cổ cầm.

Về phần lão sư...

Hắn ngẩng đầu nhìn hai kẻ trước mặt, hai tên hoàng đế Thiên quốc cùng Bắc Thần quốc đồng thời đảm đương vị trí lão sư giúp hắn học đàn.

Đây là sự kiện trước nay chưa từng có a.

Có điều nếu như còn kẻ thứ hai, Dạ Vị Ương cúi đầu nhìn thoáng qua bụng mình, rất có thể là tiểu hồ ly này, sẽ trở thành “người kế thừa”.

Dạ Vị Ương lúc trước cũng rất muốn học một ít tình thơ họa ý gì đó, chính là kiếp trước không có điều kiện, thời gian cùng cơ hội, kiếp này người bên cạnh đều là một đám tinh thông cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú tài năng bức người, ngược lại khiến hắn trở thành kẻ tọc tăng.

Chữ viết thì khó coi, thơ thì chỉ vất lưng vài câu học ở trường, với hắn đừng nói là ngâm thơ đối câu, ngay cả thơ con cóc cũng rặn không ra, càng không cần nhắc đến chuyện đánh cờ hay gảy đàn.

Bất quá suy cho cùng thì, người bình thường từ nhỏ không có điều kiện học tập chỗ nào cũng có, đâu phải riêng gì hắn, ai bảo bên cạnh hắn đều là người ưu tú xuất sắc nhất thiên hạ làm gì.

Một bên nghĩ vậy, Dạ Vị Ương một bên âm thầm cao hứng, nếu tiểu hồ ly thật sự kế thừa huyết mạch cũng mấy người này, kia tiểu hồ ly của hắn về sau cũng sẽ ưu tú xuất sắc như vậy.

Từ từ, hắn cao hứng cái gì a, nếu cha tiểu hồ ly không phải chỉ một người, như vậy cuộc sống sau này của hắn hẳn là phi thường phức tạp mới đúng.

“Không đàn nữa.”

Dạ Vị Ương đuổi thất lưng đứng dậy: “Ta muốn tản bộ.”

“Ân.” Bắc Thần Diêu Quang đơn giản ân một tiếng, rất nhanh đi tới bên cạnh Dạ Vị Ương.

Tịch Thiên Thương thấy thế cũng ném đàn trên tay, lập tức bước lên kéo tay đại hồ ly.

Bên trái một người, bên phải một người, Dạ Vị Ương cũng lười quản, từ khi Đại tướng quân ly khai kinh thành, Tịch Thiên Thương cùng Bắc Thần Diêu Quang mỗi ngày đều chạy tới chỗ hắn, mỗi ngày cùng hắn nói chuyện phiếm, hoặc là đánh đàn vẽ tranh.

Tuy rằng mấy ngày đầu Dạ Vị Ương cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, nhưng cũng chậm rãi thích ứng, nguyên nhân chủ yếu chính là khi tiếp xúc với bọn họ hắn không còn rơi vào trạng thái mệt mỏi hay buồn ngủ, cho dù không suy nghĩ, Dạ Vị Ương cũng đoán ra nguyên nhân trong đó.

Cha tiểu hồ ly không phải chỉ có một mình Đại tướng quân, khả năng này tựa hồ đã tăng thêm một ít.

Đại khái trong lòng ý thức được vấn đề, Dạ Vị Ương cũng dần thả lỏng xuống, không hề đối với Tịch Thiên Thương hay Bắc Thần Diêu Quang quá mức chống đối, dù sao khi tiểu hồ ly sinh ra, cũng phải kêu hai người nọ một tiếng “Cha”.

Nháy mắt Lưu Bá Hề đã ly khai hai tháng, may mắn trong khoảng thời gian này Dạ Vị Ương vẫn nhận được thư tín của Đại tướng quân từ Côn Châu gửi về, biết được trong hai tháng qua Đại tướng quân hết thấy mạnh khỏe, quan trọng là nhiều nhất một tháng nữa sẽ trở lại thiên kinh, hắn cũng an tâm.

Mà Lưu Bá Hề ly khai hai tháng, đồng nghĩa Bắc Thần Diêu Quang đã ở thiên kinh hai tháng, đối với một hoàng đế ngoại quốc cách xa ngàn dặm mà nói cũng không phải chuyện thường.

Cho dù Bắc Thần Diêu Quang quyền lực có cao tới đâu, cũng không thể ở bên ngoài lâu như vậy, chỉ sợ trong Bắc Thần quốc đã xuất hiện lời ra tiếng vào.

Vào một buổi sáng Tịch Thiên Thương bởi vì lâm triều không thể đến thượng thư phủ, Bắc Thần Diêu Quang liền tự mình đến bồi Dạ Vĩ Ương.

“Hai ngày sau ta sẽ khởi hành trở về Bắc Thần quốc.”

Thời điểm Bắc Thần Diêu Quang đột nhiên nói ra những lời này, Dạ Vĩ Ương không kịp chuẩn bị ngay người một lúc, hai tháng qua, mỗi buổi sáng hắn đã quen sự xuất hiện của Bắc Thần Diêu Quang.

Nam nhân này vào mỗi sáng sớm đều chạy đến phủ của hắn, ban đầu chỉ là lẳng lặng bên cạnh xem hắn rửa mặt chải đầu, nhìn hắn ăn điểm tâm, sau đó được hắn ngằm đồng ý hỗ trợ hắn chải đầu quần tóc, tiếp theo là cùng ăn điểm tâm, cùng đi tản bộ dưới nắng sớm.

Ngày qua ngày, bất luận là ngủ trưa hay vẽ tranh ngoạn nhạc, Bắc Thần Diêu Quang đều yên lặng bồi bên người hắn, thời gian lâu dần, thế nhưng đã chậm rãi tiếp nhận sự tồn tại của nam nhân từng làm hắn sợ hãi này.

“Nhìn người kinh ngạc như vậy, thế nào, luyến tiếc ta sao?” Trong mắt hiện lên hài lòng cùng đắc ý, Bắc Thần Diêu Quang giống như mọi khi cấp nam nhân trước mặt chải tóc, “Ta nói a, người chính là yêu ta, chẳng qua bản thân người không phát hiện mà thôi.”

“Người không biết hai chữ khiêm tốn viết thế nào sao?” Dạ Vĩ Ương thừa nhận hắn đối với Bắc Thần Diêu Quang có chút hảo cảm, chuyện tới nước này hắn cũng không muốn lừa mình dối người.

Hắn trước nay thích người có tài văn chương, mà Bắc Thần Diêu Quang chính là kẻ có tài văn chương tràn đầy, tràn đầy đến mức biến thái. Cứ việc nhìn cách hành sự không giống thường nhân kia, chính là loại tác phong độc hành độc đoán lại khiến nam nhân tràn ngập mị lực bất đồng.

“Cẩn thận tính toán, người đã rời khỏi Bắc Thần quốc hai tháng, hắn là nên quay về, hoàng đế chung quy không thể lưu lại quốc gia khác quá lâu.”

Dạ Vĩ Ương xuyên qua gương nhìn nam nhân hết sức chăm chú chải tóc cho hắn, việc chải tóc vô cùng đơn giản nhưng Bắc Thần Diêu Quang lại biến nó trở thành sự tình cờ nào trọng yếu, vẻ mặt cẩn thận tỉ mỉ, động tác chậm rãi, một sợi tóc cũng không bị đứt.

Thoáng chốc, Dạ Vĩ Ương nhận không được mỉm cười.

“Biết ta sắp ly khai, còn cao hứng như vậy?” Giúp Dạ Vĩ Ương búi tóc, Bắc Thần Diêu Quang từ trong ngực xuất ra một cây trầm trầm hương theo phong cách cổ xưa không mấy tinh xảo cài lên tóc Dạ Vĩ Ương.

Bạn đang ?

“Ta chính là cảm thấy rất tốt, còn nhớ lúc chúng ta vừa gặp nhau không? Người khi đó không phải bộ dạng giống như bây giờ.”

Dạ Vĩ Ương đưa tay sờ cây trầm lạ mắt kia, cười nói: “Đây là cái gì, đừng nói với ta là tín vật đính ước nha. Bắc Thần Diêu Quang cũng biết lãng mạn sao?”

“Chỉ cần người thích.” Bộ dáng Dạ Vĩ Ương cười rộ lên khiến ánh mắt Bắc Thần Diêu Quang khẽ động, hắn đột nhiên cúi đầu hôn lên môi nam nhân, cảm giác được đối phương có ý tránh né, liền thân thủ ôm chặt đại hồ ly.

Nụ hôn cũng không kéo dài, khi Dạ Vĩ Ương còn chưa phục hồi tinh thần thì đã xong, nếu là trước kia hắn khẳng định có ít nhiều bài xích, nhưng hôm nay tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng thân thể lại không hề phản kháng.

Thậm chí... còn có chút ham muốn.

Dạ Vĩ Ương âm thầm buồn bực, chẳng qua chỉ mới hai tháng không làm chuyện kia, hắn như thế nào giống như thiếu phụ cơ khát như vậy, nhẹ nhàng sờ bụng, Dạ Vĩ Ương oán thầm, sẽ không là vì tiểu hồ ly đi?

Tựa như người đói bụng đại não sẽ phát tín hiệu, tiểu hồ ly trong bụng dinh dưỡng không đủ, có khả năng muốn đốc thúc Dạ Vĩ Ương làm chuyện gì đó.

Nhưng cho dù Dạ Vị Ương biết cha đứa nhỏ không chỉ một người, cũng không có biện pháp đột nhiên mở lòng, chủ động cùng người khác phát sinh quan hệ.

Ngẩn người hồi lâu, Dạ Vị Ương chợt nghe thanh âm Bắc Thần Diêu Quang từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Người là thích bộ dáng hiện tại của ta, hay bộ dáng trước kia của ta?”

“Người đoán xem? Ta là người bình thường, không phải kẻ cuồng ngược.” Dạ Vị Ương nhin không được xù lông, Bắc Thần Diêu Quang trước kia thật sự rất đáng sợ, tuy rằng yêu hấn nhưng cũng không thể dùng danh nghĩa yêu đi giam cầm và thương tổn người khác.

May mắn Bắc Thần Diêu Quang mặc dù điên cuồng, nhưng vẫn còn sót lại chút lý trí, cho nên Dạ Vị Ương cũng không quá chán ghét người này.

Nếu như Bắc Thần Diêu Quang là một kẻ điên mất trí, thì bất luận người này thương hấn thế nào, yêu hấn thừa sống thiếu chết ra sao, hấn cũng nhất định không để đối phương tiếp cận hấn, huống chi là chải tóc.

Nhẹ nhàng vỗ hai má nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang khẽ nói: “Ta vẫn còn một câu tận đáy lòng, nếu như bây giờ ta lên lút mang người quay về Bắc Thần quốc, nhốt trong một căn phòng xinh đẹp, chỉ có ta mới được nhìn thấy người.”

Khóe môi nhếch lên, Bắc Thần Diêu Quang hỏi: “Hồ ly, người có sợ không?”

“Nghe như người nói đích thực là cảm thấy đáng sợ, nhưng kỳ quái là hai tháng nay ta nhìn đến người, ta đều không có cảm giác sợ hãi hay bất an.” Dạ Vị Ương cũng khó hiểu, hấn đứng dậy, xoay người cười nói: “Nghe có chút buồn cười, bất qua ta cảm thấy người sẽ không thương tổn ta và tiểu hồ ly.”

Lời nói thẳng thắn trực tiếp làm cho Bắc Thần Diêu Quang hơi sửng sốt, đáy mắt thâm thúy nam nhân hiện lên tia âm áp nhàn nhạt.

“Người đây là tiếp nhận ta sao?”

“Đáp án hiện tại của ta có lẽ không phải điều người rất muốn, chẳng qua lúc này ta đối với người không còn cảm giác sợ hãi, nhưng không có nghĩa về sau sẽ không tiếp nhận người.” Dạ Vị Ương đưa tay sờ trâm cài trên tóc, ánh mắt cong thành hình bán nguyệt, nói: “Trâm cài không tệ, ta thích, người tiếp tục cố gắng a.”

Bộ dáng đắc ý vênh vác khiến người ta vừa yêu vừa hận, chính là đối với Bắc Thần Diêu Quang, chỉ sợ chỉ có yêu.

Bắc Thần Nguyệt một tháng trước đã quay về Bắc Thần quốc, chỉ có Bắc Thần Diêu Quang ở lại thiên kinh, hiện giờ Bắc Thần Diêu Quang cũng muốn ly khai.

Hai ngày sau, Bắc Thần Diêu Quang sắp khởi hành về nước, vẫn giống như ngày xưa, nam nhân chạy đến phủ của Dạ Vị Ương giúp hấn chải tóc, cấp hấn cài trâm.

“Không tiễn ta một đoạn sao?” Bắc Thần Diêu Quang vừa lòng nhìn búi tóc hấn vừa buộc cho Dạ Vị Ương.

“Ta ghét nhìn là cảnh tượng biệt ly, hơn nữa, ta không tin người đi rồi sẽ không trở lại.” Tuy rằng hấn luôn nói không muốn Bắc Thần Diêu Quang xuất hiện trước mặt hấn, nhưng hôm nay lại có cảm giác luyến tiếc.

Hai tháng trước lặng lẽ đưa tiễn Đại tướng quân, hiện giờ lại bắt hấn tiễn đưa lần nữa, Dạ Vị Ương không muốn.

“Trước khi ta đi, có thể đáp ứng ta một việc không?” Bắc Thần Diêu Quang nhếch môi cười nhạt.

Trong ánh mắt lộ ra vài phần cảnh giác, Dạ Vị Ương nhìn chằm chằm đối phương, thở dài nói: “Người muốn gì?”

Mắt phượng nhất thời híp lại, Bắc Thần Diêu Quang ý cười ở khóe miệng liên tục khuếch trương: “Dạ Vị Ương, người đang nghĩ gì a, ta chỉ muốn trước khi đi nghe chút động tĩnh của đứa nhỏ thôi.”

Đại hồ ly nào đó lập tức đỏ mặt, tuy rằng rất muốn giải thích, nhưng vẫn nén xuống, quay đầu ngốc ngốc nói: “Vây, vậy người nghe đi.”

Không thể trách hấn suy nghĩ miên man, Bắc Thần Diêu Quang hai tháng qua chưa từng làm gì quá phận, thật sự vượt qua mọi lý giải của Dạ Vị Ương đối với Bắc Thần Diêu Quang.

Nếu là trước kia, người này nhất định mặc kệ mọi thứ trực tiếp nhào tới.

Hết chương thứ hai mươi ba

149. Quyển 3 - Chương 24: Không Thể Không Chế

Chương thứ hai mươi bốn – Không thể không chế

...

Ở bên giường ngồi xuống, Dạ Vị Ương bỏ tay khỏi bụng, khi hấn nhìn Bắc Thần Diêu Quang ngồi xổm xuống, hai má dán vào bụng mình, mặt Dạ Vị Ương đột nhiên nóng lên.

Bộ dáng Bắc Thần Diêu Quang thoát nhìn như đang chăm chú lắng nghe tiểu hồ ly trong bụng có phải đang giãy dụa hay không, điều này khiến hấn nhớ tới cảnh tượng hay xem trên TV, trượng phu cùng thê tử mang thai cùng một chỗ tình nồng mật ý.

Đang lúc suy nghĩ, bụng đột nhiên nhói lên, như là đáp lại Bắc Thần Diêu Quang yên lặng lắng nghe, tiểu hồ ly trong bụng bắt đầu không an phận mà vận vẹo.

“Vật nhỏ, ngươi phải hảo hảo bồi Vị Ương, phụ thân sau này lại đến nhìn ngươi.”

Dạ Vị Ương chưa bao giờ nghĩ tới, kẻ độc tài độc đoán như Bắc Thần Diêu Quang sẽ hiển lộ ra vẻ mặt từ phụ như vậy.

“Ta phải đi.” Ở trên bụng Dạ Vị Ương các lớp quần áo hôn một cái, Bắc Thần Diêu Quang đứng lên.

Dạ Vị Ương gật đầu, nói: “Nếu tiểu hồ ly đã nhận thức ngươi, tương lai khi nó ra đời, ta hy vọng ngươi cũng sẽ ở đây, để lúc nó mở mắt lần đầu tiên nhìn thế giới này, có thể nhìn thấy thân nhân thương nó quan tâm nó.”

Không còn là cưỡng chế ép buộc, lúc này thái độ Dạ Vị Ương dần nhuuyến xuống chậm rãi nảy sinh tín nhiệm cùng tiếp nhận hấn, đây mới là điều Bắc Thần Diêu Quang chân chính muốn, cảm giác bình yên thích ý, ấm áp dài lâu.

Đưa tay thay nam nhân vén lọn tóc rơi trước trán, Bắc Thần Diêu Quang tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Dạ Vị Ương, không còn kịch liệt chiếm hữu khiến người hít thở không thông trong dĩ vãng, phần mềm đạm cùng ôn nhu này làm cho Dạ Vị Ương thấy được một mặt thuộc về Bắc Thần Diêu Quang mà hấn chưa biết.

“Chiều cố tốt chính mình, hồ ly.”

Người nọ ở trên cổ hấn ấn một cái hôn thật sâu, sau đó xoay người nhanh chóng rời đi, không hề dừng bước, không hề quay đầu.

Dạ Vị Ương nhìn bóng dáng cao ngạo của Bắc Thần Diêu Quang mơ hồ cũng hiểu được tâm tư người nọ, nếu thật sự quay đầu, chỉ e Bắc Thần Diêu Quang không kiềm chế nổi ý niệm mang hấn đi Bắc Thần quốc.

Dạ Vị Ương thậm chí tin tưởng, nếu không bởi vì hấn hiện tại có thai không tiện lặn lội đường xa, tên kia nhất định không tốt bụng để hấn ở lại Thiên quốc.

Cúi đầu sờ bụng nhỏ hơi nhô lên, Dạ Vị Ương giương khóe miệng, khi hấn biến thành hồ ly, sau đó gặp gỡ Bắc Thần Diêu Quang, hấn chưa từng nghĩ tới hấn và Bắc Thần Diêu Quang sẽ có một ngày như vậy, tên nam nhân biến thái giết người không chớp mắt kia sẽ có một mặt ôn nhu như thế.

“Bắc Thần Diêu Quang rút cuộc cũng lặn về ổ của hấn, nếu hấn còn không về, Bắc Thần quốc từ trên xuống dưới đại khái sẽ cho rằng ta giam giữ hấn a.”

Việc Bắc Thần Diêu Quang ly khai Thiên quốc, có một người khẳng định rất sung sướng, Tịch Thiên Thương cùng Dạ Vị Ương ngồi dưới bóng râm ăn trái cây ngọt ngào, vừa cùng nam nhân nói chuyện phiếm, vừa cúi đầu xử lý tấu chương.

Đối với vài sự kiện thú vị, ngẫu nhiên có thể cùng Dạ Vị Ương đàm luận một phen, chia sẻ chút ý kiến.

“Bá Hề một tháng nữa sẽ trở lại, hiện tại người có thể nói cho ta biết, Côn Châu bên kia xảy ra chuyện gì không?”

Dạ Vị Ương lúc trước không hỏi, không phải hẳn không muốn biết, mà là hẳn sợ chính mình nghe được vài tin tức không tốt sẽ quá mức lo lắng, Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề gạt hẳn, chung quy là có lý do của bọn họ.

“Côn Châu bên kia xảy ra chút vấn đề, lúc trước tính toán xây đê ngăn lũ ở Côn Châu nhớ không? Sau đó cư nhiên xây chưa được phân nửa thì sập, khiến cho công nhân gặp tai nạn, sau khi điều tra liền phát hiện quan viên địa phương cấu kết tham ô.”

Tịch Thiên Thương không tiếp tục giấu diếm, đem sự tình Côn Châu nói ra.

“Nếu phải cần đến Bá Hề, sẽ không đơn giản chỉ là tham ô đi?”

Tịch Thiên Thương gật đầu, đại hồ ly quả nhiên thông minh, hẳn lại nói: “Đúng vậy, tham ô bình thường đích xác không cần Bá Hề tự mình động thủ, chính là Côn Châu gần biển, trên biển thường xuyên xuất hiện hải tặc, trừ bỏ cướp bóc tàu thuyền vắng lai còn lên bờ cướp bóc dân lành.”

“Bởi vì trước đó tiên đế thống trị không tốt, hải tặc thập phần hung hăng ngang ngược, thẳng đến thế hệ của cha ta Tịch Thiên Lâu dẫn binh thảo phạt mới đem dáng vẻ kiêu ngạo của bọn chúng diệt xuống, từ đó về sau, Côn Châu liền lưu lại một nhánh thủy quân dùng để đối phó hải tặc.”

Dạ Vị Ương nghe đến đây liền đánh gãy lời Tịch Thiên Thương, cười nói: “Lúc trước ở phong lâm biệt viện thấy người lên giấu bức họa sư phó, ta còn tưởng nghe thăm mền hẳn.”

Vấn đề còn lại không cần Tịch Thiên Thương nói Dạ Vị Ương cũng đoán được, đơn giản chính là quan viên cùng thủy quân cấu kết tham ô, hiện giờ bị hoàng đế trong kinh thành biết được ngẫu nhiên sẽ không cúi đầu nhận tội, khó trách phải cần Lưu Bá Hề tự thân xuất mã.

Tịch Thiên Thương trừng mắt liếc Dạ Vị Ương một cái, giả vờ tức giận nói: “Lời này nếu để sư phó nghe được, xem hẳn sau này còn thương người nữa không?”

“Ta không sợ, ta có tiểu hồ ly.” Dạ Vị Ương giương khóe miệng: “Sư phó nói, nếu người dám khi dễ ta, người nhất định sẽ xuất sơn hung hăng đánh người một trận.”

“Hảo a, Dạ Vị Ương, người hiện tại đã có chỗ dựa vững chắc rồi đúng không?” Tịch Thiên Thương cười đứng dậy, xoắn tay áo, “Bảo sư phó đánh ta, ta đây trước thu thập người một chút.”

Chính là thời điểm đi tới, không biết từ khi nào Chúc Hoa đã xuất hiện bên cạnh họ khan hai tiếng.

” ” ” ” ”

” ” ” ” ”

Dạ Vị Ương ngồi ở ải tháp nhìn Tịch Thiên Thương cùng Chúc Hoa đang thấp giọng nói chuyện cách đó không xa, Chúc Hoa đến đây đại khái là muốn nắm bắt sự tình gì đó.

Từ sau khi mang đứa nhỏ, hẳn cũng rất ít quản chuyện trong triều, chỉ đem tinh lực đặt ở công trình sắp hoàn thành ở Quảng Nam, mà Tịch Thiên Thương cơ bản cũng không cùng hẳn bàn luận chuyện trong triều.

Tuy rằng có chút vô trách nhiệm, bất quá cũng coi như là “nghỉ sản” đi? Dạ Vị Ương bị ý tưởng quái dị này hù sợ, nhanh chóng dùng sức lắc đầu.

Vật nhỏ trong bụng lại bắt đầu không an phận, Dạ Vị Ương cúi đầu nhìn cái bụng nhô ra sắp không còn giấu được nữa, lúc trước chỉ hơi tròn, hiện tại đã rất giống người đang mang thai.

Tuy rằng không thể so sánh với nữ nhân mang thai bình thường, bất quá lúc này đã rất rõ ràng, đáng tiếc không biết khi nào thì đứa nhỏ ra đời, khiến Dạ Vị Ương vừa mong chờ vừa lo sợ.

Tiểu hồ ly đang lớn dần, vậy sau này sẽ chui ra thể nào?

Miên man suy nghĩ hồi lâu, Dạ Vị Ương hướng Tịch Thiên Thương bọn họ bên kia, hai người vẫn còn cúi đầu nói gì đó, trên mặt Tịch Thiên Thương mang theo vẻ tức mục ngưng trọng mà Dạ Vị Ương chưa từng thấy.

Tiểu hồ ly trong bụng lại đá tới đá lui, vừa rồi còn bình yên hiện tại liền dấy lên nỗi lo lắng, Dạ Vị Ương âm thầm siết tay áo nhú mày, đáng tiếc không nghe thấy Tịch Thiên Thương bọn họ nói cái gì.

Một con chim nhỏ lú rú trong ngọn cây nhảy tới nhảy lui, Dạ Vị Ương suy tư một lát, hướng chim nhỏ nheo mắt, chim nhỏ tung cánh bay đến nhánh cây bên cạnh hai người Tịch Thiên Thương và Chúc Hoa đậu xuống. Một lúc sau, chim nhỏ liền bay trở về bên cạnh Dạ Vị Ương lú rú một phen, sắc mặt nam nhân thoáng chốc trở nên khó xem.

“Bá Hề ở đâu?!” Lập tức từ trên ải tháp đứng dậy, Dạ Vị Ương hướng đám người Tịch Thiên Thương chạy tới.

“Vị Ương?” Tịch Thiên Thương vội đỡ lấy nam nhân lão đảo đi đến.

“Bá Hề có phải đã xảy ra chuyện, các người đừng gạt ta, mau nói cho ta biết.” Dạ Vị Ương từ chim nhỏ nghe được Tịch Thiên Thương cùng Chúc Hoa nói chuyện, nghe được câu mấu chốt.

Đại tướng quân hiện tại không biết tung tích, chúng thần đã phái người khắp nơi tìm kiếm.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Chẳng phải đã nói tất cả đều ổn thỏa sao, không đến một tháng nữa là trở về sao, như thế nào đột nhiên tung tích không rõ, còn có tìm kiếm, tìm kiếm cái gì a?” Trong đầu trống rỗng, Dạ Vị Ương chỉ cần thấy lồng ngực ập tới từng trận đau nhức.

Hắn không dám nghĩ nhiều, hai tay nắm lấy bả vai Tịch Thiên Thương hơi phát run, muốn biết rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, lại sợ bản thân nghe được tin tức không muốn nghe.

“Chúc Hoa, người nói cho ta biết, Đại tướng quân hiện giờ ra sao?” Đáy lòng đầy rẫy bất an khiến Dạ Vị Ương không thể bảo trì bình tĩnh.

“Vị Ương, người bình tĩnh một chút.” Tịch Thiên Thương cau mày, hắn không đoán được Dạ Vị Ương sẽ nghe được bọn họ nói chuyện.

Chúc Hoa mang tin tức về Tịch Thiên Thương cũng vừa mới biết, thậm chí đều chưa kịp tiêu hóa, liền vội vàng trấn an nam nhân đang mất khống chế.

“Này...” Chúc Hoa bối rối, nhìn hai mắt Dạ Vị Ương dõi theo hắn, giống như có một cỗ ma lực khiến hắn mở miệng: “Thời điểm Đại tướng quân cùng hải tặc chạm mặt trên biển, vừa vận dụng phải cơn bão, thuyền bị lật.”

Dứt lời, Chúc Hoa vội che miệng, hắn không biết vì sao mình lại nói ra.

“Thuyền... lật?! Còn người thì sao, người thì sao?!” Giống như sét đánh giữa trời quang, Dạ Vị Ương quả thực không tin được những gì mình nghe thấy, hai tay không khống chế mà run rẩy, ngực từng đợt co rút, đau đến mức không thở nổi.

“Người.. tạm thời chưa tìm được.” Xem chừng cũng chẳng còn gì để giấu, Tịch Thiên Thương chỉ có thể nói ra chân tướng.

Ánh mắt nhất thời trở nên mờ mịt, bên tai Dạ Vị Ương không ngừng quanh quẩn câu nói của Tịch Thiên Thương “Người vẫn chưa tìm được!”, một người rơi xuống đại dương mênh mông sâu thẳm, còn có bão táp cuồng phong, sẽ phát sinh cái gì?

Dạ Vị Ương không thể đè nén chính mình nghĩ tới cảnh tượng Lưu Bá Hề bị nước biển nuốt chửng, hắn càng không muốn nghĩ, lại càng bị cơn ác mộng đó vây khốn, tựa như chính hắn mới là kẻ rơi xuống biển sâu, trên mặt nước không ngừng kêu cứu, mơ hồ mà chân thật đến đáng sợ.

Dần dần, khuôn mặt Tịch Thiên Thương xuất hiện trước mắt hắn, càng lúc càng rõ ràng, cũng dần dần nghe được tiếng hô lớn của đối phương.

“Vị Ương! Dạ Vị Ương người bình tĩnh!”

Tiếng hô thất thanh, làm cho nam nhân suýt bị cơn ác mộng nuốt chửng thanh tỉnh trở lại, Dạ Vị Ương tựa trong lồng ngực Tịch Thiên Thương, ánh mắt mờ mịt đã dần khôi phục thần thái.

“Người nghe rõ đây, Bá Hề không phải là kẻ dễ dàng chết như vậy, hắn nhất định còn sống, hắn còn phải nhìn thấy tiểu hồ ly ra đời, Bá Hề nhất định không chết, Vị Ương, không có việc gì, không có việc gì.” Đem đại hồ ly ủng vào trong ngực gắt gao ôm lấy, Tịch Thiên Thương một lần lại một lần an ủi nam nhân.

Trong lồng ngực dày rộng ấm áp của Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương cố gắng làm cho đầu óc mình tỉnh táo lại, hiện tại mất bình tĩnh thì có ích gì!

Hết chương thứ hai mươi bốn

150. Quyển 3 - Chương 25: Lặn Lội Đường Xa

Chương thứ hai mươi lăm – Lặn lội đường xa

...

Cho dù từ Côn Châu về thiên kinh cười ngựa ngày đêm không nghỉ cũng phải mất bảy ngày, nói cách khác Lưu Bá Hề đã mất tích bảy ngày trên biển.

Khẽ đỡ trán đang không ngừng đau nhức, Dạ Vị Ương cố gắng làm cho bản thân không nghĩ đến kết quả tồi tệ nữa, trong lòng hắn có hỗn loạn thế nào cũng vô pháp tiếp thu, đối với Đại tướng quân ngàn dặm xa xôi ngoài kia không giúp được gì.

“Chúng ta đã phái nhân mã ở ven bờ chung quanh Côn Châu tìm kiếm, Đại tướng quân phúc lớn mạng lớn nhất định không có việc gì.” Chúc Hoa nói như vậy, chính là an ủi Dạ Vị Ương, cũng là an ủi chính mình.

Ngày nào còn chưa tìm được Lưu Bá Hề, bọn họ nhất quyết không cho rằng Đại tướng quân đã chết.

Hắn biết với tình cảnh hiện tại không thích hợp đường dài bốn ba, nhưng phải bắt hắn ở thiên kinh mỗi ngày ăn uống nghỉ ngơi, hắn thật sự không làm được.

“Thiên Thương, mang ta đi Côn Châu.” Gặp thần sắc Tịch Thiên Thương lúng túng, Dạ Vị Ương đứng lên, ngữ khí kiên định, : “Đừng quên, ta thông hiểu thú ngữ, có thể cùng vạn thú câu thông, vừa rồi chính là thông qua chim nhỏ nghe các người nói chuyện.”

Về phần năng lực này, Dạ Vị Ương rất ít đề cập với người khác, thứ nhất hắn nếu có thể không dùng thì sẽ không dùng, thứ hai là không nhất thiết phải nói ra.

“Chỉ cần dắt ta đến bờ biển, ta có thể biết Đại tướng quân ở nơi nào.” Vừa nãy tỉnh táo lại, Dạ Vị Ương mãnh liệt nhớ ra hắn có thể lợi dụng năng lực bản thân câu thông với sinh vật ngoài biển, nói không chừng sẽ biết được tin tức của Đại tướng quân.

Sống thấy người chết thấy xác, bất luận Bá Hề giờ phút này còn sống hay đã chết, hắn đều nhất định tìm được nam nhân.

“Này...” Chúc Hoa không khỏi nhíu mày, hắn rất muốn Dạ Vị Ương đi Côn Châu giúp đỡ tìm người, chẳng qua thế cục Côn Châu sau khi Đại tướng quân mất tích một lần nữa trở nên rối ren, hắn sợ Dạ Vị Ương đi đến đó sẽ không an toàn.

Chước Hoa biết, người Đại tướng quân yêu thương nhất chính là Dạ Vị Ương, huống chi hiện giờ, Dạ Vị Ương không phải chỉ một người, Lưu Bá Hề sẽ không muốn nhìn thấy Dạ Vị Ương bị vây trong tình cảnh nguy hiểm như vậy.

“Được, ta và ngươi cùng đi.” Tịch Thiên Thương đáp ứng.

Chước Hoa không khỏi kinh ngạc thốt lên: “Hoàng thượng?!”

Không nói thêm gì nữa, Tịch Thiên Thương liền lập tức ban lệnh xuống, sai người nhanh chóng chuẩn bị xa mã, thu thập một chút xuất phát đến Côn Châu.

” ” ” ” ”

” ” ” ” ”

“Hắn đã ngủ chưa?”

Khinh thủ khinh cước vén màn xe ngựa, Tịch Thiên Thương nhìn thấy đại hồ ly đang ngủ say trong xe ngựa, cho dù là trong mộng, giữa hai chân mày Dạ Vị Ương vẫn không giãn ra.

“Dạ đại nhân vừa uống qua được, vi thần đã thả vài vị thuốc an thần vào trong, hiện tại đã ngủ say.” Thường Thiếu Điển nhẹ giọng nói.

Giữa trưa hôm nay thu được tin tức từ Côn Châu báo về, Tịch Thiên Thương không nói hai lời liền phân phó chuẩn bị xa mã, mang theo người xuất phát đến Côn Châu, Thường Thiếu Điển nhận được tin báo cũng vội vàng thu thập chút được liệu đi theo.

Tiến lên nhẹ nhàng vượt đôi mày đang nhíu chặt của nam nhân, Tịch Thiên Thương kéo chân đạp cho Dạ Vị Ương, sau đó cùng Thường Thiếu Điển ly khai xe ngựa.

Ban đêm gió thu dẫn theo chút mát lạnh, xuy xuy thổi qua cây cối hai bên đường.

Nhảy lên ngựa, Tịch Thiên Thương phát tay một cái, đoàn người trong bóng đêm dày đặc tiếp tục di chuyển, lo lắng Dạ Vị Ương nghỉ ngơi, tốc độ đoàn người thoáng chậm lại.

“Hoàng thượng, Dạ đại nhân đã ngủ chưa?” Hồng y nam tử trẻ tuổi cưỡi ngựa đuổi theo, Chước Hoa đi đến bên cạnh Tịch Thiên Thương.

“Ngủ rồi, hôm nay lên đường gấp rút, bộ dáng hắn lại thế kia, sớm đã mệt không chịu nổi, chẳng qua trong lòng lo lắng cho Bá Hề ngủ không được, vừa rồi uống ít được của Thiếu Điển mới chịu ngủ.” Ngắc đầu nhìn vầng trăng sáng, Tịch Thiên Thương thở dài, “Chính là trong mộng cũng không yên.”

Hắn cùng Dạ Vị Ương giống nhau, hôm nay nghe được tin tức Lưu Bá Hề không rõ tung tích, trong lòng hắn lo lắng không ít hơn Dạ Vị Ương bao nhiêu, sự tình Lưu Bá Hề mất tích trên biển chính hắn cũng không lường trước được.

Cuộc đời thiên biến vạn hóa, vô tình dụng phải bão táp cuồng phong.

Người có thể thắng, nhưng thiên nhiên khó có thể thắng.

Tịch Thiên Thương không muốn nghĩ đến tình huống hiện giờ của Lưu Bá Hề, chính như Dạ Vị Ương nói, chưa nhìn thấy người, quyết không buông tha.

“Vốn nghĩ giấu Dạ đại nhân, nhưng không ngờ lại để đại nhân biết được.” Chước Hoa mang theo lo lắng nhìn về phía xe ngựa, “Thiên kinh đến Côn Châu đường xá xa xôi, chúng ta đi ngày đi đêm như vậy, e rằng Dạ đại nhân sẽ không chịu nổi.”

Người bình thường còn không chịu nổi, huống chi là Dạ Vị Ương trong bụng đang có tiểu hồ ly cần được tịnh dưỡng, cho dù nam nhân kia có năng lực đặc biệt của Cửu vĩ hồ, nhưng trong mắt bọn họ, Dạ Vị Ương vẫn là con người.

“Vị Ương là người thông minh, bình thường tuy rằng có chút mơ hồ, nhưng ở thời điểm mấu chốt lại thông minh lợi hại, người cho rằng chúng ta sẽ gạt hắn được bao lâu?”

Tịch Thiên Thương lắc đầu, nhìn đêm đen trước mắt nói: “Nếu để hấn ở lại thiên kinh, trong lòng hấn tồn tâm sự ngày qua ngày bất ổn không yên, chỉ sợ đối với thân thể hấn càng không xong. Vị Ương có năng lực thông hiểu thú ngữ, có lẽ thật sự sẽ tìm được Bá Hề.”

“Hoàng thượng, vạn nhất...” Chúc Hoa không dám tin, nếu Đại tướng xảy ra chuyện, mà Dạ Vị Ương là người đầu tiên biết tin, nam nhân kia sẽ như thế nào thừa nhận.

Hai tay siết chặt dây cương, Tịch Thiên Thương không đáp lại, nếu thật sự có một ngày như vậy, hấn sẽ tận hết khả năng đi an ủi, bảo hộ Dạ Vị Ương.

Hấn ngẩng đầu nhìn những vì sao thưa thớt trên bầu trời, không khỏi cười khổ, Lưu Bá Hề à Lưu Bá Hề, người tốt nhất là hảo hảo còn sống, nhìn Dạ Vị Ương vì người thương tâm như vậy, khiến cho ta vừa hâm mộ, lại vừa ghen tị.

Người làm đau lòng Vị Ương, để hấn và đứa nhỏ ở lại thế giới này, kia bọn họ sẽ trở thành người của ta, người cam tâm sao?

Lưu Bá Hề người là kẻ hiếu thắng, nếu nghe được lời ta, liền nhanh nhanh xuất hiện cho ta!

” ” ” ” ”

” ” ” ” ”

Thời gian này đối với Dạ Vị Ương là vô cùng khó khăn, từ thiên kinh đến Côn Châu bảy ngày lộ trình lận lội gian truân, cho dù trong xe có không ít vật phẩm giảm xóc, Dạ Vị Ương mỗi ngày cũng bị xóc đến khó chịu.

Trong bụng tiểu hồ ly như là kháng nghị không ngừng đập hấn, tựa vào xe ngựa Dạ Vị Ương dùng sức nhắm mắt, hấn cúi đầu nhẹ nhàng vỗ bụng, thì thào nói: “Ta biết người vất vả, là phụ thân không tốt, không nên dưới tình cảnh như vậy mang theo người chịu tội.”

“Vật nhỏ, chúng ta muốn đi tìm cha của người, nhìn một chút, được không? Lập tức sẽ đến Côn Châu, xe ngựa chúng ta sẽ tìm được cha của người.”

Sắc mặt có chút trắng bệch nam nhân lẩm bẩm nói, tiểu hồ ly trong bụng giống như nghe hiểu lời Dạ Vị Ương chậm rãi im lặng xuống.

Xe ngựa giảm tốc, đoàn người dừng lại bên đường bổ sung vật phẩm, Dạ Vị Ương chịu không nổi xóc nảy thở ra một hơi.

“Vị Ương, tối nay chúng ta nghỉ ở chỗ này một đêm, ngày mai có thể đến Côn Châu.” Cửa xe ngựa mở ra, Tịch Thiên Thương nhìn nam nhân sắc mặt trắng bệch trong lòng liền nhíu mày.

“Àn.” Dạ Vị Ương gật đầu, mấy ngày qua bốn ba ngày đêm đã khiến hấn kiệt sức, cửu vĩ hồ không sinh bệnh, nhưng cũng sẽ mệt mỏi.

Đường xá ở đây không giống với xã hội hiện đại bằng phẳng thẳng tắp, mà đa số đều gập ghềnh lắc lư, mấy ngày nay Dạ Vị Ương cảm thấy xương cốt cả người như muốn vỡ ra, khó chịu như vậy, huống chi trong bụng còn có tiểu hồ ly chưa ra đời.

Dạ Vị Ương cảm thấy thực có lỗi với tiểu hồ ly, còn chưa sinh ra đã phải cùng hấn chịu tội.

Tịch Thiên Thương dìu Dạ Vị Ương xuống ngựa, hai chân vừa chạm đất liền một trận đau nhức ập đến khiến hấn suýt nữa ngã nhào, hoàn hảo Tịch Thiên Thương nhanh tay ôm lấy mới không bị té ngã.

Không nói hai lời, Tịch Thiên Thương loan thắt lưng cánh tay xuyên qua đầu gối nam nhân trực tiếp bế lên, ôm Dạ Vị Ương đi vào trong phòng dịch trạm.

Phòng ở dịch trạm tuy rằng không thoải mái như thiên kinh, nhưng so với xe ngựa thì tốt hơn nhiều lắm, thân thể nháy mắt tiếp xúc với giường đệm, Dạ Vị Ương cả người đều thả lỏng.

Dạ Vị Ương nằm bên giường nghỉ ngơi chốc lát, ngẩng đầu nhìn Tịch Thiên Thương đang thay hấn rót nước, đối phương nâng đầu hấn tựa vào đầu giường chậm rãi uống nước, không khỏi cười khổ: “Cũng là

đám người các người lợi hại, cả ngày cười ngửa vẫn còn hăng hái như vậy, làm sao giống ta, mới vài ngày liền không xong.”

“Ngốc hồ ly, chúng ta là từ nhỏ tập võ, làm sao giống người, ngay cả đứng tấn cũng không biết.” Tiếp nhận chén không, Tịch Thiên Thương đưa tay xoa hai má trắng bệch của nam nhân, thương tiếc nói: “Người bình thường còn chịu không nổi loại bồn ba cực khổ này, huống chi là đại hồ ly người đang mang đứa nhỏ.”

Đối phương chạm vào làm cho Dạ Vị Ương dễ chịu hơn, giống như có cổ lực lượng từ Tịch Thiên Thương truyền đến, chậm rãi rót vào thân thể hắn.

“Người nghỉ ngơi một chút, ta gọi Thiếu Điển đến xem người.”

Tịch Thiên Thương đang định rời đi liền bị Dạ Vị Ương kéo lại: “Đừng đi, Thiếu Điển cũng không biết võ công, hắn mấy ngày qua chiếu cố ta cũng đủ mệt mỏi, để hắn nghỉ ngơi đi, ta không sao.”

Gặp Tịch Thiên Thương vẫn lo lắng, Dạ Vị Ương vỗ vỗ chỗ bên cạnh giường: “Người lên đây bồi ta một lát, sư phó có nói, chỉ cần ta cùng cha đứa nhỏ ở một chỗ sẽ tốt hơn nhiều.”

Mặc dù Tịch Thiên Thương luôn tuyên bố hắn là cha đứa nhỏ, nhưng rốt cuộc có phải hay không, Tịch Thiên Thương trong lòng kỳ thực cũng không nắm chắc.

Lúc này nghe lời nói Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương cũng không trì hoãn, cởi giày lên giường để đại hồ ly tựa vào ngực hắn, hành động vô cùng thân thiết như vậy, cẩn thận nghĩ lại, mấy năm nay vẫn là lần đầu.

Đối với việc hắn có phải cha của tiểu hồ ly hay không, vấn đề này hắn cũng không nghĩ nhiều, hắn chỉ nghĩ nếu không có biện pháp làm cho Dạ Vị Ương dễ chịu hơn, hắn sẽ đi cấp cho Dạ Vị Ương một chén được lại đây.

Thân thể mệt mỏi dường như có dấu hiệu giảm bớt, Dạ Vị Ương thật sự là quá mệt mỏi, hắn trong lòng nghĩ, Tịch Thiên Thương đại khái cũng là cha tiểu hồ ly, chậm rãi nhắm mắt lại, chốc lát ở trong ngực Tịch Thiên Thương ngủ say.

“Vị Ương?” Khẽ hô một tiếng không ai đáp lại, Tịch Thiên Thương thật cẩn thận đem người thả xuống giường, khinh thủ khinh cước giúp Dạ Vị Ương thay đổi quần áo trên người.

Lấy một cái khăn nóng cấp nam nhân chà lau thân thể, sau đó lên giường đem đại hồ ly ửng vào trong ngực rồi nhắm mắt, ngay cả khi bọn họ là người tập võ, cũng mệt mỏi bất kham.

Hết chương thứ hai mươi lăm

151. Quyển 3 - Chương 26: Sóng Thần (thượng)

Chương thứ hai mươi sáu – Sóng thần (thượng)

...

Hơn nửa tháng lộ trình rút ngắn còn bảy ngày, vừa đến Côn Châu ngay cả nghỉ cũng không nghỉ, Dạ Vị Ương liền cùng đám người Tịch Thiên Thương chạy tới bờ biển.

Nửa tháng trước vùng biển trải qua cơn bão vẫn còn nguyên mảnh hỗn loạn, ven bờ có thể nhìn thấy đê ngăn lũ đang thi công dang dở, công trình này nếu dựa theo tiến độ đã định thì đê đập đã sớm hoàn thành, đáng tiếc quan viên cấu kết làm bậy, gây nhiễu loạn hàng loạt khiến đê đập chậm chạp chưa xây xong.

“Mang ta đến khu vực Đại tướng quân mất tích.”

Dạ Vị Ương đứng ở bờ biển hoang tàn vùng vãi xác san hô trôi dạt, đại dương mênh mông rộng lớn thể này rất khó tìm được tin tức Đại tướng quân, biện pháp tốt nhất chính là đi đến địa phận Đại tướng quân mất tích.

Biết nam nhân này nóng vội, Tịch Thiên Thương cũng không trì hoãn, rất nhanh liền phân phó xuống dưới sai người chuẩn bị thuyền.

Tình huống Côn Châu so với tưởng tượng của Tịch Thiên Thương đã tốt hơn rất nhiều, Côn Châu thủy quân đều bị áp chế, thời điểm Lưu Bá Hề ở Côn Châu cơ bản đã thanh trừng những quan viên phản nghịch, hiện giờ đại bộ phận quan viên địa phương đều bị tổng giam.

Chỉ có duy nhất vài dư đảng phản tặc đang chạy trốn bên ngoài, đây cũng là nguyên nhân Lưu Bá Hề dẫn quân ra biển, dư đảng cư nhiên cùng hải tặc cấu kết lẫn nhau.

Những thuyền rời bến hôm đó chỉ có số ít thuận lợi quay về Côn Châu, đa số người trên thuyền đều không rõ tung tích, Đại tướng quân là một trong số đó.

Trong chốc lát, mọi người liền xuống thuyền theo phương hướng đám người Đại tướng quân gặp nạn xuất phát, lúc này mặt trời dần xuống núi, trên mặt biển một mảnh yên lặng, phóng mắt nhìn xa bốn phía mờ mịt hắc ám, muốn đến địa điểm xảy ra chuyện thì phải đợi tới sáng mai.

Lúc Tịch Thiên Thương đi vào khoang thuyền liền nhìn đến Dạ Vĩ Ương đang một mình tựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bên ngoài tối đen như mực giống nhìn không thấy điểm tận cùng, tràn ngập mệnh mông cùng bất an, cũng như tâm tình bây giờ của nam nhân.

“Nghỉ ngơi chút đi, người mấy ngày qua chưa có ngày nào nghỉ ngơi tử tế.”

Tiến đến gần, Tịch Thiên ngồi xuống bên cạnh nam nhân, nhìn vẻ mặt mê mang của Dạ Vĩ Ương, hần nhin không được đưa tay vòng qua thắt lưng đại hồ ly đem người ủng vào ngực mình.

“Ta muốn nghỉ ngơi, nhưng vừa nhắm mắt liền nhìn thấy cảnh tượng Lưu Bá Hề rơi xuống biển trong cơn bão đêm đó, ta rất sợ hãi.”

Hít sâu một hơi, Dạ Vĩ Ương vùi đầu vào trong ngực Tịch Thiên Thương, thanh âm run rẩy: “Ta không muốn mất thêm ai nữa, nỗi đau đó ta đã từng trải qua, thật sự rất đáng sợ.”

Dạ Vĩ Ương nhớ năm bà ngoại hần mất, tựa như hần đột nhiên biết được tin tức của Lưu Bá Hề, giống như biết được tin bà ngoại đang nguy kịch.

Thời điểm hần chạy về nhà, vẫn chưa kịp nhìn bà ngoại hần yêu thương nhất lần cuối.

Không có nước mắt, không có khóc tang, hần bình tĩnh nhanh chóng sắp xếp hậu sự cho bà, không phải không thương tâm, chính là trong khoảnh khắc kia tinh thần đã không chẳng còn thuộc về thể xác.

Không dám tiếp nhận sự thật người thân duy nhất trên đời đã ly khai thế giới, cũng không dám tin rằng bà ngoại hần không lâu trước còn gọi điện thoại hỏi thăm hần đã đi mất rồi.

Bên cạnh chẳng còn ai, đoạn thời gian đó sống như thế nào Dạ Vĩ Ương chưa một lần dám hồi tưởng đến, cả người vô tri vô giác như xác không hồn, lúc nào ăn cơm, lúc nào đi ngủ, đều không có cảm giác.

Thẳng đến khi bạn bè lo lắng cho hần tìm đến nhà, từ trong đồng rác lòi hần ra hung hăng tát cho hần mấy cái, Dạ Vĩ Ương nhớ rõ lúc ấy cuối cùng hần cũng khóc ra, gào khóc giống như trước đây bị cha mẹ vứt bỏ vậy.

Nếu bà ngoại biết hần sẽ trở thành bộ dáng đàn độn như vậy, nhất định sẽ rất thương tâm thất vọng, cho nên hần phải hảo hảo sống tốt, mới không uổng phí bà ngoại yêu thương hần từ nhỏ đến lớn.

Chính là bọn họ, mới cùng một chỗ không đến một năm thôi.

“Nếu Đại tướng quân không còn thì phải làm sao bây giờ, nếu hần không còn... ta phải làm sao đây.” Dạ Vĩ Ương nhào vào lồng ngực Tịch Thiên Thương rồi cuộc nhin không được khóc lên, hần đã ghen lâu lắm, nếu còn tiếp tục đè nén chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện.

Càng về sáng trời càng hôn ám, hiện giờ bọn họ sắp tiếp cận địa điểm Đại tướng quân gặp nạn, lại khiến Dạ Vĩ Ương thêm thấp thỏm lo âu.

Càng muốn biết an nguy của Đại tướng quân, Dạ Vĩ Ương càng khẩn trương, càng khẩn trương ngẫu nhiên vô pháp nhắm mắt lại ngủ, đủ loại bất an sắp làm hần hồng mắt.

Tịch Thiên Thương ôm chặt hân, mặc hân phát tiết, kiếp trước ngay lúc hân tuyệt vọng nhất, bên cạnh có bạn bè, kiếp này, may mắn cũng có người bồi bên cạnh hân.

Người chưa từng trải qua thời kì bất lực nhất sẽ không biết, bên cạnh chỉ cần có người cấp một cái ôm, hay là cái siết tay thật chặt, bọn họ sẽ có thể từ trong hắc ám đi ra, động tác nhìn như nhỏ bé, lại có thể cứu vớt một người.

“Đừng nghĩ nữa, Bá Hề sẽ không dễ dàng bỏ ngươi mà đi, cho dù hân thật sự không có biện pháp tái bồi ngươi, trong bụng ngươi còn có đứa nhỏ của Bá Hề...” Tịch Thiên Thương hôn lên khóe mắt ngắn lệ của nam nhân, nói: “Ngươi còn có ta, Vị Ương.”

“Khóc đi, không cần mang ủy khuất khổ trương nghẹn trong lòng, khóc ra sẽ dễ chịu hơn, bất luận ngày mai có như thế nào, mặt trời vẫn sẽ mọc.”

” ” ” ” ”

” ” ” ” ”

Dạ Vị Ương ngủ không được, ngay tại lồng ngực Tịch Thiên Thương khẽ chớp mắt.

Thuyền chạy trên biển có chút lắc lư, ngẫu nhiên có thể nghe được thanh âm sóng biển đập vào mạn thuyền, đây là đại dương, đây là thiên nhiên.

Thời điểm an tĩnh ôn nhu thì xinh đẹp bao la hùng vĩ, thời điểm tức giận liền giống như trời long đất lở, hủy diệt tất cả.

Mọi người luôn cảm thấy tai nạn không liên quan tới mình, nhưng thời điểm xảy ra nó lại ngay bên cạnh.

Tịch Thiên Thương gắt gao nắm tay Dạ Vị Ương, lúc hân tỉnh dậy ngẫu nhiên cùng hân nói về chút sự tình trước đây, chẳng qua chuyện của Tịch Thiên Thương cũng không có gì thú vị.

Tuổi thơ hắc ám không cần nhiều lời, cho dù là ở Ngọc Hành sơn hay trở về trong cung, không bị khi dễ không bị sát hại, lúc nào cũng đọc sách luyện võ, đơn giản là khi ở chung với Lưu Bá Hề, sư phó và Hoa Sinh, Tịch Thiên Thương mới sống qua đoạn tuổi thơ chán chường kia.

Có đôi khi Dạ Vị Ương cảm thấy Tịch Thiên Thương cùng hân rất giống nhau, đều có quá khứ chẳng mấy vui vẻ, nhưng may mắn chính là trời không tuyệt đường người, khoảng thời gian đó đều gặp được những người vẽ nên màu sắc cho cuộc sống bản thân, mặc dù có chút long đong, nhưng vẫn khỏe mạnh bình yên trưởng thành.

Tịch Thiên Thương thường xuyên trêu chọc hân, mặt dày vô lại, chính là muốn hấp dẫn sự chú ý của hân, cho dù là nhất quốc chi quân, nhưng Tịch Thiên Thương không chiếm được gì, cố tình còn là những thứ hân muốn nhất.

Dạ Vị Ương đột nhiên phát hiện, hân chưa một lần nghiêm túc lý giải nam nhân phức tạp này.

Đến nửa đêm, Tịch Thiên Thương chịu không nổi liên tục mấy ngày mệt nhọc liền ngủ, Dạ Vị Ương cẩn thận chui ra khỏi ngực đối phương, rón rén ly khai phòng đi đến boong tàu.

Bóng đêm đã chậm rãi rút đi, xa xa không trung quang màu bạch sắc, thái dương vẫn chưa mọc lên, sáng sớm đầu thu phá lệ rét lạnh.

Gió biển lạnh băng thổi bay vài sợi tóc nam nhân, Dạ Vị Ương nhẹ nhàng kéo cổ áo, đứng trên boong tàu Chúc Hoa nhanh chóng phát hiện sự tồn tại của hân.

“Đại nhân.” Chúc Hoa quay đầu nhìn mái tóc rối loạn của Dạ Vị Ương, muốn nói lại thôi.

Lúc nhìn thấy Dạ Vị Ương, Chúc Hoa gọi một tiếng, sau đó lại có chút khó mở miệng.

Dạ Vị Ương hướng Chúc Hoa gật đầu, hân đi tới bên cạnh Chúc Hoa bình tĩnh nhìn đại dương mênh mông, phát hiện thuyền không có tiếp tục di chuyển, trong lòng đoán được cái gì, hân hỏi: “Chúng ta có phải đã tới rồi?”

Chúc Hoa nhẹ giọng nói: “Ân, Đại tướng quân bọn họ chính là tại đây gặp cơn bão.”

“Đại nhân, Hoàng thượng đâu?” Gặp Tịch Thiên Thương không cùng đi ra, Chúc Hoa hỏi.

“Hắn ở trong phòng ngủ, đừng đánh thức hắn, Hoàng thượng mấy ngày nay cực nhọc, huống chi hắn là hoàng đế Thiên quốc, không chỉ lo lắng an nguy của Bá Hề, còn phải chiều cổ ta, xử lý sự tình Côn Châu, hắn so với chúng ta càng mệt hơn.”

Dạ Vị Ương nhìn vào khoang thuyền bình tĩnh nói, “Để hắn hảo hảo nghỉ ngơi chốc lát.”

“Kia đại nhân chúng ta bây giờ nên làm gì?”

“Cứ dừng thuyền ở đây.” Dạ Vị Ương nhìn thuyền nhỏ bên cạnh nói: “Dem thuyền nhỏ thả xuống, ta tới.”

Chúc Hoa lập tức gọi sĩ binh đến, theo lời Dạ Vị Ương thả thuyền nhỏ xuống mặt biển, Chúc Hoa theo chân Dạ Vị Ương bước xuống thuyền có thể tùy thời phối hợp lẫn nhau.

Dạ Vị Ương ghé vào thuyền nhỏ, hướng mặt biển vươn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nước biển ấm áp, mặt nước trong suốt xanh thẳm rất nhanh có phản ứng, một con cá lớn xuất hiện dưới đáy thuyền bọn họ không ngừng bơi qua bơi lại.

Chúc Hoa có chút khấn trương nhìn nam nhân, sợ đối phương ngã xuống liền đưa tay nắm chặt quần áo đối phương, hắn nhìn Dạ Vị Ương vói tay vào trong nước biển, sau đó nhắm mắt lại.

Sắc mặt nam nhân tái nhợt hơi cau mày, con cá trong nước tựa như hôn lên đầu ngón tay Dạ Vị Ương miệng hé ra hợp lại.

Bất thành lời, Dạ Vị Ương mãnh liệt rút tay về, cả người ngã về phía sau, Chúc Hoa vội vàng đỡ lấy: “Đại nhân?”

“Ta không sao.” Dạ Vị Ương rất nhanh mở mắt, tin tức thu được làm đầu hắn có chút nổ tung, nhưng may mắn tin tức không tính quá xấu.

Hắn quay đầu nắm chặt cánh tay Chúc Hoa, gấp gấp nói: “Ngày đó rơi xuống biển đại bộ phận quân ta đều bị hải tặc bắt giữ, đám hải tặc kia ẩn thân trên một đảo nhỏ hướng đông bắc cách nơi này ba mươi hải lý, Đại tướng quân nói không chừng cũng ở trên đảo.”

Chúc Hoa nghe được tảng đá lớn trong lòng cũng thoáng thả xuống, ngăn đầu gọi người trên thuyền kéo bọn họ trở về.

Có hy vọng chung quy so với không còn hy vọng vẫn tốt hơn, hiện giờ đã biết nơi hải tặc ẩn náu, có lẽ Đại tướng quân vẫn còn sống, đám hải tặc kia vì giữ mạng, nếu tìm thấy Đại tướng quân nhất định sẽ bắt làm con tin.

“Đại nhân, người làm sao vậy?” Đây là tin tức khiến người ta nhẹ nhõm, nhưng Chúc Hoa nhìn thấy Dạ Vị Ương nhìn chằm chằm mặt nước sắc mặt khó coi.

“Mau trở về... Mau trở về!” Đột nhiên Dạ Vị Ương hét lớn, giống như nhìn thấy chuyện gì đó rất đáng sợ, trong mắt tràn đầy khấn trương cùng kinh hãi.

Chúc Hoa còn chưa hỏi chuyện gì, chợt thấy Dạ Vị Ương siết chặt tay hắn, giọng nói dần theo run rẩy: “Sóng thần... Sóng thần sắp đến đây...”

Hết chương thứ hai mươi sáu

152. Quyển 3 - Chương 27: Sóng Thần (trung)

Chương thứ hai mươi bảy – Sóng thần (trung)

...

Đúng vậy, hẳn có thể nhờ kinh ngư mang hẳn về bờ biển thông tri mọi người nhanh chóng rời khỏi, hơn nữa để thuyền lưu lại đây sẽ càng an toàn hơn.

Dựa theo tốc độ hiện tại, cho dù quay thuyền trở về cũng chưa chắc kịp thông báo cho mọi người, huống chi việc này đối với Tịch Thiên Thương sẽ rất nguy hiểm, thân là hoàng đế Thiên quốc, không thể có nửa điểm qua loa, vạn nhất Tịch Thiên Thương có chuyện gì không hay xảy ra, sẽ khiến Thiên quốc náo động cùng tổn hại, còn hơn cả sóng thần trăm năm hiếm gặp.

Hiện giờ Đại tướng quân sống chết không rõ, bọn họ càng không thể lấy an nguy của Tịch Thiên Thương ra đùa giỡn.

Trong nháy mắt ngăn ngừa Dạ Vị Ương đã tính toán xong, Tịch Thiên Thương đối với Dạ Vị Ương nhất mực tín nhiệm không chút nghi ngờ, lập tức hạ lệnh quay thuyền lại, sau đó triệu tập toàn bộ người trên thuyền, quyết đoán nhanh chóng phân phó nhiệm vụ.

Dạ Vị Ương tìm cơ gọi một mình Thường Thiếu Điển vào khoang thuyền, Tịch Thiên Thương còn ở bên ngoài chỉ huy mọi người, không đặc biệt chú ý, cho dù thấy cũng không nghĩ nhiều.

“Đại nhân, có phải thân thể không thoải mái?” Thường Thiếu Điển theo Dạ Vị Ương đi vào khoang thuyền.

Lắc đầu, Dạ Vị Ương nói: “Lúc này ta đã cùng các người nói qua, lực phá hoại của sóng thần có bao nhiêu lớn, không phải người biết võ công là có thể dễ dàng tránh khỏi, trước mắt chúng ta hiện tại ở trên biển là an toàn nhất, càng vào gần bờ lại càng nguy hiểm.”

Hắn ngồi trên giường cấp Thường Thiếu Điển giải thích, võ công có cao cũng sợ dao phay, Tịch Thiên Thương dù thông minh đến đâu cũng sẽ không đề phòng người bên gối.

“Chúng ta không thể ở trên thuyền mặc kệ sống chết của dân chúng ven bờ, Thiếu Điển, người tinh thông y thuật, hẳn là biết làm thế để một người hôn mê bất tỉnh.”

Dạ Vị Ương nhìn Thường Thiếu Điển mờ mịt, thẳng thắn nói ra mục đích: “Ta muốn người làm Hoàng thượng hôn mê, cùng Hoàng thượng ở trên thuyền tạm thời không cần quay về, về phần thông tri cho các hộ dân ven biển cứ giao cho ta là được.”

“Này, việc này sao có thể?! Đại nhân người hiện tại đã như vậy làm sao trở về?” Thường Thiếu Điển nghe xong liền hốt hoảng, khiến hoàng thượng hôn mê chính là tử tội, huống chi Dạ Vị Ương ý tứ rõ ràng là muốn chính mình đi tìm chết, hoàng thượng tỉnh lại không phải sẽ điên lên sao.

“Đừng quên ta là cửu vĩ hồ, có thể sai khiến kinh ngư đưa ta quay về đất liền, tốc độ kinh ngư so với thuyền nhanh hơn rất nhiều, dựa theo tốc độ hiện tại của thuyền chúng ta, nếu chậm một bước, chẳng những không có biện pháp thông tri dân chúng, ngay cả chính mình cũng khó tránh một kiếp.”

Đây là Dạ Vị Ương đã cân nhắc trên dưới trước sau mới dám quyết định, nếu như Lưu Bá Hề còn ở đây, khẳng định nam nhân kia cũng sẽ nghĩ biện pháp bảo hộ dân chúng.

“Đại nhân, chính là đại nhân... Như vậy đối với người có phải quá nguy hiểm?” Nghe ra rất hợp lý, nhưng Thường Thiếu Điển vẫn lo lắng cho Dạ Vị Ương.

Dạ Vị Ương cười nói: “Yên tâm đi, ta trước tiên đến bờ biển giúp dân chúng lánh nạn sau đó vẫn đủ thời gian đưa họ lên núi, đừng quên, ta chính là cửu vĩ hồ, không chết được.”

“Thật sự phải chuốc thuốc mê Hoàng thượng sao?”

“Ân.” Dạ Vị Ương gật đầu, “Ta không muốn làm khó hẳn.”

Từ thân phận đế vương, Tịch Thiên Thương tốt nhất là ở trên thuyền đợi đến khi sóng thần qua đi, nhưng nếu để Tịch Thiên Thương nhìn Dạ Vị Ương rời thuyền đi vào bờ, Tịch Thiên Thương e rằng sẽ khó tiếp nhận.

Dạ Vị Ương chính là thay Tịch Thiên Thương lựa chọn.

Một lúc sau, Tịch Thiên Thương liền hôn mê bất tỉnh.

“Hoàng thượng uống được đã ngắt đi rồi, nhiều lắm là hai canh sau mới có thể tỉnh lại.”

Thường Thiếu Điển không dám hạ được quá mạnh, sợ sẽ thương thân.

Dạ Vị Ương gật đầu, hai canh giờ là đủ rồi, cho dù hai canh giờ sau Tịch Thiên Thương tỉnh dậy chạy vào đất liền, khi đó sóng thần cũng đã đình chỉ.

Hiện tại không phải thời điểm lái nhải, sớm một chút thời gian vào bờ có thể nhiều thêm vài người được cứu thoát, lúc Dạ Vị Ương bước xuống thuyền nhỏ, Chúc Hoa kéo lại nói: “Đại nhân, ta cùng đi với người.”

“Được.” Dạ Vị Ương cũng không cự tuyệt, có Chúc Hoa đi theo có lẽ sẽ thuận tiện hơn.

” ” ” ” ” ”

” ” ” ” ” ”

“Kính ngư không thể đến quá gần bờ, nếu đến gần bờ nó sẽ mắc cạn, chúng ta nhảy xuống nước bơi vào thôi.”

Sau một canh giờ lênh dênh trên biển, Dạ Vị Ương và Chúc Hoa rút cuộc cũng thấy đất liền, ở khoảng cách không xa hai người liền nhảy vào trong nước.

Dạ Vị Ương biến ra một cái đuôi để cho Chúc Hoa nắm lấy đuôi hần, hần hiện giờ tốc độ bơi so với người bình thường nhanh hơn rất nhiều, nước biển mặc dù có chút lạnh, nhưng vẫn chịu được.

Vào đến bờ, cả người ướt đầm một mảnh, Dạ Vị Ương không chút nào để ý, cùng Chúc Hoa đi tìm thủy quân đóng tại bờ biển, ra lệnh mọi người nhanh chóng sơ tán dân chúng, toàn bộ di chuyển đến ngọn núi cao nhất phụ cận bờ biển.

Chính là sự tình tiến triển không thuận lợi như Dạ Vị Ương tưởng tượng, bọn họ hôm qua vừa đến Côn Châu, tuy rằng đã cùng tướng lĩnh Côn Châu gặp mặt, nhưng chỉ là gặp mặt mà thôi.

“Hoàng thượng đâu? Vì có gì chỉ có một mình các người trở về? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?” Lý tướng quân này lúc trước cùng Lưu Bá Hề đến Côn Châu, thời điểm Lưu Bá Hề không ở đây hẳn là người chủ trì đại cục.

Lý tướng quân trừng mắt liếc nhìn Dạ Vị Ương cả người ướt sũng, trong mắt tràn đầy hoài nghi cùng không tín nhiệm, Dạ Vị Ương chỉ có thể giải thích nơi này sắp xảy ra sóng thần, mà hoàng thượng ở lại trên biển chính là an toàn nhất, nhưng càng giải thích càng tăng thêm một vòng nghi ngờ.

“Không có khả năng! Đại tướng quân gặp chuyện không may nơi này liền có sóng thần, hơn nữa các người là bơi vào bờ, ngay cả thuyền cũng không có! Nói! Hoàng thượng rốt cuộc ở nơi nào!” Lý tướng quân căn bản không tin lời bọn họ.

Một người bình thường sao có thể bơi từ biển rộng vào bờ, càng sao có thể biết trước sóng thần sẽ phát sinh, chỉ sợ người khác nghe xong đều nghĩ Dạ Vị Ương nói hươu nói vượn, huống chi Dạ Vị Ương từng có danh hào đại nịnh thần muốn tẩy cũng tẩy không sạch.

Chúc Hoa bước lên nói: “Lý tướng quân, lời của Dạ đại nhân người có thể không tin, nhưng nếu là ta nói người khẳng định phải tin, quan hệ của ta với Đại tướng quân và Hoàng thượng, người chẳng lẽ còn không biết sao?” (oắt đồ~ OvO)

“Đúng vậy, Lý tướng quân, người có thể không tin ta, nhưng Chúc Hoa người không thể không tin.” Dạ Vị Ương liên tục gật đầu, gió lạnh thổi vào người khiến hần phát run, nhưng Dạ Vị Ương một chút cũng không cảm thấy lạnh, chỉ cảm thấy giống như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến sắp điên rồi.

Gặp Lý tướng quân có phần chần chờ, Dạ Vị Ương vội nói: “Lý tướng quân, ta biết thanh danh bên ngoài của ta không tốt, người nhất định cảm thấy Dạ Vị Ương ta là gian thần hại nước hại dân, chính là tính mạng hàng vạn hàng nghìn dân chúng ven bờ không cho phép chúng ta tiếp tục do dự, van cầu người hạ lệnh để dân chúng nhanh chóng rời khỏi chỗ này.”

“Không phải ta không tin người, mà là lời của người có quá nhiều lỗ hổng, hỏi người như thế nào biết sóng thần sẽ đến, người lại đáp “không thể nói được!” Lý tướng quân vẫn nhíu mày lắc đầu.

Đột nhiên nhớ tới gì đó, Dạ Vị Ương từ trên người chính mình mò mẫm một phen, lấy ra tín vật đính ước Bá Hề cho hắn, hắn đem khối ngọc bội nhỏ kia đưa cho Lý tướng quân.

“Tướng quân nếu là tâm phúc bên cạnh Bá Hề, khẳng định biết đây là vật Bá Hề đeo từ nhỏ đến lớn, người có thể hoài nghi tín vật trên tay là chúng ta trộm của Hoàng thượng, nhưng vật bên người Đại tướng quân chúng ta có thể nào trộm được?”

Dạ Vị Ương nhìn thật sâu khối ngọc bội, cắn răng đưa cho Lý tướng quân, nói: “Tướng quân trước có thể cầm lấy, nếu Vị Ương có nửa lời giả dối, đến lúc đó tướng quân chỉ cần cho ta một đao là được, mệnh ta đều đã ở trong tay người, tướng quân còn sợ cái gì?”

Lý tướng quân nhân tình sáng lên, tiếp nhận ngọc bội trong tay Dạ Vị Ương cẩn thận đánh giá, hắn hồ nghi nhìn nam nhân ánh mắt kiên định cả người chặt vật không chịu nổi trước mặt, trầm giọng nói: “Ngọc bội này thật đúng là vật bên người Đại tướng quân, đoạn thời gian không thấy Đại tướng quân đeo nó, nguyên là ở trên người người.”

Lời đồn về Lưu Bá Hề và Dạ Vị Ương ngẫu nhiên bọn họ cũng có nghe nói, chính là vẫn không tin Đại tướng quân lại cùng một đại nịnh thần cùng một chỗ, nhưng nếu Đại tướng quân không tín nhiệm nam nhân này, sao có thể đem vật duy nhất trên người giao cho hắn?

“Người tới a, đưa Dạ đại nhân đi thay quần áo, người khác nhanh chóng sơ tán dân chúng, tất cả xuất phát lên núi!”

Lý tướng quân phát lệnh một tiếng, quay đầu đối với Dạ Vị Ương lớn tiếng nói: “Lời Dạ đại nhân tốt nhất là sự thật, nếu không cho dù có tín vật của Đại tướng quân, tại hạ cũng sẽ không thủ hạ lưu tình!”

Dạ Vị Ương nhất thời thở ra một hơi, chỉ còn kém quỳ xuống, nói: “Đa tạ Lý tướng quân!”

Hết chương thứ hai mươi bảy

153. Quyển 3 - Chương 28: Sóng Thần (hạ)

Chương thứ hai mươi tám – Sóng thần (hạ)

...

“Xem ra Bá Hề trong quân đội uy vọng rất cao, ta chỉ lo nhanh chóng chạy về báo tin cho mọi người, lại quên mất người bình thường nghe loại chuyện này sẽ không mấy ai tin, mà Lý tướng quân tin tưởng ta, chính là vì ta có tín vật của Đại tướng quân.”

Trong phủ không có cảm bào hoa mỹ, Dạ Vị Ương cũng không quan tâm, sau khi thay ra quần áo ướt đầm Lý tướng quân sai người đưa cho hắn một bộ bố y bình thường, nam nhân thiếu đi phục sức hoa mỹ ngược lại phá lệ tuần tú.

Tuy rằng lỗ mẫn, nhưng may mắn Lý tướng quân vẫn sai người thông tri dân chúng ven bờ nhanh chóng rút lui.

“Đại nhân, người đại khái có biết sóng thần khi nào đến không?” Chúc Hoa cũng thay bộ hồng y kia ra, nam tử một thân bố y thiếu đi cổ lãnh diễm kinh nhân, thoạt nhìn tuần lã hơn rất nhiều.

Dạ Vị Ương lắc đầu: “Thời gian chính xác ta cũng không rõ, chính là vừa rồi nhìn bộ dạng hốt hoảng của đàn cá, hẳn là sẽ nhanh tới thôi.”

“Chúng ta bây giờ cũng rút lui đi.”

Chúc Hoa chẳng dám trì hoãn, hắn tuy rằng chưa gặp qua sóng thần, nhưng khi này trên biển nghe Dạ Vị Ương miêu tả, cảnh tượng trong phút chốc ngàn vạn có người bị cơn sóng cao nghìn thước nuốt chửng, số người chết còn khủng hoảng hơn đánh giặc.

Người thường tuy rằng cảm giác được nguy hiểm nhưng chưa từng trải qua nên chẳng mấy khẩn trương, Chúc Hoa mặc dù chưa trải qua nhưng nghe Dạ Vị Ương miêu tả có thể tưởng tượng sống thần có bao nhiêu đáng sợ.

Sau khi hai người ly khai phòng liền gấp thủ vệ phụ trách bảo hộ họ, sĩ binh coi như khách khí, để bọn họ cùng gia quyến quân nhân tạm thời đi lên núi trước.

Mệnh lệnh sơ tán phát ra bất ngờ, trong phủ từ trên xuống dưới loạn thành một đoàn, nghe tin có lũ lụt liền vội vàng thu dọn đồ đạc, Dạ Vị Ương theo sĩ binh ra ngoài liền thấy từng người vội tới vội đi.

“Đừng dọn, mọi người đừng dọn nữa, nhanh chạy đi.” Dạ Vị Ương hét lớn.

Sĩ binh bên cạnh thấy thế cũng hô lên: “Chạy đi, tiền quan trọng hay mạng quan trọng? Đều lên núi đi.”

“Hôm nay khí trời trong lành, làm sao có chuyện nước biển tràn bờ?” Một trung niên mỹ phụ trong ngực ôm đứa nhỏ chừng ba tuổi từ trong phòng đi ra, lạnh lùng nhìn Dạ Vị Ương cùng Chúc Hoa trong mắt ẩn ẩn địch ý.

“Phu nhân, tướng quân bảo chúng ta lên núi, xe ngựa đã ở bên ngoài chờ.” Sĩ binh cung kính hướng mỹ phụ nói.

Nói vậy đây là thê tử của Lý tướng quân, Dạ Vị Ương nói: “Phu nhân, chúng ta nhanh đi thôi.”

“Tướng quân tin mấy lời hàm hồ của các người, đừng nghĩ ta cũng vậy.” Mỹ phụ kia tựa hồ đối với Dạ Vị Ương cực kỳ phản cảm, lạnh lùng nói.

Dạ Vị Ương nghĩ thầm, hẳn “trước kia” không phải đã đắc tội gì với vị phu nhân này đi, không khỏi cười khổ, Dạ Vị Ương cũng vô pháp giải thích, chỉ có thể nói: “Phu nhân có thể không tin ta, nhưng không cần lấy tính mạng ra đánh cược, vì ngài cùng đứa nhỏ, vẫn là nhanh theo chúng ta đi thôi.”

“Vương nương, chúng ta đi.” Mỹ phụ lạnh lùng nhìn Dạ Vị Ương liếc mắt một cái, trong lòng nàng tuy rằng kỳ quái người này cùng trước kia tựa không cảm giác không giống, nhưng chán ghét ăn sâu bén rễ sẽ không lập tức thay đổi.

Gặp mỹ phụ đã muốn thu thập đồ vật chuẩn bị rời đi, Dạ Vị Ương thở ra, cùng binh lính dẫn đầu đi trước, Chúc Hoa nhích lại gần, ở bên tai Dạ Vị Ương nhẹ giọng.

Mỹ phụ kia là người trong kinh thành, lúc trước gặp bộ dáng “Dạ Vị Ương” cáo mượn oai hùm khắp nơi cướp đoạt, trong lòng đối với Dạ Vị Ương ngẫu nhiên không có hảo cảm.

“Đại nhân hẳn còn nhớ chủ sự binh bộ Lương Anh?” Sau khi ngồi trên xe ngựa, Chúc Hoa nhẹ giọng hỏi.

Lương Anh? Dạ Vị Ương suy nghĩ chốc lát, lắc đầu nói: “Có chút ấn tượng, chính là không biết đã nghe qua ở đâu.”

Chúc Hoa cúi đầu, “Đại nhân, Lương Anh chính là kẻ năm đó đứng phía sau việc sai sử người ám sát người ở kinh thành, sau lại bị Hoàng thượng xử tội, gia quyến Lương Anh đều bị sung tới biên cương, thê tử hẳn cùng thê tử Lý tướng quân có giao hảo từ nhỏ, Lý phu nhân khẳng định cho rằng là người hại cả nhà Lương Anh.”

“Nguyên lai còn có nguyên nhân sâu xa như vậy.” Dạ Vị Ương gật đầu, khó trách Lý phu nhân chán ghét hẳn.

Ai, Dạ Vị Ương “trước kia” phỏng chừng chẳng làm được chuyện gì tốt, hiện giờ hẳn chiếm lấy thân thể này, sau này sẽ làm nhiều chuyện tốt, đem tội nghiệt lúc trước bù đắp lại.

Dạ Vị Ương xuyên qua cửa sổ nhìn người bên ngoài, tuy rằng binh lính đã điều động không ít dân chúng rút lui, nhưng vẫn có một số hộ dân không chịu rời đi.

“Chẳng qua lên núi tạm thời tránh một chút, vì cái gì còn có người không muốn đi.” Dạ Vị Ương ngồi trên xe ngựa sốt ruột, hẳn hiện tại bị Lý tướng quân hạn chế tự do, nếu bây giờ nhảy xuống, chỉ khiến người ta càng thêm phiền phức mà thôi.

“Đại nhân có điều không biết, phản tặc Côn Châu cùng với một số dân chúng có liên quan, thời điểm Đại tướng quân quét sạch phản tặc cũng không đối với đám dân này xuống tay, nhưng bọn điều dân này chẳng những không biết ơn, còn dưới sự mê hoặc của phản tặc căm thù chúng ta,” Một gã lính ngồi trên lưng ngựa ở bên ngoài nói.

Dạ Vị Ương đại khái có chút hiểu được, sự tình Côn Châu lợi ích bị tổn hại không phải chỉ có một hai người, tựa như thủy quân cùng đại đầu huyện quan Côn Châu, phía dưới cũng sẽ có tiểu đầu phổ phường bình dân.

Những lợi ích điều dân này nhận được, chính là từ phía trên ban xuống.

” ” ” ” ”

” ” ” ” ”

“Đại nhân, thật sự sẽ có sóng thần sao?” Gã lính do dự hỏi.

Lúc này không trung một mảnh sáng sủa, trừ bỏ gió lớn một chút tựa hồ chẳng có bất kỳ dấu hiệu đặc biệt nào là sắp có đại nạn, trong nhận thức của đa số người, khi đại dương nổi giận thì sẽ sấm chớp rền vang, mà không phải loại thời tiết tốt đẹp thế này.

Dạ Vị Ương gật đầu, động vật không như con người, sẽ không nói dối.

Hắn tựa vào xe ngựa cúi đầu siết chặt quần áo, nếu Bá Hề ở trên đảo cùng hải tặc, không biết có bị ảnh hưởng hay không, nếu có ảnh hưởng, hy vọng đừng quá lớn.

Hít sâu một hơi, Dạ Vị Ương nhắm mắt cầu nguyện hết thủy bình an.

“Lạp, lap”

Trên bầu trời một đàn chim chóc thất kinh bay vút qua, âm thanh phách phách nhất thời làm cho Dạ Vị Ương mở mắt, hắn xoay người nắm chặt cửa sổ xe ngựa.

“Đại nhân...” Chức Hoa nhíu chặt mày.

Xe ngựa bọn họ hơi lắc lư, không phải vì chạy trốn mà lắc lư, mà là hàng loạt thanh âm chấn động dần hiện ra, thật giống như là địa phương phía sau bọn họ, có thiên quân vạn mã như thủy triều đang vọt tới.

Có thiên quân vạn mã hay không thì không biết, nhưng khẳng định có thủy triều.

“Mau! Mau!” Ngoài xe ngựa truyền đến từng đợt âm thanh hoảng hốt.

Dạ Vị Ương cùng Chức Hoa đồng thời ghé vào xe ngựa nhìn ra phía sau, địa phương cách đó không xa không biết từ khi nào xuất hiện nước biển cuộn cuộn hướng bọn họ phun tới.

Vô số phòng ốc bị nghiền nát, gia cầm không kịp chạy trốn bị nước biển quét đi, nước biển trùng kích vượt xa tốc độ con người, cho dù phát hiện từ lâu cũng khó lòng đào thoát.

Dạ Vị Ương gắt gao siết chặt xe ngựa, tuy rằng sớm biết sóng thần nguy hại, thậm chí đã từ thấy trên TV, chính là thời điểm tất cả xảy ra trước mắt mới hiểu được, nhân loại trước thiên nhiên quả thực chỉ giống như con kiến, quá mức nhỏ bé yếu ớt.

Bởi vì trước đó xe ngựa kịp chạy tới bãi đất cao phụ cận, Dạ Vị Ương bọn họ may mắn tránh khỏi nước biển trùng kích, sau khi dừng lại, Dạ Vị Ương cùng Chức Hoa nhảy xuống xe ngựa.

Nước biển rất nhanh đem con đường bọn họ đi qua bao phủ, những ngôi nhà yếu ớt không chịu nổi bị thủy triều phá thành từng mảnh nhỏ, trời lênh đênh trên mặt nước, bọn họ chỉ có thể trơ mắt bất lực nhìn dân chúng không chịu bỏ đi bị nước biển nuốt chửng.

“Đại nhân” Chức Hoa khê hô một tiếng.

“Ân” Dạ Vị Ương phục hồi tinh thần, hắn nhìn khắp nơi chung quanh, đại bộ phận dân chúng đều bị cưỡng chế chạy tới trên núi, số ít người vừa rồi còn mắng chửi bọn họ hiện tại ngậm miệng trợn mắt há mồm nhìn hết thảy phát sinh.

“Cứu ta! Mau cứu hài tử của ta!”

Dạ Vị Ương đột nhiên nghe thấy tiếng la thất thanh của nữ nhân, ngoài ra còn có tiếng khóc của trẻ con, bọn họ quay người nhìn ra, Dạ Vị Ương nhất thời thất kinh.

“Lý phu nhân?” Chúc Hoa cũng hoảng hốt.

Trên chiếc xe ngựa là một mỹ phụ trung niên ôm đứa nhỏ, nàng một tay gắt gao ôm lấy đứa nhỏ một tay nắm lấy đỉnh xe ngựa không bị nước biển xô đẩy.

“Phu nhân!” Một binh lính thấy thế liền muốn nhảy xuống.

Dạ Vị Ương vội hô: “Đừng nhảy!”

Ngay tại thời điểm gã lính nhảy xuống nước may mắn được Chúc Hoa nắm kéo lại, gã lính lỗ mãng kia trên mặt tràn đầy bọt nước, không ngừng chảy xuống.

“Trong nước đều là nhánh cây cứng đá nhọn, người nhảy vào như thế cũng không cứu được ai.” Dạ Vị Ương chạy qua hỗ trợ kéo người lên.

“Này, vậy phải làm sao bây giờ? Phu nhân sắp giữ không được.” Gã lính gấp muốn chết, Dạ Vị Ương khẩn trương thở hổn hển, hần nhìn xung quanh Lý phu nhân, thoáng thấy căn nhà bị ngập trong nước, trong mắt hiện lên tia vui mừng, hướng Lý phu nhân la lớn: “Phu nhân, mang đứa nhỏ nhảy lên nóc nhà đi!”

Mỹ phụ nghe được tiếng hét của Dạ Vị Ương, nàng tựa hồ đã bị thương, vị trí trên lưng đỏ au một mảnh, nhưng vẫn cắn răng ôm đứa nhỏ đang không ngừng khóc trong ngực, lúc xe ngựa trôi tới gần nóc nhà liền dùng sức nhảy lên, cùng đứa nhỏ ngã trên nóc.

Một tay ôm đứa nhỏ, một tay nắm lấy rìa nóc nhà, hơn nửa thân vẫn còn rơi trong nước, ở lúc một người vô cùng khẩn trương, Lý phu nhân rốt cuộc cũng giẫy dụa bò lên, mà xe ngựa vừa nẩy nàng ngồi đã đụng vào thân cây vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Một hồi lâu sau, nước biển dần rút đi, hết thấy tựa hồ bình ổn xuống.

“Hiện tại vẫn chưa thể xuống núi, thủy triều chỉ vừa mới rút, theo lý thuyết mà nói, phía sau còn có sóng thần dữ dội mãnh hơn.”

Dạ Vị Ương lệnh cho mọi người tiếp tục ở trên núi, sau đó cùng với binh lính đi cứu người, hần thông hiểu thú ngữ, có thể trước khi cơn sóng kế tiếp ập đến mang người trở về.

Trong lúc này, có thể cứu được người nào thì hay người đó.

Hết chương thứ hai mươi tám

154. Quyển 3 - Chương 29: Tiểu Hồ Ly Ra Đời (thượng)

Chương thứ hai mươi chín – Tiểu hồ ly ra đời (thượng)

...

[#team_Tịch_Thiên_Thương =)))]

Cơn sóng sẽ không chỉ có một, mà thường cơn sóng thứ nhất cách cơn sóng thứ hai từ mười đến hai mươi phút, lúc này đoàn người bọn họ đang ở phụ cận ngọn núi tìm kiếm cứu giúp những người không may mắn, không có cách đi đến địa phương xa hơn.

Mấy binh lính có ý muốn đi tìm Lý phu nhân cùng đứa nhỏ, Dạ Vị Ương cũng đi theo cùng, Chúc Hoa thấy thế nghĩ đem nam nhân ngăn lại.

“Đại nhân, người không thể đi, sẽ rất nguy hiểm!”

“Ta là cứu vĩ hồ, sẽ không dễ dàng chết như vậy, huống chi chẳng lẽ người đã quên, ta có thể khiến cho thú điều báo tin nếu có tình huống xảy ra, trước khi sóng thần đến ta sẽ nhanh chóng quay về.”

Gặp Chúc Hoa vẻ mặt ngưng trọng, Dạ Vị Ương trầm giọng nói: “Đại tướng quân muốn bảo hộ mỗi một người dân, ta cũng vậy, hơn nữa bên cạnh Lý phu nhân còn có đứa nhỏ.”

Hắn cúi đầu nhìn cái bụng hơi nhô lên của mình giấu dưới lớp quần áo, tiểu hồ ly còn chưa đi ra hẳn đã yêu thương không chịu nổi, hài tử đối với mẫu thân có bao nhiêu trọng yếu, hắn có thể hiểu được.

“Một người bất luận là mất đi mẫu thân hay hài tử, cũng đều là chuyện cực kỳ đau lòng, ta không thể nhìn việc như vậy phát sinh trước mắt ta, mà ta lại nhẫn tâm thờ ơ.”

Nếu hắn có năng lực đi cứu người khác, lại bởi vì sợ chết mà không dám vươn tay, thì so với giết người có khác gì nhau?

“Ta đi với người.” Nếu không thể khuyên can Dạ Vị Ương, Chúc Hoa chỉ có thể cùng đi.

Thời gian không nhiều lắm, Dạ Vị Ương, Chúc Hoa cùng hai binh lính nhanh chóng hướng đến nóc căn nhà liêu xiêu vừa rồi, nước biển còn chưa hoàn toàn rút đi cao tới đầu gối bọn họ, bờ biển nguyên bản sạch sẽ bây giờ chỉ còn một mảnh xơ xác tiêu điều, trên mặt đất khắp nơi đều là nhánh cây gãy rụng cùng nhà cửa bị phá vỡ, cảnh tượng hoang tàn đổ nát, thậm chí còn có xác người chết trên mặt vẫn nguyên vẹn tình huống sợ.

Dạ Vị Ương không dám xem nhiều, hắn ngẩng đầu nhìn phi điều vân vũ trên không trung, chỉ về một hướng nói: “Bên kia có người sống.”

Vài người nhanh chóng chạy qua, quả nhiên phát hiện một nam tử bị gãy chân, hai binh lính vội vàng nâng người lên, Dạ Vị Ương nhìn gốc đại thụ bên cạnh, nói: “Các người trước để người ở đây, chúng ta bây giờ trở về khẳng định không kịp.”

Chúc Hoa cùng Dạ Vị Ương tiếp tục đi về phía trước, chợt lớn tiếng hô: “Lý phu nhân!”

Rất nhanh, bọn họ nghe được cách đó không xa truyền đến giọng nói nữ nhân suy yếu: “Ta... Ta ở đây!”

“Lý phu nhân!”

Chúc Hoa cùng Dạ Vị Ương vội chạy qua, quả nhiên phát hiện phía sau căn nhà rách nát Lý phu nhân bởi vì mất máu quá nhiều mà nằm bất động, bên cạnh là đứa nhỏ đang khóc nỉ non.

Thấy được Dạ Vị Ương cùng Chúc Hoa, trong mắt Lý phu nhân nhất thời tràn ngập cảm kích và xấu hổ, trước đó không lâu nàng còn hoài nghi lời nói Dạ Vị Ương, hiện tại lại là người này đến cứu nàng.

“Cứu hài tử của ta.” Rõ ràng đứa nhỏ được bảo hộ rất tốt chẳng chút thương tổn, nhưng Lý phu nhân vẫn nhớ kỹ hài tử của nàng, đều không quan tâm đến trên người mình đầy những vết thương đáng sợ.

Nhìn Lý phu nhân không chút nề hà khẩn thiết cầu xin, Dạ Vị Ương nhất thời cảm động, tiểu hồ ly trong bụng giống như cảm nhận thấy tình cảm mẫu tử đơn thuần này mà khẽ động đậy.

“Chúc Hoa, người công Lý phu nhân, ta ôm đứa nhỏ, nhanh đến gốc cây bên kia.”

Dạ Vị Ương cũng không trì hoãn, loan thắt lưng ôm lấy đứa nhỏ, Chúc Hoa cũng nhanh đem Lý phu nhân không còn khả năng cử động vác lên lưng, bốn người hướng đến gốc đại thụ chạy đi.

“Nhanh, nhanh lên!” Ngẩng đầu nhìn phi điều xoay vòng trên không, Dạ Vị Ương liên tục đốc thúc.

Trận sóng thần tiếp theo, đã sắp đến gần.

So với cơn sóng lần trước, trận sóng lần này còn cao hơn gấp mấy lần từ xa xa đánh tới, càng ngày càng tiếp cận nhóm người Dạ Vị Ương.

Chúc Hoa công Lý phu nhân chạy nhanh đến khỏa đại thụ, dưới sự giúp đỡ của đám người trên cây đem Lý phu nhân kéo lên, sau đó Chúc Hoa quay lại tìm Dạ Vị Ương.

“Đại nhân, người lên đi!”

“Mang đứa nhỏ lên trước.”

Sóng biển lao nhanh đã muốn gần ngay trước mắt, Dạ Vị Ương hướng sóng biển thoáng nhìn qua, đã cách không quá trăm thước, hấn cắn chặt răng đẩy hải tử lên cây, trên thân cây đã có bốn đại nhân cùng đứa nhỏ, không còn chỗ để nhét thêm người, nếu chứa thêm người e rằng nhánh cây sẽ chịu không nổi mà gãy xuống.

Chước Hoa không có nghĩ nhiều như vậy, một phen vươn tay ôm lấy Dạ Vị Ương, chân vào đạp vào nước chính là lúc sóng biển đánh tới.

“Ôm lấy cây!”

Tường sóng lần này cao hơn lần trước rất nhiều, Dạ Vị Ương hô to một tiếng, mọi người đều nhắm mắt ôm lấy thân cây, sóng biển hung mãnh từ trên người bọn họ phát qua, đứa nhỏ khóc lớn đảo mắt bị sóng biển cuốn trôi đi.

Lý phu nhân tê tâm liệt phế khóc thành tiếng, nước biển đã sớm biến tóc tai nàng tán loạn, nếu không phải binh lính bên cạnh nắm chặt nàng, chỉ sợ nàng đã nhảy theo.

“Đại nhân!” Đột nhiên phát hiện người bên cạnh không thấy đâu, Chước Hoa quay đầu liền thấy Dạ Vị Ương nhảy vào trong nước.

Nam nhân trong cơn sóng xuất ra mấy cái đuôi, một cái quấn lấy thân cây, còn hai cái khác bao lấy đứa nhỏ thiếu chút nữa bị nước biển cuốn đi.

Nước biển cuộn cuộn không ngừng trùng kích phía sau, thân cây bị nước biển liên tục đánh vào văng ra vài mảnh vỡ, nam nhân hô hấp có chút khó khăn, Dạ Vị Ương không gặp được vật thể nào có thể quơ lấy, chỉ có thể gắt gao bám vào thân cây kéo đứa nhỏ về phía mình.

“Chiều cổ hải tử của phu nhân.”

Đuôi đau đến lợi hại, Dạ Vị Ương đem đứa nhỏ đưa cho Chước Hoa trên cây, Chước Hoa một tay ôm lấy, vừa nhắc mắt, liền thấy nhánh cây gãy theo nước biển vọt tới đây.

“Đại nhân!”

Thình lình xảy ra va chạm mãnh liệt lập tức khiến Dạ Vị Ương đập vào trong nước, tiếng hét của Chước Hoa trên mặt nước rơi vào lỗ tai Dạ Vị Ương như thực như huyền.

Dạ Vị Ương theo bản năng cúi đầu ôm lấy bụng mình, đuôi trên người bò lên mặt nước đụng phải nhánh cây, hấn ghé vào nhánh cây thở phì phò, giây dựa một hồi nhánh cây hiện ra vết nứt, hấn quay đầu nhìn đám người Chước Hoa, trong nháy mắt ngăn ngừ cơ hồ nhìn thấy Lý phu nhân bọn họ.

” ” ” ” ”

” ” ” ” ”

“Ân...”

Rõ ràng trên bầu trời là ánh dương xán lạn, nhưng dưới mặt đất lại là tai họa to lớn.

Dạ Vị Ương ngộ ngầy từ trên mặt đất hỗn độn đứng lên, đau quá!

Hấn cúi đầu nhìn, cái đuôi bị rách không ngừng chảy máu, hấn nhắm mắt chịu đựng cơn đau thu đuôi trở về.

Hoàn hảo, không phải rất đau.

Hấn thoáng thở nhẹ một hơi, may mắn bản thân chính là cửu vĩ hồ cơ thể đặc biệt, nếu đổi lại là người khác chỉ e lành ít dữ nhiều.

Sau khi đứng lên Dạ Vị Ương khẩn trương ôm bụng, hoàn hảo, tiểu hồ ly vẫn còn, hấn có thể cảm giác được hơi thở của tiểu hồ ly.

Trong lòng tối vướng bận chính là tiểu hồ ly, không có việc gì khiến Dạ Vị Ương thoáng an tâm, hắn nhìn quanh bốn phía, không biết chính mình bị sóng biển đánh dạt vào đâu, xung quanh hoang tàn đổ nát không một bóng người.

Cũng chẳng biết sóng thần còn có thể tới hay không, Dạ Vị Ương không vội trở về tìm đám người Chức Hoa, theo phi điều trên không dẫn dắt hắn tìm được một sơn động nhỏ có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Trong sơn động có một cỗ hương vị chẳng mấy dễ chịu thuộc về phân động vật, Dạ Vị Ương đại khái đoán được sơn động này hẳn là “nhà” của động vật nào đó.

Quả nhiên, thời điểm bước vào Dạ Vị Ương thấy được một đôi mắt màu xanh lục phát ra trong bóng đêm, rất nhanh Dạ Vị Ương liền nhìn rõ động vật trong động là dạng gì.

Một lão hổ.

“Ngao ngô” lão hổ hướng Dạ Vị Ương khê gầm một tiếng, có chút khấn trương ở trước mặt Dạ Vị Ương đi tới đi lui.

“Đừng sợ, chúng ta ở trong này không có việc gì, sóng thần sẽ không đánh tới đây.” Dạ Vị Ương đi đến vươn tay sờ đầu lão hổ, đại lão hổ hung mãnh rất nhanh ngay tại trong lòng bàn tay Dạ Vị Ương biến thành đại miêu nhu thuận.

Vừa rồi tinh thần bị buộc chặt Dạ Vị Ương không cảm thấy mệt mỏi, hiện tại bình yên vô sự, bản thân thả lỏng liền có chút hư thoát vô lực, hắn dựa vào thân thể mềm mại của lão hổ ngồi xuống.

“Tiểu hồ ly, thực xin lỗi, ta lại khiến ngươi chịu khổ.” Cúi đầu nhẹ nhàng xoa bụng, Dạ Vị Ương áy náy thì thầm, “Ta không đủ tư cách làm một phụ thân, đúng không?”

“Không nên trách phụ thân không đem ngươi trở về, phụ thân rất thương ngươi, chẳng qua... phụ thân không có biện pháp nhìn thấy những thân nhân khác mất đi hài tử.”

Như vậy thực khổ, Dạ Vị Ương đã từng trải qua.

Nguyên nhân chính là đã trải qua, mới biết được loại khổ sở này không phải người bình thường có thể tiếp nhận được, hắn không muốn nhìn thấy có người chết trước mặt hắn, nhất là khi hắn có thể vươn tay cứu.

Dạ Vị Ương yên lặng cầu nguyện, nếu lão thiên gia nghe thấy lời hắn, hắn hy vọng ngài sẽ phù hộ cho Lưu Bá Hề đang không rõ nơi nào, còn có Tịch Thiên Thương trên biển, những người gặp nạn trong thảm họa lần này, cùng với đứa nhỏ trong bụng hắn.

“Thực xin lỗi, tiểu hồ ly, thực xin lỗi!”

Bụng đột nhiên nhói lên, Dạ Vị Ương tưởng tiểu hồ ly đáp lại hắn, chính là bình thường tiểu hồ ly đáp lại hắn cũng không đau như vậy, cơn đau vẫn chưa chịu lắng xuống.

Chẳng lẽ tiểu hồ ly xảy ra vấn đề!

?

Dạ Vị Ương không dám nghĩ nhiều, trong lòng một mảnh lạnh lẽo, Dạ Vị Ương lo lắng không ngừng vỗ về bụng muốn cho tiểu hồ ly chút ấm áp, nhưng hắn vẫn cảm thấy vô cùng đau đớn.

Đừng dọa phụ thân, tiểu hồ ly.

Ngươi sẽ không có việc gì, vật nhỏ.

Dạ Vị Ương ngẩng đầu nhìn xem bốn phía, trừ bỏ lão hổ làm bạn bên người hắn thì không có ai cả, Dạ Vị Ương nhất thời cảm thấy một trận mất mát cùng sợ hãi.

Bất luận là ai, hắn đều hy vọng hiện tại có người bên cạnh bồi hấn.

“Đau quá!”

Một hơi lạnh trên trán từng giọt chảy xuống, Dạ Vị Ương cắn môi ngã xuống trên người lão hổ, lão hổ có chút nôn nóng khê kêu một tiếng, rồi lại không biết làm thế nào trợ giúp nam nhân này.

Cái đuôi đỡ lấy thắt lưng hơi phỉm đau, Dạ Vị Ương quay đầu nhìn cái đuôi đột nhiên xuất ra, vừa rồi còn chảy máu đầm đìa hiện tại đã khôi phục hoàn hảo như ban đầu, nhưng hắc hắc chưa có muốn xuất đuôi ra, Dạ Vị Ương chậm rãi phát hiện chính mình đã biến trở lại nguyên thể cửu vĩ hồ.

Đầu tiên là đuôi, sau đó là tứ chi, chỉ chớp lát sau Dạ Vị Ương vừa rồi còn là con người liền biến thành đại hồ ly chín đuôi.

Dạ Vị Ương cúi đầu nhìn bụng mình, thời điểm làm người bụng nhô lên cũng không rõ ràng, sau khi biến thành cửu vĩ hồ liền to tròn thấy rõ, không ngừng phát ra từng trận đau đớn.

Chẳng lẽ...

Không thể nào?!

Dạ Vị Ương nhất thời kinh hãi, hắc hắc không phải là... sắp sinh đi?!

Hết chương thứ hai mươi chín

155. Quyển 3 - Chương 30: Tiểu Hồ Ly Ra Đời (hạ)

Chương thứ ba mươi – Tiểu hồ ly ra đời (hạ)

...

Không hề dự liệu bụng liền đau lên, nhưng trong tình huống hắc hắc không thể khống chế biến thành bản thể cửu vĩ hồ, Dạ Vị Ương rất khó không nghĩ đến phương diện tiểu hồ ly sắp ra đời.

Thân thể cuộn lại một chỗ, mấy cái đuôi to giống như đem chính mình mãnh mẽ bao bọc lại, Dạ Vị Ương có chút sợ hãi lại có chút chờ mong.

Về chuyện sinh con Dạ Vị Ương chỉ từng nhìn thấy qua TV, tiếng la tê tâm liệt phé ngược lại khắc sâu ấn tượng, hắc hắc lúc ấy đã ở trong lòng thâm tính toán, tương lai nếu cưới vợ hắc hắc nhất định sẽ thương yêu nàng, nữ nhân sinh con rất thống khổ.

Không nghĩ tới, chính hắc hắc lại có một ngày cũng sinh đứa nhỏ.

May mắn hôm nay không quá lạnh, tuy rằng thời tiết biến động nhưng thập phần sáng sủa, chẳng qua bên người không ai bồi hắc hắc, Dạ Vị Ương không khỏi cười khổ, đến giờ khắc cuối cùng hắc hắc sinh đứa nhỏ bên người cư nhiên là một lão hồ.

“Ngao ngô”

Đại lão hồ khẽ kêu hai tiếng, đứng dậy đi đến cửa sơn động nằm sắp xuống, giống như canh gác cho Dạ Vị Ương.

Trong sơn động trống trơn chỉ còn lại một mình Dạ Vị Ương, đuôi to mềm mại bao lấy thân thể, nam nhân biến thành đại hồ ly chốc chốc lại phát ra từng trận gào gừ, cảm giác đau đớn từ bụng truyền xuống càng lúc càng rõ ràng.

Dạ Vị Ương không biết làm thế nào, chỉ có thể lẳng lặng chịu đựng cơn đau đớn khó khăn này.

Hắc hắc cơn đau này sẽ kéo dài liên tục một thời gian dài, nhưng rất nhanh cảm giác đau đớn chậm chậm giảm bớt, cũng không biết là do đầu óc đau đến choáng váng hay sao, Dạ Vị Ương phát hiện hắc hắc bắt đầu ảo giác.

Trước mắt sơn động hôn ám dần trở nên vẩn vơ, giống như đường hầm thời không liên tục xoay chuyển, đại hồ ly chậm rãi nhắm hai mắt lại, che đi mảnh bạch quang chói mắt.

Ký ức không biết từ nơi nào tựa như cơn sóng thần dũng mãnh chạy vào đầu hắc hắc, hắc hắc thấy được tiểu hồ ly bị gãy chân trong rừng, khuôn mặt Lưu Bá Hề thiếu niên rất nhanh phát hiện ra hắc hắc.

Hắn thấy được sư phó cùng Tịch Thiên Thiên nằm đó ở trên Ngọc Hành sơn, cũng chứng kiến cảnh tượng tiểu hồ ly bởi vì Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương tranh đấu mà một mình bỏ đi.

Ly khai Ngọc Hành sơn, tiểu hồ ly trùng hợp bị Bắc Thần Diêu Quang ôm đi, muốn trở lại Ngọc Hành sơn nhưng không có biện pháp, từ lúc đầu không tín nhiệm cùng bài xích, đến dần dần tiếp nhận thiếu niên Bắc Thần Diêu Quang.

Cuối cùng, một thanh trường kiếm đâm xuyên qua thân thể tiểu hồ ly.

Dạ Vị Ương giống như nghe thấy thanh âm Bắc Thần Diêu Quang ôm hắn khóc rống, nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào lúc Tịch Thiên Thương ôm hắn trốn trên núi yên lặng rơi lệ, cũng nghe thấy tiếng gọi nỉ non của Lưu Bá Hề ngồi ở đỉnh núi mỗi ngày chờ tiểu hồ ly trở về.

“Ô ô”

Này thanh âm quá chân thực, tựa như ngay ở bên tai.

Đau quá!

Đột nhiên trong lúc đó, trong bụng giống như có đồ vật theo tứ chi thân thể hòa cùng máu huyết, cảm giác đau nhức xé rách trước nay chưa từng có, Dạ Vị Ương mãnh liệt tỉnh táo.

“Ô ô... Ô ô!!!”

Móng vuốt đại hồ ly trên mặt đất trảo ra những vết cào, thân thể và lực lượng của cửu vĩ hồ tập trung hướng đến miệng vết thương cào xé, Dạ Vị Ương rõ ràng cảm nhận được tiểu hồ ly trong bụng đang khẩn cấp muốn đến thế giới này.

Tiểu hồ ly càng muốn đi ra, thân thể cùng lực lượng trên người Dạ Vị Ương xói mòn càng nhiều, vẫn duy trì nguyên hình cửu vĩ hồ Dạ Vị Ương cúi đầu nhìn xuống, không biết từ khi nào thân dưới hắn đã chảy máu loãng.

Khi sinh đứa nhỏ sẽ bị đau bụng và chảy máu tươi, cho dù là cửu vĩ hồ cũng không ngoại lệ.

Một khắc trước Dạ Vị Ương đối với thân thể cửu vĩ hồ không có quá nhiều nhận thức, nhưng vừa rồi trong cơn hốt hoảng hắn đã phục hồi lại ký ức của cửu vĩ hồ, khi huyết mạch truyền thừa cửu vĩ hồ xuất hiện trên thế gian, Dạ Vị Ương cũng sẽ có lại toàn bộ lịch sử trong dĩ vãng.

Ở trong sóng thần hắn tiêu hao quá nhiều thể lực, bởi vì mấy ngày nay gây sức ép làm cho tiểu hồ ly trong bụng hắn muốn ra đời, nhưng thân thể hắn không có hoàn toàn chuẩn bị tốt, tiểu hồ ly cũng chưa chuẩn bị tốt.

Nếu lúc này bên người có cha tiểu hồ ly, hết thấy mọi sự sẽ thuận lợi hơn, nhưng hiện tại Dạ Vị Ương chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tiểu hồ ly tựa hồ không đủ lực lượng, dường như bị mắc kẹt, sau một phen gây sức ép liền vô pháp chui ra.

Hai móng vuốt gắt gao cuộn trên mặt đất, Dạ Vị Ương dùng đuôi quăn lấy tiểu hồ ly đã muốn ra một nửa, trong cơn đau đớn khiến người ta ngừng thở cắn răng từng chút ép tiểu hồ ly đi ra.

Mỗi lần tiểu hồ ly ra được một chút, miệng vết thương xanh nứt thêm một ít, hắn hiện tại giống như đem chính mình xé thành hai nửa, điên cuồng tự ngược.

Chính là không còn cách nào, như vậy tiếp tục kéo dài không biết tiểu hồ ly sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Dạ Vị Ương biết bản thân tuyệt đối sẽ không vì mất đi năng lực cửu vĩ hồ che chở ra máu quá nhiều mà tử vong.

Hắn không thể làm cho tiểu hồ ly vừa ra đời liền mất đi phụ thân, càng không muốn thời điểm người của hắn tìm ra hắn chỉ còn lại khối thi thể lạnh như băng.

Hắn thật vất vả mới sống lại, hắn thật vất vả mới tìm được cuộc sống thuộc về chính mình, hắn không nghĩ sẽ buông tha như vậy.

Dạ Vị Ương dùng đuôi gắt gao quần lấy tiểu hồ ly vẫn còn trong bụng dùng sức ép ra, chỗ yết hầu phát ra từng trận nứt nở thê lương, giống như cứa rần xé bỏ khúc ruột trên người vô cùng đau nhức.

So với đau đớn khi chữa khỏi chân ở Ngọc Hành sơn, chỉ có hơn chứ không kém.

Nhưng Dạ Vị Ương không nghĩ nhiều như vậy, hạ quyết tâm nhất định phải túm tiểu hồ ly trong bụng ra. (Ồ.Ồ)

Trong bụng bỗng dưng trống rỗng, nửa thân dưới tựa hồ tràn ngập máu tươi nhầy nhụa, Dạ Vị Ương chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, cái đuôi quần quýt lấy tiểu hồ ly còn đang ngoẹo đưa đến trước mặt mình.

Trong tầm nhìn mơ hồ có thể nhìn thấy vật nhỏ bạch bạch dính đầy huyết, Dạ Vị Ương trong lòng nghĩ, đúng là sinh ra một tiểu hồ ly a, ánh mắt dần nhắm lại rơi vào hôn mê.

” ” ” ” ”

” ” ” ” ”

Dạ Vị Ương nghe dường như có người gọi hần.

Thanh âm vừa vội vàng vừa khẩn trương, một tiếng lại một tiếng ghé vào lỗ tai hần gọi.

Chậm rãi mở mắt, Dạ Vị Ương cảm thấy toàn thân như rơi vào biển rộng, hết thấy bốn phía đều hư hư thực thực, như cách một tầng nước mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện.

“Ngao ngô”

Thanh âm này...

Dạ Vị Ương mãnh liệt từ trong cơn mê tỉnh dậy, dùng sức trừng con ngươi nhìn tiểu hồ ly nào đó lớn bằng mèo con mấy tháng nằm trong ngực mình, trong đôi mắt to tròn ngập nước đều là đáng thương cùng lo lắng.

“Phụ thân không có việc gì, vật nhỏ.”

Dạ Vị Ương thân thủ nhẹ nhàng kéo tiểu hồ ly vào ngực mình, sau khi mất đi năng lực cứu vĩ hồ hần liền trở về bộ dáng con người, hần cúi đầu nhìn qua, tuy rằng trên mặt đất tràn đầy máu tanh nhìn thực đáng sợ, nhưng trên người hần hoàn toàn không có thương tích gì.

Đây là tiểu hồ ly tân sinh, hần cũng là nhân loại tân sinh.

Chính là mất đi năng lực cứu vĩ hồ khiến thân thể hần không còn tốt như trước, mỗi một cựa động đều đau nhức vẫn quần quanh.

“Để phụ thân nhìn người một chút.” Dạ Vị Ương miễn cưỡng từ trên mặt đất ngồi dậy, hần đem tiểu hồ ly cẩn thận tỉ mỉ nâng trên tay, nhìn thế nào cũng rất giống bộ dáng hần lúc còn nhỏ.

Một bên âm thầm cảm thán, rõ ràng chỉ như con mèo con, vừa rồi lại làm cho hần đau đến chết đi sống lại.

Bạn đang ?

Loại cảm thụ làm mẫu thân người ta này thật quá vi diệu, Dạ Vị Ương tuy rằng rất muốn ôm tiểu hồ ly vào trong ngực bắt dịch, nhưng nghĩ lại đối với hần không phải lựa chọn tốt nhất.

Nhặt lên quần áo dưới đất mặc vào, trên người không có quần áo cảm giác có chút lạnh, Dạ Vị Ương đánh cái rùng mình, ôm tiểu hồ ly trong lòng tràn đầy áy náy: “Rõ ràng người vừa mới sinh, chính là phụ thân không có biện pháp cấp người quần áo ấm áp.”

Tuy rằng trên người tiểu hồ ly có bạch mao so với hần còn ấm áp hơn, Dạ Vị Ương thân vừa là mẹ vừa là cha vẫn là hổ thẹn không thôi.

Nếu không phải mấy ngày nay chạy tới chạy lui tiêu hao nhiều tinh lực, lại bị sóng thần ở Côn Châu gây sức ép, hơn nữa bởi vì lo lắng cho Bá Hề mà ăn không ngon ngủ không yên, cũng sẽ không khiến tiểu hồ ly ra đời nhanh như vậy.

Tùy tiện xoa vết bầm trên mặt, Dạ Vị Ương xé chỗ y phục khô ráo sạch sẽ trên người, đem tiểu hồ ly thật cẩn thận bao lại.

Thời điểm thử từ trên đất đứng dậy chân nhịn không được run lên, tuy rằng trên người không có vết thương, nhưng do hao mòn quá nhiều thể lực lúc này Dạ Vị Ương vừa lạnh vừa suy yếu, không hề dễ chịu.

Hắn không thể một mực ở trong động chờ, Chúc Hoa bọn họ khẳng định sẽ phái người tìm hắn.

Dạ Vị Ương ngồi trở lại trên đất thở hổn hển hai hơi, vẫn nghỉ ngơi chốc lát đi, nay đã bất đồng với ngày xưa, không thể tùy hứng làm bừa.

“Ngao ngô” Tiểu hồ ly trong ngực từ lớp quần áo chui ra lộ cái đầu nhỏ, trong đôi mắt ngập nước đều là quan tâm.

“Vật nhỏ, thực ngoan a, hiện tại đã biết thương phụ thân, người trước kia ở trong bụng phụ thân cũng náo động không ít.”

Nhìn thấy tiểu hồ ly đáng yêu trong ngực, tâm Dạ Vị Ương đều nhanh hòa tan.

Vừa rồi chịu khổ trong nháy mắt đã bị Dạ Vị Ương quăng ra sau đầu, có thể nhìn thấy tiểu hồ ly khỏe mạnh kiên cường ra đời, hết thấy đều đáng giá.

Tuy rằng vật nhỏ phải sau bảy ngày mới biến thành người, nhưng hiện tại bọn họ đã “mẫu tử liên tâm” có thể thấu hiểu lời nói lẫn nhau, cảm giác được tâm tình đối phương.

“Ngao ngô!”

Cái miệng nhỏ khe khẽ kêu hai tiếng, vừa rồi lão hổ đứng bên ngoài bảo hộ hướng Dạ Vị Ương và tiểu hồ ly đi tới, đối mặt Dạ Vị Ương đã biến thành con người, lão hổ bất xuất hiện bản năng đã thú đề phòng cùng cảnh giác.

Dạ Vị Ương trong lòng lộp bộp một chút, xong rồi, hắn bây giờ thật sự là vào hang hổ.

Sau khi biến thành con người đã không có biện pháp cảm nhận nội tâm của lão hổ, càng không có khả năng khiến đối phương ngoan ngoan tránh đường cho hắn.

Cánh tay ôm tiểu hồ ly hơi siết chặt, Dạ Vị Ương cũng không quá khấn trương, hắn ôn nhu nhìn lão hổ nhẹ giọng nói: “Tuy rằng hiện tại người không hiểu được lời ta, nhưng ta nói, ta sẽ không thương tổn người, ta còn phải cảm ơn người vì đã cấp địa phương của mình cho ta trú ngụ, còn đứng ở cửa thay ta phòng thủ.”

Trong khoảng thời gian là cửu vĩ hồ, Dạ Vị Ương cùng với động vật thiên nhiên có một loại quan hệ thân thiết, giống như mở ra cánh cửa nội tâm của các loài động vật.

Bất luận là năm đó đụng phải đại lang cầu ở Kim quốc, bướm bướm bay múa quanh hắn ở yến hội Thiên quốc, hay kinh ngư nguyện ý giúp hắn vào bờ, hoặc là lão hồ lúc này.

Những gì Dạ Vị Ương đã trải qua so với người thường mà nói là một thử thách vừa tuyệt vời lại thập phần kỳ lạ.

Hắn không hối hận chính mình sinh ra tiểu hồ ly, tương lai có lẽ đã mất đi năng lực liên hệ với muôn loài, hắn vẫn tin rằng, cho dù hắn không còn năng lực đó cũng không có nghĩa hắn cùng động vật vĩnh viễn không còn mối quan hệ gì.

Đại lão hổ trước mặt Dạ Vị Ương tới lui vòng vo chốc lát, khe khẽ gầm gừ hai tiếng lúc sau liền chạy qua bên người Dạ Vị Ương cùng tiểu hồ ly đi tới trong động nằm úp xuống, giống như đang ngủ hoàn toàn không quan tâm tới nhân loại xâm nhập địa bàn của mình.

Dạ Vị Ương âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghỉ ngơi chốc lát sau khi có khí lực liền ôm tiểu hồ ly rời khỏi động.

Hết chương thứ ba mươi

156. Quyển 3 - Chương 31: Người Đông Đảo Quốc

Chương thứ ba mươi mốt – Người Đông đảo quốc

...

Theo sơn động đi ra ánh mặt trời chiếu vào người khiến cho Dạ Vị Ương cảm giác thoải mái hơn, nước biển đã rút xuống không ít, nhưng phóng mắt nhìn quanh bốn phía vẫn là một mảnh hỗn độn hoang tàn, không có lấy một bóng người.

Hiện giờ vô pháp câu thông cùng với động vật, Dạ Vị Ương cũng không biết làm sao mới có thể tìm được Chức Hoa bọn họ.

Bất quá một bên tự trách chính mình quá mức lỗ mãng tùy hứng làm cho tiểu hồ ly đột nhiên ra đời, Dạ Vị Ương vẫn âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn hẳn trước khi trở về làm nhân loại đã phát hiện sóng thần, nếu không sẽ không biết phải chết bao nhiêu người.

Tuy rằng lúc ấy có một số người chưa rút lui, nhưng đại bộ phận cư dân ven bờ đều được sơ tán lên núi tránh cho sóng thần xâm nhập.

Sau khi trở về cung, Dạ Vị Ương trầm hạ quyết tâm, nhất định phải ở vùng duyên hải tu kiến đê ngăn lũ, cho dù không có biện pháp hoàn toàn ngăn cản sóng thần, cũng có thể làm cho dân chúng nhiều thêm chút thời gian thoát đi.

Dạ Vị Ương không dám tiếp tục hướng bờ biển đi đến, hiện giờ hẳn không có năng lực biết được sóng thần có thể trở lại hay không, để bảo đảm an toàn, Dạ Vị Ương dọc theo đường mòn tìm kiếm thôn xóm phụ cận.

Đi trong chốc lát, Dạ Vị Ương thấy cách đó không xa tựa hồ có thôn dân đang tìm kiếm người bị nạn, hẳn vội vàng vẫy tay hô lớn, mấy thôn dân nghe được tiếng la của hắn liền chạy tới.

Dưới sự dẫn dắt của những người hảo tâm Dạ Vị Ương được đưa tới thôn lý không bị sóng thần tập kích, thôn này nằm trên ngọn núi nhỏ coi như may mắn tránh thoát sóng thần.

Thời điểm một đường đi tới Dạ Vị Ương thấy hai bên đường có vài người gặp nạn sắp đình chỉ hô hấp, hẳn vội quay đầu đi không dám nhìn, tiểu hồ ly lộ đầu ra liền rất nhanh chui vào trong ngực hắn dùng tay áo che lại.

Trong thôn ngoại trừ hắn, Dạ Vị Ương còn thấy được vài người sống sót khác, đa số mọi người đều ra ngoài xung quanh tìm kiếm thân nhân xấu số của mình, bên tai đều là tiếng khóc hải tử, hoặc là tiếng hét kích động của người dân khi phát hiện thân nhân.

Mấy thôn dân đem Dạ Vị Ương vào trong thôn, cho hắn một chén nước sau đó ly khai đi tìm người khác.

“Cám ơn.”

Dạ Vị Ương tiếp nhận chén nước uống liền hai hớp nhuận yết hầu, ngồi ở trên bậc thang chính mình ngâm một ngụm, cúi đầu dứt cho tiểu hồ ly đang hít thở trong lòng.

Nhìn tiểu hồ ly vươn lưỡi bẹ bẹ liếm nước bên miệng, Dạ Vị Ương vừa đau lòng vừa tự trách, rõ ràng là vật nhỏ vừa mới sinh, mà hắn ngay cả một muỗng sữa cũng không có biện pháp cấp cho tiểu hồ ly.

“Tiểu hồ ly tuyết trắng như vậy đúng là hiếm thấy, xem bộ dáng nó, hẳn là mới mấy tháng đi.”

Bên cạnh đột nhiên vang lên thanh âm dọa Dạ Vị Ương nhảy dựng, hắn theo bản năng ôm chặt tiểu hồ ly, ngẩng đầu hướng về người vừa nãy nói chuyện, là một nam tử cẩm y hoa phục niên kỷ còn trẻ ước chừng hơn hai mươi dẫn theo chút hiếu kỳ nhìn tiểu hồ ly trong lòng hắn.

Thời điểm Dạ Vị Ương đem tiểu hồ ly giấu đi ngẩng đầu nhìn lên, người trẻ tuổi nhìn về phía nam nhân trên mặt bần hê hê lại không che giấu được nét thanh lệ, trong mắt xẹt qua một tia kinh diễm, cười nói: “Các hạ không cần kinh hoảng, tại hạ chính là thấy tuyết hồ này vô cùng hiếm lạ, cho nên mới hỏi nhiều một câu.”

Dạ Vị Ương có chút kỳ quái nhìn đối phương, người này cảm y hoa phục đứng giữa nạn dân bố y bình thường phá lệ đối lập.

Lễ phép hướng đối phương gật đầu một cái, Dạ Vị Ương quay đầu đem tiểu hồ ly nhét vào trong ngực, sau đó nhìn xem bốn phía, muốn xem một chút trong thôn có binh lính hay không.

“Vị bằng hữu này đang muốn tìm người nhà của mình sao?” Người trẻ tuổi không tính buông tha, ngược lại đến bên cạnh Dạ Vị Ương ngồi xuống, tự nhiên giới thiệu.

“Tại hạ là người Đông đảo quốc, hôm nay vốn tính toán ở trong này làm sinh ý liền lên thuyền trở về, không nghĩ tới gặp phải sóng thần trăm năm có một, càng không nghĩ tới cư nhiên may mắn tránh được kiếp này.”

Đông đảo? Dạ Vị Ương có chút ấn tượng, vùng duyên hải phía đông Thiên quốc có một hòn đảo nhỏ, dân chúng trên đảo lấy nghề bắt cá làm kế mưu sinh, gần đây cũng bắt đầu đi thuyền chung quanh kinh thương.

Bất quá làm cho Dạ Vị Ương chú ý chính là, một phần hải tặc cũng đến từ Đông đảo quốc.

Nam tử tự xưng là người Đông đảo quốc tên là Lý Uyên, thương nhân trên biển kinh thương, nguyên tính toán hôm nay trở về, không ngờ rằng vừa tới bờ biển đã gặp phải sóng thần, vì vậy nhanh chóng cùng mọi người chạy đến thôn lý trên sườn núi, may mắn tránh khỏi một kiếp.

Nếu là bình thường, Dạ Vị Ương sẽ rất có hứng thú cùng đối phương tán gẫu một chút, nhưng hôm nay hấn thân phận đặc thù, thế cục Côn châu chưa hoàn toàn được khống chế, hiện tại vừa mới sinh tiểu hồ ly thân thể suy yếu, hấn muốn nhanh chóng tìm được Chức Hoa bọn họ.

Gặp Dạ Vị Ương thập phần chật vật yếu ớt, hơn nữa quần áo trên người có vết máu, Lý Uyên chủ động mời Dạ Vị Ương đi vào trong phòng.

“Công tử tựa hồ đã bị thương, không bằng vào phòng để đại phu nhìn một cái, ta tìm cho công tử một bộ y phục sạch sẽ để thay, thế nào?”

Gặp Dạ Vị Ương thần sắc do dự, Lý Uyên nói tiếp: “Công tử không cần lo lắng nhiều, phòng ta đang ở là mượn của thôn dân bản địa, ta xem công tử thân thể suy yếu, vẫn là vào trong nằm một lát, ăn chút gì đó sẽ tốt hơn.”

“Vậy phiền toái người.” Dạ Vị Ương rốt cục mở miệng, dù sao cũng là phòng của thôn dân địa phương, khiến hấn an tâm không ít.

Trọng yếu hơn là, hấn vì tiểu hồ ly suy nghĩ một chút.

” ” ”

” ” ”

Trên giường trải đệm chăn đơn giản, Dạ Vị Ương không nằm xuống chỉ dựa vào đầu giường, Lý Uyên mang đại phu cấp Dạ Vị Ương xem thử, cũng không lo ngại, chỉ là quá mệt mỏi, hảo hảo nghỉ ngơi liền tốt. Bọn đang ?

“Hoàn hảo, nhìn vết máu trên người công tử, ta còn nghĩ công tử bị thương, không có việc gì là tốt rồi.”

Lý Uyên nói: “Ta đi làm cho công tử chút đồ ăn nóng, công tử còn muốn hỗ trợ gì thêm không?”

Dạ Vị Ương lắc đầu, thời điểm định nói không cần chột nhớ đến gì đó, vội sửa miệng nói: “Đa tạ Lý công tử, nếu Lý công tử không ngại, có thể giúp ta tìm một ít sữa bò hoặc sữa dê đến?”

“Đương nhiên có thể.” Lý Uyên nhìn tiểu hồ ly luôn được Dạ Vị Ương ủng trong ngực, cười nói: “Công tử thật đúng là người ái tâm.”

Dạ Vị Ương âm thầm cười khổ, đứa nhỏ của hấn, hấn không thương sao được.

Lý Uyên cho hấn một bộ xiêm y sạch sẽ, Dạ Vị Ương đem cửa phòng đóng lại sau đó rất nhanh đem quần áo bẩn trên người cởi xuống, tuy rằng hiện tại không có biện pháp tẩy rửa, nhưng tốt xấu gì cũng có quần áo sạch sẽ để thay.

Chẳng được bao lâu Dạ Vị Ương nghe có tiếng gõ cửa, hấn nhẹ giọng nói: “Mời vào.”

Chỉ thấy Lý Uyên khuôn mặt tươi cười tự mình bưng thức ăn tiến vào: “Tìm không thấy sữa bò, chỉ có sữa dê, đều đã được làm nóng.”

“Cám ơn công tử.”

Tuy rằng trong lòng đối với đối phương có vài phần hoài nghi cảnh giác, nhưng Dạ Vị Ương cũng thật cảm tạ người này đã giúp hắn, thoát nhìn bề ngoài, Lý Uyên này không có hành động gì khác thường, mặc dù trong mắt luôn lộ ra chú ý quá nhiều, nhưng không có thần sắc khiến người ta chán ghét.

Cháo nóng trên bàn nhìn qua thực hấp dẫn làm bụng Dạ Vị Ương vang lên từng đợt, nhưng hắn vẫn cầm lấy sữa dê, từng muỗng dứt cho tiểu hồ ly trong ngực, thẳng đến khi tiểu hồ ly ăn no ợ một cái, ở trong lòng hắn mị mị mắt về sau hắn mới uống hết cháo.

“Nghe giọng nói, công tử không phải người địa phương?”

Lý Uyên ở một bên lẳng lặng nhìn Dạ Vị Ương, người này bộ dáng đường hoàng hơi chút thư sinh, tại một thân cẩm y hoa phục phụ trợ cũng có vẻ anh tuấn tiêu sái.

Trong mắt nhanh hiện lên tia dị sắc, khóe miệng hơi nhếch lên, tiếp tục nói: “Còn chưa biết tính danh công tử, công tử không ngại nói tên người nhà mình cùng hình dáng đặc thù, tại hạ có thể giúp công tử tìm kiếm một chút.”

“Này thực ngược ngùng, phiền toái người nhiều như vậy.” Dạ Vị Ương có suy nghĩ của mình, thân phận của hắn miễn cảm khẳng định không thể nói thẳng tên họ.

Tuy rằng rất muốn đi tìm Chức Hoa bọn họ, nhưng không có khả năng nói thẳng hắn muốn tìm Đại tướng quân cùng Hoàng thượng.

Không phải hắn lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, từ khi nhận thức Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương đã học được một ít kinh nghiệm, sẽ không dễ dàng tin tưởng người đặc biệt tốt với hắn, cho dù đối phương thoát nhìn rất giống chính nhân quân tử.

“Cái gọi tiên Phật tiên đến Tây thiên, giúp người giúp đến cùng, công tử hà tất khách khí. Hiện giờ tất cả mọi người ở đây đều nam nhân, giúp được thì phải giúp thôi.”

“Tại hạ theo bằng hữu đến Côn Châu, thời điểm gặp sóng thần mấy bằng hữu được quan binh địa phương cứu, không biết Lý công tử có thể đến quan viên phụ cận nhìn một chút, tại hạ nghĩ bằng hữu của ta ở ngay gần đó, nếu hỏi binh lính trong kia, hẳn có thể tìm được bọn họ.”

Mặc dù trong lòng có đề phòng, Dạ Vị Ương vẫn là chân thành cảm tạ đối phương, “Đợi ta sau khi tìm được bằng hữu, ta nhất định sẽ hảo hảo cảm ơn Lý công tử trợ giúp.”

“Chậm chạp không nói cho ta biết tên, hay là công tử ghét bỏ ta.” Lý Uyên dẫn theo chút trêu đùa nói.

“Đương nhiên không phải, chính là...” Dạ Vị Ương cho tới bây giờ không phải người biết nói dối, nhất thời khó xử.

Lý Uyên cười nheo ánh mắt, lời nói sau đó làm cho Dạ Vị Ương triệt để kinh hãi: “Chính là người thân là mệnh quan triều đình, hoàng đế sủng thần, không dám nói với người Đông đảo quốc như ta thân phận chân chính, đúng không?”

“Dạ Vị Ương, Dạ đại nhân?!”

Hết chương thứ ba mươi một

157. Quyển 3 - Chương 32: Tặc Thuyền

Chương thứ ba mươi hai – Tặc thuyền

...

Từ miệng Lý Uyên niệm ra tên hắc, phản ứng đầu tiên của Dạ Vị Ương chính là lớn tiếng kêu cứu, nhưng trước khi hắc kịp phát ra âm thanh người nọ rất nhanh lấy tay bịt miệng hắc.

Dạ Vị Ương nhất thời kinh hãi, một bên che chở tiểu hồ ly trong lòng, một bên giơ chân đá tới.

“Trong phòng ngoài phòng đều là người của ta, ta khuyên đại nhân vẫn là không nên giãy dụa mới tốt, miễn cho bị thương chính người.”

Một phen đem chủ thủ sáng chói đặt ở cổ Dạ Vị Ương, cũng làm cho nam nhân đang giãy dụa im lặng xuống.

Gặp Dạ Vị Ương không còn tái chống cự, Lý Uyên cười cười thu hồi chủ thủ, giống như không có chuyện gì ngồi xuống, “Kể thức thời là trang tuần kiệt, Dạ đại nhân là người thông minh.”

“Người rốt cục là ai?”

Mới thoát khỏi sóng thần, cũng không nghĩ gặp phải tên lai lịch không rõ này, Dạ Vị Ương nghi hoặc nhìn đối phương, nhưng hắc không biết người kia là ai, một chút ấn tượng cũng không có, chẳng lẽ là cừu gia của “Dạ Vị Ương” trước kia?

Ha, “Dạ Vị Ương” này lúc trước chọc không ít người a.

“Ngoại giới nghe đồn người rơi xuống vách núi về sau bị mất trí nhớ, xem ra lời đồn quả nhiên không giả, Dạ Vị Ương, người thế nhưng ngay cả ta cũng không nhớ rõ.” Lý Uyên nhìn Dạ Vị Ương ánh mắt có chút phức tạp, như là dò xét, đánh giá, hoặc như đang nhìn một kẻ xa lạ.

Bỗng dưng bật cười, Lý Uyên nhìn nam nhân trên mặt một mảnh trầm tĩnh nói: “Bất quá không quan hệ, làm một lão bằng hữu, ta có thể giảng cho người một chút chuyện dĩ vãng, tốt xấu người và ta từng quen biết, đúng không?”

Ngoài cửa đi vào hai nữ tử thoạt nhìn giống như thôn phụ, cầm trong tay mảnh vải cùng dây thừng hương Dạ Vị Ương đi qua.

“Chờ một chút.” Dạ Vị Ương cau mày, liếc nhìn Lý Uyên nói: “Nếu người buộc ta đi chỗ nào, ta sẽ đi theo người, chính là dây thừng và miếng vải đó liền miễn đi, ta sẽ không xằng bậy.”

Dạ Vị Ương không thể khiến chính mình bị trói, hắc nếu bị trói thì tiểu hồ ly phải làm sao, hiện tại vẫn chưa có biện pháp đào thoát, chỉ có thể nghĩ cách khiến bản thân thoải mái một chút.

Gặp Lý Uyên dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắc, Dạ Vị Ương cười khổ: “Ta bây giờ bộ dáng thế này đừng nói là chạy trốn, cho dù đi hai bước đều thấy suyễn, người của người nhiều như vậy, chẳng lẽ không trông nổi một Dạ Vị Ương?”

“Ha hử, được.” Lý Uyên ngược lại đồng ý, nâng tay ý bảo thuộc hạ lui xuống, hắc đi tới trước mặt Dạ Vị Ương hơi lo lắng lưng, đối với ánh mắt kiên định của nam nhân nói: “Người tốt nhất an phận một chút, nếu hô lên một tiếng, ta cũng không ngại trực tiếp giết người.”

Dạ Vị Ương cúi đầu tránh đi ánh mắt thâm hàn của đối phương, kéo quần áo đắp lên người tiểu hồ ly, Lý Uyên nhìn hành động Dạ Vị Ương cũng không nói gì.

“Dem hắc đi, nếu hắc dám làm gì mờ ám, trực tiếp đánh chết.”

Để lại một câu, Lý Uyên xoay người liền ly khai.

Hai nữ tử dáng vẻ thôn phụ tuy rằng không lấy dây thừng trói hắc nhưng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Dạ Vị Ương, khẩu khí không tốt quát lớn: “Đi!”

Còn có thể làm sao bây giờ, đi thì đi thôi.

Vừa được nghỉ ngơi chốc lát Dạ Vị Ương đứng dậy, bên cạnh hai thôn phụ liền tiến lên trái phải kẹp lấy cánh tay hắc, xách Dạ Vị Ương thất tha thất thểu ra cửa.

Ngoài trời dương quang chói mắt làm cho Dạ Vị Ương híp lại con ngươi, ở hai thôn phụ kề Dạ Vị Ương lên một chiếc xe ngựa, trực tiếp đẩy người vào trong, cửa xe ngựa nhanh chóng “phanh” một tiếng đóng lại.

Tứ bề tối đen như mực, trong xe ngay cả cửa sổ cũng không có.

Dạ Vị Ương thử sờ xung quanh, trống không một mảnh, hắn ủ rũ tựa vào góc xe ngựa, thực nhanh cảm giác được xe ngựa xóc nảy, cũng không biết người kêu Lý Uyên muốn mang hắn đi đâu.

Nhưng Dạ Vị Ương tin tưởng, người nọ sẽ không nói đùa với hắn, hắn nếu dám lớn tiếng kêu cứu, có thể tìm được người tới cứu hắn không thì chưa biết, nhưng mạng khẳng định không còn.

Hít sâu hai hơi, Dạ Vị Ương quyết định trước nghỉ ngơi chốc lát, hắn thật mệt sắp điên.

Về phần sau này làm gì, thì phải nghỉ ngơi tốt mới có khí lực tính toán.

Trong ngực tiểu hồ ly ngọt ngào ngủ say khiến Dạ Vị Ương an tâm không ít, khủng hoảng bị bắt cóc cũng dần lắng xuống.

Dạ Vị Ương cúi đầu khẽ hôn lên trán tiểu hồ ly, trong lòng ấm áp.

Chỉ cần tiểu hồ ly còn bên người hắn là tốt rồi, chỉ cần tiểu hồ ly an toàn là đủ rồi.

” ” ” ” ”

” ” ” ” ”

“Phanh”

Âm thanh đột nhiên vang lên khiến nam nhân đang ngủ say sợ đến mức tỉnh lại, tiểu hồ ly yên lặng trong ngực hắn cũng bừng tỉnh, Dạ Vị Ương phản ứng đầu tiên là đem tiểu hồ ly bảo hộ trong lòng.

Cửa xe ngựa mở ra ánh sáng chói mắt khiến Dạ Vị Ương có chút khó chịu, hắn hơi híp mắt nhìn người đứng bên ngoài xe ngựa, rất nhanh nghe được tiếng cười của Lý Uyên.

“Dạ đại nhân đúng là thích nghỉ trong mọi hoàn cảnh a, đã tỉnh ngủ?”

Ánh mắt còn chưa thích ứng, Dạ Vị Ương đã bị hai người túm từ trong xe ngựa lôi ra ngoài, bởi vì nhất thời ôm tiểu hồ ly trong ngực người có chút mất trọng tâm, Dạ Vị Ương vừa ra liền ngã xuống mặt đất.

Lưng đập vào mặt đất gập ghềnh vô cùng đau đớn, Dạ Vị Ương hít một ngụm lương khí cũng thấy rõ tình huống trước mắt.

Bọn họ đã đi tới bờ biển vừa trải qua cơn sóng thần, bên tai mơ hồ nghe được thanh âm sóng biển đập vào tảng đá, mà người tự xưng Lý Uyên đến từ Đông quốc đảo kia từ trên cao nhìn xuống một thân chặt vật của hắn, trong mắt không hề có nửa điểm đồng tình.

“Mang hắn lên thuyền.” Thản nhiên liếc nhìn Dạ Vị Ương một cái, Lý Uyên quay đầu bỏ đi.

Dạ Vị Ương bị hai nữ nhân tráng kiện bộ dáng thôn phụ tựa như con gà bị xách lên, nửa tha nửa túm đem tới con thuyền đậu gần bờ biển.

Dạ Vị Ương trong lòng có chút kỳ quái, thuyền bè không phải vừa rồi đều bị sóng thần đánh hư rồi sao?

“Các người không sợ sóng thần đánh tới nữa?” Hắn nhìn Lý Uyên phía trước hỏi.

“Người chẳng lẽ đã quên, ta là người Đông đảo quốc, Đông đảo quốc chúng ta dựa vào biển rộng mà sống, nếu ngay cả khi nào biển động cũng không biết, còn như thế nào sống sót, người nói xem, Dạ đại nhân?”

Lý Uyên quay đầu nhìn nam nhân cơ hồ là bị lôi đi, mỉm cười đối với hai nữ nhân nói: “Các người ôn nhu một chút, đừng đem Dạ đại nhân cấp phá hỏng.”

Dạ Vị Ương còn đang muốn hỏi hắn trước kia cùng người này có thù oán gì, đã bị hai nữ nhân tráng kiện lôi vào khoang thuyền, đứng trước cửa liền đẩy hắn vào, sau đó “cạch” một tiếng, không cần phải nói cũng biết cửa đã bị khóa lại.

“Ngao ngô...”

Trong ngực tiểu hồ ly tựa hồ có chút bị dọa đến, càng không ngừng phát ra tiếng ô ô nỉ non như khóc, Dạ Vị Ương không biết lúc này hắc tử có phải hay không đã làm tiểu hồ ly bị thương.

Gặp trong phòng có cái giường nhỏ liền nhanh chóng đi tới ngồi xuống, vừa xoa vừa ôn nhu hống.

“Cục cưng ngoan a, không sợ a, phụ thân ở đây, phụ thân ở đây.”

Tiểu hồ ly nhuyển thủ nhuyển cước giãy dụa từ trong đồng quần áo lộ đầu ra, vươn đầu lưỡi liếm ngón tay Dạ Vị Ương, thấp giọng “ô ô” vài tiếng làm cho Dạ Vị Ương nhin không được giơ khoe miệng, tiểu gia khỏa này cứ nhiên muốn an ủi hắc tử.

“Cục cưng ngoan, chúng ta sẽ không có việc gì, người chẳng lẽ quên phụ thân người lợi hại thế nào rồi sao, bọn họ nếu không đến cứu chúng ta, chúng ta cũng không cần bọn họ.”

Hiện giờ hắc tử đã mất đi lực lượng cứu vĩ hồ, tiểu hồ ly tuy rằng kế thừa lực lượng cứu vĩ hồ chính là còn quá nhỏ, nhiều lắm chỉ có thể câu thông với phụ thân nó, muốn cho tiểu hồ ly làm chuyện gì cũng không có biện pháp.

Nếu lấy năng lực một người đi đối phó với vô số địch nhân bên ngoài thì quá mức miễn cưỡng, dù sao hắc tử cũng không phải diễn viên Hollywood, anh hùng cứu cả thế giới.

Huống hồ diễn viên cũng là người bình thường, không phải bản lĩnh siêu năng lực mà là toàn thân mang đầy móc treo.

Làm sao giống như hắc tử, một nắng hai sương, xe ngựa đi gấp, vừa tới liền gặp sóng thần, vừa sinh xong đứa nhỏ còn chưa được nằm than như trong truyền thuyết, ra ngoài liền bị kẻ xấu bắt cóc.

Đây nào phải diễn viên siêu nhân được bố trí cứu rồi nhân loại, mà là vở kịch bi tình nam nhân xuyên việt khổ bức bị số phận chà đạp đang đợi người tới cứu.

Dạ Vị Ương ôm tiểu hồ đi đến bên cửa sổ, căn phòng mở ra một cánh cửa nho nhỏ, tuy nói không lớn nhưng đủ cho hắc tử nhảy ra.

Đáng tiếc a, hắc tử hiện tại không có cách gọi kinh ngư đến để cho hắc tử cười, bằng không liền có thể làm cho kinh ngư đưa hắc tử cùng tiểu hồ ly chạy trốn vào bờ, lấy tốc độ của thuyền bây giờ, Lý Uyên khẳng định đuổi không kịp bọn họ.

Bất quá Dạ Vị Ương biết, nếu lúc này hắc tử nhảy xuống, tám chín phần mười là bị chết đuối.

Dạ Vị Ương đóng cửa sổ lại, gió có phần lớn, để tiểu hồ ly bị lạnh sẽ không tốt.

Hắc tử lần nữa trở lại bên giường, phòng này không lớn, liếc mắt một cái liền thấy, trừ bỏ một bàn một ghế, còn có cái giường nhỏ hắc tử đang ngồi thì không có đồ vật gì khác.

Dạ Vị Ương kéo chăn để tiểu hồ ly ngủ bên cạnh hắc tử, vật nhỏ này tuy rằng mới sinh chưa bao lâu, nhưng thân hình tương đương hài tử một tuổi của nhân loại bình thường.

Tiểu hồ ly không biết tình cảnh hiện tại của phụ thân nó có bao nhiêu không xong, giống như đứa nhỏ bình thường vui vẻ cười nói lú lú, ăn no ngủ say liền bắt đầu ầm ĩ, cái đuôi ngắn ngủn miễn bàn có bao nhiêu đáng yêu.

Dạ Vị Ương bị tiểu hồ ly chọc cười, hắc tử một bên cùng hài tử ngoạn, một bên thì thầm nói: “Phụ thân còn chưa đặt tên cho người, gọi người là... Dạ Thiên Hữu, thế nào?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Thiên Hữu a Thiên Hữu, nếu vạn nhất phụ thân mất, phụ thân cũng hy vọng lão thiên gia có thể phù hộ người trưởng thành khỏe mạnh kiện khang.”

Dạ Vị Ương ở trên giường nằm xuống, đem tiểu hồ ly kéo vào ngực mình, hắc tử nhìn đôi mắt to tròn ngốc ngốc của tiểu hồ ly cười nói: “Thiên Hữu, vì người cùng với các cha của người, phụ thân sẽ cố gắng sống sót.”

Bởi vì phụ thân, luyện tiếu người một mình đơn độc lớn lên.

158. Quyển 3 - Chương 33: Cường Cường Liên Thủ [1]

Chương thứ ba mươi ba – Cường cường liên thủ [1]

...

Đại dương mênh mông mờ mịt trải qua cơn sóng thần trở nên phá lệ yên tĩnh, thời điểm ban ngày xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trên mặt biển xanh lam một mảnh ba quang lân lân, giống như vô số miếng vàng vỡ lóng lánh thập phần xinh đẹp.

Dạ Vị Ương không có đi xem cửa phòng đã mở ra hay chưa, hẳn biết cho dù cửa mở bản thân cũng không có khả năng trốn thoát, lấy tình cảnh hiện tại tốt nhất vẫn là nằm trên giường nghỉ ngơi.

May mắn Lý Uyên kia đối đãi tù nhân coi như nhân từ, đồ ăn mỗi ngày đều đem tới, mùi vị cũng tạm tạm, ở Dạ Vị Ương xin hẳn một ít sữa bò, hẳn cũng sai người mang đến.

Nhìn Dạ Vị Ương mỗi lần trước khi ăn cơm đều kiên nhẫn cấp tiểu hồ ly ngực uy sữa, Lý Uyên dẫn theo vài phân châm chọc nói: “Trước kia ven đường con chó cắn đường người, người sai người mang con chó đánh chết, hiện giờ mất đi trí nhớ, liền đem một con tiểu hồ ly giống như hài tử mà cưng chiều a.”

“Nếu như không phải gương mặt này chưa từng thay đổi qua, ta thực không có cách tin tưởng người là đại nịnh thần Thiên quốc đỉnh đỉnh đại danh Dạ Vị Ương.”

“Lý công tử, chúng ta trước kia có mâu thuẫn gì sao?” Dạ Vị Ương một bên cẩn thận cấp tiểu hồ ly uy sữa, một bên hỏi.

Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, hẳn cho dù biết tình hình bên trong cũng vô pháp làm gì đối phương, nhưng hẳn vẫn muốn hiểu vì sao mình lại bị bắt.

“Vấn đề này, người nên đi hỏi tên đã chủng Tịch Thiên Thương kia.”

Theo trong miệng Lý Uyên, Dạ Vị Ương ngoài ý muốn nghe được một cái tên, vốn tưởng rằng người này cùng hẳn trước kia có mâu thuẫn, không nghĩ tới cư nhiên cùng Hoàng thượng có quan hệ.

Người này thế nhưng gọi Tịch Thiên Thương là “đã chủng”, xem ra Lý Uyên này không đơn giản như hẳn tưởng tượng.

“Hoàng thượng không ở đây, ta như thế nào hỏi hẳn a, chính là Lý công tử xưng hô Hoàng thượng là đã chủng, chẳng lẽ các người trước kia từng nhận thức?”

Dạ Vị Ương vừa hỏi xong, Lý Uyên liền ngửa đầu cười lớn.

“Dạ Vị Ương a Dạ Vị Ương, ta nguyên tưởng rằng người đang giả ngu, không nghĩ tới người đem chuyện tình trước kia quên sạch sẽ chẳng chút dư thừa, bộ dáng này của người ngược lại làm ta không đành lòng ném người xuống biển uy cá.”

“Nguyên lai Lý công tử tính toán đem ta ném xuống biển uy cá.” Không biết vì đối phương có quan hệ gì đó với Tịch Thiên Thương hay không, thời điểm Lý Uyên ngửa đầu cười lớn Dạ Vị Ương cảm thấy rất có hương vị Tịch Thiên Thương.

Một cái ý tưởng điên cuồng lớn mật xuất hiện trong đầu Dạ Vị Ương, hẳn liền cau mày, thử hỏi: “Lý Uyên chính là tên thật của người sao?”

“Nhớ lại cái gì sao?” Người nọ ngừng cười, lạnh lùng nhìn Dạ Vị Ương, đôi con ngươi thâm thúy lộ ra vài phần băng hàn, người Đông đảo quốc? Ta cho tới bây giờ chưa từng là người của Đông đảo quốc gì đó.

Không tiếp tục nhìn Dạ Vị Ương, Lý Uyên đứng dậy đi tới bên cửa sổ, hẩn nhìn ra đại dương yên tĩnh, thanh âm thần nhiên lại giống như biển rộng sóng ngầm mãnh liệt, tùy thời bạo phát dâng trào tựa như sóng thần phá hủy hết thảy.

“Người đã quên, nhưng ta còn nhớ rõ, ta đều nhớ rõ!”

“Chủ nhân Thiên quốc này, vốn nên là ta Tịch Thiên Nguyên! Mà không phải là tên dã chủng Tịch Thiên Thương kia!”

Lời nói này khiến Dạ Vị Ương cả kinh suýt nữa ngã nhào xuống đất, hẩn không biết Tịch Thiên Nguyên là ai, nhưng có thể đoán ra nam nhân trước mặt cùng Tịch Thiên Thương nhất định có quan hệ.

Một năm trước, hẩn từng nghi hoặc vì cái gì trong kinh thành không có huynh đệ nào của Tịch Thiên Thương, sau lại nghe Lưu Bá Hề ngẫu nhiên đề cập, vài năm trước khi Tịch Thiên Thương đăng cơ, nhóm hoàng tử phần lớn là bị ám sát chết, hoặc là bệnh chết, còn một số đang ở địa phương bên ngoài kinh thành “dưỡng lão”.

Hiện giờ nghĩ lại, chính quyền thay đổi thường dẫn theo huyết vũ tinh phong, Tịch Thiên Nguyên có lẽ là hoàng tử trước kia cùng Tịch Thiên Thương cạnh tranh ngôi vị hoàng đế.

Cái gì mà Côn Châu rối loạn, cái gì mà quan viên cấu kết, cái gì mà hải tặc thường xuyên quấy nhiễu, tất cả đều là một hồi âm mưu được tính toán trước.

Dạ Vị Ương nhìn nam nhân tự xưng Tịch Thiên Nguyên trước mặt, nếu cẩn thận nhìn kỹ, đôi mắt đích xác cùng Tịch Thiên Thương có vài phần tương tự, nhưng hai người dù sao cũng không phải thân huynh đệ, chỉ là gần giống mà thôi.

Gặp Tịch Thiên Nguyên hướng phía mình đi tới, Dạ Vị Ương không thể tránh né liền ôm sát tiểu hồ ly vào ngực, cảnh giác nhìn đối phương.

“Là một phế vật, Tịch Thiên Thương chẳng những không giết ngươi, ngược lại còn để ngươi thăng quan tiến chức, lấy tính cách tàn nhẫn quyết đoán của hẩn quả thực kỳ quái.”

Tịch Thiên Nguyên cười nói: “Dạ đại nhân sợ cái gì, ta nếu muốn giết ngươi thì đã sớm động thủ, chẳng lẽ còn giống như tên tiểu nhân đê tiện Tịch Thiên Thương thích giở trò đâm lén sau lưng người khác sao?”

Lời nói tràn đầy châm chọc Tịch Thiên Thương, Tịch Thiên Nguyên nhìn đồ ăn trên bàn, đối với Dạ Vị Ương rất có lễ độ nói: “Thời điểm ở Côn Châu ta nghe nói người ở Quảng Nam xây dựng công trình thủy lợi, nhờ vậy Quảng Nam năm nay đại mùa thu hoạch, dân chúng không còn chịu cảnh lũ lụt thiên tai, cuộc sống so với năm vừa rồi đúng là một trời một vực.”

“Có thể nghĩ ra ở Quảng Nam xây dựng thủy lợi, Côn Châu kiến tạo đê đập, Dạ Vị Ương ngươi hiện giờ từ sủng thần thị sắc cầu vinh trở thành hảo quan lợi nước an dân.”

Này là khen hẩn hay mắng hẩn a? Dạ Vị Ương âm thầm buồn bực, một bên nghe Tịch Thiên Nguyên nói hết.

“Tịch Thiên Nguyên ta từ trước đến nay kính trọng người tài, cũng quý trọng nhân tài, chỉ cần ngươi về sau đi theo bên cạnh ta, ta nhất định không bạc đãi ngươi.”

Tịch Thiên Nguyên cười nói: “Dạ đại nhân không cần vội vàng trả lời, ngươi hiện giờ mất trí nhớ, đại khái không nhớ trước kia Tịch Thiên Thương như thế nào lừa ngươi.”

Ở trong biển nghỉ ngơi ba ngày, thời điểm Dạ vị Ương rời thuyền cảm giác so với mấy ngày trước dễ chịu hơn rất nhiều, chẳng qua thân mình vẫn còn chút uể oải, với bộ dạng yếu đuối lúc này cho dù buông tha cho hẩn chạy trốn, hẩn cũng không chạy được bao xa.

Đang trong thời gian dụ dỗ Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Nguyên sẽ không để thuộc hạ trối Dạ Vị Ương, nhưng vấn đề hai nữ nhân tráng kiện kia canh giữ bên người hẩn.

Dạ Vị Ương theo Tịch Thiên Nguyên lên đảo đi đến một chỗ cực kỳ xa hoa, người nọ an bài hẩn ở trong tiểu viện thoạt nhìn rất thư thích, tuy rằng so ra kém thượng thư phủ ở thiên kinh, chính là với căn phòng đơn sơ khi trên thuyền thì tốt hơn nhiều lắm.

Dạ Vị Ương làm sao dám chọn ba lấy bốn, với tình cảnh và thân phận hiện tại của hắn, không có đem hắn tống vào lao ngục hắn đã cảm tạ trời đất.

Phổng chừng cảm thấy tiểu hồ ly còn chưa dứt sữa kia sẽ không tạo thành nguy hại gì, Tịch Thiên Nguyên cũng không để ý tới Dạ Vị Ương thủy chung luôn ôm tiểu hồ ly trong lòng che chở giống như bảo bối, thuận nước giong thuyền, dứt khoát hào phóng để cho Dạ Vị Ương ôm tiểu hồ ly vào trong viện trú ngụ.

Dạ Vị Ương và tiểu hồ ly thư thư phục phục tắm rửa sạch sẽ, sau khi đổi qua quần áo mới, liền gọi người mang đồ ăn vào.

Ngày hôm sau thức dậy, Dạ Vị Ương không có nhìn thấy Tịch Thiên Nguyên, trong lòng hắn mang đầy lo lắng cùng bất an, ở trong phòng uy tiểu hồ ly ăn no, dùng chút điểm tâm liền thử ly khai phòng.

Trên đường đi tuy rằng gặp người nhưng không ai ngăn cản hắn, Dạ Vị Ương ở trong viên tản bộ dưới ánh dương quang, tới ngày hôm nhất định đã xảy ra chuyện, bằng không sẽ không có nhiều người cảm được chạy tới chạy lui như vậy.

Khuya đêm hôm qua giống như có nhiều người tìm kiếm gì đó, không ngừng âm ỉ.

Ngay tại lúc Dạ Vị Ương đứng dưới thái dương phát ngốc, cửa viện bị người đẩy ra.

Tịch Thiên Nguyên cầm trong tay phong thư hướng Dạ Vị Ương đi tới, trên mặt là tiểu ý thần nhiên lạnh lùng.

“Không nghĩ tới Tịch Thiên Thương đang ở Côn Châu, đúng là trời cũng giúp ta.”

Dạ Vị Ương trong lòng lộp bộp hai tiếng, hành tung Tịch Thiên Thương đã bại lộ?

Gặp Dạ Vị Ương trên mặt có dị sắc, Tịch Thiên Nguyên cười nói: “Dạ đại nhân tựa hồ rất kinh ngạc a?”

“Có lẽ Dạ đại nhân đã quên, còn tưởng rằng Tịch Thiên Thương sủng người, bất quá Dạ đại nhân nên biết, lúc trước Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề chẳng qua đem người trở thành quân cờ, để người thay bọn họ làm chuyện xấu, đợi người vô dụng, bọn họ liền sai người nguy trang thành thích khách đẩy người xuống vách núi, cho nên mới khiến người bị mất trí nhớ.”

Chuyện này Dạ Vị Ương đương nhiên biết, năm đó Kiến An công chúa trước khi đẩy hắn xuống hồ đã nói với hắn, sau đó quay lại thiên kinh, Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề cũng thẳng thắn nói rõ cho hắn.

Mặc dù như thế, Dạ Vị Ương vẫn giả bộ kinh ngạc: “Vương gia cho rằng ta sẽ tin tưởng lời người nói sao?”

“Ta tự nhiên biết người sẽ không tin tưởng lời ta, nhưng ta nhớ rõ, Dạ đại nhân vì Tịch Thiên Thương tự mình đi Quảng Nam khởi công xây dựng thủy lợi, kết quả bị người Bắc Thần quốc bắt đi, hiện giờ tới Côn Châu suýt nữa bị sóng thần chìm chết.”

Tịch Thiên Nguyên cười lạnh một tiếng: “Ha ha, Dạ đại nhân, Tịch Thiên Thương để người bôn ba vất vả như thế, đáng giá sao?”

Tịch Thiên Nguyên phổng chừng biết một ít chuyện xảy ra trong một năm này của Dạ Vị Ương, nhưng dù sao cũng là người ngoài cuộc, không biết rằng giữa Dạ Vị Ương cùng Tịch Thiên bọn họ tồn tại mối quan hệ phức tạp kia, càng không biết Dạ Vị Ương hiện tại đã không còn là Dạ Vị Ương lúc trước.

“Vương gia muốn nói gì?”

“Người có thể không tin ta, nhưng không thể không tin thư tay của Tịch Thiên Thương.” Tịch Thiên Thương cầm phong thư giao cho Dạ Vị Ương, nói: “Ta đề ra ba điều kiện, nếu hắn đáp ứng, ta để người trở về.”

“Phong thư này, chính là câu trả lời của hắn.”

Dạ Vị Ương tiếp nhận phong thư, hắn một tay ôm tiểu hồ ly, một tay nhìn chữ trong thư.

Tịch Thiên Nguyên cấp Tịch Thiên Thương đề ra ba điều kiện:

Thứ nhất, muốn Tịch Thiên Thương tự mình đến đổi lại an toàn cho Dạ Vị Ương.

Thứ hai, dùng Từ Thương Hải trao đổi Dạ Vị Ương.

Thứ ba, đem tất cả binh lực rút khỏi Côn Châu.

Không cần đáp ứng cả ba điều kiện, chỉ cần đáp ứng một trong số đó, Tịch Thiên Nguyên cũng sẽ thả Dạ Vị Ương, chính là Tịch Thiên Thương hồi âm đem cả ba điều kiện đều phủ quyết.

“Chữ viết của hần, người hần là có thể nhận ra.” Trong mắt dẫn theo vài phần trào phúng, Tịch Thiên Nguyên cười lạnh nói.

Hết chương thứ ba mươi ba

159. Quyển 3 - Chương 34: Cường Cường Liên Thủ [2]

Chương thứ ba mươi bốn – Cường cường liên thủ [2]

...

Dạ Vị Ương cảm thấy ngạc nhiên không phải bởi vì Tịch Thiên Thương không phái người đến xem hần, mà Tịch Thiên Nguyên cứ nhiên muốn dùng Từ Thương Hải trao đổi.

Từ Thương Hải là đề đốc thiên kinh viên thủ lĩnh thuộc hạ bên cạnh Tịch Thiên Thương, tuy nói hần rất ít tiếp xúc với Từ Thương Hải, nhưng thị vệ thiếp thân của hần Chức Hoa là do Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề an bài, đồng thời cũng là đồ đệ Từ Thương Hải.

Từ đó có thể thấy được Từ Thương Hải rất được Tịch Thiên Thương tín nhiệm, nói không chừng ngày trước Tịch Thiên Thương thuận lợi đăng cơ, Từ Thương Hải cũng trợ một phần lực.

“Đây là chữ của Hoàng thượng.”

Dạ Vị Ương nhìn chữ viết trên thư, Tịch Thiên Nguyên hỏi thế nào hần đáp thế đó, tuyệt đối không chủ động tỏ thái độ.

Nếu Tịch Thiên Nguyên muốn dùng cái này để hần nhìn rõ “chân diện mục” của Tịch Thiên Thương, hần liền chiều theo ý nguyện đối phương mà diễn, chính là Dạ Vị Ương sẽ không hoài nghi Tịch Thiên Thương thật sự tính toán vứt bỏ hần.

Gặp Dạ Vị Ương cúi đầu vẻ mặt có chút cô đơn, Tịch Thiên Nguyên liền thả lỏng ngữ khí, ngược lại thay Dạ Vị Ương bất bình.

“Dạ đại nhân, ta chẳng qua đưa ra ba điều kiện, thậm chí không cần Tịch Thiên Thương đáp ứng toàn bộ, chỉ cần hần đáp ứng một cái trong đó ta cũng có thể thả đại nhân trở về, nhưng người thấy đấy, Tịch Thiên Thương người này lãnh huyết vô tình, vong ân phụ nghĩa, không phải người đáng giá dựa vào.”

“Dạ đại nhân những năm gần đây vẫn đi theo Tịch Thiên Thương bên cạnh đốc sức, ngoài kia không ít kẻ chửi người nịnh thần gian thần, cũng là do Tịch Thiên Thương sai sử, đến cuối cùng danh dự cùng quang vinh đều thuộc về hần, hôm nay xảy ra sự tình liên cấp người một cái quay lưng vô tình.”

Một bên quan sát biểu tình Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Nguyên một bên thở dài nói, “Dạ đại nhân, chẳng lẽ người cam tâm bị người lợi dụng sau đó giống như phế vật bị vứt bỏ sao?”

“Thường nói, gần vua như gần cọp.” Dạ Vị Ương không có lập tức xuôi theo ý Tịch Thiên Nguyên, nếu đồng ý góp sức cho Tịch Thiên Nguyên, chỉ sợ khiến đối phương nghi kỵ.

Dạ Vị Ương vừa lộ ra nét mặt do dự thống khổ, vừa nén bi thương nói: “Một năm trước ta ngã xuống vách núi sau đó liền mất trí nhớ, lúc tỉnh lại tính tình đại biến coi như thay đổi thành con người khác, kỳ thực chính là trong mộng cảnh gặp được tiên nhân chỉ điểm.”

Dạ Vị Ương vì biến hóa của bản thân bắt đầu tìm một lý do, người cổ đại khó tránh khỏi có chút mê tín, tuy rằng không phải ai cũng lừa gạt được, nhưng phối hợp với những hành động cử chỉ trong một năm này của hần càng dễ dàng khiến người ta tin tưởng.

“Vị Ương cả đời không có bản lĩnh gì, cũng không có truy cầu cái gì, chỉ mong làm chút chuyện tạo phúc cho dân chúng.”

Cứ như vậy, liền giải thích được vì sao hần có thể kiến tạo công trình thủy lợi ở Quảng Nam, cùng với xây dựng đê đập cho Côn Châu.

Nếu Tịch Thiên Nguyên đã biết ban đầu là hần làm cho Lý tướng quân phái người sơ tán dân chúng lên núi, cũng chỉ có thể dùng lý do “tiên nhân chỉ điểm” lừa dối cho qua, bởi vì không còn cách giải thích nào khác.

Dạ Vị Ương sở dĩ muốn cho Tịch Thiên Nguyên biết chuyện này, chính là vì bảo mệnh.

Hần tuy rằng không phải cao thủ chính trị, nhưng cũng là người thông minh, từ hành động mấy ngày nay của Tịch Thiên Nguyên, nhìn cách nói chuyện cùng sắc mặt, người này có lẽ là muốn mượn sức hần, nhưng phần tâm tư này còn chưa đủ kiên định.

Không đủ kiên định sẽ có ý nghĩ nguy hiểm, Dạ Vị Ương chỉ có thể tìm biện pháp, tăng thêm phân lượng của hần trong lòng Tịch Thiên Nguyên, làm cho đối phương đừng dễ dàng giết hần là được.

“Còn có loại chuyện này?” Quả nhiên, Tịch Thiên Nguyên nghe xong liền lộ thần sắc kinh ngạc, sau đó giống như bừng tỉnh đại ngộ nói: “Khó trách người cùng trước kia tuyệt không giống.”

Nếu Tịch Thiên Nguyên trước kia từng quen biết với Dạ Vị Ương, khẳng định cũng biết “Dạ Vị Ương” chỉ là một cái gổi thêu hoa, làm sao hiểu được cái gì là xây dựng quốc gia, càng không cần nói tới chuyện tạo phúc cho dân.

“Dạ Vị Ương không nghĩ làm đại quan gì, cũng không để ý người trong thiên hạ đánh giá ta thế nào, nói ra không sợ vương gia chê cười, ta chỉ muốn đem những gì học được trong mộng, làm cho dân chúng trong thiên hạ không còn chịu đói, không còn chịu lạnh, có nhà để về.”

Dạ Vị Ương không nói hần sẽ phản bội Tịch Thiên Thương, hay là đầu quân cho Tịch Thiên Nguyên.

Từ xưa đến nay, kẻ phản bội người khác đều không có kết cục tốt.

Đừng nhìn Tịch Thiên Nguyên lúc này ăn nói dễ nghe, chính là trong đầu đối phương khẳng định đã có ý niệm “người hôm nay phản bội Tịch Thiên Thương, ngày mai nói không chừng cũng sẽ phản bội ta”.

Thời điểm còn có thể lợi dụng, hần tự nhiên sẽ tận tâm lợi dụng, một khi đã vô dụng, hần sẽ không đem kẻ từng có quá khứ phản bội giữ lại bên người.

“Thiên quốc có quan viên như Vị Ương thật đúng là phúc của Thiên quốc, đáng tiếc Tịch Thiên Thương kia không phải huyết mạch chính thống Thiên gia, chỉ là tên tiểu nhân đề tiện cướp ngôi vị hoàng đế, người ngấm lại, người như vậy có thể tạo phúc cho dân sao?”

Tịch Thiên Thương nhất mực bám theo đề tài này nói với Dạ Vị Ương, không ngừng phê phán Tịch Thiên Thương huyết thống không thuần khiết, không có tư cách kế thừa hoàng vị, xong rồi lại uyển chuyển tỏ vẻ hiện giờ có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước chỉ có mình hần mà thôi.

Sau đó hiểu kì sự tình Dạ Vị Ương trong mộng gặp được tiên hủi han một chút, Dạ Vị Ương tùy tiện lộ ra một ít, nhưng sau đó lấy lý do “thiên cơ không thể tiết lộ” làm có thoái thác.

Tịch Thiên Nguyên tựa hồ có chút tin tưởng lời hần, ngữ khí vui mừng hơn hử, đã muốn vỗ ngực cam đoan sau này đợi hần lên làm hoàng đế sẽ ban cho Dạ Vị Ương quyền cao chức lớn, vì nước dốc sức, vì dân tạo phúc.

Nói chuyện hồi lâu, ngoài cửa một thuộc hạ tiến vào bên tai thấp giọng nói gì đó, Tịch Thiên Nguyên vừa rồi còn mặt tươi như hoa nhất thời biến sắc, nói mấy câu Dạ Vị Ương hảo hảo nghỉ ngơi, hần liền xoay người vội vã ly khai.

” ” ” ”

” ” ” ”

Tịch Thiên Nguyên tạm thời sẽ không đối với hần động sát tâm, nhưng Dạ Vị Ương hiểu được tình cảnh trước mắt không được khả quan cho lắm.

Tịch Thiên Nguyên thoát nhìn là kẻ có lòng đa nghi cảnh giác rất cao, bây giờ tuy rằng đối đãi hần như thượng khách, nhưng vẫn không cho phép Dạ Vị Ương bước ra khỏi cửa viện một bước.

Theo biểu tình vừa rồi của Tịch Thiên Nguyên, hần là bên ngoài đã xảy ra sự tình gì đó khiến hần lo sợ.

Ôm tiểu hồ ly đang ngủ ngồi lại trong phòng, Dạ Vị Ương suy nghĩ về phong thư của Tịch Thiên Thương, chậm rãi vuốt ve.

Đầu tiên Tịch Thiên Nguyên một bên muốn mượn sức hần, một bên lại chạy đi đàm điều kiện với Tịch Thiên Thương, có thể thấy người này không quang minh chính đại như bề ngoài, tâm kế thâm sâu.

Hơn nữa tốc độ còn quá nhanh, hần bị bắt đến Đông đảo chưa tới mấy ngày, bên kia Tịch Thiên Nguyên cùng Tịch Thiên Thương đã thư từ qua lại, điều gì khiến Tịch Thiên Nguyên gấp gáp muốn đàm điều kiện với Tịch Thiên Thương như vậy?

Chỉ đơn giản khiến cho Dạ Vị Ương nhìn rõ “chân diện mục” Tịch Thiên Thương? Hần là kẻ gốc mới tin loại chuyện này.

Khả năng lớn nhất làm Tịch Thiên Nguyên sốt ruột chính là, Tịch Thiên Thương bọn họ đã phát hiện sự tồn tại của Đông đảo.

Thậm chí còn muốn phái binh tập kết, cho nên Tịch Thiên Nguyên muốn làm cho Tịch Thiên Thương lui binh khỏi Côn Châu.

Tiếp theo vài ngày, khẳng định mặc kệ là hần hay tiểu hồ ly đều sẽ không thoát, nam nhân kia cự tuyệt Tịch Thiên Nguyên như vậy chính là đẩy hần vào tuyệt lộ, Tịch Thiên Nguyên nếu phát hiện Dạ Vị Ương không còn tác dụng, phỏng chừng một đao chém chết.

Dù sao loại nhân tài như Dạ Vị Ương, ta không có người khác cũng đừng hòng có.

Tịch Thiên Thương vì cái gì phải làm như vậy? Suy cho cùng, hành động kia chính là đẩy hần cùng tiểu hồ ly rơi vào hiểm cảnh.

Nhưng Tịch Thiên Thương từ chối tất cả yêu cầu của Tịch Thiên Nguyên, Dạ Vị Ương sẽ không bởi vì vậy mà oán hận hay hoài nghi đối phương, chỉ đơn giản nghĩ người nọ khẳng định có đạo lý của mình.

Chẳng qua là, buổi tối ngày thứ tư hần ở Đông đảo, Dạ Vị Ương liền biết ý đồ tuyệt cảnh phùng sinh của Tịch Thiên Thương.

Ban đêm lúc ăn cơm, Dạ Vị Ương vẫn như thường lệ có chút lo nghĩ bất an cùng tiểu hồ ly ngồi trên giường, hần rất muốn suy nghĩ theo hướng tích cực, nhưng nếu thật sự xảy ra tình huống nguy hiểm, dù hần liều mạng cũng phải để tiểu hồ ly chạy trốn.

Hiện giờ đám người Tịch Thiên Nguyên đối với tiểu hồ ly trong ngực hần không có nhiều hoài nghi, phỏng chừng nghĩ rằng chính là sủng vật mà thôi, như vậy với tiểu hồ ly ngược lại là chuyện tốt.

“Thiên Hữu, ta biết ngươi có thể nghe hiểu lời phụ thân, nếu tiếp qua vài ngày không ai đến cứu chúng ta, thì ngươi tìm cơ hội chạy trốn đi nhé?”

Dạ Vị Ương lưu luyến nhìn vật nhỏ ghé vào lòng hần làm nũng, hần luyến tiếc vật nhỏ này, đừng nói là xa cách, để vật nhỏ rời hần trong chốc lát, hần phỏng chừng sẽ lo lắng muốn chết.

“Trên đảo khẳng định có không ít động vật, ngươi hiện giờ nhỏ như vậy, có thể gọi điều hâu trên trời mang người đi, rời khỏi Đông đảo trở về Thiên quốc...”

“Ô ô ô!” Vừa nghe đến phải rời khỏi Dạ Vị Ương, tiểu hồ ly ủy khuất khóc lên, hai tiểu trảo thệt hồ hồ dùng sức bắt lấy ngón tay Dạ Vị Ương không chịu buông, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Đừng khóc, đừng khóc!”

Dạ Vị Ương đau lòng không thôi, hần vội vàng đem vật nhỏ ôm vào lòng, nói ra những lời này bản thân hần cũng rất khó chịu, nhưng tới thời điểm nguy cấp, hần chỉ có thể bảo trụ tiểu hồ ly.

Tuy rằng khó chịu, Dạ Vị Ương vẫn một bên hống tiểu hồ ly, thấp giọng nói: “Sau khi trở lại Thiên quốc, người nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được ở trước mặt người lạ biến thành người, tận lực tránh tiếp xúc với người khác, nghĩ biện pháp đến miếu tự ở Ngọc Hành sơn, biết không?”

“Chỉ cần tới Ngọc Hành sơn, có thể tìm được các cha của người, bọn họ sẽ hảo hảo chiếu cố người.”

Chính là nghĩ đến phải cùng tiểu hồ ly tách ra, tâm Dạ Vị Ương đều đau đến khó thở, này quá mức chịu đựng đối với hắn, so với cái chết càng khổ sở hơn.

Tiểu hồ ly khóc đến lợi hại, dùng sức chui vào lòng Dạ Vị Ương, bé mặc dù không phải đặc biệt hiểu được đã xảy ra sự tình gì, chính là nhìn thấy bộ dáng Dạ Vị Ương khó chịu bé cũng khó chịu, nghe thấy sắp phải rời xa Dạ Vị Ương, tiểu hồ ly khóc không chịu ngừng, chọc người đau lòng.

Gặp tiểu hồ ly khóc đến thương tâm như vậy, nguyên bản chỉ khó chịu Dạ Vị Ương nhìn không được bắt đầu chảy nước mắt.

Hắn nhớ tới chính mình một người vất vả sinh hạ tiểu hồ ly, còn chưa làm cho tiểu hồ ly ở bên cạnh hắn nghỉ ngơi vài ngày, lúc này còn sắp lưỡng xứ ngăn cách, trong lòng lập tức khổ sở không chịu nổi, một tay che miệng liền nức nở lên.

Chuyện tối tàn nhẫn trên đời, chính là cho người cuộc sống quá mức tốt đẹp, rồi lại ngạnh sinh sinh đoạt đi.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên từng trận âm ỉ, Dạ Vị Ương vội vàng dùng tay áo lau nước mắt, hống vật nhỏ vào trong giường dùng chăn che lại.

Ngay sau đó cửa phòng bị người đẩy ra, đã trễ thế này còn ai lại đây?

Dạ Vị Ương tránh không được khẩn trương, sợ lúc này xảy ra biến cố gì, hoặc là người nào muốn bắt hắn đi, hắn ngồi trên giường gắt gao siết chặt quần áo nhìn người vừa tới.

Nam nhân diện vô biểu tình xuất hiện trong tầm mắt Dạ Vị Ương, Dạ Vị Ương thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng.

“Người?!”

Dạ Vị Ương không thể tin người đột nhiên xuất hiện này, trái tim bang bang bang đập mạnh, như thế nào lại là... Bắc Thần Diêu Quang?!

Hết chương thứ ba mươi bốn

160. Quyển 3 - Chương 35: Cường Cường Liên Thủ [3]

Chương thứ ba mươi lăm – Cường cường liên thủ [3]

...

“Vị Ương, gặp trăm kinh ngạc vậy sao?”

Trong chớp mắt nhìn thấy gương mặt mang theo nước mắt của Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang đáy mắt thâm thúy hiện lên tia gợn sóng, nhưng nam nhân thâm trầm này rất nhanh che giấu tình tự.

Dạ Vị Ương nhìn Bắc Thần Diêu Quang tựa như lần đầu tiên gặp mặt khiến người ta sợ hãi, thâm trầm, phức tạp, lạnh lùng mang theo dày đặc xâm lược.

“Như thế nào là người?”

Dạ Vị Ương trong đầu tràn ngập nghi vấn, trước đó không lâu Bắc Thần Diêu Quang mới trở về Bắc Thần quốc tại sao hiện giờ chạy đến Đông đảo, hơn nữa còn biết hắn ở nơi này, chẳng lẽ Tịch Thiên Thương bên kia đã chiếm được tin tức? Hay là người này vẫn luôn phái người âm thầm theo dõi hắn?

Tuy nói như thế, nhưng khi nhìn đến Bắc Thần Diêu Quang trong nháy mắt Dạ Vị Ương liền an lòng, người này sẽ không hại hắn, ngược lại còn bảo vệ hắn, như vậy là đủ rồi.

Dạ Vị Ương cũng không phải là kẻ thiếu tự lập thích người khác bảo hộ, mà là dưới tình huống hiện tại, tinh thần và thể xác đều mệt mỏi Dạ Vị Ương thật sự cần một người vươn tay ra giúp hắn.

“Vì cái gì không là trầm, người hắn là biết, trầm cỡ nào tưởng niệm người, tưởng niệm những ngày trầm và người cùng một chỗ ở Bắc Thần quốc.” Ngữ khí Bắc Thần Diêu Quang làm cho người ta nghi hoặc.

Thời điểm người này ở cùng Dạ Vị Ương chưa bao giờ tự xưng mình là “Trầm”, hiện tại dùng loại xưng hô này, còn nhắc đến chuyện ở Bắc Thần quốc, nghe giống như không phải cùng hắn nói chuyện, mà là nói cho kẻ bên cạnh nghe.

Quả nhiên, thời điểm Dạ Vị Ương theo phía sau lưng Bắc Thần Diêu Quang nhìn qua liền thấy Tịch Thiên Nguyên đang đứng ngoài cửa, người nọ chính là mang theo vài phần tò mò đánh giá hắn cùng Bắc Thần Diêu Quang.

“Vương gia, người là có ý gì?”

Dạ Vị Ương đột nhiên hiểu được điều gì đó, hắn nhướng mày nhìn Tịch Thiên Nguyên, đồng thời bộ dáng có chút ngại Bắc Thần Diêu Quang, dưới ánh lửa lay động hé ra khuôn mặt thanh lệ còn đọng nước mắt, bộ dáng bất an lại quật cường phá lệ mê người.

Tựa như một đóa hồng bị mưa làm ướt, lạnh lẽo run rẩy nhưng vẫn cứng cỏi đỉnh đặc.

Tịch Thiên Nguyên trong lòng khẽ động, Dạ Vị Ương này cũng không phải lần đầu tiên gặp, nhưng trước kia không có phát hiện một khía cạnh xinh đẹp như vậy, khó trách Bắc Thần Diêu Quang ngày nhớ đêm mong.

“Đại nhân cùng Diêu Quang bệ hạ hắn là có nhiều chuyện muốn nói với nhau, ta không tiện quấy rầy nhị vị, Diêu Quang bệ hạ, thỉnh.” Tịch Thiên Nguyên cúi đầu cười, không để ý đến dáng vẻ khấn trương sợ hãi của Dạ Vị Ương, xoay người liền ly khai.

Theo cửa phòng “phanh” một tiếng đóng lại, Bắc Thần Diêu Quang đi tới bên giường, nhìn không ra là diễn trò hay thật sự, nam nhân này vẫn duy trì bộ dạng thâm trầm khiến người ta sợ hãi.

Vừa muốn mở miệng, Bắc Thần Diêu Quang bắt lấy bàn tay nam nhân trong lòng bàn tay nhanh chóng viết ra một chữ: diễn.

Dạ Vị Ương nhất thời hiểu được ý tứ Bắc Thần Diêu Quang, trong mắt lộ ra thần sắc kinh hãi, sau đó hé miệng run rẩy nói: “Người, người không cần lại đây.”

Diễn cái gì, tất nhiên là diễn cái kia a, Dạ Vị Ương một bên cảm thấy buồn nôn, một bên vẫn là cố gắng giả thành dáng vẻ sợ hãi.

Cùng với tiếng hét kinh hãi của đại hồ ly, Bắc Thần Diêu Quang thân thủ kéo bả vai Dạ Vị Ương chặt chẽ ôm lấy, lực đạo mạnh mẽ cho dù Dạ Vị Ương thật sự phản kháng cũng vô pháp giãy khai.

“Điểm nhẹ, người muốn đem ta siết chết a.” Ở bên tai nam nhân nhỏ giọng mắng, Dạ Vị Ương tùy ý để đối phương ôm mình.

Tuy rằng cái ôm này làm toàn thân phát đau, nhưng cũng khiến Dạ Vị Ương biết đây không phải mộng, khiến cho hắn cảm thấy an toàn.

Thật sự có người tới cứu hắn, hắn không hề trợ một mình vô y vô khó.

Dạ Vị Ương chưa bao giờ cảm động muốn khóc như hiện tại, thế nên khi Bắc Thần Diêu Quang ôm hắn, hắn cũng chặt chẽ ôm lại.

Đại hồ ly nhất thời xúc động không có phát hiện Bắc Thần Diêu Quang bị hắn ôm như vậy, thần sắc toàn thân liền thay đổi, không cần biết là diễn giả hay diễn thật, thời điểm Bắc Thần Diêu Quang giảm bớt lực đạo quay đầu đi, dùng môi ma sát lỗ tai và cổ Dạ Vị Ương.

Tay dùng sức xoa lưng nam nhân, giống như muốn đem Dạ Vị Ương tiến vào trong ngực.

“Kêu hai tiếng, hồ ly, người bên ngoài sẽ nghe.”

Nhẹ giọng ở bên tai Dạ Vị Ương nói hai câu, Bắc Thần Diêu Quang hai tay liền giải khai quần áo nam nhân, bất ngờ không kịp phòng thủ, cùng với tiếng giòn tan vải bị xé rách, Dạ Vị Ương nửa phần bản năng nửa phần diễn trò kinh hô lên, Bắc Thần Diêu Quang lại thô lỗ mãnh liệt xé quần áo Dạ Vị Ương.

“Không cần! Không cần đụng đến ta, để ta ra ngoài! Để ta ra ngoài!”

Dạ Vị Ương tận chức tận trách sắm vai một tiểu đáng thương bị đại biến thái xâm hại, nửa thật nửa giả la hét ầm ỉ không biết người bên ngoài có nghe hay không, nhưng Bắc Thần Diêu Quang nhìn thấy, bộ dáng la lối kia của Dạ Vị Ương thật sự rất đáng yêu chọc đến tâm hắc đều ngứa.

Ngay lúc Bắc Thần Diêu Quang xâm nhập vào bên dưới quần áo Dạ Vị Ương, tính toán làm thật, Dạ Vị Ương vội ôm lấy Bắc Thần Diêu Quang, bên tai nam nhân nhỏ giọng nói: “Đừng.”

Nghĩ Dạ Vị Ương là thẹn thùng, Bắc Thần Diêu Quang một bên lột quần áo Dạ Vị Ương, một bên dè xuống xúc động chính mình, mang theo ngữ khí không cho cự tuyệt nói: “Làm tới cùng.”

“Không được...” Dạ Vị Ương vẫn lắc đầu.

Bắc Thần Diêu Quang kiên nhẫn giải thích, “Không thể để lộ, Vị Ương, người không tin ta sao?”

“Không phải...” Dạ Vị Ương nóng nảy, hắc đỏ mặt từ trong lòng Bắc Thần Diêu Quang vội vội vàng vàng thối lui, thấp giọng nói: “Ta, ta...”

Ta nửa ngày cũng không nói được câu “ta sinh đứa nhỏ”, ngược lại tiểu hồ ly trốn trong chăn chui ra mở to hai mắt, tò mò nhìn Bắc Thần Diêu Quang cùng Dạ Vị Ương.

“Đứa nhỏ.” Dạ Vị Ương quần bách không thôi nhìn về phía tiểu hồ ly bên cạnh, cúi đầu nhìn xiêm y không chỉnh của mình, liền lấy chăn ngăn trở tiểu hồ ly.

Dạ Vị Ương quay đầu trừng mắt Bắc Thần Diêu Quang còn ngây dại một bên, dùng sức nhắm hai mắt lại nói: “Đứa nhỏ, ta sinh.”

” ” ” ”

” ” ” ”

Thời điểm nghe thấy câu nói kia của Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang trước nay gặp sự tình đều không kinh hoảng phá lệ ngây dại.

Bắc Thần Diêu Quang liền đưa tay xoa bụng Dạ Vị Ương, quả nhiên, đã muốn trở về dáng vẻ trước kia, chính là có chút mềm mại.

Người bình thường gặp tình huống thế này phỏng chừng sững sờ hồi lâu, nhưng Bắc Thần Diêu Quang vẫn là Bắc Thần Diêu Quang, rất nhanh liền tiếp nhận chuyện tình “Vị Ương đã sinh đứa nhỏ”, cởi xuống dây buộc tóc trên đầu cột vào chân tiểu hồ ly.

“Cha cùng phụ thân làm chuyện xấu hổ, tiểu hài tử không thể nhìn, ngoan ngoan chờ cha và phụ thân trở về cùng người ngủ.”

Đem đầu kia dây buộc tóc cột ở cạnh giường, Bắc Thần Diêu Quang mỉm cười hôn lên trán tiểu hồ ly một cái, tiếp theo ôm Dạ Vị Ương xuống giường, thuận tay thả màn xuống ngăn trở tầm mắt tiểu hồ ly.

“Này...” Dạ Vị Ương nhìn tiểu hồ ly ngoan ngoãn ngồi trên giường, lại nhìn Bắc Thần Diêu Quang đem hắc ôm tới trên bàn, nhất thời vô cùng rối rắm.

“Thật phải làm?”

Dạ Vị Ương ôm chút hy vọng hỏi, Dạ Vị Ương đoán Bắc Thần Diêu Quang làm như vậy là tránh cho Tịch Thiên Nguyên hoài nghi, nhưng để hắc cùng Bắc Thần Diêu Quang trước mặt tiểu hồ ly làm loại sự tình này, Dạ Vị Ương thực muốn đập đầu vào tường.

Bắc Thần Diêu Quang chỉ dùng hành động cấp Dạ Vị Ương đáp án, phất tay ném ngọn nến trên bàn xuống đất, trong phòng rất nhanh một mảnh hôn ám.

Dạ Vị Ương liền dứt quãng khóc nức nở cả một buổi tối, phỏng chừng không còn ai cho rằng hắn cùng Bắc Thần Diêu Quang là đang diễn trò.

Lấy khăn mặt cấp Dạ Vị Ương xoa xoa, Bắc Thần Diêu Quang ôm nam nhân đã xụi lơ đến bên giường, thân mình vừa rơi xuống giường, Dạ Vị Ương vội vàng nhìn tiểu hồ ly bên cạnh.

Tiểu tử kia tựa hồ đã muốn ngủ, chính là ôm cái đuôi của mình ngáy ngủ, Dạ Vị Ương thật không biết nên cảm thấy may mắn hay bất đắc dĩ, bên đây hắn cùng Bắc Thần Diêu Quang phát ra động tĩnh, vật nhỏ bên này có thể an ổn ngủ như vậy.

Bất quá sau khi thấy tiểu hồ ly ngủ Dạ Vị Ương cũng thở dài nhẹ nhõm, cảm giác có người đắp chăn cho hắn, Dạ Vị Ương hướng nam nhân nhìn qua, vừa mới xoay người, người nọ liền đè ép hôn lên môi hắn.

Sau nụ hôn ngắn ngủi, Dạ Vị Ương nhin không được tựa vào lòng ngực Bắc Thần Diêu Quang, điều này làm cho hắn cảm thấy yên tâm.

“Người như thế nào tới được đây?” Hắn hỏi.

Hết chương thứ ba mươi lăm

161. Quyển 3 - Chương 36: Cường Cường Liên Thủ [4]

Chương thứ ba mươi sáu – Cường cường liên thủ [4]

...

Bắc Thần Diêu Quang quay về Bắc Thần quốc, nhưng vẫn phái người đi theo Dạ Vị Ương, một khi xảy ra sự tình gì liền lập tức báo cáo cho Bắc Thần Diêu Quang đang ở Bắc Thần quốc.

Lưu Bá Hề mất tích cùng Dạ Vị Ương bọn họ khởi hành đến Côn Châu không bao lâu liền rơi vào tai Bắc Thần Diêu Quang, nghe đến Dạ Vị Ương mặc kệ thân thể ngày đêm hành trình chạy tới Côn Châu, Bắc Thần Diêu Quang cũng lập tức ngồi thuyền từ Bắc Thần quốc xuất phát đi Côn Châu.

Thời điểm còn chưa tới Côn Châu chợt nghe nói Côn Châu xảy ra sóng thần, Bắc Thần Diêu Quang trong lòng lo lắng cho đại hồ ly, vừa khéo chính là trên biển cư nhiên gặp đám người Tịch Thiên Thương.

Ngay cả khi hai bên đều có hiềm khích cùng nghi kỵ lẫn nhau, nhưng Dạ Vị Ương tung tích không rõ hai người liền buông xuống thành kiến đạt thành hợp tác, cường cường liên thủ so với tự mù quáng hành động vẫn tốt hơn nhiều.

Tịch Thiên Thương cùng Bắc Thần Diêu Quang sau khi tới Côn Châu nghe thấy Dạ Vị Ương bị nước biển cuốn đi, vội vàng sai người chung quanh tìm kiếm, tiếp theo từ thôn trấn kia biết được, từng có một nam tử diện mạo tuấn lãng ở trong thôn nghỉ ngơi, nhưng sau đó cùng một đám người lên xe ngựa ly khai.

Thông qua truy lùng điều tra, biết Dạ Vị Ương bị đưa lên một con thuyền rời khỏi Côn Châu, Tịch Thiên Thương lúc này liền sai thủy quân xuất binh Đông đảo.

Tịch Thiên Nguyên kia thấy đại bản doanh của mình bị bao vây, lập tức viết một phong thư cấp Tịch Thiên Thương yêu cầu trao đổi, chính là Tịch Thiên Nguyên không ngờ rằng Tịch Thiên Thương thế nhưng một ngụm từ chối.

“Tịch Thiên Nguyên tâm tư tiểu nhân, cho dù thật sự rút quân khỏi Côn Châu hắn cũng không nhất định sẽ thả người, ta cùng Tịch Thiên Thương thương lượng, hắn ở bên ngoài bức Tịch Thiên Nguyên vào tuyệt cảnh, ta liền nhân cơ hội sai người liên hệ với hắn.”

Bắc Thần Diêu Quang đưa tay nhẹ xoa cằm Dạ Vị Ương, nhẹ giọng nói: “Tịch Thiên Nguyên tự nhiên sẽ không cam tâm để đại bản doanh hắn vất vả thành lập bị Tịch Thiên Thương tận diệt, kẻ đang ở trong hiểm cảnh chỉ cần có người nguyện ý đưa tay giúp đỡ, cá ngẫu nhiên sẽ mắc câu.”

Bắc Thần quốc và Thiên quốc từ xưa đến nay tay không chung chạ, mà từ khi Bắc Thần Diêu Quang thượng vị thường xuyên ngấm ngấm chèn ép Thiên quốc, cho dù là trực tiếp nói với Tịch Thiên Nguyên, Bắc Thần Diêu Quang cùng Tịch Thiên Thương cường cường liên thủ chỉ vì cứu một nam nhân là Dạ Vị Ương, phỏng chừng Tịch Thiên Nguyên cũng sẽ không tin tưởng.

Nguyên nhân chính là như thế, Bắc Thần Diêu Quang có thể dễ dàng đi vào Đông đảo hơn nữa còn tiếp cận Dạ Vị Ương, không hề khiến cho Tịch Thiên Nguyên lộ ra nửa phần hoài nghi.

“Nguyên lai là như vậy.”

Dạ Vị Ương giống như cảm thán liên tục gật đầu, đừng nói là người khác không tin, nếu không phải hắn hiện tại thấy được Bắc Thần Diêu Quang, hắn phỏng chừng rất khó tin tưởng hai tên hoàng đế tay không chung chạ này sẽ liên hợp lại, chỉ là vì cứu hắn mà thôi.

Một bên nghĩ như vậy, Dạ Vị Ương nhất thời cảm thấy trong lòng ngọt ngào, được người coi trọng cùng quan tâm luôn là điều hạnh phúc.

“Không nghĩ tới người ngay cả đứa nhỏ cũng đã sinh.” Việc này có chút ngoài dự tính của Bắc Thần Diêu Quang, dù sao lúc hắn rời đi bụng Dạ Vị Ương cũng chỉ hơi nhô lên mà thôi.

Hiện tại thời gian chưa bao lâu, nam nhân này cư nhiên đã sinh hạ tiểu hồ ly.

“Tịch Thiên Thương biết chưa?”

“Chưa biết, ta là sau khi gặp sóng thần mới sinh.”

Dạ Vị Ương nhìn vật nhỏ ngủ say bên cạnh, tuy rằng hiện tại vẫn còn trong hiểm cảnh, chính là bên cạnh có Bắc Thần Diêu Quang, cùng với cục cưng của mình, Dạ Vị Ương nhất thời có cảm giác hương vị gia đình.

“Có lẽ mấy ngày qua mệt nhọc, mới khiến tiểu hồ ly sinh sớm.” Hắn đưa tay xoa đầu vật nhỏ, “Có phải cùng bộ dạng lúc nhỏ của ta rất giống?”

“Lúc nhỏ người mới không có đáng yêu như vậy.” Người nào đó không cần (phải) suy nghĩ trả lời.

Bắc Thần Diêu Quang cầm tay Dạ Vị Ương, mấy ngày bên ba làm cho Dạ Vị Ương gầy không ít, hắn có điểm đau lòng hôn lên tay nam nhân, thấp giọng hỏi: “Thời điểm sinh đứa nhỏ, người ở nơi nào?”

“Trong một sơn động.” Dạ Vị Ương thành thật trả lời, lúc này nhớ tới thời điểm đó vừa mệt vừa yếu, khi sinh tiểu hồ ly cảm giác đau đớn cùng gian khổ da thịt xé rách giống như vẫn còn ngay trước mắt.

Ngực nhất thời chua xót, Dạ Vị Ương trong bóng đêm dùng sức cắn môi, nhẹ giọng cười nói: “Chốc lát kia chợt thấy bụng đau, ta còn suy nghĩ làm thế nào sinh tiểu hồ ly ra, kết quả lúc sinh tiểu hồ ly, liền tự nhiên biến thành bộ dáng cừu vĩ hồ.”

“Vật nhỏ này tới đột nhiên, sinh ra cũng đột nhiên.” Dạ Vị Ương không muốn tiếp tục nhớ đến gian nan cùng tuyệt vọng trong sơn động, cũng không muốn hướng người khác kể khổ.

“Chỉ có một mình người?” Bắc Thần Diêu Quang không bị lời nói Dạ Vị Ương mê hoặc.

“Cũng không phải, có một đại lão hồ thay ta thủ.”

“Lão hồ?” Trong giọng nói hiện ra tia thâm hàn.

Dạ Vị Ương vội vàng nói: “Nó chính là thay ta thủ sơn động, người đang nghĩ gì a?”

“Ta ghen tị lúc ấy ở bên cạnh người không phải là ta, ta nghĩ muốn đem lão hồ kia làm thảm lót sàn.”

Lời nói quá mức trắng trợn khiến Dạ Vị Ương dở khóc dở cười, khuỷu tay khẽ thúc vào bụng người phía sau: “Người dám! Nó đã bang trợ ta, người còn muốn đi giết nó, nào đâu có chuyện như vậy.”

“Nếu cảm thấy có lỗi với ta, về sau hảo hảo bồi thường cho ta là được.”

Làm cho Bắc Thần Diêu Quang áy náy cũng tốt, Dạ Vị Ương trong lòng đánh bàn tính.

Nguyên bản thân thể đã rất yếu, lại bị Bắc Thần Diêu Quang gây sức ép một trận liên một mối, Dạ Vị Ương ngáp một cái lẩm bẩm hỏi: “Ngày mai phải làm gì...”

“Ngủ đi, ngày mai giao cho ta.”

Có lời này của Bắc Thần Diêu Quang, cũng đủ rồi.

” ” ” ”

” ” ” ”

Nói Bắc Thần Diêu Quang không phải cha tiểu hồ ly, Dạ Vị Ương hiện tại đánh chết cũng không tin.

Nói Bắc Thần Diêu Quang không phải cha tiểu hồ ly, vậy bộ dáng phe phẩy đuôi bồ nhào vào lồng ngực Bắc Thần Diêu Quang của tiểu tử kia là gì, dáng vẻ càng nhiệt tình như vậy, làm cho Dạ Vị Ương nhìn đều ghen tức.

Thời điểm buổi sáng liền có người mang đến nước ấm cùng quần áo sạch sẽ, trong mộc dũng rộng rãi đủ cho hai lớn một nhỏ bọn họ ngồi xuống, tuy rằng Dạ Vị Ương tổng cảm thấy hai nam nhân uyên ương dục có chút quá mức thẹn thùng, dù sao hắn cùng Bắc Thần Diêu Quang chưa có quan hệ chính thức.

Nhưng chịu không nổi tiểu hồ ly cắn quần áo lôi hắn muốn cùng nhau tắm, ai biểu tiểu tử kia là bảo bối Dạ Vị Ương hiện tại tối đau sưng a.

Từ lúc tiểu hồ ly sinh ra đến nay, Dạ Vị Ương còn chưa từng cấp vật nhỏ đồ ăn ngon, cũng chưa từng cho vật hảo hảo tẩy rửa qua, càng không nói đến một cái nôi để vật nhỏ an tâm ngủ.

Mặc dù vật nhỏ tựa hồ trời sinh tính tình lạc quan, luôn ở bên người hắn làm nũng nhưng không khóc nháo, nhưng Dạ Vị Ương đối với cục cưng thủy chung có vài phần hồ thẹn.

Gặp tiểu hồ ly ở trong mộc dũng cùng Bắc Thần Diêu Quang ngoạn, Dạ Vị Ương nhịn không được nở nụ cười, càng nhịn không được gia nhập vào.

Hai lớn một nhỏ không có hảo hảo tắm rửa, ngược lại ở trong mộc dũng đùa đến bất diệt nhạc hồ.

“Chờ Thiên Hữu tròn bảy ngày tuổi là có thể biến thành bộ dáng con người.” Tùy tiện phủ thêm nhất kiện quần áo, Dạ Vị Ương ngồi trên giường giúp tiểu hồ ly lau người.

Bắc Thần Diêu Quang trong mắt hàm chứa vài phần ý cười, ở sau lưng nam nhân ngồi xuống, hắn vòng hai tay ôm lấy thắt lưng Dạ Vị Ương, cầm gắc lên vai nam nhân nhẹ nhàng ngửi mùi thơm mát thản nhiên trên mái tóc như tơ tằm của đại hồ ly sau khi tắm rửa.

Trong nháy mắt sinh ra một loại bình thản chưa từng có, bình thản cùng hạnh phúc quấn quanh nam nhân nổi danh lãnh khốc này.

Loại cảm giác xa lạ ấy, khiến cho Bắc Thần Diêu Quang chợt nhớ đến khoảng thời gian lúc còn nhỏ hắn và tiểu hồ ly cùng một chỗ, khi đó lòng hắn vẫn chưa bị nhiễm bẩn, cũng không vì tương lai mà luyện thành ý chí sắt đá.

Người ngoài thành nghĩ muốn xông vào, người trong thành thì muốn nhào ra.

Đối với người khát vọng nắm quyền lực trong tay mà nói, địa vị cùng quyền thế trong tay Bắc Thần Diêu Quang là thứ bọn chúng tha thiết ước mơ.

Mà đối với Bắc Thần Diêu Quang có được hết thảy trong tay mà nói, phần ẩm áp và không màng danh lợi ở chỗ sâu trong trí nhớ kia, chính là ánh bình minh duy nhất trong thế giới hắc ám của hắn.

“Ta không thể mất đi ngươi.” Bắc Thần Diêu Quang gặt gao ôm nam nhân, một câu vô cùng đơn giản, nhưng chính là thanh âm phát ra từ tận đáy lòng.

Chỉ cần đem thời khắc ẩm áp không màng danh lợi này lưu lại, tiếp tục tiếp diễn, muốn hắn làm gì cũng được.

“Ân.” Dạ Vị Ương cười gật đầu, “Ta nghĩ vật nhỏ không muốn mất người cha như ngươi.”

Dạ Vị Ương không biết câu trả lời mang theo ý cười này đã mang đến cống hiến cho hòa bình thế giới, nếu Dạ Vị Ương giống như trước kia vẫn cố chấp cùng Lưu Bá Hề một chỗ, không cần Bắc Thần Diêu Quang.

Ai có thể đảm bảo, Bắc Thần Diêu Quang sẽ không làm gì sự tình đáng sợ gì đó.

Vì người mình yêu mà thành toàn cho kẻ khác, loại chuyện tình công đức vô lượng như vậy đối với Bắc Thần Diêu Quang cho dù giằng cả đời hắn cũng không hiểu.

?

Nghe thấy câu trả lời khẳng định của Dạ Vị Ương, đáy mắt lạnh như băng Bắc Thần Diêu Quang cũng dần dần tràn đầy vài phần ám áp thần nhiên.

Giống như trước đây, Bắc Thần Diêu Quang cấp Dạ Vị Ương chải tóc, hai lớn một nhỏ chuẩn bị hồi lâu mới ly khai phòng.

Dạ Vị Ương lấy một khối vải bố làm cái túi treo trên quần áo chính mình, để cho tiểu hồ chui vào trong đó, lại sợ tiểu hồ ly nghịch ngợm từ trên người hắn chạy đi, dùng dây buộc tóc của Bắc Thần Diêu Quang cấp tiểu hồ cột lại, đầu dây kia quấn ở trên cánh tay.

Bắc Thần Diêu Quang không có dây buộc tóc liền tùy ý xòa tóc, người này nguyên bản bộ dáng đã đẹp, thả tóc ra bộ dáng càng đẹp hơn.

Thiếu đi vài phần lợi hại nhiều hơn vài phần nhu hòa, chính là đôi mắt phượng vẫn lộ ra hàn quang khiến người ta sợ hãi.

Phòng bên ngoài có vài người trông giữ, nhưng Dạ Vị Ương vừa thấy, những người này rõ ràng là người đi theo bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang, kia đem qua bọn họ “diễn trò” cho ai xem?

Dạ Vị Ương không khỏi trừng mắt nhìn Bắc Thần Diêu Quang vài lần, tên giáo hoạt này, đem qua còn cố ý làm cho hắn kêu, kêu thật lớn, chính là kêu cho ai nghe a, trong viện đều là người của Bắc Thần Diêu Quang, Tịch Thiên Nguyên lại không nghe đến.

Nếu không phải bên cạnh còn có người, hắn thật muốn bước tới đập cho Bắc Thần Diêu Quang hai cước.

Thay quần áo mới, phủ thêm đại áo choàng, Dạ Vị Ương ôm tiểu hồ ly đi theo Bắc Thần Diêu Quang nghênh ngang rời khỏi viện tử giam cầm hắn mấy ngày qua, đi không bao lâu, Dạ Vị Ương liền thấy thân ảnh Tịch Thiên Nguyên.

Mấy ngày trước ở trước mặt hắn còn chút khí thế nam tử, từ sau khi gặp Bắc Thần Diêu Quang liền uốn lưng như tôm, bộ dạng khúm núm, trên mặt tràn đầy tươi cười lấy lòng, “Bệ hạ, đem qua ngủ có an ổn?”

Ngủ! Ngủ cái đầu ngươi!

Dạ Vị Ương đỏ mặt một trận, lời này quá mức ái muội.

“Vương gia chẳng lẽ đã quên hôm trước từng nói với ta, ngươi sẽ cho ta gia quan tiến tước, để ta vì Thiên quốc tạo phúc cho dân chúng sao?” Dạ Vị Ương có chút tức giận nhìn nam nhân không cần tôn nghiêm này.

Hắn rốt cuộc hiểu được vì cái gì ngày đó người trở thành hoàng đế chính là Tịch Thiên Thương luôn bị xa lánh mà không phải là Tịch Thiên Nguyên ở trong cung giống như chúng tinh cùng nguyệt (sao vây quanh mặt trăng).

Một người có thể trở thành thượng giả, luôn luôn có nguyên nhân.

Tịch Thiên Nguyên thế nhưng mặt không đỏ khí không suyễn đối với Dạ Vị Ương cười nói: “Có thể hầu hạ Diêu Quang bệ hạ, kia cũng là phúc khí của Dạ đại nhân.”

“Ngươi” tiểu nhân âm hiểm, ngày hôm qua còn cấp hắn hứa hẹn, hôm nay liền trở mặt đem hắn bán đi.

Bắc Thần Diêu Quang cười nhạt nói: “Nói rất đúng.” Quay đầu nhìn Dạ Vị Ương đang tức giận, “Dạ đại nhân, sau này nên tiếp tục hầu hạ trẫm mới tốt a, trẫm... chính là thực thích ngươi.”

Này Bắc Thần Diêu Quang...

Dạ Vị Ương hừ một tiếng quay đầu sang chỗ khác, một nửa là bị Bắc Thần Diêu Quang chọc tức, một nửa là cố ý diễn cho Tịch Thiên Nguyên xem.

Hết chương thứ ba mươi sáu

162. Quyển 3 - Chương 37: Cường Cường Liên Thủ [5]

Chương thứ ba mươi bảy – Cường cường liên thủ [5]

...

Dạ Vị Ương đi theo Bắc Thần Diêu Quang ly khai tùy thời bên cạnh đều có vài kẻ theo sát, Tịch Thiên Nguyên xem ra đại khái là sợ Dạ Vị Ương bỏ chạy, nhưng Dạ Vị Ương biết, những kẻ này kỳ thật đều là người Bắc Thần Diêu Quang phái tới bảo hộ bọn họ.

Cho nên mới nói a, người đứng ở góc độ và vị trí khác nhau, kết quả nhìn vấn đề cũng khác nhau.

Chỉ dùng một Dạ Vị Ương để đổi lấy sự giúp đỡ của Bắc Thần Diêu Quang khẳng định không được, diễn kịch phải diễn cho giống, xưa nay Bắc Thần Diêu Quang mỹ danh “nói được làm được”, cũng không để ý đáp ứng Tịch Thiên Nguyên, nguyện ý xuất tài lực giúp Tịch Thiên Nguyên đoạt lấy ngôi vị hoàng đế Thiên quốc.

Lấy tư cách là hồi báo, Bắc Thần Diêu Quang tự nhiên sẽ ra không ít yêu sách đối với Tịch Thiên Nguyên “bán nước cầu vinh” kia.

Tịch Thiên Nguyên không chút do dự đáp ứng.

Người nói một kẻ đang ở tình cảnh sơn cùng thủy tận sắp đối chết, còn có thể bắn khoãn nhiều sao?

Chỉ cần có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, Tịch Thiên Nguyên cũng không quan tâm đem một phần lợi ích Thiên quốc tặng cho Bắc Thần Diêu Quang, dù sao đối với Tịch Thiên Nguyên mà nói, tình huống gì so với tình huống hiện tại càng túng quẫn hơn.

Đáng tiếc hắn không biết, thứ hắn nắm trong tay không phải là cọng rơm cứu mạng, mà chính là kịch độc chết người.

“Có trầm ở đây, Tịch Thiên Thương nhất định không dám xuất binh, nếu hắn dám xuất binh, trầm liền khiến hắn có đi không có về.” Bắc Thần Diêu Quang cuồng vọng làm cho Tịch Thiên Nguyên còn đang lo lắng vui vẻ không thôi.

Dạ Vị Ương cách đó không xa nhìn thấy, trong lòng âm thầm tính toán.

Người này đôi khi chính là kỳ quái, Bắc Thần Diêu Quang rõ ràng là địch nhân cũng là đối thủ, nhưng Tịch Thiên Nguyên vì đối phó với Tịch Thiên Thương, mà lựa chọn hợp tác với Bắc Thần Diêu Quang.

Cho dù sau này Tịch Thiên Nguyên thật sự trở thành hoàng đế Thiên quốc, cũng không giấu lại, Bắc Thần Diêu Quang sẽ mang đại quyền giao cho hắn sao?

Dạ Vị Ương lần nữa cảm thán, một kẻ có khả năng trở thành hoàng đế nhưng lại không thể bước lên hoàng vị, vẫn là có nguyên nhân nhất định.

Người trong nhà nội đấu, đấu tới đấu lui lại đem ngoại nhân trà trộn vào, chính là muốn người ngoài đến chia tài sản với người ư?

Bất quá may mắn Tịch Thiên Nguyên là người như thế, mới làm cho Bắc Thần Diêu Quang thừa được cơ hội, Dạ Vị Ương mới có thể an toàn đào thoát.

Một bộ “bị giam cầm” Dạ Vị Ương cứ như vậy ôm tiểu hồ ngồi lên xe ngựa, một đường nhàn nhã chạy đến bờ biển Đông đảo, cùng Bắc Thần Diêu Quang sóng vai lên thuyền đậu ven bờ biển.

Mặc dù Đông đảo là đại bản doanh của Tịch Thiên Nguyên, nhưng người này thật là cẩn thận quá phận lựa chọn đi theo bọn họ ly khai Đông đảo trở lại đất liền, bất quá không ngồi chung một con thuyền với Bắc Thần Diêu Quang.

Thăng đến khi “bị áp” vào trong khoang thuyền, Dạ Vị Ương mới chậm rãi thở ra một hơi, ôm tiểu hồ ly đến bên giường ngồi xuống.

Đều nói nữ tử hoài thai mười tháng sinh con vất vả, sinh xong còn phải ở cử, hẳn là cử vĩ hồ cũng không ngoại lệ a, đừng nhìn hắn hiện giờ có thể chạy nhảy, vẫn là người vừa sinh con không tới mười ngày, có thể ngồi Dạ Vị Ương tuyệt đối không muốn đứng.

Chỗ này có giường, Dạ Vị Ương sẽ không lựa chọn ngồi ở ghế cứng rắn kia.

Rốt cuộc ly khai hiểm cảnh, đi tới trên thuyền Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương dần thả lỏng xuống, miễn cưỡng tựa vào bên giường, tâm tình nặng nề cũng dần buông lơi.

“Đói bụng không?” Bắc Thần Diêu Quang đi qua sờ đầu Dạ Vị Ương.

Đại hồ ly cùng với tiểu hồ ly vừa chui ra khỏi áo choàng đồng thời gật đầu, cảnh tượng này nhất thời khiến cho người nào đó bình thường bất cầu ngôn tiểu giọng khé môi.

“Người cùng bảo bảo nghỉ ngơi chốc lát, ta sai người mang thức ăn lên.”

Tối hôm qua Dạ Vị Ương bị gây sức ép không thôi, hôm nay buổi sáng phải tỉnh dậy sớm, lúc này đã đến địa phương an toàn cả người buông lỏng nên dễ dàng cảm thấy mệt mỏi.

Bắc Thần Diêu Quang giúp Dạ Vị Ương cởi áo choàng cùng ngoại y, sau khi nhìn nam nhân ôm tiểu hồ ly nằm trên giường nhắm hai mắt, mới ra ngoài cửa phân phó hạ nhân chuẩn bị thức ăn.

“Không thoải mái sao?” Về tới trong phòng, Bắc Thần Diêu Quang gặp Dạ Vị Ương nằm trên giường mở to mắt nhìn hắn.

Dạ Vị Ương lắc đầu, nói: “Ngủ không được, cảm giác sự tình mấy ngày nay giống như đang đóng phim vậy, rất hấp dẫn kịch tính.”

“Cái gì là đóng phim?” Bắc Thần Diêu Quang đi qua, ở bên giường ngồi xuống, làm cho Dạ Vị Ương tựa vào lồng ngực hắn.

“Chuyện này... Cũng không biết giải thích thế nào, chính là trong thời gian ngắn xảy ra quá nhiều việc, nào là hải tặc nào là sóng thần, còn bị bắt cóc, may mắn là có các người, nếu không có các người, ta đây không phải sớm xong đời rồi sao?”

Tuy rằng hắn may mắn sống sót một lần lại một lần, nhưng quay đầu nhìn lại những chuyện đã trải qua, Dạ Vị Ương nhận không được lo lắng một trận.

Hắn nhìn Bắc Thần Diêu Quang, có chút suy tư hỏi: “Ta mới đến thế giới này hơn một năm liền xảy ra nhiều chuyện kinh hãi như vậy, kia về sau sẽ như thế nào, nếu sau này lại gặp chuyện gì nguy hiểm, vạn nhất ta không tránh thoát thì phải làm sao bây giờ?”

Trước kia hắn là một mình nên không để ý, hiện tại có tiểu hồ ly làm mối bận tâm, Dạ Vị Ương không thể không lo lắng.

“Ta sẽ cùng người, bảo hộ người cùng bảo bảo.” Bất an trong mắt Dạ Vị Ương làm cho Bắc Thần Diêu Quang có điểm đau lòng, hắn muốn đối xử với nam nhân thật tốt, muốn trong mắt Dạ Vị Ương không có bất an cùng sợ hãi.

“Ta biết, các người đều là người rất lợi hại, các người liên hợp lại một chỗ không có chuyện gì không làm được.”

Dạ Vị Ương đưa tay ôm lấy Bắc Thần Diêu Quang, ghé tai trên vai nam nhân nói nhỏ: “Nhưng vạn nhất về sau các người vì sự tình gì đó động thủ với nhau thì làm sao, hoặc là có mâu thuẫn gì đó.”

“Các người đều là cha của tiểu hồ ly, ta chỉ muốn nhìn tiểu hồ ly khoái lạc lạc lạc mà lớn lên, không muốn nó nhìn thấy tình cảnh thân nhân của nó giường cung bạt kiếm.”

Mấy ngày qua Dạ Vị Ương đã nghĩ thông suốt, nếu hấn còn kiên trì cố chấp phủ nhận chỉ e Bắc Thần Diêu Quang sẽ trở mặt, hơn nữa nếu tiểu hồ ly có ba người cha, vậy vì sao còn phải cứng rắn đem tiểu hồ ly cùng ba người cha của nó tách ra?

Hấn nhớ tới lời nói của Tịch Thiên Lâu trước kia, đôi lúc không cần phải quá cố chấp, nên thu thì cứ thu, người khác xem thế nào là chuyện của người khác, trong lòng chúng ta hiểu rõ là được.

Này đại khái là lần đầu tiên Dạ Vị Ương hướng Bắc Thần Diêu Quang làm nũng, đại hồ ly hai tay ôm lấy cổ Bắc Thần Diêu Quang, đôi mắt trông mong nhìn nam nhân: “Có thể về sau giống như lúc này được không, coi như vì ta, vì bảo bảo, vì chúng ta, không cần chiến tranh.”

Này đại khái cũng là lần đầu tiên Bắc Thần Diêu Quang cảm thấy choáng váng, thậm chí đều không nghe rõ lời nói Dạ Vị Ương, chỉ nhìn nam nhân vẻ mặt gần như khẩn cầu, cùng với hai mắt to tròn ngập nước kia liền nhịn không được gật đầu: “Hảo.”

Ai nói cửu vĩ hồ khi không còn lực lượng của cửu vĩ hồ, thì sẽ không quyến rũ?

Dạ Vị Ương cười toe toét nhào vào lồng ngực đối phương, tưởng tượng đến sau này tiểu hồ ly có tới ba người cha, chính mình sẽ có ba người bầu bạn, như thế nào liền có cảm giác vừa không tự nhiên vừa sáng khoái?

Hấn tuy rằng không phải Vi Tiểu Bảo, nhưng mơ hồ cũng có thể cảm nhận được tâm tình Vi Tiểu Bảo lúc được nhiều người yêu thương, cảm giác thật tốt.

” ” ” ”

” ” ” ”

“Cũng không biết Lưu Bá Hề hiện giờ ở nơi nào.” Tiểu ý trên mặt rất nhanh ảm đạm xuống, Dạ Vị Ương thủy chung vẫn nhớ đến an nguy của Lưu Bá Hề.

Tiểu hồ ly có ba người cha, không cần thiếu đi một ai.

Nghe được lời nói Dạ Vị Ương, Bắc Thần Diêu Quang cúi đầu nhìn nam nhân, “Ở trước mặt ta nhắc tới người khác, ta chính là sẽ tức giận.”

Dạ Vị Ương bật người trừng mắt nhìn Bắc Thần Diêu Quang một cái, hấn sẽ không lấy an nguy của Lưu Bá Hề cùng Bắc Thần Diêu Quang nói giỡn, chính là ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt nam nhân hiện lên một tia tiểu ý nhàn nhạt, Dạ Vị Ương trong lòng bỗng dưng nổi lên ý niệm lớn mật.

Khó có thể kiềm chế vui sướng trong lòng, Dạ Vị Ương thật cẩn thận hỏi: “Người biết được tung tích của hấn?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm đại hồ ly, Bắc Thần Diêu Quang quang minh chính đại hôn lên môi nam nhân, khóe miệng thản nhiên cười nói: “Đáp ứng ta, mang theo tiểu hồ ly tới Bắc Thần quốc bởi ta đến sang xuân, ta liền nói cho người tin tức của Lưu Bá Hề.”

Người này cứ nhiên còn cùng hấn ra điều kiện, nóng lòng muốn biết tung tích Lưu Bá Hề Dạ Vị Ương cũng không đắn đo bao lâu liền gật đầu: “Ta đương nhiên có thể cùng quay về Bắc Thần quốc, cho dù người không nói với ta tung tích Lưu Bá Hề, ta cũng có thể cùng người trở về.”

Nếu đã tiếp nhận Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương sẽ không đem nam nhân trở thành người ngoài, lại càng không ra vẻ gượng ép phủ nhận.

Lời nói thẳng thắn dứt khoát khiến ý cười trong mắt Bắc Thần Diêu Quang càng đậm, có lẽ sau này, hấn không cần ra điều kiện vì một nam nhân khác để Dạ Vị Ương đáp ứng hấn.

Cũng không biết Dạ Vị Ương là quá mức thông minh, hay là trong lòng đã thông suốt cân bằng mối quan hệ hai bên.

“Hấn vẫn còn sống.”

Nghe được bốn chữ này, Dạ Vị Ương cũng đã thỏa mãn.

Nguyên lai ngày đó Đại tướng quân bọn họ trên biển gặp bão lớn, thuyền bị lật, một bộ phận người bị Tịch Thiên Nguyên bắt mang về Đông đảo, trong đó có Lưu Bá Hề.

Lưu Bá Hề không lập tức trốn đi, mà tương kế tựu kế ở Đông đảo bí mật ẩn nấp tính toán trong ứng ngoại hợp đem Tịch Thiên Nguyên tận diệt.

Chính là không ngờ tới về sau xảy ra sóng thần, cùng với chuyện tình Dạ Vị Ương xui xẻo bị Tịch Thiên Nguyên bắt cóc, thiếu chút nữa làm xáo trộn kế hoạch của Lưu Bá Hề.

Tối hôm đó Dạ Vị Ương nghe thấy âm thanh âm ỉ, kỳ thực chính là thời điểm Đại tướng quân đào tẩu, nếu không phải người của Tịch Thiên Thương đứng lúc liên hệ với Lưu Bá Hề, phỏng chừng tối đó Đại tướng quân sẽ xuất hiện trước mặt Dạ Vị Ương, mang theo Dạ Vị Ương suốt đêm bỏ trốn.

Vì còn biện pháp an toàn giúp Dạ Vị Ương đào thoát, Lưu Bá Hề liền nhin xuống không có lập tức đi tìm Dạ Vị Ương trên Đông đảo.

“Hiện tại Tịch Thiên Nguyên ly khai Đông đảo, hẳn không biết, một khi hẳn mang người rời khỏi Đông đảo, Lưu Bá Hề sẽ dẫn quân phá hủy hang ổ của hắn, mà trên biển, hẳn rất nhanh sẽ đụng độ nhân mã Tịch Thiên Thương.”

Bắc Thần Diêu Quang cúi đầu hôn lên trán nam nhân, về phần hẳn cùng Vị Ương, đương nhiên là mã bất đình đề (ngựa không dừng vó) trực tiếp khai thuyền đến Bắc Thần quốc.

Hết chương thứ ba mươi bảy

-Hoàn quyển 3-

163. Quyển 4 - Chương 1: Kinh Hỉ Thật To [thượng]

Quyển 4 – Thiên hạ thống nhất

Chương thứ nhất – Kinh hỉ thật to [thượng]

....

Dạ Vị Ương cảm thấy Tịch Thiên Nguyên kia thật sự là có chút khổ bức, bị người lừa gạt nội ứng ngoại hợp hiện tại vẫn chưa biết gì, chờ thuyền bọn họ dần dần cách xa, quay đầu Tịch Thiên Nguyên rất nhanh bị nhân mã Tịch Thiên Thương chặn đứng.

Về phần kết cục thế nào, Dạ Vị Ương không muốn nghĩ nhiều.

Biết được Lưu Bá Hề còn sống, dân chúng ven bờ Côn Châu phần lớn tránh thoát sóng thần, đại hồ ly thoát khỏi hiểm cảnh cũng an tâm, ghé vào ổ chăn đánh một giấc.

Trong lúc mơ mơ màng màng nghe được tiếng cười nói, Dạ Vị Ương chậm rãi mở mắt.

Ở ải thấp cạnh cửa sổ vật nhỏ lông xù tuyết trắng cuộn thành một đoàn, cái đuôi nhỏ vẫy tới vẫy lui, lông mao ấm áp xinh đẹp dưới ánh dương quang sáng sửa bóng loáng, hai cái lỗ tai nhỏ khê động.

Tiểu hồ ly lúc trước còn ngủ bên cạnh hắn hiện giờ giống như quả bóng cao su, ở trên ải thấp lăn qua lăn lại, mà kẻ bên tiểu hồ ly đang lăn lộn chính là Bắc Thần Diêu Quang.

Nhìn nam nhân kia đầu tóc phi tán, khuôn mặt xưa nay lạnh lùng dưới phản quang lộ ra vài phần mềm mại đến không chân thật, đại khái là bị tiểu hồ y âm ỉ làm cho vui vẻ, thường thường giờ lên khố môi, thân thủ nhẹ nhàng sờ sờ đuôi nhỏ cùng lỗ tai tiểu hồ ly.

“Tình?” Tuy rằng cùng tiểu hồ ly ngoạn, Bắc Thần Diêu Quang vẫn lập tức phát hiện đại hồ ly nào đó đã tỉnh lại.

“Ân.” Dạ Vị Ương chậm rãi theo trên giường ngồi dậy, vừa mới ngồi lên, vật nhỏ trắng trắng mềm mềm kia liền bính tới trong lòng hần, ngao ô ngao ô dùng sức phe phẩy đuôi, cái đầu nhỏ dụi vào hần, vô cùng đáng yêu.

Bắc Thần Diêu Quang rất nhanh sai người mang thức ăn lên, cũng không làm cho Dạ Vị Ương xuống giường, ở trên giường đặt một cái bàn nhỏ thuận lợi cho đại hồ ly ngồi trên giường dùng cơm.

“Thời điểm ngươi ngủ ta đã sai đại phu xem qua, thân thể ngươi rất yếu, phải ở trên giường tịnh dưỡng ít nhất một tháng.”

“Sao giống như nữ nhân ở cũ vậy...”

Vừa nghĩ đến cư nhiên phải nằm trên giường một tháng, Dạ Vị Ương liền chán nản, cảm giác trở về tình cảnh hơn một năm trước, lúc đó hai chân hần không thể cử động, không có việc gì mỗi ngày đều nằm lì trên giường.

Bắc Thần Diêu Quang mức cho Dạ Vị Ương chén canh gà, thoỉ thoỉ đưa tới: “Ngươi không phải nữ nhân, nhưng người vừa sinh tiểu hồ ly.”

Sau khi ăn cơm xong Dạ Vị Ương tiếp tục đợi trên giường, may mắn có tiểu hồ ly bồi hần, cũng không cảm thấy quá buồn chán.

“Nó mới sinh vài ngày mà âm ỉ như vậy.” Nhìn tiểu hồ ly hai tay hai chân hướng trong lòng Dạ Vị Ương chui vào, Bắc Thần Diêu Quang liền đưa tay trao vật nhỏ trở về.

“Cửu vĩ hồ sau khi sinh ra, một ngày tương đương một năm của nhân loại, đến ngày thứ bảy sẽ giống như người thường chậm rãi trưởng thành, cũng sẽ biến thành bộ dáng con người.” Dạ Vị Ương cười nói, “Thiên Hữu hiện tại đã là đứa nhỏ bốn tuổi, có thể không âm ỉ sao?”

“Lúc ta bốn tuổi không có giống như nó âm ỉ như vậy.” Bắc Thần Diêu Quang đương nhiên nói.

Dạ Vị Ương đảo mắt khinh thường, khi đó người giống với người bình thường sao, phỏng chừng từ nhỏ đã không bình thường.

“Lại đây.” Tiểu hồ ly ranh mãnh dùng đuôi phất qua mặt Bắc Thần Diêu Quang chạy tới, Dạ Vị Ương ôm tiểu hồ ly trong ngực, thấp giọng nói: “Vật nhỏ, nên ngủ trưa.”

“Ngao ô ngao ô!” Tiểu hồ ly nhìn Dạ Vị Ương, lại quay đầu nhìn Bắc Thần Diêu Quang bên cạnh.

Bắc Thần Diêu Quang hỏi: “Nó nói gì vậy?”

Dạ Vị Ương trừng tiểu hồ ly một cái, trả lời: “Nó nói muốn chúng ta cùng nó ngủ.”

“Được.” Bắc Thần Diêu Quang vui vẻ đáp ứng.

Hai đại nam nhân nằm trên giường, chính giữa là một tiểu hồ ly nho nhỏ, ở trên giường lăn qua lộn lại hồi lâu, tiểu hồ ly nhắm mắt ngủ say.

Rốt cuộc cũng hống được tiểu hồ ly ngủ, Dạ Vị Ương thở dài một hơi, ngẩng đầu hướng nam nhân bên cạnh nhìn qua, vừa vặn gặp Bắc Thần Diêu Quang cũng đang nhìn hần.

Một năm trước, hần không nghĩ tới sẽ có đứa nhỏ thuộc về mình.

Một năm trước, mục tiêu của hần là nhanh chóng từ quan tìm một chỗ an cư lạc nghiệp, sống một cuộc sống bình bình đạm đạm.

Không nghĩ tới một năm này nhân sinh của hần lại nhiều màu sắc như vậy.

Một năm trước, hần chưa bao giờ nghĩ sẽ hội ngộ một người giống như Bắc Thần Diêu Quang, thời điểm biết được thân phận đối phương, càng không cho rằng, sẽ có một ngày hần có thể bình tĩnh nằm chung giường như thế này.

Bắc Thần Diêu Quang thân thủ nhẹ nhàng cầm tay Dạ Vị Ương, khẽ vuốt ve mu bàn tay cùng ngón tay nam nhân, Dạ Vị Ương không biết lúc này trong lòng Bắc Thần Diêu Quang đang nghĩ cái gì.

Nhưng theo đáy mắt thâm thúy hiện lên tia nhu hòa của đối phương, Bắc Thần Diêu Quang đại khái là đang nghĩ đến những chuyện tốt đẹp.

” ” ” ”

” ” ” ”

Vài ngày sau bọn họ đã tới Bắc Thần quốc, chính là Bắc Thần Diêu Quang không có lập tức mang Dạ Vị Ương đến thủ đô Tử Vi thành, mà là ở một thành thị ven bờ biển.

Ấn theo cách nói Bắc Thần Diêu Quang, từ bờ biển đến Tử Vi thành còn một đoạn hành trình, Dạ Vị Ương thật vất vả mới nghỉ ngơi vài ngày, làm sao có thể miễn cưỡng lặn lội đường xa, dứt khoát ở trong thành phụ cận.

“Vậy người không cần quay về hoàng cung sao?” Dạ Vị Ương tò mò hỏi, nhìn bộ dáng Bắc Thần Diêu Quang chính là tính toàn một mực bởi hần.

“Không có đại sự gì quan trọng không tất yếu trở về, nếu ta ly khai hoàng cung chính quyền liền không ổn định, há chẳng phải ta không đủ tư cách làm hoàng đế.”

Trụ không đến hai ngày Dạ Vị Ương từ Bắc Thần Diêu Quang nhận được thư của Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương, nhìn bức thư tự tay hai người kia viết Dạ Vị Ương thoáng yên tâm.

Tuy Bắc Thần Diêu Quang nói với hần, lấy năng lực của Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương, đối phó với một Tịch Thiên Nguyên nhất định không có sai sót, nhưng Dạ Vị Ương vẫn nhin không được lo lắng.

Sau khi nhìn thấy thư báo bình an của hai người, nói rằng dư đảng Tịch Thiên Nguyên đã bị dọn dẹp sạch sẽ, xử lý xong sự tình ở Côn Châu sẽ đến Bắc Thần quốc đón hần, tảng đá trong lòng Dạ Vị Ương cuối cùng đã buông xuống.

“Đại, đại, đại nhân!”

Nhìn Dạ Vị Ương đang nằm trong viện phe phẩy đuôi phơi nắng, Thường Thiệu Điển phụ trách truyền tin nhất thời sửng sốt, hần nhìn Dạ Vị Ương lại nhìn tiểu hài tử ước chừng sáu tuổi trong lòng nam nhân liền trở nên căm giận.

“Như thế nào chỉ có mình người, Chúc Hoa không tới sao?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Gặp được người quen, tâm tình Dạ Vị Ương rất tốt, thấy Thường Thiệu Điển vẻ mặt mê mang, hần ôm hài tử cười nói: “Thiên Hữu, kêu thúc thúc.”

“Thúc thúc~” Nãi thanh nãi khí hô một tiếng, tiểu nam hài nhu thuận trên đầu có đôi tai nhỏ hồ ly, sau lưng là một cái đuôi lông mao mềm mại.

“Ấn, ngoan.” Thường Thiệu Điển lên tiếng, nhưng chợt phát hiện không đúng a, ánh mắt hần trừng lớn hơn trước, căm giận càng nghiêm trọng.

“Đại, đại, đại nhân... Đây, đây là...?”

“Dạ Thiên Hữu, hài tử của ta.” Dạ Vị Ương cười đến nheo ánh mắt, “Không ngờ rằng, ta đã sinh đứa nhỏ phải không?”

Đúng vậy, quả thật không ngờ.

Thứ nhất không nghĩ tới Dạ Vị Ương đã sinh hạ đứa nhỏ, thứ hai không nghĩ tới đứa nhỏ này lại lớn nhanh như vậy, chuyện này khiến cho Thường Thiệu Điển sửng sờ hồi lâu, sau đó bị Dạ Vị Ương kéo ngồi xuống nói mới biết thời điểm Dạ Vị Ương gặp sóng thần mới sinh đứa nhỏ ra.

“Đại nhân, lúc đó nhất định thực vất vả đi.” Vừa nghe Dạ Vị Ương cư nhiên một mình ở trong sơn động sinh đứa nhỏ, Thường Thiệu Điển hốc mắt nhất thời đỏ lên, nếu không phải có tiểu hồ ly bên cạnh đùa giỡn, hần phỏng chừng sẽ rơi nước mắt.

“Ta còn chưa khóc, người khóc cái gì a.”

Dạ Vị Ương nhìn Thiên Hữu ngồi xổm trên bãi cỏ, cùng với tiểu bướm bướm đậu trên đóa hoa đối mặt nhau, không biết là đang trao đổi cái gì, ý cười trong mắt dần dần nồng đậm.

Thời điểm trong sơn động, hắn chỉ nhớ rõ vô cùng đau đớn, đau đến mức hắn quên cả kêu cứu, hay là bị thương hoàn cảnh chính mình cô độc sinh đứa nhỏ.

Chờ đau đớn qua đi, mở to mắt liền nhìn thấy tiểu hồ ly trước mặt mình, trong lòng có bao nhiêu ủy khuất cùng thống khổ nháy mắt liền biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại cảm động và vui sướng tràn đầy.

Cho dù lúc ấy chảy nước mắt, cũng là giọt nước mắt hạnh phúc.

“Ân, không khóc, không khóc.” Thường Thiếu Điển hít sâu một hơi, lúc này khóc rất là phá hư phong cảnh, hắn điều chỉnh tốt cảm xúc, nhìn đứa nhỏ đáng yêu kia cảm thán nói: “Tiểu thiếu gia cùng đại nhân bộ dáng giống hệt nhau.”

“Thật sự?” Dạ Vị Ương đắc ý giương khoe môi, bất quá liền cười nói: “Người đừng gạt ta, trừ bỏ tính cách có điểm giống ta, nhưng bộ dáng lại y như ba người cha của nó.”

“Đôi mắt giống Bắc Thần Diêu Quang, cái miệng giống Bá Hề, cái mũi giống Tịch Thiên Thương.” Đại hồ ly liên tục cảm thán, “Aiss, cho dù ta muốn phủ nhận nó có ba người cha cũng không phủ nhận được.”

Thường Thiếu Điển bị lời nói Dạ Vị Ương chọc cười, nam nhân này gần gũi ôn hòa lại thông minh, cũng không khoe khoang tự đại, hơn nữa bộ dáng xinh đẹp, khó trách được nhiều kẻ ưu tú yêu thương.

Nhìn dáng vẻ Dạ Vị Ương thỏa mãn hạnh phúc, Thường Thiếu Điển cũng cảm thấy cao hứng, hắn nói: “Đại đại nhân vì sao không viết thư báo cho Hoàng thượng cùng Đại tướng quân, người đã sinh đứa nhỏ?”

“Nếu bọn họ biết, khẳng định sẽ lập tức chạy tới, người nói có đúng không?” Dạ Vị Ương ngược lại hỏi.

Thường Thiếu Điển gật đầu: “Đó là đương nhiên, Hoàng thượng và Đại tướng quân rất quan tâm đại nhân cùng đứa nhỏ, mỗi ngày đều hỏi đại nhân có bị thương không, đứa nhỏ có xảy ra chuyện gì không.”

“Như vậy đúng rồi, ta nếu nói bọn họ ta đã sinh đứa nhỏ, bọn họ còn không buông chuyện trong tay chạy đến đây sao, sớm muộn gì cũng được gặp hài tử, chờ đến khi bọn họ xử lý xong chuyện ở Côn Châu, thời điểm đến Bắc Thần quốc xem ta tự nhiên cũng nhìn thấy đứa nhỏ.” Dạ Vị Ương thần nhiên nói.

“Chính là... Đại nhân không cảm thấy ủy khuất sao?” Thường Thiếu Điển nhỏ giọng hỏi.

Đại hồ ly cười lắc đầu: “Ta không thích dựa dẫm, càng không thích cố tình gây sự, bọn họ nếu đã thật tình thương ta tôn trọng ta, ta cũng muốn thương bọn họ tôn trọng bọn họ và thông cảm cho bọn họ.”

“Thay vì viết trong thư ta đã sinh hài tử, làm cho bọn họ nôn nóng khó tập trung chính sự, còn không bằng thời điểm bọn họ đến Bắc Thần quốc, cho hai người đó một cái kinh hỉ thật lớn.”

Hết chương thứ nhất

164. Quyển 4 - Chương 2: Kinh Hỉ Thật To [hạ]

Chương thứ hai – Kinh hỉ thật to [hạ]

...

“Đúng rồi, Chúc Hoa sao không đến?”

Lúc này là Thường Thiếu Điển mang thư tới, Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề không có khả năng phân thân chạy đến đây, cho nên không phải một hai thân tín liền không an tâm.

Làm cho Dạ Vị Ương có chút bất ngờ chính là, Chúc Hoa cư nhiên không thấy đâu.

“Tịch Thiên Nguyên giả hoạt đa đoan, biết chính mình bị Diêu Quang bệ hạ lừa, thời điểm bị quân đội Hoàng thượng bao vây liền giả vờ đầu hàng, về sau cứ nhiên muốn ám sát Hoàng thượng, kết quả lại hướng tới Từ đô đốc, Chúc Hoa thay Từ đô đốc cầm một kiếm, bị thương nên không có biện pháp đến.”

Dạ Vị Ương vội vàng hỏi: “Vậy Chúc Hoa không có việc gì đi?”

“Không có việc gì, thân thể hẳn tốt lắm, vết thương nhìn qua đáng sợ, nhưng kỳ thật bị thương không nặng.” Thường Thiệu Điển nghi hoặc nghiêng đầu: “Chính là Chúc Hoa lại làm ra một bộ rất nghiêm trọng, bộ dáng suy yếu nằm lì trên giường.”

“Không sao là tốt rồi.”

Dạ Vị Ương thở phào nhẹ nhõm, Thiệu Điển và Chúc Hoa theo hẳn lâu như vậy, trong lúc đó tuy rằng có mâu thuẫn, nhưng hiện giờ bọn họ xem như bằng hữu đồng sinh cộng tử.

“Bất quá Tịch Thiên Nguyên sao lại đi ám sát Từ Thương Hải?” Dạ Vị Ương nhớ ra, ngày đó Tịch Thiên Nguyên đàm điều kiện, có một cái chính là dùng Từ Thương Hải đổi lấy hắn.

Đối với Dạ Vị Ương chẳng có gì phải che giấu, Thường Thiệu Điển nhỏ giọng nói: “Khi ta còn là học đồ ở thái y viện, lúc đó Hoàng thượng còn chưa kế vị, Tịch Thiên Nguyên là con của sủng phi thế lực không nhỏ, mà Từ đô đốc chính là một trong những thuộc hạ tâm phúc của Tịch Thiên Nguyên.”

“Ta không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, bất quá... Đại khái là bởi vì Từ đô đốc đầu phục Hoàng thượng, Hoàng thượng liền dễ dàng đem Tịch Thiên Nguyên đuổi ra khỏi cung.”

Đại sự hoàng gia hẳn chỉ là một thái y nên không dám hỏi nhiều, những chuyện Thường Thiệu Điển biết cũng không quá nhiều.

Nói đến Từ Thương Hải, Thường Thiệu Điển không khỏi nhắc thêm vài câu: “Từ đô đốc người này bình thường rất ít khi cùng người khác qua lại, Hoàng thượng chính là vẫn thực tín nhiệm hắn, Chúc Hoa cùng Từ đô đốc quan hệ không tốt, nhưng nhìn Chúc Hoa vì Từ đô đốc chặn một kiếm kia, ta nghĩ Chúc Hoa vẫn rất quan tâm sự phò trợ của hắn.”

Dạ Vị Ương nghe liền gật đầu, có lẽ nhiều người cho rằng quan hệ giữa Chúc Hoa và Từ Thương Hải không tốt, hiện giờ Chúc Hoa lại vì Từ Thương Hải cầm một kiếm, phỏng chừng sẽ khiến nhiều người chấn động.

Bất quá tổng cảm thấy quan hệ Chúc Hoa cùng Từ Thương Hải không đơn giản như vậy, Dạ Vị Ương hạ quyết tâm, chờ đến khi gặp Bá Hề bọn họ, nhất định phải hỏi rõ ràng.

Chúc Hoa hiện tại là bằng hữu tốt của hắn, mặc kệ nói thế nào, quan tâm một chút cũng là lẽ đương nhiên.

“Đại nhân...”

“Ân?” Nghe thấy thanh âm chần chờ của Thường Thiệu Điển, Dạ Vị Ương cười nói, “Có chuyện gì nói thẳng, ở trước mặt ta còn ấp a ấp úng cái gì.”

“Đại nhân, không phải người nói sinh tiểu hồ ly xong sẽ biến thành người sao, như thế nào... Đại nhân người vẫn có đuôi a.” Thường Thiệu Điển rất khó không để ý đến cái đuôi sau lưng Dạ Vị Ương.

“Người viết sách không phải cửu vĩ hồ, trong sách thật thật giả giả, bất quá ta đã không còn năng lực thuộc về cửu vĩ hồ, không trường sinh bất lão, không tái thông hiểu thú ngữ, bất quá không hoàn toàn trở thành con người.”

Dạ Vị Ương chẳng để tâm cầm cái đuôi quơ quơ trước mắt Thường Thiệu Điển, cười nói: “Hiện tại vẫn có thể biến thành bộ dáng hồ ly.”

Ở thời khắc sinh hạ tiểu hồ ly, Dạ Vị Ương liền có được trí nhớ đến từ cửu vĩ hồ, tựa như một người trong nháy mắt biết được Trung Hoa năm ngàn năm lịch sử.

Lịch sử cửu vĩ hồ hắn đã biết, chỉ là giống như đọc qua một quyển sách có được tri thức, bản thân trước sau vẫn còn ký ức thuộc về nhân loại, đại bộ phận thời gian Dạ Vị Ương duy trì bộ dáng con người, ngẫu nhiên cùng tiểu hồ ly đùa giỡn mới biến đuôi.

Ừm, đôi khi cũng xuất ra để trừu người.

“Từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu người muốn trường sinh bất lão, dung nhan không đổi, đại nhân lại buông tha như vậy.” Thường Thiếu Điển nhẹ giọng cảm thán.

Này nếu đặt trên người Thường Thiếu Điển, hẳn phỏng chừng sẽ không rộng rãi giống như Dạ Vĩ Ương.

Dạ Vĩ Ương bật cười, hẳn nghiêng đầu nhìn đứa nhỏ cách đó không xa đuổi theo tiểu bướm bướm chạy tới chạy lui, khẽ nói: “Trường sinh bất lão a, nghe có vẻ rất tốt, chính là nhiều năm sau ta còn sống, nhưng chứng kiến những người yêu thương ta lần lượt chết đi, vậy ta sống còn có ý nghĩa gì?”

Tuy rằng tình yêu không phải tất cả, nhưng đối với Dạ Vĩ Ương mà nói, đó chính là nguồn nguyên hạnh phúc của hắn ở thế giới này.

“Cái gọi là ‘trường sinh bất lão’ còn không phải ‘trộn đời cô độc’ sao, mà trong lịch đại cửu vĩ hồ, đâu chỉ có mình ta buông tha tất cả sinh tiểu hồ ly đâu.”

“Dùng ‘trộn đời cô độc’ đổi lấy một đoạn nhân sinh không oán không hối, một hài tử đáng yêu, đối với ta đó là cuộc mua bán không tồi rồi.”

Cả đời một người gặp ghen ghét nháp nhô, bận bịu đua tranh, cầu bắt quá chỉ là một cuộc sống đơn giản bình yên mỹ mãn mà thôi.

Ai có thể cam đoan chính mình không mắc sai lầm, không có tiếc nuối, không từng hối hận tiêu sái suốt đời? Vận mệnh như nước lũ, nếu mỗi người đều có khả năng tùy ý thay đổi, liệu không có nhiều người quỳ gối trước Phật khẩn cầu ban ân như vậy.

Dạ Vĩ Ương kiếp trước sống chưa đủ, chưa trọn vẹn, vất vả long đong.

Nguyên nhân chính là hắn đã trải qua nhiều chuyện không tốt, trong lòng đều muốn hướng tới một gia đình hoàn mỹ, cho nên khi biết mình mang tiểu hồ ly, đầu tiên là kinh ngạc sau đó là cảm thấy hạnh phúc, mới có thể mở rộng lòng tiếp nhận những người yêu thương hắn.

Không chỉ vì hắn, mà còn vì tiểu hồ ly.

Một tiểu tử lại có ba người cha sẽ như thế nào?

Mặc kệ người khác nhìn hắn ra sao, nói hắn hồ ly tinh cũng được, đại nịnh thần cũng tốt.

Tuổi thơ hắn không trọn vẹn, hắn thầm nghĩ muốn cho tiểu hồ ly một tuổi thơ hoàn mỹ không lưu bất luận hối tiếc gì, một gia đình hạnh phúc đến không thể hạnh phúc hơn.

” ” ” ” ”

” ” ” ” ”

Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề thường xuyên viết thư gửi cho Dạ Vĩ Ương, đều viết một số sự tình thú vị, hoặc là chuyện đề đáp ở Quảng Nam và Côn Châu mà Dạ Vĩ Ương quan tâm.

Mùa thu dần trôi qua, sắp sửa chuyển sang đông, Dạ Vĩ Ương nhận được tin tức hai người chuẩn bị khởi hành đến Bắc Thần quốc.

“Thiên Hữu, rất nhanh người sẽ được gặp hai cha của người, người có muốn gặp bọn họ không?” ?

Nằm ở trên giường một tháng Dạ Vĩ Ương đã khẩn cấp muốn chạy xuống, hắn nắm tay tiểu hồ ly tản bộ trên bãi cỏ, trong lòng tính toán đến lúc đó như thế nào cấp hai người kia một cái kinh hỉ thật to.

Tiểu hồ ly tuy rằng đã có bộ dáng của đứa nhỏ bình thường sáu bảy tuổi, nhưng chính là vừa mới ra đời hơn một tháng mà thôi, hiểu biết rất nhiều đồ vật, bên trong vẫn còn ngây thơ khờ khạo.

“Muốn! Cục cưng muốn gặp cha!”

Vật nhỏ khiễng chân, hai tay mở ra bổ nhào vào người nam nhân, ngẩng cái đầu nhỏ cười ngốc hề hề: “Phụ thân, khi nào cha mới tới xem ta, Tịch ba ba cùng Lưu ba ba còn không có xem ta a.”

Chính là tính cách này, như thế nào lại giống Dạ Vĩ Ương như vậy, thiên tính lạc quan sáng sủa chọc người thích.

Ồ, nói như thế có tự kỷ quá không?

Dạ Vị Ương loan thắt lưng ôm đứa nhỏ lên, cánh tay có phần găng sức, không khỏi thở dài: “Gần đây sao người nặng lên vậy, sau này phụ thân muốn bế người cũng cực khổ.”

“Ta còn có Bắc Thần ba ba, Tịch ba ba cùng Lưu ba ba!” Đầu nhỏ ngẩng cao, Dạ Thiên Hữu có điểm tự hào lớn tiếng nói.

Hướng lên mặt hài tử hôn một cái, Dạ Vị Ương cười nói: “Tịch ba ba cùng Lưu ba ba của người sẽ nhanh đến xem người.”

Đứa nhỏ từ khi còn trong bụng Dạ Vị Ương cũng đã ý thức được sự tình, hơn nữa Dạ Vị Ương vẫn đều giải thích vì sao hai người cha kia của nó chưa xuất hiện, tiểu hồ ly cũng không trách Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề không có lập tức trở về nhìn nó, hiện tại nghe được tin tức sắp được gặp hai cha, cao hứng đến mỗi ngày nhắc tới nhắc lui khiến đại hồ ly nào ấm ức muốn chết.

“Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề sắp đến đây, người muốn theo bọn họ trở về?”

Bắc Thần Diêu Quang cách đó không xa đi tới, vừa dứt lời tiểu hồ ly liền tung tăng chạy qua, há miệng ngọt ngào kêu một tiếng: “Cha!”, giống như làm nũng nhào vào ngực nam nhân.

“Ta cùng phụ thân, cùng cha một chỗ.”

“Cha cũng muốn cùng Thiên Hữu, cùng phụ thân người một chỗ.” Lựa chọn ngồi xổm xuống cùng đứa nhỏ mặt đối mặt nhìn thẳng, Bắc Thần Diêu Quang lộ ra ý cười nhân nhật, thân thủ nhẹ nhàng xoa hai lỗ tai lông xù tiểu hồ ly.

Tuy rằng có thể biến thành người, nhưng vẫn không thể tự do khống chế, thường xuyên kích động để lộ đuôi cùng lỗ tai ra ngoài.

Điều này là cho Bắc Thần Diêu Quang nghĩ tới Dạ Vị Ương, không hổ danh là tiểu hồ ly của đại hồ ly, hai người đều có chỗ tương tự.

Bắc Thần Diêu Quang thích tiểu hồ ly, chính là bởi vì trên người tiểu hồ ly có nhiều điểm tương đồng với Dạ Vị Ương.

Suy cho cùng, người nam nhân này yêu nhất vẫn là Dạ Vị Ương.

“Được rồi, đi tìm Thường thúc thúc người ngoại đi, Thường thúc thúc người hôm nay dắt người đi mua đường (kẹo hồ lô)”

Dùng đường thuận lợi đem tiểu hồ ly hồng đi, Dạ Vị Ương nhìn Bắc Thần Diêu Quang nói: “Hôm nay có việc gì sao?”

Dĩ vãng Bắc Thần Diêu Quang thích ở thư phòng một bên xử lý công việc một bên làm cho Dạ Vị Ương bồi hấn, hiện giờ còn có vật nhỏ loi nhoi, muốn cho hai hồ ly yên lặng góc ở trong phòng cũng không dễ dàng.

“Ân” Bắc Thần Diêu Quang lên tiếng, tự nhiên khoác bả vai Dạ Vị Ương, “Để ta ôm một cái.”

Ôm tiểu hồ ly xong, hắn muốn ôm nhất chính là đại hồ ly.

Một năm trước, Dạ Vị Ương sẽ không nghĩ nam nhân lãnh khốc vô tình như Bắc Thần Diêu Quang, sẽ đối với đứa nhỏ lộ ra vẻ mặt ôn nhu như vậy, còn có ngẫu nhiên ghen với hài tử, dẫn theo chút hương vị làm nũng đòi ôm hắn.

“Nếu để hạ nhân thấy được, bọn họ phỏng chừng nghĩ mình bị hoa mắt.” Dạ Vị Ương nghĩ thấy buồn cười.

“Chỉ có người cùng hài tử mới nhìn thấy.” Khéo môi câu lên, nam nhân liền hôn hai má và cổ Dạ Vị Ương, lẩm bẩm nói: “Qua vài ngày nữa Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề sẽ đến đây tìm người, ta không ngăn cản bọn họ, là bởi vì ta biết Thiên Hữu muốn gặp bọn họ.”

Bắc Thần Diêu Quang vươn tay nhẹ nhàng bắt lấy cằm nam nhân, nhìn Dạ Vị Ương nói: “Nhưng không có nghĩa ta sẽ chấp nhận người khác ở trước mặt ta ôm hài tử, ôm người, ta sẽ nhện không được muốn giết bọn họ.”

“Này...”

Dạ Vị Ương chưa kịp mở lời, Bắc Thần Diêu Quang liền đưa ngón tay chặn môi Dạ Vị Ương: “Chờ bọn họ ly khai, ta sẽ trở về.”

“Vị Ương, nhớ kỹ chuyện người đã đáp ứng ta, cùng hài tử bồi ta đến sang xuân.”

Đối với Bắc Thần Diêu Quang mà nói, đây đại khái xem như nhượng bộ lớn nhất rồi.

Hết chương thứ hai

165. Quyển 4 - Chương 3: Nhóc Con, Người Nhận Sai Người Rồi!

Chương thứ ba – Nhóc con, người nhận sai người rồi!

...

Tiểu hồ ly hôm nay có điểm mất hứng, nó buổi sáng thời điểm còn nằm trong ngực phụ thân ngủ say liền bị Bắc Thần ba ba dựng đầu dậy, mơ mơ màng màng bị giao cho Thường Thiểu Điển.

Tiểu hồ ly ầm ĩ phải về phòng cùng hồ ly ba ba tiếp tục ngủ, chính là vừa chạy tới cửa phòng liền bị người bắt lại giấy cũng giấy không ra, ở bên ngoài nghe tiếng hô của hồ ly ba ba, cái gì mà, “Bắc Thần Diêu Quang người làm gì đó?”, cái gì mà “Nhẹ... điểm nhẹ...”

Thời điểm nghe thấy âm thanh khả nghi, tiểu hồ ly nhanh chóng bị Thường Thiểu Điển vội vàng ôm đi, còn nói tiểu hài tử không nên nghe lén đại nhân nói chuyện.

“Phụ thân vì cái gì kêu điểm nhẹ một chút, cha đánh phụ thân sao?” Tiểu hồ ly tràn đầy cảm phẫn xoắn tay áo, kích động lộ ra cái đuôi nhỏ, phẩy tới phẩy lui, chuẩn bị đi tìm cha chiến đấu bảo vệ phụ thân.

“Rất, rất đáng giận, ta muốn bảo hộ phụ thân.”

Mắt thấy lỗ tai tiểu hồ ly đều dựng lên cái đuôi nhỏ vung vẩy, Thường Thiểu Điển vội ngăn tiểu hồ ly lại, đỏ mặt lấp bắp nói: “Không, không phải! Cha người yêu phụ thân người như vậy, làm sao đánh phụ thân người a?”

Tiểu hồ ly nghĩ lại, gật đầu nói: “Ồ, cũng đúng, nhưng vì sao phụ thân trong phòng kêu đau dữ vậy?”

“Đó là... Đó là bởi vì...” Thường Thiểu Điển nhăn tình sáng lên, vội cười giải thích: “Đó là bởi vì thân thể phụ thân người không thoải mái, cho nên Bắc Thần ba ba ở trong phòng mát xa cho phụ thân người.”

“Thật sao?” Tiểu hồ ly nghiêng đầu, ngây ngô hỏi: “Nhưng vì sao không cho ta vào?”

“Là sợ Thiên Hữu cản trở cha và phụ thân người nha...” Thường Thiểu Điển nói tới đây liền có cảm giác tội lỗi, hần cừ nhiên cùng tiểu hài tử nói dối, chẳng qua không thể nói ra sự thật.

Suy cho cùng loại chuyện này, tiểu bằng hữu khi trưởng thành sẽ hiểu được.

Thường Thiểu Điển một bên trong lòng mắng Bắc Thần Diêu Quang, người đó không phải hôm nay quay về Tử Vi thành sao, như thế nào sáng sớm liền chạy đi tìm Dạ đại nhân.

Ài, đáng thương Dạ đại nhân, vì đứa nhỏ mà chịu ủy khuất.

“Thì ra là như vậy a.”

Tiểu hồ ly bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, biết Bắc Thần ba ba không có khi dễ phụ thân, nó lập tức cao hứng, sau khi theo Thường Thiểu Điển dùng điểm tâm sáng liền một mình chạy tới hoa viên chơi.

Chơi chốc lát đột nhiên nghe thấy có người gọi nó, tiểu hồ ly xoay người nhìn thấy Bắc Thần ba ba đang nở nụ cười đứng cách đó không xa.

“Bác Thần ba ba, người cấp ba ba mát xa xong rồi hả?” Tiểu hồ ly giống như chim nhỏ líu ríu, mở hai tay chạy tới, vũng vàng rơi vào lòng ngực Bắc Thần Diêu Quang.

“Phụ thân có phải bệnh rồi không, con thật lo lắng.” Hai cánh tay nhỏ nhỏ ôm lấy cổ Bắc Thần Diêu Quang, lỗ tai tiểu hồ ly giật giật, vẻ mặt thiên chân vô tà.

Lập tức nghe ra tiểu hồ ly muốn nói cái gì, Bắc Thần Diêu Quang dưới đáy mắt thâm thúy hiện lên tia giảo hoạt, mắt phượng khẽ nhướng.

“Ừm, mát xa tốt lắm.”

“Thế nhưng rất đau nha, con nghe phụ thân la quá trời.” Tiểu hồ ly mân miệng, đau lòng phụ thân hiện rõ lên mặt không sót chút gì, nó kéo ống tay áo Bắc Thần Diêu Quang đáng thương hề hề nói: “Bác Thần ba ba, con không muốn phụ thân đau, phụ thân không cần sinh bệnh.”

“Phụ thân không có việc gì, phụ thân tuy rằng lúc đầu kêu đau, bắt quá sau đó cảm thấy rất thoải mái.” Bắc Thần Diêu Quang cười nhẹ, thân thủ nheo khuôn mặt nhỏ nhắn thật hồ hồ tiểu hồ ly: “Người hiện tại không cần đi quấy rầy phụ thân, để cho phụ thân hảo hảo ngủ một giấc, chờ hẩn tỉnh lại, người lại đi tìm hẩn, được không?”

“Dạ!” Tiểu hồ ly dùng sức gật đầu, tay nhỏ nắm lại, “Ta sẽ không quấy rầy phụ thân.”

Ánh mắt chớp chớp, tiểu hồ ly liền hỏi một vấn đề khiến cho Bắc Thần Diêu Quang nhất thời sửng sốt: “Bác Thần ba ba dạy con mát xa được không, con cũng muốn cấp phụ thân mát xa.”

Khóe miệng nhất thời giương lên, Bắc Thần Diêu Quang nhẹ giọng nói: “Được, chờ phụ thân người tỉnh dậy, làm cho sư phó dạy người hai chiêu, người bình thường không có việc gì có thể ẩn thất lưng cho phụ thân.”

“Dạ!”

Tiểu hồ ly được đáp ứng cao hứng gật đầu, sau đó bị Bắc Thần Diêu Quang ôm đến đại sảnh, tiểu hồ ly vùng cánh tay nhỏ ở đại sảnh cùng hai tiểu cầu chung quanh náo loạn.

Tới thời điểm giữa trưa, tiểu hồ ly thấy hạ nhân trong nhà bận rộn, nghe nói có khách đến thăm.

Tiểu hồ ly suất lĩnh hai tiểu cầu chạy ra phòng khách nhìn trộm, nhìn đến vài xe ngựa ngừng ở trước cửa, theo xe ngựa bước xuống hai nam nhân tuổi xấp xỉ.

Một người mặc huyền y ám sắc, một người mặc y phục thanh sắc.

Tiểu hồ ly mở to hai mắt đen tròn lay láy đánh giá hai nam nhân, nhìn trong chốc lát khóe miệng thoáng giương lên, tại thời điểm hai nam nhân còn chưa bước vào cửa liền chạy nhanh tới.

“Ta biết rồi nha! Các người là cha ta!”

Lập tức nhảy ra, tiểu hồ ly ngón tay nhỏ chỉ vào hai nam nhân tựa hồ có chút sửng sốt.

” ” ”

” ” ”

Cha?

Vừa mới xuống ngựa, đang chuẩn bị vào nhà tìm Dạ Vị Ương, Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề đồng thời sửng sốt, bọn họ còn chưa nhìn rõ bộ dáng tiểu hài nhi, chỉ thấy tiểu hài nhi giống như con chim nhỏ bay thẳng đến trước mặt bọn họ.

Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương vội vàng ngồi xổm xuống vũng vàng ôm lấy nhóc con bất ngờ xuất hiện này, hai người kỳ quái nhìn vẻ mặt hưng phấn của đứa nhỏ, tò mò hỏi: “Mẫu thân người là ai?”

“Mẫu thân chính là phụ thân, phụ thân chính là mẫu thân, cha, các người đến tìm phụ thân phải không?” Vật nhỏ trả lời khiến cho đầu hai người đều choáng váng.

“Nhóc con, người nhận sai người rồi!” Lưu Bá Hề mỉm cười đưa tay xoa đầu tiểu bằng hữu, buông đứa nhỏ trong ngực, liền chuẩn bị cùng Tịch Thiên Thương vào nhà đi tìm Dạ Vị Ương.

Biết được Dạ Vị Ương gặp sóng thần sau đó còn bị Tịch Thiên Nguyên bắt, không cần nói bọn họ có bao nhiêu lo lắng cho nam nhân kia, tuy rằng biết Bắc Thần Diêu Quang sẽ không bạc đãi Dạ Vị Ương, nhưng vẫn là tận mắt nhìn thấy người mới yên tâm, tự mình ôm vào ngực mới an lòng.

Tiểu hài tử trước mặt tuy rằng có điểm quen mắt, chính là không ngăn được bọn họ đi gặp Dạ Vị Ương, cũng không quản đứa nhỏ vì sao xuất hiện ở đây, thậm chí muốn chạy nhanh vào nhà tìm Dạ Vị Ương.

Nhìn thấy hai cha ôm mình xong liền bỏ chạy vào trong phòng, tiểu hồ ly méo máo, hốc mắt ủy khuất liền đỏ lên, nước mắt từng giọt rơi xuống.

Một bên nhỏ giọng khóc thúc thích, tiểu hồ ly một bên chạy theo sau lưng Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề, hai đại nam nhân phía trước là muốn đi gặp Dạ Vị Ương, tiểu hồ ly phía sau cũng muốn đi gặp Dạ Vị Ương, nhưng chính là để tổ cáo.

Thường Thiếu Điển bên kia vừa chỉ đường cho Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề, quay đầu nhìn thấy vành mắt ủy khuất của tiểu hồ ly.

“Tiểu thiếu gia, sao lại khóc?” Thường Thiếu Điển vội vàng chạy qua ngồi xổm trước mặt tiểu hồ ly.

“Ta, ta muốn tìm phụ thân.”

Vừa nói xong, tiểu hồ ly lau nước mắt chạy đi, Thường Thiếu Điển nhìn bóng dáng tiểu hồ ly sững sốt hồi lâu, đột nhiên kêu một tiếng, “Không xong!”, nhanh chóng đuổi theo.

Thường Thiếu Điển như thế nào quên mất, Đại tướng quân và Hoàng thượng còn chưa biết Dạ đại nhân đã sinh, chẳng những đã sinh, đứa nhỏ kia đều lớn như vậy.

Phỏng chừng lúc này tiểu hồ ly nhìn thấy Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề, chính là hai nam nhân kia sao có thể nhận ra hài tử của mình.

Thường Thiếu Điển nghĩ muốn đuổi theo, nhưng nhất thời dừng cước bộ, hắn vẫn là đi chuẩn bị cơm trưa thôi, ngoại nhân dù sao cũng không nên xen vào việc nhà của Hoàng thượng, Dạ đại nhân thông minh như vậy, khẳng định có thể xử lý tốt.

” ” ”

” ” ”

Trong lúc đó, Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề vội vội vàng vàng chạy đến trước cửa phòng Dạ Vị Ương.

Nam nhân trong phòng vừa mới tỉnh dậy, Dạ Vị Ương một bên được người hầu hạ rửa mặt, một bên âm thầm mừng Bắc Thần Diêu Quang là tên hỗn đản.

Rõ ràng biết hôm nay hai người kia sẽ đến, cư nhiên sáng sớm liền tới tìm hắn gây sức ép, báo hại hắn ngủ thẳng đến bây giờ, cũng không biết Bá Hề và Hoàng thượng đã tới chưa.

Dạ Vị Ương đang nghĩ ngợi, chỉ thấy ngoài cửa hai nam nhân đã lâu không gặp đứng ở đó.

Loại cảm giác vui sướng cỡ biệt trùng phùng này không có ngôn từ nào tả xiết, một thân ảnh nho nhỏ theo bên ngoài tiến nhanh vào, tiểu hồ ly nhịn không được khóc không thành tiếng nhào vào trong ngực Dạ Vị Ương.

“Sao vậy, Thiên Hữu?”

Nghe thấy thanh âm ôn nhu của phụ thân, ủy khuất nháy mắt bạo phát, tiểu hồ ly “Oa” một tiếng khóc lớn, chẳng những dọa tới Dạ Vị Ương, còn khiến Tịch Thiên Thương cùng Lưu Bá Hề hoảng sợ.

Này chẳng phải tiểu hài tử bọn họ gặp ngoài phòng khách sao? Như thế nào chạy vào ngực Vị Ương khóc? Nếu đụng trúng cục cưng của bọn họ thì phải làm sao bây giờ?

“Phụ thân! Cha, cha bọn họ không cần ta, bọn họ không cần ta!”

Tiểu hồ ly khóc đến thương tâm, một bên gào khóc, một bên chỉ vào hai nam nhân vẻ mặt vô tội ngoài cửa bắt đầu lên án.

“Đây là chuyện gì, đứa nhỏ này sao lại gọi người là phụ thân?” Lưu Bá Hề tựa hồ đoán được một chút, chính là chưa dám chắc chắn, cho dù Vị Ương thật sự đã sinh, hài tử bất quá mới hơn một tháng, sẽ không phải đứa nhỏ bộ dáng sáu bảy tuổi này.

Tịch Thiên Thương bị tiếng khóc kia dọa không nhẹ, không khí cửu biệt trùng phòng đang tốt đẹp như thế nào lại nháo thành như vậy.

“Vị Ương, người không sao chứ?” Tịch Thiên Thương không khỏi lo lắng hỏi.

Nhìn hài tử òa khóc trong lòng mình, lại nhìn hai nam nhân bộ dáng hoàn toàn không hiểu sự tình, Dạ Vị Ương thở dài, xoa thái dương có chút đau nhức.

Còn nói cấp Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề một cái kinh hỉ thật lớn, lúc này đều dọa thành kinh hãi rồi.

Hết chương thứ ba

166. Quyển 4 - Chương 4: Phiền Nao Của Đại Hồ Ly

Chương thứ tư – Phiền nao của đại hồ ly

...

Dạ Vị Ương nháy mắt với Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề, để cho hai người kia ra ngoài chờ, hắn một mình ở trong phòng dỗ tiểu hồ ly đang gào khóc.

Ở trong ngực phụ thân khóc một hồi tiểu hồ ly nói muốn đi xuy xuy, Dạ Vị Ương một bên vội vàng sai người mang bé đi xuy xuy, một bên sốt ruột cấp Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề bên ngoài hô tiến vào.

“Lúc ở Côn Châu ta đã sinh hài tử.” Không đợi hai nam nhân mở miệng Dạ Vị Ương liền nói ra nguyên nhân, “Cứu vĩ hồ sau khi sinh mỗi ngày bằng một năm của nhân loại, cho nên hiện tại nó đại khái là bộ dáng đứa nhỏ sáu bảy tuổi.”

“Đứa nhỏ? Đứa nhỏ người sinh?”

“Tiểu hài nhi kia chính là con của chúng ta?”

Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề đầu tiên hé ra bộ dáng cao hứng không thể tin tưởng, nhưng rất nhanh ý thức được bọn họ vừa rồi đẩy tiểu hồ ly ra, cũng khó trách tiểu hồ ly khóc thương tâm như vậy.

“Vị Ương, sao người không nói cho chúng ta biết một tiếng.” Lưu Bá Hề nhất thời có chút đau đầu.

Thời điểm lúc này, bọn họ chính là nghe thấy tiểu hồ ly ở trong phòng khóc kêu: “Ta muốn Bắc Thần ba ba.”

Hiện tại đã hiểu nguyên do gì, Lưu Bá Hề cùng Tịch Thiên Thương không thể nói rõ tư vị trong lòng.

“Vốn nghĩ cho các người một cái kinh hỉ...” Dạ Vị Ương nhỏ giọng, chính là không ngờ tới sáng nay bị Bắc Thần Điều quấy rầy kế hoạch, làm hắn ngủ quên.

Đang lúc tự trách, Dạ Vị Ương đột nhiên bị người ôm lấy, tuy nói bởi vì chuyện đứa nhỏ khiến cho hai người có chút trở tay không kịp, nhưng nhìn đến Dạ Vị Ương khỏe mạnh không sao, Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề thoáng an tâm xuống.

Cảm nhận được quan tâm và tưởng niệm của đối phương, Dạ Vị Ương liền giơ khoe môi vươn tay nắm lấy.

“Vừa mới đến đây, các người trước đi tắm rửa một chút, đến lúc ăn cơm tìm cơ hội dỗ dành Thiên Hữu, đứa nhỏ đó rất hiểu chuyện.”

“Nhìn người không việc gì là tốt rồi, các người có lẽ có nhiều chuyện muốn nói, các người trước chậm rãi tán gẫu, ta đi tìm tiểu hồ ly nhìn xem.” Tịch Thiên Thương vỗ bả vai Dạ Vị Ương, nhẹ giọng cười sau đó ly khai phòng tìm tiểu hồ ly.

Sau khi rời khỏi phòng, Tịch Thiên Thương quả nhiên đi chưa bao xa liền thấy được tiểu hồ ly vừa đi xuy xuy xong.

Tiểu hồ ly thấy khuôn mặt tươi cười của Tịch Thiên Thương đầu tiên là ngây ngốc trừng con người, rồi sau đó nghĩ tới người này lúc này thế nhưng không thèm để ý nó, trở mình liền tức giận, hừ nhẹ một tiếng, quay đầu chỗ khác, bộ dáng ngạo kiều không quan tâm Tịch Thiên Thương.

Tịch Thiên Thương cười cười không nói, tinh tế đánh giá vật nhỏ trước mặt.

Ấn, bộ dáng nhìn thoáng qua có điểm giống Vị Ương, nhìn kỹ lại có bóng dáng Bắc Thần Diêu Quang, khoe miệng giống Lưu Bá Hề, nhìn một chút lại thấy rất giống chính mình.

Đây là đứa nhỏ của hắn cùng Vị Ương.

Trước kia đứa nhỏ còn chưa sinh ra không dưới trăm lần hắn tưởng tượng bộ dáng đứa nhỏ sẽ như thế nào, hiện tại thấy rồi, lại có cảm giác không chân thật.

“Người có phải đang trách cha không nhận ra người không?” Tịch Thiên Thương ngồi xổm, nhẹ giọng cười hỏi.

“Hừ!” Tiểu hồ ly trộm liếc nhìn Tịch Thiên Thương một cái, quay đầu đi, ngạo kiều thôi rồi.

“Là cha sai rồi, nhưng phụ thân người là hồ ly, người lại không có đuôi cũng không có tai, cha không nhận ra.” Dứt khoát ngồi xuống, Tịch Thiên Thương nửa trêu chọc nhìn tiểu hồ ly, cũng không ghét bỏ mặt đất dơ bẩn.

Tiểu hồ ly lập tức vội vàng giải thích: “Ta có.”

Quả nhiên vẫn là nhóc con, dù dốt một chút là được, Tịch Thiên Thương mỉm cười, lại hỏi: “Ta như thế nào không thấy?”

“Phụ thân nói, bình thường phải đem đuôi và tai giấu đi, thời điểm ở trong sân mới được lộ ra, người nhìn đi, ta là hài tử của phụ thân, ta cũng có tai và đuôi nha.”

Tiểu hồ ly vắn vắn mông, quả nhiên hiện ra cái đuôi nhỏ, trên đầu cũng biến thành hai lỗ tai hồ ly, hơn hở chỉ vào đuôi và tai của mình cấp Tịch Thiên Thương xem.

“Để cha xem nào, ôi, thật là đẹp mắt, đẹp giống y như phụ thân người.”

Tịch Thiên Thương dụ dỗ, dụ đến tiểu hồ ly nhào vào trong ngực mình, tiểu hồ ly rốt cuộc vẫn là trẻ con, cúi kính một hồi liền hết, hơn nữa nó rất muốn nhìn thấy các vị ba ba, bị Tịch Thiên Thương hống lập tức không ngạo kiều nữa, ở trong ngực nam nhân ha ha đùa nghịch.

Kết quả tới thời điểm ăn cơm, tiểu hồ ly ồn ào nói muốn cùng Tịch ba ba ngồi chung, làm cho Lưu Bá Hề ở bên cạnh nhìn đến đỏ mắt.

Dựa theo cách nói của Tịch Thiên Thương, Dạ Vị Ương có đầy đủ lý do đi yêu Lưu Bá Hề, yêu Bắc Thần Diêu Quang, hắn tự nhiên không muốn Dạ Vị Ương cự tuyệt, tuy không thể trở thành người tối trọng yếu trong lòng nam nhân, nhưng hắn sẽ trở thành người cha tiểu hồ ly tối yêu thương nhất.

” ” ”

” ” ”

Cơn giận của tiểu hồ ly qua ngày hôm sau liền biến mất sạch sẽ, cùng hai vị ba ba ngoạn vui vẻ không ngừng, Dạ Vị Ương một bên nhìn thấy bộ dáng hai lớn một nhỏ ấm ỉ, nhin không được nở nụ cười.

“Thật giống như trong giấc mộng.” Dạ Vị Ương không khỏi cảm thán.

Thường Thiếu Điển đi theo bên cạnh, nhìn dáng vẻ Dạ vị Ương giống như đang mộng du, nhẹ giọng cười nhắc nhở: “Đại nhân, này không phải mộng, đều là sự thật a.”

Đúng vậy, hết thấy là sự thật.

Sự thật là bên cạnh có ái nhân của hần, có cục cưng chính mình sinh ra, có một gia đình ấm áp.

Đều nói lập quốc dễ giữ quốc khó, thành gia dễ giữ gia khó.

Hần mới đến thế giới này một năm, trong thời gian một năm hần có ái nhân có hài tử trở thành người vô cùng hạnh phúc, chính là đến quá nhanh khiến cho Dạ Vị Ương cảm thấy hạnh phúc này sẽ dễ dàng mất đi.

Hiện giờ còn một vấn đề đặt ra trước mắt hần.

Mặc kệ là Bắc Thần Diêu Quang, Lưu Bá Hề hay Tịch Thiên Thương cũng không thiếu người theo đuổi, càng không ít kẻ ái mộ, giống như chuyện cổ tích công chúa lấy hoàng tử hạnh phúc mỹ mãn rồi kết thúc bằng dấu chấm tròn, cho tới bây giờ vẫn không ai biết cuộc sống sau đó của họ sẽ như thế nào.

Cái gì gọi là hạnh phúc mỹ mãn ư?

Cảnh sắc trước mắt hần hiện giờ chính là hạnh phúc mỹ mãn, nhưng hết thấy có thể duy trì vài năm, vài chục năm, thậm chí là cả đời sao?

Dạ Vị Ương sớm đã không còn là trẻ con mơ mộng chuyện xưa, hần thích đối mặt cùng sự thật, có vài vấn đề không phải không nghĩ tới là sẽ vĩnh viễn không xảy ra, bất luận đó là kẻ nguy hiểm tiềm ẩn có thể hay không xuất hiện, nếu thật sự phát sinh Dạ Vị Ương cũng không ngại bóp chết nó từ trong trứng nước.

Duy trì hiện trạng ba người cha cho hài tử, thứ nhất không muốn đứa nhỏ khiếm khuyết một người cha nào, thứ hai ý tứ cân bằng cảm xúc của ba người.

Dạ Vị Ương vừa tự giễu bản thân quá mức đa tâm, một bên không khỏi cảm khái lên, có lẽ cuộc sống này luôn khiến người ta lo được lo mất.

“Nhìn người mặt mày cau có kìa, đang suy nghĩ chuyện gì?” Tịch Thiên Thương chạy đến bên người Dạ Vị Ương cùng nam nhân ngồi xuống.

Lưu Bá Hề bên kia còn đang dạy tiểu hồ ly đánh quyền, có lẽ vì ngày hôm qua tiểu hồ ly đánh lấy Tịch Thiên Thương, một tiếng lại một tiếng “Tịch ba ba”, khiến cho Đại tướng quân vừa hâm mộ vừa ghen tị, hôm nay Lưu Bá Hề thề nhất định phải “báo thù”, tranh thủ lấy lòng tiểu hồ ly.

“Ta nghĩ về sau cùng Thiên Hữu trụ nơi nào.” Dạ Vị Ương cũng không giấu diếm tâm tư.

Có lẽ gần đây Tịch Thiên Thương trở nên hiền hòa hài hước hơn lúc trước, hơn nữa có quan hệ với Tịch Thiên Lâu, Dạ Vị Ương đối với Tịch Thiên Thương ngược lại rất tốt vui vẻ mở lòng nói chuyện, không có quá nhiều gánh nặng.

“Ta là người Thiên quốc, quan Thiên quốc, theo lý thì phải ở lại Thiên kinh, chính là Thiên kinh này nước quá sâu, nếu có người phát hiện ra sự tồn tại của tiểu hồ ly chỉ e sẽ có phiền toái.”

Tuy nói Thiên kinh là địa bàn của Tịch Thiên Thương, nhưng lại là trung tâm chính trị của quốc gia, hần là quan viên lại có quan hệ mờ ám cùng hoàng đế, vạn nhất về sau bị người ám toán thì phải làm sao đây?

“Hơn nữa cha tiểu hồ ly lại có đến ba, nghĩ đến việc này ta liền phiền não.” Lời Dạ Vị Ương chính là sự thật, hần chỉ hy vọng tìm được địa phương cùng bọn họ hòa thuận trải qua cuộc sống yên bình.

Nhưng chốn đào nguyên như thế vốn không tồn tại, hần có thể buông tha tất cả, nhưng Tịch Thiên Thương gánh trên vai trách nhiệm giang sơn, Lưu Bá Hề sẽ không vì hài tử bỏ mặc an nguy của dân chúng Thiên quốc.

Hoặc nói trắng ra là, trong tay có quyền có tài lực mới có thể bảo vệ người mình sở yêu, buông tha quyền lực địa vị cũng không nhất định có thể đổi lấy cuộc sống bình yên.

Dạ Vị Ương thực tế, bởi thế giới này vốn là thực tế.

Hần trước đây từng có người bạn rất mê hội họa, sau đó bởi vì mưu sinh nuôi gia đình mà phải đi làm trong xí nghiệp, buông tha ước mơ hội họa, học kiếm miếng ăn.

Đôi tay kia lúc đầu cầm bút, sau đã trở nên thô ráp che kín phong sương, các đốt ngón tay vì không cẩn thận biến thành gầy dẹt khó coi.

Ở trước mặt thực tế, giấc mơ luôn yếu ớt không chịu nổi một kích.

“Nói thật, ban đầu biết tiểu hồ ly sẽ có ba người cha ta triệt để mơ hồ, tuy trong lòng an ủi về sau tiểu hồ sẽ có ba người yêu thương nó, bản thân cũng không phải chuyện gì cũng vô pháp tiếp thu, chính là...”

Dạ Vị Ương nói một hơi, khê thở dài: “Chính là thân phận các người quá đặc thù, hơn nữa Bắc Thần Diêu Quang và người đều là hoàng đế hai nước, ta không biết sau này như thế nào cùng hai người sống chung, mới có thể hài hòa hạnh phúc không có mâu thuẫn.”

Dạ Vị Ương nhìn Tịch Thiên Thương cạnh bên, hỏi: “Người hiểu được ý của ta không?”

Tịch Thiên Thương gật đầu, cười nói: “Hiểu được, nhưng hồ ly người lo xa quá rồi, vấn đề này ta ngược lại rất muốn cấp người một đáp án mà người muốn. Chính là khiến người thất vọng thôi.”

“Ta vốn sinh ra trong gia đình không trọn vẹn, cũng không biết làm sao để duy trì quan hệ phức tạp trong đó, ta chỉ có thể cho người lời hứa hẹn, bất luận sau này xảy ra chuyện gì, qua bao lâu, người cùng Thiên Hữu ở trong lòng Tịch Thiên Thương ta vĩnh viễn là vị trí cao nhất.”

Nhẹ nhàng nắm tay nam nhân, Tịch Thiên Thương cười nói: “Người có thể nói cùng ta những chuyện này ta thật cao hứng, ta mặc dù cũng là cha đứa nhỏ, nhưng ta biết quan hệ ta và người không kiên cố như người cùng Bá Hề, cũng không có ràng buộc như Bắc Thần Diêu Quang.”

“Nhưng ta có một ưu điểm, đó chính là ‘tự mình biết mình’ ” Tịch Thiên Thương một bên cố ý trêu chọc nam nhân, một bên đứng đắn nói: “Vị Ương, ta hiểu được ý của người, người phiền não cũng là bình thường, về vấn đề này, sau này chúng ta có thể hảo hảo thương lượng.”

Hết chương thứ tư

167. Quyển 4 - Chương 5: Ba Người Cha Khó Mà Ở Chung!

Chương thứ năm – Ba người cha khó mà ở chung!

...

Thời điểm Tịch Thiên Thương nói ra những lời này, Dạ Vị Ương đột nhiên cảm thấy trên người Tịch Thiên Thương đâu đó có bóng dáng của Tịch Thiên Lâu.

Ở một năm trước, lúc hắn đi theo Bá Hề đến Ngọc Hành sơn, cùng Tịch Thiên Lâu và Hoa Sinh ở trong Bạch Mã tự, thời gian đó hắn ngẫu nhiên đem Tịch Thiên Lâu trở thành trưởng bối để mà tín nhiệm.

Khi hắn mang bảo bảo còn thận trọng giữ bí mật không dám nói cho người khác, cũng là Tịch Thiên Lâu khai sáng cho hắn, khiến hắn nhanh chóng thoát khỏi sương mù nhìn thấy thái dương.

Hắn cùng sư phó gặp mặt không nhiều, nói chuyện rất ít, nhưng không thể phủ nhận nếu không có Tịch Thiên Lâu chỉ dẫn, con đường Dạ Vị Ương sẽ không thông thuận như vậy.

Tịch Thiên Thương tuy nói cùng hắn thảo luận vấn đề này, bất quá không thể ngay lập tức bàn xong được.

Thật vất vả mới tụ họp với nhau, những chuyện làm người ta phiền não tạm thời ném ra sau đầu đi, hiện tại hắn chỉ muốn hưởng thụ khoái hoạt người một nhà tương tụ cùng một chỗ.

Lúc này ngoại trừ một số chuyện linh tinh, Tịch Thiên Thương còn cấp Dạ Vị Ương vài tin tức về công trình thủy lợi ở Quảng Nam và tu kiến đập nước ở Côn Châu.

“Hiện giờ thủy lợi ở Quảng Nam không còn bị Bắc Thần Diêu Quang quấy rối, tiến hành thập phần thuận lợi, đề chấn và hà đạo đã làm xong năm nay sẽ không bị thiên tai lũ lụt nữa, dân chúng có thể thu hoạch đại mùa, đều ca ngợi người là đại công thần.”

Thời điểm cơm chiều, Tịch Thiên Thương một bên gấp cho Dạ Vị Ương khối thịt bò tươi ngon, một bên nói đến chuyện quốc nội, Lưu Bá Hề cũng gật đầu, cười nói: “Lúc trước có vài khu dân chúng tin vào lời đồn hà bá, vẫn trì hoãn không cho quan phủ tu kiến đập nước, hiện giờ bọn họ nghe dân chúng phụ cận nói đập nước thật là lợi ích, rất nhanh thay đổi quan niệm, không còn cản trở quan phủ nữa.”

Ngay tại xã hội này, dân chúng nhỏ nhoi làm sao ngăn được bàn tay quan gia.

Chính là lúc trước Dạ Vị Ương hạ lệnh quan phủ không được làm khó xử dân chúng địa phương, có kháng nghị thì để bọn họ kháng nghị, dù sao trong thời gian ngắn không thể chinh đồn hết tất cả.

Đầu tiên tập trung tài chính cùng nhân lực tu kiến một vùng, chờ thành quả đi ra, mọi người vừa thấy đập nước và hà đạo quả nhiên có chỗ tốt, hà bá cũng không tức giận, tự nhiên sẽ buông lỏng cảnh giác hoan nghênh người của Công bộ khởi công xây dựng thủy lợi.

Dân chúng u mê làm sao có nhiều tri thức về thủy lợi, người cùng bọn họ giảng đạo lý cũng không nhất định bọn họ sẽ nghe hiểu, dùng hành động chứng minh, mọi người đều có thể dễ dàng nhận thức.

Đừng nói dân chúng bình thường kiến thức hữu hạn, ngày trước Dạ Vị Ương có thể thuận lợi thi công đều là nhờ phúc của Tịch Thiên Thương, có sức mạnh Tịch Thiên Thương hỗ trợ mới có thể trấn áp kháng nghị của đông đảo quan viên trong triều mà cầm tiền vung vào Quảng Nam.

“Hiện tại công trình thủy lợi Quảng Nam dần dần phát huy hiệu quả, đại thần trong triều lúc trước còn phản đối bây giờ không còn dám tái nhiều lời.”

Dạ Vị Ương mỉm cười nhìn Tịch Thiên Thương nói: “Vi thần không làm nhục sứ mệnh, hoàn hảo cho Hoàng thượng một cái thể diện.”

Tịch Thiên Thương khẽ trừng Dạ Vị Ương cả giận nói: “Người nhìn người xem, còn gọi ta Hoàng thượng.”

“Cha, cái gì là Hoàng thượng?” Ngồi trên ghế cầm bát dùng sức và cơm tiểu hồ ly ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn còn dính vài hạt cơm trắng, bộ dáng tò mò ngồi bên cạnh Tịch Thiên Thương.

“Hoàng thượng chính là lão đại quốc gia, nói cái gì thì là cái đó, muốn làm cái gì thì làm cái đó.” Tịch Thiên Thương đặc ý nâng cằm, cười nói: “Thiên Hữu, cha chính là Hoàng thượng, cha có lợi hại không?”

“Lợi hại! Lợi hại!” Tiểu hồ ly nhất thời tròn mắt, chớp chớp nhìn Tịch Thiên Thương, sùng bái không thôi.

Lưu Bá Hề mất hứng, liền nói: “Cha chính là Đại tướng quân, suất lĩnh thiên quân vạn mã, bình định quân địch, khuếch trương lãnh thổ, bảo hộ quê hương, càng bảo hộ người và Vị Ương.”

“Oa!” Tiểu hồ ly đơn thuần há to miệng, đảo mắt nhìn Lưu Bá Hề lại là bộ dáng sùng bái.

“Thiên Hữu, vậy người cảm thấy Hoàng thượng lợi hại hay Đại tướng quân lợi hại?”

Dạ Vị Ương ngồi đối diện đứng dậy đưa tay lấy mấy hạt cơm trên mặt tiểu hồ ly, nghe xong câu hỏi tiểu hồ ly oai đầu suy nghĩ.

Tịch Thiên Thương loان thất lung nhỏ giọng nói: “Thiên Hữu, đương nhiên là Tịch ba ba của người lợi hại nhất, Đại tướng quân kia đều phải nghe lời Hoàng thượng.”

“Oa, Hoàng thượng lợi hại!” Tiểu hồ ly cao giọng hô.

Lưu Bá Hề ở bên cạnh nói, “Không có Đại tướng quân bảo vệ quốc gia, Hoàng thượng có lợi hại tới đâu cũng bị người ta đuổi đánh, người nói ai lợi hại?”

“Đại tướng quân lợi hại!” Tiểu hồ ly lại cao giọng hô.

“Các người đều sai lầm rồi.” Dạ Vị Ương có chút đặc ý giương khóe môi, gặp tiểu hồ ly nghi hoặc nhìn hần, Dạ Vị Ương cười nói: “Thiên Hữu, phụ thân hỏi người, người xem bình thường có phải phụ thân kêu làm cái gì, hai cha của người đều đi làm không?”

Tiểu hồ ly thành thật gật đầu, hần nhớ rõ buổi sáng phụ thân nói muốn ăn nho, Tịch ba ba liền tìm nho lại đây, sau đó buổi chiều phụ thân nói khát nước, Lưu ba ba giống như ảo thuật mang nước đến.

Dạ Vị Ương nhìn Lưu Bá Hề bên trái, nhìn Tịch Thiên Thương bên phải, cười nói: “Người xem Hoàng thượng hay Đại tướng quân đều là phụ thân quân, người nghĩ ai lợi hại nhất?”

“Phụ thân! Phụ thân lợi hại nhất!” Tiểu hồ ly bưng tỉnh đại ngộ, ném chiếc đĩa, cơm không ăn, cười từ trên ghế nhảy xuống trực tiếp nhào vào lòng Dạ Vị Ương.

“Hoàng đế và Đại tướng quân thì có gì hiếm lạ.” Dạ Vị Ương xoa đầu tiểu hồ ly, dào dạt đắc ý nói: “Còn không phải đều là phụ thân quân sao.”

Người thắng Dạ Vị Ương hướng Lưu Bá Hề vẽ mặt bắt đắc dĩ cùng vẽ mặt ghen cười của Tịch Thiên Thương nhìn qua: “Các người nói đúng không?”

Đúng! Đương nhiên là đúng!

Bọn họ nào dám nói “không” a.

?

” ” ” ”

” ” ” ”

Ăn xong cơm chiều mọi người ngoạn chốc lát, Tịch Thiên Thương cùng tiểu hồ ly đi tắm rửa, Dạ Vị Ương khó được an tĩnh tựa vào lồng ngực Đại tướng quân, ngồi ở trong đình hoa viên nhìn ánh trăng treo trên trời, cảm thụ thời gian như dòng nước chậm rãi chảy qua người mình.

“Vị Ương, qua vài ngày nữa ta cùng Hoàng thượng trở về Thiên quốc.” Lưu Bá Hề nhẹ nhàng nắm tay nam nhân.

Hần và Tịch Thiên Thương trước kia cũng biết, Dạ Vị Ương đáp ứng bởi Bắc Thần Diêu Quang đến đầu xuân năm sau, Lưu Bá Hề là Đại tướng quân ngành khí tự nhiên không thích Bắc Thần Diêu Quang, nhất là ở gần bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang.

Ai kêu Bắc Thần Diêu Quang cũng là cha tiểu hồ ly, hơn nữa ở chuyện tình Tịch Thiên Thương cũng đã giúp bọn họ một phen, người nói cam tâm sao?

Khẳng định là không cam tâm.

Mặc kệ là Bắc Thần Diêu Quang, Lưu Bá Hề hay Tịch Thiên Thương, nhiều ít đều có chút không cam lòng.

Ba nam nhân này một người tùy tiện xuất hiện đều là nhân vật vang danh thiên hạ, dĩ vãng sinh hoạt gì đó bọn họ chưa bao giờ lo nghĩ, cho dù chiếm không được cũng nghĩ biện pháp chiếm được.

Hiện giờ làm cho ba người hài hòa một chỗ, giống như đem lão hổ, con báo cùng sư tử nhốt chung một cái lồng sắt, sau đó còn bảo bọn họ không cần đánh nhau làm bằng hữu tốt.

Lý tưởng là tốt đẹp, nhưng sự thật là tàn khốc.

Cho dù hiện giờ bọn họ không thể không hòa hảo sống chung, nhưng bởi vì quốc gia bất đồng, vị trí bất đồng, các loại thù mới hận cũ mâu thuẫn trộn lẫn vào nhau, có thể hảo hảo ở chung mới là lạ.

Vấn đề đơn giản này Dạ Vị Ương cũng biết, bọn họ bên ngoài biểu hiện hòa thuận, là ngại hần mới sinh đứa nhỏ thân thể không được tốt, cũng ngại sự tồn tại của tiểu hồ ly đáng yêu.

“Nước không thể một ngày không vua, nhà không thể một ngày vô chủ, các người sớm một chút quay về cũng tốt, dù sao phản loạn Côn Châu vừa mới bình ổn, quốc nội khẳng định còn một đồng tàn cục cần các người đi thu thập.”

Dạ Vị Ương không tin trong một tháng ngắn ngủi Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương có thể xử lý hết thảy mọi thứ, độ sâu sắc của bốn chữ diệt cỏ tận gốc bọn họ khẳng định so với hần càng lý giải hơn.

“Vừa gặp mặt không được mấy ngày đã phải tách ra, thời điểm người sinh tiểu hồ ly ta không thể bởi người ngược lại khiến người lo lắng lâu như vậy, hại người mang theo tiểu hồ ly bên ba đến Côn Châu, sau đó còn gặp nhiều chuyện, ta...”

Lưu Bá Hề ngữ khí tràn đầy tự trách, hần nhẹ nhàng siết tay nam nhân, thở dài: “Vị Ương, ta trách bản thân không thể cho người một cuộc sống an ổn, không thể bảo hộ người thật tốt...”

“Đừng đem tất cả ôm vào mình như vậy, chuyện này người đâu thể đoán trước, nếu người có thể khống chế vận mệnh, người không phải thành thần rồi sao?” Quay đầu, Dạ Vị Ương ngồi khóa trên đùi Đại tướng quân, làm cho chính mình tựa vào lồng ngực dày rộng đối phương.

Khẽ vỗ lưng đại hồ ly, Lưu Bá Hề nhẹ giọng nói: “Ta và Hoàng thượng tranh nhau từ nhỏ đến lớn, lúc nhỏ tranh đồ chơi, tranh sự yêu thương của sư phó, tranh đoạt thanh kiếm, cũng tranh một con hồ ly.”

Tay đi xuống đụng phải cái đuôi của đại hồ ly, Lưu Bá Hề cười nhu nhu, tiếp tục nói: “Ta xem như đã minh bạch rồi, đời này ta cùng hần thích cùng một dạng đồ vật cũng thích chung một người, hiện giờ còn có chung đứa nhỏ.”

“Ta nghĩ đây là số mệnh chú định, nếu lão thiên gia đã cho ta và Hoàng thượng đều thành cha của đứa nhỏ, thì đã chú định ta cùng hần đời này phải bảo hộ người.”

Lời tuy rằng chưa sáng tỏ, nhưng ý nghĩ trong đó cũng đã rõ, Dạ Vị Ương nghe được Lưu Bá Hề đã cam chịu sự tồn tại của Tịch Thiên Thương.

Đại tướng quân người này mặc dù ôn nhu sẵn sốc, chính là dự vọng độc chiếm tuyệt không thua kém Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vị Ương thậm chí nghĩ Bá Hề là vị ba ba quật cường nhất trong ba người cha của tiểu hồ ly.

Tịch Thiên Thương bởi vì cùng Lưu Bá Hề có tình nghĩa mười năm, hơn nữa là quan hệ quân thần, cùng một sư phó, giống như thân huynh đệ, Lưu Bá Hề cũng không bài xích Tịch Thiên Thương.

Bất quá Lưu Bá Hề không hề nhắc đến một người, chính là Bắc Thần Diêu Quang.

Ngẫm lại cũng đúng, Bắc Thần Diêu Quang là người thế nào?

Trước khi xảy ra chuyện ở Côn Châu, Bắc Thần Diêu Quang là hoàng đế địch quốc, lại nhiều lần ý đồ quấy rối Thiên quốc, còn bắt cóc Dạ Vị Ương.

Hơn nữa người nọ nổi danh lãnh khốc đa biến, mặc kệ là nguyên nhân gì, Lưu Bá Hề sẽ không dễ dàng thừa nhận Bắc Thần Diêu Quang. (Ồ, anh đây là chính cung mà =,.)

Lúc này Dạ Vị Ương tự nguyện đáp ứng điều kiện của Bắc Thần Diêu Quang, Lưu Bá Hề trong lòng đau Dạ Vị Ương cũng không nói thêm, càng không biểu lộ tức giận hay phản đối.

Tuy rằng ngầm thừa nhận Dạ Vị Ương ở lại Bắc Thần quốc, cũng ngầm thừa nhận cha tiểu hồ ly trong đó có người tên Bắc Thần Diêu Quang, nhưng không thích là không thích, chán ghét chính là chán ghét.

Vô luận là tình địch hay nguyên nhân khác, Lưu Bá Hề càng muốn chặt chẽ bảo hộ Dạ Vị Ương và tiểu hồ ly, trong mắt Đại tướng quân Bắc Thần Diêu Quang tên đó quá mức nguy hiểm, mà hần sao có thể giao người mình tối yêu thương cho một kẻ điên?

Hết chương thứ năm

168. Quyển 4 - Chương 6: Sẽ Không Để Ý

Chương thứ sáu – Sẽ không để ý

...

Nếu không phải Bắc Thần Diêu Quang xuất thủ, Lưu Bá Hề rất muốn trực tiếp đem Dạ Vị Ương cùng tiểu hồ ly vác về, hẳn không muốn đại tiểu hồ ly ở Bắc Thần quốc cho dù là nửa khắc.

Bất quá trước khi đi, Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề cũng không yên tâm để Dạ Vị Ương một mình ở Bắc Thần quốc, kết quả làm cho Thường Thiếu Điển lưu lại.

Nghe nói Chúc Hoa cũng sắp đến đây, người nọ tuy rằng thương thể chưa khỏi, nhưng lần này đi Bắc Thần quốc không phải để đánh nhau, dù sao nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, còn có Bắc Thần Diêu Quang xuất tiền xuất lực, Tịch Thiên Thương quyết đoán phái Chúc Hoa đến Bắc Thần quốc tịnh dưỡng.

Chẳng qua Lưu Bá Hề và Tịch Thiên Thương ở chưa bao lâu liền rời đi, vừa cùng tiểu hồ ly tụ hội lại phải chia xa, Dạ Vị Ương trong lòng mặc dù tiếc nuối nhưng cũng chẳng còn cách khác.

Ai bảo hai người kia, một người là Đại tướng quân, một người hoàng đế làm chi?

Ngày Bá Hề bọn họ ly khai Dạ Vị Ương không có đi tiễn, hẳn xưa nay không thích cảnh tượng biệt ly, tuy rằng trước kia hẳn từng trộm tiễn Đại tướng quân, nhưng hôm nay có tiểu hồ ly, Dạ Vị Ương không muốn nhìn thấy tiểu hồ ly thương tâm.

Mặc dù như thế, tiểu hồ ly tỉnh dậy không thấy Tịch ba ba và Lưu ba ba, liền liên tục hỏi hai ba ba đi đâu vậy.

May mắn Bắc Thần Diêu Quang quay về đúng lúc, còn mang theo một đồng hồ ăn ngon thành công đem lực chú ý của tiểu hồ ly hấp dẫn, bằng không chẳng biết tiểu hồ ly sẽ khóc thành dạng gì.

“Chuyện của người xử lý xong rồi?” Dạ Vị Ương nghi hoặc nhìn nam nhân trở về phi thường đúng lúc kia, hoàng đế không phải là một đám vội muốn sống muốn chết sao?

“Không có.”

Đem tiểu hồ ly chặt chẽ ôm vào lòng, Bắc Thần Diêu Quang hít sâu một hơi cảm thụ ấm áp quen thuộc, hẳn nhớ nam nhân này, cũng nhớ tiểu hồ ly.

“Vậy người tại sao...”

Dạ Vị Ương còn chưa mở miệng, Bắc Thần Diêu Quang liền giải thích: “Chẳng lẽ người đã quên ta từng nói với người, đợi khi nào thể cục Bắc Thần quốc ổn định, qua vài năm nữa, ta sẽ đem hoàng vị truyền cho thân nhân.”

“Người thật sự tính làm như vậy?”

Dạ Vị Ương có chút kinh ngạc, Bắc Thần Diêu Quang quả thực từng nói thế, lại xem tính cách nhất quán của người này, Bắc Thần Diêu Quang khi đó đích xác không phải là tùy tiện nói chơi.

Loại chuyện quyền lực này, không phải nói buông là có thể buông, cho dù sau này Bắc Thần Diêu Quang không làm hoàng đế vẫn có khả năng khống chế Bắc Thần quốc, nhưng hai chữ “hoàng vị” bản thân nó cũng là quyền lực rất lớn.

“Quyền lực, địa vị, những thứ này không phải mục tiêu ta theo đuổi.” Bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang nhìn vào đôi con ngươi Dạ Vị Ương, nhấn mạnh từng tiếng: “Từ đầu đến cuối, chỉ cần có người.”

“Trong tay nắm quyền lực to lớn thì sao, nếu không có cách hảo hảo bồi người, vậy hết thảy có ý nghĩa gì?”

Bất luận là ai nghe những lời này đều sẽ cảm động, Dạ Vị Ương càng không ngoại lệ, nhất là ở thời điểm mở lòng với Bắc Thần Diêu Quang, lực trùng kích càng thêm lợi hại.

“Vị Ương, ta muốn bồi người, cùng người chăm sóc hài tử.”

Hai tay nhẹ nhàng phủng trên gò má nam nhân, Bắc Thần Diêu Quang hôn lên môi Dạ Vị Ương, nỉ non nói: “Cho ta thời gian ba năm, từ nay về sau, ta chỉ bồi bên cạnh người cùng Thiên Hữu.”

“Thiên nam địa bắc, người muốn đi nơi nào, chúng ta liền đi chỗ đó...”

” ” ” ”

” ” ” ”

Ở trong nhà tịnh dưỡng một tháng, Dạ Vị Ương ăn ngon ngủ ngon, thường thường vận động một chút, hiện giờ thân thể đã khôi phục như trước khi sinh bảo bảo, có thể chạy có thể nhảy có thể đánh người.

Bắc Thần Diêu Quang đem sự tình giao cho Bắc Thần Nguyệt xử lý, chính mình cả ngày bồi bên người Dạ Vị Ương, mắt thấy thân thể Dạ Vị Ương đã tốt lên, liền tính toán mang Dạ Vị Ương chuyển đến thành phụ cận, nhìn một chút, trước khi tuyết rơi một đường du lãm đến Tử Vi thành.

Tuy nói có người bồi bên cạnh rất tốt, chính là Dạ Vị Ương khó tránh suy nghĩ, bọn họ ở đây ăn no ngủ say, để Bắc Thần Nguyệt một mình trong hoàng cung, phải chăng quá tịch mịch?

Dựa theo lý giải của Bắc Thần Diêu Quang, Bắc Thần Nguyệt đối với chuyện trở thành nữ hoàng rất có hứng thú, nếu muốn lên làm hoàng đế, trước đó vài năm phải tích cực rèn luyện, học tập tích lũy kinh nghiệm.

Ba năm là thời hạn Bắc Thần Diêu Quang đưa ra cho Bắc Thần Nguyệt, sự tình đã làm liền không thể xảy ra sơ sót.

Tiểu hồ ly ra đời chưa bao lâu còn không có hảo hảo nhìn thấy thế giới bên ngoài, Dạ Vị Ương thừa cơ hội này, cùng Bắc Thần Diêu Quang mang theo tiểu hồ ly xuất môn.

Vì không muốn người khác chú ý, Bắc Thần Diêu Quang làm cho những người đi theo ăn mặc bình dân, giống như thời gian trước Bắc Thần Diêu Quang du ngoạn ở các quốc gia, đều lấy thân phận là thương nhân hành sự.

Sau khi ly khai khỏi thành, đoàn người bọn họ liền tiến vào địa phương gọi là Hà Hoa trấn.

Nếu đã tên là Hà Hoa trấn, không hề nghi ngờ chung quanh trấn nhỏ này nổi danh nhất chính là hoa sen, mùa thu đúng là thời gian tốt để thưởng sen, Bắc Thần Diêu Quang liền ra lệnh ở Hà Hoa trấn nghỉ lại, ra tay hào phóng bao trọn gian khách điểm.

Tiểu hồ ly tới được địa phương mới tò mò không thôi, giữa trưa vừa tiến vào khách điểm nghỉ ngơi không bao lâu, liền ồn ào nói muốn ra ngoài ngoạn.

“Phụ thân mệt mỏi, cha cùng người đi được không?”

Bắc Thần Diêu Quang cười xoa đầu tiểu hồ ly, trong mắt ánh lên tia từ ái khiến Thường Thiểu Điển bên cạnh nhìn đến ngây ngốc, người này thật sự là đại biến thái giết người không chớp mắt trong lời đồn sao?

Nhìn Bắc Thần Diêu Quang mang tiểu hồ ly xuất môn tản bộ, Thường Thiểu Điển một bên cấp Dạ Vị Ương đang lười biếng xoa bóp vai, một bên cảm thán.

“Vẫn là đại nhân lợi hại, thời điểm lần đầu tiên ta gặp Diêu Quang bệ hạ ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn.”

Đôi mắt kia tựa như con dao nhỏ, có thể vô tung vô ảnh đem người đối diện cắt thành từng mảnh nhỏ, Thường Thiểu Điển nghĩ tới liền run rẩy một trận.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ta không có gì lợi hại.” Dạ Vị Ương lắc đầu, hẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, Bắc Thần Diêu Quang cùng tiểu hồ ly rời khỏi khách điểm trên đường tản bộ, nhìn bóng dáng đôi phụ tử kia, cười nói: “Này đều là Bắc Thần Diêu Quang cam tâm tình nguyện trả giá, cho dù ta không làm gì, hẩn cũng sẽ như vậy.”

“Đại nhân... Ngài đối với Diêu Quang bệ hạ là...” Thường Thiểu Điển nhỏ giọng hỏi.

“Lòng ta không phải đá, người đối tốt với ta không nhất định sẽ yêu ta, mà Bắc Thần Diêu Quang này chính là làm cho chậm rãi yêu hẩn.”

“Hiện giờ ngay cả hài tử cũng đã có, còn nói gì đến yêu hay không yêu.” Dạ Vị Ương ở bên bàn ngồi xuống, hẩn từ trong ngực xuất ra ba phong thư, trong đó có hai bức là Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề gửi đến từ Thiên kinh, bức còn lại chính là của Lý tướng quân gửi đến từ Côn Châu.

Buổi sáng hôm nay hần vừa thu được thư tín, Dạ Vị Ương đầu tiên mở phong thư của Lý tướng quân.

Vừa mở ra, nguyên lai là Lý tướng đối với chuyện hần ở Côn Châu cứu Lý phu nhân và đứa nhỏ đặc biệt gửi thư cảm tạ, Lý tướng quân và Lý phu nhân vốn tính toán tự mình hưởng đại ân nhân là Dạ Vị Ương cảm tạ, đáng tiếc Dạ Vị Ương vẫn chưa trở về Côn Châu, bọn họ chỉ còn cách viết thư gửi đi.

Kỳ thực chuyện về Lý phu nhân trước đó Tịch Thiên Thương đã từng đề cập với Dạ Vị Ương.

Lý phu nhân đối với thành kiến Dạ Vị Ương cảm thấy thập phần áy náy, ngày đó thời điểm Dạ Vị Ương cứu đứa nhỏ lộ ra cái đuôi, ngoài trừ nàng còn có những người khác đều nhìn thấy.

Sau đó thôn dân được cứu lớn tiếng ồn ào nói Dạ Vị Ương là yêu quái, Lý phu nhân quyết đoán đứng dậy nói thôn dân kia bị sóng thần đánh cho hồng đầu, suốt ngày ăn nói bậy bạ, cứ nhiên đem đại ân nhân nói thành yêu quái, ngoài ra còn đặc biệt cảnh cáo xuồng, ai dám nói Dạ Vị Ương là yêu quái liền không phải là dân chúng Côn Châu.

Lời nói của thôn dân kia tự nhiên không ai tin tưởng, cho dù dân gian đồn thổi, cũng sẽ có người tưởng thật.

Dạ Vị Ương âm thầm cảm thán, hần không hề hối hận ngày đó vì cứu đứa nhỏ của Lý phu nhân mà bị nước biển cuốn đi, tuy rằng hần rất sợ chết nhưng nhìn thấy đứa nhỏ chết trước mặt mình, kia mới là chuyện làm cho Dạ Vị Ương hối hận suốt đời.

Hiện giờ Lý phu nhân đối với hần không còn thành kiến, mọi người đều không có việc gì, không phải rất tốt sao?

Dạ Vị Ương lúc này gấp thư lại, về sau đi ngang Côn Châu nhất định sẽ đến thăm cả nhà Lý tướng quân.

Dạ Vị Ương lại mở thư của Lưu Bá Hề, Đại tướng quân vẫn đang ở tại Côn Châu, Đông đảo còn nghiệt căn chưa trừ, bất quá chỉ là một đám tôm cá, chờ dọn xong đám tôm cá này, Đại tướng quân đã có thể tự mình cưỡi ngựa đến đón hần cùng hài tử.

Ngoài ra, trong thư còn có một khối ngọc bội nho nhỏ, đúng là ngọc bội ngày đó hần đưa cho Lý tướng quân, hiện giờ đã trở về tay hần.

Dạ Vị Ương cuối cùng mở ra thư của Tịch Thiên Thương, xú hoàng đế kia viết thư chỉ ghi vài dòng ngắn ngủi, một là nói gần đây có đại thần buộc hần tuyển phi, do đó cầu phu nhân cho một diệu kế. Hai là trước kia hần đáp ứng Dạ Vị Ương bồi tiểu hồ ly cùng nhau thảo luận vấn đề gia đình hòa thuận, Tịch Thiên Thương ra vẻ suy nghĩ hồi lâu, sau đó nghĩ được một biện pháp, biện pháp chính là đi tìm một người, vì thế hướng Dạ Vị Ương tìm gia gia của tiểu hồ ly.

Phi phi phi! Tịch Thiên Thương này cũng đủ giáo hoạt, lúc ấy tự tin tràn đầy nói sẽ tìm được cách, nguyên lai cách của hần chính đi tìm sự phó.

“Ai, hoàng thượng không may mắn như Diêu Quang bệ hạ, bên người có muội muội có thể tín nhiệm, hơn nữa còn là máu mủ chính thống, có hậu phương chống lưng, vị trí ở Bắc Thần quốc bên chắc, làm sao giống Hoàng thượng, thân cô thế cô.”

Biết Hoàng thượng bị buộc tuyển phi, Thường Thiệu Điển sợ Hoàng thượng nhà mình trong lòng Dạ đại nhân không còn vị trí, vội ở bên cạnh giải thích.

Truyền vị sự tình này nói thật đơn giản, hành động thức tế ngược lại gian nan hơn nhiều.

Đầu tiên phải có người đủ lực và đáng tín nhiệm, nếu không về sau dù được truyền vị, đối phương cũng cảm thấy sự tồn tại của người là một loại uy hiếp, chung quy sẽ có ngày quyết tâm tận diệt người.

Bên cạnh Tịch Thiên Thương không thiếu người đáng tin cậy, thiếu chính là người có đủ tư cách ngồi lên hoàng vị.

Bắc Thần Nguyệt có thể, bởi vì nàng là huyết mạch hoàng gia, nhưng Tịch Thiên Thương đi nơi nào tìm được người như vậy, mà có thì chính là Tịch Thiên Nguyên, nếu đem hoàng vị tặng cho Tịch Thiên Nguyên, phỏng chừng cả đời này Tịch Thiên Nguyên sẽ sai người đuổi giết Tịch Thiên Thương, huống chi hiện tại Tịch Thiên Nguyên đã bị giao trong ngục.

Người nói tìm một danh sĩ hiền đức tiếp vị thì sao?

Tịch Thiên Thương đồng ý, nhưng triều thần nhất định sẽ không đồng ý.

Chuyện tuyển phi tụy nói Tịch Thiên Thương muốn Dạ Vị Ương nghĩ dùng biện pháp, còn không bằng nói Tịch Thiên Thương chủ động cho nam nhân biết chuyện, hơn nữa mang theo khẩu khí trêu chọc có thể thấy được Tịch Thiên Thương đối với vị trí của mình trong lòng Dạ Vị Ương không hề tin tưởng, cái gọi không hề tin tưởng chính là đại khái cảm thấy Dạ Vị Ương sẽ không chút nào để ý.

“Thiếu Điển, bồi ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Dạ Vị Ương có thể lý giải tình cảnh của Tịch Thiên Thương, chẳng qua cảm giác sau này cha của tiểu hồ ly sẽ có thể nhì, lòng hắc có một loại quái dị nói không nên lời.

Hết chương thứ sáu

169. Quyển 4 - Chương 7: Tuyết Sơn Bạch Liên Giáo [thượng]

Chương thứ bảy – Tuyết sơn bạch liên giáo [thượng]

...

Mặc dù không phải lần đầu đến Bắc Thần quốc, nhưng lại là lần đầu tiên có thể dễ dàng ở nội địa Bắc Thần quốc du ngoạn.

Dạ Vị Ương và Thường Thiếu Điển giống như dân chúng bình thường tùy ý ở phụ cận khách điểm tản bộ, thưởng phẩm của Hà Hoa trấn đa số đều làm từ sen, tỷ như cao hoa sen mềm mịn ngon miệng cùng những trang sức thủ công tinh xảo hình dáng hoa sen.

Dạ Vị Ương đối với mấy yên chi thủy phần không có hứng thú, sức phẩm trân cài tóc các loại cũng chỉ tò mò không quá yêu thích, nhưng nghĩ sắp đến Tử Vi thành gặp Bắc Thần Nguyệt, hẳn vẫn là mua một ít son phấn và trang sức nữ tử thích.

“Thiếu Điển, ta có chút khó hiểu.” Ngắm nhìn trân cài tóc hình hoa sen trên tay, Dạ Vị Ương nhìn dân chúng thuần phát lui tới, nói: “Thiên quốc, Kim quốc còn có Bắc Thần quốc, tiền tệ tuy rằng khác nhau, nhưng cơ sao mọi người đều đồng dạng ngôn ngữ, viết cùng một loại ký tự?”

“Gia có điều không biết, kỳ thực năm trăm trước Thiên quốc, Kim quốc, Bắc Thần quốc cùng Đông đảo ngoài biển kia đều là cùng một quốc gia, nhưng về sau nam có Nguyệt Thăng xâm lấn, tây có Ngọc Hành làm loạn, nội chiến liên miên, qua vài thập niên liền biến thành bộ dáng hiện giờ.” Thường Thiếu Điển giải thích, “Cho nên Thiên quốc, Kim quốc, Bắc Thần quốc tuy rằng tiền tệ khác nhau, nhưng ngôn ngữ thậm chí là văn hóa đều đồng tông đồng nguyên, gần giống như nhau, cũng không có quá nhiều phân biệt.”

Dạ Vị Ương từng đọc qua vài quyển sách nói về thế giới này, bất quá hẳn ở đây mới hơn một năm, một năm qua trừ bỏ phát sinh vài chuyện, trên thực tế những vấn đề căn bản hẳn chẳng biết được bao nhiêu.

Lúc này được Thường Thiếu Điển phổ cập, hẳn tò mò hỏi: “Vậy nhiều năm qua, không có người nào muốn đem những quốc gia đó thống nhất như năm trăm năm trước sao?”

“Đương nhiên có, chính là Thiên quốc đối mặt với uy hiếp của Nguyệt Thăng quốc ở phía nam, Kim quốc giáp với hai cường quốc đang kéo dài hơi tàn, mà Bắc Thần quốc tuy rằng thực lực tối thịnh, nhưng muốn nam tiến thì cũng tổn thất rất lớn, hơn nữa phía tây còn có Ngọc Hành quốc.”

“Ngọc Hành quốc?” Dạ Vị Ương nghe nhiều nhất chính là Thiên quốc, Kim quốc, Bắc Thần quốc và Nguyệt Thăng quốc, hẳn là phía tây có Ngọc Hành quốc, chỉ là một năm nay ít nghe có ai nhắc tới.

Hắn nhớ mùa thu năm trước, hắn cùng Tịch Thiên Thương làm đại hội quyên tiền, lúc đó đích thực có sứ giả của Ngọc Hành quốc, bất quá đôi phương không có chỗ nào đặc biệt, Dạ Vị Ương cũng rất khó để trong lòng.

“Theo tư liệu trong sách ghi lại, năm trăm năm trước Ngọc Hành quốc, Thiên quốc cùng Bắc Thần quốc chỉ cách nhau mấy con sông, nhưng sau đó bùng nổ chiến tranh lại xảy ra động đất, khi ấy ranh giới giữa ba nước đột nhiên hiện lên một tòa núi, tòa núi kia vừa cao vừa rộng, vô hình trung hình thành lá chắn thiên nhiên, cũng bởi vì như thế, Ngọc Hành quốc không thể không lui quân về nước.”

Thường Thiệu Điển vừa đi vừa nói: “Vài thập niên trước Ngọc Hành quốc cũng xảy ra nội loạn, hơn nữa hiện giờ giữa ba nước có lá chắn hiểm yếu, nhiều năm qua ít khi chủ động phát động chiến tranh.”

“Bắc Thần quốc xưa nay tự xưng cường quốc mạnh nhất đại lục, chẳng lẽ lại sợ Ngọc Hành quốc sao?” Dạ Vị Ương tò mò hỏi.

Năm trăm năm trước phỏng chừng đụng phải thời gian chuyển dời đại lục, làm bình nguyên biến thành núi, bị núi cao ngăn trở vô tình khiến Ngọc Hành quốc ngăn cách với những quốc gia khác, khó trách năm vừa qua hắn mơ hồ không nghe tin tức gì về Ngọc Hành quốc.

Nếu không phải Thường Thiệu Điển lúc này nhắc tới, Dạ Vị Ương cũng khó nghe tới danh tự của đất nước này.

“Người Ngọc Hành quốc phần lớn dùng mãnh thiện chiến, thực lực tuy rằng không quá mạnh nhưng không phải dễ đối phó, hiện giờ vì có lá chắn hiểm yếu khiến những quốc gia khác an tâm phát triển, nhưng lại vô pháp biết được Ngọc Hành quốc đang là tình huống gì.”

Cổ có điểm khát, Dạ Vị Ương và Thường Thiệu Điển đến quán trà ven đường ngồi xuống nghỉ ngơi, trà sen của Hà Hoa trấn vô cùng nổi danh, hai người liền uống hết hai chén, tái ăn thêm chút quả vật tiếp tục nói chuyện phiếm.

Sau khi bọn họ tiến vào gần đó cũng có bốn người ngồi xuống, tuy nói nơi này là Bắc Thần quốc, lại đang ở trong một trấn nhỏ thoát nhìn yên bình, nhưng Bắc Thần Diệu Quang sao có thể để đại hồ ly ra ngoài một mình, bốn người này không hạn chế hoạt động Dạ Vị Ương, nhưng thời điểm nam nhân xuất hành sẽ lặng lẽ đi theo.

Dạ Vị Ương đương nhiên biết, cũng không quản bọn họ theo sau, từ khi trải qua nhiều chuyện hắn rất là yêu quý sinh mệnh của mình, có người âm thầm bảo hộ cũng tốt.

“Chuyện ở Côn Châu Thiên quốc các người biết chưa, nghe đồn lũ lụt lớn lắm, sóng biển còn cao hơn cả mấy tầng lầu, đánh ầm ầm cuốn trôi hết người lẫn nhà cửa.”

“Ồ, vậy là chết nhiều người lắm hả?”

Mấy dân chúng cách bàn vừa uống trà vừa bàn tán, nghe được bọn họ nhắc tới sự tình Côn Châu, Dạ Vị Ương liền dừng lỗ tai lên nghe.

Bản năng bát quái ở thời đại nào cũng giống nhau, tuy nói tốc độ truyền tin ở cổ đại rất chậm, bất quá thiên tai ở Côn Châu sau một tháng đã truyền đến Bắc Thần quốc.

“Vùng duyên hải Côn Châu có vài vạn người, nhưng nghe nói chết có mấy chục người thôi, đa số đều biết trước có sóng thần nên sớm chạy lên chỗ cao nhất gần đó, biết chuyện gì xảy ra tiếp theo không?”

“Dân chúng nhanh chóng chạy trốn?”

Người nọ nở nụ cười, cầm chén trà uống một ngụm, nói: “Sai rồi, sóng thần xảy ra rất nhanh, người một người chỉ có hai chân có thể chạy được bao xa, đường huynh ta lúc ấy làm sinh ý ngay tại Côn Châu, nghe nói là hộ bộ thượng thư Dạ Vị Ương mang theo dân chúng chạy lên núi trốn, lúc này mới nhận được cái mạng.”

Thường Thiệu Điển vừa nghe người đó cư nhiên nhắc đến tên Dạ Vị Ương, liền hướng Dạ Vị Ương nhìn qua, lại thấy hắn đang dừng lỗ tai nghe trộm.

“Dạ Vị Ương? Chưa từng nghe đến.” Vài người bên cạnh tỏ vẻ không biết.

Người nọ cười lên, đắc ý dào dạt hất cằm, một tay cầm chén trà, một bên vỗ đùi, nói: “Các người đúng là nhà quê, Dạ Vị Ương kia tuy là nam nhân, nhưng nghe nói bộ dáng so với nữ nhân còn đẹp mắt hơn, chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân nha!”

Nếu Dạ Vị Ương đang uống trà, phỏng chừng trực tiếp phun ra.

Hắn tuyệt không thích danh xưng “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” kia, hoàn toàn toàn toàn là do “Dạ Vị Ương” ngày trước tự kỷ, hắn lớn lên bộ dạng đoan chính, cùng với “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” gì đó tuyệt không can hệ.

Phải nói là “Thiên hạ đệ nhất hồ ly”, hoặc “Thiên hạ đệ nhất đại thần”, “Thiên hạ đệ nhất soái ca”, Dạ Vị Ương còn thích, này “mỹ nhân mỹ nhân”, tổng cảm thấy không được tự nhiên.

Hắn bộ dáng đúng là khuynh quốc khuynh thành, về phần trong quán trà cũng không có mấy người đặc biệt chú ý, diện mạo dù đẹp tới đâu cũng là nam nhân, thế gian này không phải ai cũng thích nam phong a.

Về sau những bàn bên cạnh cũng gia nhập bát quái, lúc đầu nói “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Dạ Vị Ương” đáng ghét trong truyền thuyết mỹ lệ như thế nào, thật sự giống như tiên nhân hạ phàm, khuynh quốc khuynh thành, họa quốc lam nhan.

Xong rồi lại có người nói Dạ Vị Ương bây giờ không phải là Dạ Vị Ương trước kia, một năm trước đã chết, Dạ Vị Ương hiện tại chính là thượng tiên giáng thế, bằng không sau lại đột nhiên khởi công xây dựng thủy lợi còn có năng lực biết trước khả năng sóng thần sắp đến.

Dạ Vị Ương ngồi một bên nghe tới choáng váng, hóa ra hắn không phải người, rõ ràng có thể bay lên trời, tùy tiên lặn xuống biển, thượng tiên không gì không làm được.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, xã hội hiện đại tin tức còn hỗn tạp đồn thổi bay đầy trời, huống chi là thời cổ đại chỉ thông qua truyền miệng.

Tựa như địa phương Quảng Nam kia, Dạ Vị Ương từng nghe có người đồn hoàng đế trên đầu có sừng thú, thật sự có thể bay lên trời biến thành rồng, hiện giờ thế nhân nghe được chút chuyện liền một phen mắm dặm muối sáng tác thêm, càng không thể trách người ở Hà Hoa trấn nghĩ hắn là tuyệt thế mỹ nam tử tiên nhân hạ phàm. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Dạ Vị Ương nghe người khác say mê kể về mình, trên bàn để lại ít bạc vụn, lặng lẽ cùng Thường Thiếu Điển ly khai quán trà, Dạ Vị Ương sợ nghe tiếp nhận không nổi sẽ cười ra tiếng.

“Mỹ danh của đại nhân bây giờ đã truyền khắp thiên hạ.” Thường Thiếu Điển cúi đầu cười nói.

“Mỹ danh này tuy rằng có chút khoa trương, nhưng so với danh xưng “Đại nịnh thần” bị vạn người phỉ nhổ thì cũng tốt lắm, rất tiến bộ.”

Sau khi rời khỏi quán trà Dạ Vị Ương suy nghĩ đi dạo một hồi có thể sẽ đụng phải đôi phụ tử Bắc Thần Điều Quang và Thiên Hữu hay không, đi tiếp đoạn đường chỉ thấy phía trước rất đông người vây quanh thập phần náo nhiệt.

Dạ Vị Ương không phải người thích náo nhiệt, bởi vì náo nhiệt đôi khi sẽ gặp phiền toái, bất quá khi bọn họ đi ngang qua liếc mắt vào đám người liền nhìn thấy, một nữ tử y phục trắng toát trên tay cầm một đoá bạch liên hoa, giống như bị quỷ nhập hai mắt ngược lên trời, miệng lẩm bẩm.

Trước mặt bạch y nữ tử, một nam nhân trung niên ăn mặc như thần côn, niệm luyện truyền gì đó, đột nhiên quát to một tiếng, bàn tay vói vào cái chảo nóng trước mặt, bên cạnh mọi người đều phát ra âm thanh sợ hãi.

“Bạch Liên thánh mẫu ban cho ta thần lực!” Thần côn rống một tiếng, hai tay ở trong lòng chảo bắt đầu chà xát, chính là hai tay không hề bị bỏng.

Mấy nữ tử phía sau thần côn cùng xướng lên, Dạ Vị Ương nghe thấp thoáng mấy nàng xướng “tuyệt sơn bạch liên” gì đó.

Những người xung quanh thấy thế sợ hãi than, các bạch y nữ tử tay cầm bạch liên hoa đi tới giật dây dân chúng giao nhập giáo hội, Dạ Vị Ương dừng cước bộ nhìn chốc lát, chợt nghe vài người nói, chỉ cần vào

Tuyệt sơn Bạch Liên giáo, thành tâm cung phụng Bạch Liên thánh mẫu, sau này sẽ không bệnh không đau, có được thần lực tự động hồi phục.

Lúc trước vừa bị người nói là tiên nhân hạ phạm, không ngờ hiện tại Dạ Vị Ương gặp được thần côn, thật đúng là khéo.

Dạ Vị Ương đang muốn quan sát thêm chút nữa, nhìn xem bọn người này muốn làm cái gì, liền thấy thần côn đi tới trước mặt hắn, giả vờ tư thái cao cao tại thượng, nhìn Dạ Vị Ương gần từng tiếng chậm chậm nói: “Ta là Ngọc Thanh Chân Nhân, từ trước đến nay không dễ dàng thu đồ đệ, vị công tử này, ta và người thập phần có duyên, người có bằng lòng gia nhập giáo hội chúng ta?”

Thường Thiệu Điển vội chắn trước mặt Dạ Vị Ương, nói: “Không cần.”

Thần côn kia kiêu căng hừ lạnh một tiếng, một bạch y nữ tử chạy tới nói: “Các người phạm nhân thô tục, phải biết Ngọc Thanh Chân Nhân trước nay không dễ dàng thu đồ đệ, hôm nay nguyện ý thu người chính là phúc khí của người.”

Dạ Vị Ương cười nói: “Tại hạ vừa rồi may mắn nhìn thấy bản lĩnh Ngọc Thanh Chân Nhân tay nhập chảo nóng, thật sự là lợi hại, thường nhân đừng nói hai tay có thể chà xát từ trên xuống dưới, bàn tay chỉ vừa chạm vào sở trường liền bị cháy, không biết Ngọc Thanh Chân Nhân sao có thể chạm vào mà lông tóc vô thương a?”

Hết chương thứ bảy

170. Quyển 4 - Chương 8: Tuyệt Sơn Bạch Liên Giáo [hạ]

Chương thứ tám – Tuyệt sơn bạch liên giáo [hạ]

...

“Này còn phải nói sao, đương nhiên là Ngọc Thanh Chân Nhân chúng ta có thần lực bảo hộ, không sợ lửa nước, huống chi chỉ là cái chảo kia.” Bạch y nữ tử hắt hàm nói, vẻ mặt kiêu căng, hiển nhiên đối với vấn đề của Dạ Vị Ương chẳng thêm để ý.

“Ngọc Thanh Chân Nhân có được thần lực của Bạch Liên thánh mẫu, chỉ cần gia nhập bạch liên giáo chúng ta, một lòng hướng thiện, tiêu trừ tội nghiệt, chẳng những sẽ không sinh bệnh, nếu như may mắn, cũng có được thần lực như Chân Nhân chúng ta.”

Ngọc Thanh Chân Nhân nói: “Cơ hội mất rồi sẽ không có lại, vị bằng hữu này, ta thấy người có duyên mới nguyện ý thu người làm đồ đệ, người nếu hôm nay bỏ qua cơ hội gia nhập tuyệt sơn bạch liên giáo, ngày khác nhất định sẽ gặp vận rủi tập kích, tội nghiệt quần thân, cả đời đau khổ!”

“Người không cần nói hươu nói vượn.” Nghe người này thể nhưng nguyên rửa Dạ Vị Ương, Thường Thiệu Điển quát lớn, sau đó lôi kéo Dạ Vị Ương tính toán rời đi.

Dạ Vị Ương không để ý lắm, cười nói: “Nguyên lai các hạ thật là người của tuyệt sơn bạch liên giáo, mặc kệ là có duyên hay không, nhưng tại hạ là đệ tử của Cửu thiên hồ tiên phái, không thể tái nhận chân nhân làm sư phụ.”

“Cửu thiên hồ tiên phái? Đây là môn phái nào, chúng ta cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua, tiểu huynh đệ, e rằng người bị lừa rồi!” Thần côn liên tục lắc đầu, hết sức thương xót nhìn Dạ Vị Ương, tư thái nói chuyện cao cao tại thượng, xem người khác giống như con kiến đáng thương hèn mọn, còn hắn là thượng giả từ trên cao nhìn xuống.

Là một người theo khoa học, Dạ Vị Ương ghét nhất chính là thần côn, tuy rằng hắn dùng thân phận cửu vĩ hồ xuyên việt đến cũng biết thế gian này có một vài lực lượng thần kỳ, nhưng nhìn đám người trước mắt thấy thế nào cũng giống bọn giang hồ thuật sĩ, chuyên môn lừa gạt dân chúng.

Hôm nay bị hấn gặp được, hấn nhất định đem bọn người này vạch trần.

“Núi không cần cao có tiên thì danh, nước không sâu có rồng thì thiêng, cửu thiên hồ tiên chúng ta từ trước đến nay không thích giao thiệp, các hạ không biết cũng phải, bất quá vừa vặn, ta chính là truyền nhân của cửu thiên hồ tiên nên có chút bản lĩnh.”

Dạ Vị Ương nói xong, đột nhiên tới bên cạnh chảo nóng bốc hơi cuộn cuộn, trong tiếng kinh ngạc của mọi người đưa tay tiến vào trong lòng chảo.

“Gia!” Thường Thiếu Điển bị dọa không nhẹ, hô to chạy qua, thì thấy Dạ Vị Ương giống như không có việc gì bỏ tay khỏi cái chảo, lông tóc vô thương.

Người bên cạnh hướng Dạ Vị Ương nhìn qua, một đám sợ hãi than người này như thế nào cũng có thể để tay vào chảo.

“Chảo nóng kỳ thực là đồ giả, thần lực gì đó cũng là giả, mọi người không nên bị bọn chúng lừa!”

Thần côn tuyết sơn bạch liên giáo thấy thế liền bao vây Dạ Vị Ương, chỉ nghe Ngọc Thanh Chân Nhân quát lớn: “Hai kẻ này chính là yêu hồ hóa thân, biết tuyết sơn bạch liên giáo chúng ta liền biến thành hình người quấy rối, còn không mau bắt hai con yêu hồ này lại! Mọi người ngàn vạn lần không cần tin lời nói của hai con yêu hồ!”

Giờ phút này, ngoài đám người chột nghe một thanh âm lạnh như hàn băng quát lớn, nói: “Ai dám bắt hấn?”

Thanh âm mang theo khí thế cường đại khiến người ta run sợ, lập tức mấy nữ tử vây xung quanh Dạ Vị Ương bị dọa, lúc lộ ra khoảng không, các thị vệ đều nhảy vào đám người đem Dạ Vị Ương hộ phía sau.

“Phụ thân!”

Cùng tiếng nãi thanh nãi khí vang lên, một tiểu hài tử vô cùng khả ái chạy vọt qua trực tiếp nhào vào trong lòng Dạ Vị Ương.

Ngọc Thanh Chân Nhân thấy tình huống không xong, xoay người muốn chạy trốn, Dạ Vị Ương một bên ôm lấy tiểu hồ ly, một bên hô: “Đừng để thần côn chạy thoát!”

Một bóng người bay qua đầu mọi người, tựa như hùng ưng từ trên trời giáng xuống chặn ở trước mặt Ngọc Thanh Chân Nhân, còn không đợi thần côn rẽ hướng chạy trốn, người nọ liền giơ chân trực tiếp đạp lên mặt Ngọc Thanh Chân Nhân.

Thần côn “Ồi” một tiếng ngã gục xuống đất, khuôn mặt đầy máu, sau đó bùm mặt uy hiếp nói: “Các người, các người cứ nhiên dám đánh ta! Bạch liên thánh mẫu nhất định sẽ khiến các người xuống địa ngục!”

Bắc Thần Diêu Quang vung vạt áo, tiến tới giẫm một cước lên người thần côn, tựa như nghiền một con kiến vụn vụn dưới lòng bàn chân, dùng thanh âm trầm thấp lãnh ngạnh chậm rãi nói: “Người có thần lực không sợ nước lửa, hấn là không ngại bị quăng vào chảo dầu nhỉ.”

“Mau thả ta ra, tuyết sơn bạch liên giáo sẽ không bỏ qua cho các người! Tất cả các người đều sẽ gặp xui xẻo, chết không toàn thây, sau đó toàn bộ xuống địa ngục!” Rõ ràng đã run như cây sậy, đại thần côn vẫn cố gắng mắng chửi, đúng là ứng với câu, người càng chột dạ càng kêu lớn.

Bắc Thần Diêu Quang lạnh lùng cười, không để ý nói: “Trẫm chưa từng xuống địa ngục, nhưng nghe nói dưới địa ngục có hình phạt là quăng vào dầu sôi, người đã không sợ chảo nóng, chẳng bằng thử một lần đi.”

Vừa nghe đối phương cư nhiên xưng “Trẫm”, đại thần côn sắc mặt nhất thời trắng xanh.

Đạp tên này còn ngại bẩn chân mình, Bắc Thần Diêu Quang lạnh lùng hạ lệnh: “Người đâu, chuẩn bị một chảo dầu lớn để chân nhân tắm rửa, để trẫm nhìn một chút, cái gọi là thần lực có tồn tại hay không.”

“Tha mạng! Tha mạng a tiểu nhân có mắt như mù, Hoàng thượng, tha mạng.” Vừa nghe chuẩn bị chảo dầu, đại thần côn sợ đến mức chân nhũn xuống, một phen nước mắt nước mũi khóc lóc kêu la, làm sao còn nửa phần bộ dáng thần khí lúc này.

Bắc Thần Diêu Quang không hề để ý đến thần côn đau khổ cầu xin, đi tới trước mặt Dạ Vĩ Ương, mang theo nam nhân rời khỏi nơi hỗn loạn.

” ” ”

” ” ”

Trong khi đó, chảo dầu được thị vệ mang tới, trực tiếp đem cái tên gọi là tuyết sơn bạch liên giáo chân nhân ném vào, về phần kết quả thế nào, cũng không cần nói nhiều.

“Người của bạch liên giáo tuy rằng xấu, người trực tiếp chém đầu bọn họ là được rồi, không cần phải nhập chảo dầu a.”

Đỗ tiểu hồ ly ngủ, Dạ Vĩ Ương tìm Bắc Thần Diêu Quang ở cách vách, hắn không phải thánh phụ thánh mẫu, chẳng qua cảm thấy quãng người vào chảo dầu thật sự là chuyện quá mức tàn nhẫn.

Người bạch liên giáo lừa gạt dân chúng là sai, ngàn sai vạn sai cho dù là phạm vào tử tội cũng không nên dùng biện pháp tàn nhẫn như vậy để chấm dứt.

Phương thức giết người có rất nhiều loại, vì sao không chọn cách trực tiếp một chút.

“Vĩ Ương, lại đây.” Bắc Thần Diêu Quang ngồi ở thư trác vỗ vỗ đùi mình.

Dạ Vĩ Ương đứng yên không nhúc nhích, hắn không nghĩ vì chuyện này cùng Bắc Thần Diêu Quang xảy ra mâu thuẫn, chính là Bắc Thần Diêu Quang giết người quá mức điên cuồng, hắn ngày trước không tiếp thu được, hiện tại sẽ không, tương lai càng không.

Gặp Dạ Vĩ Ương có chút cáu kỉnh, Bắc Thần Diêu Quang hỏi: “Người trước kia có từng nghe qua tổ chức tuyết sơn bạch liên giáo?”

Dạ Vĩ Ương lắc đầu: “Chưa từng.”

“Lại đây.” Bắc Thần Diêu Quang lại gọi.

“Ta không phải tiểu cẩu, người kêu tới liền tới, huống chi cho dù là tiểu cẩu cũng không nhất định tới.”

Xem bộ dáng Bắc Thần Diêu Quang, Dạ Vĩ Ương đoán rằng đối phương đại khái biết được một ít chuyện về tuyết sơn bạch liên giáo, hắn vẫn đứng tại chỗ bất động, nói hắn ngạo kiều cũng được, sĩ diện cũng tốt, chính là hắn không thích nghe lời Bắc Thần Diêu Quang, kêu thì đến đuổi thì đi.

“Ngốc hồ ly, người không phải tiểu cẩu, người đã quên người là hồ ly rồi sao?” Bắc Thần Diêu Quang cười nhẹ, chế nhạo nói: “Truyền nhân cứu thiên hồ tiên.”

Dạ Vĩ Ương quyết đoán trừng to mắt, người này thế nhưng kiếm chuyện trên chọc hắn.

Nhìn bộ dáng đại hồ ly tạc mao thật là làm lòng người ngứa ngáy, Bắc Thần Diêu Quang từ trên thư trác đứng dậy, bước qua trực tiếp đem Dạ Vĩ Ương bế lên, nếu đại hồ ly ngạo kiều không muốn tới, vậy thì hắn tới.

Ôm Dạ Vĩ Ương ngồi ở ghế dựa sau thư trác, Bắc Thần Diêu Quang làm cho Dạ Vĩ Ương ngồi trên đùi mình, hắn đưa một phong thư cho nam nhân, nói: “Đây là từ Tử Vĩ thành gửi đến, về chuyện tuyết sơn bạch liên giáo.”

Dạ Vĩ Ương mở phong thư, nghe Bắc Thần Diêu Quang ở bên cạnh nói: “Tuyết sơn bạch liên giáo này vài năm trước xuất hiện ở biên cảnh Bắc Thần quốc, khắp nơi thi triển thần lực lừa gạt dân chúng nhập giáo, trừ bỏ dân chúng tâm thường, những nam nữ diện mạo thanh tú cũng là mục tiêu bọn chúng nhắm tới.”

“Thông qua mê hoặc nam nữ trẻ tuổi, một bên cướp đoạt tiền tài, một bên dùng hành vi tu hành cướp đoạt thân thể bọn họ, đợi những người này bị khống chế bọn chúng sẽ đưa cho thương nhân quan lại địa phương, mục đích mượn sức.”

Cách lột quần áo hôn lên thân thể Dạ Vĩ Ương, Bắc Thần Diêu Quang lẩm bẩm nói: “Đây chính là lý do ban ngày bọn lừa đảo kia lựa chọn người.”

Nếu nói ý tứ Bắc Thần Diêu Quang đã muốn đối phó với bọn người giả danh lừa bịp kia, hôm nay cái gọi là tuyết sơn bạch liên giáo cư nhiên dám nổi tâm tư với Dạ Vị Ương, càng khiến cho Bắc Thần Diêu Quang quyết định đem tà giáo này diệt trừ triệt để, một kẻ cũng không lưu.

“Một tà giáo nho nhỏ lại dám nắm giữ quyền lực, bọn chúng muốn mưu phản à?” Dạ Vị Ương xem xong nội dung trong thư nhất thời kinh ngạc, hần vốn nghĩ, tuyết sơn bạch liên giáo chẳng qua chỉ là tổ chức lừa đảo lừa gạt tiền tài thôi.

Hiện tại xem ra, vấn đề không có đơn giản như vậy.

“Hừ, một tà giáo nho nhỏ sao có thể lay động địa vị của ta, bọn chúng có gan đó sao.” Bắc Thần Diêu Quang nhẹ nhàng xoa chân nam nhân, một đường đi xuống mắt cá chân Dạ Vị Ương, vừa tháo giày đại hồ ly, vừa nói: “Bất quá là sau lưng có người sai sử mà thôi.”

“Sau lưng có người sai sử?” Dạ Vị Ương đột nhiên cảm thấy lòng bàn chân có điểm ngứa, cúi đầu liền phát hiện giày chính mình đã bị Bắc Thần Diêu Quang cởi ra, người này nắm chân trần của hắn sờ sờ nắn nắn, miễn bàn của bao nhiêu ngứa ngáy khó chịu.

“A, người đừng xằng bậy, nói chính sự trước.” Dạ Vị Ương hai tay chống lên bàn muốn đứng dậy, Bắc Thần Diêu Quang cũng đi theo hắn, nhưng hai tay nam nhân vẫn cầm chân hắn, thoáng dùng sức liền khiến Dạ Vị Ương đổ ập trên thư trác.

Trên mặt nhất phái bình tĩnh, Bắc Thần Diêu Quang một bên kéo đai lưng nam nhân, một bên hơi thở vững vàng tiếp tục nói: “Có một số kẻ trời sinh tính tình đê tiện, người càng đối với hắn tốt, hắn liền nghĩ người dễ bắt nạt, người không cho hắn chút nguy cơ, hắn sẽ không biết có một số chỗ, có một số việc hắn không thể chen chân vào.”

Bắc Thần Diêu Quang mắt phượng thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm Dạ Vị Ương, bàn tay đè nặng bả vai đại hồ ly.

“Hôm nay ở Hà Hoa trấn đem người quăng vào chảo dầu, ta chính là muốn cho bọn chúng thấy tình cảnh máu chảy đầm đìa, cùng Bắc Thần Diêu Quang ta đối nghịch, địa ngục thì ta chưa thấy, nhưng lúc còn sống, ta liền cho bọn chúng biết cái gì gọi là địa ngục trần gian!”

Dạ Vị Ương nắm chặt bả vai Bắc Thần Diêu Quang, trong lòng buồn bực, người nói địa ngục trần gian thì là địa ngục trần gian, dùng sức như vậy làm gì!

Hết chương thứ tám

171. Quyển 4 - Chương 9: Liên Hiệp Cộng Hòa

Chương thứ chín – Liên hiệp cộng hòa

...

“Đại nhân, sao người biết chảo kia là giả vậy, ta thấy trong đó khói nóng hừng hực bốc lên, đại nhân người trực tiếp thả tay vào, thiếu chút nữa hù chết ta.”

Thường Thiệu Điển tới giờ vẫn còn sợ hãi, hắn cẩn thận xem xét tay Dạ Vị Ương, không bị bỏng cũng không có vết thương, thật sự không hề hấn gì.

“Chỉ là một tiểu mảnh khoe lừa bịp thôi.”

Dạ Vị Ương cúi đầu nhìn bàn tay hoàn hảo của mình, cười nhìn Thường Thiệu Điển nói: “Trở về ta cho người khảo nghiệm một lần sẽ biết.”

Trước khi rời khỏi Hà Hoa trấn, Dạ Vị Ương tìm Bắc Thần Diêu Quang, sự tình đem người của tuyết sơn bạch liên giáo quăng chảo dầu sôi chính là cho địch nhân trốn trong tối một lời cảnh cáo, những vẫn chưa

đủ để khiến dân chúng hiểu rõ “chảo nóng” lửa đảo kia là gì, Dạ Vị Ương tính toán trước khi rời đi sẽ công khai với mọi người “tay nhập chảo nóng” đó thực chất là gì.

Sáng hôm sau, Dạ Vị Ương sai người dựng một cái đài ở quảng trường trong trấn, trên đài đặt một cái chảo, bên cạnh còn có dấm chua cùng mỡ.

Nghe nói hôm nay người phá giải mảnh khốe lửa bịp của tuyết sơn bạch liên giáo hôm qua xuất hiện, sáng sớm đã có không ít người tụ tập ở quảng trường.

Dạ Vị Ương đứng trên đài, bắt đầu giảng thích cho dân chúng thủ đoạn lừa gạt đơn giản này, muốn nói đến nguyên lý vật lý phỏng chừng chẳng mấy ai hiểu, nhưng mọi người nghe giảng và nhìn thí nghiệm nhất định là hiểu được.

Dạ Vị Ương đầu tiên cho phân nửa dấm chua vào chảo, sau đó đổ thêm chút mỡ vào, mọi người bên dưới đều chăm chú quan sát, không tới nửa khắc chảo ừng ực bốc khói lên, thoát nhìn giống như dầu sôi.

Dạ Vị Ương nâng tay bắt chấp thả vào lòng chảo đang bốc khói, mọi người đều phát ra tiếng than sợ hãi, một công tử xinh đẹp như vậy sau làm chuyện hại thân như thế chứ, chảo nóng kia thật sự không có vấn đề gì sao?

Chỉ thấy Dạ Vị Ương bình thản rút tay ra khỏi chảo, sau đó lấy nước rửa tay, cười đối với mọi người nói: “Đây chính là mảnh khốe lửa bịp của tuyết sơn bạch liên giáo, chỉ cần bỏ vào chảo một ít dấm chua, liền có thể phát ra hiệu ứng giả giống như chảo nóng.”

“Mọi người không bằng tiến lên đây thử một chút.”

Dạ Vị Ương bước xuống đài, nếu dân chúng muốn đi lên thử, sẽ để cho quan viên địa phương duy trì trật tự, cho bọn họ nhìn một chút, lý thuyết tuy rằng tốt, nhưng tự mình nghiệm chứng sẽ rõ ràng hơn nhiều.

“Phụ thân thật oai!” Tiểu hồ ly vẻ mặt sùng bái nhìn Dạ Vị Ương, một đường chạy tới nhào vào lòng nam nhân, ôm lấy phụ thân hôn một cái thật kêu.

“Có phải chơi rất vui không?” Dạ Vị Ương nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn thịt hờ hờ của tiểu hồ ly hôn lên, cười nói: “Sau này phụ thân dạy cho con, có chịu không?”

Dạ Vị Ương ở trong lòng đã lên sẵn kế hoạch, hắn về sau sẽ dạy tiểu hồ ly vật lý, toán học cùng hóa học, về phương diện văn học, Dạ Vị Ương nghĩ tới chính mình viết chữ cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, liền dứt khoát giao cho cha của nó.

Đúng rồi, Đại tướng quân còn có thể dạy cho tiểu hồ ly kỳ mã bắn tên.

Bất quá quan trọng nhất là nguyện vọng của tiểu hồ ly, vài năm nữa hắn muốn cùng tiểu hồ ly đi khắp nơi mở mang tầm mắt, sau đó sẽ cấp tiểu hồ ly những kiến thức hữu dụng.

Cho dù nó có ba người cha, tiểu hồ ly tương lai không lo ăn không lo mặc nhưng khó tránh khỏi buồn chán, nếu cứ phải ngốc hề hề qua cả đời, còn không bằng mở rộng kiến thức, đối với cuộc sống chính mình có thêm quan điểm cùng lý giải, tiểu hồ ly chung quy không thể sống dưới sự bảo hộ của bọn họ cả đời.

Sau khi rời khỏi Hà Hoa trấn, hai đại một tiểu ngồi trong chiếc xe ngựa rộng lớn tiếp tục hướng tới Tử Vi thành, thời gian đã gần đến trung thu, hai bên đường thường xuyên nhìn thấy lá khô vàng rơi đầy trên mặt đất. Dọc đường đi ngang mảnh rừng ngô đồng, nhìn thấy cảnh sắc ưu mỹ đoàn người liền dừng lại.

Tiểu hồ ly cùng Thường Thiếu Điển chui vào rừng lá rụng đùa giỡn rung trời, bên này Dạ Vị Ương nhìn Bắc Thần Diêu Quang ngồi dưới tán cây cúi đầu không biết đang nghĩ gì, Dạ Vị Ương đi qua.

“Có phải trong cung có chuyện quan trọng?”

Dạ Vị Ương ngồi xuống bên cạnh Bắc Thần Diêu Quang, những phiến lá rụng phát ra âm thanh giòn tan, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở tán cây rải xuống mặt đất từng mảnh loang lổ ảm áp, vài tia nắng màu vàng cam vươn trên mái tóc và vai nam nhân.

Bắc Thần Diêu Quang đưa tay ôm lấy thắt lưng Dạ Vị Ương, đem người hướng vào lòng ngực chính mình, vô cùng thân mật mà sát thái dương đối phương, không quá để ý nói: “Mấy sử giả của nước khác ghé thăm, muốn gặp mặt ta.”

“Vậy người muốn về sao?”

“Người nghĩ bọn họ và người bên nào trọng yếu hơn?” Bắc Thần Diêu Quang mỉm cười hân hoan lên má đại hồ ly, nỉ non nói: “Ta không có nhiều thời gian gặp bọn họ, mà bọn họ cũng không có phân lượng đó.”

Dạ Vị Ương tựa vào vai Bắc Thần Diêu Quang, lôi kéo một bàn tay đối phương thưởng thức: “Ta nghe Thiếu Điển nói, năm trăm năm trước Bắc Thần quốc, Kim quốc, Thiên quốc cùng Đông đảo quốc là chung một quốc gia, sau lại bởi vì nội chiến mà chia cắt thành ba nước như hiện nay, năm trăm năm trước tất cả đều cùng một tổ tiên, vậy tại sao không thể hòa bình sống chung?”

“Ý người là, thống nhất thành một quốc gia?” Bắc Thần Diêu Quang nghe được thâm ý trong lời nói Dạ Vị Ương.

Quả nhiên không gạt được người kia, Dạ Vị Ương gạt đầu.

“Thống nhất thiên hạ, năm trăm nay qua mặc kệ là Bắc Thần quốc, Kim quốc hay Thiên quốc đều xem đó là tổ huấn, cũng có thể nói là sứ mệnh, nhưng thống nhất nghĩa là phá hủy chính quyền của nước khác, tất nhiên dẫn tới chiến tranh, dùng máu của ngàn vạn người mới có thể thành công thống nhất thiên hạ.”

Bắc Thần Diêu Quang thảng thốt nói: “Vị Ương, ta nói thật cho người biết, ta cũng có ý tưởng san bằng Thiên quốc, đem Kim quốc cùng Thiên quốc thu vào bản đồ, nếu không lúc trước cũng không nhiều lần trên chọc gây rối Thiên quốc.”

“Tịch Thiên Thương và Lưu Bá Hề là đối thủ không dễ đối phó, mà đối thủ càng mạnh càng khiến ta cảm thấy hứng thú, càng có tính khiêu khích, sau khi thành công mới có cảm giác thỏa mãn.” Hắn cầm tay Dạ Vị Ương, nhẹ giọng nói: “Nhưng người hy vọng không nhìn thấy nhiều giết chóc như thế, đúng không?”

Bắc Thần Diêu Quang còn nhớ, ngày trước tiểu hồ ly nào đó khóc lóc trên mặt đất viết xuống ba chữ: ta hận người.

Bắc Thần Diêu Quang muốn Dạ Vị Ương, thời điểm chưa chiếm được, hắn tình nguyện để Dạ Vị Ương hận hắn, nhưng hiện tại người này đã nguyện ý mở rộng lòng tiếp nhận hắn, hắn càng muốn được đại hồ ly yêu, chứ phải là hận.

Chiến thắng đối thủ tự nhiên khiến người ta cảm thấy thống khoái, thống nhất thiên hạ cũng là sự kiện vô cùng hấp dẫn, nhưng khi đó đại hồ ly trong ngực dần mất đi độ ấm, Bắc Thần Diêu Quang liền hiểu ra rằng, tất cả những gì hắn cần, bất quá chỉ có một Dạ Vị Ương mà thôi.

“Hiện tại đã vậy, tương lai cũng thế, thiên hạ phân lâu cũng hợp, hợp lâu cũng phân, trận chiến năm trăm năm trước đã chú định Bắc Thần quốc, Kim quốc, Thiên quốc sau này sẽ trở thành một quốc gia, hiện tại là đổ máu, tương lai cũng sẽ lưu huyết...”

Dạ Vị Ương quay đầu nhìn Bắc Thần Diêu Quang, nhin một chút, rồi đánh bạo nói: “Nếu bây giờ chúng ta có điều kiện, có cơ hội, vì cái gì không dùng phương thức không cần đổ máu làm cho ba quốc gia lần nữa hợp lại thành một?”

Ý tứ trong đó, chính là tránh cho nhiều năm sau lịch sử luân hồi lại phát sinh chiến tranh.

“Vị Ương, người nghĩ quá đơn giản, cho dù ta đồng ý, Tịch Thiên Thương đồng ý, thì Kim quốc tuy rằng bị ta quản chế cũng không nhất định sẽ đồng ý, liên lụy lợi ích trong đó nhiều lắm, nếu ba nước lần nữa quy về thống nhất, thế lực khắp nơi tất phải bắt tay thanh tẩy, thương tổn mang đến không thua gì chiến tranh.”

Chiến tranh mặc dù thô bạo, nhưng cũng là đơn giản nhất.

Dạ Vị Ương gạt đầu, nói: “Người nói đúng, ba nước nếu hợp thành một, vậy ai làm hoàng đế, ai sẽ làm thừa tướng, nhất định sẽ xảy ra phân tranh, bất quá mấy ngày nay ta đã nghĩ kỹ, trong lòng có một ý tưởng, Diêu Quang, người có muốn nghe không?”

“Được.”

Bắc Thần Diêu Quang đưa tay nhẹ nhàng vén lên sợi tóc trên trán nam nhân, nếu ban đầu đối với Dạ Vĩ Ương là mê luyến từ đoạn thời gian khắc cốt ghi tâm kia, hiện giờ sau khi cùng Dạ Vĩ Ương một chỗ, hẳn thấy được càng nhiều địa phương trên thân người này khiến hắn thưởng thức cùng trầm mê.

Đại hồ ly tri thức không giống thường nhân, lớn là kiến thiết công trình thủy lợi ở Quảng Nam, nhỏ là bắt được mảnh khốe lừa bịp của bọn Tà giáo, Dạ Vĩ Ương thường xuyên làm hắn kinh hỉ liên tục.

Là một thượng giả nắm đại quyền, tuy rằng bản chất có phần điên cuồng, nhưng thiên tính Bắc Thần Diêu Quang đối với nhân tài luôn phá lệ thưởng thức, cho nên hắn có thể không yêu đại hồ ly vừa thông minh vừa chọc người thích này sao?

“Chúng ta có thể xây dựng một liên bang cộng hòa, nếu trong liên bang cộng hòa có ba nước, thì từ ba nước cử ra một người tiến nhập liên bang, được hưởng lợi ích cộng đồng, nhưng đồng thời phải chịu trách nhiệm cộng đồng, có đại sự thì cùng nhau tiến hành nghị luận, hiện trạng chính quyền mỗi quốc gia không thay đổi, người cảm thấy sao?”

Dạ Vĩ Ương mang theo vài phần chờ mong nhìn Bắc Thần Diêu Quang, hắn đương nhiên có thể mang theo tiểu hồ ly, dưới sự che chở của các đại nhân vật mà có cuộc sống vô tư vô lự cả đời.

Nhưng giống như hắn nói, nếu hiện tại hắn có điều kiện cùng cơ hội này, sẽ có thể khiến cho thế giới sinh ra thay đổi.

Hắn hà cớ gì không tận dụng triệt để, vì ngàn vạn dân chúng cùng hậu đại chính mình mà tạo phúc?

Không cần nói thế giới này biến hóa như thế nào, các quốc gia hòa bình hay đánh nhau cùng bọn họ không quan hệ, nhưng nếu thiên hạ chung một nhà, dân chúng chung một lòng, thì khẳng định có ít nhiều ảnh hưởng.

Đại khái đã nghiệm chứng qua tính cách cố chấp của mọi người, Dạ Vĩ Ương mấy ngày nay một mực nghĩ đến vấn đề làm sao để hài tử cùng những người cha của nó hòa thuận sống chung, chỉ cần một ngày ba người cha của nó còn đứng ở ba quốc gia khác nhau, thì ích lợi sau này không nhiều, rất khó hòa hợp cùng một chỗ.

Lúc trước Thường Thiếu Điển từng nói, cũng coi như cho Dạ Vĩ Ương một lời nhắc nhở.

Bắc Thần Diêu Quang có chút kinh ngạc nhìn Dạ Vĩ Ương: “Đây cũng là tiên nhân dạy người?”

Dạ Vĩ Ương kiến giải “Liên bang cộng hòa”, nghe tuy rằng đơn giản, nhưng lại làm cho Bắc Thần Diêu Quang có cảm giác “mao tắc đồn khai” (giải được nan đề), ý tưởng như vậy, bọn họ trước kia chưa từng nghĩ tới.

Ngay cả Bắc Thần Diêu Quang thông minh tuyệt đỉnh, bỏ rất xa người bình thường, cũng địch không lại Dạ Vĩ Ương có tri thức tích lũy của xã hội hiện đại, thông hiểu cổ kim năm nghìn năm lịch sử.

Hết chương thứ chín

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-ninh-than>